TOM CLANCY

Fără șovăire

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 București, ROMÂNIA

TOM CLANCY
Without Remorse

Traducere din limba engleză
GEORGE SALOMIE

Coperta
DONE STAN

Ediția I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Iunie 1997

ISBN 973-576-133-5

Mulțumiri celor fără de care această carte
ar fi rămas doar un proiect:
Bill, Darrell și Pat, pentru consultații „tehnice“;
C. J., Craig, Curt, Gerry și Steve, pentru sfaturile
prețioase; Russell, pentru informațiile neașteptate.

Și pentru ajutorul neprețuit:
lui G. R. și Wayne, pentru culegerea informațiilor;
lui Shelly, pentru sistematizarea materialului;
lui Craig, Curt, Gerry, Steve P., Steve R. și Victor,
pentru efortul de a mă ajuta să înțeleg.

*Gîndește-te de unde încep cel mai adesea gloria
și decăderea oamenilor. Și spune-le că mîndria
ta sînt prietenii pe care îi ai.*
William Butler Yeats

PROLOG

Locuri de întîlnire

NOIEMBRIE

Camille fusese fie cel mai puternic uragan, fie cea mai devastatoare tornadă din toate timpurile. Indiscutabil, platforma de foraj suferise din plin de pe urma existenței sale, aprecia Kelly, în timp ce-și fixa tuburile de oxigen pentru ultima scufundare în golf. Superstructura fusese transformată într-un morman de fiare, iar toate cele patru picioare subțiri se contorsionaseră, ansamblul semănînd cu un gigantic robot de jucărie dezarticulat. O macara ridicase deja tot ce se putea lua în condiții de siguranță, depozitînd captura pe barja care deservea baza de scufundare a companiei. Nu rămăsese decît scheletul de oțel al platformei, care ar fi putut deveni curînd locul ideal pentru partidele de pescuit ale localnicilor, își spuse Kelly, în timp ce cobora în șalupa care-l ducea spre locul de scufundare. Alți doi scafandri vor lucra cu el, Kelly fiind șeful echipei. Puseseră la punct ultimele detalii ale viitoarei scufundări, pe cînd o șalupa de pază se rotea la nesfîrșit în jurul platformei, pentru a îndepărta bărcile pescarilor locali. Era o prostie din partea lor să vină acolo — pescuitul nu avea să meargă prea grozav în următoarele ore — dar evenimentele ca acesta erau bucuria curioșilor. Și chiar promitea să fie un spectacol, își spuse Kelly cu un surîs larg și, ajungînd în partea din spate a șalupei, își făcu vînt în apă.

Dedesubt era întuneric. Ca de obicei, regăsi tenebrele, dar și senzația de bine. Lumina soarelui unduia pe suprafața ondulată, dînd naștere unor schimbătoare perdele de lumină care se estompau printre picioarele platformei. Vizibilitatea era bună. Încărcăturile de C4 erau deja la locurile lor, cîte un paralelipiped de treizeci de centimetri cu o lățime de șapte centimetri, aplicate etanș pe armătura de oțel, amorsate pentru o explozie în interior. Fără să se grăbească, Kelly verifică fiecare încărcătură, începînd cu cele din primul rînd, la trei metri deasupra fundului. Mișcările îi erau iuți și precise pentru că nici el și nici ceilalți n-aveau chef să-și piardă prea mult timp acolo. Cei doi din spatele lui derulau fitilul și-l legau strîns în jurul paralelipipedelor. Aceștia erau localnici cu experiență în scufundări și cu o pregătire aproape la fel de bună ca a lui Kelly. Activitatea era însoțită permanent de un control reciproc între Kelly și ceilalți doi, pentru că prevederea și perfecțiunea sînt caracteristice pentru asemenea oameni. În treizeci de minute își terminară treaba la nivelul cel mai de jos și urcară încetișor pînă la rîndul cel mai de sus, aflat doar la trei metri sub suprafața apei, unde repetară întreaga operațiune, cu atenție și fără grabă. Cînd ai de-a face cu explozibili, nu te grăbești și nu-ți asumi riscuri.

Colonelul Robin Zacharias se concentra asupra loviturii pe care trebuia s-o dea. Imediat după următoarea colină era amplasamentul unei baterii SA-2. Deja fuseseră lansate de acolo trei proiectile, în căutarea bombardierelor pe care el trebuia să le protejeze. În scaunul din spate al operatorului de pe Thunderchief F-105 G era Jack Tait, partenerul lui, locotenent-colonel și expert în domeniul distrugerii apărării antiaeriene. Ei doi făcuseră parte dintr-un colectiv care crease strategia pe care acum o puneau în aplicare. Pilota el însuși bombardierul Wild Weasel, expunîndu-se pericolului, încercînd să lanseze proiectilul și apoi să se plaseze sub el, aruncîndu-se din înălțimile cerului spre bateria de lansatoare. Era un joc mortal, urît, nu între vînător și pradă, ci între vînător și vînător — unul mic, în mișcare și delicat, celălalt masiv,

imobil și fortificat. Această subunitate de artilerie lovise de cîteva ori avioanele din escadrila lui. Comandantul bazei era expert în mînuirea radarului, știind exact cînd trebuia să-l pornească și cînd să-l oprească. Nu conta cine era, dar micul ticălos reușise să doboare în ultima săptămînă două aparate Weasel din escadrila lui Robin, ceea ce îl determinase pe colonel să-și asume personal misiunea de față, atunci cînd primise ordinul de a ataca din nou regiunea respectivă. Era specialitatea lui: diagnosticarea, penetrarea și distrugerea apărărilor antiaeriene — un joc rapid, desfășurat într-un spațiu tridimensional larg, în care premiul cîștigătorului era supraviețuirea.

Zburau la altitudine joasă, nedepășind niciodată o sută cincizeci de metri, cu Zacharias controlînd permanent manșa semiautomată, în timp ce privirea îi trecea peste vîrfurile dealurilor carstice, iar urechile înregistrau cuvintele celui aflat pe scaunul din spate:

— Robin, este în stînga noastră la 270°, îi comunică Jack. Încă baleiază, dar pînă acum nu ne-a localizat. Urcă încetișor în spirală.

Nu ne transformăm într-o păsărică care se înalță spre cer, se decise Zacharias. *Ceilalți încercaseră chestia asta ultima dată, dar individul reușise să-i păcălească.* Eroarea îl costase un maior, un căpitan și un avion... Al Wallace, un tip originar din Salt Lake City... prieteni de ani de zile... fir-ar al dracului! Își alungă gîndul din minte, fără să-i pese de blasfemia de joasă speță.

— Hai să-i oferim altceva, propuse Zacharias, trăgînd înapoi de manșă.

Avionul țîșni în sus, în zona baleiată de radarul bazei, rotindu-se încetișor în așteptare. Comandantul bazei fusese probabil școlit de către ruși. Nu știau cu exactitate cîte avioane distrusese individul — doar că erau mai multe decît ar fi trebuit — iar tipul, desigur, era mîndru de realizările lui, deși orgoliul poate fi fatal în activitatea asta.

— Proiectil... două, două proiectile zdravene, Robin, îl avertiză Tait din spate.

— Doar două? întrebă pilotul.

— Poate că trebuie să plătească pentru ele, sugeră Tait cu un zîmbet înghețat. Le am la 270°. E timpul să dau drumul la niște vrăjitorii în pilotaj.

— Ceva în genul ăsta? se interesă Zacharias, virînd spre stînga pentru a avea proiectilele în cîmpul vizual, îndreptîndu-se spre ele și apoi strecurîndu-se printre ele într-o coborîre în spirală.

Planul îi reușise, plonjase în spatele crestei. Ajunsese la o altitudine alarmant de joasă, iar proiectilele Guideline SA-2 treceau periculoase și silențioase la peste o mie de metri deasupra lor.

— Cred că a sosit timpul, spuse Tait.

— Se pare că ai dreptate, aprobă Zacharias, virînd strîns spre stînga și încărcînd magazia de muniții.

F-105 G trecu razant deasupra colinei, aruncîndu-se din nou în jos, în timp ce privirea pilotului era ațintită pe următoarea culme, la o depărtare cam de zece kilometri sau cincizeci de secunde de zbor.

— Radarul lor funcționează în continuare, îl avertiză Tait. Știe că ne îndreptăm spre ei.

— Dar nu mai are decît un proiectil. *Doar dacă echipa lui de încărcători nu lucrează în draci astăzi. Ce să-i faci, nu poți să fii sigur de toate.*

— O lumină apare intermitent la 280°.

Era prea departe pentru a fi realmente o chestie serioasă, dar avea meritul de a-l avertiza asupra drumului pe care nu trebuia să-l aleagă.

— Ajungem la platou.

Cei de jos poate reușeau să prindă avionul pe radar dar, la fel de bine, puteau să-l rateze. În mod normal, Thunderchief era doar un scurt impuls mișcător în învălmășeala de semne de pe ecran, pe care operatorul radar își dădea osteneala s-o înțeleagă. Thunderchief se deplasa la altitudine joasă, mai repede decît orice crease natura sau omul vreodată, iar modelul de camuflaj de pe suprafețele superioare era eficient. Probabil că privirile lor măturau cerul, căutîndu-l. Intrau acum într-o zonă de bruiaj, element care intrase în calcul în planul pregătit pentru celălalt Weasel, deoarece tactica adoptată de americani în mod obisnuit consta într-o abordare la o alti-

tudine medie și o coborîre într-un picaj brusc. Încercaseră chestia asta de două ori și rataseră, astfel încît Zacharias era decis să schimbe tactica. Altitudine joasă, o încărcătură de proiectile trimisă pe amplasament, apoi celălalt Weasel va termina treaba. Misiunea lui era doar să distrugă punctul de comandă și să-l lichideze pe comandant. Thunderchief zigzaga la stînga și la dreapta, în sus și în jos, pentru a nu le da celor de jos posibilitatea unor proiectile bine țintite. Da, trebuie să te gîndești și la armele automate.

— Am reperat steaua! anunță Robin.

Manualul pentru lansatoarele SA-6, scris în limba rusă, furniza poziția tipică de amplasare: cele șase lansatoare formau un cerc în mijlocul căruia se afla punctul central de control. Cu toate razele de conexiune, poziția tipică furnizată de manual semăna cu Steaua lui David, ceea ce lui Zacharias i se părea aproape o blasfemie, deși ideea doar îi fulgerase prin minte, în timp ce încadra în vizorul de bombardament punctul de comandă al bazei.

— Selectez bombardarea, comunică el cu voce tare, confirmîndu-și acțiunea pe care o făcea.

În ultimele zece secunde ținuse practic nemișcat avionul.

— Se apropie... declanșează... acum!

Patru din containerele cu un aspect evident neaerodinamic fură expulzate din ejectorul de bombe, fărîmîndu-se în atmosferă, împroșcînd pe întreaga zonă cantități mari de muniții. Avionul ajunsese mult în spatele amplasamentului, înainte ca bombițele să percuteze solul. Jos nu se zărea nici o mișcare, nimeni nu încercase să fugă din crăpăturile șanțurilor. Zacharias rămase la altitudine joasă, pilotînd cu grijă aparatul Thunderchief într-un viraj strîns la stînga, vrînd să se asigure că distrusese definitiv baza de amplasare. Norul imens de fum din centrul stelei se zărea de la mai mult de cinci kilometri.

Asta-i pentru Al, decise el. Nu un strigăt de victorie, doar un simplu gînd, în timp ce, stabilind aparatul la altitudinea optimă, ochi un culoar acceptabil de zbor pentru a părăsi zona. Forța de șoc putea să-și facă apariția acum, bateria SAM era scoasă din funcțiune. Totul era în regulă.

Alese un mic defileu care se deschidea în culmea dealului, acceleră pînă sub Mach-1 și trecu prin spărtură, revenind la nivelul dorit după ce pericolul rămăsese în spate. Și acum, întoarcerea acasă.

Dîrele roșii care erupseră din trecătoare îl luară prin surprindere. Chestia asta nu trebuia să fie acolo. Nici o deviere a traiectoriilor proiectilelor; veneau drept spre el. Se înălță brusc, o mișcare la care se aștepta și mitraliorul, iar avionul trecu drept prin fluviul de foc. Fu lovit violent și, pe durata unei secunde, succesul se transformă în eșec.

— Robin! o voce gîfîi prin interfon, dar zgomotul de fond era dat de tînguirea alarmelor și Zacharias realiză într-o fracțiune de secundă că avionul lui era sortit pieirii.

Situația se înrăutăți mai repede decît ar fi putut el reacționa. După ce flăcările îi cotropiră motoarele, aparatul Thunderchief începu să se înșurubeze în loc, intrînd în vrie, iar el își dădu seama că nu mai avea cum să-l controleze. Reacția îi fu dictată de rutină, comanda pentru ejectare — dar un alt suspin de pe scaunul din spate îl făcu să se întoarcă în timp ce smucea manșa, deși știa că gestul era cu totul nefolositor. O ultimă imagine a lui Jack Tait și a sîngelui care se scurgea pe sub scaun, ca o dîră pîcloasă, dar în timpul ăsta propria coloană părea că îi era smulsă, simțind o durere pe care nu o cunoscuse vreodată.

— În regulă, decise Kelly, lansînd racheta de semnalizare.

O altă ambarcațiune începu să descarce mici încărcături de explozibil în apă pentru a îndepărta peștele din zonă. Se uită la ceas și așteptă cinci minute, apoi privirea i se îndreptă spre tipul care răspundea de securitatea acțiunii.

— Zona este curată.

— Foc în gaură, ordonă Kelly, repetînd comanda de trei ori.

Apăsă pe maneta detonatorului. Rezultatele fură la înălțimea așteptărilor. Apa din jurul picioarelor se transformă într-o arteziană spumoasă, în timp ce picioarele platformelor erau secționate de la suprafața apei și de lîngă baza suprastructurii. Prăbușirea fu surprinzător de lentă.

întreaga structură alunecă într-o singură direcție. O imensă pleoscăitură cînd platforma lovi apa și, pentru un moment, senzația absurdă că masa compactă de oțel ar putea pluti. Dar numai pentru o clipă. Întregul eșafodaj de bare ușoare de oțel îi dispăru din fața ochilor, găsindu-și locul pe fundul mării.

Kelly desfăcu cablurile de la generator și le aruncă pe bord.

— Cu două săptămîni mai devreme. Bănuiesc că într-adevăr îți doreai bonificația aia, comentă administratorul.

Fost pilot de bombardiere, admira treaba făcută bine și repede. În fond, petrolul nu avea cum să dispară.

— Dutch avea dreptate în privința ta.

— Amiralul este un tip de treabă. Ne-a ajutat foarte mult pe Tish și pe mine.

— Ei, am zburat împreună doi ani. Al dracului de bun trăgător. Mă bucur să știu că toate lucrurile alea frumoase pe care mi le-a spus despre tine sînt adevărate.

Administratorului îi făcea plăcere să lucreze cu persoane a căror experiență era asemănătoare cu a lui. Reușise să uite teroarea pe care ți-o transmiteau bătăliile.

— Ce-i chestia asta? Chiar voiam să te întreb.

Degetul i se îndreptă spre tatuajul de pe brațul lui Kelly, o focă roșie, rezemîndu-se pe înotătoarele din spate și rînjind cu neobrăzare.

— O chestie pe care și-au făcut-o toți în unitatea mea, îi spuse Kelly cu o dezinvoltură forțată.

— Ce unitate era asta?

— Nu pot să spun.

Kelly zîmbi pentru a îndulci refuzul.

— Fac pariu că este ceva legat de felul cum a reușit Sonny să scape... dar e în regulă. Un fost ofițer naval trebuie să respecte regulile. Ei bine, domnule Kelly, cecul va intra în contul dumitale pînă la sfîrșitul zilei. Am să trimit o radiogramă, să fii așteptat de soție.

Tish Kelly adresa priviri complice femeilor din magazinul Stork, avînd aerul că le spunea: „Și eu sînt ca voi." Încă nu se împliniseră trei luni, iar ea putea să îmbrace orice dorea — mă rog, aproape orice. Era prea devreme

pentru a cumpăra ceva special, dar avea timp liber berechet și voia să descopere care era gama ofertelor. Îi mulțumi vînzătorului, decizîndu-se să-l aducă pe John chiar în aceeași seară aici și să-l sfătuiască ce cadou să-i facă, pentru că John adora chestia asta. Venise timpul să-l aștepte la dana de acostare. Plymouth-ul break care îi adusese din Maryland era parcat chiar lîngă magazin, iar ea învățase să se descurce în rețeaua stradală a orașului de pe coastă. Față de ploaia rece și autumnală de acasă, era o vacanță binevenită să te afli aici, pe litoralul Golfului, unde vara este aproape eternă, neîncetînd niciodată mai mult de cîteva zile. Își pilotă mașina pe stradă, îndepărtîndu-se spre sud, unde se afla dichisita dană a companiei petroliere. Chiar și luminile semafoarelor se aprindeau în favoarea ei. Una se schimbă în verde într-o manieră atît de lină, încît piciorul ei nici nu apucă să se apropie de frînă.

Șoferul camionului se încruntă la schimbarea culorii semaforului pe galben. Era în întîrziere, apăsase prea mult pe accelerație, dar se apropia de capătul lungului drum de o mie de kilometri din Oklahoma. Apăsă pe ambreiaj și frînă cu un ușor oftat care se transformă brusc într-un horcăit surprins, cînd ambele pedale se înfundară în podea cu aceeași viteză. Drumul în fața lui era liber și o ținu drept înainte, trecînd în treptele inferioare pentru a micșora viteza și apăsînd frenetic pe claxon. *Dumnezeule, Dumnezeule, te rog fă să nu...*

Nu îl văzu îndreptîndu-se spre ea. Privirea ei era ațintită înainte. Breakul țîșni direct în mijlocul intersecției, iar imaginea care se gravă, parcă cu încetinitorul, în memoria șoferului era aceea a profilului unei tinere femei dispărînd sub capota camionului său, urmată de teribila coliziune și scrîșnetul tremurat al fiarelor, cînd roțile din față ale trailerului săltară ușor, zdrobind autoturismul.

Cea mai îngrozitoare chestie era lipsa totală de reacție. Helen era prietena ei. Helen era pe moarte și Pam realiza că ar fi trebuit să aibă o reacție emoțională, dar nu putea. Viața se scurgea din trupul nemișcat, dar asta nu-i oprea pe Billy și Rick să continue, la fel de zgomotos, treaba pe care o făceau. Suflul respirației se strecura printre buzele înțepenite, un sunet care prevestea

că viața femeii se împuțina tot mai repede, dar călătoria spre celălalt tărîm avea un preț care trebuia plătit înainte, iar Rick, Billy, Burt și Henry erau încasatorii. Încercă să se amăgească spunîndu-și că se afla în altă parte, dar îngrozitoarele horcăieli nu dădeau posibilitatea ochilor și minții ei să evadeze din realitate. Helen se comportase nesăbuit. Încercase să fugă, dar ei nu puteau s-o lase să scape. Tuturor fetelor li se spusese de nenumărate ori chestia asta, iar acum erau martorele unui alt fel de explicație. Henry le avertizase că era o lecție pe care ele n-ar trebui să o uite vreodată. Pam simți un fulger de durere în locul unde, odată, coastele îi fuseseră rupte, reamintindu-i lecția învățată. Știa că nu era nimic de făcut, în timp ce ochii lui Helen nu se dezlipeau de pe chipul ei. Dorea ca privirea să-i fie mesagera compasiunii. Nu îndrăznea să facă mai mult decît atît și, deodată, sunetele pe care le scotea Helen se stinseră definitiv. Acum putea să-și închidă și ea pleoapele și să se întrebe cînd îi va veni rîndul.

Servanții tunurilor se bucurau de spectacol. Îl legaseră fedeleș pe pilotul american, chiar lîngă fortificațiile lagărului, dîndu-i prilejul să admire tunurile care-i dărîmaseră avionul. Ceea ce făcuse prizonierul lor fusese mai puțin amuzant, iar ei își manifestaseră supărarea prin pumni și cizme. Recuperaseră și celălalt corp și îl așezaseră lîngă prizonier, bucurîndu-se de durerea care i se citea acestuia pe chip, în timp ce privea trupul fără viață al camaradului de luptă. Sosise și ofițerul de contrainformații de la Hanoi și acum verifica numele individului pe o listă pe care o scosese din buzunar, aplecîndu-se, ca să fie sigur că nu citise greșit. Trebuie să fi fost cineva cu totul special, se gîndeau ostașii, înregistrînd modul în care reacționase ofițerul și graba lui de a telefona. După ce prizonierul păru că își revenise din starea de șoc, ofițerul de contrainformații înmuie un pămătuf în sîngele americanului mort și îi mînji fața celui în viață. Apoi făcu cîteva fotografii. Chestia asta îi cam

zăpăci pe servanții tunurilor. Era ca și cum s-ar fi ferit ca prizonierul în viață să arate precum cadavrul de lîngă el. Cît se poate de ciudat.

Nu era primul cadavru pe care trebuia să-l identifice, dar Kelly crezuse că acest aspect al vieții lui era un capitol încheiat. Cei din jurul lui îl îmbărbătau, dar tăria de a nu te prăbuși nu era același lucru cu supraviețuirea și nu exista consolare pentru un asemenea moment. Ieși din camera de gardă, urmărit de privirile doctorilor și asistentelor. Fusese chemat un preot, pentru o ultimă slujbă, o scurtă predică pe care știa că nimeni nu o asculta. Un ofițer de poliție îi explicase că nu fusese vina șoferului. Frîna cedase. Defecțiune mecanică. Într-adevăr, nu era vina nimănui. O întîmplare printre multe altele. Toate cuvintele pe care le mai spusese și în alte ocazii asemănătoare, încercînd să explice celui lovit de soartă din ce cauză universul lui se prăbușise dintr-o dată. Ofițerul remarcase că acest domn Kelly făcea parte dintre cei duri și, din cauza asta, era cu mult mai vulnerabil. Soția și copilul din pîntecele ei, pe care el ar fi trebuit să-i protejeze de orice neplăcere, muriseră într-un accident. Nimeni nu putea fi învinuit. Șoferul camionului, familist și el, era în spital sub efectul sedativelor, după ce se repezise în mormanul de fiare, sperînd s-o găsească încă în viață. Cei pentru care lucrase Kelly erau lîngă el acum, încercînd să-l ajute în formalitățile care trebuiau îndeplinite. Nu era nimic altceva de făcut pentru bărbatul care ar fi acceptat mai degrabă iadul decît momentul de față; deoarece infernul îi era cunoscut. Dar iadul nu era unul singur, iar caznele pe care le avea de îndurat erau departe de a se fi sfîrșit.

1

Enfant perdu

MAI

Niciodată nu va ști de ce oprise. Kelly opri Scout-ul la marginea dîmbului într-un gest reflex. Brațul ei nu era ridicat pentru a face autostopul. Stătea nemișcată la marginea drumului, urmărind mașinile care treceau în viteză și pulverizau în urma lor pietrișul șoselei amestecat într-un nor de fum. Poziția era a unei autostopiste: sprijin ferm pe un picior, celălalt rămînînd ușor îndoit. Îmbrăcămintea îi era evident uzată și un sac de voiaj îi atîrna neglijent peste umăr. Părul ei roșcat, care cădea pe umeri, flutura în curentul produs de vîjîiala mașinilor. Pe fața ei nu se citea nimic, dar Kelly nu realizase chestia asta decît în momentul în care talpa lui apăsase pe pedala frînei, oprind la colțul stîncii solitare de pe dîmb. Se întreba dacă trebuia să se reîntoarcă în trafic; apoi se gîndi că, oricum, făcuse pasul, deși habar n-avea spre ce. Privirea ei urmări mașina și, așa cum observă el în oglinda retrovizoare, tînăra ridică nepăsător din umeri și se îndreptă spre el. Geamul din dreapta era deja coborît, iar în cîteva clipe tînăra ajunse lîngă mașină.

— Unde mergi? întrebă ea.

Kelly o privi surprins. Credea că prima întrebare — *Vrei să te iau?* — trebuia s-o pună el. Ezită o secundă sau două, privind-o. Douăzeci și unu de ani, aprecie el, gîndindu-se că era bătrîn pentru anii ei. Fața ei nu era murdară. Dar nici curată, probabil din cauza vîntului și a

prafului de pe șosea. Purta o cămașă de bumbac bărbătească, pe care fierul de călcat nu trecuse de luni de zile, iar părul îi era încîlcit. Dar cel mai mult îl surprinseră ochii ei. De un gri-verde seducător, privea prin și peste Kelly în... ce? Era o privire pe care o văzuse destul de des înainte, numai la bărbații dezamăgiți de viață. O privire pe care o avusese și el, își reaminti Kelly, și nici atunci nu știuse ce vedeau ochii lui. Nu realiza că nici privirea lui de acum nu era prea diferită de cea a fetei.

— Mă întorc la ambarcațiunea mea, răspunse în final, neștiind ce altceva să mai spună.

Dintr-odată, privirea ei se schimbă.

— Ai o ambarcațiune? întrebă ea.

Ochii i se măriră, ca cei ai unui copil în fața unei minunății, și un zîmbet porni din ei, iluminîndu-i toată fața, ca și cum el i-ar fi găsit răspunsul la o chestiune importantă. Kelly remarcă strungăreața dintre dinții din față, care îi făcea și mai agreabil zîmbetul.

— Un iaht de croazieră de treisprezece metri, cu motoare Diesel.

Își flutură mîna către spatele Scout-ului, în care stivuise cîteva cutii de carton pline cu alimente.

— Vrei să vii și tu? întrebă brusc, fără să se gîndească.

— Sigur!

Fără nici o ezitare, deschise larg portiera și aruncă sacul de voiaj pe podea, în fața scaunului.

Intrarea înapoi în trafic era o treabă periculoasă. Avînd un motor cu putere redusă, Scout-ul nu fusese construit pentru a circula pe autostradă, obligîndu-l pe Kelly să conducă foarte concentrat. Mașina nu era suficient de rapidă pentru altă bandă decît cea din dreapta și, fiindcă toți se îmbulzeau prin intersecții, Kelly trebuia să fie tot timpul în stare de alertă, pentru că Scout-ul nu era atît de sprinten ca să-i poată evita pe idioții care se îndreptau spre ocean sau spre locurile pe care le alegeau, cînd aveau cîte o vacanță de trei zile.

Vrei să vii și tu? întrebase el, iar ea îi răspunse: *Sigur.* Kelly privea cu ochi răi traficul, enervat că nu putea să-și răspundă la întrebare, dar fuseseră o mulțime de întrebări în ultimele șase luni la care nu știuse să răspundă. Îi ordonă

minții să se liniștească și să se concentreze asupra traficului, deși întrebările se vînzoleau într-un zgomot de fond destul de enervant. De fapt, rareori mintea omului se supune propriilor comenzi.

*Memorial Day**, își reaminti el. Mașinile din jur erau pline cu oamenii care se grăbeau acasă de la lucru sau cu cei care deja își îmbarcaseră familiile pentru weekend. Fețe de copii zgîindu-se pe geamurile din spate. Din cînd în cînd, cîte o mînă de copil fluturînd spre el, dar Kelly se prefăcea că nu observă. Era greu să nu ai pe cineva aproape, mai ales cînd puteai să-ți reamintești că existase o asemenea persoană.

Kelly își trecu mîna peste obraz, simțindu-i textura ca de șmirghel. Chiar și mîna îi era murdară. Nu era de mirare că vînzătorii de la magazin îl priviseră de sus. *A început să nu-ți mai pese de nimic, Kelly!*

Ei și, pe cine dracu' interesează chestia asta?

Își întoarse privirea spre tovarășa de drum, realizînd că nici nu-i știa numele. Uimitor! O lua pe iahtul lui și nu-i știa numele. Privirea ei era îndreptată înainte, iar trăsăturile erau deconectate. Era subțire — probabil suplă ar fi cuvîntul potrivit — iar culoarea părului se afla la jumătatea drumului între blond și castaniu. Jeanșii erau ponosiți, destul de roși, și își începuseră existența într-unul din acele magazine în care plătești mai mult pentru pantalonii prespălați — sau cum naiba le zicea. Kelly habar n-avea și îi păsa prea puțin. Încă un lucru de care să nu-i pese.

Dumnezeule, cum este posibil ca viața să ți se transforme într-o harababură? Un gînd care-i revenea în minte. Știa răspunsul, dar nici așa nu era o explicație completă. Diferite segmente ale organismului numit John Terrence Kelly cunoșteau diferite părți ale întregii povești, dar, dintr-un motiv oarecare, nu reușiseră niciodată să se îmbine, lăsînd fragmentele separate ale celui care fusese odată un tip dur, deștept, decis, să se împotmolească fără

---

* Memorial Day (sau Decoration Day) — 30 mai, zi în care se comemorează amintirea celor căzuți în războiul civil (1861-1865) (n. tr.).

greş în confuzie şi disperare! Da, era o cugetare plină de entuziasm.

Îşi reaminti timpurile de altădată. Retrăia toate acele situaţii din care supravieţuise, uluit acum de reuşitele de atunci. Şi, poate, cel mai mare chin era faptul că nu reuşea să înţeleagă care era cauza dereglării. Sigur, ştia foarte bine ce se întîmplase, dar toate aceste lucruri fuseseră în afara lui şi, nu se ştie cum, capacitatea lui de înţelegere dispăruse, lăsîndu-l să supravieţuiască derutat şi fără nici un ţel. Parcă ar fi trecut pe pilot automat. Ştia asta, dar nu ştia ce avea de gînd să-i rezerve soarta.

Ea, oricine ar fi fost, nu încercase să facă conversaţie şi îi era totuna, îşi spuse Kelly, deşi simţea că exista totuşi ceva pe care ar fi trebuit să-l ştie. Intuirea pericolului îl luă prin surprindere. Era ceva instinctual, iar el totdeauna avusese încredere în instinctul lui, în fiorul rece de avertizare, care i se scurgea de pe gît în antebraţe. Aruncă o privire împrejur, dar nu zări nici un pericol la orizont, în afara maşinilor ale căror motoare prea puternice nu erau totdeauna strunite de cei mai dibaci şoferi. Ochii lui măturară şoseaua, dar nu descoperiră nimic. Totuşi, avertismentul nu dispăruse, iar Kelly se trezi supraveghind oglinda retrovizoare fără nici un motiv valabil, în timp ce mîna stîngă cotrobăia printre propriile picioare, găsind mînerul Coltului automat pe care-l ascunsese sub scaun. Mîna i se încleştă pe armă, chiar înainte de a realiza gestul.

Pentru ce dracu' faci chestia asta? Kelly îşi retrase mîna şi clătină din cap cu un rînjet necăjit. Dar continuă să verifice oglinda — era doar supravegherea normală a traficului, îşi repetă ca o scuză în următoarele douăzeci de minute.

Portul era un furnicar în plină activitate. Bineînţeles, weekendul de trei zile! Maşinile se deplasau prea iute pentru mica şi prost pavata parcare, fiecare şofer încercînd să scape din tipica harababură de vineri, la crearea căreia, desigur, contribuise şi el. Cerul curat şi vizibilitatea bună îl ajutară pe Kelly să se apropie de pupa lui *Springer* şi, după un drum întortocheat, ajunse din nou la dana pe care o părăsise cu şase ore înainte. Era o uşurare

să poţi ridica geamurile şi să încui portierele. Aventura lui pe autostradă se terminase şi începea să fie îmbiat de liniştea pe care ţi-o transmitea apa nemişcată.

Springer era un iaht cu motoare Diesel, lung de treisprezece metri, făcut la comandă, însă asemănător ca linie şi amenajări interioare cu un Pacemaker Coho. Nu era chiar cel mai drăguţ iaht, dar avea două cabine destul de mari, iar salonul de la mijlocul navei putea fi transformat cu uşurinţă într-o altă cabină. Motoarele erau mari, dar nu extrem de puternice, deoarece Kelly le prefera aşa, uşor manevrabile, în locul unora mici, supraturate. Avea un radar marin de o calitate deosebită, tot felul de aparatură de comunicaţii, pe care putea s-o utilizeze în mod legal, şi echipamentele pe care le folosesc de obicei pescarii marini. Coca din fibră de sticlă era imaculată şi nu găseai o dîră de rugină pe balustradele cromate, deşi lipsea pelicula strălucitoare de lac, atît de apreciată de marea majoritate a proprietarilor de iahturi; Kelly nu folosea lacul pentru că, socotea el, la întreţinerea lui pierdeai o groază de timp.

Kelly şi musafira lui coborîră din maşină. Deschise uşa din spate a Scout-ului şi începu să care cutiile cu provizii. Tînăra doamnă, remarcă el, avea bunul simţ de a sta deoparte.

— Hei, Kelly! se auzi o voce de pe puntea de navigaţie.

— Ed, care era buba?

— Aparatul de măsură era stricat. Periile generatorului erau cam uzate; le-am înlocuit, dar totuşi cred că era aparatul de măsură. L-am înlocuit şi pe el.

Ed Murdock, mecanicul-şef al portului, privi în jos, o observă pe tînără şi începu să coboare pe scară. Se poticni la ultima treaptă şi fu gata să cadă grămadă, avînd surpriza întipărită pe faţă. O evaluă scurt şi aprobator.

— Altceva? îl readuse la realitate Kelly.

— Nu te înghesui cu mulţumirile. Motoarele sînt calde, continuă Murdock, întorcîndu-se cu spatele. O să găseşti totul pe nota de plată.

— În regulă. Mulţumesc, Ed.

— A, Chip mi-a zis să-ţi spun că un alt tip a făcut o ofertă, în cazul în care ai vrea să vinzi.

Kelly îl întrerupse:

— Nici vorbă, Ed.

— E o bijuterie, Kelly, aprecie Murdock, strîngîndu-și sculele și depărtîndu-se zîmbitor, mulțumit de dublul înțeles al propoziției lansate.

Lui Kelly îi trebuiră cîteva secunde ca să prindă poanta. Îi trezi un zîmbet amuzat, în timp ce descărca ultimele provizii în salon.

— Ce am de făcut? întrebă tînăra.

Stătea în fața lui și lui Kelly i se părea că era cuprinsă de un ușor tremur, deși încerca să-l ascundă.

— Ia un loc la balcon, mormăi Kelly, arătînd spre puntea de navigație care nu era acoperită. O să-mi ia cîteva minute pînă o să dau drumul la toate.

— În regulă.

Îi adresă un zîmbet în stare să topească și un bloc de gheață, ca și cum ar fi intuit de ce ar avea nevoie.

Kelly se deplasă de la pupa spre cabina lui, bucuros că cel puțin reușise să-și păstreze iahtul îngrijit. Și în cabina șefului de echipaj domnea curățenia, iar Kelly se pomeni privindu-se în oglindă și întrebîndu-se:

— O. K. , acum ce naiba ai de gînd să faci?

Nu-i trebuia un răspuns imediat, dar o decență elementară îl îndemnă să se spele. Peste două minute intră în salon. Verifică toate cutiile cu provizii, apoi urcă pe puntea superioară.

— Hm, am uitat să te întreb ceva, începu el.

— Pam, rosti ea, întinzînd mîna. Pe tine cum te cheamă?

— Kelly, răspunse el, rămînînd în expectativă.

— Unde mergem, domnule Kelly?

— Doar Kelly, o corectă el, preferînd o atitudine mai rezervată.

— O. K. , Kelly, spre ce zări?

— Sînt proprietarul unei mici insule de aproximativ treizeci...

— Ești proprietarul unei *insule*?

Privirea ei era mai mult decît uimită.

— Da, exact.

De fapt, era doar o arendare şi fusese un eveniment destul de îndepărtat, iar Kelly nu-l găsea cîtuşi de puţin remarcabil.

— Să mergem! propuse ea cu entuziasm, privind în spate, spre ţărm.

Kelly hohoti zgomotos:

— O. K. , să-i dăm drumul!

Mîngîie uşor tabloul de comandă al filtrelor santinei. *Springer* avea motoare Diesel, nu prea trebuia să-şi facă probleme în privinţa poluării cu fum. Chiar şi sub delăsarea care pusese stăpînire pe el în ultima vreme, Kelly rămînea un om al mării, iar viaţa lui pe apă urmărea o rutină strictă, ceea ce însemna păstrarea tuturor regulilor de protecţie care fuseseră scrise cu sîngele altora mai puţin precauţi. După scurgerea celor două minute obligatorii, apăsă pe butonul de pornire al motorului babord, apoi pe al celui din tribord. Cele două motoare Diesel Detroit porniră imediat, scoţînd un zgomot rotund, care le readucea la viaţă, în timp ce Kelly verifica instrumentele de măsură. Totul părea în regulă.

Coborî de pe puntea de navigaţie pentru a mola parîmele, apoi se întoarse şi dădu încet înainte manetele telegrafului, scoţînd iahtul din bazinul de staţionare, verificînd mareea şi vîntul — amîndouă erau destul de slabe — şi uitîndu-se la ambarcaţiunile pe care le întîlneau. Kelly mări cu un punct viteza motorului din babord în timp ce învîrtea timona, permiţîndu-i lui *Springer* să se strecoare mai repede prin canal. Mări şi turaţia motorului tribord, aducînd iahtul la o rezonabilă viteză de cinci noduri, în timp ce depăşea şirurile de iahturi cu vele sau motor. Pam admira şi ea ambarcaţiunile, mai mult pupele lor, iar ochii îi zăboviră cîteva secunde pe parcarea de pe ţărm, înainte ca privirea să i se îndrepte din nou înainte, corpul ei devenind dintr-o dată mai relaxat.

— Te pricepi cît de cît la navigaţie? întrebă Kelly.

— Nu prea mult, admise ea şi, pentru prima oară, Kelly îi remarcă accentul.

— De unde eşti?

— Texas. Dar tu?

— Indianapolis, dar e ceva timp de atunci.

— Ce este asta? întrebă ea.

Mîna ei îi atinse tatuajul de pe antebraț.

— O amintire dintr-unul din locurile în care am fost, răspunse el. Nu era unul dintre cele mai frumoase.

— O, acolo...

Se părea că înțelesese.

— Da, ăla era locul, aprobă Kelly cu o mișcare a capului.

Ieșiseră din bazin și el mări din nou viteza cu cîteva puncte.

— Ce-ai făcut acolo?

— Nimic din ceea ce ar trebui să știe o doamnă, rosti Kelly, privind împrejur dintr-o poziție ușor ghemuită.

— Ce te face să crezi că sînt o doamnă? îl întrebă ea.

Îl luă prin surprindere, dar începuse să se obișnuiască. Descoperise că o conversație cu o tînără, indiferent de subiect, era benefică pentru el. Pentru prima oră răspunse cu un surîs zîmbetului ei:

— Ei, n-ar fi fost prea frumos din partea mea să presupun că nu ești.

— Mă întrebam cît va dura pînă vei zîmbi.

Ai un zîmbet foarte plăcut, era înțelesul ascuns al cuvintelor ei.

Dar tu cum te-ai chinuit în ultimele șase luni? Întrebarea lui îi rămăsese mută pe vîrful buzelor. Dar rîse, în fond făcînd haz de el însuși. Și ăsta era unul din lucrurile de care avea nevoie.

— Iartă-mă. Cred că nu sînt o companie plăcută.

Se întoarse s-o privească și îi zări ochii plini de înțelegere. Era doar o privire calmă, omenească și foarte feminină, dar care îl tulbură pe Kelly. Presimțea că ceva se va întîmpla între ei și nu avea chef să-și asculte gîndurile care-i spuneau că acel „ceva“ era așteptat cu înfrigurare de luni de zile. Nu era nevoie să fie spus cu voce tare, în nici un caz de el. Singurătatea era destul de rea chiar și fără să-ți mai îneci nefericirea în ea. Mîna ei se ridică din nou, evident pentru a-i atinge tatuajul, dar semnificația gestului avea o altă dimensiune. Uluitor cît de caldă era atingerea ei, chiar și sub soarele torid al după-amiezii.

Poate că era un mijloc de a-i arăta cît de seacă devenise viaţa lui.

Dar trebuia să se ocupe cu pilotarea iahtului. În faţa lor, la vreo o mie de metri, era un cargou. Motoarele iahtului erau la turaţia maximă de croazieră, iar regulatoarele de asietă de pe carenă se cuplaseră automat, aducînd iahtul la un unghi de glisare propice, în timp ce viteza ajungea la optsprezece noduri. Navigară pe o mare ca oglinda pînă ajunseră în siajul cargoului. *Springer* intră în ruliu, sus şi jos, mai mult de un metru la prova, în timp ce Kelly punea bandă stînga pentru a ieşi din siaj. Pe măsură ce se apropia de el, cargoul dădea senzaţia că se înalţă din ape ca o stîncă.

— Mă pot schimba undeva?

— Cabina mea este la pupa. Te poţi muta în ea.

— Serios? chicoti ea. De ce aş face asta?

— Ce?

Iar îl luase prin surprindere.

Pam coborî cu sacul de voiaj în spate, ţinîndu-se grijulie de balustradă. Nu se putea spune că era foarte îmbrăcată. Cînd reapăru, cîteva minute mai tîrziu, era şi mai sumar echipată — un şort, un tricou ca un fel de miniponcho, nimic în picioare şi, evident, mult mai relaxată. Avea picioare desăvîrşite, îşi zise Kelly, zvelte şi foarte feminine. Kelly era uşor surprins de albeaţa lor. Tricoul atîrna pe ea, iar marginile îi erau deşirate. Poate că slăbise de curînd sau îl cumpărase în mod voit mult mai larg. Indiferent care ar fi fost explicaţia, sînii erau lăsaţi la vedere cu multă generozitate. Kelly îşi surprinse privirea întîrziind pe pieptul ei şi se mustră pentru ocheada aruncată. Dar şi Pam avea o mare parte de vină. Îi înşfăcase braţul, lipindu-se de el. Acum, privirea lui se putea strecura pe sub tricou, cît de jos ar fi vrut.

— Îţi place ce vezi? îl întrebă ea.

Creierul şi gura lui Kelly se blocară. Scoase cîteva sunete nefericite şi, înainte de a se decide să spună ceva, ea începu să rîdă. Dar nu de el. Îşi flutură mîna spre echipajul cargoului, răspunzîndu-i-se cu aceleaşi semne de simpatie. Era un cargou italian, iar cei cîţiva marinari care

se rezemau de parapetul bordului îi trimiteau bezele. Ea le răspunse în același mod.

Kelly simți o undă de gelozie.

Roti din nou timona spre babord, aducînd vasul peste valul de provă al cargoului și, cînd îi depăși puntea de comandă, declanșă sirena, salutîndu-i. Era în spiritul legilor marinărești, deși rareori ambarcațiunile de agrement respectau aceste reglementări. Ofițerul de cart de pe covertă își fixase binoclul pe ei — bineînțeles, pe Pam. Se întoarse și răcni un ordin în timonerie. Peste o clipă, din enormul „fluier" al cargoului ieși un sunet lung și profund, speriind-o pe Pam, care fu gata să cadă de pe scaun.

Kelly rîse, iar ea îl urmă imediat, aruncîndu-și brațele strîns în jurul mîinii lui. Îi simți degetul urmărind conturul tatuajului:

— Nu pare a fi...

Kelly dădu din cap:

— Știu. Mulți se așteaptă să fie pictată sau ceva în genul ăsta.

— De ce... ?

— L-am făcut? Toți din unitate l-au făcut. Chiar și ofițerii. Cred că era ceva care trebuia să fie făcut. De fapt, e destul de tîmpit.

— Eu cred că e drăguț.

— Ei, tu ești foarte drăguță.

— Știi să spui lucruri frumoase.

Se mișcă ușor, frecîndu-și un sîn de brațul lui.

Kelly fixă o viteză de croazieră constantă de optsprezece noduri pentru a ieși din apele portului Baltimore. Cargoul italian era singura ambarcațiune la orizont, iar marea era calmă, cu valuri mici, de treizeci de centimetri. Înaintau pe principalul șenal navigabil pentru a ieși în Chesapeake Bay.

— Ți-e sete? întrebă ea, în timp ce cîrmeau spre sud.

— Mda. E un frigider în bucătărioară, este în...

— L-am văzut. Ce vrei?

— Adu două din ce-ți pică în mînă.

— O. K. , rosti ea scurt.

Cînd ea se ridică, Kelly simți plăcutul fior care îi străbătu brațul, urcînd spre umăr.

— Ce-i asta? se interesă ea cînd reveni.

Kelly se întoarse și tresări. Îi fusese atît de bine cu fata strîns lipită de el, încît numai la evoluția vremii nu se mai gîndise.

„Asta" era o furtună, o aglomerare la înălțime de nori cumulonimbus, lățindu-se pe zece-cincisprezece kilometri pătrați.

— Se pare că o să ne plouă, răspunse el, luînd o sticlă de bere din mîna ei.

— Cînd eram puștoaică, asta se numea tornadă.

— Ei, în nici un caz aici, replică Kelly, în timp ce privirea verifica dacă pe punte totul fusese amarat cum trebuie.

Știa că în cabinele de dedesubt toate erau la locul lor, pentru că așa era de obicei, și la bine și la rău. Apoi dădu drumul la stația radio. Imediat prinse un buletin meteo care se încheia cu obișnuitele avertismente.

— Este un iaht mic? se interesă Pam.

— Din punct de vedere tehnic, da, dar să nu-ți fie teamă. Mă pricep la treaba asta. La viața mea am fost și ajutor de nostrom pe un vas.

— Ai fost ce?

— Adjunctul șefului de echipaj. Termen marinăresc. Și, să știi, *Springer* este destul de țeapăn. Dacă ți-e frică, vezi că sub scaunul pe care stai sînt niște veste de salvare.

— Ție ți-e teamă? întrebă ea.

Kelly zîmbi și negă cu o mișcare a capului.

— E-n regulă.

Pam își reluă vechea poziție, cu sînii atingînd brațul lui Kelly, cu capul rezemat de umărul lui și cu o privire visătoare, parcă anticipînd ceva care va veni, indiferent dacă va fi sau nu furtună.

Kelly nu era neliniștit — cel puțin, nu din cauza furtunii — dar nu se formaliza nici de celelalte lucruri. După ce trecură de Bodkin Pont, își continuară drumul spre est, perpendicular pe șenalul navigabil. Nu întoarse spre sud pînă nu trecu de niște ape pe care le știa că erau destul de puțin adînci, putînd fi periculoase pentru navigație. La fiecare cîteva minute își întorcea privirea spre

furtuna ce urma să vină și care se îndrepta spre ei cu peste treizeci de kilometri la oră. Soarele aproape că dispăruse complet sub negreala norilor. O furtună care se mișcă iute este, de cele mai multe ori, violentă, dar noul drum pe care-l alesese Kelly, spre sud, îi dădea posibilitatea să scape de o confruntare directă cu stihiile naturii. Kelly sorbi ultimele picături de bere, hotărînd că o sticlă era suficientă. Vizibilitatea se va înrăutăți destul de repede. Scoase o hartă îmbrăcată într-o folie de plastic și o fixă pe masă, în dreapta tabloului de comandă; marcă poziția cu un creion, verificînd apoi curbele batimetrice pe hartă, ca nu cumva drumul ales să-l ducă în ape puțin adînci — *Springer* călca un metru și jumătate și, pentru Kelly, tot ce era sub doi metri și jumătate însemna pericol. Satisfăcut, își stabili cap-compasul, permițîndu-și să se relaxeze din nou. Pregătirea și experiența erau amortizoarele pentru pericol și automulțumire.

— E pe aproape, remarcă Pam cu o ușoară undă de neliniște în glas, ghemuindu-se în el.

— Dacă vrei, poți să te duci jos, în cabină, îi propuse Kelly. O să fie o vîntoasă cu ploaie. *Springer* o să meargă ca prin gropi.

— Dar nu e periculos?

— Nu, dacă nu fac eu vreo tîmpenie. Am să încerc să n-o fac, îi promise el.

— Pot să rămîn aici, să văd cum arată? murmură ea, încăpățînîndu-se să nu-și părăsească poziția, deși Kelly nu realiza din ce cauză.

— Ai să te cam uzi, o avertiză el din nou.

— N-are nimic.

Un zîmbet luminos și fata se lipi și mai strîns de brațul lui.

Kelly mai reduse viteza cu cîteva puncte, asigurîndu-i iahtului o înaintare lină. Nu avea nici un motiv să se grăbească. Reducînd viteza, nu mai era nevoie ca instrumentele de control să fie supravegheate încontinuu. Își trecu o mînă peste umerii fetei; capul ei se lipi automat de umărul lui și, în ciuda furtunii care se apropia, totul părea

perfect pe lume. Aşa-i spunea sufletul. Mintea, însă, îi transmitea cu totul altceva, iar cele două coordonate păreau ireconciliabile. Mintea îi reamintea că fata de lîngă el era... ce? Habar n-avea. Sufletul îi spunea să nu-şi mai facă griji degeaba. Avea nevoie de ea. Dar Kelly nu era bărbatul care să se lase condus de simţăminte, iar rezultatul conflictului era privirea încruntată pe care o arunca orizontului.

— S-a întîmplat ceva? se interesă Pam.

Kelly începu să spună ceva, dar apoi se opri, reamintindu-şi că se aflau pe iahtul lui, doar el şi o tînără drăguţă. Îşi lăsă de această dată sentimentele să cîştige runda.

— Sînt un pic tulburat, dar totul este în regulă din punctul meu de vedere.

— Pot să-ţi spun că...

Kelly clătină din cap:

— Nu-ţi face griji. Orice-ar fi, poate aştepta. Relaxează-te şi bucură-te de călătorie.

Prima pală de vînt se făcu simţită aproape imediat, deviind drumul vasului spre babord cu cîteva grade. Kelly roti cîrma pentru a compensa devierea. Nici ploaia nu mai întîrzie. Primii stropi de avertisment fură repede urmaţi de o perdea compactă care se prăvăli peste Chesapeake Bay. În mai puţin de un minut, vizibilitatea scăzu la aproape o sută de metri, iar cerul ajunse să aibă întunecimea unui amurg tîrziu. Kelly se asigură că luminile de navigaţie erau aprinse. Valurile începuseră să plesnească vasul din ce în ce mai violent, mînate de cei cincizeci de kilometri pe oră ai vîntului. Kelly se gîndi că ar putea naviga mai departe, dar era într-un loc bun de ancorat şi, pentru a găsi un altul, va trebui să navigheze vreo cinci ore. Se mai uită o dată pe hartă şi porni radarul pentru a-şi verifica poziţia. Adîncimea de trei metri şi jumătate a apei, precum şi un fund nisipos, codificat pe hartă HRD, însemnau condiţii bune pentru ancoraj. Îl aduse pe *Springer* cu prova în vînt şi micşoră viteza, lăsîndu-le elicelor doar forţa necesară pentru a face faţă vîntului.

— Treci la timonă, îi ordonă lui Pam.

— Dar nu știu ce să fac.

— Nu-i nimic. Doar o ții strîns și o rotești în direcția în care-ți spun. Trebuie să mă duc la prova, să pregătesc ancorele. De acord?

— Fii atent! îi strigă ea, încercînd să acopere vijelia de afară.

Valurile aveau acum peste un metru și jumătate înălțime, iar prova vasului plesnea în sus și în jos prin apă. Kelly îi strînse ușor mîna lui Pam și se îndreptă spre prova.

Bineînțeles, trebuia să fie precaut, dar avea încălțăminte cu talpă antiderapantă și știa foarte bine ce avea de făcut. Înaintă ținîndu-se strîns de balustrada de protecție și într-un minut ajunse la puntea prova. Două ancore erau înlănțuite pe punte, un Danforth și un CQR sparge-val, amîndouă ușor supradimensionate. Aruncă Danforthul în apă și îi făcu semn lui Pam să rotească ușor cîrma spre babord. După ce vasul se deplasă încă vreo douăzeci de metri spre sud, aruncă și CQR-ul peste bord. Imediat, amîndouă lanțurile se întinseră la lungimea necesară și, după ce se asigură că totul era amarat, Kelly se reîntoarse pe puntea de navigație.

Pam păru neliniștită pînă cînd îl văzu așezîndu-se pe banca din timonerie — acum totul mustea de apă și hainele lor erau fleașcă. Kelly aduse manetele la zero, lăsînd vîntul să-l împingă înapoi pe *Springer* încă vreo treizeci de metri. Între timp, ambele ancore se înfipseseră bine în fundul mării. Kelly le privi încruntat. Ar fi trebuit să le arunce separat, în fiecare bord. De fapt, doar o ancoră era necesară. A doua reprezenta asigurarea. O ultimă privire satisfăcută și Kelly opri motoarele.

— Aș fi putut să-i fac față furtunii, dar n-avea rost, explică el.

— Deci, înnoptăm aici?

— Exact. Poți să cobori în cabina ta și...

— Vrei să plec?

— Nu... Vreau să spun, dacă nu-ți place aici...

Mîna ei îi mîngîie faţa. De-abia îi desluşi cuvintele prin ploaie şi vînt.

— Îmi place aici.

Părea foarte sigură de ceea ce spunea.

Peste o clipă, Kelly se întrebă de ce îi trebuia atîta timp. Toate semnele apăruseră unul după altul. O altă scurtă controversă între sentiment şi raţiune şi, din nou, ultima pierdu. Nu avea de ce să-i fie teamă, era doar o persoană la fel de singură ca şi el. Este atît de uşor să uiţi. Singurătatea nu-ţi spune ce ai pierdut, doar că-ţi lipseşte ceva. Este nevoie de o întîmplare ca asta ca să defineşti acea goliciune. Pielea îi era catifelată, brobonită de ploaie, dar caldă. Totul era atît de diferit faţă de pasiunile plătite pe care le încercase de două ori în ultima lună, de fiecare dată plecînd dezgustat de sine însuşi.

De data asta era ceva diferit. Era real. Raţiunea i se zbătea neputincioasă, avertizîndu-l pentru ultima oară să fie precaut, să-şi reamintească că o luase pe fată de pe marginea drumului, că n-o cunoştea decît de cîteva ore. Sufletul îi spunea să nu-i pese. Martoră mută la lupta care se dădea în el, Pam se decise să grăbească deznodămîntul: îşi scoase tricoul. Raţiunea fu învinsă definitiv.

— Îmi place cum arată şopti Kelly.

Mîna lui se îndreptă spre ei, atingîndu-i delicat. Pam îşi spînzură tricoul pe cîrmă; îşi apăsă faţa de a lui, mîinile ei atrăgîndu-l spre ea, preluînd iniţiativa într-un mod foarte feminin. Pasiunea ei nu era încărcată de erotism. Un ceva special o făcea diferită. Kelly nu ştia ce era acel ceva, dar acum nu era momentul pentru explicaţii.

Amîndoi se ridicară în picioare. Pam era gata să alunece, dar Kelly o prinse şi, îngenunchind, o ajută să-şi scoată şortul. Apoi fu rîndul ei să-i descheie nasturii cămăşii, după ce îi pusese palmele pe piept. Cămaşa nu se grăbi să-i zboare de pe tors, deoarece nici unul nu dorea ca mîinile lui să se mişte, dar, în cele din urmă, treaba fu făcută: cîte un braţ pe rînd, venind apoi rîndul jeanşilor. Kelly îşi aruncă pantofii şi restul hainelor. Rămaseră în picioare, îmbrăţişaţi, clătinîndu-se în ruliul vasului, bătuţi

de ploaie și vînt. Pam îl luă de mînă și îl trase din fața tabloului de comandă, obligîndu-l să se întindă pe spate, pe punte. Imediat, fu deasupra lui. Kelly încercă o schimbare a poziției, dar ea îl ținu ferm, aplecîndu-se spre el, în timp ce coapsele i se mișcau ritmic. Kelly era la fel de nepregătit pentru acest moment cum fusese și pentru tot ce i se întîmplase în restul după-amiezii, iar geamătul lui acoperi o clipă furtuna. Cînd deschise ochii, fața ei era aproape lipită de a lui, iar zîmbetul ei părea al unui înger de pe o icoană.

— Îmi pare rău, Pam, eu...

Un rîs ușor îi opri scuzele:

— Totdeauna ești la fel de grozav?

Trecu destul de mult timp, brațele lui Kelly, înfășurate în jurul trupului svelt, rămînînd așa pînă cînd se potoli furtuna. Lui Kelly îi era teamă să se ridice, îi era teamă de posibilitatea ca totul să se fi petrecut doar în imaginația lui. Apoi vîntul deveni mai pișcător și ei coborîră în cabină. Kelly găsi niște prosoape și se șterseră unul pe celălalt. El încercă să-i zîmbească, dar crisparea era din nou prezentă, chiar mai puternică față de bucuria ultimei ore, și fu rîndul lui Pam să fie surprinsă. Se așeză lîngă el pe podeaua salonului, iar cînd îi împinse încetișor fața pe sîni, lacrimile lui începură să șiroiască pe piept. Ea nu puse nici o întrebare. Era destul de deșteaptă pentru a nu face o asemenea greșeală. Îl ținu strîns în brațe, pînă cînd plînsul i se potoli și respirația îi reveni la normal.

— Îmi pare rău, se scuză el după o vreme.

Kelly încercă să se miște, dar ea nu îl lăsă.

— Nu trebuie să-mi explici. Dar vreau să te ajut, spuse ea, știind că deja îl ajutase.

Îl descifrase aproape din primul moment în mașină: un bărbat puternic, marcat de o mare suferință. Atît de diferit față de cei pe care îi cunoscuse. Cînd, în sfîrșit, el începu să vorbească, îi simți respirația mîngîindu-i sînii.

— Au trecut aproape șapte luni. Eram în Mississippi pentru o lucrare. Ea era gravidă, de-abia aflasem. S-a dus

la magazin și... a fost un camion, un trailer imens. Au cedat frînele.

Nu putea să spună mai mult și nici nu trebuia.

— Cum o chema?

— Tish — Patricia.

— De cînd erați...

— Un an și jumătate. Și, deodată, s-a... dus. Niciodată nu m-am așteptat la așa ceva. Vreau să spun, cîndva, am fost băgat în chestii periculoase, dar s-au terminat; și apoi, eu eram cel implicat, nu ea. Niciodată nu m-am gîndit...

Vocea i se stinse din nou. Pam îl privi în lumina palidă a salonului, remarcînd tăieturile pe care nu le văzuse pînă acum, întrebîndu-se care era povestea lor. Nu avea importanță. Își lăsă obrazul pe creștetul capului. *Ar fi putut să fie tată acum. Ar fi putut fi multe altele.*

— Nu te-ai destăinuit nimănui pînă acum, nu?

— Nu.

— De ce acum?

— Nu știu, murmură el.

— Mulțumesc.

Kelly o privi surprins.

— Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată un bărbat.

— Nu înțeleg.

— O, ba da, înțelegi, replică Pam. Și Tish înțelege. M-ai lăsat să-i iau locul. Sau poate că ea m-a lăsat. Te-a iubit, John. Probabil că te-a iubit foarte mult. Și încă te iubește. Mulțumesc că m-ai lăsat să te ajut.

El începu din nou să plîngă, iar Pam îi trase iarăși capul lîngă pieptul ei, legănîndu-l ca pe un bebeluș. Cam după zece minute, deși nici unul nu se uitase la ceas, plînsul încetă. Recunoștința din sărutul lui se transformă repede într-o pasiune renăscută. Pam se întoarse pe spate, lăsîndu-l pe el să preia inițiativa, așa cum avea nevoie ca să-și demonstreze că era din nou bărbat în putere. Plăcerile li se îngemănară, bucuria ei fiind asemănătoare celei pe care i-o produsese lui, iar de data asta strigătele ei

acoperiră furtuna. Ceva mai tîrziu, el adormi lipit de trupul ei, iar ea îi sărută obrazul bărbos. Atunci începu și ea să plîngă, minunîndu-se de ceea ce îi adusese ziua, după teroarea în care începuse.

2

Întîlniri întîmplătoare

Ca de obicei, Kelly se trezi foarte devreme, cu treizeci de minute înainte de răsăritul soarelui, în cîrîiala pescăruşilor, iar privirea i se bucură de prima geană de lumină care se zbătea undeva departe, la orizont. La început, privi nedumerit braţul subţire care i se odihnea pe piept, dar alte senzaţii şi amintiri avură grijă să-l limpezească în cîteva secunde. Se extrase încetişor de sub braţul molatic şi trase pătura peste ea, protejînd-o de răcoarea dimineţii. Era timpul să se ocupe de treburile navei.

Kelly băgă în priză filtrul de cafea, îşi puse un slip şi urcă pe puntea de navigaţie. Se bucură, constatînd că în seara precedentă nu uitase să fixeze luminile care semnalizau că nava era la ancoră. Cerul se curăţase, iar aerul era rece, după răpăiala din seara precedentă. Se îndreptă către prova, aruncînd o privire nemulţumită spre una din ancore care, dintr-un motiv necunoscut, alunecase pe lanţ. Deşi graparea nu avusese nici o urmare nefericită, Kelly îşi reproşă lipsa de atenţie din seara precedentă. Apa era oglindă, ca o peliculă de ulei, şi adia o briză blîndă. Strălucirea roz-portocalie a primelor raze se furişa printre arborii răzleţi de pe ţărmul estic. Una peste alta, părea a fi una dintre cele mai reuşite dimineţi de care-şi amintea. Apoi se gîndi că schimbarea nu avea nimic de-a face cu vremea.

— Fir-ar să fie, murmură el spre întunericul care încă nu se risipise definitiv.

Trupul îi era ţeapăn şi făcu cîteva exerciţii pentru a-şi dezmorţi muşchii noduroşi, începînd să realizeze cît de bine se simţea fără obişnuita mahmureală matinală.

Aproape că nu-i venea să creadă că dormise atît de mult. Nouă ore de somn ? se minună el. Nu era de mirare că se simțea atît de bine. Următoarea secvență a rutinei matinale consta în înlăturarea apei de pe puntea din fibră de sticlă, cu ajutorul unei perii de curățat.

Își întoarse urechea spre zumzetul îndepărtat al unor motoare Diesel. Ochii i se îndreptară spre vest, încercînd să descopere de unde venea zgomotul, dar privirea i se lovi de perdeaua de pîclă adusă de briză, împiedicîndu-l să localizeze sursa zumzăitului. Se întoarse la tabloul de comandă, scoase binoclul și, în timp ce-l regla, un fascicul luminos puternic îl izbi din plin în lentile. Luminile, deși se stinseră imediat, aproape că îl orbiseră. Un megafon bubui din apropiere:

— Îmi pare rău, Kelly. Nu știam că ești tu.

Peste două minute, forma familiară a șalupei de treisprezece metri a Pazei de Coastă se lipi încet de *Springer*. Kelly se agită la babord, aranjînd apărătoarele de cauciuc.

— Vrei să mă omori sau ce? se interesă el pe un ton de conversație.

— Îmi pare rău.

Timonierul-șef clasa întîi Manuel Oreza „Navlositorul“ se mișcă nonșalant printre mitraliere. Făcu un gest spre apărătoarele de cauciuc.

— Vrei să mă jignești?

— Ai o comportare nepotrivită pentru un om al mării, comentă Kelly, îndreptîndu-se spre vizitator.

— Deja i-am și povestit puștiului despre chestia asta, îl asigură Oreza. Bună dimineața, Kelly.

La capătul mîinii întinse, degetele lui strîngeau o ceașcă din care aburea cafeaua. Kelly o luă și începu să rîdă:

— Scuzele sînt acceptate, domnule.

Oreza făcea o cafea trăsnet.

— Am avut o noapte lungă. Echipajul e format din puștani și sîntem cu toții obosiți, îi explică el pe un ton plictisit.

Timonierul-șef se apropia de douăzeci și opt de ani și era decanul de vîrstă al echipajului de pe vasul pe care-l comanda.

— Ceva necazuri? se interesă Kelly.

Oreza dădu din cap, privind spre orizont.

— Cîteva. Un prăpădit a închiriat un iaht și acum, după ploicica de aseară, lipsește la raport, iar noi ne învîrtim ca bezmeticii în căutarea lui.

— Vînt de șaizeci de kilometri la oră. Destul de puternic, Navlositorule, comentă Kelly. S-a mișcat destul de repede.

— Da, desigur, deja am salvat șase vase, doar unul mai lipsește. Ai văzut ceva neobișnuit noaptea trecută?

— Nu. Am ieșit din Baltimore în jur de... cred că era ora șase. Două ore și jumătate ca să ajung aici. Am ancorat imediat după ce a început furtuna. Vizibilitatea era destul de proastă, așa că noi n-am văzut mare lucru prin jur.

— „Noi?“ ricană Oreza, întinzîndu-se.

Se îndreptă spre timonă și pescui tricoul care se usca la soare, aruncîndu-l spre Kelly. Pe chip nu i se citea nimic, doar o palidă luminiță de interes sclipea în fundul ochilor. Spera ca prietenul lui să fi găsit pe cineva. Viața nu-l prea răsfățase.

Kelly îi înapoie ceașca cu o expresie la fel de nepăsătoare.

— Un cargou a ieșit în urma noastră, continuă el. Sub pavilion italian, cu magazia aproape pe jumătate plină; cred că se deplasa cu vreo cincisprezece noduri. A mai ieșit și altcineva?

— Mda.

Oreza dădu din cap, iar din ton răzbătea o nuanță de iritare profesională.

— Mă cam neliniștește chestia asta. Nenorocitele astea de vase comerciale bagă viteză maximă și nici nu le pasă de ce este în jur.

— Ei, la naiba, dacă te apuci de navigație, trebuie să știi la ce riscuri te expui. Pe de altă parte, dacă folosești o ancoră plutitoare pe timp de furtună, s-ar putea să intri în conflict cu cine știe ce regulamente sindicale. Poate tipul pe care-l cauți e deja la fund, continuă el pe un ton sum-

bru. N-ar fi prima oară, chiar și într-un bazin portuar atît de civilizat ca Chesapeake.

— S-ar putea, mormăi Oreza, supraveghind orizontul.

Se încruntă, cîntărind neîncrezător sugestia, prea obosit pentru a mai ține cont de ea.

— Oricum, dacă zărești un iaht micuț, cu o velă dungată portocaliu cu alb, nu uita să mă anunți.

— Bineînțeles.

După ce se uită spre prova, privirea lui Oreza se întoarse spre Kelly:

— Două ancore pentru vînticelul de aseară? Două și, pe deasupra, nici bine lăsate. Credeam că ești mai priceput.

— Nu uita că vorbești cu adjunctul nostromului, îi reaminti Kelly. De cînd își permite un contabil să facă pe deșteptul cu un adevărat om al mării?

Era doar o glumă. Kelly știa că Navlositorul era expert în vase mici. De fapt, erau la fel de pricepuți și amîndoi erau conștienți de chestia asta.

Întorcîndu-se spre șalupa lui, un zîmbet se lăți pe fața lui Oreza. După ce sări la bordul șalupei, făcu un semn spre tricoul din mîna lui Kelly:

— Nu uita să-l pui pe tine, marinarule! Se pare că este exact măsura ta.

Rîzînd cu gura pînă la urechi, Oreza dispăru în cabina de comandă, înainte ca John Kelly să poată replica. Se părea că era și un civil în timonerie, ceea ce îl surprinse pe Kelly. Peste o clipă, motoarele șalupei începură să mormăie din nou și vasul se depărtă spre nord-vest.

— Bună dimineața, spuse Pam. Ce-a fost aici?

Kelly se întoarse. Era la fel de îmbrăcată ca în momentul în care o acoperise cu pledul, dar Kelly se hotărîse să nu mai fie surprins de conduita ei decît dacă s-ar fi comportat normal. Părul îi era încîlcit, iar privirea tulbure, ca și cum n-ar fi dormit deloc bine.

— Paza de Coastă. Căutau un vapor dispărut. Cum ai dormit?

— Acceptabil.

Se apropie de el. Avea o privire blîndă, aproape visătoare, care părea ciudată la o oră atît de matinală, dar nu putea să existe ceva mai seducător pentru un marinar trezit de-a binelea.

— Bună dimineața.

O sărutare. O îmbrățișare. Pam își ridică mîinile și execută o piruetă. Kelly îi prinse talia subțire și o ridică.

— Ce vrei la micul dejun? o întrebă el.

— Nu mănînc dimineața, răspunse Pam, strecurîndu-se din brațele lui.

— Aha! zîmbi Kelly. În regulă.

După o oră, ea se răzgîndi. Kelly îi pregăti ouă cu șuncă pe plita bucătărioarei, iar Pam le înfulecă atît de iute, încît el se grăbi cu o nouă porție, în ciuda protestelor ei. La o inspecție mai atentă, fata nu era doar subțire, ci slabă de-a binelea. Era subnutrită, o constatare care dădea naștere la o altă întrebare mută. Dar, oricare ar fi fost cauza, el putea s-o remedieze. După ce înfulecase patru ouă, opt bucăți de șuncă și cinci felii de pîine prăjită — aproape dublul a ceea ce înghițea Kelly de obicei dimineața — era timpul ca ziua să înceapă așa cum trebuia. Îi arătă cum să se descurce în bucătărioară, iar el se duse să scoată ancorele.

Se reîntîlniră cînd ceasul se apropia de opt. Promitea să fie o duminică însorită și fierbinte. Kelly își pusese ochelarii de soare și se relaxa în șezlong, sorbind cîte o înghițitură din halbă. Navigau spre vest, urmărind marginea principalului șenal navigabil, pentru a nu fi în drumul sutelor de bărci pescărești care vor apărea din diversele porturi pentru a da la guvizi.

— Ce sînt chestiile acelea? întrebă Pam, arătînd spre flotoarele care săltau jucăușe în babordul lor.

— Flotoare pentru prins crabi. De fapt, sînt atașate de un fel de cuști. Crabii intră în ele și nu mai pot ieși. Flotoarele se pun pentru localizarea lor.

Kelly îi întinse binoclul, făcîndu-i semn să se uite la șalanda care stătea în derivă la vreo cinci kilometri spre est.

— Se pun capcane pentru sărmanele animale?

Kelly rîse:

— Pam, dar șunca pe care ai mîncat-o la micul dejun? Porcul nu s-a sinucis, nu- i așa?

Îi aruncă o privire ghidușă.

— Ei bine, nu.

— Nu te ambala prea tare. Un crab nu este decît un imens păianjen acvatic, numai că e foarte gustos.

Kelly schimbă drumul spre tribord, pentru a ocoli o baliză tronconică roșie.

— Pare o chestie cumplită.

— Cam așa e și viața.

Cuvintele îi scăpară prea rapid și lui Kelly îi păru rău. Răspunsul lui Pam păru că vine din adîncul sufletului, la fel ca și vorbele lui.

— Da, știu.

Kelly își impuse să nu-și întoarcă privirea spre ea. Răspunsul ei fusese prea încărcat de emoție pentru a nu-i reaminti că poate și ea avusese parte de momente dificile. Totuși, clipa trecuse. Ea se întoarse din nou în comodul scaun de pe punte, lipindu-se de el și făcînd ca totul să reintre în normal. Pentru ultima oară, simțurile lui Kelly îl avertizară că ceva nu era deloc în regulă. Dar, dacă nu erau demoni pe pămînt, unde să-i cauți?

— Mai bine ai coborî.

— De ce?

— Soarele o să ardă cam tare azi. Vezi că la șef, în dulăpiorul cu medicamente, găsești cîteva flacoane cu loțiuni împotriva prăjelii.

— Șef?

— În baie.

— De ce totul e diferit pe vas?

Kelly rîse:

— Pentru că pe nave marinarii sînt proprii lor stăpîni. Gata, şterge-o! Unge-te bine, altfel nici n-apuci prînzul şi o să arăţi ca un cartof prăjit.

Pam se strîmbă la el:

— Am să fac şi un duş. De acord?

— O idee minunată, îi răspunse Kelly fără s-o privească. N-are rost să mai sperii peştii.

— Ticălosule!

Îl plesni uşor peste braţ şi coborî pe scară.

— A dispărut pur şi simplu, parcă a înghiţit-o apa, mormăi Oreza.

Se aplecase deasupra hărţii de pe masa de lucru din sediul Pazei de Coastă de la Thomas Point.

— Ar fi trebuit să asigurăm o acoperire aeriană, elicopter sau ceva de genul ăsta, remarcă civilul.

— N-aveam nici o şansă, în nici un caz noaptea trecută. La dracu', doar pescăruşii puteau să zboare ieri.

— Unde ar putea fi?

— Mă depăşeşte, poate furtuna i-a venit de hac. Spuneai că a luat-o spre nord. Am verificat toate posturile, iar Max le-a luat la rînd pe cele de pe ţărmul vestic. Eşti sigur că descrierea vasului este corectă?

— Sigur? La dracu', am făcut totul pentru ei, doar că nu le-am cumpărat şi vasul.

Irascibilitatea civilului îşi găsea justificarea în veghea neîntreruptă de douăzeci şi opt de ore, susţinută doar cu cafea şi amplificată de răul de mare din timpul patrulării, spre amuzamentul echipajului format doar din subofiţeri. Îşi simţea stomacul ca şi cum ar fi fost burduşit cu şpan de oţel.

— Poate că s-a scufundat, conchise civilul pe un ton morocănos, deşi varianta asta i se părea de necrezut.

— Soluţia asta v-ar rezolva problema?

Un bombănit al civilului răspunse tonului glumeţ al întrebării, iar timonierul-şef clasa întîi Manuel Oreza

înfruntă și căutătura severă de avertisment a comandantului bazei, un ofițer adjutant cu părul cărunt, Paul English.

— Știi, continuă civilul pe un ton foarte obosit, nu cred că problema asta va fi rezolvată, dar e obligația mea să încerc.

— Domnule, toți am avut o noapte lungă. Echipajul meu este stors și, dacă n-aveți un motiv valabil de a rămîne treaz, vă sugerez să vă găsiți un pat și să trageți un somn.

Zîmbetul obosit al civilului încercă să îndulcească duritatea cuvintelor pe care le rostise mai înainte.

— Subofițer Oreza, deștept cum ești, meritai să fii ofițer.

— Dacă sînt atît de deștept, cum s-a făcut că noaptea trecută l-am ratat pe prietenul nostru?

— Ce-i cu tipul pe care l-am întîlnit azi?

— Kelly? Fost nostrom în Marina Militară, un tip de ispravă.

— Cam tînăr pentru un nostrom, nu-i așa? întrebă English, privind o fotografie nu prea reușită, deși era făcută cu ajutorul blitzului. English venise de puțin timp la bază.

— A părăsit Marina cu o Navy Cross*, le explică Oreza.

Civilul își ridică privirea spre el:

— Doar nu crezi că...

— Nici cea mai mică șansă.

Civilul clătină din cap. Se opri un moment, apoi se îndreptă spre camera în care erau priciurile. Nu vor ieși din nou pe mare înainte de apusul soarelui, iar el trebuia să se odihnească.

— Cum se prezintă treaba? întrebă English după plecarea civilului.

— Tipul e pe cai mari, domnule căpitan.

Fiind comandantul bazei, lui English trebuia să i te adresezi folosind gradul, mai ales după ce îl lăsase pe Navlositor să piloteze vasul cum voia.

---

* „Crucea Navală“ — medalia de recompensă a unor fapte excepționale ale marinarilor (n.tr.).

— E al dracului de sigur că nu doarme prea mult.

— O să-l avem cîtva timp aici, fîțîindu-se încolo și încoace, și vreau să te ocupi personal de el.

Oreza bătu cu un creion în hartă.

— Susțin în continuare că e locul ideal pentru un post de supraveghere și știu că putem să avem încredere în omul nostru.

— Tipul nu e de acord.

— Tipul n-are nici o legătură cu marea, domnule English. Nu mă deranjează cînd cineva îmi ordonă ce trebuie să fac, dar tipul nu e destul de priceput ca să-mi spună cum să fac treaba.

Oreza încercui cu creionul o poziție pe hartă.

— Nu-mi place chestia asta.

— Nu trebuie să-ți placă, îl asigură bărbatul mai înalt.

Trase afară lama briceagului și secționă punga de hîrtie groasă, extrăgînd un săculeț de plastic cu o pudră albă.

— Cîteva ore de muncă și ne alegem cu trei sute de mii. E ceva în neregulă sau am uitat ceva?

— Și ăsta e doar începutul, completă al treilea bărbat.

— Ce facem cu vasul? se interesă bărbatul care-și făcea griji.

Privirea tipului înalt părăsi săculețul cu pudră albă, îndreptîndu-se spre cel care pusese întrebarea.

— Vrei să scăpăm de el?

— Da.

— Ei bine, putem să-l ascundem... deși cea mai deșteaptă chestie ar fi să-l scufundăm. Da, așa să facem.

— Și Angelo?

Privirile celor trei se îndreptară spre locul unde zăcea un al patrulea bărbat, inconștient și sîngerînd.

— Cred că trebuie să scăpăm și de el, decise cel înalt, fără prea multă emoție în glas. Locul ăsta mi se pare foarte bun.

— În cel mult două săptămîni nu mai rămîne mare lucru din el. Mișună tot felul de creaturi pe-aici.

Al treilea bărbat făcu un gest vag spre zona mlăștinoasă.

— Vezi cît de ușor este? Gata cu vasul, gata cu Angelo, nici urmă de risc și ne-am pricopsit cu trei sute de mii. Vreau să spun, ce altceva îți mai poți dori în plus, Eddie?

— Prietenilor lui n-o să le placă treaba asta.

Comentariul venea mai mult din spirit de contrazicere, decît dintr-o convingere morală.

— Care prieteni? întrebă Tony fără să-l privească. Ducea o viață de șobolan, de acord? Cîți prieteni are un șobolan?

Eddie se înclină în fața logicii argumentului și se îndreptă spre trupul inconștient al lui Angelo. Sîngele încă se scurgea din răni, iar pieptul i se mișca încet, în încercarea de-a respira. Eddie știa foarte bine că sosise momentul final; încercase cît putuse să amîne inevitabilul. Scoase din buzunar un pistolet mic, de calibrul 22, îl îndesă în ceafa lui Angelo și apăsă pe trăgaci o dată. Un spasm străbătu trupul, urmat de relaxarea definitivă. Eddie puse pistolul jos și tîrî trupul afară, lăsîndu-i pe Henry și pe amicul lui să se ocupe de treaba care era, într-adevăr, importantă. Aduseră o bucată de plasă pescărească pe care el o înfășură bine în jurul corpului, rostogolindu-l apoi în apă, pe la pupa micuței lor șalupe. Fiind o natură prudentă, Eddie cercetă minuțios împrejurimile, dar era greu de crezut că te puteai pomeni aici cu alți vizitatori. Tractă corpul cîteva sute de metri, pînă găsi un loc propice; opri motorul, lăsînd vasul în derivă, în timp ce trăgea cîteva blocuri de ciment de pe punte, legîndu-le strîns de plasa de pescuit. Șase erau suficiente pentru a-l scufunda pe Angelo la adîncimea de trei metri a fundului. Apa era destul de limpede și asta îl neliniști un pic pe Eddie, pînă cînd văzu crabii. În mai puțin de două săptămîni, n-o să mai fie nici urmă de Angelo. Era o îmbunătățire substanțială adusă modului lor obișnuit de a rezolva o treabă, o chestie de ținut minte pentru viitor. O să fie dificil să scape de micuța șalupă. Va trebui să găsească un loc cu apă mai adîncă, dar avea toată ziua la dispoziție ca să se gîndească la chestia asta.

Kelly modifică ușor cursul vasului spre tribord pentru a ieși din drumul unor ambarcațiuni sportive, care se fîțîiau de colo-colo. Acum insula se distingea clar, la vreo

opt kilometri în faţă. Nu prea aveai la ce privi, doar o ridicătură la orizont, nici urmă de vreun copac, dar era a lui şi pe ea se simţea ca acasă. Singurul necaz era recepţia proastă a posturilor de televiziune.

Istoria lui Battery Island se pierdea în negura timpului şi era destul de tulbure. Numele ei actual, mai mult ironic decît adecvat, apăruse pe la începutul secolului al nouăsprezecelea, cînd cîţiva soldaţi îndrăzneţi din garda naţională amplasaseră acolo o mică baterie de tunuri, supraveghind astfel un punct de trecere din Chesapeake Bay, în ideea de a-i împiedica pe britanicii care navigau spre Washington D.C. să pedepsească noua naţiune care avusese îndrăzneala să se măsoare cu cea mai renumită flotă a lumii. Comandantul unui escadron britanic observase baloanele inofensive de fum care veneau dinspre insulă şi, mai mult din amuzament decît din răutate, îşi lăsase unul din vasele de război să trimită cîteva salve din tunurile de mare calibru de pe puntea inferioară. Cetăţenilor servanţi ai tunurilor de pe insulă le-au fost suficiente salvele de avertisment şi s-au bulucit în bărcile cu rame, grăbindu-se spre uscat. Cam în acelaşi timp, un pluton de desant alcătuit din infanterişti şi marinari britanici s-au învălmăşit într-o barcă şi au vîslit pînă la ţărmul insulei, pentru a duce la bun sfîrşit treaba începută de proiectile, ceea ce însemna „zdrobirea adversarului". După această scurtă diversiune, britanicii au continuat să navigheze fără grabă pînă la rîul Patuxent, de unde armata lor s-a deplasat la Washington şi înapoi, forţînd-o între timp pe Dolly Madison să părăsească Casa Albă. Campania britanică s-a îndreptat apoi spre Baltimore, aici însă rezultatul fiind sensibil diferit.

Battery Island, al cărei proprietar fusese un guvern şovăitor, devenise o stînjenitoare notă de subsol a unui război inutil. Nebeneficiind de serviciile unui paznic care să supravegheze amplasamentele fortificaţiilor, buruienile au năpădit insula şi lucrurile au continuat în acelaşi mod aproape o sută de ani.

Anul 1917 i-a adus Americii primul război adevărat şi marina americană, confruntată pe neaşteptate cu

amenințarea submarinelor, a avut nevoie de un loc ferit unde să-și testeze tunurile. Battery Island părea locul ideal, doar la cîteva ore de navigat de Norfolk, și astfel, timp de cîteva luni în toamna acelui an, tunurile de calibrul 30 și 35 de pe cuirasate au bubuit, scuipîndu-și proiectilele, sfărîmînd și îngropînd sub ape aproape o treime din insulă și deranjînd tabieturile păsărilor migratoare — pînă cînd, în sfîrșit, acestea au realizat că nici măcar un singur foc de armă nu fusese tras pentru a le vîna. Singura noutate demnă de semnalat era scufundarea a peste o sută de cargouri construite în anii primului război mondial, la vreo zece kilometri sud, pe care buruienile s-au pornit să crească repede și în voie, făcîndu-le să semene cu niște insulițe.

Un nou război, cu arme de ultimă oră, a readus la viață insula adormită. Cea mai importantă bază aeronavală avea nevoie de un perimetru pentru testarea armamentului. Coincidența fericită a existenței epavelor din primul război mondial în apropierea lui Battery Island a transformat locul într-un poligon ideal de bombardament. Imediat au fost construite trei buncăre masive din ciment pentru a servi ca posturi de observație, de unde ofițerii puteau urmări cum bombardierele TBF și SB2C își trimiteau proiectilele asupra țintelor care semănau cu niște insule în formă de navă, pulverizînd destule dintre ele, pînă cînd o bombă, lansată cu întîrziere, a plesnit din plin un buncăr, din fericire gol. Amplasamentul buncărului distrus a fost curățat, ca reflex al unui bun-simț gospodăresc, iar insula a fost transformată într-o bază de prim ajutor, de unde o vedetă rapidă de salvare putea interveni în cazul unui accident aviatic. Pentru asta, a trebuit să fie construit un chei de beton și un hangar pentru ambarcațiuni, iar cele două buncăre rămase au fost reamenajate. Una peste alta, insula servise economiei locale, dacă nu chiar și celei federale, pînă la apariția elicopterelor care le-au luat pîinea de la gură vedetelor de salvare.

Insula îşi trăise momentele de glorie. Şi astfel a rămas uitată pe registrul cu proprietăţi federale nedorite, pînă cînd Kelly a reuşit s-o ia în concesiune.

În timp ce se apropiau de insulă, Pam se întoarse pe spate pe pătură, ascunzîndu-se de soarele torid sub o peliculă groasă de cremă pentru plajă. Neavînd costum de baie, rămăsese în sutien şi chiloţi. Kelly nu părea tulburat, dar această ciudăţenie îl deranja uşor, dintr-un motiv care nu rezista nici unei analize logice. În orice caz, treaba lui era să piloteze vasul. Contemplarea mai amănunţită a corpului ei putea aştepta, îşi spunea el aproape în fiecare minut, cînd ochii i se întorceau spre ea, ca să se asigure că nu dispăruse.

Roti cîrma cîteva grade spre dreapta, pentru a ocoli un pescador, şi mai aruncă o privire spre Pam. Îşi dăduse jos de pe umeri bretelele sutienului pentru ca şi acele părţi ale corpului să i se bronzeze. Kelly era de acord.

Zgomotul îi făcu pe amîndoi să tresară — şuierături scurte şi rapide ale sirenei unui vas de pescuit. Kelly aruncă o privire circulară, reîntorcîndu-şi atenţia la vasul care stătea în derivă în babordul lui, la vreo două sute de metri. Era singura navă, destul de apropiată, care putea să aibă necazuri, părînd a fi şi sursa zgomotului. Un tip de pe puntea de navigaţie îi făcea semne. Kelly viră spre babord pentru a se apropia. Manevră fără grabă, aducîndu-l pe *Springer* lîngă cealaltă navă. Nu ştia cine era tipul, dar nu prea părea priceput în ale marinăriei, aşa că, atunci cînd îl opri pe *Springer*, la vreo şase metri de celălalt, mîna lui nu părăsi maneta de viteză.

— Care-i problema? se interesă Kelly prin portavoce.

— Am rămas fără elice, răcni bărbatul oacheş. Ce facem?

Vîsliţi, îi stătu pe limbă lui Kelly să spună, dar n-ar fi fost un răspuns prea amical. Manevră vasul, apropiindu-se cît mai mult, pentru a aprecia mai bine situaţia. Era un vas de pescuit de dimensiuni medii, un Hatteras destul de nou. Bărbatul de pe punte avea în jur de cincizeci de ani,

un metru optzeci înălțime și o încîlceală de păr negru pe torsul gol. Se zărea și o femeie, destul de abătută și ea.

— Chiar n-a mai rămas nimic din ea? întrebă Kelly cînd ajunse lîngă celălalt vas.

— Cred c-am lovit un banc de nisip, îi explică bărbatul. Cam la un kilometru în direcția asta, continuă el, arătînd spre o zonă pe care Kelly o evita cu sfințenie.

— Mai mult ca sigur că e un banc pe acolo, confirmă Kelly. Pot să te remorchez dacă vrei. Ai o parîmă suficient de bună?

— Da, răspunse prompt bărbatul.

Se deplasă spre prova, unde avea dulapul cu parîma și scule. Femeia părea în continuare stînjenită.

Kelly manevră cu prudență, observîndu-l pe celălalt „căpitan“, și mulțumindu-se cu o ironie mută la acordarea gradului. „Căpitanul“ habar n-avea să citească o hartă, nu știa cum se procedează pentru a semnaliza altor vase că este în pericol, nici chiar cum să anunțe Paza de Coastă. Tot ce reușise să facă fusese să cumpere un iaht Hatteras și, deși ăsta era un semn de judecată judicioasă, Kelly bănuia că era mai mult reflexul unui om de afaceri. Dar „căpitanul“ reuși să-l surprindă pe Kelly. Mînuia cu îndemînare parîma de remorcaj și o aruncă pe babordul lui *Springer*.

Kelly se apropie și mai mult, iar apoi se duse la pupa pentru a lua parîma, asigurînd-o strîns pe tachetul lat de pe osatura pupei. Pam se ridicase și-l urmărea cu interes. Kelly se întoarse în fugă pe puntea de navigație și împinse cu un punct maneta de viteză.

— Dă drumul la stația radio, îi ceru el proprietarului pescadorului. Lasă cîrma la zero pînă îți spun eu ce să faci. De acord?

— Am înțeles.

— Sper, mormăi Kelly în barbă, mărind încet viteza pînă cînd parîma se întinse complet.

— Ce-a pățit? întrebă Pam.

— Oamenii mai uită că există și un fund sub apă. Dacă îl lovești destul de tare, apar fel de fel de stricăciuni.

Făcu o pauză.

— Poate vrei să mai pui ceva pe tine.

Pam chicoti și o șterse pe scară. Cu prudență, Kelly mări viteza pîna la aproape patru noduri, după care începu să vireze spre sud. Bodogănea întruna, spunîndu-și că nu era prima oară cînd făcea un remorcaj și, dacă o ținea tot așa, va trebui să facă rost de niște dispoziții de plată pentru a factura serviciile prestate.

Kelly aduse foarte încet *Springer*-ul paralel cu cheiul, urmărind în permanență vasul pe care-l remorca. Aruncă iute cauciucurile de protecție, apoi sări pe chei și, înainte de a se îndrepta spre Hatteras, legă la babale cele două parîme de asigurare ale *Springer*-ului. Proprietarul Hatteras-ului molase deja parîma de ancoraj și i-o aruncă lui Kelly, repezindu-se să aranjeze cauciucurile de protecție. Să tragi iahtul de parîmă cîțiva metri era un spectacol al mușchilor în acțiune, care putea s-o impresioneze pe Pam. În cinci minute, Hatteras-ul era lipit de chei și Kelly repetă mișcarea cu *Springer*.

— Chestia asta e a dumitale?

— Sigur, răspunse Kelly. Fiți bineveniți pe bancul meu de nisip.

— Sam Rosen, se prezentă bărbatul, întinzînd mîna.

Își trăsese un tricou pe el și strîngerea fusese puternică; Kelly observă că mîinile aveau o catifelare aproape feminină.

— John Kelly.

— Soția mea, Sarah.

Kelly rîse:

— Probabil că dumneavoastră sînteți secundul cu navigația.

Sarah era scundă, supraponderală, iar ochii ei căprui pendulau între amuzament și jenă.

— Cineva trebuie să vă mulțumească pentru ajutor, se decise ea, cu un accent newyorkez în glas.

— E legea mării, doamnă. Ce s-a întîmplat?

— Harta arată o adîncime de doi metri în locul în care ne-am lovit. Vasul ăsta calcă sub un metru jumate, iar refluxul a fost acum cinci ore, se răsti femeia.

Nu-și vărsa enervarea pe Kelly, dar el era cea mai apropiată țintă, iar bărbatul ei își primise porția de muștruluială.

— Bancul ăsta de nisip s-a înălțat după furtuna din iarna trecută, dar oricum, hărțile indică o adîncime mai mică. În plus, e un fund mîlos.

Pam își făcu apariția, îmbrăcată aproape respectabil, iar Kelly își dădu seama că nu-i știa numele de familie.

— Salut, mă cheamă Pam.

— Vreți să vă răcoriți puțin? Avem toată ziua la dispoziție pentru a rezolva problema.

Fură cu toții de acord și Kelly îi conduse spre casă.

— Ce dracu' e asta? se miră Sam Rosen.

„Asta“ era unul din buncărele construite în 1943, de o sută de metri pătrați, cu un tavan gros de un metru. Toată structura era din beton armat și era la fel de zdravănă pe cît dădea impresia. Lîngă el se afla un alt buncăr mai mititel.

— Locul aparține Marinei Militare, le spuse Kelly, dar l-am închiriat.

— Ți-au construit și un doc frumos, comentă Rosen.

— Nu-i rău deloc, acceptă Kelly. Te superi dacă te întreb cu ce te ocupi?

— Sînt chirurg, îi răspunse Rosen.

— Da?

Asta era explicația pentru mîinile gingașe.

— Profesor de chirurgie, îl corectă Sarah. Dar nu se pricepe deloc să conducă un vas.

— Blestematele alea de hărți sînt de vină, mormăi profesorul, în timp ce Kelly îi conducea înăuntru.

— Oameni buni, ce a fost a fost, o gustare și o bere ne vor ajuta să ne gîndim în liniște.

Kelly era surprins, parcă îl luase gura pe dinainte. Apoi urechile prinseră o bufnitură înfundată venind peste

apă, de undeva din sud. Era chiar ciudat cum se propagase sunetul pe apă.

— Ce-a fost asta? se interesă Sam Rosen, care avea și el auzul fin.

— Probabil vreun puștan la vînătoare de șobolani cu un calibru 22, se pronunță Kelly. În afară de asta, zona este totuși deosebit de liniștită. Toamna este ceva mai zgomotoasă pe aici — rațe și gîște.

— Am observat ferestrele mascate. Vînezi?

— M-am lăsat, îi răspunse Kelly.

Rosen îl privi cu înțelegere, iar Kelly se hotărî să-i mai acorde un punct favorabil.

— Cît ai stat?

— Destul de mult. Cum ți-ai dat seama?

— La sfîrșitul perioadei în care am fost doctor intern, am șters-o la Iwo și Okinawa pe o navă-spital.

— Hm, vremea kamikazilor?

— Da, ne-am distrat de minune. Cu ce te ocupai?

— Stăteam pe burtă, îi răspunse Kelly rînjind.

— Chiar ai alură de scafandru autohton, îl măsură Rosen. A trebuit să repar vreo cîțiva dintre ei.

— Ceva în genul ăsta, dar mai plictisitor.

Kelly formă combinația de numere a încuietorii și împinse ușa din oțel masiv.

Interiorul buncărului îi surprinse pe vizitatori. Cînd Kelly intrase în posesia locului, buncărul era împărțit prin niște ziduri de beton în trei încăperi mari, goale; acum semăna cu o casă, cu tapet pe pereți și covoare pe jos. Chiar și tavanul fusese zugrăvit. Deschiderile înguste pe post de ferestre erau singurele amintiri ale vremurilor trecute. Totul era aranjat cu grijă, dar se cunoștea că lipsește o mînă de femeie. Familia Rosen observă că bărbatul făcea onorurile casei, conducîndu-i spre „bucătărioară" și scoțînd băuturile din răcitorul de un model destul de vechi, în timp ce Pam se uita uimită în jur.

— Plăcut și răcoros, remarcă Sarah. Dar fac pariu că iarna e cam umed.

— Nu-i chiar așa de rău.

Kelly le arătă radiatorul lipit de perete.

— Centrală proprie pentru încălzit. Buncărul a fost construit după indicațiile guvernamentale. Totul funcționează... și costă prea mult.

— Cum ai făcut rost de locul ăsta? întrebă Sam.

— Un prieten m-a ajutat să-l închiriez. Excedent al fondului de proprietăți guvernamentale.

— Trebuie să fie un prieten deosebit, comentă Sarah, privind cu admirație răcitorul zidit în perete.

— Da, e un tip special.

Viceamiralul Winslow Holland Maxwell, din Marina Militară a Statelor Unite ale Americii, își avea biroul în așa-numitul E-Ring al Pentagonului. Ferestrele încăperii îi ofereau o perspectivă bună a Washingtonului, dar și a demonstranților, își spuse el cu amărăciune. *Ucigași de copii!* scria pe o pancartă. Flutura și un steag nord-vietnamez. În acea dimineață de duminică, sloganurile scandate afară ajungeau distorsionat înăuntru prin sticla groasă a ferestrei. Percepea cadența, dar nu și cuvintele, iar fostul pilot de bombardiere nu putea să se hotărască care din ele îl enervau mai tare.

— Nu-ți face bine, Dutch.

— Crezi că nu știu? mormăi Maxwell.

— Una din ideile pe care le apărăm este și această libertate de a spune ce vrei, comentă contraamiralul Casimir Podulski, nefiind deloc convins de justețea enunțului.

Era puțin cam prea mult pentru el. Băiatul îi murise desupra Hanoiului, pilotînd un bombardier A-4. Datorită originii tînărului aviator, evenimentul ținuse capul de afiș al ziarelor, iar în săptămîna care urmase decesului primiseră unsprezece telefoane anonime, unele rezumîndu-se la un hohot de rîs, altele chestionînd-o pe nefericita mamă despre locul unde va fi expediat sicriul.

— Toți acești tineri drăguți, liniștiți, sensibili...

— Care-i explicația unei dispoziții atît de minunate, Cas?

— Chestia asta care merge direct în seiful din perete, Dutch.

Podulski îi întinse un dosar voluminos. Marginile îi erau tivite cu o bandă vărgată alb-roșie, iar pe copertă era scris numele codificat BOXWOOD GREEN.

— Chiar ne lasă să ne jucăm cu el?

Tonul îi trăda surpriza.

— Am stat aproape pînă la trei și jumătate, dar am reușit. Bineînțeles, numai cîțiva dintre noi au dreptul să-l vadă. Am primit autorizația pentru efectuarea unui studiu complet de fezabilitate.

Amiralul Podulski se așeză mai bine în fotoliul din piele și își aprinse o țigară. Moartea fiului său îl marcase, trăsăturile i se ascuțiseră, dar ochii de un albastru cristalin erau la fel de iuți ca întotdeauna.

— O să ne lase să ne mișcăm în voie și să punem la punct planificarea?

Timp de cîteva luni, Maxwell și Podulski își concentraseră eforturile pentru finalizarea scopului propus, deși nu se așteptau să primească aprobarea oficială pentru a continua.

— Cine o să ne bănuiască vreodată? întrebă cu o privire ironică amiralul născut din părinți polonezi. Ei vor ca noi să păstrăm toată treaba în afara registrelor.

— Chiar și Jim Greer? întrebă Dutch.

— Cel mai bun tip de la contrainformații pe care-l știu, dacă nu ai tu pe altcineva.

— Săptămîna trecută am auzit că tocmai a început să lucreze la CIA, îl avertiză Maxwell.

— În regulă. Avem nevoie de un spion bun, iar la ultima verificare Jim încă purta uniforma Marinei.

— Dacă dăm drumul la povestea asta, o să ne facem dușmani cu duiumul.

Podulski făcu un semn spre fereastră și zgomotul de afară. Anii parcă nici nu trecuseră peste el, din 1944 și de la USS *Essex*.

— Față de cei treizeci de metri pe care îi avem sub noi, ce mai contează cîțiva în plus?

— De cînd ai vasul? întrebă Kelly, în timp ce sorbea din a doua sticlă de bere.

Prînzul fusese modest: hrană rece și pîine, stropite cu bere.

— L-am cumpărat anul trecut în octombrie, dar n-am navigat decît două luni, recunoscu doctorul. Însă am urmat niște cursuri de navigație și am ieșit primul în grupa mea.

Era genul de om care termină primul în aproape orice domeniu, își spuse Kelly.

— Te descurci bine la manevratul parîmelor, îl complimentă Kelly, mai mult pentru a-l face să se simtă bine.

— Chirurgii se descurcă bine și la făcutul nodurilor.

— Și dumneavoastră sînteți doctor, doamnă? se întoarse Kelly spre Sarah.

— Farmacolog. În plus, țin cursuri la Hopkins.

— De cît timp locuiți aici, tu și soția ta? întrebă Sam, iar conversația se împotmoli într-o pauză jenantă.

— O, abia ne-am cunoscut, îl lămuri Pam fără fasoane.

Normal, cel mai stînjenit fu Kelly. Cei doi doctori acceptaseră cu dezinvoltură situația, dar Kelly își făcea griji, gîndindu-se că ar putea crede că profita de tînăra femeie. Gîndurile căpătară o tentă tot mai dramatică pînă cînd se lămuri că nimănui din jur nu părea să-i pese.

— Hai să vedem cum arată elicea, spuse Kelly. Vino!

Rosen îl urmă afară. Soarele începea să devină nemilos și era preferabil să rezolve repede treaba. Al doilea buncăr adăpostea atelierul lui Kelly. După ce alese cîteva chei fixe, împinse afară compresorul portabil de aer. Peste două minute era lîngă Hatteras-ul doctorului, potrivindu-și cele două centuri de siguranță în jurul taliei.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Rosen.

Kelly clătină din cap, în timp ce-și scotea cămașa.

— Nu prea ai la ce. Dacă mă lasă compresorul, o să știm destul de repede, zîmbi el. Și oricum, nu mă scufund mai mult de un metru șaptezeci.

— N-am făcut niciodată chestia asta.

Privirea chirurgului se fixă pe torsul lui Kelly, remarcînd cele trei tăieturi distincte pe care un chirurg talentat le-ar fi putut face mai puțin vizibile. Apoi își reaminti că pe cîmpul de luptă chirurgul nu prea avea timp să se ocupe și de aspectul estetic al operației.

— Le-am căpătat ici și colo, îl lămuri Kelly, în timp ce se îndrepta spre scara de frînghie.

— Te cred, își șopti Rosen în barbă.

Peste patru minute, după ceasul lui Rosen, Kelly ieși din apă și urcă pe scară.

— Am găsit buba.

Aruncă rămășițele elicelor pe cimentul cheiului.

— Dumnezeule! Ce-am putut lovi?

Kelly se așeză pentru a-și desface centurile. De abia se abținea să nu rîdă.

— Apă, domnule doctor, doar apă.

— Poftim?

— I-ai făcut o revizie vasului înainte de a-l cumpăra?

— Sigur, compania de asigurări m-a obligat să fac asta. Am angajat cel mai bun specialist, m-a costat o sută de dolari.

— Zău? Ce nereguli ți-a semnalat?

Kelly se ridică în picioare și opri compresorul.

— Mai nimic. Mi-a spus că e ceva în neregulă la țevărie și am adus un instalator să le verifice, dar totul era în ordine. Cred că trebuia să-mi vîndă ceva pentru banii pe care îi primise, nu-i așa?

— Țevi?

— Așa mi-a spus la telefon. Am pe undeva și raportul scris, dar m-a informat telefonic.

— Zincuri, rîse Kelly. Nu țevi!*

— Cum?

Rosen era furios pentru că nu prinsese poanta.

— Electroliza ți-a distrus elicele. Reacția galvanică. Metalul este corodat de apa sărată. Cînd ai trecut peste el,

* Cuvinte care se pronunță asemănător: *zinc* (zinc) și *sink* (țeavă) (n.tr.).

bancul de nisip doar le-a atins, dar ele erau deja măcinate. Nu ți-au povestit despre asta la lecțiile de navigație?

— Ba da, dar...

— Dar... tocmai ai învățat ceva, domnule doctor Rosen.

Kelly ridică resturile elicei. Metalul avea consistența pufoasă a unui produs de patiserie.

— Gîndește-te că astea sînt din bronz.

— La dracu'!

Chirurgul rupse o bucățică din elice, moale ca un pișcot.

— Cel care a efectuat revizia ți-a spus să schimbi anozii de zinc de pe suportul arborelui elicei. Au rolul de a absorbi energia galvanică. Îi schimbi la doi ani, protejînd astfel elicele și carena, prin control de la distanță. Nu prea mă pricep să-ți explic științific, dar știu care sînt efectele, înțelegi? Și cîrma trebuie schimbată, însă nu e urgent. Dar, fără discuție, ai nevoie de două elice noi.

Rosen privi lung apa și răbufni:

— Idiot mai sînt!

Kelly își permise un rîset încurajator.

— Domnule doctor, dacă asta este cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o în ultimul an, ești un tip norocos.

— Deci, ce fac acum?

— Am să dau un telefon ca să-ți comand două elice. Îl sun pe un tip pe care îl cunosc în Insulele Solomon iar el o să trimită urgent pe cineva aici, poate chiar mîine.

Kelly îl liniști cu un gest.

— Nu-i chiar o nenorocire! Vreau să-ți văd și hărțile.

Bineînțeles, după ce le verifică data apariției, se lămuri că erau vechi de cinci ani.

— Ai nevoie de unele noi în fiecare an, domnule doctor.

— La dracu'! replică Rosen.

— Ți-am vîndut un pont? se interesă Kelly cu un zîmbet nevinovat. N-o lua prea în tragic. Ai beneficiat de

cel mai bun mod de a învăţa o lecţie. Nici nu doare prea tare. Ai băgat la cap şi de-acum ştii!

În sfîrşit, doctorul se relaxă şi el, un zîmbet înflorindu-i pe buze:

— Cred că ai dreptate, dar Sarah n-o să mă lase să uit prea uşor.

— Dă vina pe hărţi, îi sugeră Kelly.

— Mă susţii?

Kelly îi surîse larg:

— Bărbaţii trebuie să ţină aproape în astfel de situaţii.

— Cred că începe să-mi placă de dumneata, domnule Kelly.

— Unde paştele mă-sii s-a dus? întrebă Billy.

— De unde dracu' să ştiu? răspunse Rick, la fel de nervos, gîndindu-se la reacţia lui Henry cînd se va întoarce.

Privirile celor doi se fixară pe femeia din încăpere.

— Era prietena ta, rîcană Billy.

Doris era îngrozită, dorind doar să poată fugi din cameră, dar ştia că nu avea nici o şansă. Mîinile îi tremurau, în timp ce Billy urca cele trei trepte; ea se feri, dar nu reuşi să scape de palma care o aruncă la podea.

— Căţea! Să faci bine şi să-mi spui tot ce ştii.

— Nu ştiu nimic, gemu ea de jos, simţind arsura de pe obraz.

Privirea i se îndreptă spre Rick, cerşind compasiune, dar pe chipul lui nu se citea nici o umbră de înţelegere.

— Trebuie să ştii ceva şi ai face bine să-mi spui chiar acum, insistă Billy.

Se aplecă să-i descheie nasturii şortului, apoi îşi scoase cureaua de la pantalon.

— Adu-le şi pe celelalte, îi ceru el lui Rick.

Doris se ridică, fără să mai aştepte ordinul. Era goală de la bust în jos, plîngînd în tăcere, cu trupul străbătut de junghiurile durerii care avea să vină neîntîrziat, fiindu-i

frică pînă şi să se ghemuiască şi ştiind că n-avea unde să fugă. Nu exista ascunzătoare pentru ea. Celelalte fete păşiră încetişor înăuntru, fără să se uite spre ea. Ştiuse că Pam avea s-o şteargă, dar asta era tot şi, în timp ce auzea cureaua vîjîind prin aer, unica ei satisfacţie era că nu putea mărturisi nimic care i-ar fi dăunat prietenei ei. În timp ce durerea o ardea, Pam reuşise să scape.

3

Captivitate

După ce-și cără costumul de scafandru în magazia de scule, Kelly scoase un cărucior pe două roți, împingîndu-l pe chei pentru a-l umple cu proviziile aduse. Rosen insistă să-l ajute. Noile sale elice aveau să vină în ziua următoare, dar chirurgul nu părea prea grăbit să se îndrepte spre alte zări.

— Deci, continuă Kelly, predai chirurgia?

— Da, de opt ani.

Rosen ridica cutiile pe cărucior.

— Nu prea semeni a chirurg.

Rosen primi complimentul cu un zîmbet binevoitor:

— Nu sîntem toți violoniști. Tata era zugrav.

— Al meu pompier.

Kelly începu să împingă căruciorul spre buncăr.

— Că veni vorba de chirurgi... spuse Rosen, îndreptîndu-și mîna spre pieptul lui Kelly. Ai avut noroc de unii talentați. Chestia asta pare să fi fost destul de păcătoasă.

Kelly aproape că se opri.

— Mda, nu eram deloc precaut pe vremea aceea. Nu e chiar atît de rea pe cît pare, doar mi-a atins ușor plămînul.

— Mi-am dat seama, mormăi Rosen. Încă cinci centimetri și era direct în inimă. Nici o problemă, nu-i așa?

Kelly mută cutiile în cămară.

— E plăcut să conversezi cu cineva de meserie, domnule doctor, zîmbi el, deși un fior înghețat îl făcuse să

retrăiască momentul în care plesnitura glonțului îl rotise ca pe un titirez. Cum ți-am spus, sînt mult prea neglijent.

— Cît ai stat acolo?

— În total? Cam optsprezece luni. Depinde dacă pui la socoteală și timpul pe care l-am petrecut în spital.

— Am văzut o Navy Cross agățată pe perete. Pentru asta ai căpătat-o?

Kelly clătină din cap.

— Nu, pentru altceva. A trebuit să mă duc în nord, să recuperez pe cineva. Un pilot de pe un A-6. N-am fost rănit, dar m-am îmbolnăvit rău de tot. Aveam tot felul de zgîrieturi de la ghimpi, mărăcini, știi cum e în junglă. Îți vine să crezi că s-au infectat ca dracu' de la apa rîului? Am zăcut trei săptămîni în spital. A fost mai rău decît dacă m-ar fi nimerit un glonț.

— Nu era chiar raiul pe pămînt, nu? întrebă Rosen, în timp ce se întorceau pentru ultimele pachete.

— Se spune că acolo există vreo sută de tipuri diferite de șerpi. Nouăzeci și nouă sînt veninoși.

— Și ultimul?

— Ăsta te înghite dintr-o îmbucătură. Nu, nu prea mi-a plăcut acolo. Dar asta aveam de făcut și l-am recuperat pe pilot, iar amiralul mi-a dat gradul de secund și mi-a făcut rost de o medalie. Vino să-mi vizitezi odorul!

Kelly îi făcu semn să se urce pe punte. Turul vasului le luă doar cinci minute, doctorul înregistrînd toate detaliile. Facilitățile necesare, nimic făcut să epateze. Proprietarul era profesionist în ale marinăriei, iar hărțile pe care le folosea erau noi. Kelly scoase două sticle de bere din congelator.

— Cum a fost la Okinawa? zîmbi Kelly, amîndoi cîntărindu-se reciproc din priviri, fiecare acceptîndu-l cu plăcere pe celălalt.

Rosen ridică din umeri, mormăind cu o grimasă elocventă:

— Dur. Am avut o grămadă de treabă, iar luptătorii kamikaze se pare că erau convinși că o cruce roșie pe o navă este o țintă a dracului de bună.

— Lucrai în timp ce ei veneau în picaj pe voi?

— Răniții nu pot aștepta, Kelly.

Kelly sorbi ultimele picături din sticlă.

— Stai să-mi termin treaba. Stai să recuperez lucrurile lui Pam și ne întoarcem la răcoarea pe care ne-o oferă aerul condiționat.

Se duse la prova și luă sacul de voiaj al lui Pam. Rosen era deja pe chei și Kelly i-l aruncă. Doctorul nu fu atent, ratǎ priza, iar sacul ateriză pe beton. Conținutul i se răspîndi pe chei și, deși era la șapte-opt metri, Kelly observă imediat obiectul care nu era în regulă, chiar înainte ca privirea doctorului să se întoarcă spre el.

Era un flacon mare, maroniu, din plastic, provenind evident de la o farmacie, deși nu avea nici o etichetă pe el. Capacul i se deșurubase și cîteva pilule se risipiseră pe chei.

Unele lucruri sînt clare imediat. Kelly păși fără grabă pe chei. Rosen recuperă pilulele risipite și le băgă în flacon, iar apoi îi înșurubă capacul din plastic alb. I-l întinse lui Kelly:

— Știu că nu sînt ale tale, John.

— Ce sînt, Sam?

Tonul îi era cu desăvîrșire neutru.

— Se comercializează sub numele de Qualude sau Methaqualone. E un barbituric, un sedativ. O pilulă pentru somn. O folosim pentru a ne trimite bolnavii în țara viselor. Destul de puternic. De fapt, un pic cam prea puternic. Destul de mulți consideră că ar trebui retras de pe piață. N-are marcă. Nu există rețetă.

Dintr-o dată, Kelly se simți obosit și bătrîn. Și trădat, într-un fel.

— Mda.

— Nu știai?

— Sam, abia ne-am cunoscut, nici măcar n-au trecut douăzeci și patru de ore. Nu știu nimic despre ea.

Rosen se întoarse, lăsîndu-și privirea să se plimbe un moment pe linia orizontului.

— O.K., de acum redevin doctor, de acord? Ai luat vreodată droguri?

— Nu. Urăsc blestemățiile alea. Oamenii mor din cauza lor.

Izbucnirea de furie a lui Kelly fu spontană și violentă, dar nu era îndreptată împotriva lui Sam. Profesorul reacționă calm. Era rîndul lui să arate că este un profesionist.

— Liniștește-te! Sînt oameni care devin dependenți de droguri. N-are importanță cum. Iar enervarea nu ajută la nimic. Ispiră adînc și dă aerul afară încet.

Kelly îl ascultă și reuși să zîmbească, gîndindu-se la ciudățenia momentului.

— Vorbești ca tata.

— Pompierii sînt deștepți.

Făcu o pauză.

— O.K., s-ar putea ca prietena ta să aibă o problemă. Dar pare să fie o fată drăguță, iar tu ești un bărbat adevărat. Deci, încercăm să rezolvăm problema sau nu?

— Cred că depinde de ea, răspunse Kelly pe un ton amar.

Se simțea trădat. Începuse din nou să iubească și acum pricepea că era posibil să-și fi dăruit inima drogurilor sau, mai bine zis, să se îndrăgostească de o drogată. Nu era exclus ca totul să se rezume doar la un timp irosit iremediabil.

Vocea lui Rosen se înăspri:

— De acord, depinde de ea, dar s-ar putea ca și tu să ai un rol, unul mic, și, dacă te comporți ca un idiot, nu cred că o vei ajuta prea mult.

Kelly fu tulburat de rigoarea argumentării.

— Bănuiesc că ești un doctor destul de bun.

— Al dracului de bun, zîmbi Rosen. Drogurile nu sînt specialitatea mea, dar Sarah e foarte pricepută. Poate că ăsta e norocul vostru. John, nu e o fată rea. Ceva o neliniștește. Dacă n-ai remarcat, îți spun eu că e într-o stare tensionată.

— Bine, dar...

Subconștientul lui Kelly îl avertiză din nou. *Ai văzut?*

— Dar ochii tăi n-au văzut decît că arată bine. Și eu am avut douăzeci de ani, John. Hai, s-ar părea că avem o mică treabă de făcut.

Se opri și-l fixă pe Kelly.

— Cred că-mi ascunzi ceva. Ce e?

— Mi-am pierdut nevasta acum cîteva luni.

Kelly îi rezumă povestea în cîteva cuvinte.

— Şi te-ai gîndit că poate ea...

— Mda, cred că da. Stupid, nu-i aşa?

Kelly se întrebă de ce-şi deschidea sufletul? De ce să n-o lase pe Pam să facă ce dorea? Dar ăsta nu era un răspuns. Dacă ar proceda aşa, n-ar folosi-o decît ca să-şi satisfacă poftele, aruncînd-o, cînd i-ar veni cheful, ca pe un trandafir fără petale. Din toate încercările la care-l supusese viaţa în ultimul an, Kelly ştia că nu putea să-i facă una ca asta, nu putea fi unul dintre bărbaţii aceia. Surprinse privirea lui Rosen fixată asupra lui.

Rosen clătină din cap gînditor.

— Toţi sîntem vulnerabili. Tu ai de partea ta pregătirea şi experienţa, ca să-ţi rezolvi problemele. Ea nu le are. Hai, avem treabă.

Mîinile mari şi catifelate ale lui Rosen începură să împingă căruciorul spre buncăr. Aerul rece dinăuntru îi surprinse ca o rafală tăioasă care te trezeşte din amorţire. Pam se străduia să poarte o conversaţie cu Sarah, dar fără prea mare succes. Poate că Sarah nu se mai gîndea la stînjenitoarea situaţie mondenă, dar minţile doctorilor sînt mai tot timpul la lucru, iar ea începuse să-şi privească interlocutoarea cu un ochi profesional. Cînd Sam păşi în încăpere, Sarah îi aruncă o privire pe care Kelly nu reuşi s-o înţeleagă.

— Deci, am plecat de acasă cînd aveam şaisprezece ani, îşi continuă Pam relatarea pe un ton plictisit, care spunea mai mult despre ea decît ar fi bănuit ea însăşi.

Privirea i se întoarse spre uşă, fixîndu-se pe sacul de voiaj din mîna lui Kelly. Lui i se păru că era prima oară cînd sesiza o nuanţă atît de amară în vocea ei.

— O, minunat. Trebuie să iau ceva din sac.

Se grăbi spre el şi-i luă sacul din mînă, iuţind apoi paşii spre dormitorul principal. Kelly şi Rosen o urmăriră cu privirile, apoi Sam îi întinse soţiei lui flaconul de plastic. Ea nu-i aruncă decît o privire.

— Nu ştiam, mormăi Kelly, simţind nevoia să se apere. Nu am văzut-o luînd pilule.

Îşi scotoci memoria, încercînd să-şi amintească momentele în care nu fuseseră împreună, apreciind că

existaseră două sau trei ocazii în care ea ar fi putut lua pilulele, înțelegînd, în sfîrșit, explicația privirii ei visătoare.

— Sarah? o chestionă Sam.

— Trei sute de miligrame. Nu pare un caz serios, dar are nevoie de asistență.

Pam se reîntoarse după cîteva secunde, spunîndu-i lui Kelly că uitase ceva pe vas. Mîinile nu-i tremurau, fiindcă le împreunase strîns pentru a le potoli. Era atît de clar, atunci cînd știai ce trebuia să cauți. Încercă să se controleze și aproape că reuși, dar nu era o actriță.

— Asta cauți? întrebă Kelly.

Ținea sticla în palmă. Recompensa la întrebarea tăioasă fu ca un cuțit în inimă.

Cîteva secunde, Pam nu răspunse. Ochii îi rămăseseră fixați pe flaconul maroniu și primul lucru pe care îl observă Kelly fu expresia ei, pofticioasă și impetuoasă, ca și cum gîndurile ei deja înhățaseră flaconul, scoțînd una sau două pilule, anticipînd starea pe care i-o dădeau porcăriile alea, nepăsîndu-i și neremarcînd că mai erau și alții în încăpere. Apoi rușinea o copleși cînd își dădu seama că imaginea, pe care încerca să și-o construiască, începea să pălească în ochii celorlalți. Însă, cel mai rău din toate, după ce privirea îi oscilase între Sam și Sarah, ochii i se fixară din nou pe Kelly, pendulînd între mîna și fața lui. La început, pofta se înfruntă cu rușinea, ultima ieșind învingătoare, dar cînd ochii li se întîlniră, expresia de pe chipul ei se schimbă din cea a copilului prins cu o năzbîtie în ceva cu totul aparte, realizînd că sentimentele care puteau să evolueze spre dragoste se transformaseră, în intervalul cîtorva bătăi ale inimii, în dispreț și dezgust. Într-o clipă, respirația i se alteră, devenind mai rapidă, iar apoi neregulată, și cînd începură suspinele, înțelese că dezgustul cel mai mare era în mintea ei, pentru că și un drogat poate privi în adîncul sufletului, deși cînd introspecția se face prin privirile altora cercul se strînge și mai neîndurător în jurul tău.

— Îmi pare... rău... Kelly... Nu ți-am spus..., încercă ea să îngaime, prăbușindu-se de durere.

Pam se ofilea în fața privirilor lor, parcă intuind că șansa pe care o avusese era pe cale să se evapore și că, în spatele acestor nori care se destrămau, nu era decît disperarea. Printre suspine, se întoarse cu spatele, incapabilă să-l privească pe bărbatul pe care începuse să-l iubească.

Sosise timpul ca John Terrence Kelly să ia o decizie. Putea reacționa ca un om care fusese trădat sau putea să-i ofere o compasiune similară celei pe care i-o arătase în seara precedentă. Elementul care înclină cumpăna gîndurilor fu privirea ei, rușinea evidentă care-i marca trăsăturile. Nu putea sta așa, doar privind-o nepăsător. Trebuia să facă ceva, altfel imaginea, de care era atît de mîndru, a propriului său eu se va ofili la fel de neîndoielnic și de iute ca a ei.

Ochii lui Kelly se umplură și ei de lacrimi. Se duse spre ea, luînd-o în brațe, strîngînd-o să nu cadă, alintînd-o ca pe un copil, sprijinindu-i capul pe pieptul lui, deoarece sosise vremea să fie cel puternic, să uite pentru o vreme orice gînduri ar fi avut; chiar și acea parte rebelă a minții lui refuza acum să-i repete *ți-am spus eu?*, pentru că persoana pe care o îmbrățișa era necăjită și nu era momentul avertismentelor lucide. Rămaseră îmbrățișați cîteva clipe sub privirile celor doi, în care ușoara jenă se îmbina cu detașarea profesională.

— Am tot încercat, șopti ea. Cît am putut, dar eram atît de speriată.

— E în regulă, o liniști Kelly, neînțelegîndu-i prea bine vorbele. Ai fost lîngă mine cînd am avut nevoie, acum e rîndul meu să-ți fiu aproape.

— Dar...

Suspinele începură din nou și reuși să continue de-abia după un minut.

— Să nu mă judeci greșit.

Kelly zîmbi stîngaci, ignorînd al doilea avertisment:

— N-ai tu de unde să știi ce gîndesc eu, Pammy. E în regulă. Serios.

Se concentrase atît de intens asupra tinerei pe care o ținea în brațe, încît nu văzu că Sarah Rosen era lîngă el.

— Pam, ce zici de o scurtă plimbare?

Pam aprobă în tăcere și Sarah o luă de braț, lăsîndu-i pe cei doi.

— Ești un adevărat bărbat, spuse Rosen, bucuros că nu se înșelase în aprecierea caracterului celuilalt. Kelly, care e cel mai apropiat oraș în care găsim o farmacie?

— Cred că Solomons. N-ar trebui s-o ducem la spital?

— S-o lăsăm pe Sarah să dea cîteva telefoane, dar am impresia că nu este necesar.

Kelly se uită cu repulsie la flaconul pe care-l avea în mînă.

— Am să arunc pe fundul mării porcăriile astea.

— Nu! se opuse repede Rosen. Le iau eu. Flacoanele au ștanțate pe ele numărul lotului din care provin. Poliția poate identifica locul de unde au fost expediate. O să le țin pe vasul meu, sub cheie.

— Și ce facem acum?

— Mai așteptăm puțin.

Sarah și Pam se întoarseră după vreo douăzeci de minute, ținîndu-se de mînă, ca mama și fiica. Privirea lui Pam era mai sigură acum, deși ochii îi erau încă plînși.

— Băieți, avem un cîștigător printre noi, le zîmbi Sarah. Încearcă de o lună să renunțe la droguri singură, fără nici un ajutor.

— Sarah spune că nu-i prea greu, șopti Pam.

— O să facem noi să fie și mai ușor, o asigură Sarah.

Îi întinse o listă lui Sam.

— Găsește o farmacie. John, pornește motoarele! Acum!

— Ce se întîmplă? se interesă Kelly după treizeci de minute, timp în care navigaseră vreo opt kilometri.

Solomons se distingea deja — o linie de un verde întunecat la orizont, în nord-vest.

— Tratamentul este destul de simplu, vorbesc serios. Îi administrăm barbiturice pentru a o face să renunțe la ele.

— Îi dați droguri în speranța că peste un timp nu le va mai lua?

— Mda, aprobă Rosen cu o mișcare a capului. Așa se procedează. Trupul are nevoie de timp pentru a elimina

tot materialul rezidual care există în țesuturi. Organismul devine dependent de droguri și, dacă încerci să renunți la ele prea repede, pot apărea reacții adverse, convulsii și multe altele. S-au înregistrat și decese.

— Poftim? se alarmă Kelly. Nu știu nimic despre chestiile astea, Sam.

— De ce ar trebui să știi? Asta este meseria noastră. Sarah consideră că este un caz fără probleme. Relaxează-te, John. I se dă — Rosen scoase lista din buzunar — mda, chiar mă gîndeam, fenobarbital pentru a atenua simptomele de renunțare treptată. Fii atent, știi să conduci un vas, am dreptate?

— Da, acceptă Kelly, întorcîndu-se și știind care era continuarea.

— Atunci, lasă-ne și pe noi să ne facem datoria. Bine?

Echipajul patrulei constată, cu destulă neplăcere, că somnul civilului fusese destul de scurt. Înainte ca ei să se întremeze cît de cît, tipul era în picioare, sorbind din cafea în camera de lucru, consultînd hărțile și folosindu-și mîna ca pe un compas pentru a trasa pe ele drumurile pe care memoria i le reamintea din patrularea precedentă.

— Cît de rapid este un iaht? îl întrebă el pe plictisitul și iritatul timonier-șef clasa întîi Manuel Oreza.

— Vreți să spuneți, cel pe care-l căutăm? Nu foarte; cu un vînt acceptabil și mare liniștită, cam cinci noduri, poate un pic mai mult, în cazul în care comandantul e priceput și cu experiență. Viteza navei e dată de o regulă simplă: de 1,3 ori pătratul lungimii vasului la linia de plutire.

Spera să-l zăpăcească pe civil cu exemplificarea asta din navigația pe înțelesul tuturor.

— A fost vînt noaptea trecută, se încăpățînă civilul.

— Un vas mic nu înaintează mai repede pe o mare agitată, ci mai încet. Asta pentru că pierde o groază de timp, săltînd și coborînd pe valuri în loc să înainteze.

— Atunci, cum de ți-a scăpat?

— Nu mi-a scăpat, ați înțeles?

Lui Oreza nu-i era clar cine era tipul sau cît de înaltă îi era poziția, dar știa că un ofițer adevărat n-ar fi pus problema așa — de altfel, un ofițer adevărat nici nu l-ar fi tratat într-un asemenea mod; un ofițer adevărat ar fi ascultat și ar fi înțeles. Subofițerul inspiră adînc, dorindu-și să apară imediat un ofițer care să dea toate explicațiile. Civilii îi ascultă pe ofițeri, fapt care spunea destul de mult despre inteligența civililor.

— Domnule, țineți minte că mi-ați cerut să rămîn în spatele lui? Iar eu v-am spus că o să-l pierdem în vacarmul furtunii... și l-am pierdut. Radarele astea vechi pe care le avem nu fac nici cît o ceapă degerată pe furtună; în nici un caz n-aveau cum să prindă o mică țintă jucăușă cum e iahtul.

— Mi-ai mai spus asta.

Și am să ți-o repet pînă o să-ți intre în cap, ar fi vrut să adauge Oreza, dar recepționase avertismentul din privirea domnului English. Navlositorul respiră adînc, fixîndu-și ochii pe hartă.

— Deci, unde crezi că s-ar ascunde?

— La dracu', golful nu e chiar atît de larg, așa că rămîn de cercetat doar cele două țărmuri. Cele mai multe dintre gospodării au cheiuri proprii și mai sînt și o mulțime de mici estuare. Dacă ar fi după mine, aș începe cu estuarele. E o ascunzătoare mai bună decît un chei, nu-i așa?

— Înțeleg că-mi spui că l-am pierdut, comentă sumbru civilul.

— Cu siguranță, aprobă Oreza.

— Trei luni de muncă se duc pe rîpă dintr-o dată!

— Îmi pare rău, domnule.

Oreza făcu o pauză.

— Sînt șanse mai mari să se fi deplasat spre est și nu spre vest, de acord? Mai bine o ștergi înaintea vîntului decît să te arunci în el. Asta-i partea bună. Problema este că un vas mic ca-ăsta poți să-l tragi pe mal și să-l sui pe un trailer. La dracu', acum ar putea fi deja în Massachusetts.

Civilul își ridică privirea de pe hartă:

— Ah, exact ce doream să aud!

— Domnule, vreți să vă mint?

— Trei luni!

Nu poate să renunțe, își ziseră Oreza și English în același timp. Trebuie să înveți cum să faci asta. Uneori marea îți răpește ceva, iar tu faci pe dracu-n patru ca să-l cauți și de cele mai multe ori îl găsești, dar nu întotdeauna, iar cînd reușești vine și vremea să lași apa să-și ceară prețul. Era legea nescrisă a mării, indiferent că-ți place sau nu.

— Cred că te poți baza pe ajutorul unui elicopter. Marina Militară are o aerobază la Pax River.

Ofițerul adjutant English îi arătă cu degetul pe hartă. Ideea era să-l expedieze pe tip din baza lor, un obiectiv pentru care nici un efort n-ar fi fost prea mare, ținînd cont cît de tare le bramburise activitatea lui English și oamenilor lui.

— Vreți să scăpați de mine? întrebă bărbatul cu un zîmbet nefericit.

— Se poate, domnule? protestă English.

Păcat, își zise ofițerul adjutant, tipul nu era totalmente tîmpit.

Kelly se întoarse puțin după ora șapte și își legă vasul la chei. Îl lăsase pe Sam să ducă medicamentele, în timp ce el, după ce acoperise tabloul de bord, își pregătea vasul pentru noapte. Întoarcerea de la Solomons fusese destul de liniștită. Sam Rosen se pricepea să explice, iar Kelly știa ce întrebări să pună. Aflase cam tot ce era nevoie pe drumul spre Solomons, iar pe cea mai mare parte a traseului de întoarcere rămăsese doar cu gîndurile lui, întrebîndu-se ce ar trebui să facă și cum ar trebui să reacționeze. Erau întrebări ale căror răspunsuri nu veneau ușor, deși sperase că munca de rutină de la navă îl va ajuta. Verificarea parîmelor de asigurare îi luă chiar mai mult timp ca de obicei. Repetă operațiunea și la vasul doctorului și apoi se îndreptă spre casă.

Avionul Lockheed DC-130 E Hercules zbura mult deasupra perdelei de nori, deplasîndu-se cu eleganță și forță, așa cum făcuse de-a lungul celor 2354 ore de zbor de cînd părăsise Uzinele Lockheed din Marietta, Georgia, cu cîțiva ani înainte. Totul anunța o zi plăcută pentru

zbor. În cabina spațioasă din față cei patru membri ai echipajului erau atenți la diversele instrumente, după cum le erau sarcinile de lucru. Cele patru motoare zumzăiau în ritmul obișnuit, transmițînd avionului o vibrație constantă, care se propaga prin confortabilele scaune înalte, creînd cerculețe în cafeaua din cești. Într-un cuvînt, atmosfera era perfect normală. Dar oricine ar fi văzut exteriorul avionului ar fi avut o altă părere. Avionul aparținea celei de-a 99 Escadrile de Recunoaștere Strategică.

Pe fiecare aripă a Herculesului, în spatele motoarelor exterioare, era găzduit încă un aparat Model-147 SC teleghidat. Inițial concepute pentru a fi ținte de mare viteză, pentru Firebee II, acum purtau numele de cod „Buffalo Hunter". În partea din spate a DC-130 E, în zona magaziilor, se găseau avioanele miniaturale care în prealabil fuseseră programate pentru o misiune atît de secretă, încît nici unul din membrii echipajului nu avea nici cea mai vagă idee. Nici nu trebuiau să aibă. În fond, activitatea consta în programarea avioanelor teleghidate cu sarcina pe care o aveau de îndeplinit și coordonarea cu momentul în care trebuia realizată. Mecanicul-șef, un sergent de treizeci de ani, lucra la unul din avioane ale cărui nume codificat era Cody-193. Locul îi permitea să arunce o privire printr-un hublou micuț, ca să se asigure că totul era în regulă cu „pasărea" lui, ceea ce și făcu, cu toate că nu avea nici un motiv serios. Numai că sergentul își iubea „păsările", precum un copil jucăria favorită. Lucrase aproape zece ani la programarea teleghidatelor, iar pe „pasărea" la care se uita acum o făcuse să zboare de șaizeci și unu de ori. Era un record pentru zona respectivă.

Cody-193 avea o obîrșie distinsă. Constructorii lui, Teledyne-Ryan din San Diego, California, construiseră *Spirit of St. Louis* pe care zburase Charles Lindbergh, deși compania nu reușise să profite pe deplin de pe urma acestei secvențe din istoria aviației. Zbătîndu-se printre contracte neînsemnate, izbutise în final să obțină o stabilitate financiară prin construirea acestor avioane-țintă. Bombardierele aveau nevoie de ținte pentru a-și exersa tirul. Teleghidatul Firebee își începuse existența ca un avion miniatural cu reacție, a cărui misiune era să sucombe glorios sub proiectilele expediate de un pilot de

vînătoare — numai că sergentului nu-i convenise niciodată acest mod de a privi lucrurile. El trebuia să supravegheze avionul teleghidat și aprecie că treaba pe care o avea de făcut consta în a le da o lecție acestor „vulturi" țanțoși, pilotîndu-și „pasărea" de o asemenea manieră încît proiectilele lor să se risipească în aer. De fapt, piloții bombardierelor îl cam înjurau, deși, conform tipicului din Air Force, ar fi trebuit să-i cumpere cîte o sticlă de băutură pentru fiecare ratare. Apoi, după cîțiva ani, cineva observase că, dacă oamenii noștri nimereau destul de greu un Firebee teleghidat, același lucru ar fi putut fi valabil și pentru alții, care ar fi tras într-un avion pentru motive mult mai serioase decît concursul Wilhelm Tell. De asemenea, schimbarea facilita extrem de mult munca echipajelor de pe avioanele de recunoaștere la altitudine joasă.

Motoarele lui Cody-103 se învîrteau la turație maximă, mărind viteza avionului-mamă cu cîteva noduri. Sergentul îl mai privi o dată și se întoarse la instrumentele de control. Șaizeci și unu de mici parașute erau pictate în stînga avionului, chiar pe partea din față, și, cu puțin noroc, în cîteva zile o va picta și pe cea de-a șaizeci și doua. Deși nu știa cu exactitate natura misiunii, depășirea recordului era un motiv suficient ca să pregătească cu cea mai mare grijă jucăria favorită pentru jocul care urma să înceapă.

— Ai grijă, puiule, îi șopti sergentul, în timp ce avionul se desprindea de pe suport.

Cody-193 era de capul lui.

Sarah le pregătise o cină ușoară. Efluviile aromelor îl învăluiseră pe Kelly chiar înainte de a fi deschis ușa buncărului. Pășind înăuntru, îl zări pe Rosen stînd în salon.

— Unde-i Pam?

— I-am dat niște medicamente, îi răspunse Sam. Ar trebui să doarmă acum.

— Doarme, confirmă Sarah, străbătînd camera spre bucătărie. Tocmai am fost și am aruncat o privire. Sărăcuța este epuizată, are lipsă de somn de mai multă vreme. Începe să recupereze.

— Dar dacă ia somnifere...

— John, corpul nostru reacționează straniu la stimuli, îi explică Sam. Îi elimină, sau încearcă s-o facă, devenind în același timp dependent de ei. Somnul va fi esențial pentru ea în următoarea perioadă.

— Mai e ceva, interveni Sarah. E foarte speriată de ceva, dar nu vrea să spună care e motivul...

Făcu o pauză, apoi se decise să continue.

— S-a abuzat de ea, John. N-am întrebat-o despre ce este vorba — fiecare lucru la timpul lui — dar cineva i-a făcut într-adevăr zile fripte.

— Cum?

De pe sofa, Kelly își îndreptă privirea spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Că a fost agresată sexual, răspunse Sarah pe un ton calm, profesional, care nu-i trăda sentimentele.

— Vrei să spui că a fost violată? întrebă Kelly pe o voce joasă, în timp ce mușchii i se încordau.

Sarah dădu din cap, incapabilă acum să-și ascundă repulsia:

— Mai mult ca sigur. Probabil de mai multe ori. Sînt semne ale abuzurilor fizice pe spatele și pe fesele ei.

— Nu mi-am dat seama.

— Nu ești doctor, replică Sarah. Cum v-ați cunoscut?

Kelly îi povesti, amintindu-și privirea lui Pam și știind acum care era explicația. De ce nu-și dăduse seama atunci? De ce nu remarcase o mulțime de alte lucruri? Kelly era furios.

— Deci, ea încerca să scape... Mă întreb dacă același bărbat a obișnuit-o cu barbituricele? rosti Sarah privindu-i. Un tip drăguț, oricine ar fi.

— A obligat-o cineva să ia droguri? mîrîi Kelly. De ce?

— Kelly, te rog, nu mă înțelege greșit... dar s-ar putea să fie o prostituată. Drogurile ar fi unul din mijloacele prin care peștii își controlează fetele.

Lui Sarah Rosen nu-i făcea nici cea mai mică plăcere să-i spună asta, dar Kelly trebuia să afle.

— E tînără, drăguță, a fugit dintr-o familie dezmembrată. Abuzul fizic, subnutrirea, toate se potrivesc ca piesele unui *puzzle*.

Privirea lui Kelly ținti podeaua.

— Dar ea nu e ca una din fetele alea. Nu înțeleg.

Deși, acum cînd gîndurile îi zburau înapoi, mintea începea să i se limpezească. Modul în care se lipise de el, profesionalismul cu care îl ajutase s-o pătrundă. Cît însemna abilitatea meseriașei și cît sentimentele adevărate? Era o întrebare pe care n-avea nici un chef să și-o pună. Care era adevăratul drum pe care trebuia să-l urmeze? Să-și asculte mintea? Sau inima? Unde-l vor duce cele două?

— Se luptă din răsputeri, John. Are curaj. E pe drumuri de vreo patru ani, făcînd Dumnezeu știe ce, dar nu se dă bătută. Numai că nu poate lupta singură. Are nevoie de tine. Acum, trebuie să-ți pun o întrebare.

Sarah îl privi pătrunzător.

— Vei fi alături de ea pentru a o ajuta?

Kelly își ridică privirea: în albastrul de gheață al ochilor, sentimentele nu puteau fi descifrate.

— Sînteți cu tot sufletul alături de ea, nu-i așa?

Sarah sorbi din băutura pe care și-o preparase. Era o femeie scundă, cu picioare scurte și supraponderală. Părul ei negru nu văzuse de luni de zile un coafor. Totul o desemna ca pe tipul de femeie care, la volanul unei mașini, atrage automat animozitatea șoferilor. Dar știa să vorbească și Kelly era de mult convins de inteligența ei.

— Ai cea mai mică idee cît de repede a prins răul ăsta? Acum zece ani, abuzul de droguri era atît de rar, încît aproape că nu mă îngrijora deloc. Sigur, știam la ce să mă aștept, citeam articolele de la Lexington și, uneori, aveam cîte un pacient consumator de heroină. Nu foarte mulți. Oamenii credeau că era o problemă a celor de culoare. Nimeni nu era interesat nici cît negru sub unghie. Acum plătim pentru greșeala aceea. Dacă n-ai remarcat pînă acum, îți spun eu, totul s-a schimbat și, practic, parcă s-a întîmplat peste noapte. În afara proiectului la care lucrez, restul timpului îl dedic puștilor care au probleme cu drogurile. Nu am fost pregătită pentru asta. Sînt cercetător, expertă în interacțiunile adverse, în structurile chimice, în conceperea unor noi medicamente cu acțiune deosebită — dar acum trebuie să-mi petrec aproape tot

timpul în clinică, încercînd să-i țin în viață pe puștanii care sînt la vîrsta la care ar fi trebuit să învețe cum să bea o bere, în loc să-și îndoape trupul cu tot rahatul ăsta chimic care ar fi trebuit să fie păstrat în vecii vecilor în laboratoare.

— Iar situația se înrăutățește, adăugă Sam cu tristețe în glas.

Sarah dădu ușor din cap:

— O, da. Pe zi ce trece, cocaina cîștigă teren. Pam are nevoie de tine, John, repetă ea, aplecîndu-se spre el.

Atîta forță se degaja din ea, încît lui Kelly i se păru că zărește nimbul de energie care o înconjura.

— Trebuie să fii neapărat lîngă ea, băiete! Să fii lîngă ea! Cineva i-a făcut viața infernală, dar ea luptă. E un om adevărat.

— Da, am înțeles, murmură umil Kelly.

Își ridică privirea și zîmbi; decizia fusese luată.

— În cazul în care sînteți neliniștiți, să știți că mă hotărîsem mai demult.

— Bravo, aprobă Sarah cu o mișcare scurtă a capului. Prioritățile sînt: odihnă, mîncare bună și timp, pentru ca organismul să elimine barbituricele. O vom trata cu fenobarbital, pentru a preîntîmpina reacțiile de respingere, deși nu mă aștept la asta. Am examinat-o în timp ce voi doi erați plecați. Problema ei fizică nu este dată de consumul de droguri, ci de epuizare și subnutriție. Ar trebui să aibă cel puțin cinci kilgrame în plus. Va suporta destul de bine renunțarea la droguri, dacă vom ști s-o ajutăm.

— Cînd spuneți „vom" sînt și eu inclus? întrebă Kelly.

— În mare parte.

Își îndreptă privirea spre ușa deschisă a dormitorului și suspină dintr-o dată, relaxîndu-se.

— Ei, ținînd seama de condiția ei generală, fenobarbitalul o va face să doarmă tot restul nopții. Mîine începem s-o hrănim și s-o punem la exerciții. Acum, decise Sarah, ar fi cazul să mîncăm și noi ceva.

Conversația din timpul mesei se învîrti în jurul altor subiecte, iar Kelly se pomeni ținînd un lung discurs despre batimeria fundului din Chesapeake Bay, urmat de descrierea locurilor bune de pescuit pe care le știa.

Hotărîseră de comun acord ca familia Rosen să rămînă pînă luni seara. Timpul trecuse pe neobservate și se făcuse ora zece cînd se ridicaseră de la masă. După ce spălă vasele, Kelly se strecură în dormitor, ascultînd respirația liniștită a lui Pam.

Lung doar de patru metri și cîntărind numai o mie cinci sute de kilograme — din care jumătate era combustibil — Buffalo Hunter făcu un unghi spre sol, în timp ce accelera, ajungînd la o viteză inițială de croazieră mai mare de opt sute de kilometri pe oră. Deja computerul lui de navigație, construit de Lear-Siegler, monitoriza timpul și înălțimea zborului într-un mod destul de limitat, de altfel. Avionul telecomandat fusese programat să meargă pe un traseu și la o înălțime anume, prestabilite într-un mod destul de riguros pentru niște sisteme care erau, după ultimele standarde, absurd de primitive. Oricum, Cody-193 avea alura sportivă a unei fiare dezlănțuite. Din profil semăna remarcabil cu un rechin albastru, cu un bot proeminent, iar dispozitivul de admisie a aerului, care ținea loc de gură, era adeseori pictat cu șiruri de dinți agresivi. Pentru cel de față se experimentase o nouă schemă de camuflaj — un alb curat dedesubt și un amestec de maro și verde deasupra — al cărui efect trebuia să ducă la o localizare și mai dificilă a avionului de pe sol și din aer. Avionul „furișabil" — un termen neinventat încă. Foi de RAM — material care absoarbe undele radar — fuseseră integrate în aripi, iar dispozitivul de admisie a aerului era protejat pentru a se atenua returul undelor radar de la paletele motorului, care se învîrteau nebunește.

Cody-193 trecu granița dintre Laos și Vietnamul de Nord la 11,41:38, ora locală. Încă în coborîre, se stabiliză la aproape o sută cincizeci de metri de nivelul solului, virînd spre nord-est, înaintînd puțin mai încet în atmosfera mai compactă din vecinătatea pămîntului. Altitudinea joasă la care zbura și dimensiunile mici făceau ca rapidul avion teleghidat să fie o țintă dificilă, dar în nici un

caz imposibilă, fiind reperat de bateria de tunuri din apropierea frontierei, a compactei și sofisticatei rețele de apărare antiaeriană a nord-vietnamezilor. Avionul se îndreptă direct spre amplasamanetul recent al unei perechi de lansatoare de 37 mm ai căror artileriști reușiră, destul de repede, să încarce tunurile și să expedieze în neant vreo douăzeci de proiectile, trei dintre ele trecînd al naibii de aproape de micuța formă care-și vedea de zbor. Cody-193 habar n-avea de agitația din jur și nici nu încerca să se strecoare printre proiectile sau să scape din zonă. Fără creier, fără ochi, își continuă traiectoria impusă, semănînd cu un tren de jucărie care se învîrte în jurul bradului de Crăciun, în timp ce noul proprietar își savurează micul dejun în bucătărie. Cu ajutorul unui traductor radar amplasat în vîrful eleronului vertical al avionului, un sistem de radiolocație de la distanță, EC-121 Warning Star, urmărea fiecare mișcare a lui Cody-193.

— Ține-o așa, puiule, îl încurajă încetișor maiorul, cu privirea fixată pe ecran.

Știa detaliile misiunii, cît de importantă era și motivul pentru care era strict secretă. Lîngă el se afla o mică secțiune dintr-o hartă topografică. Avionul viră spre nord, la locul stabilit, coborînd pînă la o sută de metri în momentul în care ajunse în dreptul unei anumite văi, urmărind cursul unui pîrîu. Tipul care-l programase își cunoștea meseria, aprecie maiorul.

Cody-193 consumase o treime din combustibil și epuiza într-un ritm rapid și restul, zburînd la altitudine joasă deasupra crestelor dealurilor pe care nu le vedea, din dreapta și din stînga lui. Programatorii își făcuseră cu brio treaba, deși existase și un moment de alarmă, cînd o pală de vînt îl împinsese spre dreapta și, înainte ca pilotul automat să poată corecta traiectoria, Cody-193 ratase doar cu vreo douăzeci de metri un copac deosebit de înalt. Cei doi militari care se aflau pe culmea dealului traseră cîteva rafale, dar gloanțele îl ocoliră din nou. Unul dintre ei o luă la picior în josul dealului, spre telefon, dar camaradul lui îi strigă să se oprească, în timp ce Cody-193

își continua orbește cursa înainte. Pînă să dea un telefon, avionul inamic ar fi dispărut și oricum, ei își făcuseră datoria, descărcînd armele în el. Se întrebă, cu o ușoară neliniște, unde or fi poposit gloanțele lor, dar era prea tîrziu pentru asemenea întrebări.

Colonelul Robin Zacharias din Forțele Aeriene ale Statelor Unite pășea peste mizeria care, în alte împrejurări și timpuri, s-ar fi numit teren de paradă, numai că aici nu se mai țineau parade. Era prizonier de peste șase luni, întîmpinînd fiecare zi ca pe o nouă înfruntare, trăind într-o mizerie mai neagră și mai adîncă decît și-ar fi imaginat vreodată. Fusese doborît în a optzeci și noua misiune — cînd existau perspective ca, peste puțin timp, să se întoarcă acasă — o misiune care se derulase cu succes, dar al cărei final nefericit se datorase doar neșansei. Din păcate, camaradul lui murise. Și, probabil, el fusese cel norocos, își spunea colonelul, în timp ce patrula prin țarc, însoțit de doi bărbați înarmați, micuți și cu figuri neprietenoase. Îi legaseră brațele la spate și avea gleznele împiedicate — ca cele ale cailor nărăvași — deoarece, cu toate armele lor, le era frică de el; în plus, erau și soldații care-l supravegheau din foișoarele de gardă. *Probabil că le par într-adevăr înfricoșător micilor ticăloși*, își spuse pilotul.

Zacharias nu se simțea în stare de a fi periculos. Spatele încă îl mai durea, după ejectarea din avion. Se prăbușise pe sol destul de betegit, iar efortul pe care-l făcuse pentru a scăpa de capturare fusese mai mult simbolic, o deplasare de aproape o sută de metri reușită în cinci minute, ducîndu-l drept în brațele pușcașilor care-i doborîseră avionul.

Nefericirea acolo începuse. Trambalat ostentativ prin diferite sate, bătut cu pietre și scuipat, ajungînd în cele din urmă în acest loc. De fapt, n-avea nici cea mai vagă idee unde se afla. Probabil destul de aproape de mare, aprecia colonelul. Dar grupul statuar din Salt Lake City, aflat la doar cîteva străzi de casa copilăriei lui, îi reaminti că pescărușii nu viețuiau numai în preajma mării. În lunile precedente suferise tot felul de abuzuri fizice care, în mod

ciudat, se răriseră în ultimele săptămîni. Poate obosiseră să-l mai lovească, își făcu curaj Zacharias. Și, poate, există pentru fiecare un Moș Crăciun, își spuse el, cu privirea fixată pe mizeria prin care înainta. Era și o mică alinare în faptul că se afla acolo. Mai erau și alți prizonieri, dar toate încercările de a intra în legătură cu ei eșuaseră. Celula lui nu avea ferestre. Zărise două chipuri, nici unul cunoscut. În ambele ocazii, încercările lui de a li se adresa fuseseră curmate cu violență de către gărzi. Într-o clipă, ploaia paturilor de pușcă îl aruncase la pămînt. Nici unul din bărbații pe care îi văzuse nu scosese vreo vorbă. Amîndoi erau cam de vîrsta lui și, bănuia, cam de același grad, dar asta era tot ce știa despre ei... Cel mai înfricoșător lucru, pentru un om care nu se speria ușor, era faptul că ceea ce i se întîmpla acum nu era deloc conform asigurărilor pe care le primise la tot felul de instructaje. Nu, în nici un caz nu era Hotelul Hilton din Hanoi, locul favorit de reuniune al tuturor mărimilor. În afara acestei certitudini, nu știa practic nimic, iar necunoscutul poate fi cel mai înfricoșător lucru, în special pentru un om care se obișnuise de peste douăzeci de ani să fie stăpînul absolut al propriului destin. Singura lui consolare, aprecia el, era faptul că situația nu putea fi mai rea... Dar se înșela.

— Bună dimineața, domnule colonel Zacharias, îi ură o voce din partea cealaltă a țarcului.

Își ridică privirea, îndreptînd-o spre bărbatul mai înalt decît el, de rasă albă, care purta o uniformă destul de diferită de cea a gărzilor. Se îndreptă zîmbitor spre prizonier.

— O cu totul altă ambianță față de Omaha, nu-i așa?

Atunci auzi zgomotul, o tînguire subțire și ascuțită, apropiindu-se dinspre sud-vest. Se întoarse din instinct — un aviator trebuie întotdeauna să descopere un avion, indiferent unde ar putea fi. Apăru într-o clipă, înainte ca gărzile să poată reacționa.

Buffalo Hunter, îl recunoscu Zacharias, rămînînd în picioare, rotindu-și privirea pentru a-i urmări trecerea, cu capul dat pe spate, observînd dreptunghiul negru al obiectivului aparatului de fotografiat, rugîndu-se în gînd ca instrumentul să funcționeze. Cînd gărzile își reveniră din zăpăceală, un pat de armă plesnit în gleznă îl trimise

pe colonel la pămînt. Înghiţindu-şi înjurătura, încercă să-şi aline durerea, cînd o pereche de cizme poposiră în restrînsul său cîmp vizual.

— Nu te bucura prea tare, îl temperă celălalt bărbat. Se îndreaptă spre Hanoi într-o misiune de rutină, pentru a număra vasele. Ei, prietene, e timpul să facem cunoştinţă...

Cody-193 îşi continua drumul spre nord-est, cu o viteză şi la o altitudine aproape constantă, din momentul intrării în centura de apărare antiaeriană care înconjura principalul port nord-vietnamez. Aparatele de fotografiat de la bordul lui Buffalo Hunter înregistraseră mai multe baterii triplu-A, puncte de observaţie, şi o mulţime de oameni cu AK-uri 47, fiecare trimiţînd cel puţin un proiectil spre avion. Singura apărare pe care o avea Cody-193 era dată de gabaritul său mic. Şi astfel îşi continuă netulburat zborul pe traseul prestabilit, în timp ce aparatele de fotografiat operau într-un ritm susţinut, înregistrînd imaginile pe un film de şase centimetri. Singurele imagini pe care nu le putea înregistra erau cele ale rachetelor sol-aer: Cody-193 zbura prea jos pentru ele.

— Hai, puiule, hai, îl încurajă maiorul, aflat la peste două sute de kilmetri depărtare.

Motoarele în patru timpi ale lui Warning Star se străduiau să menţină altitudinea necesară pentru ca el să poată urmări înaintarea avionului teleghidat. Ochii îi erau fixaţi pe sticla ecranului, urmărind pîlpîiala radiolocatorului. Alţi supraveghetori monitorizau deplasarea celuilalt avion teleghidat, care pătrunsese şi el pe teritoriul ţării inamice. Comunicau permanent cu RED CROWN, nava care coordona, de pe mare, operaţiunile aeriene.

— Virează spre est, puiule, acum!

Respectînd riguros planificarea, Cody-193 se întoarse brusc spre dreapta, zburînd cu o idee mai jos şi huruind deasupra docurilor Hanoiului cu o viteză de opt sute de kilometri, urmărit de zeci de proiectile lansate în urma lui. Docherii şi marinarii de pe diferite vase urmăreau

masa de oțel care le zbura deasupra capetelor, curioși și iritați, chiar și cu un pic de frică.

— Da! se bucură maiorul, destul de zgomotos, făcîndu-l pe sergentul supraveghetor din stînga lui să-l privească mustrător.

Activitatea trebuia să se desfășoare în liniște aici. Maiorul deschise microfonul, comunicînd cu RED CROWN:

— Cody unu-nouă-trei e în regulă.

— Am înțeles, repet, în regulă pentru Cody unu-nouă-trei.

Era o utilizare nepotrivită a cuvintelor de cod „în regulă" care, în mod obișnuit, indică un avion aproape în pană de combustibil, dar, fiind un termen folosit în mod curent, putea servi ca pistă falsă într-un mod mai mult decît adecvat. Subofițerul de la celălalt capăt al firului dădu deșteptarea pentru echipajul unui elicopter de recunoaștere.

Conform planului, Cody-193 părăsi linia coastei, rămînînd încă vreo cîțiva kilometri la aceeași altitudine joasă, înainte de a se îndrepta spre înălțarea finală, avînd mai puțin de cincizeci de kilograme de combustibil, în momentul în care, ajungînd la punctul prestabilit, începu să descrie cercuri largi. Alt radiolocator intră în acțiune, acordat cu radarele de căutare ale navelor de control. Una dintre ele, distrugătorul *Henry B. Wilson,* recepționă ținta așteptată, la timpul și locul prestabilite. Tehnicienii de pe vas care se ocupau de radare folosiră ocazia pentru un exercițiu practic de interceptare, dar, după cîteva secunde, trebuiră să oprească radarele de iluminare: îi enervau pe piloții elicopterelor.

Rotindu-se la o mie șapte sute de metri, Cody-193 rămase fără combustibil, evoluînd ca un planor. Cînd viteza scăzu la limita cerută, bolțurile capacului de pe puntea superioară explodară, eliberînd o parașută. Elicopterul marinei era deja pe poziție, iar parașuta albă reprezenta o țintă ușoară. Avionul cîntărea acum mai puțin de șapte sute cincizeci de kilograme, greutatea cam a opt bărbați solizi. Vîntul și vizibilitatea cooperau perfect în acea zi. Parașuta fu agățată de la prima încercare și imediat elicopterul făcu cale întoarsă, îndreptîndu-se spre

portavionul USS *Constellation,* unde micuțul Cody-193 fu coborît ușor pe o platformă de lansare, încheindu-și a șaizeci și doua misiune de luptă. Înainte ca elicopterul să-și găsească locul pe puntea de apuntare, un tehnician desfăcuse deja capacul compartimentului foto și înșfăcase caseta masivă din lăcașul ei. Coborî grăbit și i-o dădu tehnicianului din sofisticatul laborator foto al navei. Filmul fu developat în șase minute și, încă umed, fu transmis mai departe, de data asta unui ofițer de contrainformații. Filmul fu derulat de la un capăt la altul pe o placă de sticlă sub care erau niște lămpi fluorescente.

— E bine, locotenente? întrebă un căpitan, evident nerăbdător.

— Imediat, domnule, așteptați un...

Rulînd filmul, își îndreptă arătătorul spre poziția a treia.

— Aici este primul nostru punct de referință... iată-l și pe numărul doi, își păstrează traiectoria... iată-l, aici este IP... în fundul văii, după deal, acolo, domnule. Avem două-trei cadre reușite, soarele era cum trebuie, vizibilitate bună — știți de unde le vine numele de Buffalo Hunter puișorilor ăștia? Este...

— Stai să văd!

Căpitanul îl dădu la o parte fără menajamente. Într-unul din cadre apărea un american cu doi gardieni și încă un bărbat — dar el era interesat de persoana americanului.

— Aici, domnule.

Locotenentul îi întinse o lupă.

— Putem să obținem o mărire destul de bună și, dacă ne acordați timp suficient, o să reușim să facem tot ce dorim cu negativul. Așa cum v-am spus, aparatele astea de fotografiat pot sesiza diferența dintre un bărbat și o femeie.

— Mda...

Fața apărea neagră, ceea ce însemna că era un bărbat alb. Dar...

— La dracu', nu mă pot pronunța.

— Domnule căpitan, e treaba noastră, de acord?

Locotenentul era de la contrainformații, căpitanul nu.

— Lăsați-ne să ne facem treaba, domnule!

— E unul de-ai noștri.

— Bineînțeles că da, domnule, dar tipul de lîngă el nu e. Lăsați-mă să duc cadrele ăstea la laborator, să scoată niște fotografii mărite. Cei de la Aviație vor și ei să arunce o privire, mai ales pe imaginile din port.

— Ei pot aștepta.

— Nu, domnule, și au nevoie imediat de film, îi reaminti locotenentul.

Luă o foarfecă și tăie bucata care-i interesa. Restul filmului îi fu înmînat unui maistru principal, în timp ce locotenentul și căpitanul se întoarseră în laboratorul foto. Două luni de muncă fuseseră investite în zborul Cody-193 și căpitanul tremura de nerăbdare să capete informația care, o știa, se afla pe acele cadre.

Peste o oră o avea. Peste încă o oră, era la bordul unui avion spre Danang. Încă o oră și era în alt avion spre baza aeronavală Cubi Point din Filipine, escortat de un avion ușor pînă la baza aeriană Clark și de un KC-135 care-și continua zborul direct pînă în California. În ciuda schimbărilor de fus orar și a altor inconveniente, pe parcursul următoarelor douăzeci de ore de zbor căpitanul dormi pe apucate, mulțumit că găsise răspunsul la un mister a cărui descifrare putea să ducă la schimbarea politicii guvernului.

4

O rază de lumină

Kelly dormise aproape opt ore și, trezindu-se din nou în cîrîiala pescărușilor, descoperise că Pam nu mai era lîngă el. Ieși din cabină și o zări pe chei, cu privirea pierdută deasupra apei, încă istovită, lipsită de posibilitatea de a beneficia de odihna de care avea nevoie. Era una din diminețile obișnuite ale golfului, calmă, fără vînt, cu oglinda apei sfîșiată ici și colo de inelele tremurate pe care le făceau peștii albaștri plecați la vînătoare de insecte. O ambianță ca asta părea perfectă pentru începerea unei zile, la ea contribuind ușoara briză din vest, care-i răcorea fața, și liniștea stranie care îți dădea posibilitatea să auzi motorul unui vas cu mult înainte ca nava să poată fi zărită. Era momentul ideal pentru a fi singur în mijlocul naturii, dar Kelly știa că Pam avea nevoie de el. Aproape fără zgomot, se îndreptă spre ea și îi atinse ușor talia cu ambele mîini:

— Bună dimineața.

Răspunsul ei întîrzie destul de mult, dar Kelly rămase lîngă ea, sprijinind-o cu blîndețe, doar atît cît să-i simtă palmele. Era îmbrăcată cu una din cămășile lui, iar el dorea ca gestul să-i fie doar protector, fără nici cea mai mică intenție erotică. Îi era teamă s-o îmbrățișeze. Pam fusese supusă la tot felul de abuzuri fizice și nimeni nu putea ști unde se afla, în mintea ei, invizibila linie de demarcație care separa o îmbrățișare normală de un abuz fizic.

Deci, acum știi, rosti ea cu o voce firavă, incapabilă să se întoarcă cu fața spre el.

— Da, răspunse Kelly, la fel de încet.

— Ce părere ai?

Vocea ei era un tremur dureros.

— Nu sînt sigur că înțeleg la ce te referi.

Kelly îi simți primii fiori ai tremuratului și trebui să-și stăpînească dorința de a o ține strîns în brațe.

— Despre mine.

— Despre tine?

Își permise să se apropie mai mult de ea, lăsîndu-și brațele să-i cuprindă talia, fără a o strînge.

— Cred că ești frumoasă și mă bucur cu adevărat că ne-am întîlnit.

— Iau droguri.

— Doctorii mi-au spus că faci eforturi să renunți. Asta e suficient pentru mine.

— E mai rău decît atît, am făcut niște lucruri...

Kelly o opri scurt:

— Nu mă interesează deloc, Pam. Și eu am făcut destule prostii. Iar ce-ai făcut tu pentru mine a fost minunat. M-ai făcut să-i port din nou de grijă cuiva, deși credeam că n-o să se mai întîmple vreodată.

Kelly o strînse și mai tare în brațe.

— Ce-ai făcut înainte de întîlnirea noastră nu are nici o importanță. Nu ești singură, Pam. Sînt aici pentru a te ajuta, bineînțeles, dacă vrei și tu.

— Cînd o să afli... îl avertiză ea.

— Îmi asum riscul. Cred că deja am aflat partea cea mai importantă. Te iubesc, Pam.

Cuvintele îl surprinseră chiar și pe Kelly. Îi fusese teamă să-și exprime gîndurile pînă și în gînd. Totul era lipsit de logică, dar din nou sentimentele cîștigară în fața rațiunii, iar rațiunea, ca niciodată, își dădu consimțămîntul.

— Cum poți să spui asta? întrebă Pam.

Cu blîndețe, Kelly o întoarse spre el și îi zîmbi:

— Să fiu al dracului dacă știu. Poate că din cauza părului tău încîlcit sau a nasului smiorcăit.

Îi atinse ușor pieptul.

— Nu, cred că din cauza inimii tale. Trecutul n-are nici o importanță, ai un suflet minunat.

— O spui serios, nu-i așa? întrebă ea, neridicîndu-și privirea spre el.

Trecu un lung moment, iar apoi Pam îl privi zîmbitoare: era un nou început luminos. Razele portocalii-gălbui ale soarelui care se înălța se jucau pe chipul fetei, dînd strălucire părului ei.

Kelly îi șterse lacrimile de pe față și umezeala obrajilor îi alungă și ultimele îndoieli pe care le-ar mai fi avut.

— Trebuie să-ți găsim niște haine. O doamnă nu se îmbracă așa.

— Cine spune că sînt o doamnă?

— Eu.

— Mi-e atît de teamă.

Kelly o strînse la piept.

— E normal să-ți fie teamă. Și mie mi-a fost. Important este să știi că vei reuși.

Palmele lui îi frecară spatele, în sus și în jos. Deși gestul se dorea protector, Kelly simțea cum se trezește în el dorința sexuală, pînă cînd realiză că mîngîierile lui treceau peste rănile pe care alți bărbați i le făcuseră cu bice, frînghii, curele sau alte odioase obiecte de tortură. Privirea i se îndreptă deasupra apei și era mai bine că ea nu putea să-i vadă chipul.

— Probabil că ți-e foame, spuse el, îndepărtîndu-se ușor de ea și ținînd-o de mînă.

Ea dădu din cap:

— Sînt moartă de foame.

— Atunci, hai să-ți pregătim ceva.

Cu mînă ei strînsă într-a lui, Kelly o conduse spre buncăr. Îi plăcea pînă și faptul că putea s-o atingă. Se întîlniră cu Sam și Sarah care veneau din celălalt capăt al insulei, după plimbarea și exercițiile de dimineață.

— Ce fac porumbeii noștri? întrebă Sarah cu un zîmbet strălucitor, deoarece deja văzuse răspunsul, observîndu-i de la peste două sute de metri.

— Mi-e foame, replică Pam.

— Și vom pune și două ciocane astăzi, adăugă Kelly, făcînd cu ochiul.

— Poftim?

— Elice, o lămuri Kelly. Pentru vasul lui Sam.

— Ciocane?

— Limbaj marinăresc, crede-mă.

Îi zîmbi, dar ea nu era prea sigură dacă trebuia să creadă sau nu.

— Ne-a luat destul timp, observă Tony, sorbind cafeaua dintr-un pahar de carton.

— Unde-i a mea? se interesă Eddie, iritat de lipsa de somn.

— Mi-ai spus să pun nenorocitul ăla de reșou afară, îți amintești? Du-te și ia-ți!

— Crezi că-mi place să stau aici în fumul și rahatul ăsta? Poți să mori de la mizeria asta de monoxid, replică Eddie Morello nervos.

Tony era și el obosit. Prea obosit pentru a se ciondăni cu acest gură-spartă.

— Gata, omule, ibricul de cafea e afară și tot acolo sînt și paharele.

Eddie mîrîi și ieși din încăpere. Henry, al treilea bărbat, ambalase marfa și n-avea chef să intre în discuție. Totul se rezolvase chiar un pic mai bine decît plănuise. Ei îi acceptaseră chiar și povestea despre Angelo, eliminînd astfel un partener potențial și rezolvînd o problemă. Drogurile prelucrate, care fuseseră cîntărite și ambalate în săculeți de plastic pentru a fi vîndute intermediarilor, valorau pe puțin trei sute de mii de dolari. Treaba nu se derulase chiar după plan. Așteptatele „cîteva ore" de muncă se transformaseră într-un maraton pe toată durata nopții, cînd cei trei descoperiseră că munca pe care alții o făceau de obicei nu era atît de ușoară pe cît părea. Cele trei sticle de whisky pe care le cumpăraseră nu le fuseseră de prea mare ajutor. Una peste alta, un profit de trei sute de mii de dolari pentru șaisprezece ore de muncă nu era rău deloc. Și ăsta era abia începutul. Tucker le dăduse posibilitatea de a simți doar aroma cîștigului.

Eddie era încă neliniștit de repercusiunile dispariției lui Angelo. Dar nu mai era cale de întoarcere după ce-l omorîseră și va fi obligat să confirme povestea lui Tony.

Se uită cu o grimasă prin gaura unui fost hublou, spre insula care se profila la nord de epava pe care se aflau. Razele soarelui se reflectau prin hublourile a ceea ce fusese un vas de pescuit puternic și aspectuos. N-ar fi frumos să ai unul din astea? Lui Eddie Morello îi plăcea să pescuiască și, poate, cîndva își va putea aduce și copiii la o partidă de pescuit. Ar fi o bună acoperire pentru activitatea lor, nu-i așa? Sau poate să prindă crabi. Gîndul îi trezi un hohot tăcut de rîs, urmat de o scurtă înfiorare. Cîtă siguranță îi oferea legătura cu acești indivizi? Ei — de fapt el — tocmai îl uciseseră pe Angelo Vorano, cu nici douăzeci și patru de ore în urmă. Dar Angelo nu făcea parte din echipă, pe cînd Tony Piaggi, da. El le asigura legitimitatea, reprezenta legătura lor cu strada și asta îl făcea să rămînă teafăr — pentru o vreme. Atîta timp cît Eddie era deștept și se mișca iute.

— Ce cabină crezi că a fost asta? îl întrebă Tucker pe Piaggi, doar pentru a face conversație.

— Ce vrei să spui?

— Epava asta a fost și ea un vas la vremea ei, iar locul unde stăm seamănă cu o cabină sau ceva de genul ăsta, comentă el, sigilînd și ultimul plic și plasîndu-l în răcitorul pentru bere. Niciodată nu m-am gîndit la chestia asta...

Ceea ce era perfect adevărat.

— Cabina căpitanului? S-ar putea? întrebă Tony.

Orice subiect era bun pentru a umple timpul, pentru că era sătul pînă-n gît de ocupația căreia îi dedicaseră toată noaptea.

— S-ar putea. E aproape de punte.

Bărbatul rămăsese în picioare, întinzîndu-și membrele și întrebîndu-se de ce trebuia ca tocmai el să ducă la bun sfîrșit toată munca grea. Răspunsul veni destul de ușor. Tony era un tip care reușise. Ceea ce ar fi dorit și Eddie. Nu va fi niciodată, ca de altfel nici Angelo, reflectă Henry Tucker cu un zîmbet ascuns. Niciodată nu avusese încredere în Angelo, dar acum nu mai reprezenta o problemă. Un punct important la tipii ăștia: se pare că-și respectă cuvîntul — și vor continua să și-l țină, atîta timp cît el va

fi legătura lor cu sursa de materie primă, nici un moment mai mult. Tucker nu-și făcea nici o iluzie în privința asta. Fusese frumos din partea lui Angelo să-l pună în legătură cu Tony și Eddie, iar moartea lui Angelo avusese asupra lui Henry exact același efect pe care trecerea lui în neființă ar fi avut-o asupra celorlalți doi: nici unul. Fiecare om poate fi folosit la ceva, își spuse Tucker, închizînd răcitorul. Iar crabii trebuie să mănînce și ei.

Cu puțin noroc, nu va mai fi ucis nimeni... pentru o vreme. Tucker nu era impresionat de crimă, dar îi displăceau complicațiile care s-ar fi putut ivi. O afacere bună trebuia să fie condusă cu discernămînt, fără valuri și să aducă bani tuturor — mulțumindu-l pe fiecare, chiar și pe consumatorul de la capătul rețelei. Bineînțeles, marfa asta îi va face fericiți. Era heroină de calitate din Asia, prelucrată științific și a cărei tărie fusese diminuată rezonabil cu elemente netoxice — dîndu-le consumatorilor plăcerea saltului în cele mai înalte sfere, urmată de revenirea calmă, blîndă, spre realitatea din care încercau să scape. Un fel de vîrtej pe care și-ar dori să-l încerce din nou — se vor întoarce la cei de la care au procurat drogul, care vor mări un pic, de fiecare dată, prețul acestui excelent produs. Deja îi stabiliseră și numele sub care va fi comercializat — „Dulceață asiatică".

Desigur, apariția în comerțul stradal a unui produs individualizat printr-un nume putea fi periculoasă. Îi oferea poliției posibilitatea unei piste, un nume care putea fi urmărit, restrîngea cercul întrebărilor, dar ăsta era riscul de a avea o marfă de primă mînă și din cauza asta își alesese asociații în funcție de experiența, siguranța și legăturile lor. De asemenea, cînd își fixase baza de prelucrare, se gîndise în primul rînd la condițiile de securitate. De jur împrejur, o vizibilitate de aproape opt kilometri și un vas rapid care să le asigure fuga. Mda, ca să fim drepți, pericolul exista, dar viața însăși e o aventură și, pentru a ieși învingător, trebuie să pui în balanță riscul și cîștigul. Recompensa lui Henry Tucker pentru mai puțin de o zi de muncă era o sută de mii de dolari

neimpozabili şi, pentru a obţine facilităţile pe care i le puteau oferi legăturile lui Piaggi, ştia acum că le trezise interesul. În curînd vor deveni şi ei la fel de ambiţioşi pe cît fusese el.

Vasul de la Solomons sosise de cîteva minute, aducînd elicele. Doctorii nu-i ceruseră lui Kelly să-i găsească o ocupaţie lui Pam, dar activitatea făcea parte din cel mai sigur tratament pentru problemele ei. Kelly împinse compresorul portabil înapoi pe chei şi îl porni, explicîndu-i lui Pam cum să regleze fluxul de aer, supraveghind permanent instrumentul de măsură. Apoi se duse după cheile fixe de care avea nevoie şi le puse lîngă compresor.

— Cînd ridic un deget mi-o dai pe asta, la două degete pe cealaltă, iar la trei degete pe ultima, e în regulă?

— Perfect, răspunse Pam, impresionată de profesionalismul lui Kelly.

Ceilalţi ştiau că juca un pic de teatru, dar nu comentară în nici un fel.

Kelly coborî pe scară în apă şi începu prin a verifica filetele arborilor portelice, găsindu-le într-o stare acceptabilă. Scoase mîna din apă cu un deget în sus şi fu recompensat cu cheia adecvată, pe care o folosi pentru a scoate bucşele de susţinere, una cîte una. Întreaga operaţie îi luă doar cincisprezece minute — atît elicele noi, strălucitoare, cît şi noii anozi protectori fiind acum la locurile lor. Verifică şi axele cîrmelor, decizînd că erau în regulă pentru restul anului, cu condiţia ca Sam să le mai verifice din cînd în cînd. Ca de obicei, era o uşurare să ieşi din apă şi să poţi respira aerul curat, care nu avea gustul de cauciuc.

Cît îţi datorez? întrebă Rosen.

Pentru ce?

Kelly îşi scoase echipamentul şi opri compresorul.

Totdeauna plătesc munca prestată de cineva, rosti chirurgul, pe un ton uşor glumeţ.

Kelly izbucni în rîs:

— Să-ți spun ceva, dacă vreodată o să am nevoie de o operație la coloană, poți să mi-o faci pe gratis. Cum numiți voi, doctorii, o chestie ca asta?

— Amabilitate profesională, dar tu nu ești medic, obiectă Rosen.

— Nici tu nu ești scufundător. De altfel, nici marinar nu ești încă, dar vom aranja astăzi chestia asta, Sam.

— Am fost primul la cursul de mecanică, se mîndri Sam.

— Domnule doctor, cînd primeam puștani de pe băncile școlii, aveam o vorbă: „Bravo, copile, dar acum ești în Flotă!" Lasă-mă să aranjez echipamentul și vom vedea cît de bine te descurci în manevrarea vasului.

— Fac pariu că sînt un pescar mai bun ca tine, se ambiționă Rosen.

— Următoarea chestie va fi care poate să facă pipi mai departe, o asigură ironic Sarah pe Pam.

— Facem și asta.

Kelly rîse în timp ce se îndrepta spre buncăr.

Reapăru după zece minute, spălat și îmbrăcat într-un tricou și în pantaloni scurți. Se urcă pe puntea de navigație, urmărindu-l pe Rosen cum își pregătea vasul pentru plecare. Strădaniile doctorului îl impresionară pe Kelly, mai ales modul cum manevra parîmele.

— Data viitoare să lași ventilatoarele să lucreze ceva mai mult, înainte de a porni motoarele, îl sfătui Kelly după ce Rosen le pusese în funcțiune.

— Dar asta are Diesele.

— Numărul unu, nu-i spui „asta", ci „ea", în regulă? Numărul doi, e bine să te obișnuiești așa. Următoarea barcă pe care-o vei avea s-ar putea să nu aibă motoare Diesel. Siguranță, domnule doctor. Toate vacanțele ți le petreci pe mare?

— Ei bine, da.

— La operații ai aceleași gesturi de rutină de fiecare dată, nu? insistă Kelly. Chiar și atunci cînd nu trebuie să le faci?

Rosen aprobă gînditor:

— Te-am înțeles.

— Fă manevra de ieșire, îi sugeră Kelly.

Rosen se execută, destul de bine, după opinia lui. Kelly fu de altă părere:

— Mai puțin din cîrmă și mai mult din elice. Nu vei beneficia totdeauna de o briză care să te ajute să te desprinzi de chei. Elicele împing apa, cîrmele doar o direcționează un pic. Totdeauna te poți baza pe motoare, mai ales la viteză mică. Și sînt momente cînd cîrma nu mai este guvernabilă. Învață să manevrezi fără să te folosești de ea.

— Da, domnule căpitan, mormăi Rosen.

Parcă revenise la vremea cînd era stagiar, dar, între timp, Rosen se obișnuise ca alții să acționeze în viteză la ordinele lui. Patruzeci și opt de ani era o vîrstă un pic cam mărișoară pentru a fi student, își zise el.

— Tu ești căpitanul, eu sînt doar pilotul. Apele ăstea le cunosc ca pe buzunarul meu, Sam.

Kelly se întoarse, aruncîndu-și privirea spre chei.

— Nu rîdeți, doamnelor, vă vine și vouă rîndul. Fiți atente!

Apoi i se adresă lui Sam:

— Te descurci foarte bine.

Peste cincisprezece minute, în deriva leneșă a fluxului, își aruncaseră lansetele la apă, sub soarele fierbinte al zilei de vacanță. Kelly, nefiind prea interesat de pescuit, își asumase cartul pe puntea de navigație, în timp ce Sam o școlea pe Pam cum să pună momeala în cîrlig. Entuziasmul ei îi surprinsese pe toți. Sarah se îngrijise s-o dea cu cremă din creștet pînă-n tălpi, deși poate cicatricelor ei le-ar fi priit un pic de soare. Pe puntea de navigație, pierdut în gînduri, Kelly se întrebă ce fel de bărbat putea fi acela care molestează o femeie? Aruncă o privire chiorîșă întinderii de apă pe care, ici și colo, vasele săltau leneșe. Cîți indivizi de genul ăluia s-or afla în calea privirii lui?

Pregătirea vasului fusese o treabă destul de ușoară. Stocaseră pe el o cantitate mare de substanțe chimice, pe care ar fi trebuit s-o completeze periodic, dar Eddie și Tony aveau această posibilitate printr-o firmă de produse chimice al cărui proprietar avea legături ocazionale cu organizația lor.

— Vreau să văd ce se întîmplă, ceru Tony după ce se îndepărtaseră.

Nu fusese atît de ușor pe cît își imaginase să tîrăști vasul lung de șase metri prin zonele mlăștinoase ale mareei, dar Eddie își reamintise destul de bine locul și apa era încă limpede.

— Sfinte Isuse, murmură Tony.

— Va fi un an bun pentru crabi, comentă Eddie, bucuros că Tony fusese impresionat.

O revanșă destul de potrivită, aprecie Eddie, deși priveliștea nu era dintre cele mai plăcute. O mulțime de crabi mișunau pe cadavru și alte exemplare își făceau apariția, atrase de mirosul putreziciunii, care se propaga prin apă la fel de eficient ca și în aer: forma proprie de publicitate a naturii. Pe pămînt, Eddie știa, ar fi fost șobolanii și corbii.

— Cît timp va dura? Două săptămîni, poate trei, și gata, nici urmă de Angelo.

— Ce-ar fi dacă cineva...

— Nici o șansă, răspunse Tucker, fără a catadicsi să privească. Velierele nu se aventurează în ape atît de puțin adînci, iar pe cele cu motor nu le interesează zona. Se pare că, la vreo opt sute de metri în sus, e un canal larg și frumos, unde pescuitul merge strună. Cred că nici pescuitorii de crabi nu agreează locul ăsta.

Piaggi nu reuși să-și mute privirea, deși spectacolul îl făcuse să vomite o dată. Cleștii crabilor albaștri din Chesapeake Bay curățau carnea de pe trup — deja muiată de căldura apei și de bacterii — rupînd-o bucățică cu bucățică, adunînd fiecare fărîmă cu cleștii mai mici pentru a le introduce în gurile lor stranii de creaturi extraterestre. Se întrebă dacă, în viermuiala aceea, mai existau fața sau ochii care să privească spre lumea lăsată în spate, dar crabii o acoperiseră, iar ochii se pare că fuseseră primii care dispăruseră. Bineînțeles, cel mai înfricoșător lucru era că, dacă cineva putea să-și găsească un asemenea sfîrșit, aceeași soartă putea s-o aibă și un altul și, chiar dacă Angelo nu era decît un cadavru cînd ajunsese aici, Piaggi era sigur că își meritase soarta. Într-un fel, era păcat că acestui sfîrșit groaznic nu i se putea face publicitate, dar și asta făcea parte din afacere. Numai așa puteai să-i ții departe pe caralii. E greu să dovedești că

este vorba de crimă cînd nu există cadavrul, iar ei găsiseră aici, din întîmplare, o modalitate de a camufla un șir de asasinate. Singura problemă era de a aduce corpurile aici – și, bineînțeles, fără ca alții să afle de noua metodă organizatorică, pentru că oamenii vorbesc, așa cum ciripise și Angelo, își spuse Tony Piaggi. Un punct bun pentru Henry, că aflase de limbarnița lui.

— Ce ziceți de niște crab pane cînd ne întoarcem în oraș? întrebă Eddie Morello rîzînd, mai mult pentru a-i face din nou greață lui Tony.

— Să plecăm dracului de aici, replică Piaggi liniștit, întinzîndu-se în scaun.

Tucker porni motorul, manevrînd vasul prin zona mlăștinoasă acoperită de apele fluxului și croindu-și drum spre golf.

Lui Piaggi îi trebuiră cîteva minute pentru ca imaginea să-i dispară din minte și speră că va putea uita oroarea scenei, neamintindu-și decît că găsiseră o metodă eficientă pentru a scăpa de cei nedoriți. La urma urmei, s-ar putea s-o folosească din nou. Poate că, peste cîteva ore, întîmplarea o să i se pară amuzantă, își făcu curaj Tony, aruncînd o privire spre răcitor. Sub cele cincisprezece cutii de bere National Bohemian era un strat de gheață, iar sub el douăzeci de săculeți sigilați cu heroină. În cazul, puțin probabil, că cineva i-ar soma să se oprească, era la fel de improbabil ca percheziția să depășească cutiile de bere — adevăratul carburant pentru navigatorii golfului. Tucker manevră vasul spre nord, iar ceilalți își scoaseră undițele, ca și cum erau în căutarea unui loc bun pentru a agăța cîțiva guvizi în Chesapeake Bay.

Pescuim în marșarier, spuse Morello după cîtva timp și începu să rîdă cu poftă, iar Piaggi i se alătură.

Aruncă-mi o bere! comandă Tony printre hohotele de rîs.

În fond, era un tip de succes și merita să fie respectat.

Idioți, îi gratulă Kelly printre dinți.

Iahtul de șase metri înainta prea repede și prea aproape de bărcile pescărești. Precis că va agăța la elice cîteva gute, iar valurile pe care le va forma vor fi resimțite din plin de Hatteras. O lipsă totală de maniere marinărești,

un lucru pe care Kelly îl remarca întotdeauna imediat. Nu trebuia decît să cumperi un vas și aveai dreptul să-l scoți pe mare imediat. Fără teste, fără nimic. Kelly găsi binoclul lui Rosen și-l centră pe vasul care venea destul de aproape de ei: trei tîmpiți, unul ridicînd o cutie cu bere într-un salut disprețuitor.

— Cară-te, idiotule, mormăi Kelly în barbă.

Nepricopsiții de pe vas beau bere și probabil că-și făcuseră pe jumătate plinul, deși nu era încă ora unsprezece. Îi privi cu atenție, cu o ușoară senzație de mulțumire că nu se apropiaseră mai mult de cincizeci de metri. Citi numele vasului: *Henry's Eighth*. Kelly și-l întipări în memorie, era bine de știut pentru alte ocazii, să nu te apropii de el.

— Am prins unul! se bucură Sarah.

— Atenție, un val mărișor ne vine din tribord.

Sosi peste un minut, producîndu-i masivului Hatteras un balans de douăzeci de grade stînga-dreapta de la verticală.

— Asta este, începu Kelly, întorcîndu-se spre ceilalți trei, ceea ce numesc eu lipsă de maniere marinărești.

— Încă-l mai am în cîrlig, îi avertiză Sarah.

Aduse peștele deasupra punții, cu dibăcia unui vechi pescar.

— E și destul de mare, observă Kelly.

Sam luă minciogul și-l scoase peste bord. Peste o clipă, era din nou cu el pe punte: un pește de șase-șapte kilograme se zbătea înăuntru. Puse minciogul în găleata umplută cu apa în care peștele își va aștepta sfîrșitul. Lui Kelly i se părea ceva destul de crud, dar nu era decît un pește, iar el văzuse lucruri mult mai teribile ca ăsta.

Pam începu să țipe bucuroasă cînd guta i se întinse. Sarah își puse lanseta în suport și începu s-o supravegheze. Kelly le privea. Prietenia dintre Pam și Sarah părea la fel de specială ca și cea dintre el și tînără. Putea lua locul mamei, care o lipsise de afecțiune, sau de orice altceva și-ar fi dorit Pam. Fără să întoarcă privirea, Pam se conforma sfaturilor și directivelor noii sale prietene. Kelly le urmărea surîzător, iar Sam, observîndu-l, începu și el să zîmbească. Pam era novice în treaba asta, scăpase de două ori guta în timp ce plimba peștele dintr-o parte în

alta. Din nou Sam făcu onorurile cu minciogul, scoțînd pe punte de data asta un pește albastru de vreo patru kilograme.

— Aruncați-l în baltă, îi sfătui Kelly. Carnea lui n-are nici un gust.

Sarah îl privi uimită:

— Să arunce primul ei pește? Ce ești tu, nazist? Ai vreo lămîie pe-aici, John?

— Mda, de ce?

— Ca să-ți arăt ce poți face cu peștele ăsta, iată de ce.

Îi șopti ceva lui Pam, care izbucni în rîs. Peștele poposi în aceeași găleată, iar Kelly se întrebă cum vor conviețui cei doi.

Memorial Day, își spuse Maxwell coborînd din mașina oficială la Cimitirul Național Arlington. Pentru mulți, era doar momentul cursei de cinci sute de mile de la Indianapolis, o zi liberă sau tradiționalul start în sezonul estival pe mare — mărturie stătea lipsa relativă de trafic auto din Washington. Dar nu pentru el și amicii săi. Asta era ziua lor, momentul în care-și reaminteau de camarazii căzuți la datorie, în timp ce alții se ocupau de lucruri mai mult sau mai puțin personale. Amiralul Podulski coborî o dată cu el și amîndoi porniră fără grabă. Fiul lui Casimir, sublocotenentul Stanislas Podulski, nu era înmormîntat aici și, probabil, nu va fi niciodată. Avionul său, un A-4, fusese spulberat de pe cer de o rachetă sol-aer, o lovitură în plin, după cum aflaseră din rapoarte. Tînărul pilot nu sesizase pericolul decît, probabil, în ultima clipă, cînd vocea lui lansase un ultim epitet plin de dezgust, prin canalul de „protecție". Poate că una din bombele pe care o căra își făcuse datoria, din simpatie. În orice caz, micuțul bombardier fusese dizolvat într-un nor unsuros, galben-negru, nelăsînd mai nimic în urmă; de altfel, adversarului puțin îi păsa de rămășițele pămîntești ale celor căzuți. Și astfel, fiului unui bărbat neînfricat i se refuzase dreptul de a fi înmormîntat lîngă camarazii lui. Acesta nu era însă un subiect de conversație pentru Cas. Lui Podulski nu-i plăcea să-și etaleze sentimentele.

Contraamiralul James Greer era la locul lui, așa cum fusese în ultimii doi ani, la cincizeci de metri de aleea

pavată, aranjînd florile lîngă steagul care flutura la capul pietrei de mormînt a fiului său.

— James? rosti blînd Maxwell.

Bărbatul mai tînăr se întoarse și salută, încercînd, fără să reușească deplin, un zîmbet de gratitudine pentru prietenia pe care ei i-o arătau într-o zi ca asta. Toți trei purtau uniformele albastre ale Marinei Militare, pentru că transmiteau o senzație specială de solemnitate. Galoanele aurii de pe mîneci străluceau în soare. Fără un cuvînt, cei trei bărbați se aliniară în fața mormîntului lui Robert White Greer, locotenent în infanteria marină a Statelor Unite. Salutară scurt, fiecare reamintindu-și-l pe ţîncul pe care-l ținuseră pe genunchi, puștanul care hălăduise pe bicicletă prin baza navală Norfolk sau prin cea aeronavală Jacksonville împreună cu fiii lui Cas și Dutch. Băiatul care crescuse puternic și mîndru, așteptînd pe chei vasele comandate de către tatăl său, cînd se întorceau în port. Visînd de mic copil să calce pe urmele tatălui — dar avînd propria lui personalitate — și rămînînd fără noroc în momentul acela, la o sută de kilometri sud-vest de Danang. Era blestemul profesiei lor — fiecare o știa, dar niciodată n-ar fi declarat așa ceva — care se contopise și cu destinele lor, parțial din respectul pentru ceea ce reprezentau tații lor, parțial din dragostea de țară, pe care și-o transmiteau unul altuia, dar cel mai mult din iubirea pentru semenii lor. Așa cum cei trei bărbați care stăteau în fața mormîntului își asumaseră riscuri în activitatea lor, la fel procedaseră și Bobby Greer și Stas Podulski. Doar că norocul nu le surîsese la doi dintre cei trei băieți.

Greer și Podulski își spuneau în acest moment că totul contează, că libertatea are un preț pe care unii oameni trebuie să-l plătească pentru că, altfel, n-ar mai fi drapelul, constituția și nici această sărbătoare a cărei semnificație alți oameni au dreptul s-o ignore. Dar, în ambele cazuri, aceste cuvinte nespuse aduseseră tristețe. Căsnicia lui Greer se sfîrșise, ca o consecință a durerii provocată de moartea lui Bobby. Nevasta lui Podulski nu va mai fi niciodată aceeași. Deși fiecare mai avea și alți copii, golul creat de pierderea unuia era ca o prăpastie peste care niciodată nu va fi construit un pod și, atît cît își puteau mărturisi fiecare, prețul era cel just, pentru că cel care

pune în cumpăna rațiunii moartea unui copil nu merită să fie privit în nici un caz ca un bărbat, iar sentimentele adevărate erau întărite de același spirit umanitar care-i obligase la o viață de sacrificiu. În cea mai mare parte, acesta era adevărul, deși fiecare își avea propriile opinii despre război, numite într-un mod foarte politicos „dubii", dar pe care, atunci cînd erau doar între ei, le botezau cu totul altfel.

— Vă aduceți aminte cînd Bobby s-a aruncat în piscină ca s-o prindă pe micuța lui Mike Goodwin și i-a salvat viața? întrebă Podulski. Tocmai am primit cîteva rînduri de la Mike. Micuța Amy a născut două gemene săptămîna trecută. S-a măritat în Houston cu un inginer care lucrează pentru NASA.

— Nici nu știam că s-a măritat. Cîți ani are? se interesă James.

— Oh, trebuie să aibă douăzeci... douăzeci și cinci? Vă aduceți aminte de pistruii ei, cum se înmulțeau în soarele de la Jax?

— Micuța Amy, murmură Greer. Cît de repede cresc.

Poate că nu s-ar fi înecat în acea zi toridă de iulie, dar și asta era încă o amintire despre fiul lui. *O viață salvată, poate trei?* Era ceva, nu-i așa? își spuse Greer.

Cei trei bărbați părăsiră mormîntul fără o vorbă, îndreptîndu-se încetișor spre alee. Acolo trebuiră să se oprească. O procesiune urca încetișor panta — soldații din al treilea regiment de infanterie, „Vechea Gardă", își îndeplineau sumbra îndatorire, conducînd un alt camarad pe ultimul drum. Amiralii se aliniară din nou, salutînd steagul care drapa coșciugul. Tînărul locotenent care comanda procesiunea procedă la fel. Observase că unul din amirali purta panglica bleu-pal a Medaliei de Onoare, iar severitatea gestului său se îngemăna cu respectul profund.

— Ei, încă unul care a plecat dintre noi, mormăi Greer cu o ușoară acreală în glas, după ce procesiunea trecuse pe lîngă ei. Doamne, Dumnezeule, de ce îi îngropăm pe copiii ăștia?

„Plată și preț, sarcină și povară, întîlnire și vitregie a sorții, sprijin și prietenie, se opun oricărui vrăjmaș", cită Cas. A trecut atîta timp de atunci, nu-i așa? Dar, cînd a

venit vremea să punem mărunțișul pe masă, unde erau ticăloșii?

— Noi sîntem mărunțișul, Cas, a replicat Dutch Maxwell. Iar asta este masa.

Oamenii obișnuiți poate că ar fi plîns, dar ei nu erau oameni obișnuiți. Privirile lor poposiră pe spațiul presărat cu pietre albe. Acolo fusese odată peluza din fața locuinței lui Robert E. Lee — casa mai exista încă în vîrful dealului — iar plasarea cimitirului aici fusese gestul plin de cruzime al unui guvern care se simțise trădat de către ofițer. Și totuși, Lee pusese casa părintească la dispoziția acelor oameni pe care îi iubise cel mai mult. Asta era cea mai blîndă ironie a acestei zile, își spuse Maxwell.

— James, cum merg lucrurile la tine?

— E loc și de mai bine, Dutch. Am primit ordin să curăț locul. Am nevoie de o mătură destul de mare.

— Ți s-a prezentat un rezumat al lui BOXWOOD GREEN?

— Nu.

Greer se întoarse spre ei și, pentru prima oară în acea zi, un zîmbet i se strecură pe chip. Nu era mult, dar era ceva, își spuseră ceilalți doi.

— Ar fi trebuit să primesc?

— Probabil că vom avea nevoie de ajutorul tău.

— Dar nu oficial?

— Doar știi ce s-a întîmplat cu KINGPIN, spuse Casimir Podulski.

— Au fost al dracului de norocoși că au reușit să scape, fu de acord Greer. La chestia asta nu trebuie să aibă acces nimeni, nu-i așa?

— Bineînțeles că așa vom face.

— Anunțați-mă ce vă trebuie. Am să vă fac rost de tot ce pot găsi. Cas, tu te vei ocupa de activitatea „3"?

— Așa e.

Orice denumire cu un „3" în coadă aparținea departamentului de operațiuni și planificare, iar Podulski avea talent pentru așa ceva. Ochii îi sclipiră la fel de strălucitor ca și aripile aurii de pe mînecile uniformei în soarele dimineții.

— Bine, acceptă Greer. Ce face micuțul Dutch?

— Zboară pe Delta. E copilot, dar va fi căpitan la timpul cuvenit și, cam peste o lună, voi deveni bunic.

— Serios? Felicitări, prietene.

— Nu-i reproșez că a părăsit armata. Am făcut-o mai demult, dar am renunțat.

— Cum îl chema pe luptătorul din SEALS care s-a dus după el?

— Kelly. Și el s-a lăsat, răspunse Maxwell.

— Ar fi trebuit să-i obții medalia, Dutch, interveni Podulski. Am văzut citarea de pe ordinul de zi. Au scăpat ca prin urechile acului.

— L-am promovat pe post de nostrom. Nu puteam să-i fac rost de medalie. Nu pentru că a salvat fiul unui amiral, Cas. Știi cum e politica.

— Mda.

Podulski își îndreptă privirea spre vîrful dealului. Procesiunea funerară se oprise și sicriul fusese dat jos de pe afetul de tun. O tînără văduvă urmărea ultimele clipe pe pămînt ale celui care îi fusese soț.

— Da, știu cum e politica.

Intrînd în bazinul portuar, Tucker reduse viteza navei. Folosirea elicei din bordul de girație îi ușură manevra. Opri motorul, înșfăcă parîmele și le legă strîns la babalele de pe mal. Tony și Eddie ridicaseră răcitorul pentru bere, în timp ce Tucker, după ce aranjase echipamentul răvășit, îl acoperise cu cîteva prelate, grăbindu-se acum să-și ajungă tovarășii care se aflau deja în parcare.

— Ei, a fost destul de ușor, comentă Tony.

Răcitorul se afla în portbagajul break-ului său Ford Country Squire.

— Cine crezi că a cîștigat cursa de astăzi? întrebă Eddie.

Neglijaseră să-și ia cu ei un radio în călătorie.

— Am pus pariu pe Foyt, cu handicap, ca să fie mai interesant.

— Nu pe Andretti? se miră Tucker.

— E macaronar de-al meu, dar n-are baftă. Iar pariurile nu sînt chestiuni de sentiment, ci afaceri, îl lămuri Piaggi.

Angelo era doar o amintire acum, iar maniera în care scăpaseră de cadavru era, la urma urmei, destul de amuzantă, deși se întrebă dacă va mai mînca vreodată crab pane.

— Ei, știți unde mă găsiți, le spuse Tucker.

— O să-ți primești banii, îl asigură Eddie. La sfîrșitul săptămînii, în locul obișnuit.

Făcu o pauză.

— Ce facem dacă cererea devine mai mare?

— Mă descurc, îl asigură Tucker. Pot să vă fac rost de cantitatea pe care o doriți.

— Ce dracu' de sursă ai? întrebă Eddie, privindu-l curios.

— Și Angelo vroia răspuns la întrebarea asta, îți amintești? Domnilor, dacă v-aș spune, n-ați mai avea nevoie de mine, nu-i așa?

Tony Piaggi zîmbi:

— Nu ai încredere în noi?

— Cum să nu! îi răspunse Tucker la fel de zîmbitor. Am încredere în voi să vindeți marfa și să împărțiți banii cu mine.

Piaggi dădu din cap satisfăcut:

— Îmi plac partenerii deștepți. Comportă-te mereu așa. E mai bine pentru toți. Ai o bancă?

— Încă nu, nu m-am gîndit prea mult la chestia asta, minți Tucker.

— Ar trebui să începi, Henry. Te putem ajuta să deschizi un cont la o bancă în străinătate. Siguranță absolută, cont cifrat, toate facilitățile. Poți să ai un om de încredere care să verifice. Ține minte, dacă nu ești prevăzător, caraliii pot urmări traseul banilor pînă la sursă. Am pierdut o mulțime de prieteni pentru că au uitat chestia asta.

— Nu-mi asum riscuri, Tony.

Piaggi dădu din cap:

— Gîndește-te bine. Trebuie să fii precaut într-o afacere ca asta. Polițiștii au început să fie deștepți.

— Nu destul de deștepți, îi asigură Tucker.

De altfel, nici partenerii lui nu erau, după cum se va vedea, dar fiecare lucru la timpul lui.

5

Obligații

Un căpitan aduse în cea mai mare viteză coletul la cartierul general al serviciului de contrainformații al Marinei Militare din Suitland, Maryland. Echipei de experți foto-interpretatori a serviciului i se alăturaseră și specialiști din cadrul Grupului 1127 al Forțelor Aeriene (acțiune de teren) de la Fort Belvoir. Pentru o analiză completă le trebuiră douăzeci de ore, dar clișeele obținute de Buffalo Hunter erau neobișnuit de bune și americanul care fusese fotografiat reacționase exact cum se așteptase de la el: privise în sus, urmărind trecerea avionului de recunoaștere.

— Sărmanul, plătește cu vîrf și îndesat, comentă un șef din Marină către colegul din Aviație.

Aparatul de fotografiat prinsese, chiar în spatele americanului, un soldat nord-vietnamez cu arma ridicată spre cer.

— Mi-ar plăcea să te întîlnesc pe o alee întunecată, labagiu nenorocit!

— Ce părere ai?

Sergentul-major de aviație împinse o fotografie dintr-un set pe care-l foloseau la identificări.

— Seamănă destul de bine, pot să pariez.

Amîndoi specialiștii în contrainformații regretau că aveau destul de puține dosare în colecția lor pentru o comparare eficientă cu fotografiile luate de Buffalo Hunter. Oricine ar fi fost cel pe care-l ghiciseră, îl nimeriseră la fix. Se potrivea perfect. Nu știau însă că erau în posesia unui set de fotografii ale unui mort.

Kelly nu o trezi, bucuros că reușise să doarmă fără ajutorul medicamentelor. După ce se îmbrăcă, ieși din

cabină și, într-o alergare ușoară, înconjură de două ori insula — circumferința era puțin mai mare de un kilometru — un exercițiu binevenit în atmosfera dimineții. Sam și Sarah, matinali și ei, dădură peste el în timp ce se răcorea pe chei.

— Să știi că este evidentă și schimbarea produsă în tine, remarcă Sarah. Cum s-a comportat Pam noaptea trecută?

Întrebarea îl irită pe Kelly; urmă o scurtă pauză, iar apoi un:

— *Poftim?*

— Ah, la naiba, Sarah...

Sam își întoarse privirea, aproape izbucnind în rîs. Sarah se roși toată.

— Aseară m-a convins să nu-i dau medicamente pentru la noapte, explică Sarah. Era puțin nervoasă, dar dorea să încerce și am lăsat-o... Asta am vrut să spun, John. Scuză-mă!

Cum să-i explici cum se scursese noaptea? La început îi fusese teamă s-o atingă, teamă ca să nu pară că s-ar lipi de ea, dar ea interpretase gestul ca un semn că el n-o mai plăcea și apoi... toate se rezolvaseră de la sine.

— Are niște idei al naibii de copilărești, începu Kelly, dar se opri.

Pam putea să i le împărtășească lui Sarah, dar nu era corect din partea lui să se amestece.

— A dormit bine, Sarah. Ziua de ieri a epuizat-o.

— Nu-mi amintesc să fi avut un pacient mai conștiincios.

Un deget ferm poposi pe pieptul lui Kelly.

— Ai fost de mare ajutor, tinere.

Kelly își întoarse privirea, neștiind ce-ar trebui să spună. *A fost plăcerea mea?* O părticică din mintea lui încă era convinsă că profita de ea. Nimerise întîmplător peste o tînără necăjită și... o exploata? Nu, nu era adevărat. Viața lui intra pe un făgaș care putea fi numit normal — probabil. Erau ca doi convalescenți, fiecare ajutîndu-l pe celălalt să-și vindece rănile.

— Este... este liniștită că... Vreau să spun, trecutul ei. Sincer, e un subiect care aproape că nu mă interesează. Aveți dreptate, e o fată de mare caracter. La dracu', într-un fel și eu am un trecut destul de amestecat. Prieteni, nici eu nu sînt călugăr.

— Las-o să-ți povestească, îl sfătui Sam. Are nevoie de asta. Înainte de a pune bazele relației voastre, trebuie să vă clarificați toate problemele.

— Ești sigur că nu o să te șocheze? S-ar putea să afli lucruri abjecte, remarcă Sarah, privindu-l drept în ochi.

— Mai urîte decît războiul?

Kelly clătină din cap. Apoi schimbă subiectul.

— Ce facem cu leacurile?

Întrebarea îi deconectă pe toți, iar Sarah își luă din nou tonul profesional:

— A trecut de momentul critic. Dacă ar fi fost să aibă o reacție serioasă la abstinență, s-ar fi întîmplat deja. S-ar putea să mai aibă perioade de agitație, generate, de exemplu, de un stres extern. În cazul ăsta, ai fenobarbitalul și, deși ea nu-l acceptă, eu totuși ți-am scris instrucțiunile de folosire. Personalitatea ei este mult mai puternică decît își imaginează. Ești destul de deștept ca să-ți dai seama cînd are o criză. Dacă este cazul, oblig-o — da, *oblig-o* — să ia o pilulă.

Ideea de a o forța să facă ceva îl înfurie pe Kelly.

— Uite ce e, nu pot...

— Gura, John. Doar nu ți-am cerut să i-o bagi pe gît. Dacă o să-i spui că într-adevăr are nevoie de medicamente o să te asculte, nu-i așa?

— Cît va dura?

— Încă o săptămînă, poate zece zile, aprecie Sarah după un moment de gîndire.

— Și după aia?

— Abia atunci vă puteți face planuri pentru viitorul vostru, îi răspunse Sarah.

Sam îl privi ușor jenat:

— Vreau să-i facem un examen medical complet, Kelly. Cînd ți-ai programat întoarcerea în Baltimore?

— Peste două săptămîni, poate mai devreme. De ce?

Sarah se decise să rezolve ea problema.

— Aici n-am cum să-i fac un examen cum trebuie. N-a fost de multă vreme la doctor și aș fi mai liniștită dacă i se vor face niște investigații complexe. Sam, ce părere ai?

— M-am gîndit la Madge North.

— Perfect, aprobă Sarah... Kelly, știi, nu e nici o nenorocire dacă ți se face și ție un examen complet.

— Arăt eu a om bolnav?

Kelly își ridică brațele, luînd o poză de culturist, pentru ca ceilalți să-i poată admira trupul splendid.

— Las-o naibii, se răsti Sarah. Cînd vine ea, ești și tu acolo. Vreau să fiu sigură că amîndoi sînteți sănătoși. Ai priceput?

— Da, doamnă.

— Încă un lucru și vreau să-l înțelegi exact, continuă Sarah. Trebuie s-o vadă un psihiatru.

— De ce?

— John, viața nu e un film. În existența de zi cu zi oamenii nu-și amînă rezolvarea problemelor pentru un galop în amurg, înțelegi? A fost agresată sexual. A fost obligată să consume droguri. În momentul ăsta nu are o părere prea bună despre ea. Cei în situația ei se învinuiesc pentru că au ajuns victime. O terapie adecvată poate rezolva problema asta. Ceea ce faci tu este important, dar are nevoie și de un ajutor specializat. De acord?

Kelly dădu din cap:

— De acord.

— Bravo!

Sarah își ridică privirea spre el.

— Îmi placi. Știi să asculți.

— Am altă posibilitate, doamnă? se miră Kelly zîmbind.

Sarah rîse:

— Nu, nu prea ai.

— Totdeauna este atît de insistentă, o scuză Sam. Și-a greșit meseria, ar fi trebuit să fie infirmieră. Se presupune că doctorii sînt mai civilizați. Infirmierele sînt cele care ne pun în mișcare.

Sarah îl plesni în glumă.

— Bine că mi-ai spus, de-acum înainte o să le evit, zîmbi Kelly și părăsiră împreună cheiul.

Pam se sculă după ora zece și după un somn fără barbiturice, dar trezirea îi fuse însoțită de o înfiorătoare durere de cap, pe care Kelly i-o trată cu aspirină.

— Dă-i un tylenol, îl sfătui Sarah. Stomacul îl suportă mai ușor.

Doctorița făcu un adevărat spectacol, controlînd-o din nou pe Pam, în timp ce Sam își strîngea echipamentul. În final, Sarah se declară mulțumită:

— Pînă la viitoarea noastră întîlnire vreau să pui pe tine două-trei kilograme.

— Dar...

— Iar John te va aduce la noi pentru o investigație completă... peste două săptămîni, ce zici?

— Da, doamnă.

Kelly dădu din nou din cap resemnat.

— Dar...

— Pam, s-au aliat contra mea. Trebuie să fac și eu un control, spuse Kelly pe un ton supus.

— De ce trebuie să plecați atît de devreme?

Sarah răspunse:

— De fapt, ar fi trebuit să plecăm de noaptea trecută, dar ce naiba...

Îl privi pe Kelly.

— Dacă nu apari cum am stabilit, te sun și dai de dracu'.

— Isuse, Sarah, ești pisăloagă.

— Kelly, ține minte vorbele lui Sam, îl avertiză Sarah.

Kelly o conduse pe chei în timp ce vasul lui Sam îi aștepta cu motoarele pornite. Femeile se îmbrățișară, iar Kelly, deși încercase să scape doar cu o strîngere de mînă, fu și el sărutat. Sam sări pe chei spre a-și lua la revedere.

— Hărți noi, îi reaminti Kelly.

— Da, domnule căpitan.

— Îți dau parîmele.

Rosen era nerăbdător să-i arate că profitase de pe urma lecției. Dădu înapoi, manevrînd doar elicea din tribord și reușind să întoarcă Hatterasul într-un rondou strîns. Chirurgul se dovedea a fi un elev silitor. Peste cîteva clipe, Sam mări turația ambelor motoare, ieșind din golfuleț și îndreptîndu-se spre apa pe care o știa adîncă. Pam rămase pe loc, ținîndu-i mîna lui Kelly, pînă cînd vasul ajunse o pată albă la orizont.

— Am uitat să-i mulțumesc, își aminti Pam.

— Nu, n-ai uitat. Doar că n-ai rostit vorbele, asta e tot. Cum te simți?

— Mi-a trecut durerea de cap.

Îl privi din nou. Avea părul năclăit și ar fi trebuit să-l spele, dar ochii erau limpezi și mersul elastic. Kelly simți nevoia s-o sărute, ceea ce și făcu.

— Ia zi, ce facem acum?

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse ea pe un ton liniștit. E timpul.

— Așteaptă o clipă.

Kelly se duse în buncărul-magazie și se întoarse cu două șezlonguri. Îi făcu semn să se așeze.

— Ei, hai să aflăm cît de înspăimîntătoare ești.

Pamelei Starr Madden îi mai lipseau trei săptămîni pentru a aniversa douăzeci și unu de ani, descoperi Kelly, aflîndu-i, cu aceeași ocazie, și numele de familie. Născută într-o familie de muncitori săraci în regiunea Panhandle, în nordul Texasului, crescuse sub mîna de fier a tatălui, care era tipul de om în stare să aducă un pastor baptist la disperare. Donald Madden înțelegea religia doar în mod formal, nu în substanța ei; era sever pentru că nu știa cum să iubească, bea din cauza vieții pline de frustrări — reproșîndu-și supărat chiar și existența pe care o ducea — neajungînd niciodată la o deplină împăcare de sine. Cînd copiii greșeau îi bătea, de obicei cu o curea sau cu un baston din lemn, pînă cînd apăreau mustrări de conștiință — care, de cele mai multe ori, se făceau simțite doar după ce obosea. Cît despre Pam, nefiind vreodată un copil fericit, picătura care umpluse paharul deznădejdii venise a doua zi după împlinirea vîrstei de șaisprezece ani, cînd, rămînînd mai tîrziu la serviciul religios, hotărîse să-și încheie seara în ceea ce s-ar putea numi o întîlnire cu prietenii, gîndindu-se că, în sfîrșit, avea și ea dreptul la așa ceva. Nici măcar nu se sărutase cu băiatul acela a cărui familie era aproape la fel de restrictivă ca și a ei. Dar asta nu avusese nici o importanță pentru Donald Madden. Întorcîndu-se acasă, în acea seară de vineri, la zece și douăzeci, pe Pam o așteptau toate luminile aprinse, un tată înnebunit de furie și o mamă îndobitocită de frică.

— Ce mi-a spus...

În timp ce vorbea, Pam nu-și ridicase privirea de pe iarbă.

— Nu făcusem nici un rău. Nici măcar nu mă gîndisem să fac, iar Albert era atît de inocent... cum eram și eu... pe atunci.

Kelly o strînse ușor de mînă:

— Nu trebuie să-mi povestești toate astea, Pam.

Dar ea avea nevoie să le spună, iar Kelly știa asta, așa că ascultă mai departe.

După ce primise cea mai strașnică bătaie din cei șaisprezece ani ai existenței ei, Pamela Madden se strecurase pe fereastra dormitorului de la etajul întîi și o luase la picior cale de peste șase kilometri, pînă în centrul pustiului și prăfuitului orășel. Înainte de apariția zorilor, reușise să prindă un autobuz Greyhound spre Houston, n-avea importanță destinația — fusese prima mașină care trecuse pe acolo și nici nu-i dăduse prin cap să coboare undeva, pe traseu. Atît cît își putuse da seama, părinții nu semnalaseră niciodată dispariția ei. Ca servitoare, trecuse prin diferite case din Houston, făcînd și munci mai dezonorante pînă cînd, realizînd mizeria în care se afla, se hotărîse să se îndrepte spre alte zări. Cu puținii bani pe care-i economisise, se urcase în alt autobuz, de data asta un Continental Trailways, și se oprise la New Orleans. Speriată, zveltă și tînără, Pam nu știa nimic despre acei bărbați care se aruncau ca păsările de pradă asupra fugarelor. Reperată aproape imediat de un tînăr de douăzeci și cinci de ani, Pierre Lamarck, elegant și mieros la vorbă, Pam acceptase oferta de adăpost și ajutor, amețită și de dovezile de simpatie și de băuturile care stropiseră cina. Peste trei zile, el era primul bărbat cu care se culcase. După o săptămînă, un dos de palmă peste față o obligase pe tînăra de șaisprezece ani la cea de-a doua aventură sexuală a ei, de data asta cu un comis-voiajor din Springfield, Illinois, căruia Pam îi amintea de propria fiică atît de mult, încît o angajase pentru întreaga seară, plătindu-i lui Lamarck două sute cincizeci de dolari pentru experiență. În ziua următoare Pam dăduse pe gît toate pilulele dintr-unul din flacoanele peștelui ei, nereușind decît să aibă o greață înfiorătoare și să primească o bătaie soră cu moartea pentru încercarea de nesupunere.

Kelly îi ascultă mărturisirea cu o totală lipsă de reacție, cu privirea calmă și respirația normală. În sufletul lui era o cu totul altă poveste. Se gîndea la fetele pe care le avusese în Vietnam, care păreau ca niște puștoaice, și la cele cîteva contacte de după moartea lui Tish. Niciodată nu-i trecuse prin cap că acestor tinere s-ar putea să nu le

placă viața și munca lor. Nici măcar nu se gîndise vreodată la asta, acceptînd reacțiile lor simulate ca pe niște pure sentimente omenești — doar era un bărbat decent și onorabil, nu-i așa? Dar plătise pentru serviciile tinerelor ale căror existențe, probabil, nu difereau prea mult de cea a lui Pam, iar rușinea pe care i-o trezeau amintirile începu să-i ardă sufletul.

Pe la nouăsprezece ani Pam reușise să scape de Lamarck și de încă alți trei pești — nici nu termina bine cu unul, că altul o agăța imediat. Proxenetului din Atlanta îi făcea plăcere să-și biciuiască fetele în fața amicilor, folosind, de obicei, frînghii subțiri. Cel din Chicago o inițiase în plăcerile heroinei, cel mai bun mijloc de control pentru o fată pe care o găsea un pic prea independentă, dar ea-l părăsise a doua zi, o dovadă în plus pentru el că avusese dreptate. Pam asistase la moartea altei fete, chiar în fața ei, dintr-o doză de drog pur, neprelucrat — iar asta o înspăimîntase mai mult decît orice bătaie. Neputînd să se întoarcă acasă — sunase odată, dar maică-sa îi trîntise telefonul chiar înainte ca ea să scoată un cuvînt — și neavînd încredere în serviciile sociale care ar fi putut s-o ajute pe diferite filiere, se trezise în Washington D.C. , o experimentată prostituată de stradă, consumatoare de droguri care o ajutau să evadeze din lumea reală. Dar nu suficient de mult. Iar asta, se gîndi Kelly, probabil că fusese salvarea ei. Tabloul era completat de două avorturi, trei tratamente de boli venerice și patru arestări, dar pentru nici una nu ajunsese la tribunal. Pam plîngea acum, iar Kelly își apropie scaunul de al ei.

— Vezi cine sînt cu adevărat?

— Da, Pam. Ceea ce văd este o femeie foarte curajoasă.

Brațul lui o cuprinse protector de umeri.

— Scumpo, e în regulă. Viața a fost dură și cu alții. Trebuie să fii tare ca s-o schimbi, dar mai ales ca să poți vorbi despre asta.

Capitolul final începuse la Washington cu o persoană care se numea Roscoe Fleming. Între timp, Pam era puternic dependentă de barbiturice, dar încă proaspătă și arătînd bine — cînd cineva avea chef și timp pentru a o dichisi — suficient pentru a stoarce un preț bun de la amatorii de prospături. Unuia dintre acești bărbați îi

venise o idee pentru o activitate suplimentară. Individul, al cărui nume era Henry, dorea să-și extindă afacerea cu droguri și, fiind un tip prevăzător, care se obișnuise ca alții să-i facă treaba, pusese la punct o rețea de fete care trebuiau să transmită drogurile spre distribuitorii lui. Pe fete le cumpărase de la proxeneți din alte orașe, de fiecare dată pe bani gheață, tranzacții care tinerelor li se păruseră de rău augur. De data asta, Pam încercase s-o șteargă imediat, dar fusese prinsă și bătută atît de rău, încît îi rupseseră trei coaste — mai tîrziu reușise să aprecieze că, spre norocul ei, această primă lecție se rezumase doar la atît. Henry folosise ocazia pentru a o îndopa cu barbiturice care-i atenuau durerea, dar îi măreau dependența de droguri. Își desăvîrșise tratamentul oferind-o oricăruia dintre asociații lui. Astfel, Henry reușise acolo unde alții eșuaseră: îi măcinase și bruma de personalitate pe care o mai avea.

După o perioadă de cinci luni, amestecul de bătăi, violențe sexuale și droguri aproape că o adusese într-o stare cataleptică, pînă cînd fusese trezită la realitate, cu patru săptămîni în urmă, cînd aproape călcase, sub un portal, peste trupul unui puștan de doisprezece ani, cu acul încă înfipt în braț. Sub o aparență docilă, Pam se străduia să renunțe la drog. Prietenii lui Henry nu avuseseră reclamații. Li se părea că era mai bună la pat, iar pentru Pam cea nouă mîndriile lor de masculi nu găseau justificare decît în performanțele lor, în loc să remarce ieșirea din amorțire a conștiinței ei. Își așteptase șansa, pîndind momentul unei plecări mai îndelungate a lui Henry, deoarece ceilalți erau cam delăsători în lipsa lui. În urmă cu cinci zile își împachetase nimicul pe care-l avea și o luase la sănătoasa. Fără nici un ban — Henry nu le lăsa niciodată să aibă bani — făcuse autostopul, ieșind din oraș.

– Povestește-mi de Henry, îi ceru Kelly cu blîndețe, după ce ea își terminase povestea.

– În jur de treizeci de ani, negru, cam de înălțimea ta.

– Au mai scăpat și alte fete?

Pam îi răspunse pe un ton înghețat:

– Știu doar că una a încercat. Era prin noiembrie... A ucis-o. Crezuse că o să se ducă la poliție și... — își ridică privirea — ne-a obligat să asistăm. A fost îngrozitor

Kelly o întrebă calm:
— Atunci de ce ai încercat, Pam?
— Preferam să mor decît s-o mai duc așa, îi răspunse ea în șoaptă. Voiam să mor. Puștiul ăla... Înțelegi ce se întîmplă? Te oprești. Totul se oprește... Iar eu îi ajutam. I-am ajutat să-l omoare.
— Cum ai reușit să scapi?
— În noaptea anterioară... m-am... regulat cu toți... mă plăceau, m-au lăsat să... n-au mai fost cu ochii pe mine... înțelegi?
— Ai făcut ce trebuia pentru a scăpa, o liniști Kelly.
Se străduise din răsputeri să-și mențină tonul calm.
— Mulțumesc lui Dumnezeu!
— N-am să-ți port pică dacă mă duci înapoi și mă lași în voia soartei. Poate că tata avea dreptate, cînd mi-a prorocit atunci...
— Pam, îți amintești cînd mergeai la biserică?
— Da.
— Ții minte parabola care se încheia cu „mergi înainte și nu mai păcătui"? Tu crezi că eu n-am călcat greșit? Că nu mi-a fost niciodată rușine? Că nu mi-a fost frică? Nu ești singură, Pam. Ai idee cît de curajoasă ai fost, împărtășindu-mi toată povestea ta?
Acum vocea ei era total lipsită de emoție:
— Aveai dreptul s-o știi.
— Și am aflat, iar asta nu schimbă nimic. Ba da, e ceva. Ești chiar mai curajoasă decît mi te imaginam, iubito.
— Ești sigur? Ce va fi în viitor?
— Singura mea neliniște despre viitor este legată de cei pe care i-ai părăsit, îi răspunse Kelly.
— Dacă mă vor găsi...
Vocea îi tremura din nou de emoție. De frică.
— De fiecare dată cînd ne vom întoarce în oraș, s-ar putea să mă vadă.
— Vom fi prevăzători, încercă el s-o liniștească.
— Niciodată nu mă voi simți în siguranță. Niciodată.
— Mda, ai dreptate. Nu sînt decît două căi pentru a rezolva chestia asta. Să fugi tot timpul din fața lor și să te ascunzi, sau să ajuți poliția să-i prindă.
Pam scutură energic din cap:
— Fata pe care au ucis-o... Știau... Știau că fusese la poliție... Din cauza asta n-am încredere în polițiști... De

fapt, tu nici nu-ţi dai seama cît de îngrozitori sînt oamenii ăştia.

Sarah avusese dreptate şi în altă privinţă, observă Kelly. Pam îşi pusese tricoul fără spate, pe care-l purtase în prima zi, iar soarele nu o bronzase uniform. Erau unele zone care nu se înnegriseră la fel de tare ca celelalte. Ecouri ale bătăilor şi rănilor sîngerînde pe care alţii i le făcuseră pentru a se distra. Totul începuse cu Pierre Lamarck sau, mai exact, cu Donald Madden, bărbaţi meschini şi laşi care nu-şi puteau rezolva relaţiile cu femeile decît prin forţă.

Bărbaţi? se întrebă Kelly.

În nici un caz.

Îi ceru să-l aştepte un moment şi se îndreptă cu paşi mari spre buncărul-magazie. Reapăru cu opt cutii goale de bere pe care le aşeză pe sol, la vreo zece metri de scaunele lor.

— Astupă-ţi urechile, îi ceru Kelly.

— De ce?

— Te rog, insistă el.

După ce ea îşi astupă urechile, mîna dreaptă a lui Kelly se mişcă scurt, scoţînd de sub cămaşă un Colt automat de calibrul 45. Prinse revolverul cu ambele mîini, deplasîndu-l de stînga la dreapta. Una după alta, la un interval cam de o jumătate de secundă, cutiile se răsturnară ori se înălţară cîteva zeci de centimetri, în pocniturile repetate ale armei. Înainte ca ultima să atingă din nou pămîntul, din zboru-i efemer, Kelly aruncă încărcătorul gol şi introduse altul, tulburînd din nou liniştea a şapte cutii. Verifică ţeava, să nu fi rămas vreun glonţ pe ea, trase percutorul şi îndesă arma sub centură, aşezîndu-se apoi lîngă ea.

— O tînără fără nici un ajutor poate fi speriată destul de uşor. Eu mă sperii ceva mai greu. Pam, dacă cineva vreodată numai s-ar gîndi să-ţi facă un rău, va trebui mai întîi să stea de vorbă cu mine.

Privirea ei se mută de la cutii la Kelly, căruia precizia tirului părea că-i dăduse o stare de automulţumire. Demonstraţia fusese o deconectare folositoare. În timpul scurtelor rafale, pentru el fiecare cutie avusese un nume sau un chip. Totuşi, ea nu părea convinsă. Încă mai era nevoie de timp. Se aşeză din nou lîngă Pam.

— O. K. , mi-ai spus povestea ta, de acord?
— Da.
— Tot mai crezi că m-ar putea influenţa?
— Nu. Mi-ai spus că n-are importanţă... Te cred.
— Pam, nu toţi bărbaţii de pe lumea asta sînt ca aceia pe care i-ai cunoscut — de fapt, sînt destul de puţini. N-ai avut noroc, asta e. Nu-ţi face probleme! Oamenii păţesc accidente sau se îmbolnăvesc. În Vietnam am văzut oameni murind doar din cauza neşansei. Aproape că era s-o păţesc şi eu. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu ei. Doar ghinionul de a se afla într-un loc nepotrivit, de a fi făcut la stînga în loc de dreapta, de a fi privit unde nu trebuia. Sarah vrea să fii examinată de anumiţi doctori, cărora să le povesteşti tot. Cred că are dreptate. Te vom pune pe picioare.
— Şi după aia? întrebă Pamela Madden.
Kelly respiră adînc, dar era prea tîrziu ca să se mai oprească acum:
— Pam, vrei... să rămîi cu mine?
Avu o reacţie ca şi cum ar fi pălmuit-o. Pe Kelly îl buimăci atitudinea ei.
— Nu se poate, îmi propui doar pentru că...
Kelly o cuprinse în braţe, ridicînd-o de pe scaun:
— Ascultă-mă cu atenţie! Ai fost bolnavă. Acum te simţi mai bine. Soarta te-a lovit cum a vrut ea, dar n-ai dat înapoi. Am încredere în tine. Timpul e cel mai bun medicament. Da, timpul le va rezolva pe toate. Şi, cînd totul se va sfîrşi, vei fi o persoană minunată.
Îşi desprinse braţele şi se trase cu un pas înapoi. Era furios, nu numai pentru ce i se întîmplase ei, dar şi pentru faptul că încerca să-i impună voinţa lui.
— Iartă-mă! N-ar fi trebuit să-ţi spun asta. Te rog, Pam... ai puţină încredere în tine.
— E greu. Am făcut nişte lucruri îngrozitoare.
Sarah avea dreptate. Pam avea nevoie de un ajutor specializat. Îi era ciudă pentru că nu ştia exact ce-ar trebui să-i spună.

Următoarele cîteva zile se scurseră într-o rutină surprinzător de monotonă. Deşi avea destule calităţi, Pam era cu totul nepricepută în ale bucătăriei, chiar plînsese

de supărare, dar Kelly, cu un zîmbet și o vorbă bună, se străduise să mănînce tot ce pregătise ea. Învățase repede și vineri reușise un hamburger aproape gustos. Kelly era tot timpul în preajma ei, încurajînd-o, străduindu-se să nu-și impună punctul de vedere și reușind de cele mai multe ori. O vorbă blîndă, o mîngîiere ușoară și zîmbetul erau armele lui. Destul de repede își luase și ea obiceiul de a se scula în zori. Kelly începuse s-o obișnuiască cu exercițiile de înviorare. Mersese destul de greu. Deși era o ființă sănătoasă, în ultimii ani nu alergase mai mult de cîteva sute de metri. Porniseră cu plimbări în jurul insulei, la început doar două tururi, ajungînd la cinci spre sfîrșitul săptămînii. După-amiezele făcea plajă, purtînd, la fel ca în cea mai mare parte a timpului, doar chiloți și sutien. Începuse să se bronzeze și părea că nu dă nici o importanță cicatricelor subțiri și albicioase de pe spate, care-l făceau pe Kelly să clocotească de furie. Începuse să acorde mai multă importanță felului cum arată — își spăla părul cel puțin o dată pe zi, periindu-l pînă căpăta o strălucire mătăsoasă, iar Kelly era întotdeauna lîngă ea, comentînd și aprobînd. Treptat, renunțase la fenobarbitalul lăsat de Sarah. Probabil că o dată sau de două ori se luptase din greu, dar reușise să se adapteze la un stil de viață normal. Zîmbetele îi deveniseră mai încrezătoare și, de vreo două ori, Kelly o surprinsese admirîndu-se în oglindă, cu o privire din care dispăruse tristețea.

— Destul de drăguț, nu-i așa? întrebă el sîmbătă seara, după ce ea ieșise de la duș.

— Se poate, acceptă ea.

Kelly luă un pieptene și începu să i-l treacă prin părul ud.

— Soarele i-a dat strălucire.

— A durat ceva pînă am scăpat de toată murdăria, spuse ea, relaxîndu-se sub mîngîierea lui.

Kelly era încurcat, n-ar fi vrut să fie prea insistent.

— Dar ai scăpat de ea, Pammy, nu-i așa?

— Da... cred că da, poate, răspunse ea, privindu-se în oglindă.

— Cît de greu ți-a fost să spui asta, iubito?

— Destul de greu.

Un zîmbet, unul adevărat, cald și convingător.

Kelly puse pieptenele la loc și o sărută la baza gîtului, lăsînd-o să se admire în oglindă. Luă din nou pieptenele,

continuînd munca pe care o începuse. I se părea că este o chestie cu totul nepotrivită pentru un bărbat, dar o făcea cu mare plăcere.

— Gata, am descurcat toată încîlceala.

— Cred că ar trebui să cumperi un uscător de păr.

— Niciodată n-am avut nevoie, mormăi Kelly.

Pam se întoarse spre el și îi prinse mîinile:

— Vei avea, dacă încă mai vrei.

El rămase tăcut vreo zece secunde, iar cînd începu să vorbească, cuvintele ieșiră precipitat pentru că, de data asta, lui îi era teamă:

— Ești sigură?

— Încă mai vrei să...

— Da!

Era greu s-o ridice în brațe, cu pielea și părul încă umede, dar un bărbat trebuia să-și simtă femeia aproape într-un moment ca ăsta. Pam era în plină transformare. Coastele nu i se mai vedeau atît de evident. Regimul alimentar regulat și sănătos o făcuse să se mai împlinească. Însă cea mai evidentă transformare se petrecuse în sufletul ei. Kelly se întreba ce miracol avusese loc, temîndu-se să creadă că și el contribuise, deși știa că acesta era adevărul. Peste cîteva clipe o lăsă jos, cercetîndu-i lumina jucăușă din ochi, mîndru că, și datorită lui, privirea ei devenise voioasă.

— Am și eu cicatrice, o avertiză Kelly, privind-o candid.

— Le-am văzut pe cele mai multe, îl asigură ea.

Mîinile ei începură să-i mîngîie torsul bronzat sub încîlceala de păr negru, atingînd cicatricele căpătate în luptele de pe tărîmul acela îndepărtat. La ea sufletul era rănit, dar, într-un fel, așa era și-al lui și fiecare va ajuta la vindecarea celuilalt. Pam era convinsă acum. Viitorul nu-i mai apărea ca un loc întunecat în care te puteai ascunde ca să uiți. Acum era un loc al speranței.

6

Ambuscada

Restul se dovedi ușor. Făcură o excursie fulger la Solomons, unde Pam reuși să cumpere cîteva lucruri. La un salon de coafură își aranjă părul. Spre sfîrșitul celei de-a doua săptămîni începuse să alerge și să se întremeze un pic. Deja cînd purta sutienul costumului de baie, oasele pieptului nu mai erau atît de evidente. Mușchii picioarelor i se întăriseră; moliciunea lăsase locul încordării, așa cum trebuia să fie la o tînără de vîrsta ei. Încă mai avea coșmaruri. Kelly se trezise în timpul nopții de două ori, găsind-o tremurînd, transpirată și scoțînd niște sunete care, deși niciodată nu se transformaseră în cuvinte, erau lesne de înțeles. În ambele ocazii mîngîierile lui o liniștiseră, dar nu și pe el. Aproape chiar de la început o inițiase în tainele navigației și, cu toate defectele educației ei, se dovedise destul de ageră. Prinsese repede unele lucruri pe care cei mai mulți dintre barcagii nu le învață niciodată. Înotaseră de cîteva ori, Kelly mirîndu-se că ea învățase să înoate în inima Texasului.

Dar, mai ales, o iubea. Dorea s-o aibă aproape, să-i audă glasul, să-i simtă mirosul. Cînd n-o vedea cîteva minute era neliniștit, temîndu-se ca nu cumva să dispară. Dar ea era totdeauna acolo, atrăgîndu-i privirea, zîmbindu-i voioasă... de cele mai multe ori. Uneori îi observa pe chip o cu totul altă expresie — care-i permitea să se întoarcă în întunericul trecutului sau să privească spre un viitor diferit de cel pe care îl plănuise el. Și-ar fi dorit să intre în mintea ei, să îndepărteze gîndurile rele, știind că

va trebui să aibă încredere în alții pentru treaba asta. În momentele acelea, ca de altfel cam în aproape tot timpul cînd erau împreună, își găsea o scuză, trecîndu-i ușor palma peste umeri, doar atît cît ea să știe că era acolo.

La zece zile după plecarea lui Sam și Sarah, avură o mică ceremonie. O lăsă să scoată vasul în larg, să lege flaconul de fenobarbital de o piatră și să îl arunce peste bord. Plescăitul acela păru a fi finalul potrivit pentru una din problemele ei. Kelly stătea în spatele ei, îmbrățișînd-o strîns de talie, privind navele care alunecau în apele golfului și plănuind un viitor plin de promisiuni.

— Ai avut drepate, spuse ea, apăsîndu-i palmele.

— Se întîmplă uneori, replică Kelly cu un zîmbet rezervat, dar următoarea propoziție a ei îl lăsă fără grai.

— Sînt și altele, John, alte femei pe care Henry... Cum ar fi Helen, cea pe care a ucis-o.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să mă întorc. Trebuie să le ajut... Înainte ca Henry... înainte să mai omoare vreuna dintre ele.

— E periculos, Pammy, o avertiză Kelly încetișor.

— Știu... dar ce se va întîmpla cu ele?

Kelly înțelese că ea începuse să recupereze — simptomul era clar. Devenise din nou o persoană normală, iar oamenilor normali nu le este indiferentă soarta celorlați.

— Nu pot să mă ascund veșnic, nu-i așa?

Kelly îi simțea frica, dar cuvintele erau ale unei luptătoare și o strînse un pic mai tare în brațe.

— Nu, ai dreptate, nu poți. Asta e problema. Este prea greu să te ascunzi.

— Ești sigur că putem avea... încredere în omul tău de la poliție? întrebă ea.

— Da, mă cunoaște. Este un locotenent căruia i-am făcut un serviciu acum un an. Un pistol se rătăcise și l-am ajutat să-l găsească. Așa că mi-e dator. Mai mult, am sfîrșit prin a le antrena scufundătorii și mi-am făcut cîțiva prieteni.

Kelly tăcu cîteva clipe.

— Nu trebuie s-o faci, Pam. Dacă vrei să nu te amesteci, n-am nici o obiecție. Nu trebuie să te întorci vreodată la Baltimore, cu excepția acelor controale medicale.

— Tot ce-am suportat din partea lor îndură și altele. Dacă nu fac ceva, nu voi scăpa de obsesia asta, nu-i așa?

În mintea lui Kelly vorbele lui Pam se amestecau cu propriile coșmaruri. Nu poți fugi pur și simplu de anumite lucruri. Știa. Încercase. Grozăviile prin care trecuse Pam erau, într-un fel, chiar mai oribile decît cele pe care le suportase el și, dacă relația lor va continua, aceste duhuri rele trebuiau liniștite definitiv.

— Stai să dau un telefon.

— Locotenentul Allen, rosti bărbatul în receptor.

În ziua aceea, aerul condiționat nu funcționa prea bine în Western District, iar biroul lui era plin de hîrțogăraia încă nerezolvată.

— Frank? Sînt John Kelly, auzi detectivul și începu să zîmbească.

— Cum e viața în mijlocul golfului, amice?

Ce mi-ar mai plăcea să fiu și eu acolo.

— Liniște și lenevea. Tu ce faci?

— Tînjesc, răspunse Allen, lăsîndu-se pe spate în scaunul care pivota.

Un bărbat solid și, ca mulți dintre polițiștii generației lui, un veteran al celui de-al doilea război mondial — în cazul lui, artilerist în infanteria marină — Allen promovase de la patrularea pe străzile de lîngă East Monument la Brigada de Omucideri. Activitatea nu era atît de solicitantă pe cît credeau mulți, deși era marcată de sentimentul apăsător pe care ți-l lasă orice curmare bruscă de viață. Allen sesizase imediat schimbarea din tonul lui Kelly.

— Ce pot să fac pentru tine?

— Ei bine, să te întîlnești cu cineva care ar vrea să-ți vorbească.

— Și ce-i cu asta? se miră polițistul, în timp ce pescuia în buzunarul cămășii după o țigară și un chibrit.

— E o treabă serioasă, Frank. Informații despre o crimă.

Ochii polițistului se îngustară un pic, în timp ce rotițele creierului intrau în funcțiune:

— Cînd și unde?

— Încă nu știu și nu-mi place să vorbim despre asta la telefon.

— Cît de serioasă e treaba?

— Rămîne doar între noi, da?

Allen dădu din cap, privind pe fereastră.

— În regulă, dă-i drumul.

— Furnizori de droguri.

Un declic se declanșă în mintea lui Allen. Kelly spusese că informatorul era „cineva“, nu un „bărbat“. Însemna că persoana era o femeie. Allen auzise zvonuri despre o rețea de droguri care folosea femei pe post de plasatoare. Doar simple zvonuri. Nu era domeniul lui. De afacere se ocupau Emmet Ryan și Tom Douglas, de la centru, iar Allen nici n-ar fi trebuit să știe atît de mult despre toată afacerea.

— În momentul ăsta sînt cel puțin trei organizații care își plasează drogurile pe piață. Toți niște duri, comentă Allen pe un ton calm. Spune-mi mai mult.

— Cunoștința mea nu vrea să se implice prea tare. Doar să-ți dea unele informații, asta-i tot, Frank. Dacă lucrurile merg mai departe, vom reevalua atunci. Dacă povestea e adevărată, tipii ăștia sînt niște fiare.

Allen se gîndi la ce-i spusese Kelly. Niciodată nu scormonise în trecutul lui, dar știa suficient de multe. Kelly era un scufundător profesionist, ajutor de nostrom, care luptase în apele tulburi ale Mekongului, sprijinind regimentul 9 infanterie; o momeală, dar una foarte competentă, o momeală prevăzătoare, ale cărei servicii fuseseră călduros recomandate de către cineva de la Pentagon și care îi antrenase la sînge pe scufundătorii poliției, primind, cu acea ocazie, un cec bine garnisit, își reaminti Allen. „Cunoștința“ trebuia să fie femeie. Kelly nu s-ar preocupa niciodată să supravegheze atît de aproape un bărbat. Bărbaților nici nu le trece prin minte să-și facă asemenea griji pentru soarta altor bărbați. Chiar și pentru atît, părea foarte interesant.

— Nu mă tragi în piept, nu-i așa? trebui el să întrebe.

— Doar mă cunoști, omule, îl asigură Kelly. Condițiile mele sînt următoarele: va fi o întîlnire discretă, doar pentru o simplă informare. De acord?

— Știi, oricui altcuiva i-aș fi spus să vină imediat aici și așa ar fi făcut, dar merg pe mîna ta. M-ai ajutat la limpezirea cazului Gooding. Ai aflat că am pus mîna pe el? Închisoare pe viață. Îți sînt dator pentru asta. O.K., facem cum zici. E bine?

— Mulțumesc. Care ți-e programul?

— Săptămîna asta lucrez în tura de după-masă.

Trecuse puțin de ora patru, iar Allen tocmai își începuse serviciul. Nu știa că John Kelly mai sunase de trei ori în cursul zilei, fără să lase un mesaj.

— Termin cam pe la miezul nopții, unu, cam așa. Depinde de ce noapte avem, explică el. Unele sînt mai agitate.

— Mîine noapte. Te iau din fața intrării. Vom lua un mic supeu împreună.

Allen strîmbă din nas. Părea o scenă dintr-un film cu James Bond, o absurditate gen agentul secret. Dar îl știa pe Kelly ca fiind un tip serios, chiar dacă habar n-avea de tipicul activității poliției.

— Te aștept, bătrîne.

— Mulțumesc, Frank. Salut.

Linia deveni mută, iar Allen se întoarse la hîrțoagele lui, făcînd o scurtă notă pe calendarul de birou.

— Ți-e frică? întrebă Kelly.

— Puțin, admise ea.

— E normal, zîmbi el. Dar ai auzit ce i-am spus. Nu știe nimic despre tine. Și, dacă vrei, poți să renunți. Am să fiu înarmat. Și e doar o discuție. Îi spui ce ai de zis și plecăm. O facem într-o zi — de fapt, o noapte, iar eu voi fi tot timpul lîngă tine.

— Tot timpul?

— Iubito, nu și cînd mergi la toaletă. Acolo va trebui să-ți porți singură de grijă.

Pam se relaxă și îi zîmbi:

— Trebuie să pregătesc cina.

Dispăru în bucătărie.

Kelly ieși din încăpere. Ceva îl îndemna să-și mai exerseze tirul, deși o făcuse suficient. Se îndreptă spre

buncărul-magazie și luă o armă de calibrul 45 din rastel. Mai întîi apăsă pe știftul și resortul care-l acționa: rotind bucșa, eliberă resortul. Kelly demontă patul armei și scoase țeava. Ridică țeava în lumină și, așa cum se aștepta, era murdară de la gloanțele trase. Curăță fiecare suprafață — folosind cîrpe, detergent solubil și o periuță de dinți — pînă cînd nu mai rămase nici un fir de murdărie pe suprafața metalică. Apoi unse arma cu puțin ulei. Nu prea mult, pentru ca murdăria și pilitura de fier să nu se poată fixa, dereglînd linia de tragere a revolverului tocmai cînd nu te aștepți. Terminînd curățatul, reasamblă Coltul cu mișcări iuți și sigure — putea s-o facă și cu ochii închiși. Răceala metalului îi dădea un sentiment de siguranță și manevră de cîteva ori manșonul țevii pentru a fi sigur că-l montase corect. O ultimă privire, pentru a avea o confirmare deplină.

Kelly luă dintr-un sertar un cartuș și încă două încărcătoare pline. Băgă un încărcător în revolver, armîndu-l pentru a introduce primul glonț pe țeavă. Înainte de a scoate magazia și de a introduce alt cartuș în loc, coborî prevăzător cocoșul. Cu opt cartușe în revolver și cu un încărcător de rezervă, dispunea de cincisprezece gloanțe pentru a face față primejdiei. N-ar fi fost de ajuns pentru o raită prin junglele vietnameze, dar se gîndi că era mai mult decît suficient pentru cotloanele întunecate ale orașului. Putea să nimerească un tip în cap cu un singur foc, de la zece metri, noapte sau zi. Niciodată nu se zăpăcea în focul luptei și n-ar fi fost prima oară cînd ucidea. Oricare erau pericolele, Kelly era pregătit să le înfrunte. Mai ales că nu pleca la vînătoare de vietnamezi. Va acționa noaptea, iar întunericul era prietenul lui. Nu erau mulți cei de care ar fi trebuit să se păzească, iar dacă ceilalți nu vor afla de existența lui — și nu vor afla — n-avea de ce să-i fie teamă de o ambuscadă. Trebuia doar să fie precaut — iar asta era foarte ușor.

La cină aveau pui, un fel de mîncare pe care Pam se pricepea să-l facă. Kelly aproape că scosese o sticlă de vin, dar se răzgîndi. De ce s-o tenteze cu băutură? Mai bine ar renunța și el. N-ar fi o mare pierdere, iar sacrificiul ar întări relația lor. Conversația ocoli subiectele serioase. El

deja alungase din minte posibilele pericole. Nu era cazul să se lase hărţuit de ele. Prea multă imaginaţie amplifică problemele, în loc să le rezolve.

— Chiar crezi că avem nevoie de perdele noi? întrebă el.

— Nu se potrivesc prea bine cu mobila.

— Pe un vas? mîrîi el.

— Ştii, e destul de monoton acolo.

— Monoton, repetă el, curăţind masa. Următoarea chestie pe care o s-o spui e că toţi bărbaţii sînt la fel...

Kelly se opri brusc. Era prima oară cînd discuţia aluneca pe panta asta.

— Iartă-mă!

Pam îi aruncă un zîmbet maliţios:

— Ei bine, într-un fel, toţi semănaţi. Şi nu mai fi atît de stresat cînd îmi pomeneşti de anumite lucruri, de acord?

Kelly se relaxă.

— În regulă. Dacă aşa simţi tu... bine.

— Mm!

Ea zîmbi şi îi acceptă sărutul.

Mîinile lui Kelly îi mîngîiau spatele, neîntîlnind bretelele sutienului sub tricoul de bumbac.

— Mă întrebam cît o să dureze pînă ai să bagi de seamă, chicoti ea.

— Din cauza lumînărilor, explică el.

— Sînt frumoase, dar cam mirositoare.

Şi avea dreptate. Buncărul nu era bine ventilat. Încă ceva care trebuia reparat. Gîndurile lui Kelly se mutară undeva, într-un viitor foarte ocupat, în timp ce mîinile găsiră un loc mai plăcut.

— M-am îngrăşat destul?

— O fi de vină imaginaţia mea sau... ?

— Ei, poate, dar nu prea mult, admise Pam, apăsîndu-i mîinile pe trupul ei.

— Trebuie să cumpărăm ceva de îmbrăcat pentru tine, decise el, privind-o mulţumit.

O lăsase la cîrmă să aleagă drumul adecvat, după ce depăşiseră farul de pe Sharp Island, mult la est de canalul navigabil care era destul de ocupat în ziua aceea.

— O idee excelentă, se bucură ea. Dar nu știu nici un magazin mai bun.

Supraveghea cîrma ca un timonier versat.

— E ușor de găsit. Nu trebuie decît să dăm peste o parcare aglomerată.

— Poftim?

— Lincolnuri și Cadillacuri, scumpo. Totdeauna găsești haine de calitate. Nu dai greș niciodată.

Ea izbucni în rîs, spre satisfacția lui Kelly. Era încîntat de autocontrolul de care dădea dovadă, deși mai era un lung drum de străbătut.

— Unde vom înnopta?

— La bord, răspunse Kelly. E mai sigur.

Pam acceptă cu o mișcare ușoară a capului, dar el se simți obligat să-i explice:

— Acum arăți cu totul altfel, iar despre mine n-au nici cea mai vagă idee. Nu-mi cunosc nici vasul, nici mașina. Frank Allen nu-ți știe numele și nici măcar că ești femeie. Asta s-ar numi securitate operațională. Trebuie să fim în siguranță.

— Sînt sigură că ai dreptate, îi răspunse Pam cu un zîmbet.

Încrederea de pe fața ei îi încălzi sufletul, umplîndu-l de bucurie.

— La noapte va ploua, proroci Kelly, făcînd un semn spre norii îndepărtați. Și asta este bine. Mai reduce din vizibilitate. Ne rezolvăm o groază de probleme în zilele ploioase. Cînd ești ud, nu-ți mai pasă să fii și precaut.

— Chiar te pricepi la treburile astea, nu?

— Le-am învățat într-o școală extrem de dură, scumpo, îi răspunse el cu un zîmbet viril.

Peste trei ore intrară în port. Kelly își supralicită vigilența, verificînd parcarea, notînd că Scout-ul lui era la locul obișnuit. O expedie în cabina de sub punte, în timp ce el lega parîmele, lăsînd-o acolo pînă cînd se întoarse cu mașina chiar lîngă chei. Pam, după cum fusese instruită, se duse direct la mașină, fără să privească în jur, și părăsiră imediat portul. Era încă lumină și ieșiră rapid în oraș, oprind-se la un complex de magazine din Timonium, unde Pam, după o răscoleală de două ore — intermina-

bile, în opinia lui Kelly, — îşi alese trei compleuri drăguţe, pe care el le plăti cu bani gheaţă. Îl îmbrăcă pe cel care îi plăcea lui cel mai mult, o fustă şi o bluză discrete, care se asortau perfect cu haina sport pe care o purta el. Ca niciodată, Kelly se îmbrăcase şi el la valoarea banilor pe care-i cîştiga, simţindu-se confortabil.

Cinară în aceeaşi zonă, într-un restaurant cu etaj, la o masă dintr-un colţ întunecat. Kelly n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume, dar avea nevoie de o mîncare adevărată şi, deşi se descurca cu preparatul puilor, Pam mai avea încă mult pînă să pătrundă în tainele bucătăriei.

— Arăţi minunat, vreau să spun, relaxată, zîmbi el, sorbind din cafeaua care încheia masa.

— Niciodată n-am crezut că am să mă simt atît de bine. Adică, n-au trecut decît... nici măcar trei săptămîni.

— Ai dreptate. Mîine mergem s-o vedem pe Sarah şi pe prietenul ei. În cîteva luni totul va fi altfel, Pam.

Îi luă mîna, sperînd că va veni şi ziua cînd îi va pune un inel de aur pe deget.

— Cred asta. Sincer cred.

— Bravo.

— Ce facem acum? întrebă ea.

Cina se terminase şi mai erau cîteva ore pînă la întîlnirea conspirativă cu locotenentul Allen.

— Să facem o tură prin jur?

Kelly lăsă banii pe masă şi o conduse la maşină.

Se întunecase. Soarele abia apusese şi începuse să plouă. Kelly se îndreptă spre sud, străbătînd oraşul pe York Road, bine hrănit şi mulţumit de sine, simţindu-se încrezător şi pregătit pentru activitatea nocturnă. Intrînd în Towson, zări şinele de tramvai pustii, care anunţau apropierea oraşului cu pericolele pe care le presupunea. Dintr-o dată, simţurile i se treziră din lîncezeală. Ochii îi pendulau din stînga în dreapta, măturînd străzile şi trotuarele, supraveghind cele trei oglinzi ale maşinii la fiecare cinci secunde. Cînd se urcase în maşină, îşi pusese Coltul de calibrul 45 la locul obişnuit, un toc aflat chiar sub scaunul din faţă, la care putea ajunge mai repede decît la cel pe care-l purta sub curea — în plus, era şi mult mai confortabil aşa.

— Pam? rosti el, supraveghind traficul și asigurîndu-se că ușile erau încuiate — o măsură de siguranță care părea excesivă, ținînd cont că tot timpul era în stare de alertă.

— Da?

— Cît de mult crezi în mine?

— Am încredere în tine, John.

— Unde ai... lucrat?

— Ce vrei să spui?

— E întuneric și plouă și aș vrea să văd cam despre ce e vorba acolo.

Fără s-o privească, simțea tensiunea care pusese stăpînire pe ea.

— Voi fi prevăzător. Dacă observi ceva care te neliniștește, o șterg imediat, crede-mă!

— Mi-e frică, murmură Pam, dar se opri.

Avea sau nu încredere în bărbatul de lîngă ea? O salvase. Trebuia să aibă încredere în el — iar el avea dreptul să afle ce făcuse ea. Trebuia să-i arate cu ce se ocupase. Întrebă în șoaptă:

— Îmi promiți că vei fi precaut?

— Crede-mă, Pam, o asigură el. Cum ai văzut ceva care te-ar speria, am plecat.

— În regulă.

Părea de necrezut, își spuse Kelly după cincizeci de minute. Lucruri care sînt dintotdeauna acolo, dar pe care niciodată nu le vezi. De cîte ori trecuse prin această parte a orașului, niciodată nu se oprise din goana mașinii, neremarcînd vreodată ceva. Iar ani de zile supraviețuirea lui depinsese de capacitatea de a înregistra totul, fiecare ramură ruptă, fiecare neașteptat ciripit de pasăre, fiecare urmă de pas! Totuși, trecuse cu mașina prin această zonă de o sută de ori și niciodată nu remarcase ce se întîmpla, deoarece era un alt fel de junglă, în care se desfășura un joc diferit. Parte din mintea lui își spunea cu nepăsare: *Ei, la ce te puteai aștepta?* Cealaltă parte aprecia că pericolul existase dintotdeauna acolo, iar el nu-l băgase în seamă, dar avertismentul nu fusese suficient de tare și de limpede pe cît ar fi trebuit să fie.

Ambianța era perfectă. Întuneric, un cer noros, fără lumină. Singura iluminație era dată de rarele becuri de pe stradă, care creau globuri de lumină solitare de-a lungul trotuarelor ale căror zone pustii alternau cu cele aglomerate. Rafalele de ploaie cădeau intermitent. Unele destul de puternice, cele mai multe doar moderate, suficient pentru a reduce vizibilitatea și a-i face pe trecători să meargă cu capetele plecate, destul pentru a domoli curiozitatea naturală a oamenilor. Asta îi convenea de minune lui Kelly, care se tot învîrtea în jurul acelorași intersecții, notînd schimbările care surveneau într-un anumit loc între trecerile succesive. Remarcase că nici măcar nu funcționau toate becurile. Să fi fost de vină lenea lucrătorilor publici sau era aportul creativ al „afaceriștilor" locali? Probabil puțin din amîndouă, își zise el. Mai mult ca sigur că o bancnotă de douăzeci de dolari îi hotărîse pe tipii care se ocupau cu schimbatul becurilor s-o lase mai moale cu montatul sau să nu le înșurubeze pînă la capăt. În orice caz, rămînea luna. Străzile erau întunecate, dar întunericul fusese dintotdeauna prietenul de încredere al lui Kelly.

Cartierul era atît de... trist! Vitrinele jalnice ale unor foste băcănii — falimentate probabil de apariția supermagazinelor care, la rîndul lor, fuseseră devastate în luptele stradale din '68 — deschiseseră o breșă în zona comercială a cartierului, dar una lăsată de izbeliște. Pe asfaltul crăpat al trotuarelor tronau tot felul de mizerii. Unde erau oamenii care locuiau aici? Cine erau? Cu ce se ocupau? Care le erau visele? Desigur, nu toți puteau fi criminali. Se ascundeau noaptea? Și, dacă era așa, ce făceau în timpul zilei? Era un lucru pe care Kelly îl învățase în Asia: lasă-i inamicului cîteva ore de liniște pe zi și își va întări măsurile de protecție, apoi va înainta, pentru că ziua avea douăzeci și patru de ore, iar el și le-ar dori pe toate pentru sufletul și activitatea lui. Nu, nu trebuie să-i dai nimic adversarului, nici un moment de răgaz, nici un loc în care să se aciuiască, nimic pe care să se poată baza. Așa se pierde un război și aici era, într-adevăr, un război. Iar învingătoare nu erau forțele binelui.

Concluzia la care ajunse îl tulbură. Tot ce-i trecea prin fața ochilor nu purta decît un nume: război pierdut.

Plasatorii formau un grup diferit. Kelly îi remarcase în timp ce patrula pe lîngă locurile unde-și desfășurau activitatea. Erau degajați și încrezători, proprietari ai străzilor la ora aceea. Probabil că exista o competiție între ei, un dezgustător proces darwinian care-i scotea la iveală pe învingătorii fiecărui segment de trotuar sau pe cei care aveau drepturi teritoriale în fața vreunei ferestre sparte — dar, ca toate disputele de acest fel, lucrurile căpătau un soi de stabilitate, permițînd derularea afacerilor pentru că, la urma urmei, scopul întrecerii era pur comercial.

Făcu la dreapta pe o stradă nouă. Gîndul îi trezi un mîrîit însoțit de un zîmbet caustic. Stradă nouă? Nu, străzile astea erau cele vechi, atît de vechi încît lumea „bună“ le abandonase demult, părăsind orașul pentru locuri mai pline de verdeață, permițînd altor oameni, mai săraci decît ei, să se mute aici, iar aceștia, la rîndul lor, plecaseră și ei după o vreme, ciclul continuînd timp de cîteva generații pînă cînd ceva se stricase iremediabil, creînd ceea ce vedea el acum. Îi trebui o oră ca să realizeze că mai existau și „oameni“ acolo, nu doar trotuare pline de mizerii și criminali. Văzu o femeie tîrînd un copil de mînă, părăsind o stație de autobuz. Se întrebă de unde se întorceau la ora asta. O vizită la o mătușă? O bibliotecă publică? Un loc ale cărui atracții justificau neplăcutul drum între stație și casă, sub privirile și amenințările unor oameni a căror doar simplă prezență îi putea dăuna micuțului?

Spatele lui Kelly se încordase, iar ochii îi erau ca două fante. Nu era prima oară cînd vedea asta. Chiar și în Vietnam, o țară în care războiul începuse înainte ca puștiul să se nască, erau părinți și copii și, chiar pe timp de război, exista o nevoie disperată de ceva care să aducă un aer de normalitate. Copiii aveau nevoie să se joace, să fie iubiți și răsfățați, protejați de aspectele mai dure ale realității, totul depinzînd de curajul și posibilitatea pe care le aveau părinții lor pentru a le asigura o viață liniștită. Și aici situația era cam la fel. Acolo erau peste tot victime, mai mult sau mai puțin inocente, iar copiii erau

cele mai nevinovate dintre toate. Același lucru îl văzu și aici, la vreo cincizeci de metri depărtare, cînd tînăra mamă, care traversa strada ținînd copilul strîns de mînă, se îndreptă spre colțul în care un plasator de droguri era în plină tranzacție. Kelly frînă ușor, pentru a nu-i grăbi trecerea, sperînd ca grija și dragostea pe care mama le arăta în acea seară tîrzie să i se întipărească în suflet copilului. Plasatorii o remarcaseră? Meritau oamenii obișnuiți măcar o privire din partea lor? Sub ce înfățișare se ascundeau? Consumatori potențiali? Infractori? Victime? Iar copilul? Le pasă de el? Probabil că nu.

— Rahat, își șopti el în barbă, prea detașat pentru a și exterioriza mînia.

— Poftim? întrebă Pam.

Stătea înfundată în scaun, retrasă de lîngă fereastră.

— Nimic. Scuză-mă.

Kelly clătină din cap și continuă să observe. Începea să-i placă. Era o misiune de recunoaștere. Explorarea înseamnă cunoaștere, iar Kelly avusese dintotdeauna o pasiune pentru învățat. Aici era ceva cu totul nou. Sigur, era ceva rău, distructiv, urît, dar în același timp diferit, conferindu-i atractivitate. Mîinile începură să-i freamăte pe volan.

Și consumatorii erau diverși. Unii în mod evident erau localnici — hainele ponosite și decolorate le stăteau mărturie. Cîțiva păreau mai împătimiți în consumul de droguri și Kelly se întrebă care ar fi explicația. Oare cei care arătau încă omenește erau doar proaspeții sclavi ai patimei? Iar cei care se împleticeau erau veteranii autodistrugerii, îndreptîndu-se irevocabil spre propriul sfîrșit? Cum putea un om normal să-i privească fără să fie îngrozit de efectul distrugător al dozelor repetate? Care era resortul care-i îndemna pe oameni la așa ceva? Frămîntat de gînduri, Kelly aproape că opri mașina. Era ceva care depășea experiența lui de viață.

Apoi erau ceilalți, cei în mașinile lor respectabile, atît de curate, venind probabil din suburbiile orașului, unde criteriile care guvernează nivelul de trai sînt riguros respectate. Trecu pe lîngă o mașină oprită, fixîndu-și privirea asupra celui de la volan. Purta chiar și cravată!

Cu un nod lejer la gulerul descheiat al cămășii, expresie a nervozității care-l stăpînea într-un cartier ca ăsta, cu o mînă coborînd geamul, cu cealaltă cramponată pe volan, fără îndoială, cu piciorul drept pe pedala de accelerație, gata s-o șteargă în cazul unui eventual pericol. Probabil că era cu nervii la pămînt, își spuse Kelly, urmărindu-l în oglindă. Putea să nu-i priască aici, dar trebuise să vină oricum. Gata, tîrgul se realizase! Banii fură strecurați prin fereastra deschisă, primindu-se ceva în locul lor, iar mașina demară în trombă printre mormanele de gunoi. Dintr-un capriciu, Kelly urmări Buickul cîteva sute de metri, luînd-o la dreapta după el, apoi la stînga, pe artera principală, unde mașina rămase pe banda din centru, îndepărtîndu-se din această zonă a orașului, pe cît de rapid îi dicta prudența, fără să trezească interesul polițistului care patrula cu chitanțierul de amenzi în mînă.

Mda, poliția, pufni disprețuitor Kelly, renunțînd la urmărire. *Unde dracu' erau?* Legea fusese încălcată cu aceeași dezinvoltură de parcă ar fi fost vorba de o petrecere într-un bloc care degenerase în scandal, iar polițiștii erau invizibili. Dădu din cap, întorcîndu-se din nou în zona „comercială". Diferența față de cartierul lui din Indianapolis, în urmă cu nici zece ani, era mare. Cum de se schimbaseră lucrurile atît de repede? Cum de ratase el momentul? Viața în marină și cea de pe insulă îl izolaseră complet. Era un provincial inocent, turist în propria sa țară.

Privi spre Pam. Părea în regulă, deși un pic cam încordată. Oamenii ăștia erau periculoși, dar nu pentru ei doi. Fusese prevăzător să nu se expună, conducînd la fel ca ceilalți, șerpuind la întîmplare pe cele cîteva străzi ale zonei „comerciale", își spuse Kelly. Căutînd să descifreze tipicul activității, rămăsese tot timpul în alertă. Ar fi remarcat orice privire mai insistentă. În plus, Coltul de calibrul 45 se odihnea între picioarele lui. Oricît de formidabili ar putea fi acești gangsteri, nu puteau fi comparați cu nord-vietnamezii pe care-i înfruntase. Fuseseră luptători de excepție, dar se dovedise mai bun ca ei.

Pericolul făcea parte din viața acestor străzi, dar era mai mic decît cel căruia îi supreviețuise el.

La vreo cincizeci de metri era un plasator purtînd o cămașă de mătase neagră sau maro. Datorită iluminării defectuoase, era greu de precizat culoarea, dar cămașa era sigur de mătase, după cum reflecta lumina. Kelly ar fi pariat că era de mătase naturală. Viermilor ăstora le făcea plăcere să se îmbrace țipător. Nu le era suficient că încălcau legea, nu-i așa? O, nu, trebuiau să le arate oamenilor cît de neobrăzați și îndrăzneți sînt.

E o tîmpenie, își spuse Kelly. *E o idioțenie să atragi atenția asupra ta într-un asemenea mod. Cînd te ocupi de treburi primejdioase îți disimulezi identitatea, chiar și simpla prezență, lăsîndu-ți totdeauna cel puțin o cale de fugă.*

— E de necrezut că se comportă așa, mormăi Kelly printre dinți.

— Poftim? își întoarse Pam capul.

— Sînt atît de tîmpiți, spuse Kelly, arătînd un semn spre plasatorul din colțul străzii. Chiar dacă polițiștii nu mișcă un deget, ce se întîmplă dacă cineva se decide să facă ceva — vreau să spun, are asupra lui o grămadă de bani, nu-i așa?

— Probabil că o mie, poate chiar două, răspunse Pam.

— Dacă încearcă cineva să-l prade?

— Se întîmplă, dar e înarmat și dacă cineva...

— Ah, tipul care stă sub portal?

— El e adevăratul intermediar. Nu știai asta? Tipul în cămașă de mătase e doar „locotenentul" lui. El este cel care face... cum îi spui?

— Tranzacția, răspunse Kelly pe un ton sec, reproșîndu-și că nu-l remarcase pe adevăratul intermediar, simțind că prudența suferise din cauza orgoliului de vechi combatant. *Nu e o deprindere bună,* își zise în gînd.

Pam dădu din cap:

— Așa e. Privește-l... privește-l acum.

Kelly fu martor la o tranzacție completă. Cineva dintr-o mașină — alt vizitator din suburbii, aprecie Kelly — întinse banii (o presupunere, Kelly n-avea cum să vadă exact, dar în nici un caz nu putea fi vorba de o carte de credit). „Locotenentul" scoase ceva din cămașă și îi pasă

șoferului. În timp ce mașina demara în trombă, tipul în cămașă strălucitoare traversă spre portalul de vizavi și, în întunericul greu de pătruns pentru privirea lui Kelly, un nou schimb avu loc.

— Am înțeles. „Locotenentul“ ține drogurile și face schimbul, dar banii îi dă șefului. Cîștigul rămîne la șef; tipul are un pistol pentru a face față neprevăzutului. Nu sînt chiar atît de tîmpiți pe cît i-am crezut.

— Sînt destul de șmecheri...

Kelly dădu din cap, dojenindu-se pentru că făcuse cel puțin două greșeli. În fond, pentru asta erau necesare misiunile de recunoaștere.

Își propuse să nu mai fie chiar atît de relaxat. Acum știa de existența celor doi infractori, unul înarmat și bine disimulat în întunecimea portalului. Se înfipse mai bine în spătarul scaunului, supraveghind pericolul potențial, încercînd să descifreze rutina activității. Așa-zisul „locotenent“ nu era decît un tip tocmit pe bani, un pion, putînd fi sacrificat fără nici o problemă, trăind din firimituri sau comisioane. Tipul celălalt, pe care privirea doar îl întrezărea, era adevăratul dușman. Iată cum aceeași schemă se repetă. Zîmbi, reamintindu-și de acel ofițer, coordonatorul politic regional din armata nord-vietnameză. Acțiunea avusese un nume de cod, ERMINE COAT. Patru zile îl pîndiseră pe ticălos, după ce-l identificaseră fără nici un dubiu, la început pentru a fi siguri că era vorba de persoana care-i interesa, apoi pentru a-i desluși obiceiurile, plănuind cea mai bună cale pentru a-l lichida. Kelly nu va uita niciodată privirea bărbatului, cînd glonțul îi străpunsese pieptul. Apoi goana lui de vreo cinci kilometri, în timp ce nord-vietnamezii se buluciseră în direcția opusă, datorită încărcăturii de explozibil pe care el o folosise ca pistă falsă.

Ce ar fi dacă omul din întuneric ar fi ținta lui? Cum ar trebui să procedeze? Era un interesant exercițiu mintal. Senzația era surprinzător de plăcută. Se simțea ca un vultur, supraveghind, înregistrînd — mai mult decît atît, ca o pasăre de pradă, sătulă acum, dar grijulie să nu-și piardă viitoarea hrană.

Zîmbi, ignorînd avertismentele pe care experiența lui de combatant începuse să i le transmită.

Hm. Nu mai văzuse mașina asta pînă acum. Era una rapidă, un Plymouth Roadrunner, roșie ca o acadea, cam la jumătatea distanței pînă la următoarea intersecție. Era ceva în neregulă în felul...

— Kelly...

Pam se crispase în scaun.

— Ce se întîmplă?

Mîna atinse pistolul, mișcîndu-l ușor în toc, făcîndu-i plăcere să pipăie uzatele plăsele de lemn. Dar faptul că-l căutase, că simțise imediat nevoia să-l atingă, era un mesaj pe care mintea lui nu putea să-l ignore. Acel ceva din subconștientul lui în stare de alertă începu să fie mai insistent, iar instinctul de luptător își făcu tot mai simțită prezența. Chiar și asta îi trezi un val de mîndrie. *Era atît de reconfortant,* reflectă el într-o fracțiune de secundă, *să știi că vechile deprinderi sînt acolo cînd ai nevoie de ele.*

— Știu mașina asta, este...

Vocea lui Kelly era calmă:

— E în regulă, Pam. Plecăm imediat de aici. Ai dreptate, e timpul s-o ștergem.

Mări viteza, trăgînd ușor de volan la stînga pentru a depăși Roadrunner-ul. Se gîndi să-i spună lui Pam să se lase-n jos, dar chiar nu era nevoie. În mai puțin de un minut nu va mai fi nici urmă de el aici și... *la dracu'!*

Era unul din clienții înstăriți, într-o Karmann-Ghia neagră, care tocmai încheiase tranzacția și, dorind s-o șteargă cît mai repede din zonă, țîșni scurt din spatele Roadrunner-ului, oprind la fel de brusc pentru că intrase într-o triplare. Pentru a evita coliziunea, Kelly apăsă frîna pînă la podea — asta-i mai trebuia acum, o bușitură! Dar neșansa făcu să oprească aproape paralel cu Roadrunner-ul al cărui șofer se hotărîse tocmai atunci să coboare din mașină. În loc să ocolească mașina prin față, o luase prin spate și, la mai puțin de un metru, în fața ochilor îi apăru chipul speriat al lui Pam. Privirea lui Kelly îl însoți, știind că individul era un pericol potențial, și îi zări sclipirea din ochi. O recunoscuse pe Pam.

— În regulă, m-am lămurit, acceptă Kelly cu un calm straniu.

Trase de volan în stînga și apăsă pe accelerație, depășind micuța mașină sport și pe șoferul ei invizibil. Peste cîteva clipe era la intersecția cu artera principală și, după o oprire aproape insesizabilă, cît să prindă un loc ca să se strecoare, viră brusc la stînga, părăsind cartierul.

— M-a văzut!

Cuvintele se precipitară într-un țipăt.

— E în regulă, Pam, o asigură Kelly, supraveghind drumul în oglindă. Părăsim zona. Ești cu mine și în siguranță.

Idiotule! se înjură în gînd. *Roagă-te să nu te urmărească. Mașina aia e de trei ori mai puternică ca a ta și...*

— O.K.!

Niște faruri joase, puternice, efectuară același viraj pe care-l făcuse și Kelly cu douăzeci de secunde în urmă. Le văzu măturînd strada de la stînga la dreapta. Mașina acceleră puternic, derapînd pe asfaltul umed. Nu era un Karmann-Ghia.

Acum ești în pericol, îl avertizară calm simțurile. *Încă nu știm cît de mare e, dar e timpul să te trezești.*

Am recepționat!

Mîinile i se încleștară pe volan. Pistolul putea să aștepte. Începu să evalueze situația, nu prea bună, din păcate. Scout-ul nu era făcut pentru lucruri de genul ăsta. Nu era o mașină sport, puternică. Motorul nu avea decît patru cilindri anemici. Plymouth-ul Roadrunner avea opt, fiecare din ei mai puternic decît cei pe care-i solicita Kelly acum. Mai mult decît atît, Roadrunner-ul avea un demaraj excelent și se înscria perfect în curbe, în timp ce Scout-ul de-abia se tîra pe pămîntul bătătorit cu un teribil douăzeci și cinci la oră. Asta nu era bine.

Privirea lui Kelly pendula între oglinda laterală și cea din față. Distanța între mașini nu era prea mare și Roadrunner-ul o acoperea rapid.

Să vedem care ne-ar fi atuurile, începu el să le enumere în gînd. *Mașina nu e complet nefolositoare, e o micuță destul de vicioasă. Solidele și înaltele bare de protecție puteau fi folosite ca niște berbeci. Pentru jigodii, Plymouth-ul poate*

reprezenta un simbol al condiției sociale, dar micuța asta a lui putea fi — chiar era — o armă, iar el era expert în folosirea lor. Teama îi dispăru complet din minte.

— Pam, șopti Kelly cît putu de blînd, vrei să te întinzi pe podea, scumpo?

— Sînt după...?

Încercă să se întoarcă, cu vocea plină de teamă, dar mîna dreaptă a lui Kelly o împinse spre podea.

— Da, se pare că ne urmăresc. Acum mă lași pe mine să mă ocup, da?

În fundul sufletului, Kelly se simțea mîndru de calmul și încrederea pe care le afișa. Da, primejdia exista, dar pentru el nu era o necunoscută, la capitolul ăsta știa mai mult decît tipii din Roadrunner. Dacă ei își doreau o lecție despre ce înseamnă cu adevărat pericolul, atunci picaseră în momentul și la locul potrivit.

Mîinile lui Kelly ciupiră de volan la stînga — o frînă scurtă, urmată de un viraj brusc la dreapta. Scout-ul nu se înscria în curbe la fel de bine ca Roadrunner-ul, dar strada era suficient de lată — iar el, fiind în față, putuse să-și aleagă momentul și locul virajului. Era greu de crezut că ar putea să-și piardă urmăritorii pe drum, dar știa unde se afla secția de poliție. Tot schepsisul era să-i conducă spre ea. Acolo ar scăpa de ei. S-ar putea să-și folosească armele sau să-i lovească mașina, dar, dacă se va întîmpla, avea revolverul, o grenadă și un calup de dinamită în torpedo. S-ar putea să fie înarmați, dar, în nici un caz, nu erau antrenați cum era el. Să-i lase să se apropie? Cîți erau? Doi? Poate trei? Ar fi trebuit să verifice, își spuse Kelly, amintindu-și că, totuși, totul se derulase prea repede.

Privirea lui Kelly se fixă în oglindă. Peste o clipă, norocul îi surîse. Farurile unei alte mașini, care aștepta la intersecție, măturară interiorul Roadrunner-ului. Erau trei. Se întrebă ce arme ar putea să aibă. În cel mai rău caz o pușcă cu două țevi. Însă culmea ghinionului ar fi o pușcă cu repetiție — dar tîlharii străzilor nu erau soldați, iar presupunerea părea fantezistă.

Probabil că nu, dar hai să nu mai facem nici o presupunere, îl temperă mintea lui.

La un schimb de focuri de la distanță mică, Coltul lui de calibrul 45 era la fel de mortal ca și o pușcă. Își binecuvîntă ședințele de tir săptămînale și viră la stînga. *Dacă nu e altă soluție, lasă-i să se apropie și atrage-i într-o ambuscadă rapidă.* Ambuscadele nu prezentau nici un secret pentru Kelly. *Atrage-i și termină-i!*

Roadrunner-ul era la vreo zece metri în spate, iar cel de la volan părea indecis în privința următoarei mișcări.

Ai ajuns la momentul cel mai dificil, nu-i așa? se întrebă Kelly în locul urmăritorului său. *Poți să te apropii cît de mult dorești, dar cel pe care-l urmărești e protejat de o tonă de metal. Ce faci acum? Încerci să-l acroșezi?*

Nu, celălalt șofer nu era chiar ultimul tîmpit. În mijlocul barei de protecție a Scout-ului se lăfăia un solid cîrlig de remorcare și, dacă Roadrunner-ul ar fi optat pentru o lovitură de berbec, cîrligul i-ar fi perforat radiatorul. Cu atît mai rău.

Roadrunner-ul făcu scurt la dreapta. Kelly îi văzu farurile în oglindă, în timp ce șoferul celălalt accelera puternic, dar cel din față conducea jocul. Kelly trase dreapta de volan pentru a-l bloca. Se lămuri imediat că șoferul Roadrunner-ului n-avea chef să riște un acroșaj. Auzit scrîșnetul frînelor Roadrunner-ului, în încercarea de evitare a coliziunii. *Nu vrem să ne zgîriem vopseaua roșie, nu-i așa? Încep să apară și veștile bune.* Apoi Roadrunner-ul încercă să se strecoare prin stînga, dar Kelly era pe fază. Părea o înfruntare între două veliere, ale căror trasee șerpuiau în funcție de mișcările pînzelor, își dădu el seama.

— Kelly, ce se întîmplă? întrebă Pam, aproape țipînd fiecare cuvînt.

— Se întîmplă că nu sînt prea deștepți.

— E mașina lui Billy, îi place s-o alerge.

— Billy, da? Billy își iubește mașina un pic prea mult. Dacă vrei să lovești pe cineva, nu trebuie să-ți pese de nimic.

Doar pentru a-i necăji, Kelly apăsă brusc pe frînă. Botul Roadrunner-ului aproape că se lipi de cîrligul de remorcare al Scout-ului. Kelly acceleră din nou, urmărind reacția Roadrunner-ului. *Da, vrea să țină aproape, dar se*

sperie destul de ușor, iar chestia asta nu-i place. Probabil că e o mică jigodie îngîmfată.

Mă voi baza pe chestia asta.

Kelly se decise să scape de ei fără mare tămbălău. N-avea nici un rost să complice lucrurile. Oricum, știa că trebuia să manevreze cu multă prudență și inteligență. Cu ochii minții, începuse deja să măsoare distanțele și să calculeze unghiurile.

Kelly apăsă un pic prea tare pe accelerație în timp ce intra într-o curbă. Aproape că ieși în decor, o manevră exact cum și-o dorise, cu o redresare de mîntuială, ca să-i dea impresia lui Billy — indiscutabil, mîndru de propriul talent în ale șoferiei — că avea de a face cu un agcamiu. Cauciucurile late și manevrabilitatea mai bună în viraje îi permiseră Roadrunner-ului să se infiltreze pe partea dreaptă, pînă aproape la jumătatea Scout-ului. O ciocnire intenționată i-ar fi fost fatală Scout-ului. Roadrunner-ul era în avantaj sau, cel puțin, așa credea șoferul ei.

Kelly nu putu vira la dreapta imediat. Billy îi blocase această posibilitate. Așa că făcu brusc la stînga, croindu-și drum într-o zonă în curs de dezafectare. Se părea că pe acolo se va construi o șosea. Casele fuseseră demolate, iar subsolurile erau pline de mizerii pe care ploaia le transformase în noroi.

Kelly aruncă o privire spre Roadrunner. *Oho!* Geamul din dreapta spate începea să fie coborît. Era al dracului de sigur că asta prevestea apariția unei arme. *Să-i lase să se apropie puțin,* își propuse Kelly. Instantaneu, își dădu seama că manevra asta l-ar putea ajuta. Să-i lase să-i admire chipul holbîndu-se la Roadrunner, cu gura deschisă și trăsăturile deformate de frică. Piciorul i se înfipse în frînă și viră strîns la dreapta. Scout-ul se hurducă pe asfaltul pe jumătate distrus al curbei, părînd în mod evident o manevră dictată de panică. Zdruncinăturile erau însoțite de strigătele lui Pam.

Roadrunner-ul era mai puternic, avea cauciucuri mai bune, iar șoferul avea reflexe excelente — Kelly înregistrase toate acestea și se baza pe ele. Manevra lui Kelly fu urmată aproape concomitent, ca o copie perfectă, de cea a Roadrunner-ului, care se zgîlții prin gropile

asfaltului, urmărind Scout-ul prin ceea ce fusese pînă de curînd un cvartal de case, îndreptîndu-se spre capcana pe care i-o pregătise Kelly. După aproape douăzeci de minute, Roadrunner-ul nimeri drept în ea, parcurgînd vreo treizeci de metri.

Kelly deja trecuse iute într-a întîia. Noroiul avea vreo zece centimetri și ăsta era locul în care Scout-ul s-ar fi putut împotmoli, dar norocul fu de partea lui Kelly. Scoase mașina din viteză, simțind cauciucurile afundîndu-se cîțiva centimetri în suprafața vîscoasă, apoi înaltele și solidele roți ale Scout-ului începură să tragă din nou. *Da!* Depășind acest moment, privirea lui Kelly se îndreptă spre mașina care-l urmărea.

Farurile îi spuseră povestea. Roadrunner-ul, cu o suspensie joasă, ideală pentru virajele pe asfalt, derapă vijelios spre stînga, în momentul în care cauciucurile pătrunseră pe suprafața gelatinoasă, dar, cînd încetini viteza, roțile nu reușiră decît să-și adîncească găurile în fleșcăiala în care intraseră. Luminile farurilor începură să descrească, în timp ce mașina își săpa cu înverșunare propria groapă. De sub capotă începură să iasă firișoare de abur din apa care clocotea în radiator.

Raliul se încheiase.

Trei bărbați ieșiră din mașină, contemplînd cu vădită nemulțumire pantofii lustruiți care se afundaseră în noroi și nevenindu-le să creadă că mîndrul lor automobil semăna cu o scroafă sastisită de viață, în mocirla în care se împotmolise. Orice planuri năstrușnice ar fi avut, o ploicică bună și puțin noroi le veniră de hac. *Mă bucur că încă nu mi-am pierdut deprinderile,* își spuse Kelly.

Privirile celor trei se îndreptară spre locul unde se oprise el, la vreo treizeci de metri de ei.

— Hei, proștilor! le strigă Kelly prin ploaia ușoară. Ne mai vedem, tîmpiților!

Demară încet, cu privirea ațintită asupra lor. Asta-l ajutase să cîștige cursa. Spiritul de prevedere, o gîndire bună și experiența. Desigur, și curajul, îi străfulgeră prin minte. În fine, un fel de curaj, își redimensionă Kelly aprecierea. Pilotă înapoi Scout-ul pe asfalt și, trecînd

într-o viteză superioară, părăsi zona în plesniturile pe care le făceau bucăţile de noroi aruncate de roţi.

— Pam, poţi să te ridici acum. Am scăpat de ei pentru o vreme.

Pam se săltă în scaun, aruncînd o privire în spate spre Billy şi Roadrunner-ul lui. Văzîndu-i atît de aproape, faţa i se albi din nou.

— Cum ai reuşit?

— I-am lăsat să mă hărţuiască într-un loc pe care-l alesesem eu, îi spuse Kelly. E o maşină bună pentru a goni pe şosele, dar nu prin mocirlă.

Pam îi zîmbi, arătînd un curaj de care era departe în acel moment, dar completînd povestea, aşa cum i-ar fi plăcut lui Kelly să o spună unui prieten. El se uită la ceas. Mai aveau încă o oră şi ceva pînă la schimbarea turei la secţia de poliţie. Billy şi prietenii lui vor rămîne imobilizaţi acolo un timp îndelungat. Mişcarea deşteaptă consta în găsirea unui loc liniştit în care puteau să aştepte. În plus, Pam părea că are nevoie şi de momente mai tihnite. Mai conduse cîtăva vreme, apoi, găsind o zonă în care strada părea destul de calmă, se opri.

— Cum te simţi? o întrebă.

— A fost îngrozitor, răspunse ea printre suspine.

— Dacă vrei, putem să ne întoarcem imediat pe vas şi...

— Nu! Billy m-a violat... şi a ucis-o pe Helen. Dacă nu-l oprim, mai mulţi oameni pe care-i cunosc vor păţi acelaşi lucru.

Cuvintele fuseseră rostite pentru a-l convinge nu numai pe el, dar şi pe ea. Kelly ştia asta. Era o reacţie pe care o văzuse şi altădată. Era curaj, dar amestecat cu frică. Era combinaţia care-i făcea pe oameni să-şi îndeplinească misiunile, fiind în acelaşi timp motivul pentru care fuseseră aleşi pentru asemenea fapte. Ea trăise în întuneric, dar descoperise lumina şi trebuia să povestească şi altora despre strălucirea ei.

— În regulă, dar, după ce vorbim cu Frank, nu mai ai ce căuta în Dodge City.

— Dar mă simt perfect, protestă Pam, minţind, ştiind că el îşi dăduse seama şi fiindu-i ruşine pentru că nu dorea

să-i tulbure iubirea, plină de înțelegere, cu stările prin care trecea ea acum.

Într-adevăr, te comporți minunat, ar fi vrut el s-o liniștească, dar era genul de încurajare pentru care ea încă nu era pregătită. Se mulțumi s-o întrebe:

— Cîte fete mai sînt acolo?

— Doris, Xantha, Paula, Maria și Roberta... toate la fel ca mine, John. Și Helen... cînd au omorît-o, ne-au obligat să privim.

— Ei, cu puțin noroc, poate reușim ceva, iubito.

Îi trecu brațul peste umeri și, după o vreme, tremuratul încetă.

— Mi-e sete, spuse ea.

— E un răcitor portabil pe bancheta din spate.

Pam zîmbi:

— Ai dreptate.

Se întoarse pentru a lua o Coca-Cola, dar trupul i se încordă brusc. O respirație gîfîită și Kelly simți prin toți porii acea cunoscută senzație nedorită, ca o descărcare electrică uriașă care-i străbătea trupul. Vestitoarea pericolului.

— *Kelly!* țipă Pam.

Privirea ei rămăsese fixată spre ușa din stînga spate a mașinii. Mîna lui Kelly deja plecase în căutarea revolverului, răsucindu-se în timpul mișcării, dar era prea tîrziu și o parte din el știa asta. Mintea îi protestă din cauza erorii grosolane, fatale, dar el nu avu nici o explicație și nici timpul de a rumega lucrurile pentru că, înainte de a ajunge la pistol, în străfulgerarea unui fascicul de lumină, ceva îl plesni în cap, aruncîndu-l în întuneric.

7

Recuperarea

Scout-ul fu găsit de o patrulă care-și făcea rondul obișnuit. Chuck Monroe, de șaisprezece luni în poliție, destul de vechi pentru a patrula singur într-o mașină cu radio, își făcuse un obicei de a trece prin această parte a cartierului, după ce inspecta străzile care îi erau arondate. Nu prea reușise mare lucru împotriva traficanților de droguri — asta era treaba Brigăzii de Narcotice — dar putea să le arate pisica, o expresie pe care o învățase în infanteria marină. Douăzeci și cinci de ani, proaspăt însurat, suficient de tînăr pentru a fi încă entuziast, dar și furios pe ceea ce se întîmpla în orașul lui, chiar și în cartierul în care copilărise — polițistul remarcase Scout-ul, socotind că era o mașină cam nepotrivită pentru acea zonă. Se hotărîse să arunce o privire și să-i noteze numărul de înmatriculare, cînd realiză, stupefiat, că portiera din stînga era găurită de cel puțin două proiectile. Ofițerul Monroe opri mașina, dădu drumul girofarului și făcu primul apel — pericol posibil, vă rog, rămîneți în așteptare.

Coborî din mașină, trecînd în mîna stîngă bastonul de polițist, lăsînd dreapta să mîngîie crosa revolverului. Apoi începu să se apropie de mașină. Ca polițist bine antrenat, Chuck Monroe se deplasă încet și cu grijă, măturînd cu privirea tot ce-i apărea în față.

— Ah, rahat!

Se întoarse imediat la mașină și deschise stația radio. Apelurile se succedară rapid: primul pentru a cere spriji-

nul altor patrule, al doilea pentru o ambulanță, al treilea pentru a transmite numărul de înmatriculare la dispeceratul secției. Apoi, înșfăcînd trusa de prim-ajutor, se întoarse la Scout. Portiera era încuiată, dar, geamul fiind spart, își băgă mîna înăuntru pentru a debloca ușa. Priveliștea care i se înfățișă îl înmărmuri.

Capul și mîna stîngă rămăseseră pe volan, în timp ce dreapta atîrna în poală. Tot interiorul era stropit de sînge. Spre uimirea ofițerului, bărbatul încă respira. Fără nici o îndoială, fusese o pușcă cu două țevi; împroșcase cu așchii metalice și de sticlă trupul din Scout, lovind victima în cap, în gît și în partea superioară a spatelui. Erau mai multe găuri din care sîngele încă picura. Rana era la fel de oribilă ca oricare alta pe care o văzuse în patrulările pe străzi sau în luptele la care luase parte ca infanterist marin, dar omul era încă în viață. Chestia asta părea aproape de necrezut, dar suficientă pentru a-l decide pe Monroe să nu mai deschidă trusa de prim-ajutor. Peste cîteva minute va sosi o ambulanță, iar Monroe se gîndi că orice acțiune a lui putea să-i înrăutățească starea rănitului, în loc să-i fie de ajutor. Monroe rămase cu trusa de prim-ajutor sub brațul drept, privind victima cu frustrarea pe care orice om de acțiune o are în momentul în care este obligat să aștepte. Cel puțin, nenorocitul era inconștient.

Cine era bărbatul? Monroe se uită la trupul prăbușit și hotărî că putea să-i extragă portofelul. Polițistul își mută trusa de prim-ajutor în mîna stîngă, în timp ce dreapta se întindea spre buzunarul hainei. Cum era de așteptat, nimic în buzunar, dar atingerea declanșă o reacție. Trupul se mișcă puțin și asta nu era bine. Întinse mîna pentru a sprijini corpul, dar capul se deplasă și el, iar Monroe știu că asta chiar nu era bine deloc. Totuși, într-un gest automat, dar total neindicat, mîna lui atinse craniul bărbatului. Palma i se frecă de ceva și un strigăt de durere se auzi pe toată strada, înainte ca trupul să recadă în nesimțire.

— La dracu'!

Monroe își privi degetele pline de sînge și, într-un gest necontrolat, și le șterse de pantalonul albastru al uniformei. Chiar atunci auzi tînguirea ambulanței de la brigada

de pompieri apropiindu-se dinspre est și le mulțumi în gînd specialiștilor care vor veni și-l vor elibera de această povară.

După cîteva minute, ambulanța apăru la colțul străzii. Vehiculul mare, pătrățos, vopsit în alb și roșu se opri chiar în spatele mașinii de patrulare și cele două persoane care erau în ambulanță coborîră, îndreptîndu-se imediat spre polițist.

— Ce avem aici...

În mod ciudat, nu părea o întrebare. Celui mai în vîrstă dintre infirmieri nu prea aveai ce să-i explici. În această zonă a orașului și la această oră a nopții, nu putea fi vorba de un accident de circulație. Putea fi „o rană prin străpungere“ în uscatul limbaj al profesiei sale.

— Isuse!

Celălalt membru al echipei se întorsese deja la ambulanță, cînd își făcu apariția încă o mașină de poliție.

— Ce-i aici? întrebă sergentul.

— Pușcă cu două țevi, s-a tras din apropiere, dar tipul încă trăiește, raportă Monroe.

— Nu-mi plac rănile de la gît, comunică sec primul infirmier.

— Bandaj cervical? se interesă celălalt infirmier, căutînd trusa cu echipament medical.

— Mda, dar dacă o să miște din cap... la dracu'!

Mîinile primului infirmier se plasară pe capul victimei, încercînd să-l țină nemișcat.

— Numele? întrebă sergentul.

— N-are portofel. Și n-am apucat să arunc o privire împrejur.

— I-ai anunțat pe cei de la Omucideri?

Monroe dădu din cap:

— I-am chemat, trebuie să apară.

Sergentul îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre interiorul mașinii pentru a-i ajuta pe infirmieri. Doar sînge peste tot și nimic altceva. Ba nu, un fel de răcitor pe bancheta din spate.

— Mai ai ceva de raportat? îl întrebă pe Monroe.

— Zona era pustie cînd am ajuns aici, acum cincisprezece minute.

Amîndoi polițiștii se retraseră de lîngă mașină pentru a nu-i deranja pe infirmieri.

— L-ai văzut vreodată?

— Nu, domnule sergent.

— Vezi ce găsești pe trotuare.

— Am înțeles.

Monroe începu să exploreze zona din vecinătatea mașinii.

— Mă întreb ce-o fi chestia asta, spuse sergentul cu voce tare, neadresîndu-i-se cuiva anume...

Privind la trupul prăbușit în balta de sînge, următorul lui gînd fu că s-ar putea ca întrebarea să-i rămînă fără răspuns. Erau multe crime comise în acea zonă, care niciodată nu fuseseră complet rezolvate. Iar ăsta era un lucru care-i displăcea sergentului. Privi spre cei doi infirmieri.

— Care e situația, Mike?

— La naiba, aproape că își dă duhul. O împușcătură în plin, îi răspunse bărbatul, aplicînd bandajul cervical. Un mănunchi de schije în gît, unele chiar lîngă șira spinării. Nu-mi place deloc asta.

— Unde-l duceți? întrebă sergentul.

— La Universitar e plin, răspunse infirmierul mai tînăr. Un accident de autobuz pe șoseaua de centură. Trebuie să-l ducem la Hopkins.

— Asta înseamnă zece minute în plus, la dracu', înjură Mike. Phil, condu tu și comunică-le că avem un rănit grav, să ne aștepte un neurochirurg.

— S-a făcut.

Amîndoi ridicară trupul inert, așezîndu-l pe targă. Corpul avu o convulsie și doi polițiști — alte trei mașini de patrulare tocmai sosiseră — îi ajutară, în timp ce infirmierii îi fixau curelele de siguranță.

— Prietene, ești rău atins, dar o să te ducem ca vîntul pînă la spital, i se adresă Phil trupului inert, ale cărui șanse de a fi suficient de conștient pentru a înțelege cuvintele erau destul de vagi. Poți să împingi, Mike.

Urcară targa în partea din spate a ambulanței. Mike Eaton, infirmierul-șef, pregătise deja un flacon pentru o perfuzie de sînge și glucoză. Era al dracului de dificil să-i

găseşti vena — trupul era aşezat cu faţa-n jos — dar tocmai reuşise în momentul în care ambulanţa se puse în mişcare. Pe durata celor cincisprezece minute ale drumului pînă la Spitalul John Hopkins, Eaton îi verifică periodic pulsul periculos de mic şi completă cîteva din formularele preliminare.

Cine eşti? întrebă Eaton în gînd. O formă fizică bună, remarcă el, douăzeci şi şase-şapte de ani. Puţin probabil să fie consumator de droguri. Tipul părea a fi un dur, dar nu în acest moment. Aducea mai mult cu un copil mare, adormit, cu gura deschisă, sorbind oxigenul din masca de plastic, o respiraţie superficială şi prea înceată, care-l neliniştea pe Eaton.

— Bagă viteză, îi ceru el lui Phil Marconi.

— Apa bălteşte pe şosele, Mike, merg cît pot de tare.

— Las-o moartă, Phil, lumea ştie că voi, macaronarii, conduceţi nebuneşte.

— Dar nu bem ca irlandezii tăi, rîse Phil. Tocmai i-am sunat, au găsit un tăietor de gîturi care ne aşteaptă. O noapte liniştită la Hopkins, s-au pregătit pentru noi.

— Perfect, răspunse calm Eaton.

Se uitară la cel care fusese împuşcat. Adeseori, în spatele ambulanţei, atmosfera părea uşor fantomatică — erai rupt de lume, iar Eaton se simţea mai liniştit acolo, mai departe de piuitul sirenei electronice care te călca pe nervi. Sîngele se scurgea de pe targă pe podeaua vehiculului; picăturile se mişcau pe suprafaţa metalică de parcă ar fi avut o viaţă proprie. Era ceva cu care nu te puteai obişnui niciodată.

— Două minute, îi comunică Marconi peste umăr.

Eaton se mută lîngă uşa din spate a ambulanţei, pregătit s-o deschidă. Simţi cînd ambulanţa luă virajul şi, după o scurtă oprire, dădu cu spatele, oprindu-se din nou. Uşile fură deschise larg, înainte ca Eaton să facă vreun gest.

— Hei, îi întîmpină doctorul de gardă. În regulă, prieteni, îl ducem în blocul operator trei.

Doi sanitari vînjoşi traseră targa afară, în timp ce Eaton, după ce scoase flaconul pentru perfuzie din cîrligul de susţinere, îi însoţea, mergînd paralel cu ei.

— Probleme la Spitalul Universitar? întrebă doctorul rezident.

— Un accident de autobuz, răspunse Marconi, ajungînd lîngă el.

— Oricum, sîntem mai bine dotați aici. Isuse! În ce a intrat ăsta?

Doctorul se aplecă din mers, încercînd să aprecieze natura rănii.

— Cred că are o sută de schije în el.

— Așteaptă pînă vezi gîtul, îl avertiză Eaton.

— La dracu', mormăi doctorul.

Targa fu împinsă pînă într-o spațioasă sală de operație și pilotată spre una din ieșirile libere. Cei cinci bărbați mutară rănitul de pe targă pe masa de operație, iar echipa medicală se puse pe treabă. Erau așteptați de un doctor însoțit de două infirmiere. Medicul de gardă, Cliff Severn, după ce se asigură că țeasta rănitului era bine înconjurată de saci cu nisip, scoase cu mișcări delicate bandajul cervical. Nu avu nevoie decît de o privire.

— Posibil să fie atinsă coloana, anunță el imediat. Dar, pentru început, să completăm sîngele pierdut.

Cîteva ordine se succedară rapid. În timp ce asistentele aduceau alte două flacoane pentru perfuzie, Severn îl descălță pe rănit și îi trecu peste talpa piciorului stîng un instrument metalic ascuțit. Piciorul se mișcă. În regulă, pentru moment nu se semnala nici o atingere nervoasă. Încă o serie de lovituri ușoare în ambele picioare, urmate de reacții. Remarcabil. În timp ce el verifica reflexele, o asistentă preleva sînge pentru bateria uzuală de analize. Severn nici nu-i privea pe membrii bine pregătiți ai echipei sale, fiecare îndeplinindu-și îndatoririle care-i reveneau. Ceea ce părea a fi o activitate efervescentă, dar haotică, semăna mai mult cu țesătura de mișcări a unei echipe de fotbal aflată în apărare, rod al unei practici îndelungate.

— Unde naiba e chirurgul? întrebă Severn.

— Chiar aici, îi răspunse o voce.

Privirea lui Severn se mută spre direcția de unde venise glasul.

— Ah, domnule profesor Rosen.

Saluturile se rezumară la atît. Sam Rosen nu era într-o dispoziție prea bună, așa cum remarcă imediat medicul de gardă. Ziua de lucru a profesorului ajunsese deja la douăzeci de ore. Ceea ce ar fi trebuit să fie o intervenție care să nu dureze mai mult de șase ore se transformase într-un maraton al efortului, pentru salvarea vieții unei femei în vîrstă — care se rostogolise pe treptele unei scări — strădanie care eșuase cu nici o oră în urmă. Ar fi trebuit s-o salveze, își spunea Sam, încă neputîndu-și explica unde se greșise. Era mai degrabă mulțumit decît supărat pentru această prelungire a unei zile al naibii de obositoare. Poate că de data asta va reuși să-l salveze pe pacient.

— Despre ce este vorba? întrebă profesorul pe un ton poruncitor.

— Rană provocată de o pușcă cu două țevi, cîteva schije foarte aproape de cord, domnule.

— În regulă.

Rosen se apleacă, cu mîinile la spate.

— De unde sînt așchiile astea de sticlă?

— Era într-o mașină, răspunse Eaton din celălalt colț al camerei.

— Trebuie să scăpăm de ele și este nevoie să-i radeți țeasta, decise Rosen, neridicîndu-și privirea de pe trupul inert. Ce tensiune are?

— Tensiunea arterială 6 cu 4, raportă o asistentă practicantă. Pulsul este o sută patruzeci și foarte slab.

— Vom fi ocupați, nu glumă, remarcă Rosen. Tipul este foarte șocat.

Făcu o pauză.

— Condiția generală a pacientului pare bună, la fel și tonusul muscular. Puneți-l pe perfuzii.

Concomitent cu ordinul lui, două unități pentru perfuzii fură puse în funcțiune. Asistentele erau deosebit de capabile, iar el le mulțumi cu o înclinare ușoară a capului.

— Ce-ți face băiatul, Margaret? o întrebă pe cea mai în vîrstă dintre ele.

— Din septembrie începe cursurile la Carnegie, îi răspunse ea, în timp ce regla picurătorul flaconului cu sînge și glucoză.

— Margaret, acum curăță-i gîtul. Trebuie să mă lămuresc ce e acolo.

— Da, domnule doctor.

Asistenta, după ce alese un forceps, luă un tampon mare de vată pe care îl înmuie în apă distilată, ștergînd apoi ușor gîtul rănitului, îndepărtînd sîngele și lăsînd rănile curate. Se părea că rănile nu erau atît de rele pe cît arătau, aprecie ea imediat. În timp ce continua să curețe trupul cu tamponul de vată, Rosen se retrase într-un colț, pentru a îmbrăca un echipament steril. Cînd se întoarse lîngă masa de operație, Margaret Wilson deja deschisese trusa cu instrumente sterilizate pe care o adusese.

— Excelent, Margaret, aprecie Rosen în timp ce-și punea ochelarii. Pentru ce specialitate a optat fiul tău?

— Inginerie.

— Bună alegere. Pensă.

Asistenta Wilson îi puse o pensă în mînă.

— Totdeauna se va găsi de lucru pentru un tînăr inginer deștept.

Rosen făcu o incizie mică, rotundă, în umărul pacientului, într-o zonă destul de depărtată de organele vitale. Scormoni în rană cu mișcări delicate care, datorită mîinilor sale mari, păreau comice, găsind doar un glonț pe care-l extrase.

— Cred că e un cartuș numărul șapte. Se pare că l-au confundat cu un porumbel. Astea-s veștile bune, le spuse el asistentelor.

Știind calibrul glonțului și penetrarea posibilă, se aplecă din nou pentru a cerceta gîtul victimei.

— Hm, cum stăm cu tensiunea?

— Să verific, spuse asistenta care se afla în celălalt capăt al mesei. 8 cu 5. Urcă.

— Mulțumesc. Cine a pus în funcțiune primul flacon de perfuzie?

— Eu, anunță Eaton.

— O treabă excelentă, pompierule, îi făcu Rosen cu ochiul. Cîteodată mă gîndesc că voi salvați mai multe vieți decît noi. E al dracului de sigur că pe asta ai salvat-o.

— Mulțumesc, domnule doctor!

Eaton nu-l cunoștea bine pe Rosen, dar reputația doctorului nu-i era necunoscută. Nu se întîmpla în fiecare zi ca un infirmier de la pompieri să primească o asemenea apreciere de la un profesor.

— Cum se prezintă... vreau să spun, cum e rana de la gît?

Rosen se aplecă din nou asupra trupului, examinîndu-l.

— Ce părere ai, domnule? îl întrebă pe medicul de gardă.

— Pozitiv. Reflexul Babinski în regulă. Nu sînt prea multe semne care să indice o deteriorare periferică, răspunse Severn.

— S-ar putea să nu fie atît de rău pe cît pare, dar să curățăm rapid rana, înainte ca așchiile să migreze. Două ore? îl întrebă pe Severn.

Rosen știa că Severn se descurca mai bine decît el în acest gen de plăgi.

— Mai curînd trei.

— Oricum, am să trag un pui de somn.

Rosen se uită la ceas.

— Intră pe mîna mea la... șase?

— Vreți să vă ocupați personal de el?

— De ce nu? Tot sînt aici. Cazul nu e complicat, e nevoie doar de o intervenție superficială.

Rosen își spuse că avea și el dreptul la un caz mai simplu o dată pe lună. Ca profesor plin, era extrem de solicitat la intervenții mult mai dificile.

— Nici o problemă din partea mea, domnule.

— Știm cine-i pacientul?

— Nu, domnule, răspunse Marconi. Poliția ar trebui să apară peste cîteva minute.

— În regulă.

Rosen se ridică, îndreptîndu-se de șale.

— Știi, Margaret, cei de vîrsta noastră n-ar trebui să lucreze la asemenea ore.

— Îmi convin turele astea decalate, îi răspunse asistenta Wilson. Mă întreb ce o mai fi și asta? spuse ea după un moment.

— Hm?

Rosen se apropie din nou de masa de operație, în timp ce restul echipei își continua activitatea.

— Un tatuaj pe braț, îi semnală ea.

Asistenta Wilson rămase surprinsă de reacția profesorului Rosen.

•

Pentru Kelly, trecerea de la somn spre trezie fusese întotdeauna lină, dar nu și de data asta. Primul lui gînd coerent îi transmise o senzație de surpriză căreia nu-i găsea explicația. Apoi apăru durerea, dar nu atît senzația în sine, ci un fel de avertisment nedefinit că va suferi și încă destul de mult. Cînd își dădu seama că poate să deschidă ochii, făcu acest lucru, pomenindu-se că privirea i se plimba pe linoleumul gri al unei podele. Cîteva picături răzlețe dintr-un lichid reflectau strălucirea tuburilor fluorescente de pe tavan. În ochi parcă avea nisip și, abia atunci, înțelese că adevărata durere era în brațe.

Trăiesc.

De ce mă surprinde gîndul ăsta?

Deslușea zgomotul confuz al oamenilor care se mișcau în apropiere, conversațiile șoptite, clinchetele îndepărtate. Vîjîiala curentului de aer și-o explica prin existența aerului condiționat; probabil că unul din aparate era destul de aproape de el, iar freamătul înfrigurat al pielii de pe spate era cea mai bună dovadă. Ceva îi spunea că ar trebui să se miște, înțepeneala asta îl făcea vulnerabil; dar, chiar după ce reuși să le ordone picioarelor să se deplaseze, nu se întîmplă nimic. Apoi durerea începu să-și facă simțită prezența. Ca unda circulară pe care o face o piatră în apa lacului, pornea de undeva din umăr, cucerind noi zone. Îi trebui un moment pînă să-și dea seama cam despre ce era vorba. Cea mai la îndemînă presupunere era că se prăjise ca nesimțitul la soare, deoarece toată partea stîngă a brațului, de la gît pînă la cot, parcă fusese pîrlită. Știa că omitea ceva, probabil ceva important.

Unde dracu' mă aflu?

I se părea că simțea vibrațiile nedefinite ale... ale cui? Motoarele vasului? Nu, era ceva diferit și, după cîteva

secunde, realiză că era hurducăiala unui autobuz care pleca de la stop. Nu era un vas, ci un oraş. Ce caut eu aici, în oraş?

O umbră trecu prin faţa lui. Deschise ochii, desluşind doar jumătatea de jos a unei siluete, acoperită în întregime cu un veşmînt verde deschis. Mîinile se agitau cu un fel de cleme. Privirea lui Kelly nu reuşi să descopere dacă silueta era a unui bărbat sau a unei femei, înainte ca ea să se îndepărteze, iar lui nu-i trecu prin cap să spună ceva, alunecînd din nou în somn.

— Rana din umăr era mare, dar superficială, i se adresă Rosen doctoriţei specialistă în neurochirurgie, care-l asistase la operaţie.

— A pierdut destul sînge. Patru flacoane, comentă ea.

— Aşa sînt rănile prin împuşcare. Singura periculoasă a fost cea de la coloană. Mi-a trebuit ceva timp pînă să mă hotărăsc cum să procedez pentru a nu afecta nimic în jur.

— Două sute treizeci de schije, dar — înălţînd o radiografie spre lumină, continuă — se pare că le-ai scos pe toate. Băiatul ăsta tocmai s-a căpătuit cu o frumoasă colecţie de pistrui, zîmbi ea.

— Mi-a luat destul timp, spuse Sam cu un glas obosit, ştiind că ar fi trebuit să lase pe altcineva, deşi, în fond, se oferise voluntar.

— Îl cunoşti pe pacient, nu-i aşa? întrebă Sandy O'Toole, ieşind din camera de reanimare.

— Mda.

— Iese de sub anestezie, dar mai durează.

Îi întinse fişa pe care erau notate analizele postoperatorii.

— Arată bine, domnule doctor.

Profesorul Rosen dădu din cap şi continuă să-i explice doctoriţei:

— O formă fizică bună. Pompierul a făcut o treabă excelentă, menţinîndu-i tensiunea arterială. Aproape că i se scursese tot sîngele, dar rănile arătau mai rău decît erau în realitate. Sandy?

Ea se întoarse:

— Da, domnule doctor.

— Băiatul ăsta este prietenul meu. Te-ar deranja foarte tare dacă te-aș ruga să-i acorzi...

— O atenție deosebită?

— Tu ești cea mai bună, Sandy.

— Ar trebui să mai știu ceva? se interesă ea, apreciind complimentul.

— E un om de treabă, Sandy, răspunse Sam pe un ton care venea din suflet. Îi place și lui Sarah.

— Pare să fie un tip deosebit.

Sandy se îndreptă spre reanimare, întrebîndu-se dacă nu cumva profesorul se juca din nou de-a mediatorul.

— Ce să le spun polițiștilor?

— Să aștepte patru ore minimum. Vreau să fiu de față.

Rosen aruncă o privire recipientului în care era cafea și se decise să nu mai bea. Încă un strop și ar putea face o ocluzie intestinală de la atîta acid.

— Cine-i tînărul?

— Nu-l cunosc prea bine, dar am avut un necaz cu vasul în golf și el m-a ajutat. Ne-am petrecut weekendul acela în locuința lui.

Sam se opri. Nici nu știa mai mult, doar o grămadă de supoziții și deducții care, de fapt, îl speriau foarte tare. El își făcuse datoria. Deși nu-i salvase viața lui Kelly — probabil că meritul revenea norocului și pompierului — realizase o intervenție de mare dibăcie, care reușise s-o enerveze pe doctorița Ann Pretlow, cea care-l asistase, nepermițîndu-i decît să privească.

— Am nevoie de un pui de somn. N-am un program prea încărcat azi. Poți să supraveghezi evoluția doamnei Baker?

— Desigur.

— Să mă trezească cineva peste trei ore, mai spuse Rosen, îndreptîndu-se spre biroul lui, unde-l aștepta un pat confortabil.

— Un bronz frumos, observă Billy cu un zîmbet cinic. Mă întreb unde l-o fi căpătat?

Amuzamentul era general.

— Ce facem cu ea?

Și el își pusese aceeași întrebare. Tocmai descoperise o modalitate de a scăpa de cadavre, mult mai curată în felul

ei și, de departe, mai sigură decît cele folosite în mod obișnuit. Dar asta implica o călătorie lungă cu vasul, iar el n-avea timp de griji suplimentare. Dar nici nu dorea ca altul să folosească această metodă specială. Era prea bună ca să fie împărtășită și altcuiva. Cel care ar afla-o ar putea trăncăni. Asta era una din problemele lui.

— Găsește un loc, decise el după un moment de gîndire. N-are prea mare importanță dacă o vor găsi.

Aruncă o privire în jurul camerei, înregistrînd expresiile de pe chipuri. Lecția fusese învățată. Nimeni nu va mai încerca să facă așa ceva, în nici un caz prea curînd. Nici nu trebuia să mai spună ceva.

— La noapte? E mai bine noaptea.

— Perfect. Nu-i nici o grabă.

Era o lecție pentru ele, chiar mai utilă, să rămînă acolo toată ziua și s-o privească, zăcînd în mijlocul camerei. Lui nu-i făcea cine știe ce plăcere, dar lumea trebuia să învețe și, chiar dacă era prea tîrziu pentru una din ele, celelalte puteau trage învățăminte din greșelile ei. Mai ales cînd lecția era clară și aspră. Pe asta nici chiar drogurile n-o potoliseră.

— Ce-ai făcut cu tipul? îl întrebă el pe Billy.

Același zîmbet arogant înflori pe chipul tipului. Era expresia lui favorită.

— L-am spulberat. Ambele țevi, de la trei metri. N-o să-l mai vedem prin preajmă.

— În regulă, mormăi Henry, părăsind încăperea.

Treburile nu sufereau amînare, iar banii trebuiau adunați. Deja problema asta neînsemnată îi ieșise din minte. Era păcat, își zise el în drumul spre mașină, că nu pot fi toate rezolvate la fel de ușor.

Corpul rămăsese în cameră. Doris și celelalte erau în aceeași încăpere, incapabile să-și mute privirea de pe ceea ce fusese cîndva o prietenă, învățînd lecția așa cum dorise Henry.

Avu o senzație vagă că este deplasat. Podeaua se mișca sub el. Kelly urmărea cum liniile dintre îmbinările linoleumului se succedau, ca imaginile genericului unui

film, pînă fu condus într-o altă cameră, mai mică. De data asta, încercă să miște capul și chiar reuși să-l ridice cîțiva centimetri, suficient pentru a remarca picioarele unei femei. Pantalonul din bumbac verde se oprea deasupra gleznelor care erau, indiscutabil, ale unei femei. Se auzi o huruială și orizontul lui se deplasă în jos. După un moment, realiză că se află într-un pat-platformă, atîrnat între două centuri de oțel inoxidabil. Nu-și dădea seama cum îi era fixat trupul de pat, dar în momentul în care platforma se roti, simți presiunea cingătorilor care-l susțineau, o senzație care nu-l deranja, dar era prezentă. Atunci zări și chipul femeii. De vîrsta lui, poate cu un an sau doi mai tînără, cu un păr castaniu înghesuit sub boneta verde și ochi de culoare deschisă, care-i zîmbeau prietenește.

— Salut, se auzi vocea din spatele măștii. Sînt asistenta care te îngrijește.

— Unde mă aflu? întrebă Kelly cu o voce hîrîită.

— Spitalul John Hopkins.

— Ce...

— Cineva te-a împușcat.

Se apropie și îi atinse mîna.

Blîndețea mîngîierii trezi o reacție în trupul saturat cu medicamente. Timp de un minut sau două, Kelly nu-și putu defini senzația. Era ca un nor de fum, se învîrtea, risipindu-se și învîrtoșindu-se din nou, creînd o imagine tulbure în fața ochilor. Ca într-un *puzzle,* piesele care lipseau începură să se strecoare la locurile lor și, deși subconștientul îl avertiza că finalul va fi oribil, mintea se grăbea să asambleze cît mai repede imaginea.

Dar asistenta fu cea care grăbi finalul.

Sandy O'Toole nu-și scosese masca de tifon dintr-un motiv anume. O femeie atrăgătoare, ca multe alte asistente, știa că pacienților le făcea plăcere că o frumusețe cum era ea le acorda un interes special. Acum, cînd pacientul John Kelly părea că își revenise cît de cît, desfăcu șireturile măștii și, scoțînd-o, îi oferi un strălucitor zîmbet feminin, o primă rază de lumină pentru el în ultimele ore. Înaltă, cu o carură atletică și strungăreață, Sandra O'Toole plăcea bărbaților. Habar n-avea de ce strungăreața ei era consi-

derată sexy — în fond, era doar locul în care se puteau aduna resturi de mîncare — dar, atîta timp cît își făcea efectul, era doar o modalitate în plus pentru ca pacienții ei să se simtă mai bine. Așa că îi zîmbi, la fel ca în alte dăți. Rezultatul fu cu totul neașteptat.

Pacientul parcă văzuse o fantomă, devenise palid, dar nu era albul zăpezii sau al pînzei de in curate, ci unul marmorean, bolnăvicios, dînd chipului o textură spongioasă, ca a unui material plastic expandat. Primul ei gînd fu că se întîmpla ceva extrem de grav, o hemoragie internă masivă, sau chiar o tromboză cerebrală. Respirația lui era extrem de slabă, de-abia reușea să i-o prindă, iar mîinile i le simțea vlăguite. Privirea lui o urmărise tot timpul și, după un moment, O'Toole realiză că, într-un fel neștiut, ea îi declanșase reacția. Prima pornire a lui O'Toole fu să-i ia mîna și să-i spună că totul era în regulă, deși înțelesese imediat că nu era adevărat.

— Oh, Dumnezeule... Dumnezeule... Pam.

Pe chipul cu trăsături virile nu se citea decît o neagră disperare.

— Pam era cu mine, îi spuse Kelly lui Rosen peste cîteva minute. Știi ce s-a întîmplat cu ea?

— John, poliția trebuie să apară dintr-un minut în altul. Nu știu nimic mai mult. Poate au dus-o la alt spital.

Încerca să-l încurajeze. Dar știa că era o minciună și se detesta pentru că trebuise să i-o spună. Făcu un adevărat spectacol în a-l cerceta pe Kelly — Sandy s-ar fi descurcat la fel de bine — înainte de a-i examina spatele.

— Totul va fi în regulă. Cum îți simți umărul?

— Mă cam doare, Sam, îi răspunse Kelly, încă amețit. Ce s-a întîmplat?

— S-a tras cu o pușcă cu două țevi, ai fost atins destul de serios, dar... geamul era ridicat?

— Da, confirmă Kelly, amintindu-și ploaia din acea noapte.

— Asta e una din chestiile care te-au salvat. Mușchii umărului sînt destul de traumatizați și ai pierdut o grămadă de sînge, dar nu vor rămîne decît niște cicatrice,

nici vorbă de o infirmitate permanentă. M-am ocupat personal.

Kelly îl privi:

— Mulțumesc, Sam. Durerea e suportabilă... a fost mai rău ultima dată cînd...

— Liniștește-te, John, îi ceru Rosen pe un ton blînd, examinîndu-i gîtul cu multă atenție.

Trebuia să vorbească cu radiologii pentru un nou set de radiografii, să fie sigur că nu mai existau așchii, mai ales în zona coloanei vertebrale.

— Vei simți destul de repede efectul tratamentului. Să nu faci pe eroul. Aici nu acordăm puncte pentru chestii din astea. S-a înțeles?

— Te rog, verifică în celelalte spitale, poate o găsești pe Pam, îi ceru Kelly.

O voce din care speranța încă nu dispăruse, deși el știa foarte bine la ce se putea aștepta.

Doi polițiști în uniformă așteptau de mai multă vreme ca John Kelly să-și revină din anestezie. Puțin mai devreme, Rosen îi permisese celui mai vîrstnic să intre în rezerva în care se afla Kelly. La cererea doctorului, interogatoriul fu scurt. După ce avură confirmarea identității pacientului, îl întrebară de Pam; deja Rosen le furnizase o descriere fizică a tinerei, dar nu-i știau numele și așteptau să-l afle de la Kelly. Polițiștii înregistrară și faptul că pacientul stabilise o întîlnire cu locotenentul Allen și-l părăsiră după cîteva minute, cînd Kelly începuse să dea semne de extenuare. Rosen îi avertizase că, oricum, înlănțuirea de șocuri dată de împușcare, operație și tratamentul post operatoriu ar putea afecta coerența gîndirii pacientului.

— Deci, cine este tînăra? întrebă polițistul mai în vîrstă.

— Nici nu-i știam numele de familie pînă acum cîteva minute, răspunse Rosen.

Se aflau în biroul lui și îi invitase pe polițiști să ia loc. Lipsa somnului îl adusese într-o stare de buimăceală și abia reușea să se concentreze în discuția cu polițiștii.

— Cînd i-am cunoscut, ea consuma droguri — bănuiesc că trăiau împreună. Noi am ajutat-o să renunțe.

— Care „noi"?

— Soţia mea, Sarah. E farmacolog aici. Dacă vreţi, puteţi vorbi cu ea.

— O să vorbim, îl asigură poliţistul. Ce ne puteţi spune despre domnul Kelly?

— Veteran din Vietnam, în infanteria marină.

— Domnule, aveţi vreo bănuială că putea consuma droguri?

— Nici vorbă, răspunse Rosen pe un ton uşor ridicat. O condiţie fizică atît de bună ca a lui nu e compatibilă cu drogurile şi am văzut ce reacţie a avut cînd am descoperit că Pam se droga. A trebuit să-l calmez. Indiscutabil, nu este un consumator de droguri. Sînt doctor, aş fi remarcat chestia asta.

Poliţistul nu era prea impresionat de declaraţia lui Sam, dar o acceptă fără comentarii. Se gîndea că detectivii se vor distra de minune cu acest caz. Ceea ce păruse să fie o tîlhărie oarecare se întregea acum cu cel puţin o răpire. Minunate veşti.

— Ce căuta în zona aceea a oraşului?

— Nu ştiu, oftă Sam. Cine-i locotenentul Allen?

— Brigada Omucideri, districtul vestic, îi explică poliţistul.

— Mă întreb care era motivul întîlnirii lor.

— Asta o vom afla de la locotenentul Allen, domnule.

— A fost un jaf?

— Probabil. Oricum, aşa se pare. I-am găsit portofelul la următoarea intersecţie — nici urmă de bani sau cărţi de credit, doar permisul de conducere. În maşină am găsit un revolver. I-a scăpat jefuitorului. Apropo, deţinerea de arme e un delict, remarcă poliţistul.

Alt poliţist pătrunse în încăpere:

— I-am verificat din nou numele. Ştiam că mi-e familiar. L-a ajutat pe Allen. Îţi aduci aminte, anul trecut, cazul Gooding?

Poliţistul mai vîrstnic îşi ridică privirea de pe blocnotes:

— A, da! E tipul care a găsit pistolul?

— Corect, iar în final ne-a antrenat scufundătorii.

— Nici asta nu explică ce dracu' căuta acolo, oftă poliţistul.

— Ai dreptate, admise partenerul lui. Oricum, știind despre cine e vorba, nu cred că venise pentru jocuri de noroc.

Polițistul vîrstnic clătină din cap.

— Era o tînără cu el în mașină. A dispărut.

— Avem și o răpire? Ce știm despre ea?

— Doar numele: Pamela Madden. În jur de douăzeci de ani, în plin tratament de dezintoxicare de droguri, dispărută. Nu s-au găsit tuburile cartușelor. Nu există martori. Probabil că tînăra a dispărut, dar descrierea pe care o avem e valabilă pentru mii și mii de fete din oraș.

Una peste alta, nu era un caz atipic. Adeseori își începeau ancheta știind extrem de puține lucruri. Oricum, cei doi polițiști desțeleniseră terenul, lăsîndu-le detectivilor plăcerea de a intra în detalii.

— Nu era din regiunea noastră. Avea un accent din Texas, ceva în genul ăsta.

— Altceva? întrebă polițistul cel vîrstnic. Haideți, domnule doctor, tot ce vă aduceți aminte, de acord?

Sam făcu o grimasă:

— A fost victima unor abuzuri sexuale. S-ar putea să fie o femeie de stradă. Soția mea spunea — la dracu', doar le-am văzut și eu, avea cicatrice pe spate. A fost biciuită, avea cîteva cicatrice de la niște bătăi strașnice, chestii de genul ăsta. Da, cred că fusese prostituată.

— Domnul Kelly are obiceiuri și cunoștințe ciudate, nu-i așa? remarcă polițistul în timp ce nota declarațiile lui Sam.

— Din ce-ați discutat cu partenerul dumneavoastră, am înțeles că i-a ajutat și pe polițiști, e adevărat?

Profesorul Rosen se enervase.

— Mai aveți și alte întrebări? Trebuie să fac o contra-vizită.

— Domnule doctor, sîntem în fața unei încercări de asasinat, probabil premergătoare jafului, și poate o răpire. Toate sînt delicte grave. Ca și activitatea dumneavoastră, și a noastră are un tipic al ei. Cînd va fi Kelly în stare să răspundă la întrebări?

— Probabil că mîine, deși starea de extenuare nu va dispărea decît peste două-trei zile.

— De acord pentru mîine dimineață la zece, domnule?

— Da.

Polițiștii se ridicară:

— Un coleg de-al nostru va veni mîine, domnule.

Privirea lui Rosen le urmări pașii spre ieșire. Destul de ciudat, era pentru prima oară cînd se vedea implicat într-o investigație a poliției. În activitatea lui se întîlnise mai mult cu accidentele de circulație și de muncă. Îi era imposibil să se gîndească la Kelly ca la un infractor, deși cam asta părea să fi fost substratul întrebărilor lor. Doctorița Pretlow intră în cameră:

— Am rezultatele analizelor de sînge ale lui Kelly.

Îi întinse foile lui Rosen.

— Blenoragie. Ar trebui să fie mai atent. Îi prescriu penicilină. E alergic la ceva?

— Nu.

Rosen închise ochii și înjură. Ce dracu' s-ar mai putea întîmpla astăzi?

— Nu e nici o dramă, domnule. E într-o fază incipientă. Cînd se va simți mai bine, îi voi pune pe cei de la asistența socială să-i vorbească despre...

— Nu, nu vei face așa ceva, mîrîi Rosen.

— Dar...

— Fata de la care s-a pricopsit probabil că e moartă, iar noi n-avem dreptul să-i întinăm amintirea pe care i-o va păstra.

Era prima oară cînd Sam se înclina în fața faptelor — și asta făcea și mai a dracului situația — declarînd că Pam era moartă. N-avea probe pe care să-și bazeze supoziția, dar intuiția îl avertiza că nu exista altă posibilitate.

— Domnule doctor, legea cere...

Era deja prea mult. Rosen era pe punctul de a exploda.

— E vorba de un om cumsecade. L-am urmărit îndrăgostindu-se de o fată care probabil că a fost ucisă, iar amintirea pe care i-o va păstra nu va fi murdărită de faptul că i-a transmis o boală venerică. E clar, doamnă doctor? Pacientul nu trebuie să știe decît că este vorba de un tratament pentru o infecție postoperatorie. Completează fișa în mod corespunzător.

— Nu, domnule doctor, n-am să fac asta.

Profesorul Rosen luă fișa, completînd-o cu prescripțiile adecvate:

— S-a făcut!

Își ridică privirea.

— Doamnă Pretlow, ai toate datele pentru a fi un chirurg excelent. Încearcă însă să ții minte că pacienții care beneficiază de serviciile noastre sînt ființe umane, cu bucuriile și durerile lor. Dacă vei proceda așa, cred că, o dată cu trecerea timpului, meseria asta îți va părea într-un fel mai ușoară. De asemenea, te va ajuta să devii un medic mai bun.

De ce se montase doctorul Rosen atît de tare? se întrebă Ann Pretlow părăsind încăperea.

8

Camuflarea

Totul se datorase hazardului. 20 iunie era o zi fierbinte și anostă. Un fotograf de la *Baltimore Sun* își înlocuise anticul Honeywell Pentax cu un aparat nou, un Nikon și, în timp ce încă mai suspina după cel vechi, se bucura, exploatînd facilitățile de tot felul pe care i le punea la dispoziție proaspătul cadou. Nikonul era un model nou, iar compania care-l comercializa, dorind ca aparatul să fie grabnic acceptat de selecta comunitate a fotografilor profesioniști, oferise cîte un aparat și un set complet de obiective la douăzeci de fotografi de la diverse ziare de pe tot cuprinsul țării. Bob Preis primise unul, datorită Premiului Pulitzer cîștigat cu trei ani în urmă. Acum, tolănit în mașina sa, pe Druid Lake Drive, urmărea cu o ureche distrată apelurile radio pe frecvența poliției, sperînd să se întîmple ceva interesant, dar totul decurgea normal. Se juca cu noul său aparat, exersîndu-și abilitatea în schimbarea obiectivelor. Nikonul era o sculă minunată și, ca un infanterist care își demontează arma și o curăță în cea mai de nepătruns întunecime, Preis schimba obiectivele într-o deplină rutină a mișcărilor, forțîndu-și privirea să măture împrejurimile, un mijloc eficient pentru a împiedica ochii să-i urmărească mîinile ale căror gesturi trebuiau să devină la fel de automate și naturale ca și cum ar fi fost vorba de trasul fermoarului la pantaloni.

Îi atraseră atenția ciorile. O fîntînă arteziană fusese amplasată în apropierea mijlocului lacului al cărui contur

era neregulat. Nici vorbă de o realizare arhitectonică de excepție, ci doar de un cilindru compact din ciment, înălțîndu-se doi metri deasupra apei, din care izbucneau jeturi răzlețe, mai mult sau mai puțin verticale, deși în ziua respectivă rafalele de vînt spulberau picăturile în toate direcțiile. Ciorile se învîrteau în jurul apei, încercînd din cînd în cînd să plonjeze spre baza fîntînii, renunțînd, speriate de cascada stropilor incolori. Ce putea să le atragă pe ciori acolo? Mîinile scormoniră în cutie, după obiectivul de 200 mm și, montîndu-l în aparat, imaginea îi apăru clară în fața ochilor.

— Sfinte Isuse!

Preis trase în grabă zece fotografii. Apoi contactă redacția prin stația radio, cerîndu-le să anunțe imediat poliția. Schimbă din nou obiectivul, alegînd de data asta unul de 300 mm, cel mai puternic pe care-l avea. După ce termină filmul, îl înlocui cu unul color. Rezemă aparatul pe rama geamului vechiului său Chevrolet și începu să tragă poză după poză. Văzu cum cioara trece prin perdeaua de apă și se așeză pe...

— O, Dumnezeule, nu...

Pentru că era un trup acolo, cel al unei tinere femei, alb ca alabastrul și, prin lentila obiectivului, corbul îi părea foarte aproape, învîrtindu-se circumspect în jurul leșului, ochii lui negri și nemiloși inspectînd corpul care, pentru el, nu reprezenta decît o masă bogată și variată. Preis puse aparatul pe banchetă și porni mașina. Reuși să încalce de două ori legea circulației, dar opri cît putu de aproape de fîntînă și, fiind într-unul din rarele momente în care profesionalismul era subjugat de pornirile umanitare, apăsă frenetic pe claxon, sperînd să gonească pasărea. Cioara își ridică repede capul și, apreciind că sursa zgomotului nu reprezenta un pericol imediat, se întoarse să-și aleagă prima bucățică în care să-și înfigă colții. Inspirația îl ajută pe Preis: soluția aleasă la întîmplare se dovedi eficientă. Semnaliză cu farurile, aprinzîndu-le și stingîndu-le, o chestie destul de neașteptată pentru pasărea care-și luă zborul. Era mai prudent așa; s-ar fi putut să fie o bufniță, iar mîncarea tot nu

dispărea de acolo. Cioara va aștepta ca pericolul să se îndepărteze și se va întoarce la masă.

— Care-i treaba? întrebă un polițist, trăgînd mașina lîngă a lui.

— Un corp în fîntînă. Privește.

Îl întinse aparatul.

— Dumnezeule, mormăi polițistul, înapoindu-i-l, după un lung moment de liniște.

Făcu un apel prin stația radio, în timp ce Preis continua să fotografieze. Începură să apară mașinile poliției, una după una, la fel ca ciorile, pînă ajunseră la opt, toate parcate în zona care oferea cea mai bună vizibilitate asupra fîntînii. După zece minute sosi și o mașină de pompieri — avînd la bord un funcționar de la domeniul public — remorcînd o barcă pe care o lansară imediat la apă. Își făcu apariția și echipa medicului legist, într-un microbuz-laborator. Era timpul ca polițiștii să se deplaseze la fîntînă. Preis își oferi serviciile — oricum, era mai bun decît fotograful pe care-l folosea poliția — dar fu refuzat categoric, așa că rămase să înregistreze evenimentul de pe malul lacului. Treaba asta nu-i va aduce un nou Pulitzer. Deși ar fi putut, aprecie el. Dar prețul pentru premiu implica imortalizarea momentului în care — în mijlocul unuia din marile orașe americane — o cioară și-ar fi înfipt ciocul în trupul fără viață al unei tinere. Iar asta nu merita coșmarurile. Deja prea multe îl bîntuiseră pînă acum.

Mulțimea începuse să se adune în jur. Polițiștii, strînși în mici grupuri, își pigmentau cu un umor macabru comentariile asupra evenimentului. Sosise și un car de televiziune, de la studioul amplasat pe Television Hill, chiar la nord de parcul în care se găsea grădina zoologică a orașului. Bob Preis își ducea adeseori copiii s-o viziteze, iar lor le plăceau în mod special leul, care avea numele destul de banal de Leo, urșii polari și toate celelalte animale de pradă care se găseau la adăpostul barelor de oțel și al zidurilor de piatră. Spre deosebire de unii oameni, își spuse el, privindu-i pe polițiști cum ridicau trupul și-l introduceau într-un sac de plastic. Cel puțin chinurile ei luaseră sfîrșit. Preis puse un film nou, pentru a înregistra secvențele în care cadavrul era cărat la duba Parchetului.

Apăruse și un reporter de la *Sun*. Punea întrebări de zor, în timp ce Preis se întorcea la laboratorul său din Calvert Street pentru a se lămuri cît de bun era noul său aparat.

— John, au găsit-o îl anunță Rosen.

— Moartă?

Kelly nu-și putu ridica privirea. Tonul lui Sam îi dezvăluise deja care era adevărata veste. Nu era o surpriză, dar nimănui nu-i este prea ușor să renunțe la speranță.

Sam dădu din cap.

— Da.

— Cum?

— Încă nu știu. Poliția m-a sunat acum cîteva minute și... iată-mă.

— Mulțumesc, prietene.

Sam își spuse că vocea lui Kelly părea complet lipsită de viață.

— Îmi pare rău, John... Eu... doar știi ce simțeam pentru ea.

— Da, știu. Nu e vina ta, Sam.

— N-ai mîncat.

Rosen făcu un gest spre tava de pe noptieră.

— Nu mi-e foame.

— Dacă vrei să revii la ce ai fost, e nevoie să-ți recapeți vlaga.

— Pentru ce? întrebă Kelly, cu privirea în podea.

Rosen se apropie de pat și îi luă mîna. Nu prea erau multe de spus. Chirurgul n-avea curaj să-l privească pe Kelly în ochi. Petrecuseră destul timp împreună și știa că prietenul lui se socotea vinovat, iar el nu avea suficiente date pentru a-i vorbi, cel puțin nu încă. Moartea era tovarășul de drum al lui Sam Rosen, doctor în medicină, profesor la facultate. Neurochirurgii tratează leziunile importante ale celei mai delicate zone ale anatomiei umane, însă rezolvarea celor cu care sînt adeseori confruntați este, în mod frecvent, mai presus de puterea și posibilitățile omenești. Dar, oricît de tare ai fi, moartea

neașteptată a unei persoane pe care o cunoști te face să suferi.

— Te pot ajuta cumva? întrebă el după un minut sau două.

— Nu acum, Sam. Mulțumesc.

— Poate un preot.

— Nu, nu acum.

— N-a fost vina ta, John.

— Dar a cui? A avut încredere în mine, Sam. Am ratat totul.

— Polițiștii vor să te interogheze din nou. Le-am spus să vină mîine dimineață.

Kelly trecuse prin al doilea interogatoriu în cursul dimineții. Le spusese destul de mult din ceea ce știa. Numele ei, orașul în care se născuse, cum se cunoscuseră. Da, avuseseră relații intime. Da, fusese o prostituată, o fugară. Da, corpul ei păstra semnele bătăilor primite. Da, le spusese destul, dar nu totul. Fusese incapabil să le furnizeze toate informațiile deoarece, dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să recunoască în fața celorlalți dimensiunile eșecului său. Evitase să răspundă la unele întrebări, văitîndu-se de durere — o senzație reală, deși el o exagerase. Simțise că polițiștii nu-l prea agreau, dar nu-l deranja chestia asta. De fapt, pentru moment nici propriile impresii despre persoana lui nu erau prea favorabile.

— E în regulă.

— Pot... ar trebui să-ți schimb medicația. Am încercat s-o luăm ușurel, nu-mi place să forțez lucrurile, dar, John... te vor ajuta să te relaxezi.

— Să bagi mai multe calmante în mine?

Kelly își ridică capul și expresia de pe chipul lui era ceva ce Rosen nu și-ar fi dorit să mai vadă vreodată.

— Chiar crezi că are vreo importanță, Sam?

Rosen își întoarse capul, nedorind să întîlnească privirea care-l urmărea atentă.

— Gata, ai terminat cu patul ăsta. În cîteva minute te mutăm într-unul normal, într-o rezervă.

— De acord.

Chirurgul ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu găsi cuvintele potrivite. Părăsi încăperea în tăcere.

Sandy O'Tole, ajutată de doi infirmieri, îl mutară cu multă grijă într-un pat normal de spital. Sandy îi aranjă o pernă mai înaltă sub cap, pentru a-i proteja umărul rănit.

— Am aflat, spuse ea.

O deranja faptul că bărbatul nu-și exterioriza durerea. Era un tip dur, dar nu prost. Poate că era dintre aceia care-și plîng amarul singuri, dar era sigură că încă n-o făcuse. Iar ea știa că plînsul era necesar. Lacrimile curăță toată amăreala din suflet — o otravă care, dacă nu o înlături, poate fi mai ucigătoare decît una adevărată. Asistenta se opri lîngă patul lui.

— Sînt văduvă.

— Vietnam?

— Da. Tim era căpitan în regimentul unu cavalerie.

— Îmi pare rău, murmură Kelly, fără să întoarcă capul. M-au salvat odată.

— E greu. Știu.

— În noiembrie am pierdut-o pe Tish și acum...

— Sarah mi-a povestit. Domnule Kelly...

— John, o întrerupse el blînd.

Ceva în sufletul lui îl împiedica să fie grosolan cu ea.

— Mulțumesc, John. Pe mine mă cheamă Sandy. Neșansa nu poate schimba un om, continuă ea pe un ton sincer, dar ușor ezitant.

— Nu e vorba de noroc. Mă avertizase că e un loc periculos, dar n-am ținut cont și am dus-o acolo, pentru că doream să mă conving.

— Incercînd s-o protejezi, ai fost și tu la un pas de moarte.

— N-am protejat-o, Sandy, am ucis-o.

Ochii larg deschiși ai lui Kelly fixau tavanul.

— Am fost nepăsător și tîmpit și am omorît-o.

— Alții au ucis-o, cei care au încercat să te omoare și pe tine. Ești o victimă.

— Nu victimă. Doar un tîmpit.

Vom discuta despre asta mai tîrziu, își zise asistenta O'Toole.

— John, ce fel de fată era?

— Ghinionistă.

Kelly făcu un efort s-o privească în față, dar amintirile îl copleșiră și mai tare. Îi rezumă asistentei în cîteva fraze viața celei care fusese Pamela Starr Madden.

— Deci, după toți acei bărbați care au brutalizat-o și s-au folosit de ea, tu ai reușit să-i oferi ceva ce nu mai primise de la nimeni.

O'Toole făcu o pauză, așteptînd un răspuns care nu venea.

— I-ai oferit dragostea ta, nu-i așa?

— Da.

Trupul lui Kelly se încordă pentru o clipă.

— Da, am iubit-o.

— Hai, dă-i drumul! îi ceru asistenta. Trebuie!

La început, el închise ochii. Apoi clătină din cap.

— Nu pot.

Va fi un pacient dificil, își spuse ea. Cultul bărbăției rămînea un mister. Îl văzuse la bărbatul ei, care, după un stagiu ca locotenent în Vietnam și o permisie acasă, se întorsese în focul luptei, de data asta pe post de comandant de companie. Nu-i surîsese perspectiva întoarcerii în Vietnam, nu tînjise după ea, dar nici nu se codise cînd trebuise să plece. Făcea parte din meseria lui, încercase el să-i explice în noaptea nunții, cu două luni înainte de plecare. O meserie prostească, nefolositoare, care o costase un soț și, îi era teamă, poate chiar viața ei. Cui îi păsa cu adevărat de ceea ce se întîmpla la celălalt capăt al pămîntului? Și totuși, fusese important pentru Tim. Oricare ar fi fost numele acestei forțe, pentru ea nu era decît vanitate, iar adevăratul ei înțeles era grimasa de durere pe care o vedea pe fața pacientului. O'Toole ar fi știut mai mult despre durere, dacă ar fi fost în stare să-și lase gîndul să zboare mai departe.

— Asta chiar că a fost o tîmpenie.

— E un punct de vedere, acceptă Tucker. Dar nu pot să-mi las fetele să mă părăsească cînd au chef, nu-i așa?

— N-ai auzit că pot fi și îngropate?

— Oricine poate să facă asta.

Bărbatul zîmbi în întuneric, urmărind filmul. Se aflau pe rîndul din spate într-un cinematograf din centru, un

imobil din anii '30 care se dărăpăna de la o zi la alta, iar rețetele filmelor care rulau de la 9 dimineața erau suficiente doar pentru întreținerea curentă. Era însă locul ideal pentru o întîlnire conspirativă cu un informator special, așa cum va fi descrisă acțiunea în raportul polițistului.

— E o neglijență că nu l-ați omorît și pe tip.

— Crezi că va reprezenta o problemă? se interesă Tucker.

— Nu. Doar n-a văzut nimic, nu?

— Omule, tu trebuie să-mi spui.

— N-am putut să-mi bag nasul mai mult în cazul ăsta, doar ți-am spus.

Bărbatul făcu o pauză, luînd o mînă de floricele și rumegîndu-și enervarea o dată cu ele.

— Este cunoscut în departament, a luptat în marină, a fost scafandru, locuiește undeva lîngă țărmul estic al golfului, un fel de haimana mai înstărită trîndăvind pe o insulă, după cît am reușit să aflu. Primul interogatoriu n-a scos nimic la iveală. Ryan și Douglas se ocupă de caz acum, dar se pare că nu au o bază de la care să pornească.

— O poveste asemănătoare mi-a spus și ea cînd... i-am „vorbit". A agățat-o și se pare că s-au distrat de minune împreună, dar, cînd ea a rămas fără droguri, l-a convins s-o aducă în oraș, ca să facă rost. Deci, nici o nenorocire?

— Probabil că nu, dar să nu scăpăm situația de sub control, în regulă?

— Vrei să-l lichidez în spital? își susură Tucker întrebarea. Cred că pot aranja asta.

— Nu! Nu fi tîmpit, chestia este înregistrată ca un jaf oarecare. Orice element în plus îi va da o altă dimensiune. N-avem nevoie de asta. Lasă-l în pace. Nu știe nimic.

— Deci, timpul nu reprezintă o problemă?

Tucker dorea să fie sigur în privința asta.

— Nu. Dar încearcă să ții minte că nu se poate deschide o anchetă pentru crimă, dacă nu există cadavrul.

— De acord, însă trebuie să le arăt oamenilor că nu e cazul să miște-n front.

— Din ce-am auzit că i-ai făcut ei...

— Atît cît să nu miște-n front, repetă Tucker. A fost un fel de exemplu. O faci cum trebuie și scapi de probleme pentru o vreme. Dar asta nu-i treaba ta. Ce te deranjează?

Altă mînă de floricele îl ajută să se alinieze la logica momentului:

— Ce ai pentru mine?

Tucker zîmbi în întuneric:

— Domnului Piaggi a început să-i placă să facă afaceri cu mine.

Un mormăit în întuneric.

— N-aș avea încredere în el.

— Devine complicat, nu-i așa?

Tucker făcu o pauză.

— Dar am nevoie de legăturile lui. Sîntem aproape de o mare lovitură.

— Cît de aproape?

— Curînd, îl temperă Tucker. Cred că pasul următor va fi aprovizionarea cu marfă a nordului. De fapt, astăzi Tony este acolo, stabilind contacte cu niște tipi.

— Să lăsăm viitorul, ce facem acum? M-ar interesa o marfă de primă calitate.

— Trei tipi c-o tonă de canabis e suficient? întrebă Tucker.

— Sînt informați de existența ta?

— Nu, doar eu de-a lor.

În fond, ăsta era clenciul — organizația lui funcționa impecabil. Doar cîțiva oameni îl cunoșteau și aceia știau foarte bine la ce se puteau aștepta dacă trăncăneau. Pentru a întări disciplina, trebuie să fii fără menajamente.

— Luați-l încetișor, recomandă Rosen în fața ușii rezervei. E în plin proces de recuperare după o traumă majoră, fiind sub medicație complexă. Încă nu este în stare să susțină o conversație coerentă.

— Domnule doctor, și eu trebuie să-mi fac treaba.

Cazul fusese preluat acum de un alt polițist, detectivul sergent Tom Douglas. Avea vreo patruzeci de ani și părea la fel de obosit și dezamăgit ca și Kelly, aprecie Rosen.

— Sînt de acord. Dar a fost grav rănit, plus șocul cînd a aflat ce i s-a întîmplat prietenei lui.

— Cu cît obținem mai repede informații, cu atît cresc șansele de a pune mîna pe ticăloșii ăia. Domnule, meseria dumneavoastră este dedicată vieții, a mea aparține morții.

— Dacă vreți să țineți cont de opinia unui doctor, să știți că, în momentul de față, nu vă poate fi de mare ajutor. A trecut prin prea multe încercări. Din punct de vedere clinic este într-o stare depresivă cu implicații în procesul de recuperare fizică.

— Încercați să-mi sugerați că ați vrea să asistați la întrevedere? întrebă Douglas.

Asta ne mai trebuie acum — Sherlock Holmes amator să ne supravegheze! Dar era o bătălie pe care nu putea s-o cîștige și nici măcar n-avea chef să lupte.

— Aș fi mai liniștit dacă aș putea asista. Nu-l bruscați, repetă Sam, deschizînd ușa.

— Domnule Kelly, îmi pare rău, îl asigură detectivul după ce se prezentă.

Douglas își deschise carnețelul. Datorită vîlvei pe care o stîrnise, cazul fusese pasat de la eșalonul inferior la departamentul lui. Fotografia color de pe prima pagină a ziarului *Evening Star* părea aproape pornografică, iar primarul intervenise personal, solicitînd rezolvarea urgentă a cazului. Acesta era motivul pentru care se pricopsise cu ancheta, iar acum se întreba cît timp va mai rămîne treaz interesul primarului. *Nu prea mult,* aprecie detectivul. Singurele preocupări care rămîn mai mult de o săptămînă în mintea politicienilor sînt legate de captarea a noi alegători și de păstrarea celor vechi. I se încredințase un caz extrem de delicat, iar acum se afla în fața celui mai neplăcut moment.

— Cu două nopți în urmă erați în compania unei tinere pe nume Pamela Madden.

— Da, răspunse Kelly, închizînd ochii.

Asistenta O'Toole intră, aducîndu-i doza matinală de antibiotice.

— Domnule Kelly, ieri după-amiază a fost descoperit cadavrul unei tinere ale cărei semnalmente se potrivesc cu cele ale domnișoarei Madden.

Douglas băgă mîna în buzunarul hainei.

— Nu! țipă Rosen, sărind de pe scaun.

— Ea este? întrebă Douglas, apropiind fotografia de fața lui Kelly, sperînd că tonul folosit atenuase din șocul impactului.

— Fir-ar a dracului!

Chirurgul îl răsuci pe polițist, împingîndu-l în perete. În timpul mișcării, poza căzu pe pieptul lui Kelly.

Doar o groază nemărginită i se citi în ochii larg deschiși. Trupul îi zvîcni înainte, încercînd să rupă cingătorile care-l încorsetau. Căzu pe spate, alb ca varul. Privirile celor din încăpere se întoarseră spre asistentă, dar ea nu avea ochi decît pentru pacient.

— Domnule doctor, eu... încercă Douglas să se justifice.

— Pleacă dracului din spitalul meu, aproape că urlă Rosen. Un șoc ca ăsta putea să-l ucidă. De ce nu mi-ai spus...

— Trebuia s-o identifice.

— Puteam s-o fac eu!

O'Toole, cu doza de antibiotice în mînă, urmărea cu o ureche distrată cearta celor doi adulți, care se hîrîiau ca niște puștani pe terenul de joacă, dar singura ei grijă era John Kelly. Încercase să îndepărteze fotografia, iar privirea îi urmări ca hipnotizată imaginea oribilă, pînă cînd mîna lui Kelly recuperă poza, aducînd-o în fața ochilor larg deschiși. Tulburată de expresia de pe chipul lui, Sandy se retrase instinctiv, dar Kelly reuși să se stăpînească.

— Nu-i nimic, Sam. Și el trebuie să-și facă meseria.

Privirea lui Kelly poposi pentru ultima oară pe fotografie. Apoi ochii i se închiseră, iar el îi întinsese asistentei fotografia.

Pentru toți părea o reintrare în normal, dar nu și pentru asistenta O'Toole. Îl urmări pe Kelly înghițind medicamentul amar și părăsi încăperea. Se îndreptă spre oficiul asistentelor, retrăind momentul pe care doar privirea ei îl înregistrase. Paloarea de nedescris a chipului lui Kelly — fusese aproape convinsă că fusese un șoc — agitația din spatele ei, în timp ce se îndrepta spre pacient — și apoi... ce? Ceva cu totul diferit: pentru o clipă trăsăturile lui Kelly se metamorfozaseră, parcă s-ar fi

deschis o ușă spre altceva, oferindu-i o priveliște pe care nu și-o imaginase vreodată. Ceva ancestral, de o mare sălbăticie și urîțenie. Privirea lui se concentrase asupra unui lucru pe care ea nu putuse să-l vadă. Nu șocul îi albise chipul, ci ura. Pentru o clipă, pumnii încleștați dăduseră senzația unor pietre care vibrau. Și deodată, o altă transformare a chipului. Ura oarbă și ucigătoare lăsase locul detașării, iar ochii ei prinseseră cea mai înfricoșătoare privire pe care o văzuse vreodată. Apoi ușa se trîntise la loc. Ochii lui Kelly se închiseseră și, cînd îi redeschise, chipul lui arbora o seninătate anormală. O'Toole aprecia că secvența completă nu durase mai mult de patru secunde, timp în care Rosen și Douglas își continuaseră gîlceava lîngă perete. Oroarea lăsase locul urii, urmată de un licăr de înțelegere pentru ca, în final, totul să se topească într-o falsă seninătate, dar acea fulgerare, între momentul de înțelegere și disimularea finală, o îngrozise cel mai tare.

Ce deslușise pe chipul acestui bărbat? Răspunsul nu-i venise imediat. Da, ceea ce văzuse era moartea. Controlată. Planificată. Disciplinată.

Da, chiar moartea, trăind în mintea acestui om.

— Domnule Kelly, nu este unul din lucrurile pe care le fac cu plăcere, îl asigură Douglas, în timp ce-și aranja haina.

Un schimb de priviri jenate între detectiv și chirurg.

— John, te simți bine?

Rosen se îndreptă spre pat și îi luă repede pulsul, surprins să-l găsească aproape normal.

— Da...

Kelly dădu din cap și-l privi pe detectiv.

— Da, este ea... Pam.

— Îmi pare rău, crede-mă, îl consolă Douglas pe un ton din care răzbătea sinceritatea, dar nu există nici o cale mai blîndă pentru așa ceva. Niciodată nu există. Ceea ce s-a întîmplat este un capitol încheiat, iar acum este datoria noastră să-i găsim pe criminali. Pentru asta, avem nevoie de ajutorul tău.

— De acord, acceptă Kelly pe un ton neutru. Unde-i Frank? De ce n-a venit el?

— Nu se poate ocupa de acest caz, răspunse sergentul Douglas, aruncîndu-i o privire chirurgului. Un profesionist nu-și permite să se ocupe de o investigație criminală în care este implicat personal.

Nu prea era adevărat — de fapt, nu era deloc adevărat — dar suna convingător.

— I-ai văzut pe cei care...

Kelly clătină din cap și, fixîndu-și privirea pe pat, răspunse printr-un murmur:

— Nu. Mă uitam în cealaltă parte. Mi-a spus ceva, dar n-am înțeles. Eu mă răsucisem spre dreapta, apoi m-am răzgîndit și începusem să mă întorc spre stînga. N-am reușit să termin mișcarea.

— Ce făceai în timpul ăsta?

— Observam. Ascultă, doar ai vorbit cu locotenentul Allen, nu-i așa?

— Adevărat, admise Douglas.

— Pam fusese martoră la o crimă. O adusesem în oraș pentru a-i spune lui Frank ce știa.

— Continuă.

— Avusese legături cu niște indivizi care se ocupă de comerțul cu droguri. A fost de față cînd au ucis o fată. I-am spus că ar trebui să facă ceva în privința asta. Iar eu eram curios să văd cam despre ce este vorba, continuă Kelly pe un ton monoton, încă sufocat de vinovăția lui, în timp ce mintea îi repeta aceeași imagine.

— Nume?

— Nu-mi amintesc nici unul, răspune Kelly.

— Hai, dă-i drumul, îi ceru Douglas, aplecîndu-se spre el. Imposibil ca ea să nu-ți fi spus cîteva nume.

— N-am fost prea curios. Mi-am imaginat că asta e treaba voastră, vreau să spun a lui Frank. Trebuia să-l intîlnim în noaptea aceea: Tot ce știu este că există o bandă care se ocupă de comerțul cu droguri și se folosește de femei.

— Asta-i tot ce știi?

Kelly îl privi drept în ochi.

— Da. Nu e de prea mare ajutor, nu-i așa?

Douglas așteptă cîteva clipe înainte de a continua. Oricum o întorcea, nu găsea nici o pistă folositoare, dar îi

venise din nou rîndul la turnat minciuni și se hotărî s-o facă, amestecîndu-le cu ceva adevăr, ca să fie digerate mai ușor.

— Există doi hoți care-și fac de cap prin partea vestică a orașului. Doi negri de înălțime medie, cam asta e tot ce avem ca semnalmente. Pușca aia cu două țevi este tipică pentru modul lor de operare. S-au specializat în atacarea celor care vin să-și cumpere doza de droguri, căutîndu-i mai ales pe cei înstăriți. Probabil că o mare parte din jafurile lor nici n-au fost semnalate. Avem unele indicii care-i implică în două asasinate. Acesta ar putea fi al treilea.

— Asta-i tot? întrebă Rosen.

— Jaful și crima sînt delicte majore, domnule doctor.

— Dar Kelly n-a fost jefuit.

— E un mod de a privi lucrurile, acceptă Douglas, întorcîndu-se din nou la martorul lui. Domnule Kelly, trebuie să fi văzut ceva. Ce naiba căutai în zona aceea? Domnișoara Madden încerca să cumpere ceva... ?

— Nu!

— Gata, s-a terminat. A murit. Poți să-mi spui. Trebuie să știu, insistă Douglas.

— Vă repet, fusese în legătură cu banda aia iar eu, oricît de neverosimil ar părea, chiar nu știu nimic despre droguri...

Dar voi afla!

Rămas singur în rezervă, pradă gîndurilor, Kelly își lăsă privirea să vagabondeze pe tavan, măturînd suprafața albă ca a unui ecran de cinematograf.

Pentru început, poliția greșea. Nu știa de unde îi venea o asemenea certitudine, dar o avea și asta îi era suficient. *Nu erau hoți, tipii care băgaseră groaza în Pam.*

Ceea ce se întîmplase se potrivea cu ce aflase de la Pam. Nu era prima oară cînd ei procedau așa. Își permisese luxul de a se lăsa reperat — de două ori. Era într-adevăr vinovat, dar asta era o poveste încheiată acum și nu mai putea s-o schimbe. Orice greșeli ar fi făcut, erau iremediabile. Cei care o asasinaseră pe Pam erau liberi și, fiind la a

doua crimă, n-or să se oprească aici. Dar nu astea erau gîndurile care preocupau cu adevărat mintea celui al cărui chip era ascuns în spatele măștii de tifon.

În regulă, decise el. *O.K. Indivizii ăștia încă n-au avut de-a face cu un tip ca mine. Trebuie să-mi recapăt vlaga*, își spuse nostromul John Terence Kelly.

Rănile erau grave, dar o să supraviețuiască. Știa fiecare etapă a procesului. Recuperarea va fi dureroasă, dar va face tot ce i se va cere, suficient ca ei să fie mîndri de pacientul lor, își spuse Kelly, dezvelindu-se un pic de sub pled. De abia după aceea va începe cu adevărat greul. Alergări, haltere, înot. Apoi antrenamentul cu armele. Iar în final, pregătirea mintală — deși, își dădea seama, asta deja începuse.

O, nu! Nici chiar în cele mai sumbre coșmaruri n-au avut de-a face cu unul ca mine.

În minte îi străfulgeră porecla pe care o căpătase în Vietnam.

Șarpele.

Kelly apăsă pe butonul de apel de lîngă pernă. Asistenta O'Toole apăru peste două minute.

— Mi-e foame, o anunță el.

— Sper că niciodată nu va mai trebui să fac așa ceva, îi repetă Douglas locotenentului.

— Cum a mers?

— Ei, profesorul ăla s-ar putea să înainteze o plîngere. Sper că am reușit să-l liniștesc, dar, cu tipii ca el, nu știi niciodată cum stai.

— Kelly știe ceva?

— Nimic ce ne-ar fi de folos, răspunse Douglas. E încă prea șocat, pentru a fi coerent, dar n-a văzut pe nimeni, n-a... la dracu', dacă ar fi remarcat ceva, probabil că ar fi reacționat într-un fel oarecare. I-am arătat și fotografia de la morgă, încercînd să-l scot puțin din amorțeală. Am crezut că va face infarct. Doctorul parcă înnebunise. Nu prea sînt mîndru de chestia asta, Em. Astfel de fotografii n-ar trebui arătate nimănui.

— Include-ne și pe noi, Tom, include-ne și pe noi.

Locotenentul Emmet Ryan își ridică privirea de pe maldărul de fotografii, jumătate făcute în locul unde descoperiseră cadavrul, celelalte la morgă. Deși petrecuse destui ani în poliție, imaginile pe care le vedea i se păreau oribile, mai ales că nu era vorba de o crimă pasională sau a unui nebun. Nu, execuția avusese un scop precis, fiind realizată cu mult sînge-rece.

— Am vorbit cu Frank. Kelly e un tip de treabă, l-a ajutat să rezolve cazul Gooding. Nu e amestecat în nici o chestie tulbure. Toți doctorii susțin că în nici un caz nu e consumator de droguri.

— Ce ai aflat despre fată?

Douglas nu trebuia să spună mai mult, amîndoi știau că trecutul fetei le-ar putea furniza pista de care aveau nevoie. Of, dacă Kelly i-ar fi sunat pe ei, în loc de Allen, care habar n-avea de investigațiile lor. Dar n-o făcuse și o potențială sursă de informații, poate cea mai bună, fusese asasinată.

— Am primit confirmarea că amprentele Pamelei Madden sînt în fișier. Au săltat-o în Chicago, Atlanta și New Orleans pentru prostituție. Dar de fiecare dată a scăpat de proces și n-a făcut nici măcar o zi de pușcărie. Judecătorii s-au mulțumit să-i dea drumul. Delict fără victimă, am dreptate?

Sergentul își înghiți înjurătura adresată idioților care umpleau din belșug scaunele judecătorești.

— Sigur, Em, nici vorbă de victime. Deci, față de acum șase luni, nu ne-am apropiat nici cu un pas de indivizii ăștia? Avem nevoie de mai mulți oameni, izbucni Douglas, reiterînd evidența.

— Pentru a-l vîna pe asasinul unei prostituate? întrebă locotenentul. Primarului nu i-a plăcut poza din ziar, dar deja a aflat care era ocupația fetei și, după o săptămînă, lucrurile vor intra în normal. Crezi că dăm lovitura într-o săptămînă, Tom?

— Poate că ar trebui să-l informezi.

— Nu.

Ryan clătină din cap.

— Va trăncăni. Ai cunoscut politicieni care să nu vorbească? Tipii și-au infiltrat un om de-al lor și în clădi-

cea asta. Vrei forţe noi care să te ajute? Spune-mi, unde-i găsim pe cei în care să avem încredere?

— Ştiu, Em, recunoscu Douglas. Dar aşa nu avansăm deloc.

— Poate că băieţii de la Narcotice vor da de un indiciu.

— Vezi să nu, îl persiflă Douglas.

— Kelly ne-ar putea ajuta?

— Nu. Prostănacul se uita în altă parte în momentul atacului.

— Atunci vezi-ţi de treabă, ai grijă ca totul să fie în regulă şi las-o aşa. De la judiciar încă n-a apărut nimic. Poate scot ei ceva la iveală.

— Da, domnule, mormăi Douglas.

Cum se întîmpla adeseori în cursul unei anchete, trebuia să temporizezi, aşteptînd greşelile celeilalte părţi. Tipii ăia nu prea făceau multe, dar, mai devreme sau mai tîrziu, toţi o zbîrceau, îşi spuseră amîndoi poliţiştii. Din păcate, se părea că erorile celorlalţi nu veneau niciodată suficient de repede.

Locotenentul Ryan îşi întoarse privirea spre fotografii.

— S-au distrat de minune cu ea. La fel ca şi cu cealaltă.

— Mă bucur că mănînci.

Kelly îşi ridică privirea de pe farfuria pe care aproape o golise.

— Poliţistul avea dreptate, Sam. S-a terminat. Trebuie să mă pun pe picioare şi să mă ocup de ceva, nu?

— Ce-ai de gînd să faci?

— Nu ştiu. La naiba, pot să mă întorc în armată sau altceva.

— Trebuie să-ţi învingi durerea, John, spuse Sam, aşezîndu-se lîngă patul lui Kelly.

— Ştiu cum s-o fac. Am mai făcut-o şi altădată, îţi aminteşti?

Se uită spre Sam.

— Ce le-ai spus poliţiştilor despre mine?

— Cum ne-am întîlnit, chestii de genul ăsta. De ce?

— Din cauza ocupației pe care am avut-o în armată. E o treabă secretă, Sam. Unitatea căreia îi aparțineam nu exista în mod oficial. Treburile pe care le făceam nu s-au întîmplat niciodată, înțelegi ce vreau să spun?

— Nu m-au întrebat. De fapt, nici nu mi-ai spus vreodată, răspunse chirurgul, derutat mai mult de ușurarea care se citea pe fața pacientului.

— Le-am fost recomandat de un amic din Marină, mai mult pentru a le antrena scafandrii. Ei nu știu decît ce mi s-a permis să le spun. Nu era exact ceea ce am făcut în realitate, dar suna bine.

— În regulă.

— Nici nu ți-am mulțumit pentru grija pe care mi-ai purtat-o.

Rosen se ridică și se îndreptă spre ușă, oprindu-se fulgerat după cîțiva pași.

— Crezi că poți să mă prostești?

— Nu cred, Sam, răspunse Kelly circumspect.

— John, mi-am petrecut toată nenorocita asta de viață folosindu-mi mîinile pentru a salva viețile oamenilor. Stai deoparte și nu te amesteca prea mult pentru că, dacă o faci, s-ar putea să-ți pierzi stăpînirea de sine și să fii obligat la gesturi necugetate. Eu n-am lovit pe nimeni în viața mea. Mă înțelegi?

— Da, înțeleg.

— Ce ai de gînd să faci?

— N-ar trebui să știi, Sam.

— Vreau să te ajut, crede-mă, replică Rosen cu o mirare sinceră în glas. Și mie îmi plăcea Pam.

— Știu, Sam.

— Și-atunci, ce să fac? întrebă chirurgul.

Îi era teamă ca John să nu-i ceară ceva care nu era în puterile lui; îi era chiar și mai teamă că ar putea accepta.

— Fă-mă sănătos.

9

Muncind din greu

Pe chip i se citea o anumită înverșunare, își spuse Sandy. Ciudat, pentru că fusese un pacient ascultător. Nu le făcuse zile fripte. Nu se văitase. Făcuse exact ce i se ceruse. Există un strop de sadism în doctorii care se ocupă de terapia intensivă. Este necesar să fie, deoarece sarcina lor este de a-i obliga în permanență pe pacienți la un efort suplimentar — la fel cum ar proceda și un antrenor de atletism cu elevii lui — în fond, scopul final fiind doar de a-i ajuta. Chiar și așa, un bun terapeut trebuie să-și forțeze pacientul, să-l încurajeze pe cel slab și să-l cumințească pe cel puternic, să răsfețe și să ironizeze, totul în numele sănătății; asta însemna ca satisfacția să-ți izvorască din caznele și durerile altora, iar O'Toole nu era capabilă de așa ceva. Dar ea remarcase că lui Kelly nu-i păsa de toate acestea. Executase cuminte tot ce i se ceruse și, cînd terapeutul îi solicitase un efort suplimentar, reacționase prompt, din ce în ce mai bine, pînă cînd doctorul, în loc să fie mulțumit de rezultatele pacientului, începuse să se îngrijoreze.

— Poți s-o lași mai moale acum, îi recomandă el.

— De ce? se miră Kelly, răsuflînd din greu.

— Ai pulsul o sută nouăzeci. Și e așa de peste cinci minute.

— Care-i recordul?

— Zero, îi răspunse teraputul fără să zîmbească.

Fu recompensat cu un hohot de rîs și Kelly începu să scadă tempoul pe bicicleta medicinală, oprindu-se din pedalat după două minute.

— Am venit să-l recuperez, anunță O'Toole.

— Foarte bine, ia-l, înainte să-mi strice ceva.

Kelly coborî de pe bicicletă și-și șterse fața, bucuros că ea nu adusese un cărucior sau vreun alt echipament care l-ar fi pus într-o situație jenantă.

— Cărui fapt îi datorez această onoare, doamnă?

— Misiunea mea îmi cere să fiu cu ochii pe tine, replică Sandy. Încerci să ne arăți cît de puternic ești?

Clipa de destindere zburase și Kelly redeveni serios.

— Doamnă O'Toole, mi se cere să alung din minte toate preocupările, nu-i așa? Exercițiile fizice mă ajută să reușesc. Nu pot să alerg cu brațul în eșarfă. Nu pot să mă cațăr pe spaliere și să ridic haltere. Dar pot pedala pe o bicicletă. De acord?

— Oricînd la dispoziția dumneavoastră. De acord, răspunse Sandy, arătîndu-i ușa.

În agitația zgomotoasă de pe coridor, continuă:

— Îmi pare foarte rău pentru prietena ta.

— Mulțumesc, doamnă.

Își întoarse capul, încă amețit de efort, pășind pe coridorul aglomerat.

— În armată aveam un anumit ritual. Gornistul, stegarul, plutonul prezentînd armele pentru onor. E o chestie care le pică bine bărbaților. Te face să crezi că fiecare lucru își are importanța lui. Sufletul ți-e încă îndurerat, dar e un mod civilizat de a-ți lua la revedere. Reușiserăm să ne obișnuim cu asta. Dar povestea ta e diferită, la fel ca și a mea. Cum te-ai descurcat? Te-ai dedicat mai mult muncii?

— Am terminat un curs de specializare. Sînt asistentă practicantă. Învăț. Port de grijă pacienților.

Asta era viața ei acum.

— Ei bine, mie nu trebuie să-mi porți de grijă, în regulă? Îmi cunosc limitele.

— Care sînt?

— E cale lungă pînă la ele, începu Kelly, dar zîmbetul care-i înflorise pe chip i se stinse la fel de brusc. Cum mă descurc?

Foarte bine.

Amîndoi știau că lucrurile nu decurseseră prea lin. Donald Madden venise la Baltimore pentru a ridica trupul fetei lui de la morgă, lăsîndu-și nevasta acasă, refuzînd orice întîlnire, cu toate rugămințile lui Rosen. N-avea chef să discute cu un preacurvar — îi comunicase lui Sam la telefon — o remarcă pe care Sandy o aflase, cu toate că doctorii n-o comentaseră. Chirurgul o pusese la curent cu biografia lui Pam, iar episodul cu Donald Madden nu era decît un final dureros la o viață scurtă și tristă, ceva ce pacientul n-avea nevoie să afle. Kelly se interesase de aranjamentele pentru înmormîntare, dar Sam și Sandy îl asiguraseră că în nici un caz nu putea părăsi spitalul. Kelly acceptase în tăcere, surprinzînd-o pe asistentă.

Umărul lui stîng era încă imobilizat și Sandy era convinsă că-l durea. Atît ea, cît și ceilalți remarcaseră ușoarele tresăriri cînd îi administrau analgezicele, dar Kelly nu era tipul căruia să-i placă să fie căinat. Chiar și acum, de-abia respirînd după ucigătoarele treizeci de minute pe bicicletă, se străduia să meargă cît putea de repede, comportîndu-se ca un adevărat atlet.

Pentru ce faci tot circul ăsta? întrebă ea.

Nu știu. Trebuie să fie un motiv pentru orice? Așa sînt eu, Sandy.

Bine, pașii tăi sînt mai lungi decît ai mei. Ia-o mai încet.

Sigur.

Kelly încetini cînd ajunseră la lift.

Cîte fete sînt... vreau să spun ca Pam?

Prea multe.

Nu putea să aproximeze numărul. Erau destule, așa încît constituiau o categorie de pacienți, suficiente, pentru că le vedeai peste tot.

Cine le ajută?

Asistenta apăsă pe butonul liftului.

Nimeni. Au fost puse la punct unele programe pentru ajutorarea drogaților, dar problemele reale sînt legate de mediul de trai și de ceea ce implică el — e un termen la modă acum, „tulburări de comportament“.

Există programe de reeducare pentru hoţi sau pentru cei care îşi exercită violenţa asupra copiilor, dar nu şi pentru fetele astea. Nimeni nu mişcă un deget. Singurii care par interesaţi să facă ceva sînt cei din asociaţiile de caritate ale bisericii. Dacă cei în drept ar recunoaşte că este vorba de o boală, atunci lumea ar privi cu alţi ochi problema.

— Dar este o boală?

— John, nu sînt doctor, ci doar asistentă practicantă şi nu e un aspect care intră în sfera mea de activitate. Mă ocup de recuperarea postoperatorie a pacienţilor. Sigur, fiind unul din subiectele discuţiilor noastre, ştiu şi eu cîte ceva. Surprinzător de multe dintre aceste fete mor din cauza drogurilor. Din supradoză, accidental sau cu de-a sila, cine poate şti? Ajung aici fie din cauza unei întîlniri nefericite, fie datorită violenţei proxeneţilor, multe dintre ele cu boli cronice, într-o stare medicală precară şi nemaiputînd fi salvate. O leziune majoră pe fondul unei hepatite sau pneumonii este o combinaţie mortală. Dar crezi că îi pasă cuiva?

Privirea lui O'Toole se îndreptă spre ascensorul care sosea.

— Tinerii n-ar trebui să moară în modul ăsta.

— Mda.

Kelly îi făcu semn să intre în lift prima.

— Întîi pacientul, obiectă ea.

— Ba doamna, insistă el. Aşa am fost educat.

Cine-i acest bărbat? se întrebă Sandy. Bineînţeles, reuşea să aibă grijă de toţi pacienţii, dar profesorul îi ordonase — ei, nici chiar aşa, se temperă ea, dar o sugestie de la doctorul Rosen era mai mult decît un ordin, datorită respectului pe care i-l purta ca prieten şi sfătuitor — să-i acorde un interes special lui Kelly. Nu era vorba de peţit, cum bănuise la început. Suferinţa lui încă nu se vindecase — la fel şi a ei, deşi n-ar fi recunoscut în ruptul capului. Un bărbat atît de ciudat. În multe privinţe semăna cu Tim, dar era mult mai circumspect. Un amestec neobişnuit de blîndeţe şi duritate. Nu uitase scena la care asistase cu o săptămînă în urmă, dar se părea că totul se consumase atunci. O trata cu respect şi cu zîmbetul pe buze, neîncercînd niciodată să flirteze cu ea, aşa cum făceau mulţi pacienţi (pe care ea pretindea că-i

punea la punct). Era atît de ghinionist, dar părînd că știe ce vrea. Efortul plin de dîrzenie în procesul de recuperare... Duritatea lui aparentă... Cum se potriveau astea cu neașteptat de bunele sale maniere?

— Cînd plec de aici? se interesă Kelly pe un ton destul de vioi.

— Peste o săptămînă, îi răspunse O'Toole, ieșind din ascensor. De mîine o să ai brațul liber.

— Adevărat? Sam nu mi-a spus. Voi putea să-l folosesc?

— O să te cam doară la mișcare, îl avertiză ea.

— La naiba, Sandy, parcă acum nu mă doare, ricană Kelly. Dacă-l folosesc, poate mă mai lasă durerea.

— Întinde-te, îi ordonă asistenta.

Înainte ca el să poată protesta, ea îi băgă termometrul în gură. Apoi îi luă pulsul și tensiunea. Cifrele pe care le scrise pe foaia de observație erau 37. 6, apoi 65 și 105/60. Ultimele două erau destul de surprinzătoare, aprecie ea. Orice s-ar fi spus despre pacient, un lucru era cert — își revenea extrem de repede. Se întrebă ce ascundea această grabă.

Încă o săptămînă, își spuse Kelly după plecarea ei. *Trebuie să-mi forțez blestematul ăsta de braț.*

— Ia să vedem ce ne aduci, ceru Maxwell.

— Vești bune, dar și rele, răspunse Greer. Cele bune sînt că, în privința forțelor armate terestre, apărarea nord-vietnamezilor este practic inexistentă. Am identificat trei batalioane. Două sînt pregătite să se îndrepte spre sud. Al treilea, care abia s-a întors de la Eye Corps, își linge rănile și e în plin proces de reconstrucție. Au destul de puțin armament greu. Trupele mecanizate de care dispun sînt relativ departe.

— Și veștile rele? întrebă amiralul Podulski.

— Parcă nu le știți! Coasta e înțesată de baterii triplu-A care, cînd își lansează proiectilele, înnegresc cerul. Sînt și baterii SA-2 aici, aici... probabil și aici. E destul de periculos, dacă încercăm cu avioane rapide, Cas. Elicoptere? Sigur, unul sau două s-ar putea strecura, dar un pod aerian ar depinde numai de noroc. De altfel, am mai analizat situația, cînd am dat undă verde planului KINGPIN, îți amintești?

— E doar la cincizeci de kilometri de plajă.

— Cincisprezece sau douăzeci de minute cu elicopterul zburînd în linie dreaptă, o treabă pe care n-au cum s-o reușească, Cas. Am analizat pînă la saturație nenorocitele astea de hărți. Cea mai bună rută pe care am identificat-o — e domeniul tău, Cas, dar mă descurc și eu — este de douăzeci și cinci de minute și n-aș recomanda-o pentru un zbor de zi.

— Putem folosi proiectile 52 ca să croim un coridor printre ei, sugeră Podulski.

Nu dăduse niciodată dovadă de o prea mare subtilitate.

— Credeam că e o treabă care să nu facă valuri, remarcă Greer. Însă vestea cu adevărat rea este că nimeni nu-i prea entuziasmat de o asemenea misiune. KINGPIN a fost un eșec.

— Nu din vina noastră, obiectă Podulski.

— Știu, Cas, îl temperă Greer.

Podulski își susținea totdeauna cauza cu patos.

— Trebuie să meargă, mormăi Cas.

Cei trei bărbați se întoarseră din nou la fotogramele de recunoaștere. Era o colecție bună, două luate din satelit, două de aparatele Blackbird SR-72 și trei, de la mică înălțime și cu o incidență oblică, de teleghidatele Buffalo Hunter. Lagărul avea vreo două sute de metri pătrați, fiind de fapt un pătrat perfect, o copie fidelă a celor descrise în manualele de securitate tactică, atît de prețuite de țările comuniste. În fiecare colț, cîte un turn de pază, toate de aceeași înălțime: zece metri. Fiecare turn avea un acoperiș de tablă pentru a proteja de ploaie mitralierele RPD — un model rusesc scos din uz — pe care le foloseau nord-vietnamezii. În interiorul sîrmei ghimpate se aflau două barăci mai mari și două mai mici. Ei credeau că una din barăcile mari adăposteau douăzeci de ofițeri americani, toți de la rangul de locotenent-colonel în sus — aceasta fiind cauza pentru care lagărul avea un caracter special.

Primele care îi atraseră atenția lui Greer fură fotografiile realizate de Buffalo Hunter. Una fusese suficient de bună pentru identificarea unei persoane, colonelul Robin Zacharias din Forțele Aeriene ale Statelor Unite. Avionul său, un Wild Weasel F-105G, fusese doborît cu nouă luni în urmă, iar nord-vietnamezii anunțaseră decesul lui și

al copilotului. Fusese publicată chiar și o fotografie a cadavrului. Acest lagăr al cărui nume de cod, SENDER GREEN, era știut de mai puțin de cincizeci de persoane, era diferit de mult mai cunoscutul Hanoi Hilton, care fusese vizitat de către cetățenii americani și unde fuseseră concentrați aproape toți ofițerii americani de prim rang, pînă la raidul ratat al Operațiunii KINGPIN asupra lagărului de la Song Tay. Departe de lume, amplasat într-unul din locurile cele mai neașteptate, neștiut de oameni, SENDER GREEN era un loc sinistru. Oricare ar fi fost soarta războiului, America își dorea piloții înapoi. Locul acela sugera, chiar prin existența lui, că unii dintre ei nu vor ajunge niciodată acasă. Un studiu statistic al pierderilor suferite de americani scosese în evidență un aspect ciudat. În rapoartele nord-vietnameze, procentul deceselor ofițerilor cu grade superioare era mult mai mare decît al celor cu grade mici. Se știa că inamicul avea surse bune de contrainformații — multe dintre ele chiar în cadrul mișcării americane „pentru pace“ — și că întocmiseră dosare pentru ofițerii americani superiori: cine sînt, ce știu, ce activitate au mai avut. Era posibil ca acești ofițeri să fie sechestrați într-un loc special, cunoștințele pe care le aveau urmînd să fie folosite de nord-vietnamezi ca momeală în tîrguiala cu sponsorii ruși. Competența prizonierilor în problemele zonelor de interes strategic special putea fi moneda de schimb pentru continuarea ajutorului din partea națiunii-sponsor, care începuse să-și piardă interesul în acest război interminabil. Prea multe jocuri erau în curs de desfășurare.

— La naiba, șuieră Maxwell.

Pe cele trei fotografii luate din avionul teleghidat se deslușea un bărbat, în fiecare din ele privind drept spre cameră. În ultima fotografie apărea și un gardian, plesnindu-l cu patul armei în spate. Chipul apărea clar: era Zacharias.

— Tipul ăsta e rus, spuse Casimir Podulski, bătînd cu degetul în fotografie. Numai ei au uniforme ca asta.

Știau la ce se gîndea Cas. Era fiul unui fost ambasador al Poloniei la Washington și moștenise titlul de conte, ca vlăstar al unei familii ale cărei rădăcini se trăgeau de pe vremea regelui Jan Sobieski. Familia îi fusese aproape decimată de naziști, ca și restul nobilimii poloneze, de membrii rămași în viață avînd grijă rușii în Codrii Katinului, unde-și

găsiseră moartea cei doi frați ai lui, după ce-și dovediseră vitejia în scurtele și inutilele lupte de pe ambele fronturi. În 1941, a doua zi după ce primise licența la Universitatea Princeton, Podulski se alăturase Forțelor Navale Americane ca pilot, adoptat de o țară nouă și îmbrățișînd o meserie nouă, pe amîndouă servindu-le cu mîndrie și talent. Și ură. O ură mult mai puternică acum, datorită iminentei lui pensionări. Greer cunoștea motivul pensionării forțate a lui Cas: artrita îi transformase mîinile, surprinzător de delicate, în niște cioturi noduroase. Deși se străduia să ascundă efectele bolii, știa că nu va rezista următorului control medical. Cas întîmpina pensionarea doar cu amintirea fiului mort la datorie și cu o soție dependentă de un tratament antidepresic, după o carieră pe care, probabil, o considera ratată, în ciuda medaliilor și a rangului obținut.

— Trebuie să găsim o cale, spuse Podulski. Dacă nu, niciodată nu-i vom mai revedea pe acești oameni. Dutch, știi cine poate fi acolo? Pete Francis, Hank Osborne.

— Pete a fost sub ordinele mele pe *Enterprise*, dădu din cap Maxwell.

Amîndoi se uitară la Greer.

— Sînt de acord cu voi referitor la natura lagărului. Am avut îndoieli. Zacharias, Francis și Osborne sînt genul de oameni care i-ar interesa.

Zacharias făcuse un stagiu în Omaha, ca membru al unei echipe complexe care se ocupa de selectarea țintelor pentru armele strategice, iar cunoștințele lui despre cele mai secrete planuri de război ale Americii erau enciclopedice. Ceilalți doi ofițeri navali dețineau și ei informații importante și, deși erau curajoși, devotați, maeștri în arta disimulării și încăpățînați ca niște catîri, totuși nu erau decît făpturi omenești, iar oamenii își au limitele lor, pe cînd dușmanul avea timpul de partea lui.

— Ei, dacă vreți, aș încerca să prezint proiectul unor tipi, dar n-am mari speranțe.

— Dacă n-am încerca, n-am fi demni de încrederea pe care ne-o arată oamenii noștri.

Podulski își trînti pumnul pe tăblia biroului. Cas își făcuse și el planuri. Descoperirea acestui lagăr și recuperarea prizonierilor demonstrau foarte clar că nord-vietnamezii mințeau în mod public. Aceasta ar tulbura

tratativele pentru pace, suficient ca să-l oblige pe Nixon să adopte planul operațiunii care fusese pusă la punct de o echipă complexă a Pentagonului: invazia nordului. Ar putea fi vîrful operațiunilor militare americane, un asalt combinat al diferitelor forțe armate, fără precedent pentru îndrăzneala, anvergura și pericolele potențiale: un desant aerian direct în Hanoi, o divizie a marinei lovind pe ambele maluri ale Haifongului, totul completat cu atacuri ale aviației — sprijinite de cea mai bună tehnologie americană, într-o încercare masivă, devastatoare, de a zdrobi nordul, prin capturarea liderilor lui politici. Acest plan, al cărui nume codificat se schimba în fiecare lună — pentru cea în curs fiind CERTAIN CORNET — reprezenta șansa răzbunării pentru toți profesioniștii care urmăriseră timp de șase ani cum țara lor bîjbîise în indecizie și în rușinoasa irosire a vieților fiilor Americii.

— Crezi că eu nu știu? Osborne a lucrat sub ordinele mele la Suitland. Am venit cu preotul, cînd a adus nenorocita aia de telegramă! Cred că n-ați uitat că sînt de partea voastră?

Spre deosebire de Cas și Dutch, Greer știa că CERTAIN CORNET nu va depăși niciodată stadiul de proiect. Nu putea fi pus în aplicare, fără informarea Congresului, iar din Congres prea multe informații se scurgeau. Rămînea o posibilitate pentru 1966 sau '67, chiar și în '68. Dar acum, o asemenea operațiune era de neconceput. Însă le rămînea SENDER GREEN, iar misiunea era posibilă, chiar dacă la mustață.

— Liniștește-te, Cas, interveni Maxwell.

— Da, domnule.

Greer își mută privirea spre harta în relief:

— Știți, ura vă întunecă mintea.

— Ce vrei să spui? întrebă Maxwell.

Greer urmări cu degetul o linie roșie care, plecînd de la un oraș de pe coastă, trecea prin apropierea intrării lagărului. Pe fotografiile aeriene părea a fi un drum sănătos, asfaltat.

— Forțele de șoc sînt aici, aici și aici. Drumul este aici, urmărind, în cea mai mare parte a lui, rîul înspre amonte. Toată zona este împresurată cu baterii anterioare care se pot deplasa pe drum dar, știți și voi,

triplu-A nu prezintă nici un pericol pentru un echipament adecvat.

— Seamănă cu o invazie, observă Podulski.

— Și trimiterea a două companii aeropurtate n-ar fi?

— James, totdeauna am spus că ești deștept, zîmbi Maxwell. Știi, este exact locul unde a fost doborît băiatul meu. Apoi scafandrul s-a dus și l-a recuperat cam pe-aici, continuă amiralul, ciocănind în hartă.

— A, știe cineva bine cum arată zona? se bucură Greer. Ne-ar fi de ajutor. Unde-l găsim?

— Bună, Sarah.

Kelly îi făcu semn să ia loc. Părea mai în vîrstă, aprecie el.

— Vin a treia oară, John. La vizitele anterioare dormeai.

— Ca în cea mai mare parte a timpului. E în regulă, o asigură el. Sam a trecut azi de cîteva ori pe aici...

Avea o senzație neplăcută. Cel mai dificil este să-ți privești prietenii în ochi, își spuse el.

— Ei, am fost ocupați în laborator. Trebuie să-ți spun cît de rău îmi pare că v-am cerut să veniți în oraș. Ar fi trebuit să vă trimit în altă parte. Nu era necesar s-o vadă Madge. E un tip pe care-l știu în Annapolis, un doctor foarte capabil...

Cuvintele i se opriră în gît.

Prea multă vinovăție, se gîndi Kelly.

— Sarah, nimic din ce s-a întîmplat nu e din vina ta, spuse el, cînd ea încetă să vorbească. Ai fost prietena lui Pam. Dacă mama ei ar fi fost ca tine, poate...

Era ca și cum nu-l auzea:

— Ar fi trebuit să vă fixez o altă dată. Dacă perioada ar fi fost alta...

În privința asta avea dreptate, aprecie Kelly. Variabilele! Ce ar fi dacă...? Ce s-ar fi întîmplat dacă el ar fi ales o altă intersecție pentru a parca? Ce ar fi fost dacă Billy nu l-ar fi zărit? *Dacă nu m-aș fi mișcat deloc și l-aș fi lăsat pe ticălos să-și vadă de drum?* O altă zi, o altă săptămînă? O serie de „dacă". Tot ce se întîmplă este guvernat de zeci de mici aspecte întîmplătoare care se potrivesc exact, la timpul și locul cuvenite, într-o secvență adecvată și, dacă rezultatele sînt bune, sînt acceptate cu seninătate, asupra celor rele revărsîndu-se mînia. Ce s-ar fi întîmplat dacă ar

fi ales un alt drum după ce-şi cumpărase proviziile şi s-ar fi întors spre vas? Dacă n-ar fi zărit-o pe Pam pe marginea drumului şi n-ar fi luat-o în maşină? Dacă n-ar fi descoperit pilulele pe care le lua? Dacă nu i-ar fi păsat sau dacă l-ar fi deranjat comportarea ei, abandonînd-o? Ar fi ea în viaţă acum? Dacă tatăl ei ar fi fost puţin mai înţelegător, ea n-ar fi fugit niciodată de acasă, iar întîlnirea lor n-ar mai fi avut loc. Asta era bine sau rău?

Şi, dacă toate erau adevărate, atunci ce importanţă aveau? Fusese totul un accident al hazardului? Problema era că nu puteai să ştii. Poate că, dacă el ar fi fost Dumnezeu, supraveghind totul din cer, atunci lucrurile s-ar fi însăilat după un alt şablon, dar, aflîndu-te în mijlocul lor, erai în plină harababură, îşi spuse Kelly. Dă ce-i mai bun din tine şi încearcă să înveţi din greşelile pe care le-ai făcut, pregătit pentru noul eveniment pe care ţi-l aduce hazardul. Dar avea vreun rost? Ei, la dracu', avea ceva pe lumea asta vreun rost? Era o întrebare mult prea complicată pentru un fost nostrom care zăcea pe un pat de spital.

— Sarah, n-ai nici cea mai mică vină. I-aţi oferit maximum de ajutor. Cum ai putea să schimbi asta?

— La naiba, Kelly, o salvasem!

— Ştiu. Şi eu am adus-o aici, iar cel care s-a comportat prosteşte am fost eu, nu tu. Sarah, toţi mă asigură că n-a fost vina mea, dar apari tu şi-ţi asumi responsabilitatea pentru tot ce s-a întîmplat. Poate fi o situaţie zăpăcitoare, cu excepţia unui lucru...

— N-a fost doar o întîmplare, nu-i aşa? întrebă Sarah.

— Nu, n-a fost.

— Am dat de el, anunţă Oreza, cu binoclul fixat pe punctul îndepărtat. Exact cum ai spus.

— Vino la tăticu', şuieră poliţistul în întuneric.

Era doar o coincidenţă fericită, îşi spuse poliţistul. Tipii în chestiune erau proprietarii unei ferme în Dochester County unde, printre rîndurile de porumb, cultivau marijuana. Simplu ca bună ziua şi eficient. O fermă înseamnă hambare, acareturi şi... izolare. Fiind băieţi deştepţi, n-aveau chef să-şi transporte marfa cu furgoneta pe podul de peste golf — pe care, în timpul verii, traficul se întreru-

pea cînd nu te așteptai. În plus, cu nici o lună înainte, unul dintre încasatorii de la intrarea pe pod, cu o privire vulturească, ajutase poliția la o captură mai importantă. Tipii erau destul de prevăzători, putînd deveni un pericol potențial pentru prietenul lui. Chestia asta trebuia să înceteze.

Deci, tipii folosiseră un vas. Pronia cerească își aplecase privirea asupra Pazei de Coastă, oferindu-i șansa să participe la capturarea unei cantități de droguri și să-și ridice o statuie în propriii ochi. N-aveau cum să iasă scîntei, după ce se folosise de ei pentru a grăbi asasinarea lui Angelo Vorano, își spuse locotenentul Charon, zîmbind în timonerie.

— Îl umflăm acum? întrebă Oreza.

— Da. Tipii cărora le livrează marfa sînt sub controlul nostru. Nu sufli o vorbă la nimeni, adăugă el. Nu vrem să-i compromitem.

— S-a făcut.

Timonierul-șef apăsă pe regulatoare și viră cîrma spre tribord.

— Băieți, sacularea! își anunță el echipajul.

Pupa vasului de cincisprezece metri vibra din toate încheieturile. Mormăitul puternic al motoarelor îl asurzea pe timonier. Cîrma de oțel îi juca în mîini, în timp ce punea vasul pe noul drum. Partea amuzantă era că pentru ceilalți va fi o surpriză. Deși Paza de Coastă era principala forță de ordine de pe cuprinsul apelor teritoriale, în general activitatea ei se rezuma la căutarea și salvarea navelor, aceasta fiind prima captură de droguri la care participa. Droguri, un cuvînt la auzul căruia Oreza vedea negru în fața ochilor. De-a lungul ultimilor ani îi găsise pe cîțiva din subordonații lui fumînd marijuana și furia lui era și acum un subiect de conversație pentru cei pe care-i prinsese.

Ținta era ușor de văzut acum — o șalupă pescărească de zece metri, de genul celor care împînzeau apele golfului, avînd, probabil, un vechi motor de Chevrolet, care nu-i va asigura o viteză suficientă pentru a depăși cuterul lui Oreza. Este minunat să ai o deghizare reușită, dar nu e prea inteligent să-ți joci viața și libertatea pe o carte, oricît de bună ar fi ea, își spuse Oreza cu un zîmbet larg.

— Totul trebuie să pară normal, recomandă încetișor polițistul.

— Aruncați o privire, domnule, îl invită timonierul-șef.

Membrii echipajului erau la locurile lor, cu armele ascunse în tocuri. Cuterul își continua drumul, aproape în linie dreaptă, spre Thomas Point și, chiar dacă ceilalți i-ar fi observat — deși nimeni nu era la pupa vasului urmărit — ar fi presupus că se întorceau direct spre dana de acostare. Ajunseseră la aproape cinci sute de metri de cealaltă ambarcațiune. Oreza împinse regulatoarele pe poziția „Stop“, lăsînd cuterul să-și continue înaintarea în virtutea inerției.

— Uite-l pe domnul English, semnală un membru al echipajului.

Cealaltă șalupă de la Thomas Point urma un drum paralel cu ei, îndreptîndu-se spre farul care se afla în incinta portului Pazei de Coastă.

— Nu sînt prea deștepți, aprecie Oreza.

— Păi, dacă ar fi, ar mai încălca legea?

— Ai dreptate, domnule.

Erau la mai puțin de trei sute de metri și un cap se întoarse spre pupa, cu privirea oprindu-i-se pe micul cuter de un alb strălucitor. Erau trei oameni pe puntea vasului, iar cel care-i zărise se îndreptă spre timonier ca să-i comunice noutatea. Situația era aproape comică. Oreza își imagina dialogul lor: „Atenție, e o șalupă a Pazei de Coastă chiar în pupa noastră.“ „Stai liniștit, poate e un schimb de tură cu cei de la tribord.“ „Uf, uf, nu-mi place chestia asta.“ „Relaxează-te, ce dracu'.“ „Nu-mi place chiar deloc.“ „Calmează-te, n-au aprins reflectoarele, iar portul lor e exact în fața noastră, pentru numele lui Dumnezeu.“

E timpul, își zîmbi Oreza în barbă.

Rînji cînd timonierul întoarse capul și din gura larg deschisă ieșiră exact aceleași cuvinte. Un puștan din echipaj citise cuvintele pe buzele tipului și începu să rîdă.

— Cred că și-au dat seama că sînt în pom, domnule căpitan.

— Pune reflectoarele pe ei, ordonă Oreza și, în același moment, spre neplăcerea lui, începură să clipească și luminile de avertizare de pe dig.

— La naiba!

Vasul urmărit se întoarse spre sud, dar era evident că nu avea nici o șansă în fața cuterului Pazei de Coastă, care executase și el aceeași manevră.

— Băieți, ar fi trebuit să vă folosiți banii pentru a cumpăra unul mai puternic, ricană Oreza, știind că și infractorii învață din propriile greșeli, iar achiziționarea unui cuter ca acela al Pazei de Coastă n-ar fi reprezentat nici o problemă pentru ei.

De data asta era ușor. Da, și urmărirea ratată de acum o săptămînă ar fi fost simplă, dacă prostănacul ăla de caraliu nu s-ar fi amestecat, dar treburile ușoare nu durează veșnic.

Șalupa pescărească opri motorul, prinsă în cursă între cele două cutere. Ofițerul English rămăsese în derivă la cîteva sute de metri, în timp ce Oreza se apropia pentru abordaj.

— Salut, răcni Oreza prin portavoce. Sîntem Paza de Coastă a Statelor Unite și, fiind în exercițiul funcțiunii, vrem să urcăm la bord pentru o inspecție de rutină. Vă rog, rămîneți pe locurile pe care vă aflați.

Parcă-i vedeai pe suporterii deznădăjduiți care rataseră meciul echipei favorite. Bănuiau că, orice ar fi făcut, tot nu puteau schimba nimic. Știau că rezistența ar fi fost inutilă și rămaseră nemișcați, înghițindu-și amarul și acceptîndu-și soarta. Oreza se întrebă cît va dura starea aceea de prostație. Cît va mai trece pînă cînd tîmpenia îl va împinge pe unul dintre ei să pună mîna pe o armă?

Doi dintre marinarii lui săriră pe puntea celuilalt vas, în timp ce alți doi stăteau în așteptare la pupa. Domnul English își adusese vasul mai aproape. Îl manevrase cu ușurință — remarcase Oreza —, așa cum trebuia s-o facă un șef, și-și scosese echipajul pe punte, gata să intervină în cazul în care celor răi le-ar fi trecut niște idei nebunești prin cap.

Cei trei bărbați stăteau nemișcați, cu privirea fixată în tabla punții, rugîndu-se să nu fie decît o inspecție de rutină, în vreme ce oamenii lui Oreza pătrundeau în cabina de la prova. Nici nu trecuse un minut și erau din nou afară. Unul dintre ei își atinse cozorocul șepcii — semnalînd că erau probleme — apoi se bătuse ușor pe

burtă. Da, erau droguri la bord. Cinci atingeri — oho, o cantitate mare.

— Avem o captură, domnule, anunță Oreza calm.

Locotenentul Mark Charon de la Brigada Narcotice a poliției orașului Baltimore se rezemă de ușa magaziei — sau cum naiba i-or fi spunînd marinarii chestiei ăsteia — și zîmbi. Era îmbrăcat sport și, cu vesta galbenă de scafandru, putea fi ușor confundat cu unul din băieții lui Oreza.

— Te ocupi în continuare. Ce vei scrie în raport?

— Inspecție de rutină și, la naiba, i-am găsit cu droguri la bord, răspunse Oreza pe un ton care mima surpriza.

— Perfect adevărat, domnule Oreza.

— Mulțumesc, domnule.

— A fost plăcerea mea, domnule comandant.

Le explicase mai devreme lui Oreza și English care va fi procedura. Pentru a-și proteja informatorii, meritul arestării va reveni celor de la Paza de Coastă, ceea ce nu avea cum să le displacă prea mult celor doi. Oreza și-ar fi pictat pe catarg — sau cum i-or fi spus chestiei de care era prins radarul — un simbol al victoriei, un fir de marijuana cu cinci frunze, iar membrii echipajului ar fi avut cu ce să se laude. Poate că ar fi trăit și aventura de a depune mărturie în fața unui juriu federal — deși nu, nenorociții ăștia se vor dovedi extrem de cooperanți, negociind din răsputeri o pedeapsă minimă. Îi vor anunța pe cei de afară că, probabil, fuseseră vînduți de tipii cărora le livrau marfa. Cu puțin noroc, s-ar putea să dispară și indivizii ăia și asta chiar i-ar ușura treaba. Ar reprezenta o breșă în ecostructura drogului — alt cuvînt sofisticat, din multele pe care Charon se străduia să le folosească. Cel puțin un potențial rival în această ecostructură ieșise definitiv din joc. Locotenentul va fi recompensat de căpitan cu o strîngere de mînă, iar Paza de Coastă a Statelor Unite și procuratura îi vor trimite scrisori pline de figuri de stil, toată lumea felicitîndu-l pentru modul discret și eficient în care condusese acțiunea, reușind să nu-și compromită informatorii. Unul dintre cei mai buni oameni ai noștri,

va repeta căpitanul. Cum reușești să ai informatori atît de buni? Domnule căpitan, doar știi cum merge treaba, trebuie să-mi protejez oamenii. Sigur, Mark, înțeleg. Fă ce vrei, dar să vii cu rezultate bune.

Îmi voi da toată străduința, domnule, își spuse Charon, urmărind soarele care apunea. Nici măcar nu aruncă o privire spre puntea celuilalt vas. Oamenii lui Oreza le puseseră cătușe infractorilor și le citeau drepturile constituționale, amuzîndu-se, ca și cum ar fi fost un joc. Dar asta și era, la fel ca și pentru Charon.

Unde dracu' sînt blestematele alea de elicoptere? se întrebă Kelly.

Misiunea asta nenorocită debutase cu stîngul. Pickett, partenerul lui obișnuit, se pricopsise cu o dizenterie violentă, mult prea rea pentru a-l putea însoți, iar Kelly plecase singur. Nu era cel mai potrivit lucru, dar misiunea era prea importantă, trebuiau să inspecteze toate cătunele și „orășelele". Trebui să plece singur, înaintînd cu multă prudență prin apa mirositoare a acestui... pe hartă figura ca rîu, dar, nefiind suficient de lat, denumirea i se părea pretențioasă lui Kelly.

Și, bineînțeles, ăsta era „orășelul" în care poposiseră bestiile.

PLASTIC FLOWER, ricană el, continuînd să privească și să asculte. *Cine dracu' alesese un nume ca ăsta?*

PLASTIC FLOWER era numele de cod al unui pluton de comando nord-vietnamez în ale cărui acțiuni intra și propaganda politică sau cum naiba îi spuneau. Și numele echipei lui fusese adeseori schimbat, fără să se folosească vreodată cuvinte complementare. Indiscutabil, tipii ăștia nu semănau cu agenții electorali pe care îi văzuse în ziua alegerilor la Indianapolis. Nu se putea spune așa ceva despre indivizii ăștia școliți în Hanoi cum să zdrobească inimi și minți.

Conducătorul „orășelului", șef, primar, sau ce naiba o fi fost, dăduse dovadă de un curaj prostesc. Acum ispășea pentru asta, urmărit de la depărtare de privirea nostromului J.T.Kelly. Plutonul apăruse pe la unu și jumătate și, într-un mod foarte ordonat, aproape civilizat, intrase în fiecare cocioabă, trezindu-i pe toți țăranii și mînîndu-i în

piața centrală unde fuseseră aruncați în mijlocul gunoaielor — eroul fără voie, soția lui și cei trei copii, toți cu mîinile strîns legate la spate. Maiorul nord-vietnamez, șeful lui PLASTIC FLOWER, îi invită pe toți să se așeze — pe un ton atît de răspicat și politicos, încît vocea lui străbătuse pînă la postul de observație al lui Kelly, la aproape două sute de metri. „Orășelul" avea nevoie de o lecție pentru încăpățînarea prostească de a rezista mișcării populare de eliberare. Nu erau oameni răi, ci doar prost sfătuiți, iar el spera că o simplă lecție le va arăta suficient de clar că drumul pe care apucaseră era greșit.

Începură cu soția șefului. Le luă douăzeci de minute.

Trebuie să fac ceva! își spuse Kelly.

Ai unsprezece adversari în față, idiotule. Chiar dacă maiorul nu era decît o bestie sadică, cei zece oameni pe care îi avea în subordine nu fuseseră aleși doar pentru devotamentul lor politic. Păreau soldați de meserie, cu experiență, pe care te puteai baza. Kelly nu reușea să-și imagineze cum era posibil ca un bărbat să se dedice unor asemenea orori. Dar asta le era ocupația, iar Kelly nu-și putea permite să ignore situația.

Unde dracu' se împotmolise echipa lui de șoc? Trecuseră patruzeci de minute de cînd îi informase, iar baza de sprijin era la mai puțin de douăzeci de minute de zbor cu elicopterul. Aveau nevoie de acest maior. Și membrii comandoului nord-vietnamez le-ar fi fost de folos, dar pe maior îl voiau nevătămat. Știa unde erau ascunși liderii politici locali, cei cărora Marina nu reușise să le vină de hac în superbul raid efectuat cu șase săptămîni în urmă. Misiunea asta era, probabil, o reacție la raidul acela, un răspuns deliberat — „orășelul" fiind atît de aproape de baza americană — pentru a-i avertiza: încă n-ați pus mîna pe noi și nu veți reuși niciodată.

Și probabil că aveau dreptate, își spuse Kelly, dar problema n-avea nici o relevanță pentru misiunea din noaptea aceea.

Fata cea mai mare avea în jur de cincisprezece ani. Vîrsta micuțelor și extrem de fragilelor vietnameze era o chestie greu de precizat. Rezistase douăzeci și cinci de minute și încă mai trăia. Gemetele ei străbăteau terenul deschis, ajungînd pînă la apa în care se ascunsese Kelly.

Mîinile lui strîngeau atît de tare patul carabinei CAR-15, încît îi fu teamă să nu-l zdrobească.

Cei zece soldați care-l însoțeau pe maior se așezară așa cum trebuia. Doi dintre ei rămîneau lîngă el, înlocuindu-i la intervale regulate pe cei care asigurau paza perimetrului, așa încît toți să se bucure de festivitatea serii. Unul dintre ei o lichidă pe fată cu un cuțit. Următoarea fiică avea în jur de doisprezece ani.

Kelly își ciuli urechile, rugîndu-se să audă mormăitul motoarelor aparatului Huey. Erau alte zgomote. Fîșîitul proiectilelor de 155 care erau lansate spre est de la baza navală. Cîteva șuierară pe deasupra capului. Nu suficient de puternic pentru a acoperi țipetele disperate ale fetiței, dar ei erau unsprezece, pe cînd el era singur și, chiar dacă ar fi fost și Pickett, cota de 2 la 11 era total defavorabilă pentru a-și încerca șansa. Kelly avea o carabină CAR-15 cu patru încărcătoare, dintre care două fixate pe armă, fiecare cu cîte treizeci de gloanțe. Mai avea patru grenade brizante, două fumigene și două petarde de semnalizare. Radioul era cea mai mortală armă a lui, dar raportase de două ori pînă acum și, de fiecare dată, i se confirmase primirea mesajului și i se ordonase să aștepte pe poziție.

Celor de la bază le era ușor să dea asemenea ordine, nu-i așa?

Doisprezece ani, nu mai mult. Prea mică pentru așa ceva. De fapt, nu exista o limită de vîrstă pentru ororile astea, își spuse el, știind că, de unul singur, niciodată nu va reuși să schimbe ceva, iar moartea lui, pe lîngă cele ale membrilor acestei familii, nu va folosi nimănui.

Cum puteau să facă așa ceva? Doar erau bărbați, soldați, luptători profesioniști ca și el. Există oare ceva atît de important, încît să te lepezi de orice pornire umanitară? Ceea ce vedea era de necrezut. N-ar fi trebuit să se întîmple. Dar se întîmpla. Se auzea în continuare bubuitul îndepărtat al artileriei, ale cărei proiectile măcinau o presupusă cale de aprovizionare. Un șuvoi neîntrerupt de avioane, dînd naștere unui arc de foc, lovind în dreapta și în stînga, nimerind probabil în pădurile în care nu întîlneai picior de dușman, pentru că astea păreau să le fie țintele favorite. Nu aici, unde era inamicul, dar la ce-ar fi folosit? Acești țărani își jucaseră viețile și familiile pe un cal necîștigător, iar maiorul poate că se gîndea că se

arătase mărinimos, eliminînd doar o familie, într-o manieră extrem de demonstrativă, în loc să-i lichideze pe toţi în rafalele mitralierelor. Mai ales că morţii nu vorbeau, iar aici se năştea o poveste pe care o dorea să circule din gură-n gură. Teroarea era ceva care ar fi folosit şi o făceau bine.

Timpul se scurgea şi încet şi repede, iar după ce gemetele fetiţei de doisprezece ani încetară, îi zvîrliseră cadavrul lîngă foc. A treia şi ultima fiică avea opt ani, aprecie el cu ajutorul binoclului. Bestiile arogante înălţaseră un foc sănătos. Nimeni nu trebuia să rateze spectacolul, nu-i aşa?

Opt ani, un biet copil, un gît firav din care şi ţipătul de-abia ieşea. Urmări schimbarea gărzii. Alţi doi soldaţi se mutară, de la paza perimetrului în piaţa centrală. Fiecare după posibilităţi: Kelly îşi petrecuse perioada de recuperare amuzîndu-se în Taiwan, soldaţii din grupul de comando se distrau la spectacolul de lîngă foc. Santinela cea mai apropiată de Kelly nu avusese această şansă şi, probabil, nici nu va beneficia de ea. Şeful satului nu avea suficiente fiice sau, poate, santinela nu era în graţiile maiorului. Oricare ar fi fost motivul real, n-avea şi el părticica lui din bucuria generală şi asta îi dădea un sentiment de frustrare. Ochii soldatului se dezlipiră de locul acţiunii, urmărindu-i pe camarazii care participau la o petrecere interzisă lui în acea seară. Poate data viitoare... dar, cel puţin, putea privi... ceea ce şi făcu, neglijîndu-şi îndatoririle pentru prima oară în acea noapte, observă Kelly.

Înainte să-şi dea seama, Kelly străbătu jumătatea distanţei pînă la soldat, tîrîndu-se în tăcere, cît putea de repede, ajutat de terenul mlăştinos prin care înainta. Cu trupul lipit de pămînt... aproape... tot mai aproape, condus de tînguitul care se scurgea de lîngă foc.

Ar fi trebuit s-o faci mai devreme, Johnnie, băiatule!

Nu era posibil!

La dracu', parcă acum este!

Destinul îi veni în ajutor prin zumzetul unui Huey, probabil că nu era doar unul, undeva spre sud-est. Kelly îl auzi primul şi se ridică încetişor în spatele gărzii, strîngînd cuţitul în mînă. Ceilalţi încă nu-l auziră, nici cînd îşi înfipse cuţitul în ceafa soldatului, exact unde măduva spinării se uneşte cu baza craniului — osul medular,

cum aflase la o lecție. Îl răsuci ca pe o șurubelniță, în timp ce mîna cealaltă astupa gura soldatului. Trupul deveni dintr-o dată flasc și Kelly îl lăsă încetișor pe pămînt, nu din cine știe ce porniri umanitare, ci doar pentru a limita zgomotul.

Dar zgomot era din belșug. Elicopterele ajunseseră destul de aproape. Privirea maiorului mătură cerul, întorcîndu-se spre sud-est, recunoscînd primejdia. Răcni un ordin către oamenii săi, cerîndu-le să se adune, apoi se întoarse și, după ce unul din soldați îl înșfăcă pe copil și-l aruncă în afara drumului, îi trase fetiței un glonț în cap.

În cîteva secunde plutonul era în formație de marș. Maiorul îi numără rapid cu un gest de rutină și, neieșindu-i unul la socoteală, ochii i se îndreptară în direcția lui Kelly, dar timpul petrecut lîngă foc îi diminuase acuitatea privirii și nu desluși decît o siluetă în mișcare.

— Unu, doi, trei, numără în șoaptă Kelly după ce trase splintul unei grenade.

Niciodată nu puteai fi sigur cînd explodau bătrînelele astea. Focoasele lor ardeau exact cinci secunde, iar la „trei" grenada zbură din mîna lui. Lucirea metalului se asorta cu portocaliul focului. O aruncare aproape perfectă, iar grenada ateriză exact în mijlocul soldaților. Gura lui Kelly deja mușcase pămîntul cînd grenada își încheie aterizarea. Auzi șuieratul alarmei cu o clipă prea tîrziu pentru a mai fi de vreun ajutor cuiva.

Grenada ucisese sau rănise șapte soldați. Kelly țîșni în picioare cu carabina în mîini și-l lichidă, trăgînd în cap, pe unul dintre cei care scăpaseră neatinși. Ochii nu-i zăboviră nici o clipă pe gheizerul de sînge pentru că în profesiunea asta nu-ți permiți momente de contemplare. Maiorul trăia încă, prăbușit pe pămînt, încercînd să-și scoată pistolul, dar Kelly îi trimise cinci gloanțe în piept. Moartea lui transforma noaptea într-un succes. Acum tot ce-i rămînea de făcut lui Kelly era să supraviețuiască. Comisese un act nebunesc, dar inamicul reprezenta cauțiunea pentru salvarea lui.

Kelly alergă spre dreapta, ținînd carabina în ambele mîini. Mai erau cel puțin doi soldați nord-vietnamezi înarmați, fojgăind în întuneric, suficient de nervoși și derutați de schimbarea de program survenită. Rachetele luminoase ale primului elicopter fură întîmpinate de

înjurăturile lui Kelly pentru că acum întunericul era cel mai bun prieten al lui. Zărindu-l pe unul din soldații nord-vietnamezi, goli încărcătorul în silueta care fugea. Schimbase încărcătorul și, înconjurînd zona, sperase să-l găsească și pe celălalt fugar, dar privirea îi zăbovi pe locul execuției. Sătenii o zbugheau în toate direcțiile, unii fiind, probabil, răniți de schijele grenadei, dar nu-și mai permitea și luxul acestei griji. Ochii i se pironiseră pe victimă — mai rău, privirea îi rămăsese prea mult pe flăcările rugului și, cînd întoarse capul, imaginile îi dansau în fața ochilor, portocaliul focului alternînd cu paloarea albăstruie a cadavrelor, ca într-un coșmar nocturn. Se auzea mormăitul unui Huey, căutîndu-și un loc de aterizare cît mai apropiat de „orășel", un zgomot suficient de puternic pentru a acoperi gemetele victimelor. Kelly se ascunse în spatele unei cocioabe, scrutînd întunericul, încercînd să-și obișnuiască ochii — plini încă de lumina rugului — cu tenebrele fojgăitoare. Undeva în preajma lui trebuia să fie și ultimul soldat nord-vietnamez care, în încercarea de a scăpa, nu se va îndrepta spre posibilul loc de aterizare a elicopterului. Într-o mișcare extrem de lentă, Kelly continuă să înainteze. Între cocioaba în spatele căreia se ascundea și următoarea era un spațiu liber de vreo zece metri, ca un cordon de lumină în strălucirea focului. Aruncă o privire precaută după colțul zidului, înaintea alergării, apoi țîșni ca din pușcă, ținîndu-și capul între umeri. Văzu o umbră mișcătoare în fața ochilor, dar, cînd se întoarse s-o deslușească mai bine, se împiedică de ceva și se prăvăli pe pămînt.

Nori de praf se ridicară în jurul lui, dar nu reuși să descopere imediat sursa zgomotului. Kelly se rostogoli spre stînga pentru a evita gloanțele, ajungînd în apropierea focului. Se ridică pe jumătate și încercă să se îndrepte, simțind în spate peretele unei cocioabe, cu privirea măturînd frenetic locul în căutarea fulgerărilor armei. Acolo! Își fixă ținta și trase, iar descărcarea carabinei coincise cu cele două gloanțe de calibrul 7, 62 care-l loviră în piept. Impactul îl aruncă la pămînt, iar alte două gloanțe îi făcură țăndări carabina.

Cînd deschise din nou ochii, era întins pe spate și liniștea domnea în „orășel". Prima încercare de a se mișca

nu-i aduse decît durere. Apoi țeava unei puști îl apăsă pe piept.

— Domnule locotenent, aici! Domnule doctor!

Privirea îi captă și alte imagini în timp ce-l cărau mai aproape de foc. Capul lui Kelly atîrna fără vlagă într-o parte, urmărindu-i pe soldații care împînzeau „orășelul", doi dintre ei examinînd trupurile nord-vietnamezilor și luîndu-le armele.

— Bestia asta e în viață, spuse unul dintre ei.

— A, da?

Celălalt păși peste trupul fetiței de opt ani, înfipse țeava puștii în trupul nord-vietnamezului și trase.

— Paștele mă-sii, Harry!

— Încetați cu rahatul ăsta! răcni locotenentul.

— Priviți ce-au făcut, domnule! zbieră Harry, aplecîndu-se pentru a vomita.

— Ce probleme ai? îl întrebă medicul pe Kelly, care nu era în stare să răspundă. Ah, ce porcărie! constată el puțin mai tîrziu. Domnule locotenent, trebuie să fie tipul care ne-a chemat.

Un alt chip își făcu apariția, probabil locotenentul care comanda echipa de șoc, iar tresa imensă de pe umăr era a diviziei unu cavalerie.

— Domnule locotenent, totul pare în regulă, mai verificăm o dată perimetrul, anunță o voce mai bătrînicioasă.

— Au murit toți?

— Afirmativ, domnule.

— Cine dracu' ești tu? se miră locotenentul, lăsîndu-și din nou privirea asupra trupului întins. Nebunii ăștia din marină.

— Marina militară, îl puse la punct Kelly, împroșcînd puțin sînge.

— Poftim? întrebă asistenta O'Toole.

Ochii lui Kelly se deschiseră larg. Își trecu repede brațul drept peste piept, în timp ce-și rotea capul, supraveghind încăperea. Sandy O'Toole era într-un colț, citind o carte la lumina unui bec slab.

— Ce faci aici?

— Îți ascultam coșmarul, răspunse ea. A doua oară. Știi, chiar ar trebui să...

— Da, știu.

10

Patologie

— Ți-am pus pistolul în portbagaj, îi spuse sergentul Douglas. Neîncărcat. Ține-l așa, de acum înainte.

— Cum merge investigația?

— Avem niște ponturi, minți dezinvolt Douglas.

Iar asta spunea totul, își zise Kelly. Ziarele fuseseră informate că Pam era fișată ca prostituată în dosarele poliției, iar cazul își pierduse caracterul de urgență.

Sam îi adusese Scout-ul la intrarea de pe Wolfe Street. Caroseria fusese reparată și portiera din stînga avea un geam nou. Kelly se ridică din cărucior, lăsîndu-și privirea să cerceteze pe îndelete Scout-ul. Rama portierei și stîlpul alăturat deviaseră rafala armei, salvîndu-i viața. Agresorul țintise prost, după o pîndă discretă și eficientă, ajutată și de faptul că lui nu-i trecuse prin cap să mai privească și în oglinzile retrovizoare, își spuse Kelly, ascunzîndu-și deznădejdea. Cum reușise să uite asta? se întrebă pentru a mia oară. Un lucru atît de simplu; pe fiecare nou recrut în echipa sa îl pisase la nesfîrșit: supraveghează-ți întotdeauna spatele pentru că s-ar putea să fii urmărit. O chestie simplă de ținut minte, nu-i așa?

Dar asta era deja istorie, iar cele întîmplate nu mai puteau fi schimbate.

— Te întorci pe insulă? îl întrebă Rosen.

Kelly dădu din cap:

— Da, am multă treabă și trebuie să revin în formă.

— Vreau să te văd din nou aici, să zicem peste două săptămîni, pentru un control.

— Da, voi reveni, promise Kelly.

Îi mulțumi lui Sandy O'Toole pentru grija pe care i-o purtase, fiind recompensat cu un zîmbet. Aproape că deveniseră prieteni în cele optsprezece zile care se scurseseră. Aproape? Poate că ea îl considera deja prieten, își spuse Kelly, întrebîndu-se dacă era cuvîntul cel potrivit. Intră în mașină și-și puse centura de siguranță. Despărțirile nu fuseseră niciodată punctul lui forte. Dădu din cap și zîmbi în timp ce demara, făcînd la dreapta pe Mulberry Street, singur pentru prima oară de cînd ajunsese la spital.

În sfîrșit. Lîngă el, pe scaunul pasagerului, unde o văzuse ultima oară pe Pam în viață, era un plic mare pe care Sam Rosen, cu scrisu-i colțuros, notase: „Analizele pacientului/Facturi."

— Dumnezeule, murmură Kelly, îndreptîndu-se spre vest.

Nici nu era atent la circulație. Panorama orașului se transformase definitiv pentru John Kelly. Străzile erau un amestec curios de activitate și trîndăveală, iar el le mătura cu privirea, conform unei obișnuințe pe care își permisese s-o uite, fixîndu-i pe cei a căror inactivitate părea să disimuleze alte scopuri. E nevoie de timp, își spuse el, pentru a alege grîul de neghină. Puțini trecători, dar nici nu erau astea străzile care să te îmbie la promenadă. Ochii lui Kelly se rotiră de la stînga la dreapta, urmărind privirile celorlalți șoferi, ațintite drept înainte, ignorînd ce se petrecea în jurul lor, așa cum procedase și el înainte, așteptînd nerăbdători la luminile roșii ale semafoarelor pe care, cu toată graba lor, le rataseră, cu piciorul pe accelerație, demarînd în trombă cînd se făcea verde. Sperînd că pot lăsa totul în urmă, că problemele de aici vor rămîne veșnic nemișcate, necuprinzînd și zonele în care locuiau oamenii de treabă. Într-un sens, era imaginea răsturnată a celei din Vietnam, nu-i așa? Acolo, lucrurile rele rodeau inima locuitorilor, iar dorința unanimă era de a le împiedica înaintarea. Kelly realiză că se întorcea acasă pentru a asista la forme asemănătoare de alienare și eșec, într-un loc diferit, iar el era la fel de vinovat și nesăbuit ca toți ceilalți.

Scout-ul făcu la stînga, îndreptîndu-se spre sud pe lîngă un alt spital, o clădire mare și albă. Cartier comercial, bănci și birouri, tribunal, primărie, o zonă sănătoasă a orașului,

populată în timpul zilei de oameni de treabă, părăsită de ei de-a valma la vremea înserării, pentru a-și regăsi siguranța doar în mașinile pe care le porneau în grabă. Polițiști din belșug deoarece, fără oamenii aceștia și afacerile lor, orașul ar sucomba cu siguranță. Sau ceva în genul ăsta. Poate că nici nu era o problemă de viață și de moarte, ci doar una de viteză.

Ceva mai mult de doi kilometri. Doar atît? Verifică pe hartă. În orice caz, o distanță periculos de mică între acești oameni și locurile de care se temeau. Oprind la o intersecție, privirea i se pierdu pe șosea, pentru că străzile, aidoma cordoanelor de protecție pentru incendii, nu ofereau decît o perspectivă îngustă și interminabilă. Lumina semaforului se schimbă și el plecă mai departe.

După douăzeci de minute îl găsi pe *Springer* la locul lui. Își strînse lucrurile și urcă la bord. Peste zece minute motoarele zbîrnîiau, instalația de aer condiționat fusese pornită, iar el revenise în mica sa oază de civilizație, gata de plecare. O pauză de calmante; avea chef de o bere și de o ușoară relaxare — doar o întoarcere simbolică la realitate — dar, în cele din urmă, renunță la alcool. Își simțea umărul stîng al naibii de rigid, cu toate că timp de o săptămînă urmase un program special de exerciții pentru a-și debloca articulațiile. Se învîrti în jurul careului, rotindu-și brațele în cercuri largi și chircindu-se la pulsațiile dureroase ale umărului. După un timp, ieși pe punte pentru a mola parîmele. Murdock îl urmărea din ușa biroului, dar nu scoase un cuvînt. Ziarele îl popularizaseră din belșug, dar nu pomeniseră de relația lui cu Pam, reporterii nefăcînd nici o legătură între ei. Tancurile de combustibil erau pline ochi și toate echipamentele de navigație păreau funcționale, dar nu exista nici o factură de la administrația portului pentru serviciile prestate.

Manevră neîndemînatic parîmele, umărul stîng refuzînd să răspundă la comenzi. În sfîrșit, parîmele fură molate și *Springer* se desprinse de chei. După ce ieși din micul bazin portuar, Kelly se așeză în fața hărții și, în răcoarea pe care aerul condiționat o împrăștia în cabină, fixă un drum drept pentru ieșirea din golf. Timp de o oră, pînă ieși din el, privirea nu îi părăsi apele șenalului navigabil. O băutură răcoritoare îl ajută la înghițirea a două pastile de tylenol. Se tolăni în scaunul comandantului și

deschise plicul lăsat de Sam, în timp ce pilotul automat conducea nava spre sud.

Doar fotografiile lipseau. Văzuse una și îi fusese de ajuns. O notă scrisă de mînă — toate filele din plic erau doar fotocopii, nu originale — arăta că profesorul de patologie obținuse copiile de la prietenul lui, medicul legist, iar rugămintea era ca Sam să aibă grijă ca documentele din dosar să nu ajungă în mîinile cui nu trebuia. Kelly nu reuși să descifreze semnătura.

Pe prima pagină erau bifate pătrățelele corespunzătoare la „moarte cu autori necunoscuți" și la „crimă". Raportul afirma că decesul survenise ca urmare a unei strangulări manuale, cu urmele adînci și înguste ale unei ligaturi. Profunzimea și intensitatea semnelor ligaturii indicau că activitatea creierului încetase datorită neoxigenării, chiar înainte ca ultima gură de aer să se scurgă spre plămîni prin laringele zdrobit. Striațiile de pe piele sugerau că fusese folosit un șiret de pantof, iar contuziile de pe gît, care păreau să provină de la încheieturile mîinilor unui bărbat solid, demonstrau că, în timp ce o strangula, asasinul era cu fața spre victimă. Raportul semnala, pe cinci pagini dactilografiate la un rînd — toate în aridul limbaj medical — că victima fusese supusă la diferite agresiuni violente înainte de a deceda. O filă separată era rezervată violului, întreaga zonă genitală prezentînd semne evidente de penetrare forțată. Autopsia pusese în evidență o cantitate neașteptat de mare de spermă în vaginul ei, indicînd existența mai multor violatori (grupele de sînge 0, A și AB — conform raportului serologic atașat). Tăieturile și contuziile de pe mîini și brațe erau denumite „clasic defensive". Pam luptase pentru a trăi. Îi zdrobiseră maxilarul și alte trei oase, una fiind o fractură multiplă a cubitusului. Kelly puse raportul pe masă, lăsîndu-și privirea să rătăcească pe linia orizontului, înainte de a relua lectura. Mîinile nu-i tremurau și nu sărise nici un cuvînt, dar trebuia să privească dincolo de seaca terminologie medicală.

„Sam, după cum remarci din fotografii" — erau primele cuvinte scrise de mînă pe spatele paginii — „e opera unor indivizi realmente bolnavi. A fost torturată în mod deliberat, timp de cîteva ore. Fii atent, e ceva care n-a fost menționat în raport. Verifică fotografia nr. 6. Părul i-a

fost pieptănat, aproape coafat, şi asta s-a întîmplat, în mod sigur, după moarte. Patologistului care s-a ocupat de caz i-a scăpat chestia asta. E un tinerel (Allen lipsea din oraş cînd au adus-o, altfel, sînt sigur, s-ar fi ocupat el). Pare puţin ciudat, dar fotografia nu lasă nici o îndoială. E nostim cît de uşor poţi să ratezi lucrurile evidente. Probabil că era primul lui caz de genul ăsta şi se concentrase prea tare pe aspectele majore, ca să mai aibă ochi şi pentru detalii. Am înţeles că o cunoşteai pe fată. Îmi pare rău, prietene. Brent."

Pagina era semnată, mai lizibil decît prima filă.

Kelly băgă pachetul în plic.

Deschise un sertar al consolei şi scoase o cutie cu gloanţe de calibrul 45; după ce umplu două încărcătoare, băgă totul înapoi în sertar. Puţine sînt lucrurile mai nefolositoare decît un revolver neîncărcat. Apoi se duse în bucătărie şi alese de pe raft cea mai mare cutie de conserve. Se reîntoarse în cabină şi se aşeză pe un scaun. În mîna stîngă avea cutia şi, la fel cum făcuse aproape tot timpul în ultima săptămînă, continuă exerciţiile — cutia era o halteră în mîna lui — în sus şi în jos, înainte şi înapoi, aşteptînd durerea, bucurîndu-se de ea, în timp ce privirea i se pierdea pe întinsul apei.

— N-o să se mai întîmple niciodată, Johnnie, băiete, rosti cu voce tare, pe un ton calm. Nu vom mai face nici o greşeală. Niciodată.

Aparatul C-141 aterizase la Baza Pope a Forţelor Aeriene de lîngă Fort Bragg, Carolina de Nord, puţin după ora prînzului, încheind un zbor de rutină care-şi avea originea la peste treisprezece mii de kilometri. Aterizarea avionului de transport nu fusese prea lină. Echipajul era obosit, deşi beneficiase de pauze pentru odihnă în timpul drumului, iar „pasagerii" pe care îi avea nu necesitau o îngrijire specială. Pe zboruri ca acesta, rareori găseai pasageri. Trupele care părăseau teatrul de operaţiuni se îmbarcau, aproape invariabil, pe avioanele companiilor comerciale, unde stewardesele îi răsfăţau cu zîmbete şi băutura era la discreţie pe tot timpul lungului drum de întoarcere în lumea reală. Facilităţile astea nu erau incluse pe zborurile care aterizau la Pope. Membrii

echipajelor nu prea aveau chef de glume, iar mîncarea o primeau din caserole standard livrate de Forțele Aeriene ale Statelor Unite.

Avionul încetinise intrînd pe pistă și aterizase în timp ce echipajul își fixa centurile de siguranță. Pilotul, un căpitan, știa cu ochii închiși rutina aterizării, dar, în caz că ar fi uitat, era așteptat la capătul pistei de o mașină de teren, vopsită țipător, pe care o urmă pînă la centrul de primire. Atît el, cît și echipajul încetaseră de multă vreme să fie tulburați de natura misiunii. Era o treabă, una necesară, și cu asta basta. Părăsiră avionul pentru a beneficia de perioada obligatorie de odihnă, aceasta însemnînd — după sumarul raport și, eventual, semnalarea tuturor defecțiunilor apărute în ultimele treizeci de ore — o băutură la club, urmată de un duș și un somn bun. Nici unul nu-și întoarse privirea spre avion. O să-l revadă destul de repede.

Caracterul de rutină al misiunii reprezenta o contradicție. În multe din războaiele precedente americanii fuseseră îngropați în apropierea locurilor în care-și găsiseră moartea — martore stăteau cimitirele americane din Franța și din alte locuri. Regula asta nu era valabilă și pentru Vietnam. Lumea se obișnuise greu cu ideea că nici un american nu dorea să rămînă acolo, viu sau mort, și fiecare corp recuperat se întorcea acasă. După ce trecea printr-un centru de îmbălsămare de la marginea Saigonului, fiecare corp urma un proces similar aici, înainte de a fi expediat spre oricare din orașele care-și trimiseseră tinerii să moară pe un tărîm atît de îndepărtat. Familiile avuseseră timp să pregătească funeraliile și fiecare corp, identificat după nume pe un tabel care se găsea în avion, era însoțit de instrucțiuni specifice.

De corpurile care ajungeau la centrul de primire se ocupau îmbălsămătorii. Era o ocupație pe care armata n-o inclusese în multitudinea ei de specialități. Un ofițer în uniformă era întotdeauna prezent, certificînd identitățile, pentru că era responsabilitatea serviciului să se asigure că fiecare familie va primi sicriul care trebuia, deși chiar și sicriele care părăseau acest loc erau, în majoritatea cazurilor, sigilate. Rănile din luptă, la care se adăugau ravagiile climatului tropical, nu erau ceea ce familiile ar fi dorit sau ar fi trebuit să vadă pe trupurile celor dragi. Ca

urmare, nu era posibilă o identificare certă a rămășițelor pămîntești și, din acest motiv, armata își lua rolul în serios.

Era o cameră spațioasă, în care puteau fi îmbălsămate mai multe cadavre concomitent, deși nu mai era aceeași activitate ca în trecut. Oamenii care lucrau aici mai schimbau cîte o glumă, unii dintre ei chiar urmăreau buletinele meteorologice pentru acea parte a lumii, pronosticînd încărcătura avionului din săptămîna următoare. Mirosul era suficient pentru a îndepărta eventualii observatori și rareori zăreai cîte un ofițer de rang superior, ca să nu mai vorbim de oficialii civili din Departamentul Apărării, priveliștea de aici nepicîndu-le prea bine. Dar lumea se obișnuiește cu mirosurile, iar cel al îmbălsămării era preferabil celorlalte miresme ale morții. Unul din trupuri, cel al caporalului Duane Kendall, prezenta numeroase răni pe tors. Păreau să fi fost făcute la spitalul de campanie, își spuse îmbălsămătorul. Unele dintre tăieturi erau rezultatul muncii disperate a chirurgului — inciziile, care ar fi trezit mînia șefului serviciului într-un spital civil, aproape că nici nu se distingeau printre semnele lăsate de fragmentele unei grenade brizante. Chirurgul se străduise vreo douăzeci de minute încercînd să-l salveze, aprecie îmbălsămătorul, întrebîndu-se de ce nu reușise intervenția — probabil din cauza ficatului, după locul și dimensiunea inciziilor. Nu poți trăi fără unul din organele vitale, oricît de bun ar fi doctorul. Mult mai interesantă pentru îmbălsămător era eticheta albă aflată pe subsuoara brațului drept, de fapt o confirmare a semnului aparent intîmplător de pe fișa care însoțea containerul în care fusese cadavrul.

— Identificare pozitivă, confirmă îmbălsămătorul, adresîndu-i-se căpitanului care își făcea rondul prin încăpere însoțit de un sergent.

Ofițerul confruntă datele de pe fișa containerului cu cele pe care le avea, dădu aprobator din cap și plecă mai departe, lăsîndu-l pe îmbălsămător să-și continue treaba.

Exista o rutină a operațiilor, iar îmbălsămătorul trecu prin ea fără să se grăbească, asigurîndu-se că ofițerul era in celălalt capăt al încăperii. Apoi trase de ața uneia din cusăturile făcute de îmbălsămătorul din Saigon. Cusătura se desfăcu aproape instantaneu, permițîndu-i să scoată

din abdomen cele patru săculețe de plastic cu pudră albă, pe care le aruncă în geanta lui, înainte de a închide la loc incizia din trupul lui Duane Kendall. Era al treilea și ultimul rînd de marfă recuperat în ziua respectivă. După încă o oră și jumătate, rezervată îmbălsămării unui alt cadavru, ziua de muncă i se încheiase. Îmbălsămătorul se îndreptă spre mașina lui, un Mercury Cougar, și părăsi baza militară. Se opri la un supermagazin Winn-Dixie ca să cumpere o pîine și, întorcîndu-se spre mașină, dădu un telefon.

— Da? răspunse Henry Tucker, ridicînd receptorul la primul apel.

— Opt.

Telefonul deveni mut.

— Bine, aprobă Tucker, punînd receptorul în furcă.

Opt kilograme de la ăsta. Șapte de la celălalt; nici unul dintre ei nu știa de existența celuilalt și fiecare recupera marfa în diferite zile ale săptămînii. Acum, cînd își pusese la punct rețeaua de distribuție, treaba se putea dezvolta rapid.

Aritmetica era destul de simplă. Fiecare kilogram însemna o mie de grame. Fiecare kilogram urma să fie diluat cu agenți netoxici, ca lactoza, pe care prietenii lui o obțineau de la un depozit de mărfuri alimentare. După ce combinația se amesteca cu multă grijă, pentru ca totul să fie omogenizat, pudra era împărțită în cantități mai mici, din care se ambalau plicurile cu doze standard. Calitatea și reputația înfloritoare a produsului îi garantau, pentru livrările angro, obținerea de la partenerii lui albi a unui preț ușor mai ridicat decît cel obișnuit.

Amploarea pe care o lua afacerea va deveni în curînd o problemă. Tucker începuse operațiunea la scară mică, deoarece era un om prevăzător și numai lacomii au nevoie de mult. Dar strategia pe care o adoptase se părea că-și trăise veacul. Stocul lui de heroină pură era mult mai mare decît știau partenerii lui. Pînă acum, tipii se arătaseră mulțumiți de calitatea deosebită a drogului, iar el îi informa, din cînd în cînd, despre stocul pe care-l avea, fără să sufle vreodată un cuvințel despre metoda de transport, de care era atît de mîndru. Eleganța ei desăvîrșită

il frapa și pe el. Cele mai de încredere statistici guvernamentale — își nota astfel de lucruri — referitoare la importurile de heroină din Europa prin filierele „franceză“ sau „siciliană“ (se părea că guvernanții nu se vor pune niciodată de acord în privința terminologiei) estimau că în țară intra o tonă de droguri pe an. Importul va trebui să crească, aprecie Tucker, pentru că drogul va deveni noul viciu al Americii. Dacă el ar putea aduce cam douăzeci de kilograme săptămînal — iar modalitatea lui de transport era aptă chiar și pentru o cantitate mai mare — ar depăși estimarea guvernamentală și nu i-ar mai păsa de vameși. Cînd își formase organizația, Tucker acordase o atenție specială problemelor de securitate. De la început, nici unul din membrii importanți nu se atinsese de droguri. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi semnat condamnarea la moarte, iar el avusese grijă destul de repede să le dea o lecție, în modul cel mai simplu și elocvent. La celălalt capăt al operațiunii era nevoie doar de șase oameni. Doi procurau drogurile de la sursele locale, a căror securitate era garantată prin mijloacele obișnuite — mari sume de bani plătite cui trebuia. Cei patru îmbălsămători locali erau și ei foarte bine plătiți și fuseseră aleși dintre cei ale căror afaceri erau stabile și prospere. Forțele Aeriene ale Statelor Unite asigurau transportul, reducîndu-i costurile și migrenele legate de ceea ce, în mod normal, reprezenta cea mai complicată și periculoasă fază a importului. Prudența îi caracteriza și pe cei doi îmbălsămători care lucrau la centrul de primire. De cîteva ori raportaseră că datorită circumstanțelor le fusese imposibil să ia heroina din trupurile care-și așteptau binemeritata îngropăciune. Bineînțeles, era destul de neplăcut, dar succesul în afaceri este asigurat de prudență, iar pierderea era suportată de consumatori, prin creșterea prețului produsului pe care-l cumpărau. În afară de asta, cei doi îmbălsămători știau la ce se puteau aștepta numai dacă le-ar fi trecut prin minte să șterpelească cîteva kilograme de heroină pentru propriile afaceri.

Ultima fază a operațiunii nu presupunea decît transportul cu o mașină, iar pentru treaba asta avea un om de încredere, bine plătit, un șofer extrem de prudent, care nu depășise niciodată vreo limită de viteză. Extinderea cîmpului de operațiuni în apele golfului fusese o lovitură

de maestru, se gratulă Tucker, sorbind din bere şi urmărind jocul de base-ball la televizor. În plus, faţă de toate celelalte avantaje care derivau din specificul poziţiei, reuşise să furnizeze noilor parteneri motivul care să-i convingă că drogurile erau aduse de navele care se deplasau prin Chesapeake Bay spre portul Baltimore — o mişcare pe care ei o considerau măiastră — deşi, de fapt, el personal transporta drogul de la ascunzătoarea de pe ţărm. Angelo Vorano avusese neşansa să se apropie prea mult de adevăr: îşi cumpărase troaca aia de şalupă şi se oferise să asigure recuperarea drogurilor. Reuşise să-i convingă destul de repede pe Eddie şi Tony că Angelo era turnătorul poliţiei.

Cu un strop de noroc şi dacă americanii vor continua să moară în Vietnam, ar putea controla tot comerţul cu heroină de pe Coasta de Est. Pe de altă parte, era timpul să croiască planuri pentru ziua în care pacea va lua locul războiului. Între timp, trebuia să se gîndească la modalităţile de extindere a reţelei de distribuţie. Cea pe care o avea acum — deşi se dovedise funcţională şi deşi datorită ei cîştigase încrederea noilor săi parteneri — îşi avea limitele ei. Era prea mică pentru ambiţiile lui şi curînd va trebui restructurată. Dar fiecare lucru la timpul lui.

— O.K., e oficial.

Douglas trînti dosarul pe birou, privindu-şi şeful.

— Care-i treaba? întrebă locotenentul Ryan.

— Pentru început, nimeni n-a văzut nimic. În al doilea rînd, nimeni nu ştie pentru care proxenet lucra. În al treilea, nici măcar n-am găsit pe cineva care s-o cunoască. Taică-său mi-a trîntit telefonul, după ce mi-a declarat că nu vorbise cu fiică-sa de patru ani. Prăpăditul ăla care o însoţea n-a văzut nimic nici înainte, nici după ce a fost împuşcat.

Detectivul se trînti pe scaun.

— Iar interesul primarului s-a evaporat, rosti Ryan epitaful cazului.

— Ştii, Em, nu mă deranjează să mă ocup de o investigaţie secretă, dar îmi va afecta procentul de succese. Poate ratez şi următoarea promovare.

— Mor de rîs, Tom.

Douglas clătină din cap, îndreptîndu-și privirea spre fereastră.

— La dracu', dar dacă au fost totuși „Duo Dinamic"? mormăi sergentul.

Cei doi tîlhari uciseseră din nou, în urmă cu două nopți, victima fiind un avocat din Essex. Exista chiar și un martor, într-o mașină la vreo cincizeci de metri, care confirmase prezența a doi asasini, ceea ce nu reprezenta o noutate pentru ei. Printre polițiști circula o poantă, că asasinarea unui avocat nu trebuia în nici un caz considerată drept act criminal, dar nimănui nu-i ardea să glumească pe seama acestei investigații.

— Anunță-mă cînd începi să crezi asta, îi răspunse Ryan pe un ton calm.

Bineînțeles că nu aveau de ce să se amăgească. Cei doi, implicați în celelalte cazuri, erau doar tîlhari. De cîteva ori furtul fusese urmat de asasinat, de două ori asasinii chiar se plimbaseră cu mașinile victimelor, dar, în ambele cazuri, fuseseră automobile sport și probabil că nu-și doriseră decît o scurtă vîjîială cu o mașină frumoasă. Poliția știa cîte ceva despre ei, dar nu mult. Dar pentru „Duo Dinamic" tîlhăria era o afacere, iar cel care o ucisese pe Pamela Madden dorise să transmită un avertisment foarte personal; sau era vorba de un ucigaș necunoscut și complet nebun, posibilitate care le complica și mai mult viețile și așa agitate.

— Sîntem în impas, nu-i așa? întrebă Douglas. Fata îi cunoștea, le știa numele, era un martor ocular.

— Dar habar n-avem de existența ei, iar din cauza timpitului ăla am pierdut-o definitiv, oftă Ryan.

— Ei bine, el s-a întors la dracu' știe ce, iar noi am revenit de unde am plecat.

Douglas înșfăcă dosarul și se reîntoarse la birou.

Se întunecase cînd Kelly începuse să lege parîmele lui *Springer*. Își ridică privirea, urmărind elicopterul care plecase în cine știe ce misiune de la apropiata bază navală. Misiune trebuie să fi fost, pentru că nu zăbovea din zbor pentru a se roti prin preajmă. Era o zăpușeală umedă, care făcea aerul irespirabil. În interiorul buncărului era și mai rău, dar după o oră aerul condiționat începuse să

funcționeze din plin. „Casa“ părea mai goală ca înainte — pentru a doua oară într-un an — camerele mai mari, fără o a doua persoană care să ajute la umplerea spațiului. Timp de vreo cincisprezece, douăzeci de minute Kelly se mișcă fără noimă prin buncăr, ca un automat, pînă cînd se trezi holbîndu-se la lucrurile lui Pam. Apoi avu loc un declic mintal cînd își dădu seama că aștepta pe cineva care nu mai avea cum să fie aici. Îi luă cele cîteva obiecte de îmbrăcăminte, le împături cu grijă și le așeză pe măsuța de toaletă a lui Tish, care ar fi putut deveni a lui Pam. Poate că cel mai trist era numărul mic al lucrurilor rămase în urma ei. Șuvițe de păr, tricoul, cîteva piese de lenjerie intimă, cămașa de flanelă pe care o purta noaptea și pantofii tociți în vîrf. Atît de puțin pentru a-i reaminti de ea.

Kelly se așeză pe marginea patului, privindu-le în tăcere. Cît durase totul? Trei săptămîni? Doar atît? Nu trebuia să verifice într-un calendar, pentru că niciodată timpul nu se măsoară așa. Timpul este acel ceva care-ți umple golurile din existență, iar cele trei săptămîni petrecute cu Pam fuseseră mai lungi decît toată perioada care se scursese de la moartea lui Tish. Dar i se părea că totul se întîmplase cu mult timp în urmă. Perioada petrecută în spital părea să se fi scurs într-o clipă, suficientă însă pentru a pune un zid între cele mai prețioase momente ale vieții lui și el, cel de acum. Putea să se cațere pe zid și să arunce o privire la ceea ce fusese, dar la asta se reducea totul, acele momente nu vor mai reveni vreodată. Viața poate fi atît de crudă, trăind sub blestemul amintirilor, cu un veșnic memento zeflemitor al momentelor reale și al celor care ar fi putut să fie, dacă el ar fi acționat diferit. Cel mai rău era că zidul — între ceea ce fusese el și ceea ce ar fi putut deveni — și-l construise singur, la fel cum, puțin mai devreme, strînse lucrurile lui Pam pentru că nu mai erau de nici un folos. Închidea ochii și putea s-o vadă. O și auzea, în tăcerea care-l înconjura, dar parfumul ei dispăruse, la fel ca și senzația pe care ți-o lăsa prezența cuiva.

Kelly se întinse peste pat și atinse cămașa de flanelă — amintindu-și trupul pe care aceasta-l îmbrăcase odată, retrăind momentele în care mîinile lui mari și puternice îi descheiau neîndemînatic nasturii, descope-

tind dragostea — acum, o biată cîrpă din care, dacă o mototoleai, dispărea și stropul de aer care o făcea pufoasă. Pentru prima oară de cînd aflase de moartea ei, Kelly începu să plîngă cu suspine. Întreaga fibră a trupului lui era pătrunsă de această realitate și, singur în fortăreața de beton, începu să-i strige numele, sperînd că din locul acela neștiut ea l-ar putea auzi și l-ar ierta pentru stupiditatea lui, care o dusese la moarte. Poate că acum își găsise o binemeritată odihnă. Kelly îl implora pe Dumnezeu ca să înțeleagă că Pam nu beneficiase vreodată de o șansă adevărată, să-i recunoască marea curățenie sufletească și s-o judece cu indulgență, dar și ăsta era un mister a cărui rezolvare era mult deasupra posibilităților lui. Însă privirea lui nu putea să treacă prin zidurile încăperii și revenea neîncetat la vraful de îmbrăcăminte.

Bestiile, nici măcar nu-i lăsaseră șansa unei morți decente. Doriseră ca toată lumea să afle cum o pedepsiseră, tratînd-o ca pe un gunoi, ceva din care să se înfrupte păsările de pradă. Pam Madden nu reprezentase nimic pentru ei, poate doar ocazia favorabilă de care se folosiseră cît timp trăise, iar moartea ei fusese și ea o demonstrație a forței lor. La fel cum procedase și tatăl ei, realiză Kelly. O demonstrație: înfruntă-ne şi ai să suferi. Iar dacă va afla, cu atît mai bine, orgoliul le era satisfăcut.

Kelly se întinse pe spate în pat, epuizat de săptămînile în care odihna urma unei zile plină de eforturi. Fixă tavanul, cu lumina încă aprinsă, sperînd s-o reîntîlnească în vis pe Pam, dar ultimul lui gînd conștient i se îndreptă spre cu totul altceva.

Dacă el putea ucide din orgoliu, la fel puteau și ceilalți.

Dutch Maxwell ajunsese la birou la șase și un sfert, după cum îi era obiceiul. Deși, fiind coordonatorul adjunct al operațiunilor aeronavale, nu mai făcea parte din comandamentul acțiunilor de luptă, era totuși viceamiral, iar sarcina lui actuală consta în a avea grijă de fiecare avion al Forțelor Navale ale Statelor Unite ca de un bun personal. Acesta era motivul pentru care peste vraful zilnic al materialelor de lucru trona un rezumat al operațiunilor aeriene din ziua precedentă în Vietnam — de fapt,

era ziua în curs, dar se întîmplase ieri, datorită liniei internaționale de schimbare a datei, o chestie care întotdeauna i se păruse a fi o exagerare, deși odată, într-o luptă aeriană în Oceanul Pacific, se fîțîise de-o parte și de alta a invizibilei linii.

Momentul acela îi era încă proaspăt în minte. Cu mai puțin de treizeci de ani în urmă, pilota un avion de vînătoare F4F-S Wildcat, care decolase de pe USS *Enterprise* — era un tînăr sublocotenent, cu părul tuns perie, proaspăt însurat, de un curaj nebunesc și cu trei sute de ore de zbor la activ. Pe 4 iunie 1942, în primele ore ale după-amiezii, reperase trei bombardiere ușoare japoneze Val aflate în picaj — rătăcite de restul grupului de atac Hiryu care bombardase portavionul *Yorktown* — îndreptîndu-se direct spre el. Revenindu-și din surpriză, reușise să doboare două. Pentru al treilea avusese nevoie de mai mult timp, dar își reamintea fiecare lucire a soarelui pe aripile țintei sale și scînteierile rafalelor lansate de celălalt pilot în inutilul efort de a-l doborî. Patruzeci de minute mai tîrziu, după ce aterizase, îi raportase comandantului escadrilei, care-l ascultase cu gura căscată, că doborîse trei avioane inamice, acțiune confirmată de camerele foto montate în lăcașurile mitralierelor. Peste noapte, numele scris pe ceașca lui „oficială" de cafea se schimbase din „Winny" — un diminutiv pe care-l detesta — în „Dutch", gravat pe porțelan cu litere de un roșu sîngeriu, o poreclă care-l însoțise tot restul carierei.

Alte patru bătălii aeriene adăugaseră încă douăsprezece liniuțe pe aripa avionului său și, la termenele cuvenite, Dutch urcase treptele ierarhiei militare, ajungînd la funcția pe care o avea acum. Cu puțin noroc, viitorul i-ar rezerva comanda flotei. Încăperea în care lucra era în ton cu poziția și experiența lui. Pe peretele din stînga masivului birou de mahon se afla placa laterală a aparatului F6F Hellcat pe care-l pilotase deasupra coastelor Japoniei și Mării Filipinelor. Cincisprezece steaguri portocalii erau pictate pe placa de un albastru închis, pentru ca nimeni să nu uite de isprăvile pe care cel mai vîrstnic aviator din marina militară le reușise mai bine decît mulți alții. Vechea lui ceașcă de pe *Enterprise* trona și ea pe birou, nemaifiind folosită la ceva atît de banal ca băutul cafelei și, bineînțeles, nici ca suport pentru creioane.

Deși apropierea de apogeul carierei ar fi trebuit să-l îmbete de satisfacție, Maxwell își continua netulburat activitatea zilnică care, în acel moment, consta în studierea unui raport de la Yankee Station, referitor la avioanele doborîte în ziua precedentă. În raport erau menționate ca dispărute două avioane ușoare A-7A Corsair, colege de escadrilă pe aceeași navă.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă Maxwell pe contraamiralul Podulski.

— Am verificat, a răspuns Casimir. Erau la mare înălțime. Anders zbura în față, iar Robertson, un novice, era în flancul lui. S-a întîmplat ceva, dar nimeni nu poate preciza despre ce a fost vorba. Nici un apel de salvare și erau prea sus ca să fie atinse de artileria antiaeriană.

— Parașute?

— Nu. Podulski clătină din cap. Șeful formației a văzut momentul exploziei. Doar piese și rămășițe împroșcate peste tot.

— Ce misiune aveau?

Mina lui Cas fu elocventă:

— O parcare suspectă. Restul formației a ajuns acolo și a lovit ținta — bun grupaj al bombelor, nici o reacție din partea adversă.

— Deci, totul a fost o pierdere de vreme.

Maxwell închise ochii, întrebîndu-se ce putuse să li se întîmple celor două avioane, unde se greșise în stabilirea misiunii, de ce șchiopăta brusc cariera lui, de ce Forțele Navale nu mai erau ce fuseseră odată și încotro se îndrepta întreaga țară.

— Nici vorbă, Dutch. „Cineva“ s-a gîndit că era o țintă importantă.

— Cas, e o oră prea matinală pentru asemenea speculații, de acord?

— Da, domnule. Comisia de Apărare investighează incidentul și probabil că va lua unele măsuri. Dacă vrei o explicație, mă gîndesc că Robertson era novice — doar la a doua misiune de luptă — și, probabil, părîndu-i-se că zărește ceva, a făcut o manevră greșită, dar, fiind ultimii din formație, nimeni n-a văzut ce s-a întîmplat. Dutch, am asistat și noi la asemenea lucruri.

Maxwell dădu din cap.

— Mai avem ceva?

— Un A-6 a fost lovit la nord de Haifong, dar băieții au lansat un apel de salvare și au reușit să ajungă înapoi pe vas. Pilotul și artileristul vor fi decorați, raportă Podulski. Altfel, o zi destul de liniștită în Marea Chinei de Sud. Cam la fel și în Atlantic. Din Mediterana de Est avem niște semnale că sirienii devin cam neastîmpărați cu noile lor MIG-uri, dar asta încă nu e problema noastră. Mîine este fixată întîlnirea cu Grumman și apoi la Congres, pentru a discuta cu bogații noștri politicieni despre programul F-14.

— Cum îți plac numerele pentru noul avion de vînătoare?

— Dutch, parcă mi-aș dori să fiu din nou tînăr pentru a-l încerca, reuși Cas să zîmbească. Dar, Isuse, cu banii pentru un singur aparat puteam construi cîteva avioane de transport.

— Progresul, Cas.

— Mda, avem prea mult din chestia asta, mîrîi Podulski. Încă un lucru. M-au sunat din Pax River. S-ar părea că prietenul tău s-a întors acasă; oricum, vasul lui e tras la chei.

— Și m-ai lăsat să aștept atît?

— N-avea sens să ne grăbim. E doar un civil, nu-i așa? Probabil că doarme pînă la nouă sau zece.

Maxwell mormăi:

— Cred că e minunat să dormi atît. Va trebui să încerc și eu o dată.

11

Născocirea

Opt kilometri ar putea fi o plimbare lungă. Indiscutabil, e o distanță lungă dacă înoți. Mai ales dacă ești singur și n-ai făcut-o de săptămîni bune. Faptul îi devenise evident lui Kelly înainte de jumătatea cursei, dar, deși apa din estul insulei era suficient de mică, permițîndu-i să calce fundul în multe locuri, nu se opri și nu-și îngădui să încetinească tempoul. Din cînd în cînd schimba ritmul, forțînd la maximum brațul stîng și întîmpinînd cu bucurie durerea, ca pe un mesager al progresului. Temperatura apei era exact cît trebuia, aprecie el, nici prea caldă, ca să-ți dea senzația de supă încălzită, dar nici prea rece, ca să-ți sleiască trupul de energie. La aproape un kilometru de insulă ritmul slăbise, dar, storcînd și ultimele picături din acea nebănuită rezervă de energie pe care o avea fiecare, stropul îi deveni din nou ferm. Cînd ajunse pe fundul nămolos al marginii estice a insulei de-abia putea să se mai miște. Mușchii îi erau cuprinși de crampe și trebui să facă un efort pentru a se ridica și a păși spre uscat. Atunci văzu elicopterul. Îl auzise o dată sau de două ori, în timp ce înota, dar nu-l zărise. Era atît de obișnuit cu elicopterele, încît zgomotele pe care le produceau i se păreau la fel de naturale ca bîzîitul insectelor. Dar unul care aterizează pe bancul tău de nisip nu e treabă pe care s-o vezi în fiecare zi. Grăbi pașii spre el, oprit de o voce care venea dinspre buncăr.

— Aici, nostromule!

Kelly se întoarse. Vocea îi era cunoscută și, frecîndu-se la ochi, desluși imaculata uniformă albă a unui ofițer superior — lucru dovedit de tresele aurii care scînteiau în soarele dimineții tîrzii.

— Domnule amiral Maxwell!

Kelly se bucura că avea companie, în special pe acest vizitator, dar era ușor stînjenit pentru că apărea înnămolit pînă la glezne în fața amiralului.

— Ar fi fost mai bine dacă m-ați fi anunțat, domnule.

— Am încercat, Kelly, îl întîmpină Maxwell, întinzîndu-i mîna. Am tot sunat cîteva zile. Unde naiba ai fost? Plecat pentru o treabă?

Amiralul rămase surprins de brusca schimbare de pe chipul tînărului.

— Nu chiar așa.

— De ce nu te duci să te speli? Eu am să caut o coca.

Privirea lui Maxwell se opri pe recentele cicatrici de pe spatele și gîtul lui Kelly.

— Isuse!

Prima lor întîlnire avusese loc în urmă cu trei ani la bordul navei USS *Kitty Hawk*, Maxwell fiind comandantul acțiunilor de luptă aeriene în Pacific, iar Kelly un nostrom-adjunct foarte bolnav. Nu era o întîmplare pe care un om cu poziția lui Maxwell ar fi putut s-o uite. Misiunea lui Kelly constase în salvarea echipajului unui avion Nova 1-1 al cărui pilot era sublocotenentul Winslow Holland Maxwell III. Kelly se tîrîse timp de două zile într-o zonă mult prea periculoasă ca să permită accesul unui elicopter de salvare și revenise cu Dutch Junior, rănit dar în viață, însă el se pricopsise cu o infecție din apa aceea împuțită. Maxwell se întrebase cum ar fi putut să-i mulțumească celui care-i salvase unicul fiu. Părea atît de tînăr pe patul de spital, semănînd leit cu fiul lui, cu aceeași mîndrie sfidătoare și inteligență circumspectă. Într-o lume normală, Kelly ar fi primit Medalia de Onoare pentru misiunea solitară prin mlaștinile mizere ale rîului, dar Maxwell știa prea bine că demersul lui ar fi fost inutil. Ne pare rău, Dutch, i-ar fi răspuns tipii din CINCPAC, te-am susține pînă în pînzele albe, dar ne-am

pierde vremea, pentru că treaba trezește suspiciune, știi foarte bine. Și atunci, se descurcase după puterile lui.

— Povestește-mi despre tine.

— Kelly, domnule, John T., prim-adjunct de nostrom.

— Nu, îl întrerupsese Maxwell dînd din cap. Nu, de azi înainte ești nostrom.

Maxwell mai rămăsese trei zile pe *Kitty Hawk*, aparent pentru o inspecție a operațiunilor aviatice, dar în realitate pentru a-și supraveghea fiul rănit și pe tînărul membru al SEALS care-l salvase. Fusese lîngă Kelly cînd acesta primise telegrama care-i anunțase decesul tatălui, un pompier pe care infarctul îl surprinsese în timpul unei intervenții. Realizase că, și de data asta, apăruse după un eveniment grav.

Kelly se întoarse de la duș în maiou și șort, ușor epuizat, dar cu o privire dură și hotărîtă.

— Cîți kilometri ai înotat, John?

— Aproape zece, domnule.

— Un antrenament tare, aprecie Maxwell, luînd cutia de coca din mîna gazdei. E timpul să o lași mai încet.

— Mulțumesc, domnule.

— Ce ți s-a întîmplat? Rana de la umăr e proaspătă.

Kelly îi rezumă povestea ca între soldați, pentru că, în ciuda diferenței de vîrstă și situație, erau din același aluat și, pentru a doua oară, Dutch Maxwell ascultă cu înțelegere, ca un tată adoptiv ce devenise.

— Ai primit o lovitură puternică, John, îl îmbărbătă amiralul pe un ton blînd.

— Da, domnule.

Kelly nu știu ce ar mai trebui să spună și, pentru un moment, își lăsă privirea în jos.

— N-am reușit să vă mulțumesc pentru scrisoare... cînd a murit Tish. A fost frumos din partea dumneavoastră, domnule. Ce vă face fiul?

— Pilotează un 747 pentru Delta. În cîteva zile voi fi bunic, răspunse amiralul cu satisfacție, realizînd apoi cît de dureroase puteau să i se pară ultimele cuvinte ale acestui tînăr singuratic.

— Minunat!

Kelly reuși să zîmbească, fericit să audă o veste bună, știind că această bucurie i se datora și lui.

— Ce vă aduce aici, domnule?

— Vreau să verificăm ceva împreună.

Maxwell își deschise mapa și despături o hartă pe masa lui Kelly.

Tînărul se încruntă:

— O, da, îmi aduc aminte de locul ăsta.

Privirea i se opri pe cîteva simboluri scrise de mînă.

— Informații secrete, domnule.

— Nostromule, subiectul discuției este foarte delicat.

Privirea lui Kelly mătură încăperea. Amiralii erau întotdeauna însoțiți în călătorii de aghiotanți, de obicei tineri locotenenți eleganți care le cară gențile, îi conduc la cei pe care trebuie să-i întîlnească, se aferează în jurul mașinii, în general făcînd genul de lucruri care nu sînt nici măcar de demnitatea unui subofițer. Deodată își dădu seama că echipajul elicopterului rămăsese să caște gura pe afară, iar viceamiralul Maxwell era singur, ceea ce era cu totul neobișnuit.

— De ce eu, domnule?

— Ești singurul din țară care ai bătut cu piciorul zona asta.

— Și, dacă vom fi deștepți, așa va rămîne, zîmbi Kelly.

Amintirile despre acel ținut nu erau deloc plăcute. Privind harta, mintea îi readuse instantaneu și a treia dimensiune a spațiului.

— Cît de departe ai fost de rîu, John?

— Cam pînă aici. Mîna lui Kelly oscilă deasupra hărții. La început îl ratasem pe fiul dumneavoastră și m-am întors, găsindu-l cam pe aici.

Nu era deloc rău, își spuse Maxwell, *tulburător de aproape de obiectiv.*

— Podul de pe șosea s-a dus. Ne-au trebuit șaisprezece misiuni, dar acum e în rîu.

— Știți ce înseamnă asta, nu-i așa? Probabil că au croit un vad sau au încropit niște poduri mobile. Vreți să vă sfătuiesc cum să le distrugeți?

— Am pierde timpul. Obiectivul este aici.

Degetul lui Maxwell ciocăni un punct marcat cu roșu.

— E mult de înotat, domnule. Ce este acolo?

— Nostromule, pe fișa de lăsare la vatră ai bifat rubrica prin care accepți să fii în „rezerva Flotei“, îi reaminti Maxwell cu o falsă inocență în glas.

— Stați așa, domnule!

— Liniștește-te, fiule, nu te chem sub arme...

Nu încă, își zise Maxwell.

— Știu că aveai permisiunea de a lucra cu documente strict secrete.

— Da, toți o aveam, datorită...

— Chestia asta e deasupra strict secretului, John.

Și Maxwell îi explică de ce, scoțînd noi documente din mapă.

— Bestiile acelea...

Kelly își ridică privirea de pe fotografie.

— Vreți să vă duceți acolo și să-i scoateți, ceva de genul operațiunii de la Song Tay?

— Ce știi despre asta?

— Doar ce știa toată lumea, răspunse Kelly. Am comentat cu oamenii din grupul meu. Părea o treabă destul de deșteaptă. Băieții ăștia din Forțele Speciale sînt al naibii de isteți. Dar...

— Da, dar păsărica zburase, iar ei au dat peste o colivie goală. Tipul ăsta — Maxwell bătu cu degetul în fotografie — este colonel în Forțele Aeriene, identificat fără dubii. Kelly, discuția noastră este strict confidențială.

— Am înțeles, domnule. Cum v-ați gîndit să realizați operațiunea?

— Încă tatonăm. Tu știi cum arată zona, iar informațiile astea ne-ar ajuta să definitivăm un plan.

Gîndurile lui Kelly se întoarseră în timp. Petrecuse cincizeci de ore de nesomn în zonă.

— Un desant aerian ar avea șanse mici. Zona este împînzită de baterii triplu-A. Atuul operațiunii de la Song Tay constase în faptul că lagărul era rupt de lume, pe cînd ăsta este destul de aproape de Haifong; mai sînt și cele două șosele, plus artileria din zonă... E o treabă dificilă, domnule.

— Nimeni n-a spus că va fi ușor.

— Dacă ajungeți în zona asta de meandre, creasta dealului vă ușurează înaintarea și trebuie doar să treceți rîul... aici, dar picați exact în bătaia artileriei antiaeriene... pe aici e și mai rău, dacă ne luăm după însemnări.

— Se ocupau și cei din SEALS de stabilirea misiunilor aeriene? întrebă amuzat Maxwell, dar răspunsul îl surprinse.

— Domnule, regimentul meu era tot timpul în criză de ofițeri. Mureau în lupte. Timp de două luni eu am răspuns de planificarea operațiunilor, dar toți se descurcau în stabilirea cadrului unei misiuni. Erau obligați s-o facă pentru că, de cele mai multe ori, era cea mai periculoasă fază a misiunii. Nu mă înțelegeți greșit, domnule, dar și subofițerii știu să gîndească.

Maxwell se burzului un pic:

— N-am afirmat niciodată altceva.

— Nu toți ofițerii sînt de părerea dumneavoastră, domnule, zîmbi Kelly.

Privirea i se întoarse la hartă.

— Chestiile de genul ăsta trebuie gîndite altfel, plecînd de la final. Pornești cînd ai stabilit ce aștepți de la misiune, gîndind apoi modalitățile prin care poți să-ți aduci oameni acolo.

— Discutăm despre asta mai tîrziu. Vreau să-mi povestești despre valea rîului, îi ceru Maxwell.

Cincizeci de ore, își reaminti Kelly; fusese luat din Danang de un elicopter, depus pe puntea submarinului USS *Skate* care-l purtase pînă în surprinzător de adîncul estuar al acelui rîu blestemat și împuțit; o înaintare dificilă contra curentului, agățat de un scuter acționat electric — care probabil că și azi mai era acolo, dacă nu-l agățase vreun pescar în undiță — rămînînd sub apă pînă cînd îi cedaseră flotoarele de aer. Își reaminti cît de îngrozit fusese că nu va reuși să se ascundă sub suprafața ondulată. Evocă momentul cînd devenise prea periculos să se miște, ascunzîndu-se printre buruienile de pe mal, urmărind circulația de pe șoseaua care mergea paralel cu rîul, întrebîndu-se ce ar face dacă vreun puștan nord-vietnamez, descoperindu-l, s-ar repezi să-i povestească tatălui. Și acum, acest ofițer superior voia să afle cum ar putea să

riște cît mai puțin viața altor oameni în același loc, pentru că avea încredere în el, la fel de mult cum avusese și Pam. Concluzia neașteptată îl înfioră pe nostromul lăsat la vatră.

— Nu e un loc frumos, domnule. De fapt, și fiul dumneavoastră îl știe destul de bine.

— Nu din perspectiva pe care ai avut-o tu, insistă Maxwell.

Perfect adevărat, acceptă Kelly. Tînărul Dutch își găsise o bună ascunzătoare într-o încîlceală de tufișuri, și așteptase apariția „Șarpelui", în timp ce-și îngrijea piciorul rănit, scrîșnind din dinți de durere în tăcerea punctată de vîjîiala proiectilelor bateriei triplu-A (și avionul A-6 al lui le primise din plin) care măturau cerul în căutarea celorlalte avioane angajate în distrugerea podului pe care bombele lui îl rataseră. *Cincizeci de ore*, își reaminti Kelly, fără odihnă, fără somn, doar cu frica și încăpățînarea de a continua misiunea.

— Cît timp aveți la dispoziție, domnule?

— Nu știu sigur. Cinstit să-ți spun, nu sînt sigur că vom obține undă verde pentru misiune. Cînd vom avea un plan, îl vom prezenta. După ce va fi aprobat, alegem oamenii, îi antrenăm și trecem la executarea misiunii.

— Opțiuni meteorologice? se interesă Kelly.

— Operațiunea trebuie realizată toamna, în toamna asta, altfel s-ar putea să n-o mai realizăm niciodată.

— Spuneați că băieții ăștia n-au altă șansă de a scăpa de acolo dacă nu-i scoatem noi?

— După modul în care este construit și amplasat lagărul, nici cea mai mică șansă, confirmă Maxwell.

— Domnule amiral, mă pricep destul de bine, dar nu sînt decît un subofițer, țineți minte, nu?

— Ești singurul subofițer care a reușit să ajungă în apropierea acelui loc.

Amiralul adună fotografiile și hărțile, dîndu-i lui Kelly un set nou cu toată documentația.

— De trei ori ai refuzat să te prezinți la școala de ofițeri. Aș vrea să știu care a fost motivul, John.

— Vreți adevărul? Ar fi însemnat să mă reîntorc în armată. Cred că mi-am forțat destul norocul.

Maxwell acceptă explicația, dorindu-și ca expertul lui în topografie să fi avut gradul cuvenit pentru experiența pe care o avea, dar își reaminti de misiunile de luptă de pe *Enterprise,* în care avioanele erau pilotate de subofițeri, dintre care cel puțin unul avea suficientă experiență pentru a fi comandantul grupului. De asemenea, știa că la ora actuală cei mai buni piloți de elicoptere erau subofițerii care-și desăvîrșeau pregătirea la Fort Rucker. Nu era însă timpul pentru cancanuri demne de popota ofițerilor.

— O greșeală din misiunea de la Song Tay, continuă Kelly după un moment.

— Care?

— Probabil că oamenii erau supraantrenați. După o anumită perioadă, ți se face lehamite. Alegi oamenii potriviți și îi antrenezi maximum două săptămîni. Tot ce depășește nu e decît o înfloritură nefolositoare.

— Nu ești primul care o spune, îl asigură Maxwell.

— Va fi o treabă pentru SEALS?

— Încă nu știu exact. Kelly, ai două săptămîni, timp în care noi punem la punct celelalte aspecte ale misiunii.

— Cum intrăm în legătură, domnule?

Maxwell puse pe masă un permis de liberă trecere la Pentagon.

— Fără telefoane sau scrisori. Vom avea doar contacte directe.

Kelly se ridică și-l însoți spre elicopter. Cînd amiralul își făcu apariția, echipajul porni motoarele elicopterului SH-2 Sea Sprite. Kelly îl prinse de braț pe amiral, în timp ce rotorul începuse să se învîrtească.

— Eșecul misiunii de la Song Tay este legat de o trădare?

Cuvintele îl opriseră pe Maxwell din drum.

— De ce mă întrebi?

Kelly dădu din cap.

— Tocmai mi-ați răspuns, domnule.

— Nu sîntem siguri, nostromule.

Maxwell trecu pe sub paleta care se rotea și se sui în partea din spate a elicopterului. În timp ce aparatul se înălța, amiralul se pomeni regretînd din nou că John Kelly refuzase invitația de a se prezenta la școala de

ofițeri. Băiatul era chiar mai isteț decît crezuse și amiralul își notă să aibă o discuție cu fostul comandant al lui Kelly, pentru o imagine cît mai exactă. De asemenea, se întrebă cum va reacționa Kelly la chemarea oficială de a reveni sub arme. Părea rușinos că-i înșela încrederea băiatului — Kelly ar fi putut s-o privească și așa, își spuse Maxwell, în timp ce elicopterul Sea Sprite vira spre nord-est — dar mintea și inima lui erau lîngă cei douăzeci de oameni care credeau în SENDER GREEN; în primul rînd lor trebuia să le fie loial. Pe de altă parte, poate Kelly chiar avea nevoie de ceva care să-l distragă de la necazurile personale. Amiralul se consolă cu acest gînd.

Kelly urmări elicopterul dispărînd în ușoara ceață a dimineții tîrzii. Apoi se îndreptă spre buncărul-magazie. Se așteptase ca la acea oră a zilei trupul să-l doară, însă mintea să-i fie limpede. Straniu, adevărul era cu totul altul. Exercițiile din spital fuseseră recompensate cum nici nu îndrăznise să spere. Țesuturile încă nu erau refăcute, dar umărul, după obișnuitul puseu dureros, acceptase surprinzător de bine antrenamentul intensiv și acum, după normala vlăguire care urma exercițiului, începea o altă perioadă de vitalitate. Așa cum se așteptase, Kelly se simțise minunat toată ziua, asta neînsemnînd că nu se va culca devreme, seara anticipînd o nouă zi de exerciții susținute, pentru care se hotărîse să cronometreze. Amiralul îi acordase două săptămîni. Era aproximativ timpul pe care și-l stabilise pentru pregătirea fizică. Acum sosise vremea și pentru altceva.

Bazele navale, indiferent de mărimea lor, erau asemănătoare. Existau unele lucruri pe care trebuia să le găsești în toate. Unul dintre acestea era atelierul cu piese și scule. Timp de șase ani Battery Island servise ca doc pentru vasele avariate și, pentru a le repara, fuseseră aduse echipamente, scule și diverse mașini pentru piesele noi. Colecția de scule a lui Kelly era cam la fel de garnisită ca aceea a unui atelier de pe un distrugător, fiind alcătuită probabil în acest scop — atît Kelly, cît și Forțele Navale își făceau cumpărăturile după același cata-

log. Porni dispozitivul de frezat South Bell și începu să-i verifice diversele componente și rezervoarele de ulei, pentru a fi sigur că totul va fi precum dorea.

Pe lîngă mașină se înșirau numeroase scule și aparate de măsură, iar sertarele erau pline cu bucăți de oțel ușor fasonate, așteptînd ca o viitoare prelucrare să le transforme în ce ar avea nevoie tehnicianul. Kelly se așeză pe un taburet, încercînd să vadă cam de ce-ar putea avea nevoie, apoi se decise că pentru început altceva îi era necesar. Înșfăcă un pistolet automat de calibrul 45 de pe perete, îi scoase gloanțele și îl demontă, verificîndu-i cu atenție toate componentele.

— O să ai nevoie de cîte două din fiecare, își zise Kelly.

Dar trebuia s-o ia în ordine. Strînse bine țeava în mașina de frezat și, pentru început, îi dădu două găuri în partea superioară. Freza South Bell reuși o gaură perfectă, prin acționarea celor patru roți manevrate manual, cu o înaintare mai mică de o zecime dintr-o rotație completă, cuțitele subțiri trecînd prin oțelul automatului. Kelly repetă operațiunea, perforînd a doua gaură la trei centimetri de prima. Îndepărtarea șpanului era o treabă ușoară și, cu o șurubelniță, o rezolvă imediat. Cu asta încheie partea ușoară a zilei de lucru; reușise să se reobișnuiască cu mașina pe care n-o folosise de peste un an. O ultimă verificare îl asigură pe Kelly că modificarea nu deteriorase în nici un fel țeava armei.

N-avea nici timpul și nici echipamentul necesar pentru a realiza o treabă perfectă. Se descurca destul de bine cu aparatul de sudură, dar îi lipsea dispozitivul care să-i permită executarea părților speciale care erau necesare sculei pe care și-o dorea. Pentru asta ar fi trebuit să se ducă la un mic atelier de turnătorie ai cărui meseriași ar fi putut ghici ce-și dorea, o chestie pe care nu merita s-o riște. Se consolă cu gîndul că era destul de bine, dat fiind că perfecțiunea era, întotdeauna, aproape imposibil de atins și oricum, de cele mai multe ori nu merita eforturile.

Pentru început, alese un masiv cilindru de oțel, ca o cutie de conserve, dar cu un diametru mai mic și cu pereți mai groși. Cu ajutorul frezei mai dădu o gaură, de data

asta în centrul plăcii de la bază, străpungînd axial corpul „cutiei". Cu ajutorul unui şubler controlă ca gaura să aibă un diametru de 0,5 cm. Apoi alese alte şapte bucăţi de oţel cu un diametru exterior mai mic. Şi fundurile acestor bucăţi fură străpunse de găuri după ce, în prealabil, le tăiase la dimensiuni egale, de doi centimetri. Noile găuri aveau un diametru de 0,6 centimetri, iar bucăţile de oţel găurite în mijloc parcă erau ceştile celor şapte pitici sau nişte miniaturale vase de flori cu pereţi verticali. Fiecare bucată era o „şicană". Încercă să le introducă în „cutie", dar erau prea groase. Kelly mormăi necăjit. Fiecare „şicană" trebuia luată la strung. Ceea ce şi făcu, luîndu-le din coaja exterioară pînă cînd bucăţile ajunseră la un diametru exterior exact cu un milimetru mai mic decît cel interior al „cutiei". O operaţiune lungă şi migăloasă, care durase cincizeci de minute, timp în care Kelly bodogănise neîncetat. În final, epuizat, se recompensă cu o coca rece, înainte de a introduce şicanele în cutie. Intrau la fix, nici prea lejer, ca să zăngăne, nici prea fix, putînd ieşi la o smucitură sau două. Răsturnă şicanele pe masă şi execută la strung un capac cu filet pentru cutie. Cînd capacul fu gata, îl înfiletă mai întîi pe cutia goală, repetînd mişcarea cu ea plină şi felicitîndu-se pentru cît de bine se asambla totul — înainte de a-şi da seama că uitase să dea o gaură în capac, operaţiune pe care o execută imediat cu ajutorul frezei. Ultima gaură avea un diametru doar de 0,4 centimetri, dar prin ea se vedea întreg ansamblul. În sfîrşit, reuşise să facă o gaură perfectă.

Urma partea cea mai importantă. Kelly îşi pregăti pe îndelete maşina, verificînd de cinci ori toate reglajele şi, după ce respiră adînc, trecu la calibrarea finală, manevrînd cu fineţe freza. Era o operaţie la care asistase de cîteva ori, fără s-o execute vreodată, şi, deşi se descurca destul de bine cu sculele, fusese lăsat la vatră din armată ca şef de echipă şi nu ca mecanic-şef. Epuizat, scoase ţeava armei din maşina de frezat, reasamblă pistolul şi, după ce luă o cutie cu gloanţe de calibrul 22 pentru carabine, părăsi buncărul.

Kelly se simţise întotdeauna bine în compania masivului şi greului Colt automat, dar cum gloanţele de calibrul

45 erau mult mai scumpe decît cele de calibrul 22 pentru carabine, cu un an în urmă cumpărase un adaptor care permitea ca pistolul să fie folosit și cu cele mai ușoare cartușe. Înainte de a introduce trei gloanțe în magazia pistolului, azvîrli cutia de coca la vreo patru metri. Puțin îi păsa de protecția fonică. Ca de obicei, stătea drept, relaxat, cu mîinile pe lîngă șolduri; ridică arma cu o mișcare bruscă și, în aceeași fracțiune de secundă, era în poziție de tragere, cu pistolul în ambele mîini. Se opri brusc, înțelegînd că din cauza cutiei pe care o montase pe țeavă nu mai putea să ochească corect. Asta va fi o problemă. Lăsă pistolul în jos și, ridicîndu-l din nou, trase primul cartuș, fără să poată ochi ținta. Cu rezultatul așteptat: cutia de coca scăpase neatinsă. Asta era vestea proastă; cea bună era că amortizorul de zgomot funcționase perfect. Adeseori stilizat de către regizorii de sunet ai filmelor și producțiilor de televiziune într-un „bing" aproape muzical, zgomotul scos de un amortizor de sunet seamănă mai degrabă cu cel pe care-l face o perie metalică trecută peste un buștean fasonat. Gazele expandate care provin din cartuș sînt captate în „capcană", în timp ce glonțul trece printre găuri, astupîndu-le aproape ermetic și forțînd gazul să se dilate în spațiile închise din interiorul amortizorului. Cu cinci „capcane" înăuntru — deși amortizorul putea primi șase — zgomotul împușcăturii se va transforma într-un simplu foșnet.

Toate bune, își spuse Kelly, dar, dacă ratai ținta, probabil că dușmanul va auzi zgomotul făcut de manevrarea închizătorului, acesta fiind imposibil de confundat cu ceva mai inofensiv. Ratarea unei cutii de coca la o distanță de patru-cinci metri era o pată pe blazonul lui de pistolar. Bineînțeles, craniul uman este mai mare, dar ținta într-adevăr vitală din el este mai mică decît o cutie. Kelly se relaxă și încercă din nou, ridicînd pistolul într-un arc rapid și elegant. De data asta degetul își porni apăsarea pe trăgaci imediat ce amortizorul de zgomot începu să obtureze ținta. Cutia se răsturnă, cu o gaură la vreo doi centimetri de fund. Sincronizarea mișcărilor nu fusese perfectă. Următorul glonț trecu aproape prin centrul cutiei, smulgîndu-i lui Kelly un zîmbet. Scoase încărcătorul,

băgînd altul cu cinci gloanțe, și, după un minut, cutia nu mai putea fi folosită ca țintă, cu șapte găuri în ea, dintre care șase grupate în centru.

— Încă mai ești în mînă, Johnnie, băiatule, își spuse Kelly, asigurînd pistolul.

Dar știa foarte bine că totul se derulase la lumina zilei, contra unei cutii din tablă roșie. Se îndreptă spre atelier și demontă din nou pistolul. Amortizorul funcționase bine și nu prezenta nici o deteriorare aparentă. Îl curăță, gresînd părțile interioare cu ulei. Mai era ceva de făcut, își reaminti el. Muind o pensulă subțire într-o vopsea albă, trase o linie dreaptă pe țeavă. Se făcuse ora două. Kelly își permise o masă frugală, înainte de a se întoarce la exercițiile de după-masă.

— Aoleu, atît de mult?

— Te plîngi? întrebă Tucker. Care-i problema, nu te descurci?

— Henry, pot distribui orice cantitate pe care mi-o livrezi, răspunse Piaggi, ușor surprins de tupeul tipului și întrebîndu-se ce ar putea să urmeze.

— Vom rămîne aici trei zile, se văită Eddie Morello.

— N-ai încredere nici atît în bătrîna ta? rînji Tucker.

Deja se decisese, Eddie va fi următorul.

Oricum, Morello n-avea simțul umorului. Fața îi devenise stacojie:

— Ascultă, Henry...

— Liniștiți-vă, le ceru Piaggi, cu ochii pe cele opt kilograme de pudră de pe masă, înainte de a i se adresa lui Tucker. Mi-ar plăcea să aflu de unde obții marfa.

— Sînt convins, Tony, dar am mai discutat despre asta. Crezi că te descurci?

— Ține minte, o dată ce ai intrat în treaba asta, e destul de greu să te oprești. Oamenii depind de tine și dacă vrei să ieși din joc e ca și cum i-ai spune ursului că nu mai ai zahăr, înțelegi?

Mintea lui Piaggi lucra febril. Avea contacte în Philadelphia și New York, oameni tineri ca și el, plictisiți să dea în brînci pentru o nimica toată. Banii potențiali ai afacerii te zăpăceau. Henry avea acces la... la ce? se

întrebă el. Începuseră doar cu două luni în urmă, cu două kilograme cărora le asiguraseră un grad de puritate pe care numai cea mai bună marfă „Sicilian White“ o mai putea avea, dar la un preț dublu față de al lor. Iar toate problemele legate de livrare îi cădeau pe cap lui Henry și nu lui, ceea ce făcea afacerea de două ori mai atractivă. În sfîrșit, măsurile de securitate îl impresionară cel mai puternic pe Piaggi. Henry nu era nici prost, nici un înflăcărat cu idei mari, dar creier puțin. De fapt, era un om de afaceri calm și profesionist, cineva care putea fi un aliat și un asociat serios, aprecie el.

— Stocul meu este destul de solid. Lasă-mi mie grija asta, macaronarule.

— În regulă, acceptă Piaggi. Avem o problemă, Henry. Mi-a trebuit ceva timp ca să adun banii pentru o chestie atît de barosană. Omule, ar fi trebuit să mă previi.

Tucker izbucni în rîs.

— N-am vrut să te înspăimînt, Anthony.

— Ai încredere în solvabilitatea mea?

O înclinare a capului.

— Știu că ești un tip serios.

Era o mișcare deșteaptă. Piaggi n-ar lăsa să-i scape șansa de a-și asigura asociații cu o aprovizionare ritmică. O creditare pe termen lung era o chestie perfectă. Angelo Vorano poate că n-ar fi priceput chestia asta, dar prin el îl cunoscuse pe Piaggi și asta era de-ajuns. În plus, Angelo era acum hrană pentru crabi.

— E un praf la fel de pur ca și cele dinainte, nu? se băgă în discuție Morello, enervîndu-i pe cei doi.

— Eddie, doar nu crezi că ne acordă credit pentru bani și în același timp vrea să ne tragă în piept? se miră Piaggi.

— Domnilor, dați-mi voie să vă spun despre ce este vorba, de acord? Am un stoc mare de marfă excelentă. De unde o am, cum o aduc, asta e treaba mea. În plus, am un teritoriu care este în exclusivitate zona mea de distribuție, iar voi n-aveți ce căuta acolo. Nu sîntem derbedei, ci oameni de afaceri și așa ne vom comporta în continuare.

Tucker observă aprobările tacite ale celor doi italieni: Eddie cu o privire nătîngă, dar Tony cu înțelegere și respect. Piaggi i se adresă pe același ton.

— Ai nevoie de o rețea de distribuție. Noi putem să ți-o asigurăm. Ai teritoriul tău, iar noi ți-l vom respecta.

Era timpul pentru mișcarea următoare.

— N-aș fi reușit, dacă aș fi fost tîmpit. Băieți, nu o să vă mai implicați în etapa asta a afacerii.

— Ce vrei să spui?

— Gata cu plimbările cu vaporașul. De azi nu vă mai ocupați de manipularea mărfii.

Piaggi zîmbi. O făcuse de patru ori pînă acum și plăcerea noutății dispăruse.

— Nici o problemă din partea mea. Dacă dorești, pot să-ți trimit oamenii să preia marfa unde-ți convine.

— Separăm marfa de bani. Ne ocupăm de treaba asta ca de o afacere, decise Tucker. Ca o linie de credit.

— Marfa apare prima.

— De acord, Tony. Ai grijă să alegi oameni de încredere. Ideea este ca tu și cu mine să ne separăm de droguri cît se poate de mult.

— Cei care sînt prinși pot ciripi, interveni Morello.

Se simțea exclus din conversație, dar nu era suficient de inteligent pentru a prinde semnificația acestui fapt.

— Ai mei nu, îi asigură ferm Tucker. Oamenii mei știu despre ce e vorba.

— Tu ai fost, nu-i așa? întrebă Piaggi, pricepînd înțelesul ascuns al cuvintelor lui Tucker. Îmi place stilul tău, Henry. Data viitoare încearcă să fii mai precaut, de acord?

— Mi-au trebuit doi ani ca să pun afacerea asta la punct și m-a costat o grămadă de bani. Vreau ca treaba să fie pe termen lung și nu sînt dispus să-mi asum alte riscuri. Deci, cînd mă poți plăti pentru livrarea asta?

— Am adus o sută de mii în cap.

Tony făcu un semn spre geanta din pînză de pe punte. Mica afacere crescuse cu o rapiditate surprinzătoare, pe primele trei livrări obținîndu-se prețuri frumoase, iar Tucker — aprecie Piaggi — era un tip în care puteai să ai încredere, atîta cîtă se putea acorda celor care se ocupau cu acest gen de afaceri. Pe de altă parte, dacă Tucker și-ar fi dorit ca afacerea să șchiopăteze, n-ar fi așteptat atît de

mult. Totuși, cantitatea de droguri era mult prea mare pentru o afacere derulată de un singur tip.

— Sînt ai tăi, Henry. Se pare că-ți mai datorăm... cinci sute? Am nevoie de ceva timp, în jur de o săptămînă. Îmi pare rău, bătrîne, dar m-ai prins la înghesuială. Îți ia ceva să aduni atîția bani gheață, știi?

— Să zicem patru, Tony. N-are rost să-i strîngem cu ușa de prima dată pe prietenii tăi. Să le arătăm că avem bunăvoință la început, de acord?

— Ofertă promoțională specială?

Piaggi rîse și închină cu sticla de bere.

— Băiete, sînt sigur că ai ceva sînge italienesc. O.K. Vom face cum spui...

Cît de mare este stocul tău? era întrebarea mută a lui Piaggi.

— Și acum, la treabă.

Tucker spintecă primul sac de plastic și îi răsturnă conținutul într-un vas de oțel pentru amestec, bucuros că era ultima oară cînd se deranja pentru mizeria asta. Se completase acum și a șaptea etapă a planului său de marketing. De acum înainte, alții se vor ocupa de bucătăria mărfii, bineînțeles, la început sub supravegherea lui, iar Henry Tucker se va comporta ca un adevărat director. Amestecînd pudra în vase, se felicită pentru inteligența de care dăduse dovadă. Începuse afacerea exact cînd trebuise, asumîndu-și riscuri, fără ca acestea să fie prostești, construind organizația de la temelie, făcînd singur fel de fel de lucruri, chiar și dintre cele mai murdare. Poate că strămoșii lui Piaggi începuseră la fel, își spuse Tucker. Se părea însă că Piaggi uitase asta, ignorînd și posibilele implicații. Dar asta nu era problema lui Tucker.

— Domnule colonel, n-am fost decît un aghiotant, înțelegi? De cîte ori trebuie să-ți spun asta? Mă ocupam de aceleași lucruri pe care le fac și aghiotanții generalilor voștri, toate prostiile insignifiante.

— De ce ai acceptat o asemenea funcție?

Colonelul Nikolai Evghenievici Grișanov se gîndea că era păcat ca un om să fie obligat să treacă prin așa ceva, dar colonelul Zacharias nu era om. Era un dușman, își

reaminti maiorul fără tragere de inimă și trebuia să-l facă să vorbească.

— Nu e la fel și în armata voastră? Ești remarcat de un general, dar promovarea vine mult mai tîrziu.

Americanul făcu o pauză.

— Am scris și discursuri.

Mărturisirea asta nu putea să le fie de prea mare folos, nu-i așa?

— Asta o să-i intereseze pe politrucii noștri.

Grișanov făcu un semn cu mîna, ca pentru a alunga momentul de frivolitate.

Era a șasea lor întîlnire. Grișanov era singurul ofițer sovietic căruia i se permisese să-i interogheze pe americani, nord-vietnamezii jucîndu-și cărțile cu multă grijă. Erau douăzeci de americani, toți la fel, dar fiecare diferit de ceilalți. Din dosarul pe care-l aveau, reieșea că Zacharias era pilot de avioane de vînătoare, dar și ofițer de contrainformații. Cei douăzeci de ani ai carierei îi dedicase studiului sistemului de apărare aeriană. Era licențiat al Universității Berkeley, California, în electronică. Dosarul conținea chiar și o recent achiziționată copie a tezei de masterat intitulată „Aspecte ale propagării microundelor și împrăștierea lor pe un teren accidentat", fotocopiată chiar din arhiva universității de către un necunoscut cu suflet caritabil care contribuise la întocmirea dosarului colonelului. Grișanov știa că, imediat după susținere, teza ar fi trebuit să fie înregistrată ca document secret — la fel cum s-ar fi procedat și în Uniunea Sovietică. Era o cercetare foarte inteligentă despre ceea ce se întîmpla cu energia de joasă frecvență a radiolocatorului, incluzînd și o aplicație teoretică referitoare la modul în care un aparat de zbor se putea folosi de munți și de dealuri pentru a-și masca înaintarea, fără să fie reperat de radare. După trei ani, timp în care pilotase avioane de vînătoare, Zacharias fusese mutat la baza aeriană Offutt de lîngă Omaha, Nebraska. Făcînd parte din echipa care se ocupa de strategia planurilor de război pentru aviație, lucrase la definitivarea unor profiluri de zbor care le-ar fi permis bombardierelor americane B-52 să străpungă apărarea antiaeriană sovietică, contribuind prin cunoștințele sale teo-

retice la pregătirea mapamondului pentru un război nuclearo-strategic.

Grişanov nu reuşea să-l urască pe american. El însuşi pilot de vînătoare, pînă cu puţin timp în urmă comandant al unui regiment în PVO-Stranîi — statul-major sovietic pentru problemele de apărare antiaeriană — fiind deja propus pentru o nouă funcţie, colonelul rus era, într-un mod curios, alter ego-ul lui Zacharias. Pe timp de război, sarcina lui consta în protejarea ţării de ravagiile bombardierelor duşmane, iar pe timp de pace trebuia să croiască planuri ca pătrunderea acestor bombardiere în spaţiul aerian sovietic să fie cît mai dificilă. Acest lucru impunea caracterul dificil, dar necesar, al actualei sale misiuni. Nefiind nici ofiţer KGB, nici unul din micuţii sălbatici care le erau aliaţi, n-avea nici o plăcere să tortureze oameni — nici măcar pe americanii care plănuiau distrugerea ţării lui. Dar cei care se pricepeau să smulgă informaţii habar n-aveau să analizeze elementele utile din ceea ce auzeau, nici măcar nu ştiau ce întrebări să pună, iar să-i dotezi cu un chestionar nu avea nici un rost; trebuia să urmăreşti ochii omului cînd îţi vorbea. Un tip a cărui inteligenţă era capabilă să creeze planuri de apărare antiaeriană putea minţi suficient de convingător pentru a păcăli aproape pe toată lumea.

Lui Grişanov nu-i plăcea ceea ce vedea acum. În faţa lui era un bărbat curajos, un expert în domeniul lui, care se luptase pentru a pune la punct avioanele de vînătoare Wild Weasels — Nevăstuicile — nume pe care ruşii l-ar fi putut da unei misiuni, gîndindu-se la micuţele animale de pradă care-şi urmăresc vînatul pînă în străfundul bîrlogului. Dacă nord-vietnamezii îşi făcuseră corect treaba şi rămăşiţele recuperate erau din avionul prizonierului, americanul zburase în optzeci şi nouă de asemenea misiuni — ca şi ruşii, americanii păstrau în avion o înregistrare a succeselor lor — şi era exact omul de la care trebuia să stoarcă informaţii. Momentul reprezenta o lecţie pe care ar putea-o imortaliza în scris. O asemenea mîndrie dezvăluia pe cine ai capturat şi multe altele, iar o parte le ştia deja. Dar aşa erau piloţii de vînătoare, iar Grişanov ar fi fost la fel dacă l-ar fi capturat duşmanii,

nereușind să-și ascundă isprăvile. Rusul încerca să se convingă că-l va scăpa de tortură pe american. Probabil că Zacharias ucisese mulți vietnamezi — și nu doar simpli țărani, ci și tehnicieni școliți de ruși — iar guvernul acestei țări ar fi dorit să-l pedepsească pentru actele lui. Dar asta nu era problema lui și n-avea de gînd să permită considerentelor politice să-i influențeze obligațiile profesionale. El răspundea de cele mai științifice și, indiscutabil, cele mai complexe aspecte ale apărării naționale. Sarcina lui consta în pregătirea apărării în fața unui atac a sute de avioane, toate avînd echipaje formate din profesioniști. Felul cum gîndeau și doctrina tactică pe care se bazau erau la fel de importante ca și planurile lor. Din punctul lui de vedere, americanii puteau ucide cîți ticăloși doreau. Dezgustătoarele astea de piticanii fasciste păreau la fel de interesate de filozofia politică a țării sale precum canibalii de o bucătărie rafinată.

— Domnule colonel, nu te obosi, sînt bine informat.

Puse pe masă ultimul document pe care-l primise.

— L-am citit noaptea trecută. O lucrare excelentă.

Ochii rusului nu se dezlipiră de pe chipul colonelului Zacharias. Reacția americanului fu remarcabilă. Deși fusese școlit să se comporte ca un adevărat ofițer de contrainformații, nici nu visase vreodată să se trezească în Vietnam, anchetat de un rus ale cărui surse americane de informații păreau să ajungă în cele mai nebănuite locuri. Gîndurile i se citeau clar pe față: *Cum de-au aflat atît de multe despre mine?* Cum de reușiseră să sondeze atît de adînc în trecutul lui? Cine ar fi putut s-o facă? Era cineva atît de priceput, de profesionist? Vietnamezii erau niște tîmpiți. Ca mulți ofițeri ruși, Grișanov studiase teoria militară cu seriozitate și aplicație. Se delectase cu o mulțime de documente secrete. Din unul dintre ele, pe care n-o să-l uite niciodată, aflase cum erau interogați piloții capturați de către Luftwaffe, iar lecția era una pe care încerca s-o aplice aici. Tortura îl făcuse mai puternic pe ofițerul american, dar un simplu teanc de foi îl muiase. Pe lîngă momentele de fermitate, fiecare om le avea și pe cele de slăbiciune. Numai o persoană inteligentă putea recunoaște nuanțele.

— Care-i explicația că teza n-a fost înregistrată cá document secret? întrebă Grișanov, aprinzîndu-și țigara.

— E doar fizică teoretică, răspunse Zacharias, dînd din umerii săi osoși și revenindu-și destul ca să poată încerca să-și ascundă disperarea. Numai compania de telefoane s-a arătat a fi ceva mai interesată.

Grișanov ciocăni cu un deget lucrarea.

— Ei, ca să-ți fac o mărturisire, noaptea trecută am aflat multe lucruri interesante din teza asta. Posibilități de a prevesti ecourile false, avînd ca bază hărțile, modelarea matematică a zonelor necunoscute. Poți stabili o rută de apropiere în acest mod, manevrînd de la un astfel de punct la următorul. Genial! Spune-mi, ce fel de loc e Berkeley?

— Doar o universitate în stil californian răspunse Zacharias, oprindu-se brusc.

Se lăsase momit: N-ar fi trebuit să vorbească. Fusese antrenat să tacă. Fusese pregătit pentru ce ar putea să i se întîmple, ce ar putea să facă fără să riște, cum să evadeze și să se deghizeze.•Dar nimeni nu-l școlise pentru așa ceva. Și, Dumnezeule, era obosit, speriat și sătul să mai respecte codul moral pe care nu dădea nimeni două parale.

— Nu știu mare lucru despre țara dumitale, bineînțeles, cu excepția aspectelor profesionale. Sînt diferențe regionale mari? Dumneata ai crescut în Utah. Ce fel de loc este?

— Zacharias, Robin G., colonel...

Grișanov își ridică mîinile.

— Te rog, domnule colonel, știu toate astea. Știu și locul și data nașterii. Nu există nici o bază aeriană lîngă Salt Lake City. Toate astea le știu din hărți. Probabil că niciodată nu voi vizita această parte... și nici vreo altă parte a țării dumitale. Acest Berkeley din California e un loc plin de verdeață, nu-i așa? Am aflat mai demult că acolo e o zonă viticolă. Dar nu știu nimic despre Utah. E un lac mare, căruia i se spune Lacul Sărat, nu-i așa? E sărat?

— Da, ăsta-i motivul.

— Cum poate fi sărat? Oceanul e la o mie de kilometri, iar pînă la el sînt lanțuri de munți! Știu destul de bine Marea Caspică. Odată, am staționat la o bază de-acolo. Nu este sărată. Dar lacul ăsta este. Ce ciudat.

Aruncă pe jos chiștocul țigării.

Americanul ridică ușor capul.

— Nu știu, nu sînt geolog. Bănuiesc că e o relicvă din erele primare.

— S-ar putea. Sînt și munți acolo, nu-i așa?

— Munții Wasatch, confirmă Zacharias ca-n transă.

Făcuseră și vietnamezii o chestie deșteaptă — modul în care-și hrăneau prizonierii: o mîncare de care și-un cîine s-ar fi atins numai din necesitate. Se întrebă dacă era vorba de o dietă intenționată sau era doar rezultatul nemijlocit al barbariei înconjurătoare. Prizonierii politici din Gulag mîncau mai bine. Regimul la care erau supuși americanii le slăbea rezistența la boli, îi transforma în niște umbre care nici măcar nu mai visau la evadare. Cam la fel procedaseră și naziștii cu prizonierii sovietici, dar considerentele etice nu contau, o dată ce rezultatele îi erau folositoare lui Grișanov. Rezistența fizică și morală avea nevoie de energie, iar acești oameni erau vlăguiți de interogatoriile interminabile, bruma lor de curaj risipindu-se pe măsură ce le secătuiau rezervele de voință. O lecție nouă, dar el era un învățăcel destoinic. Îți trebuia o groază de timp ca să pătrunzi mințile unor oameni destul de diferiți de propriul tău eu, dar era un proces distractiv.

— Sînt pîrtii bune de schi?

Zacharias clipi de cîteva ori, ca și cum întrebarea l-ar fi purtat în alt loc și timp.

— Da, sînt.

— Ei, asta n-o să reușim niciodată aici, domnule colonel. Îmi place să fac schi fond, mă menține în formă și mă deconectează. Am avut schiuri de lemn, dar în ultimul regiment aghiotantul mi-a croit o pereche din oțel, din resturi de la plăcile avionului.

— Oțel?

— Oțel inoxidabil, mai greu decît aluminiul, dar mai flexibil. Le prefer. Dintr-o placă din aripa noului nostru avion de interceptare, proiectul E-266.

— Ce-i ăsta?

Zacharias habar n-avea de noile aparate MIG-25.

— Voi le numiți acum Foxbat. Foarte rapide, concepute pentru a veni de hac bombardierelor voastre B-70.

— Dar noi am renunțat la proiectul ăsta, obiectă Zacharias.

— Da, știu asta. Dar datorită proiectului vostru pot și eu să pilotez acum un avion de vînătoare remarcabil de rapid. La întoarcerea acasă mă așteaptă comanda primului regiment format din astfel de avioane.

— Plăcile bombardierului sînt din oțel? De ce?

— Are o rezistență aerodinamică mai bună decît aluminiul, îi explică Grișanov. Și poți croi schiuri excelente din resturi.

Pe chipul lui Zacharias se citea o zăpăceală totală.

— Ei, cum crezi că ne vom descurca noi cu avioanele de vînătoare din oțel, iar voi cu bombardierele din aluminiu?

— Cred că depinde de...

Zacharias începu să vorbească, dar se opri brusc. Privirea i se ridică peste masă, la început confuză, din cauza mărturisirii pe care era pe punctul de a o face, apoi din ce în ce mai fermă.

Prea devreme, își zise Grișanov dezamăgit. Forțase puțin prea devreme. Americanului nu-i lipsise curajul. Suficient pentru a-și lua avionul Wild Weasel pentru plimbări „pînă-n centru“, cum le plăcea americanilor să spună, de peste optzeci de ori. Suficient pentru a rezista vreme îndelungată. Dar Grișanov avea timp berechet.

12

Furnizorii

Kelly introduse o fisă în fanta telefonului și formă numărul. Era o sîmbătă fierbinte și strălucitoare, temperatura și umiditatea întrecîndu-se în a-ți face viața amară, în timp ce Kelly își blestema propria stupiditate. Unele lucruri sînt atît de strigător de evidente, încît nu le bagi în seamă pînă nu te lovești de ele și atunci vezi numai stele verzi.

— Alo? Vă sun pentru anunțul de mașină... exact, spuse Kelly. Chiar acum, dacă vreți... O.K., să zicem cincisprezece minute? Perfect, mulțumesc, doamnă. Vin imediat. La revedere.

Puse telefonul în furcă. În sfîrșit, ceva care merge cum trebuie, își zise el ieșind din cabina telefonică. *Springer* era ancorat la unul din cheiurile pentru oaspeți de la baza fluvială de pe Potomac. Dacă se va duce cu mașina, la întoarcere va trebui să conducă noua achiziție și ce va face cu cea veche? Amuzamentul situației îl făcu să rîdă. Destinul își făcu datoria și un taxi liber trecu agale prin fața intrării portului, permițîndu-i lui Kelly să-și țină promisiunea făcută bătrînei.

— Essex Avenue, 4500, îi spuse el șoferului.

— Pe unde vine asta, omule?

— Bethesda.

— O să te coste ceva în plus, omule, îl avertiză șoferul, cotind spre nord.

Kelly îi întinse o bancnotă de zece dolari.

— Ai încă una dacă ajungi acolo în cincisprezece minute.

— S-a făcut.

Șoferul acceleră, aruncîndu-l pe Kelly înapoi pe spătarul banchetei. În cea mai mare parte a drumului, mașina se fofilă pe străzi laterale, evitînd Wisconsin Avenue. La lumina roșie a unui semafor, șoferul descoperi pe hartă pe unde venea Essex Avenue și reuși să cîștige bancnota promisă, ajungînd la adresa menționată cu zece secunde mai repede.

Era un cartier rezidențial și Kelly reperă rapid casa. Asta era, un VW vechi, cu o îngrozitoare culoare crem, ciupită ici și colo de rugină. Nici nu s-ar fi putut mai bine. Kelly urcă cele patru trepte de lemn de la intrare și ciocăni în ușă.

— Poftim?

Chipul se potrivea vocii. Probabil că avea în jur de optzeci de ani, puțintică la trup și fragilă, dar privirea pală a ochilor verzi — ascunși în spatele unor lentile groase — încă amintea de ceea ce fusese odată. În părul gri se mai ascundeau și cîteva fire blonde.

— Doamna Boyd? Am sunat puțin mai devreme pentru mașină.

— Cum te numești?

— Bill Murphy, doamnă, îi zîmbi inocent Kelly. O căldură îngrozitoare, nu?

— Teribilă, confirmă ea. Așteaptă o clipă.

Gloria Boyd dispăru și reveni după un moment cu cheile. Ieși din casă și-l conduse spre mașină. Kelly îi susținu brațul, în timp ce coborau scările.

— Mulțumesc, tinere.

— E plăcerea mea, doamnă, îi răspunse el galant.

— Luasem mașina pentru nepoata mea. Cînd s-a dus la colegiu, Ken a folosit mașina, îi explică ea, așteptîndu-se ca vizitatorul să știe cine era Ken.

— Pardon?

— Soțul meu, îl lămuri Gloria fără să se întoarcă. A murit acum o lună.

— Sincere condoleanțe, doamnă.

— Era bolnav de multă vreme, șopti femeia, încă sub influența șocului pe care i-l cauzase pierderea celui drag, dar acceptînd realitatea.

Îi întinse cheile.

— Aruncă o privire.

Kelly descuie portiera. Arăta într-adevăr ca o mașină care fusese folosită de un student și apoi de un om în vîrstă. Scaunele eru uzate, iar unul avea o tăietură adîncă în tapițerie, probabil de la un pachet de îmbrăcăminte sau de la cărți. Întoarse cheia în contact și motorul porni imediat. Chiar și rezervorul de benzină era plin. Anunțul nu mințise în privința kilometrajului: doar 75.000 de kilometri parcurși. Obținu permisiunea să facă o tură în jurul străzii. Motorul suna bine, își spuse el, readucînd mașina în fața proprietarei.

— De unde vine rugina? o întrebă el, dîndu-i cheile.

— Studia la un colegiu din Chicago, la Northwestern, și toți nămeții ăia de zăpadă și sarea...

— E o școală bună. Lăsați-mă să vă conduc.

Kelly îi luă brațul și o pilotă spre locuință. Mirosea a casă de om bătrîn, aerul era plin de praful pe care era prea obosită ca să-l șteargă și de miasmele rîncede ale mîncării, pentru că încă gătea pentru două persoane, nu pentru una.

— Ți-e sete?

— Da, doamnă, mulțumesc, un pahar cu apă va fi suficient.

Cînd ea dispăru în bucătărie, Kelly aruncă o privire împrejur. Pe perete era o fotografie înrămată: un tînăr într-o uniformă încheiată pînă sub bărbie, cu o centură Sam Browne, ținînd brațul unei tinere care purta o rochie de mireasă foarte strînsă pe trup, aproape cilindrică. Alte fotografii erau martorele căsniciei lui Kenneth cu Gloria Boyd. Două fiice și un fiu, o călătorie pe ocean, o mașină veche, nepoți, toate cele dobîndite într-o viață plină și folositoare.

— Poftim.

Doamna Byod îi întinse paharul.

— Mulțumesc. Cu ce se ocupa soțul dumneavoastră?

— A lucrat la Departamentul Comerțului timp de patruzeci și doi de ani. Trebuia să ne mutăm în Florida, dar s-a îmbolnăvit și acum am rămas singură. Sora mea locuiește la Fort Pierce, e văduvă și ea, soțul ei fusese polițist...

Cuvintele îi muriră pe buze, urmărind pisica care se strecurase în încăpere pentru a-l examina pe vizitator. Întreruperea păru s-o învioreze pe doamna Boyd.

— Săptămîna următoare mă mut cu ea. Deja am vîndut casa, trebuie s-o eliberez joia viitoare. I-am vîndut-o unui tînăr doctor drăguț.

— Sper să vă placă acolo, doamnă. Cît vreți pe mașină?

— Nu mai pot să conduc din cauza ochilor, am cataractă la amîndoi. Oriunde merg, trebuie să fiu dusă. Nepotul meu zice că ar face o mie cinci sute de dolari.

Probabil că nepotul tău e avocat, altfel n-ar fi atît de lacom, își spuse Kelly.

— Ce ziceți de o mie două sute? Plătesc cu banii jos.

— Acum?

— Da, doamnă.

— Mașina ea a ta.

Întinse mîna și Kelly i-o strînse cu grijă.

— Aveți actele?

Lui Kelly îi părea rău că doamna Boyd trebuia să se scoale din nou de pe scaun, să urce pînă la etaj, încetișor, sprijinindu-se de balustradă, în timp ce el își scosese portofelul și număra douăsprezece bancnote foșnitoare.

N-ar fi trebuit să dureze mai mult de zece minute, dar pînă la urmă trecură treizeci. Kelly verificase în prealabil etapele necesare unui transfer de proprietate, deși n-avea de gînd să se ocupe de toată birocrația asta. Polița de asigurare a mașinii se afla în același plic cu actul de proprietate, pe numele lui Kenneth W. Boyd. Kelly îi promise că îi va rezolva această problemă și, bineînțeles, va avea grijă și de numerele de înmatriculare. Dar, pomenindu-se cu atîția bani, doamna Boyd deveni neliniștită, iar Kelly o ajută să completeze un formular de depunere și o conduse la bancă, pentru ca ea să-și lase banii într-un seif pe timpul nopții. Apoi opri la un supermagazin pentru a

cumpăra lapte şi hrană pentru pisică, înainte de-a o aduce acasă, conducînd-o pînă în faţa uşii.

— Mulţumesc pentru maşină, doamnă Boyd, îi spuse el părăsind-o.

— Pentru ce o vei folosi?

— Afaceri, zîmbi Kelly şi plecă.

La nouă fără un sfert în seara aceea, două maşini intrară în parcarea de pe Interstate 95. Cea din faţă era un Dodge Dart, urmată de un Plymouth Roadrunner roşu. Rulînd cam la cincizeci de metri una de alta, străbătură jumătate din imensa parcare şi, depăşind Maryland House, se îndreptară spre staţia de benzină din dreptul joncţiunii cu Kennedy Highway, unde, după ce ţi se făcea plinul cu benzină sau motorină, puteai bea o cafea bună şi multe altele, dar, bineînţeles, nu băuturi alcoolice. Dart-ul manevră prin parcare, oprindu-se în final în apropierea unui Oldsmobile alb, cu acoperişul din vinilin maro şi înmatriculat în Pensylvania. Roadrunner-ul parcă pe şirul următor. O femeie coborî şi se îndreptă spre restaurantul din cărămidă, trecînd, în drumul ei, prin spatele Oldsmobilului.

— Hei, păpuşico, o interpelă un bărbat.

Femeia se opri şi apoi făcu cîţiva paşi spre maşina cu acoperişul din vinilin. Omul era un indoeuropean cu păr negru, lung şi frumos pieptănat şi o cămaşă albă, deschisă la guler.

— Henry m-a trimis, îi spuse ea.

— Ştiu.

Întinse mîna şi o mîngîie pe faţă, iar ea rămase nemişcată.

— Păpuşo, ai adus ce trebuie?

— Da.

Îi zîmbi. Era un zîmbet fals, forţat, speriat, dar nu jenat. Doris nu mai ştia de multă vreme ce este jena.

— Ai ţîţe frumoase, constată omul fără cea mai mică emoţie în glas. Adu marfa!

Doris se întoarse la maşina ei, ca şi cum şi-ar fi dat seama că uitase ceva şi scoase o geantă mare, asemănătoare cu un sac de sport. Trecînd pe lîngă Oldsmobile, mîna bărbatului ieşi pe geam şi i-o înşfăcă.

Doris își continuă drumul spre clădire, reapărînd după un minut cu o cutie de coca-cola în mînă, în timp ce privirea i se fixase pe Roadrunner, sperînd că-și îndeplinise bine misiunea. Oldsmobilul avea motorul pornit, iar șoferul îi trimise o bezea, ea recompensîndu-l cu un zîmbet șters.

— A fost destul de ușor, aprecie Henry Tucker aflat la una din mesele din fața restaurantului, la vreo cincizeci de metri.

— Marfă de calitate? îl întrebă celălalt bărbat pe Tony Piaggi.

Cei trei stăteau la aceiași masă, „bucurîndu-se" de fierbințeala serii, în timp ce majoritatea consumatorilor se aflau în restaurant sub răcoarea aerului condiționat.

— Cea mai bună. La fel ca și eșantionul pe care vi l-am dat acum două săptămîni, îl asigură Piaggi.

— Și dacă o agață pe fată? se interesă omul din Philadelphia.

— N-o să ciripească, îl liniști Tucker. Toate au văzut ce pățesc fetele rele.

În timp ce urmăreau în continuare parcarea, un bărbat coborî din Roadrunner și urcă la volanul Dart-ului.

— Foarte bine, o felicită Rick pe Doris.

— Putem pleca acum? îl întrebă ea cu glas temător, sorbind nervoasă din cutia de răcoritoare.

— Sigur, păpușico, știu ce vrei, zîmbi Rick, pornind motorul. Hai, fii drăguță, arată-mi ceva.

— E lume, protestă Doris.

— Și?

Fără să mai scoată un cuvînt, Doris își descheie nasturii cămășii — era bărbătească — îndesînd-o în șortul decolorat. Rick îi pipăia sînii și zîmbea, în timp ce rotea volanul cu mîna stîngă. *Ar fi putut să fie mai rău*, își spuse Doris, închizînd ochii, imaginîndu-și că ar fi altcineva, într-un alt loc, întrebîndu-se cît timp mai avea pînă ce viața ei va fi curmată și sperînd ca sfîrșitul să fie aproape.

— Banii? se interesă Piaggi.

— Am chef de o ceașcă de cafea.

Celălalt bărbat se ridică și intră în restaurant, lăsîndu-și geanta pe scaun. Piaggi o luă și, urmat de Tucker, se

îndreptă spre mașină, un Cadillac bleu, fără să mai aștepte reîntoarcerea celuilalt.

— Nu-i numărăm? se miră Tucker la jumătatea drumului din parcare.

— Dacă ne trage în piept, știe ce-l așteaptă. Asta e o afacere, Henry.

— Ai dreptate, acceptă Tucker.

— Bill'Murphy, se recomandă Kelly. Înțeleg că aveți niște apartamente libere.

Făcu un gest spre ziarul de duminică pe care-l avea în mînă.

— Ce ți-ar trebui?

— O garsonieră ar fi perfect. N-am nevoie decît de un loc în care să-mi țin hainele, îi răspunse Kelly. Sînt tot timpul pe drumuri.

— Comis-voiajor? se interesă administratorul.

— Exact. Mașini-unelte. Sînt novice aici. Vreau să spun, e o zonă nouă.

Era un complex de locuințe, cîteva apartamente, cîteva structuri din cărămidă, înalte de trei etaje, mărginite de un spațiu verde și construite imediat după al doilea război mondial pentru veteranii care reveneau acasă. Copacii arătau exact cum trebuia pentru acea perioadă a anului. Fuseseră plantați și se înălțaseră frumos, suficient de înalți pentru a adăposti o liotă de veverițe și pentru a umbri spațiile de parcare. Kelly aruncă priviri aprobatoare, în timp ce managerul îl pilota spre locuința mobilată de la etajul unu.

— E foarte bine, se pronunță Kelly.

Aruncă o privire împrejur, verificînd instalațiile de apă și electrice din baie și bucătărie. Mobila era evident uzată, dar arăta destul de bine. Erau și instalații de aer condiționat în ferestrele fiecărei camere.

— Am și altele...

— Nu, e exact ce-mi doresc. Cît face?

— O sută șaptezeci și cinci pe lună. Plata în avans.

— Electricitatea, gazul, apa?

— Le poți plăti dumneata sau ne ocupăm noi. Unii dintre chiriași preferă soluția asta. Aproximativ patruzeci și cinci de dolari pe lună.

— E mai ușor să achiți o factură decît mai multe. Să vedem.. o sută șaptezeci și cinci plus patruzeci și cinci...

— Două sute douăzeci, se grăbi administratorul.

— Patru sute patruzeci, îl corectă Kelly. Pentru două luni, de acord? Pot să plătesc cu un cec, dar e emis de o bancă din alt oraș, încă nu mi-am deschis un cont într-o bancă de aici. Cu bani gheață e bine?

— Întotdeauna mi-au plăcut banii peșin, îl asigură administratorul.

— Perfect.

Kelly își scoase portofelul și începu să numere bancnotele. Se opri.

— Nu, șase sute șaizeci, plătesc pentru trei luni, dacă accepți. Și am nevoie de o chitanță.

Amabilul administrator extrase un carnețel din buzunar și completă urgent o chitanță.

— Pot să am și telefon? se interesă Kelly.

— Dacă vrei, pînă mîine se aranjează. Mai trebuie să lași niște bani.

— Te rog, dacă ești amabil, ocupă-te de asta.

Kelly îi mai întinse cîteva bancnote.

— Lucrurile îmi vor sosi mai tîrziu. Unde pot găsi niște cearșafuri și chestii de-astea?

— Majoritatea magazinelor au închis deja. Mîine ai de unde alege.

Kelly aruncă o privire pe ușa dormitorului la patul pe care trona doar o saltea. Chiar și de la distanță i se vedeau umflăturile.

— Ei, am dormit și mai rău.

— Veteran?

— Marina militară, confirmă Kelly.

— La fel ca mine, replică administratorul, surprinzîndu-l pe Kelly. Nu te ții de prostii, nu?

Era convins că nu era cazul, dar proprietarul dorea ca întrebarea să fie pusă, chiar dacă chiriașul era un fost soldat. Răspunsul fu însoțit de un zîmbet inocent, liniștitor.

— Se spune că sforăi destul de tare.

Peste douăzeci de minute, Kelly luă un taxi care-l duse spre centru. Coborî la Penn Station, de unde luă primul tren spre D.C. şi de acolo un alt taxi pînă la vasul lui. Pînă să se întunece, *Springer* cobora deja pe Potomac. Ar fi fost mult mai uşor, îşi spuse Kelly, dacă ar fi avut ajutor. Îşi pierdea atîta timp fîţîindu-se fără folos. Chiar fără folos? Poate că nu. Reuşise să-şi pună ordine în gînduri, iar asta era la fel de important ca şi antrenamentul fizic. Kelly ajunse acasă puţin înainte de miezul nopţii, după şase ore în care planurile i se ţesuseră neîntrerupt în minte.

Deşi sfîrşitul săptămînii şi-l petrecuse într-o continuă mişcare, nu putea să-şi piardă vremea. Kelly îşi împachetă îmbrăcămintea — cea mai mare parte a ei fusese cumpărată în suburbiile Washingtonului. Lenjeria de corp şi mîncarea le va cumpăra din Baltimore. Automatul de calibrul 45 şi adaptorul pentru gloanţe de calibru mai mic fuseseră împachetate în hainele vechi, împreună cu două cutii cu gloanţe. N-ar trebuie să aibă nevoie de mai multe, îşi spuse Kelly. În timp ce executa încă un amortizor de zgomot, de data asta pentru un Woodsman, mai recapitulă o dată tot ce făcuse pînă acum. O condiţie fizică excelentă, aproape la nivelul celei pe care o avea cînd era militar activ, plus că în fiecare zi îşi rezervase timp pentru şedinţele de tir. Ţintea mai bine ca niciodată, îşi spuse în timp ce mîinile executau mişcările, devenite aproape rutiniere, la freză şi strung. Pe la trei dimineaţa, noul amortizor fusese montat şi testat. După treizeci de minute era la bordul lui *Springer*, îndreptîndu-se spre nord şi aşteptînd să treacă de Annapolis pentru a-şi permite cîteva ore de somn.

Era o noapte liniştită, pe cer se zăreau cîţiva nori stingheri, iar el reuşea cu greu să-şi concentreze gîndurile în visarea în care alunecase. Deşi nu mai era civilul leneş de pînă mai ieri, Kelly îşi permise totuşi o bere, prima după multă vreme, în timp ce gîndurile încercau să sondeze necunoscutul. Uitase ceva? Răspunsul îl linişti, amintindu-i că cele neştiute erau imposibil de prevăzut. Dar exista şi un răspuns mai puţin liniştitor care-l atenţiona că, totuşi, mai ştia cîte ceva. Billy cu puternicul lui Plymouth roşu. Un negru al cărui nume era Henry. Le cunoştea zona în care operau... Şi asta era tot.

Dar...

Dar, avînd şi mai puţine date, înfruntase duşmani înarmaţi şi antrenaţi, iar acum era sigur că va fi la fel de prudent ca altădată, fiind convins în adîncul sufletului că această misiune va fi o reuşită. Pe de o parte, pentru că era mult deasupra lor şi, indiscutabil, mult mai motivat. Pe de altă parte, îşi dădu seama Kelly surprins, din cauză că nu-i păsa de consecinţe, ci doar de rezultate. În minte îi reveni un pasaj din *Eneida* lui Virgiliu pe care o studiase la şcoala catolică — cuvinte care, deşi scrise cu două mii de ani în urmă, se aplicau perfect misiunii sale: *Una salus victis: nullam sperare salutem*. Singura speranţă a celui osîndit este să nu spere în salvarea lui. Imensa grozăvie pe care o transmitea versul îl făcu să zîmbească, în timp ce continua să navigheze la lumina stelelor, o lumină care străbătea o distanţă incomensurabilă, într-o călătorie care începuse cu mult înainte ca John Kelly sau chiar Virgiliu să se fi născut.

Pastilele o ajutară să se rupă de realitate, însă nu suficient. Doris nu reuşea să-şi analizeze gîndurile, dar acestea îi ţiuiau în minte, le simţea, desluşind în ele acel ceva care, deşi era incapabilă să-l înfrunte, continua s-o obsedeze. Acum era prea dependentă de barbiturice. Somnul îi venea greu şi nu reuşea să scape de obsesii în apăsătoarea tăcere din cameră. Dacă ar fi putut ar fi luat mai multe pilule, dar nu-i satisfăceau dorinţele, în nici un caz cele pe care şi le dorea din tot sufletul. Doar o repriză de uitare, o eliberare de frică pe termen scurt, asta era tot — iar lor le convenea de minune teama în care trăia. Ştia mai multe decît şi-ar fi imaginat ei, chiar bănuia şi ce-i rezerva viitorul, dar asta era o palidă consolare. Mai devreme sau mai tîrziu va fi prinsă de poliţie. Mai fusese arestată pentru fleacuri, dar, de data asta, va căpăta o condamnare pe termen lung. Poliţia va încerca s-o facă să vorbească, promiţîndu-i protecţie. Să le-o spună altora! Fusese martoră a momentelor în care muriseră două prietene. Prietene? Fiinţe apropiate — schimbai o vorbă cu ele, duceai aceeaşi viaţă, aşa cum era; chiar şi în această captivitate îşi permiteau mici glume, palide victorii împo-

triva forţelor care le dirijau existenţa. Cineva pe umărul căruia puteai să plîngi. Două dintre ele muriseră şi ea asistase la agonia lor, drogată, dar incapabilă să doarmă şi să uite oroarea imensă care o paralizase în timp ce le privea, durerile lor devenind ale ei, ştiind că nu putea face nimic, realizînd că ei îi ştiau chiar şi gîndurile. Coşmarurile pot fi îngrozitoare, dar personajele care le populează nu ies din ele să te agreseze. Cînd te trezeşti, ele se risipesc în faţa realităţii. Dar nu şi din cele pe care le trăia ea. Se putea privi cu detaşare, considerîndu-se un robot care nu răspundea la propriile comenzi, ci numai la ale altora. Trupul ei nu se mişca decît la ordinele lor, iar ea trebuia să-şi cenzureze gîndurile, nerostindu-le nici măcar în minte, fiindu-i frică că ei i le-ar putea auzi sau citi pe chip, dar acum, oricît se străduia, nu putea scăpa de ele.

Rick zăcea lîngă ea, respirînd uşor în întuneric. O parte din ea îl plăcea pe Rick. Era cel mai drăguţ dintre ei şi uneori îşi spunea că şi el o plăcea puţin, deoarece nu o bătea atît de crunt. Bineînţeles, nu trebuia să mişte în front, deoarece furia lui era la fel de necruţătoare ca a lui Billy şi se străduia din răsputeri să fie ascultătoare cînd Rick era prin preajmă. Gînduri ascunse îi spuneau că asta era o prostie, dar realitatea în care trăia acum era condiţionată de ceilalţi. Iar ea fusese martoră la rezultatele unei adevărate rezistenţe. După o noapte deosebit de îngrozitoare, Pam o îmbărbătase, şoptindu-i dorinţa ei de a evada. Mai tîrziu, Doris se rugase ca evadarea lui Pam să reuşească, ca o dovadă că totdeauna mai putea fi o brumă de speranţă, dar Dumnezeu îi ignorase rugile, iar ea şi celelalte fuseseră silite să asiste la asasinarea lui Pam, înghesuite ca o turmă de animale într-un colţ al camerei, privindu-i neputincioase pe cei care-şi satisfăceau cele mai inimaginabile pofte de tortură pe trupul prietenei ei. Urmărise cum viaţa se scurgea din ea, în timp ce unul din bărbaţi se distra de minune supraveghind de aproape convulsiile disperate ale trupului lipsit de oxigen. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, reuşise să pieptene părul prietenei ei — fusese singurul ei gest de rezistenţă, din fericire neobservat de bărbaţi — şi sperase că Pam va şti

cumva că exista cineva căruia îi păsase de ea. Dar ceea ce făcuse i se părea prea puțin și lacrimile îi erau și mai amare.

Cu ce greșise? se întreba Doris. Cît de tare îl supărase pe Dumnezeu de o lăsa să ducă o asemenea viață? Cum era posibil ca cineva să merite o existență atît de mohorîtă și lipsită de speranță?

— Sînt impresionat, John, spuse Rosen, privindu-l cu niște ochi mari.

Kelly își scoase cămașa și se întinse pe masa de examinare.

— Cum ai reușit?

— Pentru umeri, zece kilometri de înot zilnic. E mai bun decît halterele, dar am făcut și din astea, cîte puțin, în fiecare seară. Și ceva alergare. Cam ce eram obișnuit să fac pe timpuri.

— Mi-aș dori să am tensiunea ta, zîmbi chirurgul, ridicînd manșeta.

Avusese o operație grea dimineață, dar își găsise timp pentru prietenul lui.

— Fă mișcare, Sam, îi sugeră Kelly.

— N-am timp, John, răspunse doctorul — o scuză mai mult formală, își spuseră amîndoi.

— Un doctor se pricepe mai bine.

— Adevărat, acceptă Rosen. Altfel, cum o duci?

O privire în loc de răspuns — nu zîmbitoare sau gravă, doar o expresie neutră care îi spuse lui Rosen tot ce trebuia să știe. Încă o încercare.

— E o vorbă din bătrîni: înainte de a pregăti revanșa, sapă două gropi.

— Doar două? întrebă Kelly cu blîndețe.

Rosen dădu din cap,

— Am citit și eu raportul medicului legist. Vrei să vorbim despre asta?

— Ce face Sarah?

— E ocupată pînă peste cap cu proiectul ei. Munca o stimulează atît de mult, încît mi-a povestit și mie. E o chestie destul de interesantă.

Chiar atunci Sandy O'Toole intră în cameră. Reacția lui Kelly îi zăpăci pe amîndoi: își luă cămașa și-și acoperi torsul.

— Te rog!

Asistenta fu atît de uimită, încît începu să rîdă, la fel și Sam, pînă cînd realiză că John Kelly era într-adevăr pregătit pentru ce-și pusese în minte. Privirea lui serioasă, atentă, plină de solicitudine se transforma într-una voioasă atunci cînd și-o dorea. *Ca un chirurg*, își zise Rosen și, oricît i s-ar fi părut de ciudat, cu fiecare întîlnire pe care o aveau, descoperea noi rezerve de energie pe chipul prietenului lui.

— Pari destul de sănătos pentru cineva care a fost împușcat acum cîteva săptămîni.

— O existență naturistă, doamnă. Doar o bere în treizeci și ceva de zile.

— Doamna Lott e conștientă acum, domnule doctor Rosen, raportă asistenta. Nimic deosebit, pare să se simtă bine. Soțul ei a venit s-o viziteze. Cred că nu vom avea probleme nici cu el. Mă îngrijora.

— Mulțumesc, Sandy. Ei, John și tu ești sănătos. Pune-ți tricoul înainte ca Sandy să roșească toată, continuă el, făcîndu-i cu ochiul.

— Unde luați masa de prînz? se interesă Kelly.

— Ți-aș arăta, dar am o conferință în zece minute. Sandy?

O'Toole aruncă o privire ceasului.

— Ar cam fi timpul. Riști să încerci din mîncarea de spital sau mergem în altă parte?

— Mă las pe mîna dumneavoastră, doamnă.

Îl conduse spre sala de mese a spitalului, unde mîncarea era dietetică, dar aveai la dispoziție sare și alte ingrediente. Kelly alese ceva ale cărei calități hrănitoare, poate chiar dătătoare de sănătate, compensau lipsa de gust.

— La fel de ocupată? întrebă el, după ce-și aleseseră o masă.

— La fel, îi răspunse serioasă Sandy.

— Unde locuiești?

— Lîngă Loch Raven Boulevard.

Nu se schimbase, își spuse Kelly. Sandy O'Toole funcționa de fapt destul de bine, deși singurătatea în care viețuia nu era prea diferită de a lui. Adevărata diferență consta în faptul că el putea să facă ceva, pe cînd ea nu. Reușise să depășească momentele dificile, dar, deși avea tăria de a fi cu zîmbetul pe buze, colții durerii își făceau simțită prezența mereu. Durerea e o forță puternică. E

mai avantajos să-ți știi dușmanii, să-i poți căuta și, găsindu-i, să-i elimini. Lupta cu umbrele e mult mai dificilă.

— O căsuță de țară, cum au cei de-acolo?

— Nu, este un vechi bungalou sau cum s-o numi. O casă pătrățoasă cu două etaje și o curte de jumătate de pogon. Bine că am pomenit de asta, zîmbi ea. Mi-am rezervat sfîrșitul ăsta de săptămînă pentru tăierea ierbii.

Apoi își reaminti că lui Tim îi plăcea să taie iarba, că se hotărîse să părăsească armata la încheierea perioadei petrecută în Vietnam, să obțină licența în drept și să ducă o viață normală, toate acestea fiindu-i răpite de către oamenii aceia micuți de pe meleagurile acelea îndepărtate.

Kelly nu-i putea citi gîndurile, dar nici n-avea nevoie. Expresia nouă de pe chip și vocea care de-abia rostea cuvintele îi spuneau tot. Cum s-o îmbărbăteze? Era o întrebare ciudată, dacă se gîndea la planurile pe care și le făcuse pentru următoarele cîteva săptămîni.

— Mi-ai fost de mare ajutor pe timpul spitalizării. Mulțumesc.

— Încercăm să ne îngrijim pacienții, îi răspunse ea pe un ton prietenos, cu o expresie neobișnuită pe față.

— Un chip atît de drăguț ca al tău ar trebui să știe și altceva, surîse Kelly.

— Adică?

— Să zîmbească.

— E greu, răspunse ea, redevenind serioasă.

— Știu. Dar te-am făcut să rîzi, îi reaminti Kelly.

— M-ai luat pe neașteptate.

— Te gîndești la Tim, nu-i așa?

Întrebarea șuierase ca o lovitură.

— E un subiect de discuție interzis, nu?

Îl privi cîteva secunde.

— Pur și simplu nu înțeleg.

— Într-un fel e ușor, în altul e greu. Cel mai dificil este să înțelegi de ce le sînt necesare unor oameni aceste treburi, de ce le fac, continuă Kelly, rostindu-și propriile gînduri. Concluzia este că, pe lumea asta, există și oameni răi și cineva trebuie să le vină de hac pentru că, dacă n-o faci, atunci cîndva nelegiuiții te vor strînge ei de gît. Poți să încerci să-i ignori, dar nu merge, crede-mă. Iar cîteodată ești martor la unele lucruri pe care nu poți să le ignori.

Kelly se lăsă pe spate, căutîndu-și cuvintele.

— Sandy, la spital asiști la o mulțime de lucruri urîte, iar eu am văzut unele și mai și.

— Coșmarul tău?

Kelly aprobă din cap.

— Exact. În noaptea aceea de-abia am scăpat cu viață.

— Ce era...

— Cinstit să-ți spun, nu e nevoie să știi. Nici eu nu înțeleg chestia asta, de ce oamenii fac asemenea lucruri. Poate cred atît de mult în ceva, încît uită să-și reamintească cît de important este să fii om. Poate își doresc nespus ceva și nu le pasă de urmări. Poate e ceva în neregulă cu ei, cu felul cum gîndesc, cum simt. Nu știu. Dar rezultatele acțiunilor lor fac parte din realitate. Cineva trebuie să încerce să oprească asemenea lucruri.

Chiar cînd știi că degeaba încerci, ar fi trebuit să continue Kelly, dar n-avu tăria s-o spună. Cum naiba să-i explici că bărbatul ei murise pentru un eșec?

— Soțul meu era un cavaler în armură strălucitoare pe un cal alb? Asta încerci să-mi spui?

— Sandy, tu ești cea care se îmbracă în alb, tu lupți împotriva unui anumit dușman, dar dușmanii sînt de mai multe feluri. Și împotriva lor trebuie mereu să lupte cineva.

— N-am înțeles niciodată de ce a trebuit să moară Tim.

Iar realitatea se rezuma la atît, își spuse Kelly. Nu era vorba de rezolvări politice sau sociale. Fiecare are o viață care ar trebui să se sfîrșească normal, după un timp stabilit de Dumnezeu, soartă sau acel ceva pe care nimeni nu-l poate controla. Văzuse tineri murind, poate și din vina lui, fiecare viață însemnînd ceva nu numai pentru cel căruia i-o răpeai, dar și pentru ceilalți, și cum ai putea să le explici altora tot ce se întîmpla? De fapt, cum ai putea să-ți explici ție însuți? Dar asta era valabil pentru cel care privea din afară. Pentru cel direct implicat, era cu totul altceva. Și poate că ăsta era răspunsul.

— Ai muncit din greu, nu-i așa?

— Da, recunoscu Sandy, înclinînd ușor capul.

— De ce n-o lași mai ușor? Să lucrezi într-un alt departament, nu știu, într-o creșă, poate? E un loc care-ți încălzește sufletul, am dreptate?

— Destulă, admise asistenta.

— Ai face o muncă plină de responsabilitate. Să-i îngrijești pe copii este o chestie de rutină, însă trebuie făcută corect, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Dar tu n-ai ales chestia asta. Lucrezi, ba nu, trudești, la neurochirurgie.

— Cineva trebuie să...

Asta e! își spuse Kelly, întrerupînd-o:

— E greu — e o muncă dificilă, pe care n-o faci ușor — și te epuizează?

— Cîteodată.

— Dar nu renunți la ea, punctă Kelly.

— Da, răspunse Sandy pe un ton mai ferm.

— Același motiv l-a călăuzit și pe Tom.

Pentru o clipă pe fața ei trecu o umbră de înțelegere, dar argumentul lui nu rezista în fața durerii ei încă vii.

— Tot n-are nici un sens.

— Poate că lucrurile au sens, iar oamenii nu au, rosti Kelly.

Să găsească alte argumente era peste puterea minții lui.

— Îmi pare rău, nu sînt decît un nostrom destul de dărîmat.

— Nici chiar așa, îl asigură Sandy, terminînd de mîncat.

— Ăsta e meritul tău. Mulțumesc.

Fu recompensat cu un nou zîmbet.

— Nu toți pacienții noștri se înzdrăvenesc. Într-un fel, sîntem mîndri de cei care reușesc.

— Sandy, poate că noi toți încercăm să salvăm lumea, bucățică cu bucățică, spuse Kelly.

Se ridică și insistă s-o conducă înapoi la spital. Îi trebuiră cinci minute ca să-i expună dorința lui.

— Știi, mi-ar plăcea să luăm masa împreună într-o seară. Nu acum, dar, mă rog ...

— O să mă gîndesc, cedă ea și, deși își impusese să ignore invitația, se întrebă ce se ascundea în spatele ei, știind că propunerea lui Kelly venise prea devreme pentru amîndoi, cu toate că pentru ea poate sosise timpul. Ce fel de om era bărbatul de lîngă ea? își întrebă ea mintea și sufletul. La ce pericole s-ar expune dacă i-ar accepta prietenia?

13

Agende de lucru

Era prima lui vizită la Pentagon. Kelly simți o ușoară neliniște, întrebîndu-se dacă n-ar fi trebuit să-și pună uniforma kaki de nostrom, dar pentru el trecuse vremea hainelor militare. Alesese un costum albastru, ușor, cu o panglică miniaturală a medaliei Navy Cross pusă pe clapa buzunarului. După ce coborî din autobuz urcă treptele, căutînd cu privirea un plan al clădirii. Îl găsi și-l memoră rapid. Peste cinci minute intra în biroul pe care-l căuta.

— Da? îl întrebă ofițerul de serviciu.

— John Kelly, am fixat o întîlnire cu domnul amiral Maxwell.

Fu invitat să ia loc. Pe o măsuță, lîngă un serviciu de cafea, zăcea *Navy Times*, o revistă pe care n-o mai citise de cînd părăsise armata. Dar Kelly era în stare să-și controleze nostalgia. Răsfoi paginile ziarului, descoperind fapte de lupte nu cu mult deosebite de cele pe care le știa el.

— Domnule Kelly? îl atenționă o voce.

Se ridică și intră pe ușa deschisă. După ce o închise în urma lui, o lumină roșie începu să clipească, semnalul că nimeni nu avea voie să intre.

— Cum te simți, John? îl întrebă Maxwell în chip de salut.

— Perfect, domnule. Mulțumesc.

Indiferent cît de civil îi plăcea să se creadă, Kelly se simțea ușor timorat în prezența unui ofițer superior. Stînjeneala îi deveni și mai mare cînd ușa se deschise și doi bărbați pășiră înăuntru, unul în haine civile, celălalt în

uniformă de contraamiral — un alt aviator, cu o medalie de onoare. Maxwell făcu prezentările.

— Am auzit o mulțime de lucruri despre dumneata, îl asigură Podulski, strîngîndu-i mîna.

— Mulțumesc, domnule.

Kelly nu știa ce-ar trebui să mai spună.

— Cas și cu mine am străbătut un drum lung împreună, îi preciză Maxwell, continuînd prezentarea. Eu am nimerit cincisprezece — făcu un semn spre placa de avion care atîrna pe perete — Cas a lovit optsprezece.

— Toate au fost filmate, îl asigură Podulski.

— Eu n-am atins nici unul, interveni Greer, dar nici submarinul meu n-a fost lovit vreodată.

Amiralul, care purta un costum dintr-o stofă ușoară, avea o mapă cu hărți. Extrase una dintre ele, aceeași foaie pe care o avea și Kelly acasă, dar cu mai multe notații. Apoi veni rîndul fotografiilor și Kelly mai aruncă o privire către chipul colonelului Zacharias; de data asta, fața apărea cumva mărită, semănînd leit cu cea din fotografia de identificare pe care Greer o pusese alături.

— Am fost cam la cinci kilometri de locul ăsta, le spuse Kelly. Nimeni nu mi-a spus despre...

— Lagărul încă nu era acolo. E un amplasament nou, n-are nici doi ani, îi explică Greer.

— Mai ai și alte fotografii, James?

— Doar cîteva din SR-71, luate de deasupra, cu incidență oblică, nimic nou în ele. Am pe cineva care verifică fiecare cadru luat de pe locul ăsta, un băiat priceput care a făcut parte din Forțele Aeriene și îmi raportează numai mie.

— Ești pe cale să devii un spion adevărat, îi făcu cu ochiul Podulski.

— Au nevoie de mine acolo, replică Greer pe un ton lejer, care învăluia adevăratul sens al cuvintelor.

Kelly îi privi pe cei trei. Se tachinau ca după o masă la popotă, dar cu un limbaj mai elevat. Greer îl fixă din nou pe Kelly.

— Povestește-mi despre valea aceea.

— Locul perfect pentru a fi ocolit.

— Pentru început, spune-mi cum l-ai scos pe micul Dutch de acolo. Pas cu pas, îi ceru Greer.

Lui Kelly îi trebuiră cincisprezece minute pentru întreaga poveste, din clipa în care părăsise USS *Skate* pînă în momentul în care elicopterul îi recuperase pe el și pe locotenentul Maxwell din estuarul rîului, ducîndu-i pe *Kitty Hawk*. Era o poveste ușor de spus. Îl surprinseră privirile pe care amiralii le schimbau între ei.

Kelly nu era pregătit să le înțeleagă ocheadele. În mintea lui, nu-i considera pe amirali bătrîni, nici măcar ca pe niște ființe în întregime umane. Ei erau *amiralii*, un fel de semizei, ființe fără vîrstă, care luau deciziile importante și i se înfățișau așa cum era obișnuit, inclusiv cel care nu purta uniformă. Nici Kelly nu se mai considera novice. Luase parte la lupte din care oamenii ies iremediabil schimbați. Dar și amiralii îl priveau cu alți ochi. Pentru Maxwell, Podulski și Greer, acest tînăr nu era prea diferit de ceea ce fuseseră și ei în urmă cu treizeci de ani. Era de o evidență frapantă că John Kelly făcea parte din spița războinicilor și, prin el, se vedeau pe ei înșiși. Privirile furișe pe care le schimbară între ei semănau, într-un fel, cu cele ale bunicului care-și urmărește nepotul în prima tentativă de a păși pe covorul din salon. Dar pașii aceștia erau mult mai mari și mai plini de semnificație.

— Într-adevăr, a fost o treabă serioasă, comentă Greer cînd Kelly termină de povestit. Deci, zona este destul de populată?

— Și da și nu, domnule. Adică, nu e un orășel sau ceva de genul ăsta, dar sînt cîteva ferme cu acareturile lor. Drumul este destul de circulat. Camioane puține, dar biciclete din belșug, căruțe, chestii din astea.

— Traficul militar este redus? întrebă Podulski.

— Domnule amiral, armata circulă numai pe drumul ăsta, ciocăni Kelly cu degetul pe hartă.

Observă semnele care indicau unitățile nord-vietnameze.

— Cum aveți de gînd să ajungeți acolo?

— Nimic mai ușor, John. Ne gîndeam la o infiltrare cu un singur elicopter, poate susținut de o operațiune de desant, urmată de o deplasare rapidă pe drumul ăsta.

Kelly clătină din cap.

— Prea departe. Drumul poate fi apărat foarte ușor. Domnilor, trebuie să mă înțelegeți, Vietnamul este o națiune cu o armată puternică. De fapt, acolo fiecare a îmbrăcat la timpul cuvenit haina militară, iar dacă-i înarmezi, li se pare că l-au prins pe Dumnezeu de picior. Sînt destui oameni înarmați acolo și o să vă pară rău dacă o să încercați varianta asta. Nu veți reuși niciodată.

— Lumea chiar sprijină guvernul comunist? întrebă Podulski.

Era ceva care depășea puterea lui de înțelegere. Dar nu și pe a lui Kelly.

— Isuse, domnule amiral, de ce credeți să războiul durează atît de mult? De ce credeți că nimeni nu ne ajută piloții doborîți? Oricum, dacă debarcați infanteria marină pe plajă, nimeni n-o să le ureze bun venit. Nu vă mai gîndiți la o deplasare rapidă pe drumul acela, domnule. Eu am fost acolo. Nu prea seamănă a drum, nici măcar cît apare în fotografie. Cîțiva copaci doborîți și e blocat.

Kelly își ridică privirea.

— Elicopterele reprezintă singura soluție.

Aprecierea lui Kelly nu păru să-i bucure pe cei trei și nu era greu de înțeles. Zona era împînzită cu baterii antiaeriene. Să pătrunzi în ea cu elicoptere de asalt nu era o treabă ușoară. Cel puțin doi dintre cei trei bărbați fuseseră piloți și, dacă un atac la sol li se păruse promițător, atunci problema pe care o ridica prezența bateriilor triplu-A trebuia să fie mai gravă decît o apreciase Kelly.

— Am putea distruge artileria antiaeriană, propuse Maxwell.

— Nu te referi la bombardierul B-52, nu-i așa? întrebă Greer.

— *Newport News* se întoarce pe linia frontului în cîteva săptămîni. John, ai văzut-o vreodată trăgînd?

Kelly dădu din cap.

— Bineînțeles. Am folosit-o ca bază în două misiuni care s-au derulat aproape de țărm. E impresionant să vezi ce pot face tunurile ei. Domnilor, problema este cît de multe lucruri trebuie să puneți la punct pentru ca

misiunea să reușească. Cu cît lucrurile sînt mai complicate, cu atît scad șansele de izbîndă.

Kelly se rezemă de spătarul canapelei, spunîndu-și că truismul pe care-l lansase nu era valabil doar pentru amirali.

— Dutch, avem o ședință în cinci minute, avertiză Podulski fără tragere de inimă.

Întîlnirea nu i se păruse a fi un succes, dar Greer și Maxwell nu-i împărtășeau întru totul opinia. Învățaseră cîte ceva, iar asta era important.

— Pot să vă întreb de ce atîta mister în jurul chestiei ăsteia? se interesă Kelly.

— Ghiciseși de la prima întîlnire.

Maxwell se uită spre Greer și dădu din cap.

— Misiunea de la Song Tay a fost compromisă, începu Greer. Nu știu cum s-a întîmplat, dar am aflat mai tîrziu prin una din sursele noastre că vietnamezii știau — sau, cel puțin, bănuiau — că li se pregătește ceva. Au apreciat un pic greșit data misiunii și am ajuns acolo chiar după ce evacuaseră prizonierii, dar nu avuseseră timp să ne pregătească o ambuscadă. Se așteptau ca Operațiunea KINGPIN să se deruleze doar după vreo lună.

— Dumnezeule, șuieră Kelly. Cineva de aici i-a trădat cu bună știință pe băieți?

— Nostromule, bun-venit în adevărata lume a spionajului, îi zîmbi Greer.

— Dar *de ce*?

— Dacă-l voi întîlni vreodată pe acel domn, fii sigur că am să-l întreb.

Greer se uită la ceilalți.

— În toată zăpăceala asta avem un punct sigur pe care-l putem folosi: să verificăm dosarele operațiunii, cele adevărate.

— Unde sînt?

— La Baza Aeriană Eglin, unde au fost antrenați băieții care au participat la KINGPIN.

— Pe cine să trimitem? întrebă Podulski.

Kelly le simți privirile îndreptîndu-se spre el.

— Domnilor, nu uitați, sînt doar un nostrom.

— Domnule Kelly, unde ți-ai parcat mașina?

— În oraş, domnule. Am luat autobuzul pînă aici.

— Vii cu mine. E o cursă locală pe care poţi s-o iei la întoarcere.

Părăsiră în tăcere clădirea. Maşina lui Greer, un Mercury, era în parcarea de lîngă rîu destinată vizitatorilor. Îi făcu semn lui Kelly să ia loc lîngă el şi se îndreptară spre George Washington Parkway.

— Dutch mi-a arătat dosarul tău. L-am citit şi sînt impresionat, băiete.

Greer nu îi mai spuse că, pe trei teste diferite, Kelly reuşise o medie de 147 de puncte pentru coeficientul de inteligenţă.

— Toţi comandanţii pe care i-ai avut îţi ridică osanale.

— Am fost sub ordinele unor oameni de primă mînă, domnule.

— Aşa se pare, iar trei dintre ei te-au propus pentru şcoala de ofiţeri, dar ai discutat deja cu Dutch chestia asta. Vreau să ştiu de ce ai refuzat bursa?

— Mă săturasem de şcoală. Iar bursa era pentru înot, domnule amiral.

— Ştiu, a fost o poveste în Indiana, dar cu notele tale excelente puteai obţine o bursă de studii. Urmaseşi cursurile unei destul de bune şcoli preparatorii.

— Şi asta tot datorită unei burse, mormăi Kelly. Nimeni din familia mea n-a ajuns la colegiu. Tata a fost marinar în timpul războiului. E şi asta o treabă care trebuie făcută...

Tatăl lui fusese foarte dezamăgit, dar nu discutase niciodată despre asta.

Greer interveni pe un ton conciliant.

— Ultima navă pe care am comandat-o era un submarin, *Daniel Webster*. Mecanicul-şef de pe navă, expertul nostru în sonare, avea un doctorat în fizică. Un profesionist, îşi ştia treaba mai bine decît mi-o ştiam eu, dar nu era un lider, se intimida din nimic. Tu nu eşti aşa, Kelly. Ai încercat, dar n-ai reuşit.

— Domnule, cînd eşti în mijlocul acţiunii, cineva trebuie s-o ducă la capăt.

— Nu toată lumea vede lucrurile aşa. Kelly, oamenii se împart în două, cei cărora trebuie să le spui ce să facă şi cei care descoperă ei cum să facă, zîmbi Greer.

Privirea lui Kelly trecu peste indicatorul de pe autostradă, dar nu zări nici o indicaţie referitoare la CIA. Nu se frămîntă din cauza asta, pînă nu îi apăru în faţă imensa gheretă de la intrare.

— Cînd erai acolo, ai intrat vreodată în contact cu oamenii Agenţiei?

Kelly dădu din cap.

— Cîteodată. Noi eram — ei, doar ştiţi asta, Proiectul PHOENIX, nu? Făceam şi noi parte din el, mai bine zis, eram şi noi o bucăţică.

— Ce părere ai despre ei?

— Doi sau trei erau destul de buni. Restul... vreţi un răspuns sincer?

— Exact asta vreau, îl asigură Greer.

— Probabil că se pricep să-ţi prepare un Martini pe cinste, în shaker, nu doar amestecat, răspunse Kelly cu prudenţă.

Greer făcu haz de necaz.

— Mda, tipii de aici sînt mari amatori de filme.

Găsi un loc de parcare şi deschise larg portiera maşinii.

— Vino cu mine, nostromule.

Amiralul îl pilotă pe Kelly pînă la intrarea în clădire şi îi obţinu permisul special pentru vizitatorii cu însoţitor.

Kelly se simţea ca un turist pe un pămînt străin şi ciudat. Normalitatea evidentă îi conferea imobilului un aspect ciudat. Deşi era o clădire obişnuită, destul de nouă, adăpostind o activitate guvernamentală, sediul CIA avea un fel de aură. Îţi dădea sentimentul că nu te aflai în lumea reală. Greer îi surprinse privirea uimită şi îi făcu cu ochiul, conducîndu-l spre un lift care îi duse la biroul lui de la etajul şase. Continuară discuţia doar după ce pătrunseră în încăpere, închizînd în urma lor uşa de lemn.

— Care ţi-e programul pentru săptămîna viitoare?

— Flexibil. Nimic urgent, răspunse Kelly cu prudenţă.

James Greer aprobă cu seriozitate.

— Dutch mi-a povestit şi despre asta. Îmi pare foarte rău, nostromule, dar în prezent gîndurile mele se

îndreaptă spre cei douăzeci de oameni, toți unul și unul, care mai mult ca sigur că nu-și vor mai revedea familiile, dacă nu facem ceva.

Scormoni în sertarul biroului.

— Domnule, nu înțeleg prea bine.

— Ei, pot să ți-o spun direct sau pe ocolite. Ce să mai lungim vorba, Dutch a dat un telefon și ești din nou sub arme, îi explică Greer pe un ton sec. Partea cea mai plăcută este că vei lucra pentru mine pe post de consultant civil. Îți plătim o diurnă mult mai generoasă decît solda de nostrom.

— Și ce-ar trebui să fac?

— Zbori la baza Eglin a Forțelor Aeriene, cred că pînă la New Orleans, iar de acolo închiriezi o mașină de la Avis. Asta — Greer îi puse în palmă un permis asemănător unei cărți de identitate — îți facilitează accesul la arhiva lor. Vreau să treci în revistă planurile operaționale și să găsești un model pentru ce ne dorim.

Kelly aruncă o privire spre poza de pe permis. O fotografie veche de pe timpul cînd era în Forțele Navale. I se vedea doar capul, ca în pozele de pașaport.

— Stați puțin, domnule. Nu am calificarea...

— De fapt, cred că o ai, dar pentru cei de acolo vei arăta ca și cum n-ai avea-o. Nu ești decît un consultant începător care adună informații pentru un raport preliminar pe care nici o persoană importantă nu-l va citi vreodată. Dacă nimeni nu ți-a spus pînă acum, în păcătoasa asta de firmă jumătate din banii pe care-i cheltuim se scurg în modul ăsta, izbucni Greer, iritarea pe care o simțea față de Agenție fiind ușor exagerată. Așa vrem să pară, o treabă neînsemnată, de pură rutină.

— Vorbiți serios?

— Dutch Maxwell e în stare să-și sacrifice cariera pentru acești oameni. La fel și eu. Dacă există o cale să-i scoatem de acolo...

— Ce se întîmplă cu tratativele de pace?

Cum să-i explic puștiului chestia asta? se întrebă Greer.

— Oficial, colonelul Zacharias este mort. Partea cealaltă a declarat asta, publicînd și o fotografie a cadavrului. Vestea i-a fost comunicată soției de către un ofițer

însoțit de preotul bazei și de nevasta unui coleg din Forțele Aeriene, pentru a atenua șocul veștii. Pentru ca totul să pară după tipic, i-au lăsat o săptămînă la dispoziție să-și facă aranjamentele și să elibereze locuința de serviciu, continuă Greer. Îți repet, în mod *oficial* colonelul Zacharias este mort. Am avut cîteva discuții discrete cu anumite persoane și noi — cuvintele îi veneau cu greu — țara noastră nu va accepta ca tratativele de pace să fie tulburate de o chestie ca asta. Fotografia pe care o avem, chiar cu un detaliu mărit, nu constituie o probă edificatoare într-un tribunal, după standardele legale existente. Legea cere probe pe care n-avem cum să le obținem, iar cei care decid destinele acestei țări știu asta. Ei nu doresc întreruperea tratativelor de pace și, dacă viețile a douăzeci de oameni sînt necesare pentru a sfîrși războiul acesta blestemat, atunci ăsta va fi prețul. Oamenii aceia din lagăr au fost șterși din evidențe.

Era mai mult decît putea concepe Kelly. Cîți oameni își permitea America să șteargă din evidențe în fiecare an? Și nu toți erau ostași, nu-i așa? Unii dispăreau chiar de acasă, din orașele americane.

— E chiar atît de rău?

Oboseala de pe chipul lui Greer era grăitoare.

— Știi de ce mi-am asumat treaba asta? Sînt la vîrsta pensionării. Mi-am făcut datoria, am fost comandant de nave, am muncit. Sînt pregătit pentru o căsuță frumoasă, o partidă de golf de două ori pe săptămînă, cîte un mic consult din cînd în cînd, de acord? Nostromule, prea mulți oameni ajung în locuri ca ăsta, iar realitatea devine pentru ei doar o amintire. Se concentrează asupra „procesului“, uitînd că la celălalt capăt se află o ființă omenească. Din cauza asta am renunțat la ideea pensionării. Cineva trebuie să încerce să pună un strop de realitate în această birocrație. Treaba de care ne ocupăm este un proiect „la negru“. Știi ce înseamnă asta?

— Nu, domnule, nu știu.

— E un termen nou, indicînd ceva căruia poți să-i pui cruce. Nu există. E o nebunie. N-ar trebui să fie așa, dar este. Faci parte din echipă sau nu?

New Orleans... Ochii lui Kelly se îngustară preț de cincisprezece secunde, iar apoi, cu o ușoară înclinare a capului, el rosti:

— De acord, dacă credeți că pot fi de ajutor, domnule. Cît timp am la dispoziție?

Greer reuși să zîmbească și îi puse un bilet de avion în palmă.

— Cartea de identitate este pe numele de John Clark, o să ții minte ușor. Ai avion mîine după-amiază. Nu ți-am făcut rezervarea pentru întoarcere, dar vreau să te văd vinerea viitoare. Aștept să vii cu rezultate bune. Ai cartea mea de vizită și numărul meu secret. Fă-ți bagajele, băiete.

— Da, să trăiți.

Greer se ridică și îl conduse spre ușă.

— Să ai chitanțe pentru tot ce decontezi. Cine lucrează pentru Unchiul Sam trebuie să primească o plată adecvată.

— N-am să uit de chitanțe, domnule, zîmbi Kelly.

— Poți să iei autobuzul albastru care te lasă în fața Pentagonului.

Greer se întoarse la masa de lucru, iar Kelly părăsi biroul.

Autobuzul albastru, care făcea naveta între cele două sedii, sosi la cîteva momente după ce el ajunse sub copertina stației. Pasagerii formau un amestec ciudat. Jumătate erau în uniformă, restul civili. Toți tăceau ca peștii, ca și cum, dacă ai fi schimbat o glumă sau un comentariu despre echipa Washington Senators, care se încăpățîna să fie lanterna roșie în Liga Americană, ar fi fost o violare a secretului de stat. Zîmbi clătinînd din cap, dar își reaminti de propriile secrete și intenții. Mai ales că Greer îi oferise o ocazie pe care nu contase. Kelly se înfipse în spătarul scaunului, lăsîndu-și ochii să rătăcească pe fereastră, în timp ce privirile celorlalți erau fixate drept înainte.

— Chiar sînt fericiți, confirmă Piaggi.

— Ți-am tot repetat chestia asta, omule. Cum să nu te simți bine, cînd ai cea mai bună marfă de pe piață?

— Nu toată lumea e fericită. Ştiu nişte tipi care au rămas cu fundul pe două sute de pachete de marfă franţuzească, în timp ce noi am spart piaţa cu oferta promoţională specială.

Tucker îşi permise un rîs sănătos. „Vechea gardă" dictase regulile jocului ani de-a rîndul, stabilind un preţ de monopol pentru marfă. Oricine i-ar fi luat drept oameni de afaceri sau poate avocaţi, deoarece o mulţime de slujitori ai legii frecventau acest restaurant situat la două străzi de noul tribunal din Garmatz. Piaggi era mai bine îmbrăcat, în mătase italienească, şi-şi propuse să nu uite să-l prezinte pe Henry croitorului lui. Cel puţin tipul învăţase cum să arate ferches. Pasul următor era să fie şcolit să nu se îmbrace prea ţipător. „Respectabil" era cuvîntul potrivit. Fără exagerări, doar atît cît lumea să te trateze cu deferenţă. Cei amatori de ostentaţie, cum ar fi peştii, se băgau într-un joc periculos pe care, fiind prea tîmpiţi, le era greu să-l înţeleagă.

— La următoarea livrare aduc o cantitate dublă. Prietenii tăi se pot descurca?

— Uşor. Cei mai fericiţi sînt băieţii din Philadelphia. Principalul lor furnizor a avut un mic accident.

— Mda. Am văzut în ziarul de ieri. Neglijenţă. Echipa e prea numeroasă, nu-i aşa?

— Henry, pe zi ce trece eşti tot mai iute la minte. Vezi să nu devii prea deştept. E un sfat prietenesc, îl avertiză Piaggi, apăsînd uşor pe cuvinte.

— De acord, Tony. Am vrut să spun să nu facem şi noi aceeaşi greşeală.

Piaggi se relaxă, sorbind din bere.

— E în regulă, Henry. Şi nu-mi pare rău să spun că e o plăcere să faci afaceri cu cineva care ştie să organizeze treaba. Toată lumea se întreabă de unde faci rost de marfă. Pînă acum i-am pus la punct. Mai tîrziu, dacă o să ai nevoie de fonduri mai mari...

Privirea lui Tucker fulgeră deasupra mesei.

— Nu, Tony. Nici acum, nici altădată.

— De acord, deocamdată. Pentru ce va fi mai tîrziu vom vedea.

Tucker dădu din cap, aparent considerînd discuţia închisă, dar întrebîndu-se ce mişcare plănuia „partenerul" lui. Încrederea, în genul ăsta de afacere, era o calitate

variabilă. Avusese încredere în Tony că o să plătească la timp. Îi oferise lui Piaggi condiții favorabile, care fuseseră respectate, iar ouăle pe care le scotea această gîscă erau adevărata lui asigurare de viață. Deja ajunsese la momentul cînd neachitarea unei plăți nu-i deregla operațiunea și, atîta timp cît va avea o aprovizionare ritmică cu heroină, legătura lor va fi tratată exact ca o afacere, ăsta fiind și motivul care-i apropiase de la bun început. Dar în treaba asta nu exista loialitate. Henry nu se așteptase niciodată la altceva, dar, dacă asociatul lui se va dovedi prea insistent în privința furnizării...

Piaggi ezită, gîndindu-se că forțase prea mult, și se întrebă dacă Tucker realiza care era potențialul operațiunii pe care o demaraseră. Să controlezi distribuția de pe întreaga Coastă de Est, cu o organizație care acționa în deplină securitate, era un vis care devenea realitate. Bineînțeles, destul de curînd va avea nevoie de capital suplimentar, iar contactele lui se și interesau cum i-ar putea ajuta. Dar își dădu seama că Tucker nu sesizase nevinovăția întrebării și, dacă ar fi insistat, clamînd buna credință, n-ar fi făcut decît să înrăutățească situația. Așa că Piaggi continuă să mănînce, lăsînd lucrurile să-și urmeze cursul pentru un timp. Deși era păcat. Tucker era doar un mic negustor foarte deștept, fără o mentalitate de mare afacerist. Poate că va reuși să și-o dezvolte. Henry n-avea stofă de șef, dar putea deveni o rotiță importantă a organizației.

— Vinerea viitoare e în regulă? întrebă Tucker.

— Perfect. Fii cu ochii-n patru și cu mintea limpede.

— N-ai grijă, omule.

Avea parte de un zbor fără incidente cu un avion Piedmont 737 care decolase de pe aeroportul internațional Friendship. Kelly avea loc la clasa turist și stewardesa îi aduse un prînz frugal. Zborul deasupra Americii era cu totul diferit de celelalte aventuri pe care le avusese la înălțime. Îl surprinse salba neîntreruptă de piscine. Oriunde ai zbura, chiar și deasupra molcomelor dealuri din Tennessee, imediat după ce decolai, observai scînteierea soarelui în micile pătrate umplute cu apă albastră, străjuite de parcele de iarbă verde. Țara lui părea un fel

de rai pe pămînt, dar asta numai de la înălţime. Cel puţin privirea nu-i era obligată să localizeze traiectoriile proiectilelor.

Biroul firmei Avis avea o maşină pregătită, iar pe banchetă se găsea o hartă. Află că ar putea lua avionul spre Panama, Florida, dar decise că New Orleans îi convenea de minune. Kelly îşi puse cele două valize în portbagaj şi se îndreptă spre est. Era ca şi cum şi-ar fi condus vasul — deşi agitaţia de pe şosea era altceva decît atmosfera liniştită a navigaţiei — , un timp mort în care-şi punea mintea la treabă, examinînd posibilităţi şi căi de abordare, măturînd mecanic cu privirea traficul, pe cînd ochii vedeau cu totul altceva. Gîndurile îi treziră, fără voia lui, un zîmbet firav, reţinut, în timp ce în minte i se înfiripa, cu prudenţă şi măsură, planul pentru următoarele săptămîni.

La patru ore după aterizare, după ce trecuse prin părţile cele mai sudice ale statelor Mississippi şi Alabama, opri maşina în faţa porţii principale a Bazei Eglin a Forţelor Aeriene. Un loc potrivit pentru antrenamentul băieţilor din misiunea KINGPIN: căldura şi umiditatea exact la fel ca în ţara pe care o invadaseră, o zăpuşeală jilavă şi familiară.

În faţa postului de pază, Kelly aşteptă apariţia sedanului albastru al Forţelor Aeriene. Maşina opri lîngă el şi un ofiţer coborî.

— Domnul Clark?

— Da.

Îi întinse cartea de identitate.

Ofiţerul îl salută milităreşte, însă Kelly avu un sentiment ciudat. În mod cert, băieţii de aici erau impresionaţi de CIA. Tînărul ofiţer probabil că nu fusese niciodată în legătură cu cineva de acolo. Kelly îşi pusese şi cravata, fără tragere de inimă, în speranţa că va arăta cît mai respectabil.

— Vă rog, domnule, dacă vreţi să mă urmaţi.

Ofiţerul, căpitanul Griffin, îl conduse la imobilul rezervat ofiţerilor burlaci, unde îl aştepta o cameră la etajul unu, asemănătoare celor dintr-un motel de calitate medie, cu vedere spre plaja care era surprinzător de

aproape. După ce-l ajută să-și despacheteze lucrurile, Griffin îl duse la clubul ofițerilor, comunicîndu-i că va putea beneficia de toate privilegiile acordate vizitatorilor. Nu trebuia decît să arate cheia camerei.

— N-o să profit de ospitalitate, domnule căpitan.

Kelly se simți obligat să cumpere prima bere.

— Știi de ce sînt aici?

— Mă ocup de contrainformații, răspunse Griffin.

— KINGPIN?

Ca într-o scenă de film, înainte de a-i răspunde, ofițerul aruncă o privire împrejur.

— Domnule. Am pregătit toate documentele de care aveți nevoie. Am înțeles că acolo vă ocupați și de problemele speciale.

— Adevărat.

— Am o întrebare, domnule, ezită căpitanul.

— Dă-i drumul, îl invită Kelly între două sorbituri.

Drumul de la New Orleans îi făcuse sete.

— Ați aflat cine a trădat planul misiunii?

— Nu, răspunse Kelly și într-o doară adăugă: Poate descopăr aici cîte ceva.

— Sînt convins că fratele meu mai mare era în lagărul acela. Acum ar fi trebuit să fie acasă, dacă n-ar fi fost acea...

— Jigodie, sări Kelly în ajutor.

Căpitanul izbucni pe neașteptate:

— Dacă-l identificați, ce va urma?

— Nu e de resortul meu, răspunse Kelly, iritat de turnura pe care o lua discuția. Cînd încep?

— Ar trebui mîine dimineață, domnule Clark, dar toate documentele sînt în biroul meu.

— Am nevoie de o cameră liniștită, un ibric cu cafea, poate cîteva sandvișuri.

— Cred că se poate aranja, domnule.

— Atunci, hai să-i dăm drumul.

Peste zece minute, Kelly își văzu dorința împlinită. Căpitanul Griffin îi dăruise un blocnotes galben și un mănunchi de creioane. Kelly începu cu primul set de fotograme de recunoaștere, cele luate de un RF-101 Voodoo și, la fel ca în cazul lui SENDER GREEN, descoperirea lagărului de la Song Tay fusese un capriciu al hazardului,

o descoperire întîmplătoare a unui lucru neașteptat într-un loc bănuit a fi o bază minoră pentru instrucție militară. Dar pe fotografii se distingeau niște litere în curtea lagărului, scrise cu praf sau cu ajutorul unor pietre sau al rufelor puse la uscat: un „K“, însemnînd „veniți să ne scoateți de aici“ și alte asemenea semne care fuseseră făcute sub ochii paznicilor. Lista celor care participaseră, într-un fel sau altul, la diferitele faze ale misiunii era un adevărat pomelnic al comunității operațiunilor speciale, nume pe care le cunoștea doar după reputație.

Configurația lagărului nu era mult diferită de cea a obiectivului care-l interesa acum, remarcă el, făcînd notațiile trebuincioase. Un document îl surprinse foarte tare. Era un memorandum pe care un general îl adresa unui superior, indicînd că misiunea de la Song Tay, deși avea importanța ei, avea și un alt scop. Generalul ar fi vrut să obțină aprobarea de a introduce trupe în Vietnamul de Nord. Asta, pretindea el, ar fi deschis calea spre numeroase posibilități, una din ele fiind un anumit baraj. A, da, zîmbi Kelly, generalul își dorea să aibă mînă liberă, să introducă vreo cîteva echipe în țară pentru a practica aceleași jocuri pe care le făcuse OSS în spatele liniilor germane în cel de-al doilea război mondial. În concluzia raportului se arăta că factorii politici făceau ca ultimul aspect al Operațiunii POLAR CIRCLE — unul dintre primele nume de cod a ceea ce va deveni misiunea KINGPIN — să fie extrem de sensibil. Unii ar fi putut vedea în asta o extindere a războiului. Kelly își ridică privirea de pe hartă, terminînd a doua ceașcă de cafea. Ce să înțeleagă din remarca despre politicieni? se întrebă el. Inamicul poate să facă tot ce-i trece prin cap, dar ai noștri tremură tot timpul la gîndul că orice ar întreprinde ar trece drept o escaladare a războiului. La naiba, doar purtau uniformă, nu-i așa? Un soldat aflat pe cîmpul de luptă trebuie tratat cu respect, așa cum suna codul nescris, valabil pentru toate țările. Cealaltă parte lichidase primari și profesori cu o detașare sălbatică. Acest război era condus după un ostentativ standard cu două fețe — o constatare care-l lăsă pe gînduri, dar Kelly o alungă din minte, întorcîndu-se la cel de-al doilea teanc de documente.

Formarea echipei și elaborarea strategiei operațiunii durase aproape o veșnicie. Totuși, găsiseră oameni valoroși. Colonelul Bull Simons, un alt personaj pe care-l știa după reputație ca fiind unul dintre cei mai iscusiți comandanți pe care îi produsese vreodată armata pentru misiunile pe muchie de cuțit. Dick Meadows, un tip mai tînăr, dar croit după același calapod. Erau animați doar de dorința de a-i produce cît mai multe pagube inamicului și aveau talentul de a reuși chestia asta cu forțe minime, în apariții meteorice. Cît de mult trebuie să-și fi dorit misiunea asta, își spuse Kelly. Dar trebuiseră să lupte cu lipsa de interes a celorlalți. Kelly numără zece documente adresate autorităților superioare și promițînd succesul, ca și cum un referat ar putea îndeplini o asemenea dorință pe cîmpul de luptă — înainte de a se opri, plictisit să le socotească în continuare. Multe dintre ele foloseau același limbaj, iar el bănuia că unul din funcționarii unității se folosise de o scrisoare-tip, schimbînd prin cîteva locuri unele cuvinte. Probabil că era cineva lipsit de un vocabular bogat, adresîndu-i-se cu o mentalitate de sergent colonelului, folosind de fiecare dată aceleași cuvinte în speranța că repetările vor trece neobservate — ceea ce se și întîmplase. Kelly își petrecu trei ore prin maldărul de adrese schimbate între Eglin și CIA, preocupări ale funcționarilor pierde-vară care îi distrau pe băieții în uniforme verzi, sugestii „ajutătoare" din partea indivizilor care, probabil, și în pat purtau cravată, toate solicitînd răspunsuri de la oamenii de acțiune... și astfel KINGPIN se umflase dintr-o relativ dramatică, dar minoră misiune de comando într-o supraproducție epică de Cecil B. de Mille, al cărui scenariu poposise de cîteva ori la Casa Albă, ajungînd să fie cunoscut și de mebrii Consiliului Național de Securitate.

La două și jumătate dimineața, Kelly se opri, înfrînt de următorul vraf de acte. Încuie toată hîrțogăraia în seiful pus la dispoziție și o luă în pas vioi spre imobilul în care-și avea camera, lăsînd o notă cu rugămintea de a fi trezit la șapte dimineața.

Este surprinzător cît de scurt ți-e somnul cînd știi că te așteaptă ceva important de făcut. Cînd telefonul sună

la ora șapte, Kelly sări din pat și, cincisprezece minute mai tîrziu, alerga în șort și cu picioarele goale pe marginea plajei. Nu era singurul. Habar n-avea cîți oameni erau încartiruiți la Eglin, dar nu difereau prea mult de el. Unii păreau a fi din cei angrenați în misiuni speciale, ale căror activități le puteai doar bănui. După umerii vînjoși îi deosebeai de ceilalți. Alergarea era doar o parte a programului lor de pregătire fizică. Ochii priveau și evaluau, iar expresiile de pe chipurile lor trădau înțelegerea faptului că fiecare pricepea ce gîndeau ceilalți — *Cît de dur este tipul în realitate?* — ca un exercițiu mintal făcut în mod automat. Kelly zîmbi, apreciind că și el făcea parte din această comunitate, meritînd genul ăsta de respect competitiv. Un mic-dejun sănătos și un duș îl făcură să se simtă în formă, suficient pentru a se îndrepta spre munca ce-l aștepta. Pe drumul spre birou se întrebă, surprins, de ce oare părăsise această comunitate. În fond, după ce plecase din Indianapolis fusese singura lui casă adevărată.

Și zilele continuară la fel. În primele două își îngădui doar șase ore de somn în fiecare noapte, nu mai mult de treizeci de minute pentru o masă, nici o picătură de băutură după prima bere băută cu Griffin, mărind însă perioadele de exercițiu pînă la cîteva ore pe zi, în special, își spunea el, pentru a fi în formă. Adevăratul motiv era altul, dar n-avea chef să-l accepte. Își dorea să fie cel mai solid dintre bărbații care băteau plaja dis-de-dimineață, nu doar un oarecare din acest mic grup de elită. Kelly era din nou un membru al SEALS, chiar mai mult, era pe cale de a redeveni *Șarpele*. În cea de-a treia sau a patra dimineață, schimbarea era evidentă. Prezența lui făcea parte integrantă din rutina matinală a celorlalți. Anonimatul îi conferea un atu în plus, la fel ca și cicatricele din lupte, dîndu-le unora posibilitatea să se întrebe despre eșecurile și greșelile pe care le făcuse. Apoi, ei ar fi realizat că, indiferent ce se întîmplase, el încă făcea același lucru ca și ei, neștiind că abandonase — *plecase,* se corectă Kelly, cu o ușoară vinovăție în gînd.

Munca cu hîrțoagele se dovedi surprinzător de stimulatoare. Era o modalitate cu totul nouă de a prospecta lucrurile și rămase surprins să constate că avea

talent pentru așa ceva. Aprecie că planul operațional avea în el o limpezime pe care timpul și desele repetări o atenuau, la fel cum se ofilește o fată frumoasă ținută sub cheie de un tată sever. Era ca un joc de șah, jucătorii construind în fiecare dimineață macheta miniaturală a lagărului de la Song Tay, dărîmînd-o în aceeași zi, cîteodată de cîteva ori pe zi, de teamă că va fi înregistrată de sateliții sovietici de recunoaștere. Mai mult ca sigur, acest zbucium inutil le apăruse soldaților ca o dovadă a neputinței. Iar totul durase extrem de mult, soldații antrenîndu-se în timp ce ofițerii se agitau fără rost, cumpănind informațiile primite pînă cînd... prizonierii fuseseră mutați.

— La dracu', mormăi Kelly în barbă.

Pregătirea durase nepermis de mult... ceea ce însemna că, dacă era vorba de trădare, cel care o comisese va fi descoperit extrem de greu. Concluzia la care ajunse, urmată de o întrebare, fu notată pe o foaie.

Operațiunea în sine fusese plănuită cu meticulozitate, totul făcut ca la carte, un plan inițial și un număr de variante, toți membrii echipei fiind atît de bine pregătiți și antrenați, încît fiecare putea juca orice rol cu ochii închiși. Picaseră neinvitați în mijlocul lagărului, cu un splendid elicopter Sikorsky, pentru ca echipa de șoc să fie cît mai aproape de obiectiv. Folosiseră pistoalele automate pentru a-i secera pe gardienii din turnurile de pază, la fel de iute cum ar cădea arborii tineri sub ferăstrău. Fără finețuri, fără strecurări prudente, fără tot rahatul pe care-l vezi în filme, doar o brutală forță de impact. Resturile rămase după acțiunea-fulger probau că gărzile fuseseră sacrificate în cîteva clipe. Cum or fi jubilat soldații în primele minute ale operațiunii, care se derulă mai lin decît în simulările lor, ca apoi să fie cuprinși de o frustrare amară, care te împietrea, cînd începuseră să se succeadă apelurile radio „Obiect lipsă". „Obiect" era cuvîntul obișnuit din cod pentru prizonierii americani — și nimeni nu era acasă în noaptea aceea. Soldații asaltaseră și eliberaseră un lagăr fără prizonieri. Nu era greu de imaginat tăcerea care domnea în elicoptere pe drumul de întoarcere în Thailanda, goliciunea searbădă a eșecului după o misiune pe care o realizaseră perfect.

Totuși, se puteau trage multe învățăminte de aici. Kelly nota încontinuu, făcînd scurtă la mînă și folosind creioane din belșug. KINGPIN, indiferent de alte implicații, reprezenta o lecție de o valoare inestimabilă. Avea multe părți bune, care puteau fi copiate fără rușine. De fapt, timpul reprezentase singurul factor negativ. Misiunea beneficiind de oameni de o asemenea calitate, ar fi trebuit să fie executată mult mai devreme. Dorința ca totul să iasă perfect nu se născuse la nivelul operațional, ci mai sus, venind de la persoane mai în vîrstă, care habar nu mai aveau ce înseamnă entuziasmul și inteligența tinereții. Iar una dintre consecințe fusese eșecul misiunii, nu din cauza lui Bull Simons sau Dick Meadows și nici datorită Beretelor Verzi, care-și riscaseră viețile pentru niște oameni necunoscuți, ci a altora cărora le fusese frică să-și joace carierele și posturile călduțe — bineînțeles, aspecte mult mai importante decît sîngele vărsat pe cîmpul de luptă. Song Tay era întreaga poveste a Vietnamului, narată în cele cîteva minute în care o echipă superb antrenată eșuase în misiunea ei, trădată atît de lentoarea procesului, cît și de unele persoane — prost sfătuite sau trădătoare — ascunse în birocrația federală.

SENDER GREEN va fi diferit, își promise Kelly. Doar și pentru motivul că va fi condus ca un joc confidențial. Dacă riscul adevărat al operațiunii fusese neglijența, atunci de ce să n-o eliminăm?

— Domnule căpitan, mi-ai fost de mare ajutor, spuse Kelly.

— Domnule Clark, ați găsit ce vă trebuia? întrebă Griffin.

— Da, domnule Griffin, răspunse Kelly, adresîndu-se tînărului ofițer așa cum stipula regulamentul naval. Analiza pe care ai realizat-o pentru lagărul secundar este remarcabilă. Deși nimeni nu ți-a spus, s-ar putea să fi dus la salvarea cîtorva vieți. Vreau să-ți mărturisesc ceva: cînd eram în jungla vietnameză, mi-aș fi dorit să fi avut un expert în contrainformații de talia dumitale.

— Nu pot zbura, domnule. Trebuie să fac și eu ceva folositor, replică Griffin, stînjenit de laudă.

— Și zău că faci.

Kelly îi întinse teancul de foi scrise. În fața lui, hîrtiile fură introduse într-un plic care fu sigilat cu ceară roșie.

— Îmi trimiți pachetul la adresa asta.

— Da, domnule. Aveți dreptul la niște zile de vacanță. Ați reușit să dormiți cît de cît? îl întrebă căpitanul Griffin.

— Ei, cred că, înainte de a bate drumul înapoi, am să mă reoxigenez în New Orleans.

— Nu e o alegere rea, domnule.

Griffin îl însoți pe Kelly pînă la mașină.

Obținerea celeilalte informații fusese năucitor de ușoară, își spuse Kelly, ieșind din incinta CIA. Printre alte facilități, camera lui fusese dotată și cu anuarul telefonic al New Orleansului în care, spre uimirea lui, găsise numele persoanei pe care se hotărîse s-o caute, încă de cînd era în biroul lui Greer din sediul CIA.

Era un transport hotărîtor pentru reputația lui, aprecie Tucker, urmărindu-i pe Rick și pe Billy, care terminau de încărcat marfa. O parte din ea își va croi drum spre New York. Pînă acum nu fusese decît un traficant oarecare, un outsider ambițios. Furnizase suficientă heroină pentru ca acțiunile lui și ale partenerilor săi să trezească atenția. Faptul că avea parteneri se dovedise benefic, atrăgînd interesul anumitor cercuri și facilitîndu-i accesul în lumea lor. Dar acum era ceva diferit. Sosise vremea pentru mișcarea care-l va propulsa în elită. Va fi considerat ca un serios om de afaceri deoarece transportul actual va acoperi nevoile pieții din Baltimore și Philadelphia... să zicem, pentru o lună, estimă el. Poate pentru o perioadă mai scurtă, dacă rețeaua lor de distribuție era atît de eficace pe cît pretindeau ei. Resturile vor contribui la satisfacerea nevoilor crescînde ale Washingtonului, care trebuia ajutat după ce suferise o lovitură importantă. După atîta timp pierdut în pași mărunți, sosise vremea unuia de uriaș. Billy dăduse drumul la radio pentru a prinde știrile sportive, dar nimerise peste un buletin meteo.

— Îmi pare bină că plecăm acum. Se anunță furtună.

Tucker aruncă o privire afară. Era un cer senin, nepătat de nori.

— N-avem de ce să fim neliniștiți, decise el.

Îndrăgea New Orleansul, un oraș care păstra tradiția europeană, amestecînd farmecul Lumii Vechi cu matricea americană. Cu o istorie bogată, fostă proprietate franceză și apoi spaniolă, nu-și renegase niciodată tradițiile, cramponîndu-se chiar de un cod legislativ care părea aproape de neînțeles celorlalte patruzeci și nouă de state, adeseori zăpăcind și autoritățile federale. Așa era și jargonul local, în care se amestecau multe cuvinte franțuzești, mai bine zis un soi de franțuzisme. Strămoșii lui Pierre Lamarck fuseseră acadieni, iar unele dintre rudele lui mai îndepărtate încă mai locuiau în zonele mlăștinoase de la vărsarea Mississippiului. Dar pe Pierre Lamarck nu-l interesau nici obiceiurile excentrice care îi înveseleau pe turiști, nici istoria plină de tradiții, el folosindu-le doar ca un punct de referință, un fel de semnătură personală pentru a se distinge de semenii lui. Era o profesie solicitantă care se baza pe fler și pe eleganță și care, fără să fie bătătoare la ochi, trebuia să aibă o anumită strălucire. Retușurile la stilul personal erau date de un costum din in alb cu vestă, o cămașă cu mîneci lungi tot albă și o cravată de un roșu plin, toate întregindu-i imaginea pe care și-o dorea de om de afaceri respectabil, chiar dacă ușor ostentativ. Totul se asorta cu automobilul propriu, un Cadillac alb. Se abținea să folosească excesele ornamentale, atît de dragi altor proxeneți, în fond doar niște țevi de eșapament inutile. Un texan oarecare chiar își dotase Lincolnul cu niște coarne de vițel în chip de claxoane, dar astea erau mofturi ale sărăntocilor albi din sudul Alabamei, iar tipul nu știa cum să se poarte cu fetele pe care le păstorea.

De fapt, chestia asta reprezenta marele lui talent, își spuse Lamarck cu satisfacție, deschizînd portiera mașinii în fața noii sale achiziții, o puștoaică de cincisprezece ani pe care pusese mîna de puțină vreme, posesoare a unei priviri inocente și a unor mișcări de felină, care o îndreptățeau să fie una din valoroasele și excitantele membre ale echipei sale formată din opt fete. Neobișnuita amabilitate a proxenetului era o recompensă pentru servi-

ciul special pe care ea i-l făcuse ceva mai devreme. Mașina elegantă porni la prima cheie și, la șapte și jumătate, Pierre Lamarck își începea o nouă noapte de muncă, pentru că viața de noapte a orașului demara devreme și se termina tîrziu. În oraș era o convenție a unor furnizori, iar el știa că venirile și plecările lor vor aduce un nou aflux de bani în afacerea lui. Erau promisiuni pentru o noapte fierbinte și lucrativă.

El trebuie să fie, își spuse Kelly, aflat la volanul mașinii închiriate, la o distanță de cîteva case. Cine altcineva ar purta un costum cu vestă și ar fi însoțit de o puștoaică într-un mini strîns pe trup? Cu siguranță că nu un agent de asigurări. Chiar și de la distanța asta, bijuteriile fetei păreau a fi imitații, cu o strălucire bună doar pentru a-ți lua ochii. Rezemat comod de spătarul scaunului, Kelly băgă în viteză și porni în urmărire. Cîte Cadillacuri albe or fi prin zonă? se întrebă el, trecînd podul peste Mississippi, la trei mașini în spatele celui urmărit, cu privirea fixată pe țintă, însă atent și la traficul din jur. La un semafor riscase o contravenție, dar altfel urmărirea era simplă. Caddillacul opri în fața treptelor de la intrarea unui hotel, iar Kelly o urmări pe fată coborînd din mașină și pătrunzînd printre ușile batante, cu un mers din care, de sub aspectul comercial, ieșea la iveală resemnarea. Nu dorea să-i vadă chipul de aproape, speriat de amintirile pe care i le-ar putea trezi. Nu era o noapte propice pentru sentimente. De ajuns că se implicase emoțional în misiunea pe care i-o încredințase Greer. Cum se achitase de ea, va vedea mai tîrziu. În seara asta va trebui să lupte, își spuse Kelly, dar o va face cu succes. În fond, pentru asta venise aici.

Cadillacul se puse în mișcare și, cîteva intersecții mai încolo, opri într-o parcare lîngă un bar jigărit, situat destul de aproape de hotelurile frumoase și de zona comercială, așa încît cineva putea să dea o tură rapidă pe acolo, fără să-i fie teamă că se va îndepărta prea mult de siguranța și confortul civilizației. Fluxul constant al taxiurilor îl anunța că acest aspect al realității locale avea o bază sigură, instituțională. Identifică barul în chestiune și găsi un loc de parcare la vreo trei intersecții distanță.

Avusese două motive pentru a parca atît de departe de obiectiv. Plimbarea pe Decatur Street îl va familiariza cu teritoriul și îi va permite să-și aleagă locul de acțiune. Cu siguranță că va fi o noapte lungă. Cîteva fete sumar îmbrăcate îi surîseră mecanic, ca schimbările automate ale luminilor semafoarelor, dar el merse mai departe, măturînd cu privirea ambele trotuare, în timp ce un gînd ascuns îi susura în urechi, întrebîndu-l cum i s-ar fi părut altădată o asemenea comportare. O altă voce, cea a realității, îi alungă gîndul din minte. Era îmbrăcat sport, exact ceea ce ar purta un om obișnuit în atmosfera asta grea, plină de o căldură umedă, ceva în tonuri negre, anonime, atîrnînd pe el și dîndu-i un aspect neglijent. Îmbrăcămintea vestea că ar avea bani, dar nu prea mulți, iar mersul îi avertiza pe oameni că nu era persoana cu care să te joci. Un bărbat cu o anumită stare, dorindu-și o noapte discretă în lumea plăcerii.

Intră la numărul 18, în barul Wild Cats. Impresia inițială fu de fum de țigară și de zgomot. O formație mică, dar entuziastă, se agita în ritmuri de rock la celălalt capăt al barului. Era și un ring de dans cam de trei metri pătrați, iar cîțiva oameni de vîrsta lui și mai tineri se bîțîiau în ritmul muzicii. Iată-l și pe Pierre Lamarck, așezat la măsuța din colț, împreună cu doi cunoscuți, cel puțin așa păreau după cum se comportau. Kelly se îndreptă spre toaleta barului, atît datorită unei necesități stringente, cît și pentru a panorama mai bine localul. Mai exista și o intrare laterală, dar nu mai apropiată de masa lui Lamarck decît aceea prin care intraseră amîndoi. Cel mai scurt drum spre Caddillacul alb ducea pe lîngă bar și acest lucru îl decise pe Kelly să se așeze acolo. Își comandă o bere și-și întoarse privirea spre muzicanți.

La nouă și zece, două tinere se îndreptară spre Lamarck. Una i se așeză în poală, iar cealaltă îl mușcă ușor de ureche. Ceilalți doi bărbați urmăreau scena cu un interes moderat, în timp ce ambele tinere îi întindeau cîte ceva lui Lamarck. Kelly nu reuși să deslușească exact despre ce era vorba, deoarece privirea îi era îndreptată spre orchestră, evitînd cu bună știință să se uite prea des în direcția lui Lamarck. Peștele rezolvă problema imediat: așa cum era de așteptat, erau cîteva bancnote și Lamarck le rulă ostentativ pe teancul pe care-l scosese din buzunar.

Bani obținuți din plăceri carnale, își spuse tulburat Kelly, un aspect definitoriu al imaginii publice a proxenetului. Cele două fete plecară însă imediat; lîngă Lamarck apăru o altă fată — era începutul unui aflux care, deși variabil, părea fără de sfîrșit. Kelly observase că tovarășii de masă ai lui Lamarck se delectau cu același soi de trafic, sorbindu-și băuturile, glumind și pipăind-o pe chelnerița care-i servea, dîndu-i apoi bacșișuri grase în chip de scuze. Din cînd în cînd, Kelly își schimba locul. Își scosese haina și își suflecase mînecile cămășii, în ideea unei variații a imaginii care se va impregna în ochii patronului, limitîndu-se la două beri de care trase cît putu de mult. Atmosfera era anostă, dar el făcea abstracție de caracterul neplăcut al serii, înregistrînd tot ce se întîmpla. Unde se ducea fiecare. Cine venea și cine pleca. Cine rămînea. Cui părea să-i placă locul. Reușise destul de repede să discearnă felurite tipuri de activități, iar pe indivizii care le practicau îi botezase cu nume imaginare. Însă supravegherea lui Lamarck era obiectivul principal. Acesta nu-și scosese haina și rămăsese tot timpul pe același scaun, cu spatele la zid. Tonul conversației cu ceilalți doi era amabil, dar nu prietenesc. Glumele erau forțate. Gesturile prea afectate, lipsind acea familiaritate agreabilă pe care o observi la oamenii a căror tovărășie nu e determinată de problema banilor, ci de alte motive. Singurătatea peștilor, își zise Kelly și, deși nu păreau să nu-și fi găsit un mod propriu de coabitare, aceea nu era prietenie, ci doar un fel de asociere. Kelly își alungă din minte considerentele filozofice. Dacă Lamarck nu-și va scoate haina, exista o singură explicație: purta armă.

Puțin după miezul nopții, Kelly își puse din nou sacoul și mai dădu o tură la toaletă. După ce recuperă pistolul pe care-l ascunsese într-o nișă, îl îndesă sub centura pantalonului. Două beri în patru ore! Probabil că ficatul își făcuse datoria și eliminase alcoolul din organism, dar, chiar dacă n-ar fi așa, două beri n-ar avea prea mare efect asupra unui tip voinic ca el. Era o presupunere importantă și spera să nu fie fatală.

Sincronizarea era perfectă. Spălîndu-și mîinile pentru a cincea oară, Kelly observă în oglindă cum se deschide ușa. Văzu doar ceafa unui bărbat, dar de sub părul negru apărea un costum alb și Kelly așteptă liniștit pînă cînd

auzi jetul urinei. Bărbatul se răsuci şi privirile li se întîlniră în oglindă.

— Scuză-mă, spuse Pierre Lamarck.

Kelly se îndepărtă de spălător, ştergîndu-şi mîinile cu un şervet de hîrtie.

— Îmi plac doamnele, comunică el pe un ton liniştit.

— Poftim?

Nu mai puţin de şase pahare de băutură, iar ficatul nu-i fusese la înălţime, dar asta nu-l împiedică pe Lamarck să se admire în oglinda murdară.

— Cele care au venit la masa matale. Se pare că lucrează pentru tine, nu?

— Ai dreptate, omule.

Lamarck scoase un pieptene din plastic negru, aranjîndu-şi cu grijă părul.

— De ce întrebi?

— S-ar putea să am nevoie de cîteva, îl lămuri jenat Kelly.

— Cîteva? Omule, eşti sigur că te-ai descurca? îl întrebă Lamarck cu un zîmbet subţire.

— Sînt cu cîţiva prieteni în oraş. E ziua unuia şi...

— O petrecere, îl întrerupse proxenetul cu un zîmbet larg.

— Exact.

Kelly încercase să pară timid, dar nu reuşise decît să dea o impresie de stîngăcie. Eroarea lucrase în favoarea lui.

— Ei, de ce nu spui aşa? De cîte ai nevoie, vere?

— Trei, poate patru. Am putea continua discuţia afară? Mi-ar prinde bine un pic de aer proaspăt.

— Bineînţeles. Doar să mă spăl pe mîini, de acord?

— Te aştept în faţa uşii de la intrare.

Strada era liniştită. Oricît de agitat ar fi New Orleans, era doar mijlocul săptămînii, iar trotuarele, deşi nu erau pustii, nici nu gemeau de lume. Kelly aşteptă, lăsîndu-şi privirile să cerceteze zona, pînă cînd simţi o mînă prietenească pe spate.

— N-ai de ce să fii stînjenit. Tuturor ne place să ne distrăm puţin, mai ales cînd sîntem departe de casă, nu-i aşa?

— Plătesc gras, îl asigură Kelly cu un glas uşor tremurat.

Lamarck zîmbi subțire — zîmbetul omului de lume care încearcă să-l liniștească pe fermierul de la coada vacii.

— E obligatoriu pentru doamnele mele. Crezi că mai ai nevoie și de altceva?

— Poate ceva acolo, care să ajute la bunul mers al petrecerii...

— Îți pot asigura și asta, îi spuse Lamarck, în timp ce se apropiau de o alee.

— Cred că ne-am mai întîlnit cu cîțiva ani în urmă. Chiar mi-o reamintesc pe fată, o chema... Pam? Da, Pam. Zveltă, păr roșcat...

— O, da, era o bucățică bună. Nu mai lucrează pentru mine, îl lămuri Lamarck pe un ton lejer. Dar am o grămadă. Le păstrez pentru tipii care le preferă tinere și proaspete.

— Sînt sigur.

Kelly își duse mîna la spate.

— Toate iau... vreau să spun, toate folosesc chestia aia care te face...

— Pudra fericirii, omule. Astfel, toate sînt bine dispuse și asta e esențial pentru o petrecere. O doamnă de companie trebuie să aibă o dispoziție adecvată.

Spre bucuria lui Kelly, Lamarck se opri la intrarea aleii, aruncînd o privire furișă, poate neliniștit din cauza polițiștilor. Kelly desluși în spatele lui un coridor — căruia i se zărea și ieșirea din celălalt capăt — slab luminat, aproape în întuneric, cu pereți goi de cărămidă, populat doar de niște pisici vagaboande mișunînd printre cutiile de conserve goale.

— Să vedem ce iese. Să zicem, patru fete pentru restul nopții și ceva care să ajute la demararea petrecerii... cinci sute cred că ajung. Fetele mele nu sînt ieftine, dar o să te convingi că merită banii.

— Mîinile sus, îl somă Kelly, apropiind țeava armei de pieptul proxenetului.

Prima reacție a lui Lamarck se rezumă la o fanfaronadă plină de neîncredere.

— Omule, faci o mare prostie.

Kelly îi răspunse pe un ton sec.

— Să contrazici un pistol e o tîmpenie și mai mare. Întoarce-te și ia-o pe alee; dacă ești ascultător, s-ar putea să te întorci la bar să-ți bei cafeaua.

— Cred că ai o nevoie disperată de bani, dacă încerci o tîmpenie ca asta, rîcană proxenetul, aruncînd o momeală.

— Crezi că merită să mori pentru teancul ăla de bani? îl întrebă Kelly cu detaşare.

Lamarck îşi cîntări şansele şi se întoarse, păşind pe aleea întunecată.

— Stai! îi ordonă Kelly după vreo cincizeci de metri, aflîndu-se încă în spatele barului.

Cu mîna stîngă îl prinse pe Lamarck de gît şi îi împinse faţa în cărămizi. Măsură aleea în sus şi în jos de cîteva ori. Pentru moment, era un loc liniştit şi sigur.

— Dă-mi pistolul, cu mare grijă.

— Nu port...

Declicul cocoşului i se păru surprinzător de tare, foarte aproape de urechea lui.

— Am eu moacă de idiot?

— În regulă, în regulă, acceptă Lamarck, din a cărui voce dispăruse orice urmă de blîndeţe. Să nu ne pierdem capul. E vorba doar de bani.

— În sfîrşit, eşti deştept, aprobă Kelly.

Lamarck extrase din toc un mic pistol automat. Kelly îşi vîrî arătătorul mîinii drepte prin gaura trăgaciului. N-avea rost să-şi lase amprentele pe armă. Şi-aşa îşi asumase destule riscuri şi, oricît de prudent fusese, acţiunea căpătase un caracter deosebit de periculos. Strecură uşurel arma în buzunarul jachetei.

— Acum, teancul.

— Imediat, omule.

Lamarck era pe cale să piardă jocul. Era şi bine şi rău, aprecie Kelly. Bine, deoarece îi făcea plăcere să vadă înfrîngerea celuilalt. Rău, pentru că un om panicat putea să facă prostii. În loc să se relaxeze, Kelly devenise şi mai tensionat.

— Mulţumesc, domnule Lamarck.

Kelly folosi un ton politicos pentru a-l calma pe celălalt.

Un freamăt al trupului şi Lamarck îşi întoarse capul cu cîţiva centimetri, semn că subconştientul începuse să lucreze prin cele şase pahare de băutură ale serii.

— Stai puţin, spui că o cunoşti pe Pam.

— Exact, încuviinţă Kelly.

— Atunci, de ce...

Se răsuci un pic mai mult, încercînd să deslușească fața ascunsă în întuneric și zărind doar ochii scînteietori din umbra albă a chipului.

— Ești unul dintre cei care i-au distrus viața.

— Hei, omule, ea a venit la mine, protestă el revoltat.

— Și tu ai pus-o să ia droguri ca să facă frumos la petreceri? îl întrebă glasul fără chip.

Lamarck abia își mai amintea cum arată tipul.

— Asta e afacerea, ai întîlnit-o, te-ai culcat cu ea, e bună meseriașă, nu-i așa?

— Era, accentuă Kelly.

— Ar fi trebuit s-o școlesc și acum ți-ai dori-o în loc să... Ce-ai spus?

— A murit, murmură Kelly, băgînd mîna în buzunar. Cineva a ucis-o.

— Și? N-am făcut-o eu.

Lui Lamarck i se părea că era supus unui examen final, un test pe care nu-l înțelegea, bazat pe niște reguli pe care nu le știa.

— Da, știu asta, mormăi Kelly, înșurubînd amortizorul în pistol.

Lamarck observă mișcarea și ochii i se măriră în întuneric. Vocea i se transformă într-un scîrțîit strident.

— Atunci, de ce faci asta? îl întrebă, prea zăpăcit pentru a mai implora, paralizat de absurditatea ultimelor cîteva minute, de trecerea vieții sale de la normalitatea pe care i-o oferise spelunca la sfîrșitul neașteptat, doar la cincizeci de metri de barul zilelor sale, lipit de zidul nesfîrșit de cărămidă — iar răspunsul nu era de găsit. Într-un fel, răspunsul la întrebare i se părea mai important decît să încerce să fugă, o încercare pe care o știa inutilă.

Kelly se gîndi o secundă sau două. I-ar fi putut povesti multe lucruri, dar, în timp ce înălța pistolul pentru lovitura finală, se decise să-i spună adevărul:

— Doar ca antrenament.

14

Lecții învățate

Cel mai matinal zbor de la New Orleans spre Washington era prea scurt pentru a putea să urmărești un film, iar Kelly deja luase micul dejun. Instalat comod lîngă un hublou, se mulțumi cu un pahar de suc, bucurîndu-se că avionul era ocupat doar pe o treime. Așa cum proceda după fiecare misiune de luptă, trecu în revistă toate detaliile serii precedente. Era un obicei pe care-l căpătase pe vremea cînd era angajat în SEALS. După fiecare exercițiu de antrenament, foștii lor comandanți le punctau diferitele aspecte ale ședințelor de pregătire. Pentru momentul actual, cel mai potrivit nume i se părea „Critica execuției".

Prima greșeală fusese rezultatul a ceea ce dorise și a ceea ce uitase. Dorind să nu piardă nici un detaliu al morții lui Lamarck, se apropiase nepermis de mult, uitînd că adeseori craniile explodează în urma împușcăturilor. Sărise din fața gheizerului de sînge, ca un copil speriat de o viespe, dar nu reușise să scape nepătat. Vestea bună era că fusese singura lui greșeală, iar inspirația de a se îmbrăca în culori închise atenuase pericolul. Rănile lui Lamarck fuseseră imediate și iremediabil fatale. Proxenetul se prăbușise pe asfalt, la fel de inert ca o păpușă de cîrpă. În micul săculeț de pînză — cusut de el — care găzduia amortizorul de zgomot, își găsiră locul și cele două tuburi ale cartușelor, privîndu-i pe polițiștii care vor ancheta cazul de aceste dovezi valoroase. Pînda lui se încheiase cu succes — fusese doar o față anonimă într-un bar mare și suprapopulat.

Alegerea locului pentru eliminarea lui Lamarck, deși făcută în grabă, se dovedise inspirată. Își reaminti momentele care urmaseră: drumul înapoi pe alee, strecurarea printre ceilalți pietoni de pe trotuar, mersul fără grabă pînă la mașină și reîntoarcerea la motel. Acolo își schimbase hainele, îndesînd pantalonii, cămașa și, pentru mai multă siguranță, maioul într-unul din sacii de plastic folosiți la spălătorie. Luă sacul, traversă strada și-l depozită într-un coș de haine murdare dintr-un supermarket Dumpster. Dacă hainele vor fi găsite, se va presupune că era îmbrăcămintea de lucru a unui măcelar împuțit. Nu se întîlnise cu Lamarck în fața altora. Singurul loc luminat în care-și vorbiseră era toaleta bărbaților, iar acolo șansa — dar și modul inteligent în care plănuise lucrurile — îi surîseseră. Totuarul pe care făcuseră cei cîțiva pași fusese mult prea întunecat și lipsit de trecători. Poate doar vreun observator ocazional, care l-ar fi știut pe Lamarck, ar fi putut furniza poliției o imagine vagă a lui Kelly, dar aproape nimic altceva, iar ăsta era un risc rezonabil, care putea fi asumat, își spuse el, privind în jos către dealurile împădurite din nordul Alabamei. Faptul că-i umflase cei o mie patru sute șaptezeci de dolari cîștigați din plăcerile erotice putea conferi cazului eticheta de jaf banal. În fond, banii erau bani, iar dacă nu i-ar fi luat, asta i-ar fi făcut pe polițiști să se gîndească la existența unui alt motiv, în afara faptului că asasinatul s-ar fi putut datora unei reglări de conturi, lucru ușor de înțeles avînd în vedere ocupația lui Lamarck. Kelly aprecie că aspectul faptic al evenimentului — nu accepta să-l considere asasinat — fusese realizat cu toată acuratețea de care era capabil.

Sub aspect psihologic? era următoarea întrebare. Mai mult decît orice altceva, Kelly își testase stăpînirea de sine, eliminarea lui Pierre Lamarck fiind de fapt un soi de experiment de luptă, și, trăgînd linie, se declarase mai mult decît mulțumit de reacțiile pe care le avusese. Trecuseră cîțiva ani de cînd nu mai era în focul luptei și într-un fel se așteptase să fie cuprins de o anumită tulburare după lichidarea lui Lamarck. Avusese astfel de stări și înainte, dar — deși se îndepărtase de trupul lui Lamarck cu pași pe care neliniștea îi grăbea — se întorsese la motel cu același aplomb care-i marcase multe din misiunile vietna-

meze. Trupul și mintea îi reacționaseră prompt la lucruri pe care le credea uitate, dar îi reveniseră năvalnic. Ca un regizor care, urmărindu-și propriul film, retrăiește momentele creației, și el putea cataloga senzațiile familiare care îi reveniseră: acuitatea crescută a simțurilor, ca și cum pielea i-ar fi fost frecată cu șmirghel, expunîndu-i fiecare nerv; vederea, mirosul, pe toate le simțea amplificate. *Am trăit atît de intens acel moment,* își spuse ușor uimit. O tristețe vagă îi întovărășea gîndul; trăirea i se datorase sfîrșitului vieții unui om, dar Lamarck își pierduse de multă vreme dreptul de a trăi. În orice lume a dreptății, o persoană — pur și simplu, Kelly nu accepta să-l considere bărbat — care exploatează tinere fără apărare nu merită privilegiul de a respira același aer cu celelalte ființe omenești. Poate că o luase pe căi greșite pentru că maică-sa nu-l iubise, iar taică-său îl bătuse. Poate pentru că avusese o copilărie mizeră, crescînd în sărăcie și nefrecventînd o școală acceptabilă. Dar acestea erau aspecte valabile pentru psihiatri sau asistenții sociali. Lamarck acționase suficient de normal pentru a fi unul din membrii comunității în care-și ducea traiul. Singura întrebare pe care și-o punea Kelly era dacă Lamarck își alesese singur acel mod de viață. Răspunsul era destul de clar, iar unul dintre preceptele după care Kelly se călăuzea de multă vreme spunea că toți cei care se comportă nechibzuit trebuie să se gîndească la posibilele consecințe ale acțiunilor lor. Fiecare din fetele pe care le exploatau s-ar fi putut să aibă părinți, frați, chiar un iubit, iar starea în care ajunsese tînăra le aducea numai suferință. Știind toate acestea și asumîndu-și riscul, Lamarck își jucase cu bună știință viața, ca într-o partidă de zaruri. *Iar jocul înseamnă că uneori poți să și pierzi,* își spuse Kelly. Iar dacă celălalt nu-și cîntărise șansele cu destulă acuratețe, asta nu era problema lui Kelly, nu-i așa?

Nu, mai răspunse o dată, adresîndu-se pămîntului aflat la cîteva mii de metri sub el.

Cum îl marcase evenimentul? Cumpăni cîtăva vreme întrebarea, lăsîndu-se pe spătarul scaunului și închizînd ochii, ca și cum ar fi ațipit. O voce liniștită, poate cea a conștiinței, îi susura că ar fi trebuit să simtă ceva, iar el iscodea în căutarea unei emoții adevărate. După cîteva minute de gîndire, răspunsul era tot negativ. Nu exista

nici un regret, nici durere și nici remușcare. Pentru el Lamarck nu însemnase nimic și, probabil, nimeni nu-i va simți lipsa. Totuși, fetele — Kelly numărase cinci în bar — vor rămîne fără pește, dar, poate că măcar una dintre ele va profita de ocazie pentru a-și schimba viața. Puțin probabil, dar totuși posibil. Latura realistă a personalității lui Kelly îi spunea că nu va putea aranja toate problemele lumii, cea idealistă insista asupra inabilității lui pentru o asemenea rezolvare, dar asta nu-l împiedica să corecteze imperfecțiunile individuale.

Dar gîndurile o luaseră razna de la întrebarea inițială: ce sentimente trezise în el eliminarea lui Lamarck? Singurul răspuns pe care-l putea găsi era: nimic. Orgoliul profesional pentru reușita într-o întreprindere dificilă diferea de satisfacția pe care ți-o oferă natura sarcinii asumate. Lichidîndu-l pe Pierre Lamarck, îndepărtase ceva dăunător de pe suprafața planetei. Nu se îmbogățise deloc — luarea banilor fusese o mișcare tactică, o manevră de camuflaj, în nici un caz un obiectiv în sine. Nu o răzbunase pe Pam. Fusese ca și cum ai călca pe o insectă dăunătoare — o faci și mergi mai departe. Nu încerca să se amăgească cu un alt motiv și nici conștiința nu-l tulbura, iar asta îi era suficient pentru momentul actual. Micul lui experiment fusese un succes. După toată pregătirea mintală și fizică, își probase că era la înălțimea misiunii care-l aștepta. Gîndurile lui Kelly se concentrau asupra viitoarei misiuni. Lichidase oameni mai buni decît Pierre Lamarck și acum aștepta cu încredere momentul cînd va ucide oameni mai răi decît peștele din New Orleans.

De data asta, spre satisfacția lui Greer, ei se duseră să-l viziteze. În ansamblu, ospitalitatea oferită de CIA era mai de soi. James Greer aranjase ca ei să-și parcheze mașinile în zona rezervată persoanelor foarte importante — cea de la Pentagon depindea întotdeauna de noroc și era dificil de folosit — și găsise o sală de întîlnire în care nimeni să nu-i deranjeze. Cas Podulski își alesese cu grijă un scaun în fundul sălii, aproape de aparatul de aer condiționat, pentru ca fumul țigărilor să nu-i deranjeze pe ceilalți.

— Dutch, ai avut dreptate în privinţa puştiului, spuse Greer, extrăgînd copiile xerox ale notiţelor lui Kelly, care sosiseră în urmă cu două zile.

— Cineva ar fi trebuit să-i pună arma la tîmplă şi să-l someze să se prezinte la Şcoala de Ofiţeri. Ar fi devenit locotenent aşa cum am fost şi noi.

Podulski îi făcu cu ochiul din celălalt capăt al încăperii.

— Nu e de mirare că s-a lăsat păgubaş, comentă el cu o uşoară amărăciune.

— M-aş gîndi de două ori înainte de a-i pune pistolul la tîmplă, zîmbi Greer. Săptămîna trecută am stat o noapte întreagă ca să parcurg teancul ăsta de note. Tipul e o fiară pe cîmpul de luptă.

— Fiară? se miră Maxwell pe un ton uşor dezaprobator. James, vrei să spui entuziast.

Poate ceva între, îşi zise Greer.

— Parcă e în priză. Cei trei comandanţi pe care i-a avut l-au susţinut în toate misiunile, cu excepţia uneia.

— PLASTIC FLOWER? Misiunea în care l-a lichidat pe maior?

— Corect. Locotenentul lui s-a înfuriat, dar, dacă este adevărat la ce a fost martor, nu i se pot reproşa modul în care a judecat situaţia şi graba cu care s-a pus pe treabă.

— Citesc printre rînduri, James. Mă îndoiesc că ăsta ar fi un impediment, aprecie Cas, ridicîndu-şi privirea de pe hîrtii. Cel care a pilotat un avion de vînătoare rămîne toată viaţa un adevărat pilot. Fiţi atenţi, chiar şi gramatica lui e excelentă!

În ciuda accentului, Podulski învăţase cu asiduitate limba pe care o adoptase.

— Şcoala superioară catolică, le reaminti Greer. Am recitit şi evaluarea pe care o făcuseră cei de aici pentru KINGPIN. Analiza realizată de Kelly a trecut prin fiecare aspect major, cu excepţia celor cîtorva pete negre, cum le spune el.

— Cine a întocmit evaluarea CIA? întrebă Maxwell.

— Robert Ritter. E un specialist european pe care l-am adus aici. Un tip competent, cam sec în comentarii, dar se pricepe la munca de teren.

— Agent operaţional? se interesă Maxwell.

— Da, aprobă Greer. A avut rezultate bune pe vremea cînd lucra la Budapesta.

— De ce au ales pentru supervizarea Operațiunii KINGPIN un tip specializat în Europa de Est? întrebă Podulski.

— Cas, cred că știi răspunsul, zîmbi Maxwell.

— Dacă declanșăm BOXWOOD GREEN, avem nevoie de un tip care să fie sub controlul nostru. Trebuie să-l avem. Nu mă mai țin puterile să mă ocup de toate. Sînteți de acord?

Privirea lui Greer făcu înconjurul mesei, înregistrînd aprobările șovăitoare.

Podulski mai aruncă o privire pe documentele pe care le avea în față, înainte de a exprima gîndul care-i chinuia și pe ceilalți doi.

— Putem avea încredere în el?

— Nu el a trădat KINGPIN, Cas. Jim Angleton se ocupă de treaba asta. A fost ideea lui să-l cooptăm pe Ritter. Prieteni, sînt de puțină vreme aici. Ritter se descurcă mai bine ca mine în hățișurile birocrației. Eu sînt analist, pe cînd el este operator. Și foarte devotat. Aproape că era să-și piardă slujba protejînd un tip — avea un agent infiltrat în GRU și sosise vremea să-l scoată din joc. Tipilor de decizie din conducere nu le convenea momentul, datorită tratativelor de pace care erau în plină desfășurare, și i-au comunicat hotărârea lor. Ritter a trecut peste decizia lor și l-a scos pe tip. S-a dovedit că agentul avea unele informații foarte utile, iar asta i-a salvat cariera lui Ritter.

Greer nu le mai spuse că asta nu-i adusese cine știe ce avantaje nulității care conducea departamentul, nici că CIA n-ar pierde nimic dacă individul i-ar părăsi.

— Poate că Ritter e doar un fanfaron, remarcă Maxwell.

— I-a fost loial agentului său. Uneori, tipii de aici uită chestia asta, spuse Greer.

Amiralul Podulski interveni:

— Se pare că e omul care ne trebuie.

— Fă-i un instructaj, îi ceru Maxwell. Dar avertizează-l că, dacă găsesc vreodată civili mișunînd prin clădire și băgîndu-și nasul prin planurile noastre, eu personal voi

conduce mașina pînă la Pax River, voi pregăti un A-4 și cu mîna mea îi voi expedia un proiectil cu napalm în casă.

— Ar trebui să mă lași pe mine să fac asta, zîmbi Cas. Întotdeauna lucrurile mi-au scăpat mai ușor din mînă. În plus, am și șase sute de ore în Scooter.

Greer se întrebă cît din spusele lui Podulski era doar glumă.

— Ce facem cu Kelly? întrebă Maxwell.

— Acum pentru CIA el este Clark. Dacă dorim să-l folosim, ne-ar servi mai bine ca civil. N-a reușit să ajungă șef, dar unui civil nu-i pasă de rang.

— Așa să fie, acceptă Maxwell.

Se gîndea că era convenabil să ai un ofițer naval lucrînd pentru CIA în civil, dar respectînd disciplina militară.

— Da, să trăiți. Unde fixăm tabăra de antrenament?

— Baza Forțelor Navale de la Quantico, răspunse Maxwell. Generalul Young e un vechi prieten. Aviator. Iute la minte.

— Marty și cu mine am dat împreună testul de pilotaj, interveni Podulski. Din ceea ce spune Kelly, se pare că nu sînt necesare trupe numeroase. Întotdeauna m-am gîndit că în KINGPIN au fost implicați prea mulți oameni. Știi, dacă reușim asta, va trebui să-i obținem o medalie lui Kelly.

— Fiecare lucru la timpul lui, Cas, îl temperă Maxwell și, ridicîndu-se de pe scaun, își îndreptă privirea spre Greer. Ne anunți dacă Angleton descoperă ceva?

— Nici o problemă, le promise Greer. Dacă un ticălos s-a infiltrat în organizație, îl descoperă el. Am fost împreună la pescuit. E în stare să scoată și un păstrăv de sub piatra pîrîului.

După plecarea celor doi, Greer își fixă o întîlnire după-amiază cu Robert Ritter. Asta însemna să-l amîne pe Kelly, dar Ritter era mai important acum și, deși lucrurile începeau să se precipite, nu era chiar sfîrșitul lumii.

Constructorii civili nu prea înțelegeau despre ce era vorba, dar, fiindcă își primeau plata, nici nu-și băteau capul. Plata era singurul lucru care-i interesa, pentru a-și hrăni familiile și pentru a plăti ratele caselor. Clădirile pe care le ridicaseră aveau ceva spartan: cutii goale de ciment, fără nici o facilitate, construite după standarde

ciudate, neavînd nimic american în ele, cu excepția materialelor de construcții. Formele și aspectul lor păreau luate din ghidul constructorilor din altă țară. Un muncitor remarcase că toate dimensiunile erau în sistemul metric, deși pe planuri era notat standardul american, așa cum trebuia pentru toate planurile de construcție din Statele Unite. Munca în sine era destul de simplă — locul fusese deja curățat cînd sosiseră primii dintre ei. Unii dintre constructori erau foști militari, cei mai mulți din armata terestră, dar cîțiva și din infanteria marină, iar faptul că se aflau în această bază, care se întindea pe dealurile împădurite din nordul Virginiei, le producea o bucurie cenzurată de stînjeneală. Dimineața, cînd mașinile îi cărau spre șantier, îi urmăreau pe tinerii care se pregăteau să devină ofițeri, alergînd pe drumurile din jur. Chiar în dimineața aceea, un fost caporal din regimentul unu infanterie marină urmărea alergarea puștilor tunși zero. Care dintre ei vor obține gradul rîvnit? Cîți vor fi trimiși „acolo“? Cîți vor reveni mai devreme acasă, sigilați în sicrie din oțel? Bineînțeles, n-aveai cum să prevezi sau să controlezi viitorul. Și el își făcuse datoria, chiar în iadul acela, și se întorsese fără o zgîrietură, o chestie remarcabilă pentru cineva căruia îi vîjîiseră zi și noapte pe la urechi gloanțele inamice. Chiar faptul că supraviețuise era uimitor.

Acoperișurile erau gata. În curînd va veni vremea de a părăsi acest șantier, după trei săptămîni bine plătite. Șapte zile pe săptămînă. Ore suplimentare din belșug, în fiecare zi de cînd venise aici. Cineva își dorise ca în acest loc construcțiile să fie ridicate rapid. Erau și cîteva ciudățenii. Parcarea, de exemplu. Acoperită cu un asfalt negru și parcelată pentru o sută de locuri. Unul dintre ei chiar îi trasase liniile de demarcație. Pentru o clădire fără utilități? Dar culmea ciudățeniei era tocmai ceea ce făcea el, o treabă pe care șeful de echipă i-o pasase pentru că-l simpatiza. Instalații pentru terenul de sport. Tot felul de aparate care se roteau, pendulau, basculau. Un excelent teren de gimnastică într-o junglă miniaturală. O imensă ladă cu nisip în care un camion își vărsase jumătate din încărcătură. Genul de lucruri prin care o să se zbenguie și fiul lui — acum în vîrstă de doi ani — cînd o să vină vremea, în grădinița școlii din Fairfax. Oricum, era o treabă de constructor; totul trebuia asamblat, iar fostul infante-

rist, secondat de doi colegi, puricară planurile și construiră tot echipamentul, ca niște tați care se îngrijesc să le facă fiilor niște jucării în curtea casei. N-aveau de ce să-ți pună întrebări, cum fac sindicaliștii din construcții cînd prind un contract guvernamental. În plus, el nici nu reușea să înțeleagă ce urmăreau flăcăii ăștia din Forțele Navale. Se ghidau după un plan pe care nici unul dintre constructori nu-l înțelesese, dar cui îi păsa dacă-și primeau banii pe orele suplimentare, iar cu plata pe trei zile mai achitai una din ratele lunare la casă? O muncă ca asta putea fi nebunească, dar aducea bani. Singurul lucru care nu-i plăcuse fusese timpul pierdut cu naveta la șantier. În timp ce ambala ultimul aparat de gimnastică în jungla miniaturală, se gîndea că poate la Fort Belvoir va avea de făcut o chestie la fel de trăsnită. I-ar lua cam douăzeci de minute cu mașina de acasă pînă la Fort. Dar armata de uscat era ceva mai rațională decît băieții ăștia din infanteria marină. Așa era normal.

— Deci, ce noutăți avem? întrebă Peter Henderson.

Luau cina într-un restaurant din apropierea Senatului, ca doi bărbați tineri care se cunoșteau din Noua Anglie. Unul licențiat la Harvard, iar acum asistentul unui senator, celălalt la Brown, în prezent făcînd parte din echipa Casei Albe.

— Nimic nou, Peter, îi răspunse Wally Hicks resemnat. Tratativele de pace sînt în impas. Noi le omorîm oamenii, iar ei îi ucid pe ai noștri. Știi, am început să cred că pacea este destul de îndepărtată.

— Nu se poate, Wally, trebuie, îl întrerupse Henderson, turnîndu-și din nou bere în pahar.

— Iar dacă nu... începu Hicks posomorît.

În 1962 amîndoi erau în ultimul an la Academia Andover, prieteni apropiați și colegi de cameră, bucurîndu-se de aceleași note în clasă și de prietenia acelorași fete. Majoratul lor politic survenise într-o seară, cînd îl urmăriseră pe președinte la televizorul alb-negru din sala de mese adresîndu-se țării într-un discurs televizat. Atunci aflaseră că în Cuba erau rachete, un lucru pe care ziarele îl semnalaseră neîntrerupt în ultimele zile, dar ei erau copiii generației TV și își primeau porția de realitate contemporană în linii orizontale printr-un tub

de sticlă. Pentru amîndoi fusese o intrare copleşitoare în lumea reală, într-un fel chiar întîrziată, pentru care costisitoarea şcoală pe care o frecventau ar fi trebuit să-i pregătească mai devreme. Dar erau anii în care tineretul american trăia în nepăsare şi lenevie, familiile înstărite izolîndu-şi odraslele de lumea reală pe baza principiului că banii puteau rezolva orice, fără să-i înveţe că era nevoie de judecată pentru a-i folosi cum trebuie.

Pe neaşteptate, un gînd tulburător se strecurase în minţile amîndurora: s-ar putea ca totul să se termine în orice moment. Rumoarea din sală era o mărturie în plus că gîndurile lor erau împărtăşite şi de alţii. Erau înconjuraţi de „ţinte". Boston la sud-est, baza aeriană Westover la sud-vest, alte două baze, Pease şi Loring, pe o rază mai mică de o sută cincizeci de kilometri. Baza navală Portsmouth care găzduia submarine nucleare. Dacă rachetele vor fi lansate, ei nu vor supravieţui; suflul exploziei sau pulberile radioactive îi vor termina. Şi nici măcar nu se culcaseră cu vreo fată. Alţi băieţi îşi clamau victoriile — poate unele dintre ele erau chiar adevărate — dar Peter şi Wally nu se minţeau unul pe celălalt, erau încă virgini, cu toate eforturile lor repetate şi notabile. Cum era posibil ca lumea să nu ţină cont de nevoile lor personale? Nu făceau şi ei parte din elită? Nu erau importante vieţile lor?...

Fusese o noapte albă în marţea aceea din octombrie, Henderson şi Hicks conversînd în şoaptă, încercînd să se adapteze noului univers care se transformase singur, fără nici un avertisment, dintr-o lume a confortului într-una a pericolului. Era clar că trebuiau să găsească o cale pentru a schimba lucrurile. După absolvire, fiecare o luase pe drumul lui. Distanţa dintre Brown şi Harvard se parcurgea repede cu maşina şi prietenia lor continuase să crească, ca şi interesul în ţelul comun. Amîndoi erau licenţiaţi în ştiinţe politice, deoarece ăsta era modul adecvat pentru a pătrunde în miezul evenimentelor care guvernau lumea. Amîndoi obţinuseră şi cîte un masterat, dar, faptul cel mai notabil, fuseseră remarcaţi de către oameni importanţi — părinţii lor le dăduseră o mînă de ajutor, plasîndu-i în servicii guvernamentale care le asigurau o amînare la nesfîrşit a încorporării. Un telefon

dat persoanei adecvate fusese suficient ca să-i scutească să îmbrace haina militară.

Și astfel acum, amîndoi tinerii își consolidaseră cu succes pozițiile în posturi-cheie, asistenți ai unor persoane importante. Visurile din tinerețe, conform cărora pe la treizeci de ani vor avea roluri importante pe scena politică a țării, se zdrobiseră de zidul nud al realității, dar de fapt erau mai aproape de scopul propus decît reușeau să aprecieze. Transmițînd informații șefilor lor, hotărînd care erau materialele prioritare pentru birourile stăpînilor, aveau un efect hotărîtor în procesul decizional; în plus, li se permitea accesul la o bancă de date bogată, diversă și oarecum specială. Ca o consecință, în multe privințe amîndoi erau mai bine documentați decît șefii lor. Iar asta, apreciau Hicks și Henderson, se datora faptului că adeseori ei „înțelegeau“ mai bine evenimentele decît șefii lor. Totul era atît de clar. Războiul este o calamitate și trebuie evitat sau, dacă acest lucru nu este posibil, încheiat cît mai repede, conflictele armate ducînd la pierderi de vieți omenești, iar asta era adevărata tragedie; dacă războiul ar putea fi evitat, oamenii ar învăța să-și rezolve diferendele.pe cale pașnică. Era atît de evident, încît celor doi nu le venea să creadă că existau oameni care nu sesizau limpezimea de cristal a adevărului pe care ei îl descoperiseră încă din ultimii ani de școală.

O singură deosebire exista între cei doi. Ca membru al echipei de la Casa Albă, Hicks lucra în interiorul sistemului. Dar nu avea secrete față de fostul coleg de clasă, amîndoi beneficiind de permisele speciale care le asigurau accesul la documente secrete — în plus, era binevenit un permanent control din partea unei minți de toată încrederea.

Hicks nu știa că Henderson era cu un pas înaintea lui. Henderson se decisese în Zilele Mîniei, care urmaseră atacului cambodgian, că dacă nu va reuși să schimbe din interior politica guvernului, va trebui să obțină ajutor din exterior — găsise o agenție care-l putea sprijini în blocarea acelor acțiuni ale guvernului care puneau în pericol întreg mapamondul. Erau și alții, răspîndiți pe tot globul, care-i împărtășeau aversiunea față de război, oameni care înțeleseseră că nu poți forța un popor să accepte o guvernare pe care n-o vrea. Primul contact avusese loc la

Harvard, cu un prieten din mișcarea pacifistă. Acum comunicase cu o altă persoană. Ar fi trebuit să-i povestească despre aceasta prietenului său, își spuse Henderson, dar momentul nu era cel mai propice. S-ar putea ca Wally să nu înțeleagă încă.

— Așa trebuie să fie și așa va fi, susținu Henderson, făcîndu-i semn chelneriței să le mai aducă un rînd. Războiul se va sfîrși. Vom pleca de acolo. Vietnamul va avea forma de guvernare pe care și-o dorește. Vom pierde un război, dar va fi spre binele țării. Vom trage învățăminte din asta. Vom afla care sînt limitele puterii noastre. Vom învăța să trăim și să-i lăsăm și pe alții să trăiască și astfel îi vom da păcii o șansă.

Kelly se trezi puțin după ora cinci. Evenimentele zilei precedente îl obosiseră mai mult decît se așteptase și, de cînd se știa, călătoriile îl moleșeau. Dar acum nu mai era obosit. Unsprezece ore de somn în ultimele douăzeci și patru de ore îl readuseseră pe linia de plutire, perfect odihnit și în formă. Privindu-se în oglindă, își văzu fața înnegrită de o barbă de două zile. Perfect. Apoi își alese hainele. Întunecate, lălîi și vechi. Își luă balotul și coborî la spălătorie; apa fierbinte și detergentul din belșug decolorară țesăturile, nuanțele amestecîndu-se între ele, transformînd o îmbrăcăminte deja uzată într-una jalnică. Niște șosete vechi și o pereche de teniși completau echipamentul, deși ambele erau mai folositoare decît sugera felul cum arătau. Cămașa îi era prea largă și lungă, ceea ce îi convenea perfect. O perucă, pe post de ultim accesoriu, din păr negru, gros, de tip asiatic, nu prea lung. O ținu sub apa fierbinte a dușului, pieptănînd-o apoi într-o manieră neglijentă. Aproape perfect, își spuse Kelly. Veșmintelor le mai trebuia doar un damf pătrunzător.

Natura îl ajută din nou. Se pornise o furtună, vîntul vuia învîrtejind frunzele, iar rafalele de ploaie îl însoțiră pînă la Volkswagen. După zece minute parcă lîngă un magazin cu băuturi din cartier și cumpără o sticlă de vin ieftin și o pungă. Deșurubă capacul sticlei și vărsă jumătate din conținut într-o gură de canal. Era timpul să plece.

Totul arată altfel acum, își spuse Kelly. Nu mai era zona pe care s-o poți străbate liniștit, indiferent la

pericolele care te înconjurau. Acum era spaţiul unui pericol trăit. Conduse încet maşina prin spatele locului în care reuşise să atragă Roadrunner-ul lui Billy, măturînd cu privirea asfaltul în căutarea urmelor de pneuri — nu mai erau. Clătină din cap. Era o amintire a trecutului, iar pe el îl preocupa doar viitorul.

În Vietnam nu-l părăsise superstiţia liniei de demarcaţie, a zonei în care treci dintr-un loc deschis, sau de pe un teren cultivat, direct în junglă, acea fîşie însemnînd sfîrşitul siguranţei şi începutul pericolului, pentru că duşmanul se ascundea în hăţişurile în care trebuia să intri. Era o chestie pur mintală; o barieră mai mult imaginară decît reală, dar, aruncînd o privire zonei în care se afla acum, Kelly retrăi aceeaşi senzaţie. Doar că de data asta nu era în compania a cinci sau zece camarazi, toţi îmbrăcaţi în haine de camuflaj şi înaintînd în pas alert. Acum era singur, forţînd bariera la volanul unei maşini ciupite de rugină. Acceleră şi, ca prin farmec, ajunse în junglă, din nou în război.

Găsi un loc de parcare printre maşini la fel de hîrbuite ca a lui, se dădu repede jos şi o luă la fugă pe alee printre gunoaie şi aparate dezmembrate, la fel cum altădată s-ar fi năpustit dintr-un elicopter LZ pe care inamicul l-ar fi putut zări apropiindu-se. Simţurile îi erau treze acum. O uşoară sudoare îi brobonea corpul, dar asta era bine. Îşi dorise să miroasă a transpiraţie. Trase o duşcă de poşircă din sticlă, îşi clăti bine gura cu ea şi o lăsă să i se scurgă pe faţă, gît şi haine. Se aplecă scurt, luă o mînă de murdărie de pe jos frecîndu-şi palmele şi braţele şi tamponîndu-şi uşor faţa. După o clipă de gîndire, Kelly îşi trecu mîna prin părul perucii şi, străbătînd aleea, se metamorfoză într-un beţivan, unul din necăjiţii străzii care se găseau din belşug prin zonă, chiar mai mulţi decît furnizorii de droguri. Îşi potrivi mersul, luînd-o agale cu paşi voit împleticiţi, în timp ce ochii iscodeau după o ascunzătoare bună. O găsi destul de uşor. Unele din case erau abandonate, iar problema se reducea la alegerea celei care-i oferea cea mai bună perspectivă. Îi trebui o jumătate de oră. Dădu peste ce-i trebuia la colţul unei străzi — o casă ale cărei ferestre de la etaj erau largi şi boltite. Intră pe uşa din spate. Fu cît pe ce să facă infarct cînd dădu cu ochii de doi şobolani care ţopăiau în ruina care fusese, cu cîţiva

ani înainte, o bucătărie. *Șobolani nenorociți!* Teama era o reacție prostească, dar îi era silă de ochii lor mici și negri, de pielea leproasă și de ghearele trandafirii.

— Rahat! șuieră el.

De ce nu se gîndise la asta? Nu exista om care să n-aibă repulsie la ceva: păianjeni, șerpi, clădiri înalte. Pentru Kelly erau șobolanii. Se îndreptă spre ușa de la intrarea din față, păstrînd grijuliu o distanță între el și rozătoare. Șobolanii abia îl priviră, îndepărtîndu-se, nepăsîndu-le de teama lui. *Drace!* îi auziră ei șoapta, în timp ce-și continuau masa.

Era nervos. Își croi drum pe scările fără balustradă și găsi dormitorul cu ferestre largi, furios pentru momentul de lașitate prostească. Doar avea arma perfectă pentru a scăpa de șobolani. Ce vor face acum, se vor aduna într-un batalion de șobolani și vor declanșa un atac? Întrebarea îi trezi un surîs stînjenit în camera întunecată. Kelly se apropie de fereastră, încercînd să evalueze imaginea pe care i-o oferea prezentul său cîmp vizual. Geamurile erau murdare și sparte. Lipseau mai multe panouri de sticlă, dar fiecare fereastră avea un pervaz pe care putea să se așeze, iar amplasamentul casei, la colțul a două străzi, îi oferea o bună perspectivă în cele patru puncte cardinale, drumurile din această parte a orașului fiind croite după axele nord-sud și est-vest. Străzile erau destul de slab luminate, neexistînd pericolul să fie zărit de cei de jos. Cu veșmintele-i ponosite și întunecate, într-o cameră nelocuită și dărăpănată, Kelly era invizibil. Scoase un binoclu mic și se puse pe treabă.

Primul obiectiv era cunoașterea cartierului. Rafalele de ploaie încetaseră, lăsînd o umezeală în aer, iar globulețele de apă erau punctate de insectele care se precipitau în lumina lampadarelor pentru a-și împlini destinul. Deși în aer se simțea o undă de răcoare, era destul de cald și Kelly transpira ușor. Primul regret era că ar fi trebuit să-și aducă apă de băut. Ei, va ține seama data viitoare, dar acum va rezista cîteva ore. Guma de mestecat îi va atenua senzația de sete. Zgomotele străzii erau curioase. În junglă auzea zumzetul insectelor, glasurile păsărilor și fîlfîitul liliecilor. Aici predominau zgomotul mașinilor, apropiat și depărtat, scrîșnetul ocazional al frînelor, hămăiala sau mîrîiala cîinilor, zăngănitul cutiilor de

gunoi — le deslușea pe toate, analizîndu-le, în timp ce supreveghea strada prin binoclu, gîndindu-se la ce va face în următoarele ore.

Vineri seara era începutul weekendului și oamenii își făceau cumpărăturile. Părea o zonă în care afacerile mergeau din plin. Identificase un probabil furnizor la vreo cincizeci de metri. Tînăr, de douăzeci și ceva de ani. Un sfert de oră de observație îi fu suficient pentru a-și întipări pe retină fizionomiile celor doi — distribuitorul și asistentul lui, „locotenentul". Se mișcau cu lejeritatea pe care ți-o dau experiența și siguranța de a fi proprietarii locului, iar Kelly se întrebă dacă se luptaseră să cucerească sau să-și apere zona de activitate. Probabil și una și alta. Tocmai realizau un schimb care părea profitabil, ceilalți fiind probabil clienți de-ai casei, își spuse Kelly, urmărindu-i pe cei doi apropiindu-se de o mașină, glumind cu șoferul și cu tipul de lîngă el; apoi, după ce schimbul se efectuase, își strînseră mîinile și însoțiră plecarea mașinii cu gesturi largi. Cei doi erau cam de aceeași statură, iar Kelly îi boteză Archie și Jughead.

Isuse, cît de inocent eram, își spuse Kelly, lăsîndu-și privirea să inspecteze cealaltă stradă. Își reaminti de vremea cînd era în regimentul trei și de tîmpitul pe care-l prinseseră fumînd marijuana — chiar înainte de plecarea într-o misiune. Făceau parte din aceeași echipă; mai mult, era chiar omul lui Kelly și, deși provenea și el din școala celor din SEALS, n-avea nici o scuză. În confruntarea pe care o avuseseră, tipul încercase să-i explice că o misiune ca aceea în care urmau să plece, „alarmă totală", putea însemna decimarea echipei.

„Hei, omule, e în regulă. Știu ce fac" nu fusese un răspuns prea inteligent și, treizeci de secunde mai tîrziu, un alt membru al echipei se străduia să-l smulgă pe Kelly de pe cel care devenise instantaneu un fost membru al echipei. Tipul plecase a doua zi și nu mai apăruse niciodată.

Și, după cât știa Kelly, ăsta fusese singurul caz de consum de droguri din întreaga unitate. Sigur, în permisii mai uitau și ei numărul berilor băute, iar cînd Kelly împreună cu alți doi își petrecuseră perioada de recuperare în Taiwan din cauza excesului de băutură, perioada aceea nu diferise prea mult de vîrtejul unui uragan. Kelly

credea în mod sincer că băutura era ceva diferit. Pe de altă parte, ei nu plecaseră niciodată băuți în misiune. Nu era doar o chestie de bun-simț, dar și una de morală a unității. Kelly nu cunoștea vreo unitate într-adevăr de elită care să fi avut probleme cu drogurile. Problema — auzise că, într-adevăr, ar fi una foarte serioasă — apărea mai ales în REMF-uri și în detașamentele speciale formate din tineri a căror prezență în Vietnam se datora unui entuziasm mult mai moderat decît al lui și ai căror ofițeri nu reușiseră să stăpînească problema, fie datorită propriilor eșecuri, fie din cauza unor sentimente asemănătoare celor ale soldaților.

Oricare ar fi fost cauza, faptul că John Kelly începuse să analizeze problema drogurilor era și logic, dar și absurd. N-avea rost să se mai gîndească la acest lucru. Drogurile erau un subiect pe care-l aprofundase tîrziu, dar acum îl avea în fața ochilor.

În josul străzii se fîțîia un plasator care nu-și dorea sau n-avea nevoie de un „locotenent". Purta o cămașă în dungi și avea propria sa clientelă. Kelly îl boteză cu un nume din benzile desenate, Charlie Brown. În următoarele cinci ore identificase și clasase trei alte operațiuni care se derulau în cîmpul lui vizual. Apoi începuse selecția. Se părea că lui Archie și Jughead le mergea cel mai bine afacerea, dar erau în bătaia privirii altor doi. Charlie Brown avea singur la dispoziție vreo cincizeci de metri de trotuar, dar, la vreo cîțiva pași, era o stație de autobuz. Dagwood își stabilise locul chiar vizavi de Wizard. Amîndoi aveau locotenenți care se îngrijeau de toate detaliile. Big Bob era chiar mai solid decît Kelly, iar „locotenentul" lui era și mai țeapăn. Putea fi o încercare a bărbăției. Dar Kelly nu căuta astfel de încercări... nu încă.

Am nevoie de o hartă bună a zonei, pe care s-o memorez. O voi împărți pe arii mici, își zise Kelly. *Trebuie să trasez pe ea liniile de autobuz, sediile poliției. Să învăț orele polițiștilor, drumurile pe care patrulează. Ar fi suficient să cunosc zona asta pe o rază de cîteva sute de metri, dar s-o știu ca pe buzunarul meu. Nici măcar nu pot parca de două ori în același loc.*

Poți vîna într-o anumită zonă doar o singură dată. Asta înseamnă să fii prevăzător în alegerea pe care o faci. Cu deplasări pe stradă doar pe timpul nopții. O armă... nu un

pistol... un cuţit sănătos, cîţiva metri de sfoară sau cablu. Mănuşi din cele folosite la spălatul vaselor. Altceva de îmbrăcat, poate o jachetă, ceva cu buzunare — dar nu interioare. O sticlă cu apă. Ceva de mîncat, batoane de ciocolată, ca să-mi întreţină energia. Mai multă gumă de mestecat. Kelly şi le notă în minte, permiţîndu-şi o uşoară relaxare. Se uită la ceas: trei şi jumătate.

Afară, lucrurile începeau să se domolească. Wizard şi asistentul lui părăsiseră bucata de trotuar, dispărînd după colţ. Dagwood procedase la fel, urcîndu-se în maşină, în timp ce „locotenentul" lui trecuse la volan. La următorul tur de orizont dispăruse şi Charlie. Rămăseseră doar Archie şi Jughead la sud şi Big Bob la vest, amîndouă echipele avînd doar vînzări sporadice, cele mai multe dintre ele unor clienţi înstăriţi. Kelly îşi continuă pînda încă o oră, pînă cînd Archie şi Jug, mulţumiţi de cum le mersese treaba, dispărură într-o clipă, mult prea repede pentru Kelly, care nu sesizase exact cum o făcuseră. Încă un lucru de verificat. Cînd se ridică de pe pervaz era înţepenit. Şi asta era de ţinut minte. Ar fi trebuit să se mai mişte, nu să stea tot timpul în acelaşi loc. Ochii, obişnuiţi cu întunericul, urmăreau scările în timp ce cobora, străduindu-se să facă mai puţin zgomot, pentru că în casa vecină lumea încă nu se culcase. Din fericire, şobolanii dispăruseră şi ei. Se opri la uşa din spate, aruncă o privire pe alee şi, găsind-o goală, părăsi casa cu un pas împleticit de beţiv. Peste zece minute ajunse în apropierea maşinii sale. Era la vreo cincizeci de metri, cînd îşi dădu seama că făcuse o greşeală: parcase lîngă un lampadar de pe stradă. Era o greşeală care nu se va repeta, îşi reproşă el, apropiindu-se cu paşi mici şi împleticiţi pînă la doi metri de maşină. După ce inspectă ambele sensuri ale străzii, se aruncă în maşină, porni motorul şi plecă. Nu aprinse farurile decît după o sută de metri, luînd-o la stînga şi reintrînd în larga arteră pustie, părăsind jungla — care i se păruse destul de reală — şi îndepărtîndu-se spre nordul oraşului, unde-şi avea apartamentul.

În confortul şi securitatea pe care i le oferea maşina, trecu în revistă tot ce văzuse în ultimele nouă ore. Toţi furnizorii erau fumători şi îşi aprindeau ţigările cu brichete ale căror flame strălucitoare puteau să le perturbe, pentru cîteva clipe, imaginea pe care o aveau în

faţă. Cu cît noaptea îşi intrase în drepturi, afacerile se domoliseră, iar ei deveniseră mai neglijenţi. Doar erau oameni. Obosiseră. Unii rămăseseră pe poziţie un timp mai îndelungat decît ceilalţi. Tot ce văzuse îi era folositor şi important. Caracteristcile operaţionale, în special diferenţele dintre ele, erau factorii generatori ai vulnerabilităţii lor.

Fusese o noapte pe cinste, îşi spuse Kelly, trecînd prin dreptul arenei de base-ball, făcînd la stînga pe Loch Raven Boulevard şi simţindu-se în sfîrşit relaxat. Chiar se gîndise la un strop de vin, dar nu era cazul să alunece spre obiceiuri rele. Îşi scoase peruca, ştergîndu-şi ţeasta transpirată. Dumnezeule, ce însetat era.

Zece minute mai tîrziu, după ce-şi parcase maşina în locul obişnuit, se îndreptă liniştit spre apartament. Privi pofticios duşul, dorindu-şi să fie curat după atîta timp petrecut în praf şi mizerie... înconjurat de şobolani. Se înfioră scîrbit la amintirea şobolanilor. *Şobolani nenorociţi*, îşi spuse el, umplîndu-şi un pahar mare cu gheaţă şi completînd apoi cu apă de la robinet. Paharul fu urmat de multe altele în timp ce se dezbrăca cu o singură mînă. Aerul condiţionat îi dădea o senzaţie minunată şi rămase în faţa aparatului, lăsînd răcoarea să-i pătrundă trupul. În tot acest timp nu simţise nevoia de a urina. Neapărat data viitoare va trebui să ia o sticlă cu apă. Scoase din frigider un pachet de mezeluri, făcu două sandvişuri şi le însoţi cu încă o jumătate de litru de apă.

Am nevoie în draci de un duş, îşi spuse Kelly. Dar nu-şi permitea să facă. Va trebui să-şi obişnuiască trupul cu o crustă de murdărie mirositoare. Va trebui să se simtă bine cu ea,.să aibă grijă de ea, pentru că reprezenta o parte din securitatea lui personală. Neîngrijirea şi mirosul făceau parte din deghizarea lui. Putoarea şi îmbrăcămintea mizeră trebuiau să-i facă pe oameni să strîmbe din nas la vederea lui, să-i evite compania. De acum înainte nu va mai fi o persoană. Va trebui să fie o creatură a străzii, una pe care s-o eviţi. Invizibilă. Barba îi era şi mai neagră acum, observă el în oglindă înainte de a se îndrepta spre dormitor, iar ultima decizie a nopţii fu aceea de a se culca pe podea. Nu-şi permitea să murdărească cearşafurile curate.

15

Lecții aplicate

În dimineața aceea, iadul se declanșase la unsprezece fix, deși colonelul Zacharias n-avea nici o posibilitate de a ști ora exactă. Soarele tropical părea să rămînă tot timpul deasupra capului, trimițîndu-și razele nemiloase în jos. Nici măcar în celula fără ferestre n-aveai scăpare, cum nu puteai evita nici insectele cărora arșița părea să le priască. Se întrebă cum ar fi posibil să-ți meargă bine aici, cînd totul se reducea la traume fizice și psihice, dându-i o imagine mult mai exactă a iadului decît tot ce învățase prin școlile tinereții. Zacharias fusese antrenat pentru cazul unei posibile capturări. Urmase un curs, în care aflase tot ce trebuia să știe despre supraviețuire, disimulare, rezistență și evadare. Era un lucru obligatoriu pentru piloții armatei, activitatea fiind în mod deliberat cea mai detestată de militari, deoarece instructorii din infanteria marină băgau groaza în destul de răsfățații ofițeri ai Forțelor Aeriene și Navale, învățîndu-i și punîndu-i să exerseze niște lucruri care, în oricare alt context, ar fi constituit fapte care te trimiteau direct la Curtea Marțială, iar de acolo, pentru o perioadă lungă, la Leavenworth sau Portsmouth. Pentru Zacharias, ca și pentru mulți alții, experiența fusese una pe care nu ți-ai dori s-o repeți vreodată. Dar nici situația actuală nu și-o alesese de bună voie, nu-i așa? În fond, era o repetare a cursului de supraviețuire.

Prizonieratul fusese un subiect pe care-l tratase cu o anumită detașare. Totuși, nu era ceva care putea fi ignorat

cu desăvîrșire, după ce ai auzit șuieratul disperat și plin de groază al apelurilor radio de salvare, după ce ai văzut parașutele încercînd o acțiune de recuperare și ai sperat că un elicopter gigant Jolly Green va părăsi baza din Laos și se va năpusti în ajutor, sau poate un „Big Mutha" — cum le spuneau scafandrii elicopterelor de salvare — al Forțelor Navale se va înălța de pe mare, venind să-i scoată din iad. Zacharias fusese martor la asemenea încercări, cel mai adesea nereușite. Auzise strigătele panicate și chinuite ale aviatorilor în momentele premergătoare capturării. „Scoateți-mă de aici", gemuse un maior înainte ca vocea să-i fie acoperită de o alta, iar radioul să transmită cuvinte pline de ură, pe care nici unul din ei n-ar fi avut cum să le înțeleagă, dar totuși le pricepuseră, cu amărăciune și o mînie ucigașă. Echipele de pe Jolly sau cele de pe elicopterele Forțelor Navale își dăduseră toată silința și, deși Zacharias era mormon și nu se atinsese de alcool în viața lui, le cumpărase băutură, suficientă pentru a îmbăta un pluton de infanteriști marini, în semn de gratitudine și respect pentru curajul lor, pentru că așa îți exprimai admirația în comunitatea războinicilor.

Dar, ca și ceilalți ai acestei comunități, niciodată nu se gîndise în mod serios că ar putea fi capturat. Moartea era singura șansă pe care o întrevedea. Zacharias fusese King Weasel. Contribuise la crearea acestei ramuri a profesiei sale. Bazîndu-se pe inteligență și pe talentul de pilot, crease o doctrină pe care o validase în aer. Își pilotase aparatul F-105 împotriva celei mai sofisticate rețele antiaeriene construită vreodată, concentrîndu-și atenția asupra armelor extrem de periculoase, folosindu-și inteligența și antrenamentul pentru a se duela cu ele, schimbînd tactica după necesități, talentul lui contra celui al disponibilităților lor tehnice, rîzînd de ele, înfruntîndu-le, învingîndu-le în ceea ce devenise cea mai amuzantă luptă la care participase vreodată o ființă omenească, un joc de șah tridimensional, el pilotîndu-și avionul Thud-1 cu două locuri, ei manevrînd radarele rusești și lansatoarele de rachete. O întîlnire între mangustă și cobră, o vendetă foarte personală, derulîndu-se în fiecare zi, miza fiind viața lui, iar el, mîndru de talentul lui, se gîndise că va învinge sau, în cel

mai rău caz, că îşi va găsi sfîrşitul sub forma unui nor galben-negru, un final adecvat pentru aviatori: imediat, dramatic şi etern.

Niciodată nu se considerase un om deosebit de curajos. Îşi avea credinţa lui. Dacă moartea îi va veni în aer, îşi dorea să ajungă în faţa Creatorului, să stea umil la picioarele lui, mîndru de viaţa pe care o dusese, pentru că Robin Zacharias era un om cu frica lui Dumnezeu şi nu păşise niciodată alături de calea cea dreaptă. Un prieten devotat camarazilor lui, un lider conştiincios, îngrijindu-se de nevoile oamenilor pe care-i păstorea, un familist desăvîrşit ai cărui copii erau puternici, inteligenţi şi mîndri; mai presus de toate, avea o poziţie superioară în biserica lui, căreia îi ceda o zecime din salariu, după cum era regula la cei de o credinţă cu el. Din cauza tuturor acestor motive, nu se temuse niciodată de moarte. Întotdeauna privise cu încredere acel ceva de după moarte. Viaţa era nesigură, iar ceea ce trăia el acum era cea mai incertă existenţă, dar credinţa îi era chiar mai puternică decît i-o permiteau limitele fizice ale trupului. Era un fapt al cărui deplin înţeles îi scăpa, făcîndu-l foarte circumspect. Credinţa lui, îşi spuse colonelul, ar trebui să fie atît de puternică, încît să-l facă să treacă peste toate încercările. Era. Ar trebui să fie. *Era*, repetă, pe litere, ca un copil care învaţă alfabetul. Dar lecţiile le primise în săli de clasă confortabile, de la ferestrele cărora se zăreau Munţii Wasatch, predate de profesori cu cămăşi albe şi cravate, cu un teanc de cărţi lîngă ei, vorbindu-le cu încrederea pe care le-o inoculaseră biserica lor şi membrii ei.

Aici e diferit. Zacharias auzi şoapta vocii care se încăpăţîna să-i repete acelaşi lucru şi încercă s-o ignore, străduindu-se din toate puterile să n-o creadă, pentru că acceptarea ar intra în contradicţie cu preceptele credinţei sale, iar contradicţia era singurul lucru pe care mintea sa nu şi-l putea permite. Joseph Smith murise în numele credinţei sale, ucis în Illinois. Alţii avuseseră aceeaşi soartă. Istoria iudaismului şi a creştinătăţii era plină cu nume de martiri — eroi, pentru Robin Zacharias, acesta fiind cuvîntul pe care-l foloseau în profesiunea lui — care

suportaseră tortura secole de-a rîndul și muriseră cu numele lui Dumnezeu pe buze.

Dar ei n-au suferit ca tine, un timp atît de îndelungat, se auzi din nou susurul vocii. Cîteva ore... Minutele infernale ale arderii pe rug... Poate o zi sau două, legat de cruce. Un lucru era evident: îți poți anticipa sfîrșitul și, dacă știi ce va urma după moarte, e o ușurare. Dar, ca să anticipezi viața de apoi, trebuie să știi unde ți se află sfîrșitul.

Robin Zacharias era singur în celulă. Dar în lagăr mai erau și alții. Existaseră schimburi fugare de priviri, însă nu putuse comunica cu nimeni. Încercase codul știut pe țevile din celulă, dar nu primise niciodată vreun răspuns. Oriunde se afla, probabil că distanța era destul de mare sau clădirea era astfel împărțită încît încercările lui n-aveau nici o șansă; sau poate că auzul îi slăbise. Nu-și putea împărtăși nimănui gîndurile și nici rugăciunile nu mai aveau vreo influență asupra unei inteligențe ca a lui. Îi era teamă să se roage pentru eliberare — un gînd pe care nici măcar nu și-l permitea, pentru că astfel ar fi recunoscut o anumită tulburare a credinței, iar asta era de neconceput, dar o parte din el știa că refuzul de a se ruga pentru libertate era acceptarea prin omisiune a unui fapt: dacă s-ar fi rugat, iar eliberarea ar fi întîrziat să se producă, și-ar fi pierdut credința și, o dată cu ea, sufletul. Așa începuse disperarea pentru Robin Zacharias, nu gîndindu-se la ea, ci din lipsa dorinței de a-l implora pe Dumnezeu pentru ceva care ar putea să nu se întîmple.

Nu putea ști ce-l așteaptă. O dietă la limita subzistenței, izolarea, colții insidioși ai fricii de durere, pentru că nici măcar credința nu poate alunga durerea și nu există om să nu se teamă de suferință. O povară copleșitoare cărată pe umeri, oricît de puternici ar fi aceștia, după o vreme îți suge toată vlaga din tine. Căderea fizică era ușor de înțeles, dar, stăpînit de mîndria și tăria de caracter pe care i le dădea credința, nu luase în considerare faptul că starea fizică influențează psihicul. Își interpretase oboseala care-i măcina mintea ca pe o slăbiciune datorată unei stări care n-ar fi trebuit să apară și se învinovățea doar pentru faptul de a fi o ființă omenească.

Dacă s-ar fi putut sfătui cu un alt confrate întru credință, totul s-ar fi limpezit, dar asta nu era posibil, iar refuzul portiței de scăpare nu era decît o acceptare a slăbiciunii sale. Zacharias se zbătea din ce în ce mai tare în capcana pe care și-o crease, silit și pilotat de către oameni care doreau să-l distrugă, trupește și sufletește.

Acesta fu momentul în care lucrurile se înrăutățiră. Ușa celulei se deschise. Vietnamezii îmbrăcați în uniforme kaki îl priviră ca și cum ar fi fost un gunoi. Zacharias știa pentru ce veniseră. Încercă să-i întîmpine cu un moral ridicat. Doi îl înșfăcară de brațe, iar un al treilea îi urmă cu o carabină. Se îndreptară spre o cameră mai mare, dar nici nu trecuse de ușa deschisă și simți lovitura puternică a patului armei în spate, exact în zona care încă-l durea, chiar și după cele nouă luni scurse de la ejectarea plină de chin, și gemu de durere. Vietnamezii nici măcar nu se bucurară de suferința lui. Nu-i puseră întrebări. Era aproape imposibil să recunoști un tipar în agresiunea lor, totul se reducea la un atac instantaneu și concentrat, iar Zacharias realiză că rezistența i se spulberase, și, deși dorea să scape de captivitate, considera că de acum moartea va purta numele de sinucidere, știind însă că nu va fi capabil s-o facă.

N-avea importanță. În fulgerarea cîtorva secunde îi fuseseră anihilate și ultimele fărîme de voință și încredere în sine, iar el se prăbuși pe cimentul pardoselii, simțind din ce în ce mai tare durerea pe care i-o provocau palmele și șuturile primite, care sporeau ca cifrele dintr-un registru contabil. Își simțea mușchii paralizați și nu reușea să-și miște mădularele mai mult de cîțiva centimetri. Nu-și dorea decît ca totul să se termine, știind că asta nu se va întîmpla vreodată. Nu le auzea decît vocile, hîrîite ca ale unor șacali, forțe ale răului care-l chinuiau pentru că era un om al credinței, iar mîinile și picioarele lor îl loveau la nesfîrșit...

Un țipăt își croi drum prin agonia în care se afla. Încă un șut fără forță, în virtutea inerției, îi percută pieptul și văzu cizmele retrăgîndu-se. Le observă cu coada ochiului fețele slugarnice, toate întoarse spre ușa de unde venise strigătul. Un urlet final și călăii părăsiră în grabă încăpe-

rea. Două mîini puternice îl ridicară și-l sprijiniră de zid, iar chipul salvatorului îi apăru în față. Era Grișanov.

— Dumnezeule, murmură rusul, iar pe chipul lui, în locul paloarei obișnuite, apăruse roșeața mîniei.

Se răsuci și răcni ceva într-o vietnameză pocită.

O canistră apăru imediat și conținutul ei se revărsă pe fața americanului. Încă un răcnet și Zacharias auzi ușa închizîndu-se.

— Bea, Robin, bea asta.

O ploscă mică de metal se lipi de buzele americanului.

Zacharias sorbi o înghițitură atît de hulpav, încît lichidul îi ajunsese în stomac înainte ca el să simtă gustul acid al votcii. Își ridică tulburat brațul, încercînd să îndepărteze plosca:

— Nu pot, murmură americanul... nu pot să beau, nu pot...

— Robin, e un medicament. Nu ne ținem acum de șotii. Religia ta nu te oprește de la așa ceva, prietene, ai nevoie de băutura asta. E tot ce pot face pentru tine, adăugă Grișanov pe un ton plin de frustrare. Trebuie, Robin.

Poate că este un medicament, își spuse Zacharias. Unele medicamente au alcool în compoziție, iar biserica nu pune opreliști, nu-i așa? Nu reuși să-și amintească și, fără să-și dea seama, mai sorbi o înghițitură. Nu știa nici că fluxul de adrenalină pe care i-l pompase bătaia în organism începuse să se dilueze, iar băutura îi va accentua relaxarea naturală a trupului.

— Nu prea mult, Robin.

Grișanov lüă plosca și începu să-i îngrijească rănile, îndreptîndu-i picioarele și folosind o cîrpă umezită pentru a-i curăța fața.

— Animale, mormăi rusul. Bestii sîngeroase și mirositoare. Pentru asta am să-l strîng de gît pe maiorul Vinh, o să-i rup gîtul ăla osos de maimuță.

Colonelul rus se așeză pe podea lîngă colegul lui american, adresîndu-i-se din inimă.

— Robin, sîntem dușmani, dar în primul rînd sîntem oameni. Chiar și războiul are regulile sale. Tu îți servești

patria. Eu o servesc pe a mea. Acești... acești oameni nu înțeleg că fără onoare nu există decît barbarie.

Ridică din nou plosca.

— Mai trage un gît. Nu pot să obțin altceva pentru a-ți calma durerea. Îmi pare rău, prietene, dar nu pot.

Și Zacharias mai bău o dușcă, încă zăpăcit, dezorientat și mai confuz ca niciodată.

— Bravo, îl complimentă Grișanov. Nu ți-am spus-o niciodată, dar ești un bărbat curajos, prietene, ca să reziști acestor mici animale așa cum o faci.

— Trebuie, șopti Zacharias.

— Bineînțeles că trebuie, îl asigură Grișanov, ștergîndu-i fața, la fel de tandru ca unuia din copiii lui. Și eu aș face la fel.

Făcu o pauză.

— Dumnezeule, ce-ar fi să zbori din nou !

— Da, domnule colonel, aș dori...

— Spune-mi Kolea, îl înrerupse Grișanov. Doar ne cunoaștem de atîta timp.

— Kolea?

— Nikolai este numele meu de botez. Kolea e un diminutiv, înțelegi?

Zacharias își sprijini capul de zid, închizînd ochii și imaginîndu-și că s-ar afla la manșa avionului.

— Da, Kolea. Mi-ar plăcea să zbor din nou.

— Cred că avioanele pe care le-am pilotat noi doi nu sînt prea diferite, continuă Kolea stînd lîngă el, cuprinzîndu-i umerii tumefiați și dureroși cu un braț frățesc și știind că era primul gest de căldură umană pe care americanul îl primea după aproape un an de captivitate. Preferința mea este un MIG-17. E depășit acum, dar, Dumnezeule, ce plăcere simți cînd îl pilotezi. Doar atingi manșa cu vîrful degetelor și aproape pe negîndite avionul face ce dorești.

— F-86 era la fel, îl întrerupse Zacharias. Dar și el a fost scos din uz.

Rusul îi făcu cu ochiul.

— E ca prima dragoste, nu-i așa? Ca prima fată de care te-ai îndrăgostit cînd erai copil, cea care te-a făcut să gîndești ca un bărbat. Dar, pentru oamenii ca noi, primul

avion reprezintă ceva mai mult. N-are căldura unei femei, dar e mai ușor de manevrat.

Robin încercă să rîdă, dar se înecă. Grișanov îi mai oferi o dușcă de băutură.

— Ușor, prietene. Spune-mi, care e favoritul tău?

Americanul se strîmbă, simțind căldura băuturii în stomac.

— Am zburat cam pe toate. Singurele pe care le-am ratat sînt F-94 și F-89. Din cîte am auzit, n-am pierdut mare lucru. F-104 era amuzant, ca o mașină sport, dar nu prea avea vlagă în el. Nu, probabil că F-86 H e favoritul meu, mai ales în privința manevrabilității.

— Și Thud-ul? se interesă Grișanov, folosind argoul piloților americani.

Robin icni într-o tuse scurtă.

— Ai nevoie de tot Utahul ca să faci un tur, deși al naibii să fiu dacă nu decolează ca o săgeată de pe punte. Am avut unul pe care l-am dus la o sută optzeci de kilometri peste linia roșie.

— Aș spune că ăsta nu mai e avion de vînătoare, ci o bombă în zbor.

Grișanov studiase cu insistență argoul piloților americani.

— Ai dreptate. Te scoate din necaz cît ai bate din palme. Nu te-aș sfătui să te iei la luptă cu unul din astea. N-ai voie să ratezi prima lovitură.

— Dacă discutăm despre bombe, ți-o spun ca între piloți, lansările pe care le-ați făcut pe locul ăsta părăginit sînt excelente.

— Încercăm, Kolea, ne dăm toată silința, răspunse Zacharias cu o voce împleticită.

Rusului nu-i venea să creadă că alcoolul își făcuse efectul atît de repede. Pînă acum douăzeci de minute, americanul nu pusese în viața lui un strop de băutură în gură. Extraordinar cum putea un om să-și aleagă o existență fără băutură.

— Și felul în care le-ai depistat amplasamentele rachetelor. Știi, v-am urmărit operațiunile. Sîntem

dușmani, Robin, continuă Kolea, dar în primul rînd sîntem piloți. Curajul și talentul la care am fost martor aici sînt deasupra celor pe care le-am văzut vreodată. Cred că acasă ești un profesionist al jocurilor de noroc, nu?

— Jocuri de noroc?

Robin clătină din cap.

— Nici vorbă de așa ceva.

— Dar ce-ai reușit să faci cu Thud-ul tău...

— Nu e un joc de noroc, ci un risc calculat. Îți stabilești un plan. Știi ce ai de făcut și nu te abați o iotă, dar mai trebuie și un pic de intuiție ca să apreciezi gîndurile celorlalți.

Grișanov își promise să nu uite să umple plosca și la întîlnirea următoare. Durase cîteva luni, dar, în sfîrșit, spărsese gheața. Păcat că sălbaticii ăștia micuți nu realizau că, lovind un om, îi zgîndări mîndria și îi fortifici curajul. Din înălțimea aroganței lor, care era considerabilă, priveau lumea printr-o lentilă mică, precum le era statura, și îngustă ca și cultura lor. Păreau incapabili să învețe o lecție. Grișanov își dorise asemenea lecții. Și le primise. Pentru cea mai stranie dintre ele profesor îi fusese un ofițer nazist din Luftwaffe. Grișanov era nemulțumit și de faptul că vietnamezii nu-i permiteau decît lui — nu și altora — să se ocupe de aceste interogatorii speciale. Va trimite, cît de curînd, o informare Moscovei despre această situație. Dacă Moscova va reuși să se impună, vor stoarce maximum de informații din lagărul ăsta. Flerul de care dăduseră dovadă sălbaticii ăștia în alegerea amplasamentului mergea mînă în mînă cu incredibila prostie de a nu fructifica din plin posibilitățile pe care le oferea lagărul. Nu era o plăcere să trăiești în țara asta fierbinte și umedă, tiranizat de roiuri de insecte, înconjurat de piticanii arogante, alunecoase și răutăcioase ca niște șerpi. Dar aici găseau informațiile de care aveau nevoie. Oricît de dezagreabilă părea a fi misiunea lui actuală, descoperise o sintagmă care o definea perfect într-un roman american contemporan, din cele pe care le citea pentru a-și cizela deja impresionantele

disponibilităţi lingvistice şi turnura frazei, făcînd-o pe aceasta din urmă să fie foarte americănească. Ceea ce făcea el acum era „doar o muncă". Era un mod de a privi lumea pe care îl înţelegea perfect. Păcat că americanul de lîngă el avea o altă concepţie despre viaţă, îşi spuse Kolea, înregistrînd fiecare cuvînt din autobiografia dezlînată a pilotului de pe Weasel.

Chipul din oglindă începuse să-i pară străin, iar asta era bine. E straniu cît de puternice sînt deprinderile. Deja umpluse chiuveta cu apă fierbinte, lăsîndu-şi mîinile să se bălăcească în ea, cînd îşi reaminti brusc că hotărîse să nu se spele şi să nu se radă. Singura concesie era spălatul dinţilor. Rolul n-avea nevoie de un exces de naturalism, sticla de vin fiind suficientă pentru deghizare. *Ce poşircă infectă,* se strîmbă Kelly. *Greţos de dulce şi cu o culoare ciudată.* Kelly nu era un expert enolog, dar ştia prea bine că un vin decent n-avea cum să aibă culoarea urinei. Trebuia să părăsească baia. Nu suporta să se privească prea mult în oglindă.

Se întări cu o hrană sănătoasă, alimente energizante care nu-i balonau stomacul. Apoi veni rîndul exerciţiilor. Apartamentul fiind situat la parter, putea să alerge prin cameră fără să-i fie teamă că le ţopăie în cap vecinilor. Departe de a fi o alergare adevărată, era totuşi suficientă. Urmară flotările. În sfîrşit, umărul stîng era refăcut complet şi crampele din muşchii braţelor nu mai difereau în intensitate. În încheiere, exerciţii pentru sporirea vitezei de reacţie a mîinilor, necesară la evidentele aplicaţii utilitare.

În ziua precedentă părăsise apartamentul pe lumină, asumîndu-şi riscul de a fi văzut — într-o stare jalnică — şi intrînd într-un magazin pentru săraci, unde găsise o sahariană cu buzunare încăpătoare. Era o măsură foarte largă şi atît de uzată, încît nu trebui să plătească nici un ban. Kelly realizase că, deşi era dificil să-şi disimuleze condiţia fizică, hainele astea mizere, atîrnînd pe el, reuşeau de minune deghizarea. Profitase de ocazie şi îi observase pe ceilalţi clienţi din magazin. Răsuflă uşurat, deoarece ţinuta lui de camuflaj

nu făcea notă discordantă. Deși nu se putea spune că era ultima căzătură de pe stradă, se înscria cu siguranță în jumătatea de jos a scării sociale, iar vînzătorul, care nu-i ceruse un ban pe sahariană, probabil că o făcuse atît pentru a-l vedea cît mai repede plecat, cît și pentru a-și exprima compasiunea față de situația lui precară. Nu era ăsta un punct cîștigat? Cît și-ar fi dorit, cînd era în Vietnam, să arate ca un țăran oarecare și să-i aștepte, cu un atu în plus, pe cei răi să-și facă apariția!

Noaptea care trecuse fusese rezervată continuării operațiunii de recunoaștere. Nimeni nu-i aruncase o privire, în drumul lui pe străzi; nu era decît un bețiv murdar, urît mirositor, nefiind interesant nici măcar pentru hoți, iar teama lui că cineva ar descoperi ce se ascundea sub deghizare se spulberase. Mai petrecuse alte cinci ore în ascunzătoare, supraveghind străzile de la largile ferestre ale etajului doi al casei părăsite. Descifrase rutina patrulelor de poliție, iar zgomotul autobuzelor avea o regularitate pe care n-o apreciase prima oară.

Terminînd exercițiile, își demontă pistolul și-l curăță, deși nu-l folosise de cînd plecase din New Orleans. Procedă la fel și cu amortizorul de zgomot. Le montă la loc, verificîndu-le cu atenție. Amortizorul beneficia de o ușoară îmbunătățire: o linie subțire, albă, trasă de sus în jos, servind drept reper, în cazul folosirii în întuneric. Nu făcea banii la un tir de la distanță, dar chestia asta nici nu intra în planurile lui. Terminînd cu pistolul, introduse un glonț în cameră și eliberă trăgaciul, apoi asigură încărcătorul cu ajutorul clamei. Cumpărase dintr-un magazin care comercializa lucruri din stocul armatei un cuțit de luptă Ka-Bar, pe care îl aveau în dotare infanteriștii marini, și noaptea trecută, în timp ce supraveghea străzile, îi ascuțise lama de optsprezece centimetri, tip Bowie, pe o gresie.

E o chestie destul de ciudată, dar oamenii se tem tot mai mult de armele albe decît de gloanțe. Era o prostie, dar era folositoare; își îndesă pistolul și cuțitul la spate, sub centură, bine protejate de lălîia cămașă neagră și de sahariană. Într-unul din buzunarele saharianei băgase o sticluță de whisky umplută cu apă de la robinet. Patru

napolitane își găsiseră locul în celălalt buzunar. În jurul încheieturii mîinii răsucise un cablu electric, iar în buzunarul pantalonului îndesase o pereche de mănuși de cauciuc Playtex. Erau galbene, o culoare destul de țipătoare, dar nu reușise să găsească altceva. Îi veneau ca turnate, aproape că nici nu le simțea, iar mobilitatea degetelor nu suferea deloc, așa că se decisese să le cumpere. În mașină mai avea o pereche de mănuși din bumbac, pe care le folosea cînd conducea. După ce cumpărase mașina, îi făcuse o toaletă ca la carte, ștergînd toate suprafețele, indiferent că erau de metal, plastic sau sticlă, și sperînd că înlăturase orice urmă de amprentă. Kelly binecuvîntase toate filmele polițiste pe care le văzuse, rugîndu-se să fie la fel de „exagerat“ în fiecare pas pe care-l va face.

Ce-ar mai trebui? se întrebă el. N-avea nici un act de identitate. Cîțiva dolari într-un portofel achiziționat tot la magazinul pentru săraci. Se gîndise să-și ia mai mulți bani, dar n-avea nici un rost. Apă. Mîncare. Arme. Cablul electric. Va lăsa binoclul acasă în seara asta. Deși util, era greu de ascuns. Ar trebui să facă rost de unul la fel de puternic, dar mai mic. Era gata. Deschise televizorul, căutînd un buletin meteorologic — cer înnorat, posibile averse, ceva mai puțin de optsprezece grade. Își făcu două cești de nes și le bău, așteptînd ca noaptea să-și intre în drepturi.

Părea ciudat, dar părăsirea apartamentului era unul dintre cele mai dificile momente ale exercițiului. După ce stinse toate luminile în casă și aruncă o privire pe fereastră, asigurîndu-se că nu era nimeni prin preajmă, ieși din casă. Se mai opri la ușa imobilului, privind și ascultînd, înainte de a se îndrepta grăbit spre Wolkswagen. Descuie ușa mașinii și se urcă la volan. Imediat își puse mănușile de bumbac și numai după aceea închise ușa și porni motorul. După două minute trecea prin dreptul locului unde-și parcase Scout-ul, mirat de faptul că nu erau și alte mașini în jur. Optase pentru un singur post la radioul de bord, muzică modernă, ritmuri blînde de rock și balade, un zgomot familiar, care-i întovărășea drumul spre partea de sus a orașului.

Era ușor surprins de starea de tensiune care-l cuprinsese. Înainte de a ajunge acolo, nervii i se vor liniști, dar

drumul, ca și zborul pe un Huey într-o misiune de comando, reprezenta timpul în care sondai necunoscutul; trebui să-și ordone să se stăpînească, să arboreze o mină impasibilă, în timp ce simțea prin mănuși ușoara broboneală a transpirației. Respectă cu strictețe toate regulile circulației, atent la luminile semafoarelor, nepăsîndu-i de mașinile care-l depășeau grăbite. Cîteodată, douăzeci de minute ți se păreau năucitor de lungi. De data aceasta alesese un traseu ușor diferit pentru a pătrunde în zonă. În noaptea precedentă cercetase cu atenție parcarea pe o rază de vreo sută de metri de obiectivul lui — în minte, distanțele deja se adaptaseră, o sută de metri echivalînd cu un kilometru din jungla reală, un artificiu care-i smulse un zîmbet scurt în timp ce-și parca mașina în spatele unui Chevrolet model 1957. Ca și în serile precedente, părăsi mașina în grabă, împleticindu-se pe o alee și sperînd că întunericul și deghizarea îl vor proteja. După douăzeci de minute, nu era decît unul din bețivanii care de-abia se mai țineau pe picioare.

— Hei, elegantule, îl strigă o voce tînără.

Erau trei adolescenți aparent maturizați, stînd pe un grilaj și bînd bere. Kelly trecu pe cealaltă parte a aleii, încercînd să-i evite, dar nu reuși. Unul dintre ei sări de pe grilaj și se îndreptă spre el.

— Ce cauți pe aici, boschetarule? îl întrebă puștanul cu aroganța specifică tinerilor trecuți prin multe. Isuse, dar puți, nu glumă! Mămica ta nu te-a învățat să te speli?

Kelly nici măcar nu întoarse capul, văzîndu-și de drum. Incidentul nu făcea parte din plan. Se deplasa cu capul plecat, cu trupul ușor răsucit spre cel care acum pășea lîngă el, cu un mers care ar fi trebuit să-l neliniștească pe boschetarul bătrîn care își trecuse sticla de vin dintr-o mînă în cealaltă.

— Trebuie să beau, omule, mîrîi tînărul, întinzîndu-se după sticlă.

Kelly nu cedă, pentru că un adevărat bețivan de pe stradă n-ar fi făcut-o. Tînărul îl îmbrînci, lipindu-l de grilajul din stînga lui, dar asta fu tot. Se întoarse rîzînd la prietenii lui, în timp ce boschetarul se aplecă și plecă mai departe.

— Și nu care cumva să te întorci, omule, mai auzi Kelly cînd ajunse în apropierea intersecției.

Nici n-avea de gînd. În următoarele zece minute mai trecu prin două baraje de tineri, singura atenție pe care i-o acordară rezumîndu-se la cîte un hohot de rîs. Ușa din spate a ascunzătorii sale era așa cum o lăsase, întredeschisă și, din fericire, fără urmă de șobolani. Încă ușor ghemuit, Kelly se opri pentru un moment cu urechile ciulite, dar, neauzind vreun zgomot, se îndreptă de spate, permițîndu-și o ușoară relaxare.

— Șarpele către Chicago, murmură el, reamintindu-și vechile parole. Pătrundere realizată perfect. La punctul de observație.

Urcă scările șubrede pentru a treia și ultima oară. Se îndreptă spre locul obișnuit, în colțul sud-estic al camerei, se așeză și începu se observe.

Remarcă imediat că Archie și Jughead erau și ei la locul știut, la vreo sută de metri, stînd de vorbă cu un motociclist. Era ora zece și douăsprezece minute. Kelly sorbi o gură de apă și ronțăi o napolitană, retrăgîndu-se ușor de lîngă fereastră și încercînd să depisteze eventualele schimbări în tipicul activității lor, dar, după o jumătate de oră de observație, nu găsi nimic nout. Și Big Bob se afla pe poziția obișnuită, la fel și „locotenentul" lui, căruia Kelly îi spunea acum Little Bob. Nici Charlie Brown nu lipsea în seara aceea, la fel ca și Dagwood, primul lucrînd tot singur, al doilea însoțit de un locotenent pe care Kelly nu se mai obosise să-l boteze în vreun fel. Doar Wizard încă nu-i onorase cu prezența. Apăru mai tîrziu, puțin după ora 23, însoțit de asociatul lui, căruia Kelly îi spunea Toto, deoarece avea obiceiul să se foiască de colo-colo, la fel cum se agita cățelușul în coșulețul pe care vrăjitoarea cea rea îl căra în spatele bicicletei.

— Ți-ai adus și cățelul, șopti Kelly amuzat.

După cum se așteptase, noaptea de duminică nu era atît de favorabilă afacerilor ca precedentele două seri, dar Archie și Jug păreau mai ocupați decît ceilalți. Probabil că explicația consta în faptul că păreau să-și rezerve serviciile unor clienți mai înstăriți. Deși toți distribuitorii serveau de-a valma, atît clienții locali, cît și pe cei din alte

părţi, în faţa lui Arch şi Jug se opreau cel mai frecvent maşinile somptuoase, strălucind de curăţenie. În mintea lui Kelly, limuzinele n-aveau cum să aparţină acestei zone a oraşului. Putea fi o presupunere hazardată, dar neimportantă pentru misiune. Singurul lucru într-adevăr important era descoperirea pe care o făcuse noaptea trecută în timp ce străbătea zona şi pe care şi-o confirmase astăzi. Acum, totul se reducea la aşteptare.

Kelly se aşeză confortabil, simţindu-se relaxat acum, cînd tot ce avea de făcut îi era clar în minte. Îşi plimbă privirea pe stradă concentrîndu-se la maxim, urmărind, ascultînd, notînd toate mişcările, minutele scurgîndu-se unul după altul. La douăzeci de minute după miezul nopţii, o maşină a poliţiei trecu prin intersecţie. Probabil că va reveni la cîteva minute după ora două. Huruitul motoarelor autobuzelor se auzea din plin şi urechile lui Kelly recunoscură scîrţîitul frînelor — care trebuiau reglate — ale maşinii de pe linia 110. Mai mult ca sigur că pe traseul lui 110 scîrţîielile şi piuiturile prelungi ale frînelor îi călcau pe nervi pe toţi cei care încercau să doarmă. Circulaţia se domoli binişor după ora două. Pentru distribuitori era timpul conversaţiilor şi al mai multor ţigări fumate. Big Bob trecu strada ca să-i spună două cuvinte lui Wizard, iar relaţiile lor păreau destul de cordiale, spre surprinderea lui Kelly. Era prima oară cînd observa o asemenea scenă. Poate că tipul rămăsese în pană de mărunţiş şi venise să schimbe o bancnotă de o sută. Maşina poliţiei îşi făcu rondul conform programului. Kelly termină a treia napolitană şi adună ambalajele. O ultimă privire în jur. Nu exista nici o probă a trecerii lui pe acolo. Pe suprafeţele pe care le atinsese erau puţine şanse să mai fie găsite urme de amprente. Prea multă mizerie şi praf, iar el fusese destul de prevăzător să nu atingă sticla ferestrelor.

În regulă.

Coborî scările şi se îndreptă spre uşa din spate. Aleea din faţa imobilului era paralelă cu strada. Kelly străbătu aleea şi, la capătul ei, trecu pe cealaltă parte a străzii, într-o împleticeală uşoară, fără exagerări.

Misterul primei nopţi i se desluşise ca printr-o pasă magică. Archie şi Jughead se evaporaseră în două-trei

secunde. Nu-şi dezlipise privirea de ei mai mult de atît. Nu se suiseră într-o maşină şi nici n-avuseseră timp să se deplaseze pînă la capătul imobilului. În noaptea următoare, Kelly înţelese care era explicaţia. Constructorii acestui cvartal de clădiri fuseseră băieţi deştepţi. Multe dintre imobile, care se legau unul de celălalt, aveau la nivelul parterului un pasaj boltit ca un tunel — pentru a permite accesul cît mai uşor pe alee.

Acesta reprezenta şi un minunat drum de scăpare pentru Archie şi Jug şi nicicînd în derularea afacerilor nu se depărtaseră de el mai mult de cinci metri. Dar la fel de adevărat era că niciodată nu aruncaseră măcar o privire spre pasaj.

Kelly îşi găsi un post de observaţie într-un intrînd al clădirii, suficient de mare pentru a adăposti un Ford Model T. Culese de pe jos două cutii de bere goale şi, după ce le legă cu o bucată de cablu, le aşeză de-a curmezişul intrării în pasaj, asigurîndu-se că orice venire din spate îi va fi semnalată de zgomot.

Păşi în pasaj, înaintînd în vîrful picioarelor şi scoţînd pistolul de la centură. Nu erau decît zece metri de parcurs, dar în tuneluri se obţine o amplificare a sunetului chiar mai mare decît cea dată de telefoane, iar privirea lui mătura cimentul pe care păşea, evitînd posibilele surse de zgomot. Ocoli un teanc de ziare şi o bucată de geam spart, ajungînd în apropierea celuilalt capăt al pasajului.

Priviţi de la mică distanţă, păreau aproape umani. Archie se rezemase de cărămizile maronii ale zidului, fumînd o ţigară. Şi Jughead fuma, aşezat pe aripa unei maşini, aruncînd priviri în josul străzii şi, la fiecare zece secunde, fumul ţigărilor le împăienjenea privirea. Kelly îi vedea, dar, chiar şi de la cinci metri, ei nu-l zăreau. Nu se putea mai bine.

— Nu mişca, îi şopti Kelly lui Archie.

Interpelatul întoarse uşor capul, mai mult plictisit decît alarmat, dar expresia i se schimbă destul de repede cînd dădu ochii cu pistolul care avea un cilindru gros montat pe ţeavă. Ochii îi fulgerară spre „locotenentul" lui, care încă privea în partea cealaltă, fredonînd încetişor

cine știe ce melodie, așteptînd clienții și neștiind că s-ar putea să nu-i mai vadă vreodată.

— Hei!

Tot o șoaptă, dar suficientă pentru a acoperi zgomotele domoale ale străzii.

Jughead se răsuci, iar privirea i se fixă pe pistolul aflat lîngă tîmpla patronului său. Încremeni fără să-l mai roage cineva. Pistolul, banii și cea mai mare parte a drogurilor erau la Archie. Mai remarcă fluturarea mîinii lui Kelly, care-i făcea semn să se apropie și, neavînd altceva mai bun de făcut, se îndreptă spre ei.

— A mers treaba în noaptea asta? întrebă Kelly.

— Destul de bine, îi răspunse Archie încetișor. Ce vrei?

— Tu ce crezi? surîse Kelly.

— Ești caraliu? întrebă Jughead destul de prostește, după cum își spuseră ceilalți doi.

— Nu, n-am venit să arestez pe cineva.

Făcu un semn cu mîna.

— În tunel, cu fața în jos, iute!

Kelly îi lăsă să înainteze vreo trei metri, suficient pentru a nu mai fi văzuți de afară, dar nici prea departe de lumina lămpilor de pe stradă. Pentru început, îi percheziționă. Archie avea o ruginitură de revolver de calibrul 32 care poposi în buzunarul saharianei lui Kelly. Apoi derulă bucata de cablu electric de pe braț și le legă strîns mîinile celor doi, împingîndu-i unul în altul.

— Băieți, ați cooperat de minune.

— Omule, ai face bine să nu mai apari pe aici, îl avertiză Archie, nerealizînd că nu fusese jefuit.

Jug mîrîi, aprobîndu-i spusele cu înclinări ale capului. Răspunsul lui Kelly îi zăpăci pe amîndoi.

— Acum am nevoie de ajutorul vostru.

— La ce? întrebă circumspect Archie.

— Îl caut pe unul Billy, are un Roadrunner.

— Ce? Faci mișto de mine? răbufni Archie scîrbit.

— Te rog, răspunde la întrebare, continuă Kelly liniștit.

— Cară-te dracu' de-aici, se precipită Archie pe un ton plin de ură.

Kelly ridică ușor pistolul și expedie două gloanțe în capul lui Jug. Trupul se zbătu în spasme, iar sîngele țîșni din răni, dar nu și pe Kelly de data asta. Îl împroșcă pe Archie în față și Kelly îi urmări ochii, măriți de oroare și surpriză, ca niște steluțe vii în întuneric. Archie nu se așteptase la asta. Oricum, Jughead nu păruse înclinat spre conversație, iar orarul misiunii devenise destul de presant.

— Am spus, te rog, nu-i așa?

— Sfinte Isuse, omule! îngăimă vocea, știind că orice cuvînt în plus ar însemna moartea.

— Billy. Un Plymouth Roadrunner roșu, îi place să se dea mare. Și el distribuie droguri. Vreau să știu pe unde-și duce veacul, continuă Kelly, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Dacă ciripesc asta...

— O să ai un nou furnizor. Eu, îl anunță Kelly. Iar dacă-i povestești lui Billy despre mine, o să-ți revezi repede prietenul, adăugă el, făcînd un semn spre trupul masiv care se prăbușise lîngă Archie.

În fond, e creștinește să-i oferi omului o rază de speranță, își spuse Kelly. Chiar dacă mințeai un pic.

— Înțelegi? Billy și prietenii lui s-au înhăitat cu cine nu trebuie, iar rolul meu este de a readuce lucrurile pe făgașul lor. Îmi pare rău pentru prietenul tău, dar trebuie să te fac să înțelegi că treaba este serioasă.

Vocea lui Archie încerca să fie calmă, dar nu reușea, deși recunoștea mîna de ajutor care îi fusese întinsă.

— Înțelege, omule, n-am cum...

— Oricînd pot întreba pe altcineva.

Kelly lăsă o pauză semnificativă.

— Mi-ai înțeles ultimele cuvinte?

Archie le pricepuse, sau așa i se părea, și începu să reverse informațiile în șuvoi, pînă cînd îi sosi vremea să i se alăture lui Jughead.

O rapidă percheziție a buzunarelor lui Archie dădu la iveală un teanc gros de dolari și o colecție de pliculețe cu droguri, toate găsindu-și locul în buzunarele saharianei lui Kelly. Se îndepărtă fără grabă de trupurile prăbușite si se îndreptă spre alee, privind de cîteva ori în spate pentru a fi sigur că nu călcase în bălțile de sînge. Oricum

va arunca pantofii. Desfăcu cablul de pe cutii și le puse de unde le luase. Își reluă împleticeala de bețiv, făcînd un ocol pînă la mașină, repetînd cu grijă rutina serilor precedente. Mulțumesc lui Dumnezeu, își spuse, în timp ce mergea spre nordul orașului, în sfîrșit mă așteaptă un duș și un bărbierit. Dar ce naiba să facă cu drogurile? Era o întrebare al cărui răspuns numai soarta îl putea da.

Mașinile începură să apară puțin după ora șase, o oră destul de normală pentru activitatea într-o bază militară. Cincisprezece bucăți, niște hîrburi, nici una mai nouă de trei ani, toate implicate în accidente și vîndute pe nimic. Singura chestie neobișnuită era că, deși nu mai puteau circula de multă vreme, aproape că reușeau să dea impresia că ar fi funcționale. Echipa de lucru era compusă din infanteriști marini supravegheați de un sergent artilerist care n-avea nici cea mai vagă idee la ce-ar servi mașinile. Dar nici nu era nevoie. Mașinile fuseseră așezate aproape la întîmplare, nu aliniate riguros ca vehiculele militare, ci la fel cum le parchează oamenii obișnuiți. Treaba durase aproape nouăzeci de minute și, la sfîrșit, echipa de lucrători părăsise șantierul. O altă echipă își făcu apariția la opt dimineața, aducînd manechine de diferite mărimi și îmbrăcate cu haine vechi. „Copiii“ fură amplasați în balansoare și în bazinul cu nisip, iar „adulții“ puși în picioare, sprijiniți de cadrele metalice care sosiseră o dată cu manechinele. Și a doua echipă plecă, dar avea să revină de două ori pe zi, pe un timp nedefinit, pentru a fîțîi de colo-colo manechinele după o schemă care, deși părea întîmplătoare, fusese gîndită și pusă pe hîrtie de cine știe ce tîmpit de ofițer care n-avea altceva mai bun de făcut.

În notițele sale, Kelly comentase faptul că aspectele cele mai slabe și, în același timp, marile consumatoare de timp ale Operațiunii KINGPIN rezultaseră din necesitatea de a monta și demonta lagărul miniatural în fiecare zi. Kelly fusese primul care semnalase acest fapt. Dacă vreun satelit sovietic de recunoaștere va înregistra ce se petrecea

aici, nu vor descoperi decît un complex de clădiri a cărei funcționalitate părea incertă. Vor mai desluși pe înregistrări cîțiva copii pe un teren de joacă, adulți în diferite poziții și mașini parcate, toate elementele schimbîndu-și locurile în fiecare zi. Permutările zilnice aveau rolul de a deruta perceperea celei mai evidente observații — faptul că acest complex recreațional era o entitate complet separată, aflîndu-se la aproape un kilometru de o cale de acces adecvată.

16

Exerciții

Ryan și Douglas se retraseră cîțiva pași, lăsîndu-i pe cei de la judiciar să-și facă treaba. Descoperirea fusese făcută puțin după ora cinci dimineața. Polițistul Chuck Monroe, în timp ce efectua traseul de rutină al patrulării, deslușise o umbră ciudată într-unul din pasajele dintre imobile și o prinsese în bătaia farurilor. Forma întunecată putea fi foarte bine un bețivan pe care alcoolul îl dăduse gata și care adormise la marginea pasajului, dar faza mare a farurilor măturase o baltă roșiatică, urcîndu-se apoi pe scursorile rozalii de pe zidul boltit — o chestie care părea, chiar din primul moment, destul de dubioasă. Monroe parcase mașina și se îndreptase spre pasaj pentru a vedea despre ce era vorba. Se lămurise și făcuse primul apel prin stația radio a mașinii. Acum, polițistul se rezemase de mașina sa, fumînd și trecînd în revistă detaliile descoperirii pe care o făcuse, aspecte pe care oamenii obișnuiți le-ar considera cutremurătoare, dar care se reduceau doar la o pură rutină. Nici măcar nu se deranjase să cheme o ambulanță. Era evident că medicina nu le mai era de nici un folos celor doi bărbați.

— Rănile au sîngerat din belșug, observă Douglas.

Era o declarație fără vreo semnificație specială, făcută doar pentru a sparge monotonia, în timp ce aparatele de fotografiat trăgeau ultimele poziții din filmele color. Era ca și cum două bidoane pline ochi cu vopsea roșie fuseseră deșertate pe o suprafață mică.

— Ora decesului? îl întrebă Ryan pe medicul legist.

— N-a trecut prea mult timp, îi răspunse bărbatul, ridicînd mîna unuia din trupuri. Încă n-a apărut rigiditatea. Cert după miezul nopții, probabil după două.

Pentru cauza morții nu era necesară nici o întrebare, găurile din tîmplele celor doi fiind un răspuns elocvent.

— Monroe! strigă Ryan.

Tînărul polițist veni lîngă el.

— Ce știi despre ăștia doi?

— Amîndoi sînt plasatori de droguri. Cel din dreapta, mai bătrîior, este Maceo Donald, i se spune și Ju-Ju. Pe cel din stînga nu-l știu, dar lucra cu Donald.

— Bravo, băiete, ai o privire vulturească. Altceva? întrebă sergentul Douglas.

Monroe clătină din cap.

— Nu, să trăiți. De fapt, în întreg districtul a fost o noapte destul de liniștită. În timpul serviciului meu am trecut de vreo patru ori prin zona asta și nu m-a frapat nimic deosebit. Doar distribuitorii obișnuiți, ocupîndu-se de aceleași afaceri pe care le practică în fiecare seară.

Critica voalată a situației, pe care toți trebuiau s-o considere normală, nu trezi nici un comentariu. În fond, era luni dimineață și asta era suficient de neplăcut pentru toată lumea.

— Am terminat, îi anunță fotograful.

Împreună cu partenerul lui se îndepărtară de cele două cadavre. Ryan începuse deja să se foiască prin jur. Deși pasajul era destul de bine luminat, polițistul se ajuta de o lanternă puternică, plimbîndu-i fasciculul luminos pe marginile căii de acces, încercînd să descopere reflexiile arămii ale cartușelor.

— Ceva tuburi goale, Tom? îl întrebă Douglas, prins și el cu aceeași ocupație.

— Nimic. Gloanțele au fost trase din direcția asta, ești de acord?

— Corpurile n-au fost mișcate, se băgă în vorbă reprezentantul parchetului, adăugînd: Da, fără nici un dubiu, amîndoi au fost împușcați din direcția asta. Trupurile erau deja pe asfalt cînd s-a tras.

Douglas și Ryan lucrau fără grabă, examinînd fiecare centimetru din pasaj de cîteva ori, pentru că meti-

culozitatea era principalul lor atu profesional și aveau timp berechet la dispoziție — sau cel puțin cîteva ore, ceea ce însemna cam același lucru. O scenă a crimei ca aceasta era tot ce-ți puteai dori. Fără vegetație în care trebuia să orbecăi după probe, doar un coridor gol din cărămidă, larg de un metru și jumătate, în care ar fi trebuit să găsești tot ce căutai. Era un decor care-ți economisea timp.

— Absolut nimic, Em, comunică Douglas după ce inspectă a treia oară pasajul.

— Probabil că a folosit un revolver.

Era o observație logică. Ușoarele gloanțe de calibrul 22, ejectate de un automat, pot străbate distanțe incredibile și, fiind atît de mici, căutarea lor te poate scoate din minți. Puțini erau criminalii care își pierdeau timpul să recupereze cartușele trase, iar aici, fiind vorba de patru gloanțe, șansele erau și mai mici.

— Facem pariu că este vorba de un hoț cu o sculă ieftină? propuse Douglas.

— S-ar putea.

Amîndoi se apropiară de cadavre, cercetîndu-le cu atenție pentru prima oară.

— Nu sînt urme evidente de funingine și reziduuri, remarcă sergentul ușor surprins.

— Vreuna din casele astea este locuită? îl întrebă Ryan pe Monroe.

— Nici una, domnule, răspunse Monroe, indicînd cele două imobile legate prin pasaj. Dar cele mai multe dintre clădirile de vizavi sînt locuite.

— Crezi că e vreo șansă ca cineva să fi auzit împușcăturile la o oră atît de matinală?

Tunelul amplifică sunetul mai bine decît niște boxe de 100 de wați, își spuse Ryan, *iar calibrul 22 are un țăcănit puternic și ascuțit.* Dar de cîte ori nu avuseseră cazuri ca acesta în care nimeni nu auzise nimic? În afară de asta, după cum arăta cartierul, locuitorii lui se împărțeau în două categorii: cei care nu se amestecau pentru că puțin le păsa și cei care știau că, dacă îți bagi nasul peste tot, sporesc șansele de a primi un glonț în scăfîrlie.

— Domnule locotenent, doi polițiști au început să bată din ușă în ușă. Încă nimic.

— Tirul n-a fost rău, Em.

Douglas își scoase creionul și-l îndreptă spre găurile din fruntea cadavrului neidentificat. Erau distanțate la un centimetru, puțin deasupra nasului.

— Nici urmă de funingine sau reziduuri. Ucigașul se afla la... să zicem un metru, un metru și treizeci de centimetri, maximum.

Se retrase cu un pas, pînă la tălpile victimelor, și întinse brațul. Era gestul natural al împușcării, întinderea brațului fiind urmată de coborîrea lui spre țintă.

— Nu prea cred. Tom, poate că sînt urme de pulbere pe care nu le putem vedea. Pentru asta avem echipă medicală.

Ideea era că ambele victime aveau o carnație ușor negricioasă și că iluminarea nu era prea bună. Iar polițiștii n-aveau cum să descopere dacă pielea din jurul micuțelor orificii de intrare era totuși impregnată cu funingine. Douglas se aplecă din nou, fixîndu-și privirea pe orificiile lăsate de gloanțe.

— E plăcut să afli că cineva te apreciază, comentă reprezentantul procuraturii, care-și făcea propriile notări la vreo trei metri de ei.

— Em, oricum ai lua-o, tipului care i-a împușcat nu-i tremura mîna.

Creionul se deplasă spre corpul lui Maceo Donald. Orificiile de pe frunte, grupate mai sus decît cele din țeasta celuilalt, erau și mai apropiate.

— E ceva neobișnuit.

Ryan mormăi în barbă și începu să caute în hainele celor doi. Deși el era șeful, prefera să se ocupe de treaba asta și să-l lase pe Douglas să noteze. Nici o armă în hainele celor doi, doar portofele, cărți de identitate — din care îl identificară și pe necunoscut ca fiind Charles Barker, douăzeci de ani — și ceva bani lichizi, prea puțini față de cît ar fi trebuit să aibă niște tipi care învîrteau afaceri ca ale lor. Nici urmă de droguri.

— Stai, e ceva aici... trei pliculețe cu o pudră albă, spuse Ryan. Ceva mărunțiș, un dolar și șaptezeci și cinci

de cenţi, o brichetă ieftină, tip Zippo, din oţel cromat. Un pachet de Pall Mall şi încă un pliculeţ cu pudră albă.

— Drogurile au fost motivul, diagnostică Douglas incidentul.

Nu era o opinie chiar demnă de un profesionist, dar evidenţa nu putea fi negată.

— Monroe?

— Da, să trăiţi.

Tînărului poliţist încă nu-i ieşise din minte disciplina inoculată în infanteria marină. La aproape tot ce spunea, adăuga şi un „să trăiţi“, zîmbi Douglas.

— Prietenii noştri, Barker şi Donald, erau distribuitori cu vechi state de serviciu?

— Cînd mi-a fost repartizat districtul ăsta, l-am găsit pe Ju-Ju învîrtindu-se pe aici, domnule. N-am auzit să fi avut vreun conflict cu cineva.

— Pe braţe nu sînt urme de luptă, remarcă Ryan, după ce întoarse cele două trupuri. Mîinile au fost legate cu un cablu electric. Sîrmă de cupru izolată cu un material alb, e de provenienţă străină, nu reuşesc să descifrez ce este scris pe el... Nu sînt semne evidente că ar fi opus rezistenţă.

— Cineva i-a făcut felul lui Ju-Ju!

Comentariul îi aparţinea lui Mark Charon, care tocmai apăruse.

— Am o anchetă în curs de desfăşurare împotriva jigodiei ăsteia.

— Două orificii de ieşire în ceafa domnului Donald, continuă Ryan, iritat de întrerupere. Cred că vom găsi gloanţele undeva pe fundul lacului ăsta de sînge, adăugă el cu un uşor cinism.

— Nu te mai gîndi la balistică, mormăi Douglas.

Nu era ceva neobişnuit pentru calibrul 22. În primul rînd, gloanţele erau făcute dintr-un plumb moale şi se deformau atît de uşor, încît adeseori striaţiile pe care ţeava i le imprima erau imposibil de identificat. În al doilea rînd, micuţul 22 avea o putere de penetrare deosebită, mai mare chiar ca a unui 45 şi, nu de puţine ori, gloanţele se lăbărţau în vreun obiect din spatele victimei. În cazul de faţă, putea fi cimentul din pasaj.

— Ei bine, povestește-ne despre el, ordonă Ryan.

— Unul din distribuitorii importanți, cu o clientelă consistentă, conduce un Cadillac roșu, adăugă Charon. Și destul de isteț.

— Nu mai e. Cineva i-a făcut creierii chisăliță acum vreo șase ore.

— Din cauza drogurilor? întrebă Charon.

Douglas răspunse:

— Se pare că da. Nu există arme, droguri sau bani, așa că n-avem de ce să ne agățăm. Cel care a făcut-o își cunoaște treaba. Pare o chestie de profesionist, Em. Nu cred că e vorba de vreun drogat pe care să-l fi ajutat norocul.

— Tom, aș spune că e în tipicul unui jaf cu sînge-rece, replică Ryan, ridicîndu-se de lîngă cadavre. Probabil cu un revolver, dar împușcăturile sînt prea bine grupate pentru a fi o răfuială între drogați. Mark, ai de știre de vreun tîlhar cu experiență bîntuind pe străzi?

— „Duetul", răspunse Charon. Dar ei folosesc carabina.

— Pare mai mult o reglare de conturi între bande. I-a privit drept în ochi și...

Douglas se opri, căutîndu-și cuvintele.

Nici supoziția asta nu prea ținea. În răfuielile mafiote nimeni nu este interesat de estetică. Băieții din bande nu sînt trăgători de elită, iar cei mai mulți dintre ei folosesc arme ieftine. Împreună cu Ryan investigaseră cîteva crime în care erau implicați membrii unei bande și de obicei victimele erau împușcate în ceafă, de la mică distanță, prezentînd urme evidente asupra cărora analiza balistică nu lăsa nici un dubiu, sau împușcăturile erau rezultatul freneziei criminalului, trupul victimei prezentînd o duzină de găuri răspîndite la voia întîmplării. Cei doi fuseseră lichidați de un profesionist, iar colecția de mercenari talentați ai Mafiei era destul de restrînsă. Dar oare susținuse cineva vreodată că investigarea criminală era o știință exactă? Scena crimei era un amestec de rutină și de neobișnuit. Pentru un jaf banal pleda faptul că victimele fuseseră deposedate de droguri și bani, dar contra-argumentul era la fel de solid — o crimă extrem de îngrijită, iar cel care trăsese fusese fie foarte norocos — de două ori — fie un expert. De obicei, reglările de conturi

dintre bande nu erau deghizate în jaf sau altceva. Cel mai adesea, crimele ordonate de căpetenii se voiau a fi înştiinţări publice.

— Mark, ceva zvonuri despre o luptă între bande pentru teritorii? întrebă Douglas.

— Nu, mai bine zis, nimic organizat. Destule frecuşuri între distribuitori pentru cele mai bune vaduri comerciale, dar asta a fost dintotdeauna.

— Vezi ce poţi afla, sugeră locotenentul Ryan.

— Nici o problemă, Em. Îmi pun băieţii să se intereseze.

Nu cred că-i vom da repede de cap chestiei ăsteia — poate niciodată, îşi spuse Ryan. *Doar la televizor băieţii le rezolvă în prima jumătate de oră — între reclame.*

— Aţi terminat?

— Sînt ai tăi, îi răspunse Ryan doctorului.

Breakul de la morgă avea motorul pornit, iar soarele dimineţii începea să-şi trimită căldura. Deja muştele bîzîiau deasupra cadavrelor, atrase de mirosul sîngelui. Ryan se îndreptă spre maşina lui, însoţit de Tom Douglas. Poliţiştilor tineri le revenea sarcina de a continua ancheta.

— Un pistolar priceput, chiar mai bun decît mine, comentă Douglas, în vreme ce se întorceau spre centrul oraşului.

Cu ceva timp în urmă făcuse parte din echipa de tir a departamentului.

— Ei, Tom, sînt o mulţime prin zonă cu talentul ăsta. Poate că unii dintre ei s-au pus la dispoziţia crimei organizate.

— Deci, crezi că e o treabă de profesionist?

— Pînă una alta, să zicem că e opera unui tip talentat, sugeră Ryan alternativa. Îl lăsăm pe Mark să amuşine prin zonă.

— Deja simt că mor de plăcere.

Kelly se trezi la zece şi treizeci, simţindu-se curat pentru prima oară în ultimele zile. Cum ajunsese în apartament, făcuse un duş, întrebîndu-se dacă jegul de pe el n-o să înfunde ţeava de scurgere. Acum putea chiar să se şi radă şi asta era o compensaţie pentru somnul prea scurt. Înainte de micul dejun — mai bine zis, gustarea de

la ora unsprezece — se deplasase cu mașina pînă la parcul din apropiere și alergase treizeci de minute, întorcîndu-se apoi acasă pentru un alt duș lung și minunat, urmat de o masă frugală. Îi mai rămăsese ceva de făcut. Toată îmbrăcămintea pe care o purtase în noaptea trecută se afla într-o pungă de hîrtie maronie, din cele folosite de magazinele alimentare — pantalonii, cămașa, lenjeria de corp, ciorapii și pantofii. Părea o neobrăzare din partea lor să împartă aceeași pungă cu sahariana ale cărei buzunare se dovediseră atît de folositoare. Va trebui să facă rost de alta, probabil de mai multe. Era sigur că, de data asta, nu fusese împroșcat de sînge, dar culorile închise puneau sub semnul întrebării certitudinea, mai existînd și posibilitatea unor urme de cocaină, iar el n-avea nici un chef să riște. Napolitana și nesul granulat care-i rămăseseră își găsiră loc deasupra mormanului de haine, iar punga poposi în ghena imobilului. Kelly se gîndise să le ducă undeva mai departe, dar era un risc inutil. Să-ți cari ce ai de aruncat în altă parte părea o chestie ciudată, iar lumea putea să-și pună întrebări. Scăpă ușor și de tuburile goale ale cartușelor. Le aruncă într-o gaură de canal în timpul alergării matinale. Buletinul de știri de la prînz anunță descoperirea a două cadavre, fără alte detalii. Poate că va afla mai multe din ziarul de seară. Mai avea încă ceva de făcut.

— Salut, Sam.

— Bună, John. Ești în oraș? îl întrebă Rosen, care se afla la spital.

— Da. Te superi dacă-ți fac o scurtă vizită? Să zicem, în jur de două?

— Cum te pot ajuta? se interesă Rosen, stînd la birou.

— Mănuși, îl lămuri Kelly, ridicînd o mînă. Din cele pe care le folosești tu, din cauciuc subțire. Costă mult?

Rosen era pe punctul de a întreba la ce i-ar folosi mănușile, dar se gîndi că era mai bine să nu știe.

— Le primim ambalate în cutii de cîte o sută de perechi.

— N-am nevoie de atîtea.

Chirurgul deschise un sertar și extrase o duzină de pungi de hîrtie și plastic.

— Arăți al naibii de respectabil.

Și, într-adevăr, așa era. Se îmbrăcase cu o cămașă albă, impecabilă, și costum albastru, tip CIA, cum îi spunea el. Era prima oară cînd Rosen îl vedea purtînd cravată.

— Nu mă lua în balon, domnule doctor, zîmbi Kelly. Cîteodată trebuie să fii elegant. Am chiar și o slujbă nouă.

— Ce anume?

— Un fel de consultant, făcu Kelly un gest vag. Nu pot să-ți spun în ce domeniu, dar trebuie să fiu îmbrăcat decent.

— Te simți bine?

— Da, minunat. Alergări și tot tacîmul. Tu cum o duci?

— Ca de obicei. Mai mult hîrțoage decît chirurgie, dar trebuie să supervizez activitatea întregului departament.

Sam făcu un gest de lehamite spre vraful de hîrtii de pe birou. Conversația îi transmisese un sentiment de neliniște. I se părea că prietenul lui îi ascundea ceva și, deși simțea că John era implicat într-o treabă nu prea curată, neavînd nici un element precis, încerca să nu-l dădăcească inutil.

— Poți să-mi faci un serviciu?

— Bineînțeles, domnule doctor.

— Mașina lui Sandy e în pană. Mă oferisem s-o duc eu acasă, dar am o întîlnire care va dura pînă pe la patru. Iar ea termină tura la trei.

— În sfîrșit o lași să aibă un program regulat, comentă Kelly zîmbind.

— Cîteodată, cînd nu are cursuri.

— Dacă mă acceptă, cu plăcere.

Nu aveau de așteptat decît douăzeci de minute și Kelly și le petrecu la bufet mîncînd un sandviș. Sandy O'Toole îl găsi acolo, la cîteva minute după ora trei.

— Ți-a revenit pofta de mîncare? îl întrebă ea.

— Ei, chiar și în spitale poți mînca o salată gustoasă. Am înțeles că ți s-a stricat mașina.

Sandy dădu din cap, iar Kelly realiză care era motivul mărinimiei lui Rosen pentru a-i permite un orar regulat. Arăta obosită, frumosul ei ten se gălbejise, iar sub ochi i se lățeau cearcăne puhave.

— Ceva la delcou. E la service.

Kelly se ridică de pe scaun:

— Doamnă, caleașca vă așteaptă.

Cuvintele îi fură recompensate cu un zîmbet fugar, mai mult politicos decît amuzat.

— Niciodată nu te-am văzut atît de elegant, îl complimentă ea pe drumul spre parcare.

— Ei, n-o lua prea în serios. Dacă am chef, mă tăvălesc și în noroi, îmbrăcat așa cum sînt.

Dar gluma lui pică iarăși pe alături.

— N-am vrut să...

— Relaxează-te, doamnă. Ești după o zi grea de muncă, iar șoferul tău are un umor dubios.

Sandy se opri și se răsuci spre el.

— Nu-i vina ta. Am avut o săptămînă infernală. Un copil accidentat de o mașină. Doctorul Rosen a făcut tot ce a fost posibil, dar rănile erau prea extinse. S-a stins alaltăieri, în timpul schimbului meu. Cîteodată urăsc munca asta, oftă Sandy.

— Înțeleg, o asigură Kelly, deschizîndu-i portiera. Vrei să-ți spun la ce concluzie am ajuns eu? Niciodată nu moare cine trebuie. Totdeauna momentul este greșit ales. Și niciodată chestia asta n-are vreun sens.

— Iată un mod agreabil de a privi viața. Nu cumva încerci să-mi ridici moralul?

Întrebarea cu iz retoric îi trezi un zîmbet, dar nu unul din cele pe care Kelly și-ar fi dorit să le vadă.

— Sandy, fiecare încearcă să înfrunte cît mai bine greutățile vieții. Toți sîntem bîntuiți de demoni și luptăm contra lor, se lansă Kelly fără să se gîndească.

— Și tu cîți ai învins?

— Unul sau doi, îi răspunse el distant, încercînd să-și controleze cuvintele.

Surprinzător cît de dificil îi era. Sandy făcea parte dintre persoanele care atrag destăinuirile.

— Și asta te-a făcut să te simți mai bine, John?

— Tata a fost pompier. A murit cînd eu aveam trei ani și ceva. Un incendiu într-o casă; a intrat și a găsit doi copii leșinați din cauza fumului. Tata i-a scos, dar exact în momentul cînd ajungea afară cu ei a făcut un infarct. Medicii au afirmat că murise chiar înainte de a se prăbuși la pămînt. Asta înseamnă ceva, decise Kelly, amintindu-și cuvintele pe care amiralul Maxwell i le adresase pe USS

Kitty Hawk: moartea poate avea o semnificație, așa cum avusese cea a tatălui său.

— Ai ucis oameni, nu-i așa? întrebă Sandy.

— Asta e legea războiului, acceptă Kelly.

— Ce vrei să spui? Ce se întîmplă?

— Sincer, nu am răspunsul la întrebarea care te frămîntă. Dar cei pe care i-am scos din luptă n-au mai avut vreodată posibilitatea să facă rău altora.

În nici un caz cei din detașamentul PLASTIC FLOWER. Gata cu asasinarea notabilităților satelor și ale familiilor lor. Poate că o altă echipă îi preluase sarcinile... sau poate nu.

Se aflau pe Broadway și se îndreptau spre nord, iar privirea lui Sandy urmărea mașinile din jur.

— Cei care l-au omorît pe Tim gîndesc la fel?

— Poate că da, dar e o diferență.

Într-o discuție anterioară, Kelly încercase s-o convingă că soldații americani nu sînt asasini, însă acum mai avea oare dreptul să susțină această idee?

— Dar, dacă toți gîndesc la fel, care este explicația pentru tot ce se întîmplă? Doar nu este ca o epidemie în care lupți împotriva unui rău care produce numai suferințe. Noi nu sîntem ucigași. Cel puțin așa înțeleg eu munca pe care o fac, John.

— Sandy, acum treizeci de ani, un tip pe care-l chema Hitler extermina oameni ca Sam și Sarah pentru simplul motiv că erau evrei. Trebuia să fie ucis și a fost, al naibii de tîrziu, dar răul a fost lichidat. Nu e o lecție suficient de simplă?

— Noi vrem să combatem răul în alte părți și uităm de marile probleme pe care le avem chiar aici? remarcă pe un ton amar Sandy.

Era un lucru evident chiar și pe trotuarele pe lîngă care treceau, pentru că Spitalul John Hopkins era amplasat într-un cartier cu o reputație destul de proastă.

— Mie îmi spui?

Întrebarea o temperă un pic:

— Îmi pare rău, John.

— Și mie.

Kelly făcu o pauză, căutîndu-și cuvintele.

— Totuși, e o diferență, Sandy. Există oamenii de treabă. Presupun că cei mai mulți dintre oameni intră în

această categorie. Dar există și cei răi. Nu poți să-i faci să dispară, nu-i poți transforma în oameni cumsecade pentru că celor mai mulți dintre ei le repugnă schimbarea, iar cineva trebuie să-i protejeze pe cei buni de cei răi. Asta am făcut eu.

— Dar cum reușești să nu devii unul dintre cei răi?

Nu era o întrebare ușoară și Kelly cumpăni bine răspunsul, regretînd faptul că se oferise să o conducă pe Sandy. N-avea nevoie de o asemenea discuție și nici nu dorea să-și facă un proces de conștiință. Totul îi fusese atît de clar în ultimele zile. O dată ce ai stabilit că există un inamic, modul de a acționa, bazîndu-te pe această informație, nu era decît un reflex rezultat din antrenament și experiență. Nu era ceva la care trebuia să te gîndești. Dar să-ți interoghezi conștiința era o treabă mult mai dificilă.

— N-a fost vorba niciodată de așa ceva, dădu el în sfîrșit un răspuns care se strecură pe lîngă întrebare.

Atunci realiză și deosebirea între modurile lor de abordare a problemei. Sandy și cei din meseria ei luptau — chiar cu bravură, riscîndu-și viața și sănătatea — împotriva unui rău ale cărui cauze primare nu erau întotdeauna cunoscute. Kelly și ai lui luptau împotriva unor oameni, fiind în stare să-i hăituiască, să-i scoată din ascunzători și să le înfrunte viclenia, chiar să-i elimine, dacă norocul le surîdea. Pentru cei din comunitatea lui Sandy exista o puritate absolută a scopului propus, dar lipsea satisfacția. Ceilalți își găseau satisfacția în distrugerea inamicului, dar cu riscul imens de a deveni și ei asemenea celor împotriva cărora luptaseră. Luptător și vindecător, două războaie paralele, cu ținte asemănătoare, dar atît de diferite în exprimare. Boli ale trupului și racile ale umanității. Nu era și ăsta un mod interesant de a privi lucrurile?

— Poate că e cam așa: nu contează împotriva cui lupți, important este motivul pentru care lupți.

— Pentru ce ne războim noi în Vietnam? îl întrebă din nou Sandy, o întrebare pe care și-o pusese de cel puțin zece ori pe zi de cînd primise telegrama aceea funestă. Soțul meu a murit acolo și tot nu înțeleg pentru ce.

Kelly începu să spună ceva, dar se opri. De fapt, nu exista un răspuns. Ghinion, decizii greșite, o sincronizare

păguboasă — la diferite niveluri de activitate — dădeau naștere la evenimente guvernate de hazard, în care soldații își pierdeau viața pe cîmpul de luptă; chiar dacă te-ai fi aflat în mijlocul acțiunii, tot n-ai fi înțeles mare lucru. Mai mult ca sigur că și soțul pe care acum îl jelea îi împuiase capul cu aceleași justificări. Poate că modalitatea aceasta de a pătrunde în substanța evenimentelor nu reprezenta decît un exercițiu de inutilitate. Poate că nici nu trebuia să aibă vreo semnificație. Dar, dacă acesta era adevărul, cum ai putea trăi amăgindu-te că n-ar fi așa? Încă se gîndea la acest lucru cînd intrară pe strada ei.

— Casei tale nu i-ar strica o văruială, spuse Kelly, bucuros că poate schimba subiectul discuției.

— Știu. Nu-mi permit să angajez zugravi, iar eu n-am timp să mă ocup.

— Sandy, o sugestie?

— Dă-i drumul.

— Trăiește-ți viața. Îmi pare rău, Tim nu mai există și n-ai cum să întorci timpul înapoi. Și eu am pierdut prieteni acolo. Trebuie să mergi înainte.

Oboseala de pe chipul ei îți inspira milă. Privirea ei îl examină cu o anumită detașare, netransmițînd nimic din gîndurile și trăirile ei, dar faptul că încercase să-și disimuleze simțămintele îi era suficient lui Kelly.

Te-ai schimbat. Mă întreb cum și de ce, își spuse Sandy. Ceva apăruse de la sine. El fusese totdeauna politicos, chiar amuzant în gentilețea aceea supralicitată, dar tristețea pe care i-o citise în privire — asemănătoare propriei dureri încă trează — dispăruse acum, înlocuită de ceva nedefinit. Era ciudat, deoarece el nu se obosise niciodată să-și ascundă gîndurile, iar ea era convinsă că ar putea pătrunde prin toate măștile pe care le-ar schimba el. Dar iată că greșise, sau poate că nu cunoștea regulile jocului. Îl urmări coborînd din mașină, ocolind-o și venind să-i deschidă portiera.

— Doamnă.

Kelly făcu un gest larg spre casă.

— De unde atîta gentilețe? Nu cumva doctorul Rosen...?

— Sandy, îți spun cinstit, m-a rugat doar să te aduc acasă. Îmi pare rău, arăți îngrozitor de obosită.

Kelly o conduse spre casă.

— Nu știu care e motivul, dar îmi face plăcere să vorbesc cu tine, îi spuse ea, ajungînd la treptele de la intrare.

— Mi-era teamă să nu te plictisesc. Sigur nu te deranjez?

— Sigur, răspunse O'Toole cu un zîmbet firav.

Zîmbetul i se stinse într-o clipă.

— John, este prea devreme pentru mine.

— Și pentru mine e la fel, Sandy. Dar nu cred că e prea devreme pentru o prietenie.

Sandy se gîndi cîteva clipe.

— Da, cred că ai dreptate.

— Cinăm împreună? Amintește-ți, te-am mai invitat.

— Cît de des apari prin oraș?

— Destul de des. Am și un serviciu, mă rog, trebuie să fac ceva la Washington.

— Fii mai explicit.

— Nimic important.

Sandy simți adierea minciunii, dar probabil că nu era ceva care o va face să sufere.

— Poate săptămîna viitoare?

— Am să te sun. Nu știu nici un restaurant mai agreabil prin jur.

— Odihnește-te, îi sugeră cu blîndețe Kelly.

Nu încercă s-o sărute, nici măcar s-o ia de mînă. Îi adresă un zîmbet prietenesc, plin de grijă, și-și văzu de drum. Sandy îl urmări îndepărtîndu-se la volanul mașinii, încercînd să-și explice ce anume se schimbase la Kelly. Nu va uita niciodată privirea lui atunci, pe patul spitalului, dar, orice ar fi fost, nu era ceva de care să-i mai fie teamă.

Kelly bodogănea în gînd în timp ce conducea. Purta acum mănușile din bumbac și frecase toate suprafețele pe care le-ar fi putut atinge. Nu putea să mai riște multe conversații asemănătoare. În fond, ce se întîmplase? Cum naiba ar putea ști? Cînd te aflai în misiune era ușor, identificai inamicul sau, cel mai adesea, cineva te informa despre cum mergea treaba, cine era și unde se afla dușmanul — în mod frecvent, informația era greșită, dar cel puțin ți se dădea un punct de plecare. Iar în scurtele ședințe de informare premergătoare misiunilor nu aflai niciodată cum ai putea să schimbi lumea sau cum să sfîrșești războiul. Astea erau chestii pe care le citeai în ziare, repetate de reporteri cărora puțin le păsa de toate, aflate de la purtători de cuvînt care habar n-aveau ce vor-

beau, sau transmise de politicieni care nu se deranjau niciodată să afle adevărul. „Infrastructură“ și „cadre“ erau cuvintele cheie, dar el vîna oameni, nu infrastructură. Infrastructura era un rău din categoria celor pe care le combătea Sandy. Nu era o persoană pusă pe fapte rele, pe care s-o dobori ca pe un animal de pradă. Și cum se aplica toată filozofia asta de doi bani la ceea ce făcea el acum? Kelly își spuse că va trebui să-și controleze gîndurile, s-o lase mai moale cu discuțiile existențialiste și să se concentreze asupra faptului că el era vînătorul, la fel cum fusese și în alte dăți. N-avea de gînd să schimbe lumea, se mulțumea cu o curățenie bună într-un colțișor al ei.

— Prietene, te mai doare? întrebă Grișanov.

— Cred că am cîteva coaste rupte.

Zacharias zăcea într-un scaun și respirația lui greoaie era mărturia durerii evidente. Rusul era ușor neliniștit. Tratamentul pe care îl suportase americanul putea duce la o pneumonie, o boală mortală la o condiție fizică atît de precară. Gardienii se arătaseră un pic prea entuziaști în bătaia pe care i-o administraseră. Deși corecția fusese cerută de Grișanov, el nu-și dorise decît ca americanului să-i fie servită o porție rezonabilă de suferință. Un prizonier mort n-avea cum să-i mai furnizeze informații.

— Am vorbit cu maiorul Vinh. Piticania asta sălbatică susține că stă prost de tot cu medicamentele, mormăi Grișanov. S-ar putea chiar să fi spus adevărul. Te doare rău?

— La fiecare respirație, răspunse Zacharias, o sinceritate evidentă citindu-i-se în glas.

— Robin, n-am decît un singur leac împotriva durerii, se scuză Kolea, scoțînd plosca.

Colonelul american clătină din cap.

— Nu pot, șopti el cu o grimasă de durere.

Grișanov i se adresă cu frustrarea celui care încearcă să-și aducă prietenul pe calea cea dreaptă.

— Atunci ești un prost, Robin. Durerea nu folosește nimănui, nici ție, nici mie, nici Dumnezeului tău. Te rog, lasă-mă să te ajut. Te rog!

Nu pot s-o fac, își spuse Zacharias. Dacă ar accepta, ar însemna să-și calce jurămîntul. Trupul lui era un templu și avea obligația să-l păzească de asemenea ispite. Dar

trupul se transforma în ruină. Gîndul la o posibilă hemoragie internă îl înfricoșa. I-ar fi în stare trupul să se vindece singur? Ar trebui și — în niște împrejurări cît de cît normale — ar reuși fără probleme, dar își cunoaștea stadiul de degradare fizică, cu șira spinării încă pradă durerii, acum și cu coastele. Durerea îi era tovarăș, iar suferința îi va măcina rezistența în fața valului de întrebări, obligîndu-l să pună în balanță credința și obligația de a nu ceda. Lucrurile erau mai tulburi acum. Ușurarea durerii însemna un pas spre vindecare, dîndu-i suficientă forță pentru a rezista. Deci, care era calea cea dreaptă de urmat? O întrebare ușoară, dar răspunsul se rătăcise în mintea încețoșată, în timp ce ochii nu i se dezlipeau de pe ploscă. Acolo era alinarea. Nu mult, doar un pic, nu avea nevoie decît de un strop de alinare pentru a-și controla gîndurile.

Grișanov schimbă tactica.

— Robin, schiezi?

Întrebarea îl surprinse pe Zacharias.

— Da, am învățat în copilărie.

— Schi fond?

Americanul clătină din cap.

— Nu, prefer coborîrea.

— Zăpada din Munții Wasatch e bună pentru schi?

Robin zîmbi, invadat de amintiri.

— Foarte bună, Kolea. E o zăpadă uscată. O pudră fină, parcă ar fi nisip.

— Ah, asta e cea mai bună. Ține.

Îi întinse plosca.

Doar o dată, își zise Zacharias. *Doar să-mi liniștesc durerea.* Trase o dușcă. *Mi-a alinat un pic suferința și am să reușesc să mă concentrez asupra interogatoriului.*

Grișanov îl urmări, observîndu-i ochii lăcrămoși și sperînd că nu va avea un nou acces de tuse care să-i ațîțe durerea. Era o votcă de calitate, obținută din cămara ambasadei din Hanoi, unica marfă cinstită în țara asta și singura pe care ambasada o avea din belșug. Cea mai bună votcă din bambus, favorita lui Kolea, cu o aromă cu totul specială, pe care americanul nu era în stare s-o simtă — dar, ca să fim corecți, și Grișanov o pierdea după al treilea sau al patrulea pahar.

— Schiezi bine, Robin?

Zacharias simţi bulgărele de căldură răspîndindu-i-se în stomac şi aducînd o meritată relaxare a trupului. Suferinţa i se alinase şi el se simţea mai puternic, iar dacă rusul avea chef să converseze despre schi, s-o facă, doar nu deranja pe nimeni.

— Am schiat pe cele mai dificile pîrtii, declară Robin cu mîndrie. Am început de mic copil, cred că aveam vreo cinci ani cînd m-a luat tata prima oară pe pîrtie.

— Tatăl tău a fost şi el pilot?

Americanul clătină din cap.

— Nu, avocat.

— Tata este profesor de istorie la Universitatea din Moscova. Aveam o casă la ţară şi, cînd eram puşti, schiam prin pădure. Iubesc tăcerea. Nu auzi decît... cum îi spuneţi voi, şfichiuirea? Cum schiurile şfichiuie zăpada. Nimic altceva. Ca o imensă cuvertură deasupra pămîntului; fără zgomot, doar tăcere.

— Dacă te trezeşti devreme, muntele poate fi la fel. Trebuie să-ţi alegi o zi după ce a încetat ninsoarea, fără prea mult vînt.

— Şi zborul e la fel, nu-i aşa? zîmbi Kolea. Singur în carlingă, într-o zi senină, doar cîţiva norişori albicioşi.

Se apleacă spre american, fixîndu-l cu o privire şireată.

— Spune-mi, ai închis vreodată staţia radio, doar cîteva minute, ca să te simţi complet singur?

— Ai voie să faci chestia asta? se miră Zacharias.

— Nu, dar o fac oricum, rînji Grişanov, clătinînd din cap.

— Felicitări, zîmbi Robin, lăsîndu-se pradă amintirilor.

Îi revenise în minte o anumită după-amiază din februarie 1964 cînd pilotase un avion de la baza Mountain House a Forţelor Aeriene.

— Te simţi ca un Dumnezeu, nu-i aşa? Singur. Nici nu-ţi pasă de zgomotul motoarelor. Eu, cel puţin, nici nu-l mai aud după cîteva minute. Ţi se întîmplă şi ţie la fel?

— Mda, dar casca trebuie să-ţi vină perfect.

— Asta e adevăratul motiv pentru care zbor, minţi Grişanov cu seninătate. Toate celelalte mizerii, hîrţoagele, orele de studiu, neplăcerile tehnice fac parte din preţul pe care-l plătim pentru această plăcere. Să fiu acolo, sus, singur, e la fel ca atunci cînd, copil fiind, schiam în pădure...

ba chiar mai bine. Într-o dimineață clară de iarnă perspectiva pe care o ai este incredibilă.

Îi întinse din nou plosca.

— Crezi că piticii ăștia sălbatici înțeleg asta?

— Probabil că nu.

Ezită un moment. Ei, deja băuse o înghițitură. Încă una doar n-o să-i facă rău, nu-i așa? Zacharias mai trase o dușcă.

— Știi ce fac, Robin? Mîngîi manșa cu vîrful degetelor, uite așa.

Kolea îi demonstră mișcarea, aplecînd gîtul ploștii.

— Închid ochii pentru o clipă și, cînd îi deschid, lumea e diferită. Apoi, parcă nici eu nu mai sînt o ființă omenească. Sînt altceva, un înger, poate, îi explică el cu un zîmbet larg. Stăpînesc cerul așa cum mi-ar plăcea să posed o femeie, dar senzația este mult mai puternică. Cred că senzațiile cele mai intense le ai cînd ești singur.

Tipul ăsta are o percepție deosebită. Într-adevăr, e impregnat de trăirea pe care ți-o dă zborul.

— Ești cumva poet?

— Iubesc poezia. N-am talent s-o scriu, dar asta nu mă împiedică s-o citesc și s-o memorez, simțind ce vrea poetul să transmită, își permise Grișanov un moment de sinceritate, în timp ce urmărea privirea tot mai visătoare a americanului. Noi doi semănăm destul de mult, prietene.

— Care-i treaba cu Ju-Ju? întrebă Tucker.

— Pare să fie un jaf. N-a fost suficient de prevăzător. Era omul tău? se interesă Charon.

— Mda, mi-a plasat destulă marfă. Cine l-a lichidat?

Se aflau în raionul central al bibliotecii publice Enoch Pratt, ascunși printre rafturi, un loc cum nu se poate mai bun. Era greu să te apropii fără să fii zărit, iar conversația lor era imposibil să fie înregistrată. Deși era un loc de tihnă, păcătuia prin prea desele firide.

— Nu știu, Henry. Ryan și Douglas erau acolo, dar nu mi se pare că ar ști mai mult. Hei, doar n-ai de gînd să faci vreo prostie din cauza unui distribuitor ucis?

— Știi foarte bine că nu, dar mă calcă pe nervi. Este pentru prima oară cînd pierd un om.

— Henry, știi foarte bine că riscurile sînt mari în comerțul ăsta. Criminalul avea nevoie de bani, nici drogu-

rile nu erau de aruncat, poate că vrea să-şi croiască rapid un drum în afacerile cu droguri. E o idee, te pomeneşti că dai peste un distribuitor necunoscut care-ţi vinde marfa. Lovitura a fost îngrijită şi se pare că sînt pricepuţi, aşa că ai putea să ajungi la o înţelegere cu ei.

— Am suficienţi distribuitori. Şi, dacă aş şterge totul cu buretele, mi-aş pierde reputaţia. Cum i-au lichidat?

— Mare clasă. Cîte două gloanţe în cap la fiecare. Douglas înclină să creadă că ar fi o reglare de conturi între bande.

Tucker întoarse capul.

— Da?

Charon vorbi calm, cu spatele întors spre interlocutor:

— Henry, nu e vorba de o bandă. Nu cred că Tony ar face aşa ceva, ce părere ai?

— Probabil că nu. *Dar Eddie ar fi în stare,* îşi spuse Tucker.

— Am nevoie de ceva, continuă Charon.

— Ce?

— Să-mi dai pe tavă un distribuitor. Ce credeai, că am nevoie de un pont pentru cursa a doua la Pimlico?

— N-ai uitat că acum cei mai mulţi dintre ei lucrează pentru mine?

Fusese o idee bună — chiar excelentă — dar acum Tucker îşi consolidase controlul asupra comerţului local şi n-avea probleme cu depistarea a din ce în ce mai puţinilor operatori independenţi, eliminîndu-i fără grabă. Operaţiunea avusese succes, în special în cazul independenţilor cu ceva cheag. Îi eliminase în mod sistematic pe cei pe care nu era interesat să-i coopteze în reţeaua lui, iar puţinii care rămăseseră i-ar putea deveni aliaţi folositori şi nu rivali, dacă ar găsi o modalitate de a negocia cu ei.

— Henry, ca să te pot proteja, trebuie să controlez investigaţiile. Asta înseamnă ca, din cînd în cînd, să agăţ cîte un rechin...

Charon puse cartea înapoi în raft. De ce naiba trebuia să-i explice individului chestiile astea?

— Cînd?

— Pe la începutul săptămînii viitoare, dar să fie ceva de soi. Vreau să dau lovitura.

— Am să te sun.

Tucker îşi puse şi el cartea în raft şi dispăru.

Charon mai pierdu cîteva minute căutînd cartea care-l interesa. O găsi împreună cu plicul de lîngă ea. Locotenentul de poliție nu se obosi să numere banii. Știa că era atît cît trebuia.

Greer făcu prezentările.

— Domnule Clark, faceți cunoștință cu generalul Martin Young și cu Robert Ritter.

Kelly dădu mîna cu amîndoi. Generalul era aviator, la fel ca Maxwell și Podulski, care lipseau de la această întîlnire. Habar n-avea cine era Ritter, dar acesta deschise discuția.

— O analiză excelentă. Formulările nu sînt prea academice, dar ai atins toate punctele fierbinți.

— Domnule, n-a fost teribil de greu. Atacul terestru ar trebui să fie destul de ușor de realizat. Un lagăr ca ăsta nu e păzit de trupe de elită, iar gardienii se interesează mai mult de ceea ce se petrece înăuntru decît în afară. Să zicem că sînt cîte doi oameni în fiecare turn de control. Elicopterele vor fi pregătite pentru aterizare la punct fix. Sînt suficiente cîteva secunde pentru a le mișca. Pentru a se apropia cît mai mult de lagăr, elicopterele M-79 pot folosi liziera pădurii.

Kelly punctă cu degetul diferitele poziții de pe diagramă.

— Aici sînt barăcile, există doar două uși și pun pariu că nu sînt patruzeci de tipi înăuntru.

— Se intră pe aici? întrebă generalul Young, bătînd cu degetul în colțul sud-vestic al lagărului.

— Da, domnule. Șmecheria constă în a transporta primul grup de comando cît mai aproape de lagăr. Vremea poate fi un aliat de nădejde, iar în perioada asta a anului nu e prea complicat. Două mitraliere, cîteva grenade, pistoale automate și transformați cele două clădiri în site. Elicopterele pentru evacuare vor ateriza aici. Totul se termină în cinci minute de la deschiderea focului. Asta e faza terestră. Restul rămîne în seama piloților.

— Deci, după dumneata, punctul-cheie constă în infiltrarea pe uscat a echipei de asalt cît mai aproape de ei...

— Dacă doriți un alt Song Tay, dublați efectivele, obligați elicopterele să facă acrobație și să aterizeze în

mijlocul lagărului, pe nouă metri pătrați... dar am înțeles că vreți o operație fără tam-tam.

— Corect, admise Ritter. Nu trebuie să fie o acțiune de anvergură. N-avem nici o șansă să fie acceptată dacă o prezentăm ca pe o operațiune majoră.

— Un efectiv redus, domnule, dar va trebui să folosiți tactici diferite. Treaba are și o parte bună: obiectivul este mic, nu sînt prea multe persoane de salvat și nici prea mulți ticăloși cărora să le faci felul.

— Dar nici un factor de siguranță, se îmbățoșă generalul Young.

— Nu prea, acceptă Kelly. Douăzeci și cinci de oameni. Elicopterele îi lasă în valea asta, trec peste deal, ajung la lagăr, neutralizează tunurile și aruncă poarta în aer. Apoi apar mitralierele și ciuruiesc clădirile astea în două, în timp ce echipa de șoc se ocupă de baraca de aici. „Șerpii“ curăță totul în cale și „pomădații“ recuperează prizonierii, o să fie un foc de artificii de toată frumusețea.

— Domnule Clark, ești un optimist, observă Greer, reamintindu-i în același timp lui Kelly numele de cod.

Dacă generalul Young descoperea că John Kelly fusese doar subofițer, rămîneau fără sprijinul lui. Iar Young îi ajutase din plin pînă acum, sacrificîndu-și bugetul anual pentru construcții pentru a ridica macheta miniaturală a lagărului în pădurea de lîngă Quantico.

— Domnule amiral, sînt lucruri pe care le-am mai făcut, răspunse Kelly.

— Cine se ocupă de personal? întrebă Ritter.

— Se aranjează, îl asigură James Greer.

Ritter se rezemă de spătar, cu privirea fixată pe fotografii și diagrame. Își punea cariera la bătaie, la fel ca Greer și ceilalți. Dar alternativa pentru acțiune era imobilitatea. Să nu faci nimic însemna că cel puțin un bărbat curajos și probabil alți douăzeci nu-și vor mai revedea vreodată casa. Totuși, nu ăsta era motivul real, își spuse Ritter. Adevărul era că persoanele care hotărîseră că viața acelor oameni nu contează vor putea lua și altădată aceeași decizie. Iar acest mod de a gîndi va duce la ruinarea Agenției. Nu poți recruta agenți dacă se răspîndește zvonul că America nu-i protejează pe cei care lucrează pentru ea. Păstrarea încrederii era mai mult decît necesară. Era și o bună afacere pe termen lung.

— Ar fi bine să-i dăm drumul înainte ca proiectul să facă valuri, sugeră el. Vom obține mai ușor undă verde dacă totul e deja pregătit. S-o prezentăm ca pe o oportunitate unică. Asta e o altă greșeală imensă pe care au făcut-o la KINGPIN. Era o acțiune gîndită prea evident pentru distrugere, iar pacifiștilor nu le place deloc chestia asta. Misiunea pe care o plănuim va fi doar una de salvare. O pot prezenta în forma asta prietenilor mei din CNS. Probabil că va trece din gură în gură, dar trebuie să fim gata de start în momentul în care lansez știrea.

— Bob, asta înseamnă că ești de partea noastră? întrebă Greer.

Ritter făcu o pauză lungă înainte de a răspunde:

— Da, asta înseamnă.

— Avem nevoie de un factor suplimentar de siguranță, interveni Young, nedezlipindu-și privirea de pe hartă și încercînd să depisteze cele mai bune locuri de aterizare pentru elicoptere.

— Aveți dreptate, domnule, îl asigură Kelly. O iscoadă care să ajungă mai devreme și să amușine prin zonă.

Pe masă se mai aflau încă fotografiile lui Robin, într-una purtînd uniforma de colonel al Forțelor Armate, în poziție de drepți, cu cascheta sub braț și decorațiile pe piept, înconjurat de familie și zîmbind încrezător aparatului de fotografiat; în cealaltă, un bărbat încovoiat, năclăit de noroi, gata să primească în spate patul unei arme.

La dracu', își spuse Kelly; *ce mai contează o nouă cruciadă?*

— Cred că eu voi fi acela.

17

Complicații

Archie nu-i dezvăluise prea multe, dar era suficient pentru scopurile lui. Încă puțin somn, asta-i tot ce-i lipsea acum, își spuse Kelly.

Realizase că o urmărire cu mașina era mai dificilă decît părea în serialele de la televiziune, fiind chiar mai complicată decît debutul în asemenea treburi, pe care-l făcuse în New Orleans. Dacă ții prea aproape, apare riscul de a fi reperat. Dacă ești prea departe, poți să pierzi vînatul. Dacă lași cîteva mașini între tine și cel urmărit, ești obligat să ignori circulația din jur, o chestie al naibii de periculoasă. Avea o groază de motive ca să binecuvînteze Roadrunner-ul roșu al lui Billy. Culoarea strălucitoare îl făcea ușor de reperat, iar șoferul, chiar dacă îi plăcea s-o calce pînă îi ieșea fum din cauciucuri, tot nu-și permitea să-și facă de cap și să atragă atenția polițiștilor, o chestie pe care Billy nu și-o dorea deloc, ca de altfel nici Kelly.

Kelly observase mașina lîngă barul în care-l identificase pe Archie, puțin după ora șapte seara. Se părea că Billy nu concepea starea de anonimat, lucru pentru care mașina stătea mărturie. Kelly remarcase că noroiul dispăruse de pe caroserie. Era proaspăt spălată și lustruită și Kelly știa, din întîlnirea anterioară, că Billy o prețuia cum se cuvine. Concluzia asta îi oferi cîteva posibilități interesante pe care le rumegă în timp ce se ținea scai de Roadrunner, respectînd cu strictețe o distanță convenabilă, percepînd personajul din felul în care-și conducea mașina. Devenise evident, destul de repede, că Billy evita pe cît posibil arterele importante și se învîrtea pe străzi

dosnice, ca peștele în apă. Asta îl punea pe Kelly în dezavantaj. Pe celălalt taler al balanței era faptul că John Kelly conducea o mașină pe care nimeni n-o băga în seamă. Erau prea multe Volkswagenuri hîrbuite pe străzi pentru ca una în plus să atragă atenția.

După patruzeci de minute, mișcarea, care pînă atunci i se păruse haotică, căpătase un tipar. Roadrunner-ul viră scurt la dreapta și se opri la capătul unei clădiri. Kelly își cîntări șansele și continuă să înainteze cu viteză redusă. Apropiindu-se, văzu cum din mașină coborî o tînără. Fata avea o poșetă în mînă și se îndrepta spre o veche cunoștință a lui Kelly, Wizard, postat la cîteva blocuri de obișnuitul lui vad comercial. Kelly nu observă să se fi efectuat vreun schimb. Cei doi intrară în imobil, ascunși privirii lui, iar după vreo două minute fata ieși. Totul se potrivea perfect cu povestea lui Pam. Mai mult chiar, îl identificase pe Wizard, își spuse Kelly, virînd la stînga și oprindu-se la lumina roșie a semaforului. Aflase două lucruri noi față de cele știute anterior. Observă în oglindă cum Roadrunner-ul traversa intersecția. Fata se îndrepta în aceeași direcție, dispărîndu-i din privire. Cînd lumina semaforului se schimbă pe verde, Kelly viră de două ori la dreapta, urmărind Roadrunner-ul care se îndrepta spre sud cu trei oameni la bord. Pînă acum nu remarcase cealaltă persoană — probabil un bărbat ghemuit pe bancheta din spate.

Întunericul se lăsa rapid, iar perioada aceasta a zilei era bună pentru John Kelly. Fără să aprindă farurile, continuă să urmărească Roadrunner-ul care în final se opri la colțul unei străzi, în fața unei case din piatră, iar cei trei coborîră, după ce în cursul serii își plasaseră marfa la patru dristribuitori. Lăsă să treacă vreo cîteva minute, apoi își parcă mașina la cîteva case mai departe și se întoarse pe jos, reluîndu-și rolul de bețiv. Arhitectura locală îi fu de ajutor. Toate casele de pe celălalt trotuar aveau la intrare cîteva trepte mari din marmură, niște blocuri dreptunghiulare, ideale pe post de ascunzătoare. Trebuia doar să te așezi pe trotuar și să-ți sprijini spatele de ele și deveneai invizibil. Își alese setul de trepte, suficient de aproape de casa în care dispăruseră cei trei, dar și destul

de ferit de bătaia luminii semaforului. O întunecime care-l ascundea perfect și oricum, cine ar fi aruncat o privire unui bețivan? Kelly își îmbunătăți partitura, optînd pentru o poziție ghemuită, demnă de un adevărat bețivan și, din cînd în cînd, ridica sticla ascunsă în pungă, prefăcîndu-se că mai trage o dușcă, în timp ce privirea nu i se dezlipise de casa din piatră.

Grupele de sînge O, A și AB, își reaminti el raportul medicului legist. Sperma celor care o violaseră pe Pam corespundea acestor grupe și se întrebă în care din cele trei se încadra Billy? Își alesese ascunzătoarea la vreo cincizeci de metri de casă, dar strada era destul de circulată. Lumea se fîțîia de colo-colo. Vreo trei pietoni se învredniciseră să-i arunce o privire, nimic mai mult, el prefăcîndu-se că doarme în timp ce supraveghea casa cu coada ochiului, dar urechile ciulite înregistrau fiecare zgomot, care era un posibil vestitor de pericol... și orele treceau. Pe același trotuar, la vreo douăzeci de metri în spatele lui, un distribuitor își vedea de treabă și Kelly îl auzea lăudîndu-și produsul și negociindu-i prețul în discuțiile cu diverși consumatori. Dintotdeauna, auzul lui Kelly fusese excelent — nu o dată îi salvase viața — iar tot ce auzea era o informație valoroasă pe care mintea o sorta și o analiza în orele de așteptare. Un cîine vagabond se apropie de el, amușinîndu-l întrebător, dar fără să fie pus pe rele, și Kelly nu-l goni. Un bețivan n-ar fi făcut-o — dacă ar fi fost vorba de un șobolan, situația s-ar fi schimbat, își spuse Kelly — iar rolul său se baza și pe astfel de detalii.

Ce fel de cartier fusese ăsta? încercă el să-și imagineze. Pe trotuarul pe care se afla el existau obișnuitele clădiri din cărămidă, lipite unele de altele. Pe celălalt trotuar situația era puțin diferită, predominînd casele din piatră. Poate că strada fusese granița dintre clasa muncitoare și una puțin mai înstărită. Poate că pentru un comerciant sau un comandant de navă casa de piatră reprezentase ce putea fi mai bun în materie de locuință. Poate că din ea se strecuraseră afară acordurile pianului pe ale cărui clape exersa o tînără odraslă, studentă la Conservatorul Peabody. Dar se mutaseră de aici spre zone cu mai multă verdeață, iar casa rămăsese goală, o stafie cenușie, înaltă de trei

caturi, amintire a unor timpuri trecute. Era surprins de lățimea străzilor; probabil că fuseseră construite pe vremea tramvaielor cu cai. Kelly își alungă gîndul din minte. Nu era momentul să-și lase mintea să se împăienjenească în detalii.

Trecuseră deja patru ore cînd cei trei ieșiră din casă, bărbații în față, fata în urma lor. Mai scundă decît Pam și mai bondoacă. Kelly își iți capul de după trepte, socotind că sosise momentul în care putea risca un pic. Trebuia să și-l întipărească bine pe retină pe Billy — presupunea că el era șoferul. Nu părea prea impresionant, un subțirel de vreun metru optzeci și șaizeci și cinci de kilograme, cu ceva strălucindu-i la încheietura mîinii — un ceas sau o brățară; o sprinteneală bine controlată și o evidentă aroganță. Celălalt era mai înalt și mai solid; un subordonat, își spuse Kelly, judecîndu-l după supușenia în mișcări. Fata era și mai docilă, pășind în urma lor cu privirea în pămînt. Bluza îi era desfăcută neglijent și se sui în mașină ținînd capul plecat, fără să arunce o privire spre lumea care mișuna în jur. Mișcările fetei erau lente și nefirești, probabil nu numai din cauza drogurilor. Exista și altceva pe care Kelly, deși îl percepea, nu reușea să-l definească. O abulie, poate. Nu era vorba de indolență, ci de cu totul altceva. Clipi surprins, realizînd de ce senzația i se părea cunoscută. O observase în acel sătuc, în timpul Operațiunii PLASTIC FLOWER, urmărindu-i pe țăranii împinși cu forța spre locul de adunare. Resemnare și un automatism al mișcărilor; erau ca niște roboți vii, mînați de maior și de trupa lui. Cu același mers ar fi întîmpinat și moartea. La fel pășea și fata și tot așa se va îndrepta spre moarte.

Deci, totul este adevărat, își spuse Kelly. *În pauzele de plăceri, fetele erau folosite pe post de curieri.* Mașina se puse în mișcare printr-un demaraj în trombă, lui Billy plăcîndu-i să epateze prin maniera de a conduce. Țîșni pînă la colț, apoi coti la stînga, accelerînd în intersecție în scrîșnetul cauciucurilor pe asfalt, și dispăru din privirea lui Kelly. *Billy, un metru optzeci, subțire, ceas sau brățară, arogant.* Chipul, părul, celelalte elemente se întipăriseră deja în mintea lui Kelly. O să le țină minte! Privirea lui

Kelly fotografiase și fizionomia bărbatului fără nume. Dar acesta nu era decît un detaliu și, deși tipul habar n-avea, destinul i se apropia destul de rapid de punctul final.

Kelly aruncă o privire ceasului. Unu patruzeci. Cum își petrecuse ultimele ore? Apoi își aminti de povestea lui Pam. O mică petrecere? Probabil că în trupul fetei se afla sînge din grupele O, A și AB. Dar Kelly nu era salvatorul mapamondului. Iar o acțiune acum, care poate că ar salva-o pe fată, nu era deloc recomandabilă. Se relaxă un pic așteptînd, pentru că graba ar fi putut fi remarcată; poate că cineva îl urmărise, poate că îl supraveghea și acum. Unele din casele din jur erau luminate și Kelly rămase stoic pe poziție încă vreo treizeci de minute, sîcîit de sete și de crampele din mușchi, înainte de a se ridica, îndepărtîndu-se împleticit spre colțul străzii. Fusese prevăzător în noaptea asta, foarte prevăzător și foarte eficient, și era momentul să demareze spre a doua fază a operațiunii; dar, pentru început, era nevoie de o diversiune.

Mai întîi practică o împleticeală pe alei, cu pași greoi, iscodind în stînga și în dreapta, pe un traseu sinuos, de șarpe, revenind apoi pe stradă și oprindu-se o clipă pentru a-și trage pe mîini mănușile chirurgicale. Trecu pe lîngă cîțiva distribuitori însoțiți de aghiotanți, căutîndu-l pe cel pe care și-l dorea. Împărțise zona în patru dreptunghiuri, iar traseul șerpuia pe laturi care se întindeau pe lungimea a patru blocuri, urmate de întoarceri la 90 de grade și reveniri la punctul central aflat în apropierea locului unde-și parcase Volkswagenul. Trebuia să fie prevăzător, ca de obicei, dar el era vînătorul, iar vînatul habar n-avea ce soartă îl aștepta și se iluziona că ar fi stăpînul junglei. Și animalele de pradă au dreptul să viseze.

Se făcuse aproape ora trei cînd Kelly își găsi omul. Un eșantion al lupilor singuratici, cum îi botezase Kelly. Fără „locotenent", probabil un novice în comerț, învățînd abecedarul meseriei. Era la vreo patruzeci de metri de Kelly — un adolescent întîrziat, numărînd bancnotele din teanc, rodul activității nocturne. O umflătură pe coapsa stîngă, indiscutabil un pistol. Deși privirea se concentra asupra banilor, simțurile îi erau treze. Auzind

pașii lui Kelly, capul i se întoarse spre direcția zgomotului: o privire scurtă, catalogîndu-l pe cel care se apropia, apoi ochii reveniră la bani, continuînd să-i numere, fără să-i pese de forma care mergea împleticindu-se spre el.

De dimineață, deși nu avusese nici un chef, Kelly se deplasase pînă la vas pentru a recupera ceva de acolo. Folosise Scout-ul, nedorind ca lumea să afle că are și o altă mașină. Apropiindu-se de Junior — de acum, fiecare trebuia să fie individualizat printr-un nume — Kelly trecu sticla de vin din mîna dreaptă în cea stîngă. Cu mîna dreaptă desfăcu nasturele jachetei și scoase șplintul armei pe care o fixase cu găici pe căptușeala din partea stîngă a hainei. Era o bucată de țeavă metalică lungă de douăzeci de centimetri, căreia îi înșurubase un cilindru la cap, iar șplintul atîrna de o bucățică de lanț. În timp ce se apropia de Junior, mîna scoase și arma din găici, ținînd-o încă sub jachetă.

Privirea plictisită a distribuitorului trecu din nou peste el. Probabil că se încurcase la numărat și acum își aranja bancnotele după valoarea lor. Poate că din cauza pașilor care se apropiau nu reușea să se concentreze sau, poate, era pur și simplu tîmpit, ceea ce părea cea mai plauzibilă explicație.

Kelly se împiedică, prăvălindu-se pe trotuar, cu fața în jos, o ființă total inofensivă. O scurtă privire în spate în timp ce se ridica. Nici picior de pieton pe o distanță de o sută de metri, iar luminile mașinilor erau roșii, nu albe, semn că toate se îndepărtau de locul respectiv. Cînd reveni la verticală, nu era nimeni împrejur, cu excepția lui Junior, care-și termina treaba și se pregătea s-o șteargă spre casă sau spre cine știe ce plăceri.

Se apropiase la vreo trei metri, dar traficantul îl ignora, tratîndu-l ca pe un cîine vagabond. Kelly se simți cuprins de euforia premergătoare momentului decisiv, clipa în care satisfacția ți-e sporită pentru că știi sigur că nu poți rata, iar tu ești lîngă inamicul care nici măcar nu bănuiește că i-a sunat ceasul. Momentul în care-ți simți sîngele zvîcnind în vine, cînd ești singurul care știe că tăcerea va fi violată, minunata satisfacție a certitudinii. Deși încă nu era suficient de aproape, mîna dreaptă a lui

Kelly se mişcă puţin şi el făcu un pas, dar nu spre ţintă, ci ocolind-o. Privirea lui Junior îl mai fixă o dată, pentru o clipă, fără pic de teamă, doar cu o imensă plictiseală. Bineînţeles, distribuitorul nu se clinti pentru că era obişnuit ca ceilalţi să-l ocolească. Kelly nu reprezenta decît un obiect pentru el, unul din lucrurile care zac pe stradă, la fel de interesant ca o pată de ulei pe salopetă.

În marină numeau chestia asta CMAPC, cel mai apropiat punct de contact, cea mai apropiată distanţă pînă la ţărm sau la o altă navă. Aici, CMAPC nu depăşea un metru. Kelly era cu piciorul în aer pentru ultimul pas şi mîna dreaptă scoase arma de sub jachetă. Apoi pivotă pe piciorul stîng, iar braţul drept se întinse ca şi cum ar fi expediat un pumn viguros, cu toată forţa celor nouăzeci şi cinci de kilograme ale lui. Ţeava armei se înfipse în pieptul traficantului, ricoşînd brusc în sus. Forţa loviturii, amplificată de masa trupului, împinse camera în spate, apăsînd capsa la bolţul fix de tragere şi eliberînd proiectilul. Era un cartuş pentru puşcă de vînătoare, îmbrăcat în plastic verde. Un zgomot, ca atunci cînd o cutie cade pe parchet. *Poc!* Doar atît; în nici un caz nu semăna a împuşcătură, pentru că tot gazul eliberat de arderea prafului de puşcă se disipase în trupul lui Junior. Era un glonţ uşor, ca acelea folosite în competiţiile de tir sau la vînătoarea de porumbei în deschiderea sezonului. Dacă ar fi fost expediat de la vreo cincisprezece metri, n-ar fi produs o rană mortală, dar, descărcat de foarte aproape, putea ucide şi un elefant. Brutalului impact al loviturii îi urmă o expirare profundă, care îi forţă larg gura lui Junior într-un rictus de surpriză. Şi, într-adevăr, avea de ce să fie surprins. Ochii lui priveau prin Kelly, dar era încă în viaţă, deşi inima îi explodase ca un balon, iar plămînii i se fărîmiţaseră. Din fericire, nu exista nici un orificiu de ieşire. Faptul că glonţul intrase sub un anumit unghi făcuse ca toată energia împuşcăturii să se risipească în trup, iar forţa exploziei îl păstrase pentru o clipă în poziţie verticală. Apoi trupul se scurse spre pămînt, ca un imobil demolat de o explozie. Un oftat ciudat, din rărunchi, din cauza aerului şi gazelor pe care prăbuşirea trupului le forţaseră să iasă din corp, mirosul acrişor al

fumului, sînge și alte chestii care împuțiră atmosfera, dar nu la fel de mult cum o făcuse cel a cărei viață tocmai se încheiase. Ochii lui Junior erau încă deschiși, privind spre Kelly, fixîndu-i chipul, iar gura schimonosită încerca să transmită ceva. Deodată, cazna luă sfîrșit, lăsînd fără răspuns întrebarea nerostită. Kelly însfăcă teancul, descleștîndu-l din mîna lui Junior, și o luă la picior pe stradă, cu toate simțurile în alertă pentru a depista posibilul pericol, deși peste tot era liniște și pace. La colțul străzii se apropie de o țîșnitoare și clăti țeava armei pentru a îndepărta posibilele urme de sînge. Apoi se întoarse și o luă spre locul unde-și parcase mașina, cu aceiași pași tîrșîiți și împleticiți. După patruzeci de minute era acasă, mai bogat cu opt sute patruzeci de dolari și mai sărac cu un glonț.

— Ăsta cine mai e? întrebă Ryan.

— Bandanna, vorbesc serios, așa-l cheamă, răspunse bărbatul în uniformă.

Era un polițist cu vechi state de serviciu, alb, de treizeci și doi de ani.

— Vindea droguri. Acum a încheiat-o.

Ochii erau încă deschiși — o chestie destul de neobișnuită — dar pentru Bandanna moartea fusese o surpriză și încă una foarte neplăcută, iar trupul era neobișnuit de curat. Un orificiu de intrare de un centimetru jumătate cu un inel negricios împrejur, ca un covrig, gros cam de patru milimetri. Era reziduul prafului de pușcă, iar diametrul găurii dovedea fără dubii că fusese folosită o pușcă de vînătoare. În spatele pielii nu se mai afla nimic, torsul părînd a fi o cutie goală. Toate organele fuseseră fie pulverizate, fie împinse în stomac de forța gravitațională. Pentru Emmet Ryan era pentru prima oară cînd vedea un asemenea cadavru, care parcă nu era un corp omenesc, ci un manechin din plastic.

— Cauza morții, pulverizarea totală a inimii, conchise reprezentantul Parchetului cu un ușor cinism. I s-ar mai putea identifica cordul doar pe lamelă, sub microscop. Biftec în sînge, adăugă el, clătinînd din cap.

— Evident o împușcătură prin contact direct. Tipul i-a înfipt țeava în piept și a apăsat pe trăgaci.

— Isuse, nici măcar n-a curs sînge, interveni Douglas.

Neexistînd un orificiu de ieșire, nici sîngele nu se revărsase pe trotuar și Bandanna, privit de la distanță, părea că doarme — doar ochii larg deschiși și fără viață dezmințeau supoziția.

— Nu există diafragmă, le explică medicul legist, arătînd spre orificiul de intrare. E o gaură care merge pînă la inimă. Probabil vom descoperi că și întregul sistem respirator a fost pulverizat. Știți, niciodată n-am văzut ceva atît de curat. Avem nevoie de cît mai multe fotografii. Cazul ăsta are șanse să intre în manuale.

— Bandanna avea ceva experiență? îl întrebă Ryan pe polițist.

— Destulă ca să se păzească.

Locotenentul se aplecă, pipăind coapsa stîngă a cadavrului.

— Nici n-a încercat să scoată pistolul.

— O cunoștință? se miră Douglas. Cu siguranță, cineva pe care l-a lăsat să se apropie al naibii de mult.

— O pușcă de vînătoare este greu de ascuns. La dracu', chiar și una cu țeava retezată e barosană. N-ai nici un pont?

Douglas se retrase de lîngă cadavru, lăsîndu-l pe medic să-și continue treaba.

— Mîinile sînt curate, nici un semn că s-ar fi luat la harță. Cel care a făcut-o a reușit să ajungă al naibii de aproape, fără ca prietenul nostru să se alarmeze deloc.

Douglas făcu o pauză.

— La dracu', o pușcă de vînătoare e zgomotoasă, nu glumă. N-a auzit nimeni nimic?

— Să zicem că ora decesului ar fi cu două-trei ceasuri în urmă, estimă medicul, ținînd cont că în trup încă nu se instalase rigiditatea.

— O oră la care străzile sînt destul de liniștite, continuă Douglas, iar o pușcă de vînătoare te scoală și din morți.

Ryan percheziționă cadavrul. Și de data asta dispăruse teancul de bani. Din spatele barierei ridicate de poliție

vreo cincisprezece curioși căscau gura la ei. Te bucurai de spectacol acolo unde-l găseai, iar chipurile lor păreau la fel de neutre ca al medicului legist.

— Să fie „Duetul"? întrebă Ryan, fără să se adreseze cuiva anume.

— Nu, nu sînt ei, replică prompt medicul. Aici s-a tras cu o armă cu o singură țeavă. Dacă ar fi fost folosită una cu două țevi, ar fi apărut un semn la stînga sau la dreapta orificiului de intrare, iar distribuția reziduului ar fi fost diferită. Cu o pușcă de vînătoare, de la o distanță atît de mică, e nevoie doar de o împușcătură. Oricum, a fost o armă cu o țeavă.

— Amin, completă Douglas. Cineva se crede Dumnezeu. Trei traficanți lichidați în cîteva zile. Dacă continuă așa, s-ar putea ca Mark Charon să ajungă șomer.

— Tom, nu astăzi, îl temperă Ryan.

Încă un dosar, își spuse el. *Altă reglare de conturi, de o eficiență maximă — dar nu e același tip care l-a ras pe Ju-Ju. E un stil de lucru diferit.*

Același ritual: duș, ras și o alergare în Chinquapin Park pentru a-și limpezi gîndurile. Acum existau o casă și un chip care se adăugau mașinii. Misiunea era în grafic, își spuse Kelly, făcînd la dreapta pe Belvedere Avenue pentru a trece rîul, continuînd alergarea înapoi și completînd al treilea tur. Era un parc agreabil. Deși fără prea multe facilități pentru joacă, copiii puteau să alerge liberi, ceea ce mulți și făceau, în timp ce cîteva mame, probabil din cartier, urmăreau hîrjoneala țîncilor, cele mai multe fiind cufundate în lectură lîngă cărucioarele cu bebeluși adormiți care în curînd vor crește, bucurîndu-se de verdeața și spațiile largi ale parcului. Cîțiva copii înjghebaseră o partidă de base-ball. Mingea țîșni din mîna unui puștan de nouă ani, oprindu-se lîngă Kelly. Se aplecă din fugă și îi aruncă mingea înapoi puștiului, care îi răcni o mulțumire. Un băiețel se juca cu un disc Frisbee, dar, neștiind să-l mînuiască bine, era să-l nimerească pe Kelly. Îl evită scurt și privirii jenate a mamei îi răspunse cu un zîmbet amical.

Așa ar trebui să fie, oftă el. O copilărie asemănătoare celei pe care o avusese în Indianapolis. Tata la muncă. Mama casnică, pentru că e greu să ai grijă de copii dacă ai serviciu, mai ales cînd sînt mici; iar mamele care erau obligate sau doreau să lucreze puteau să-și lase odraslele în grija unui om de încredere, știind că micuții sînt în siguranță și se bucură de vacanțe, alergînd prin parcuri, învățînd să bată mingea și să joace base-ball. Dar societatea îi obligase pe mulți să renunțe la acest mod de viață. Zona asta era extrem de diferită de cea în care-și stabilise teatrul de operațiuni, dar, dacă privilegiile de care beneficiau acești copii vor dispărea, adulții în care se vor transforma nu vor fi utili societății și țării.

Gînduri periculos de triste. Concluzia logică era încercarea de a schimba lumea, dar asta nu-i stătea în putință lui, își spuse Kelly, încheind cei cinci kilometri ai alergării, transpirat și cu obișnuita senzație de oboseală, deplasîndu-se într-un mers relaxat pînă la mașină. O zumzăială agreabilă în urechi, din rîsetele copiilor, scîncete, incriminări nervoase de trișare a unor reguli nu prea bine înțelese de unii participanți, dispute pe un ton ridicat în privința prezenței în teren a unor jucători. Se urcă în mașină, închizînd portiera în urma larmei și a gîndurilor, pentru că și el trișa, nu-i așa? Și el încălca regulile, reguli importante pe care le știa foarte bine, dar o făcea în numele dreptății, sau, mai bine zis, în numele a ceea ce înțelegea el prin dreptate.

Răzbunare? se întrebă Kelly, traversînd strada. Vigilență, era cuvîntul care îi veni în minte. Era mai potrivit. Venea din latinescul *vigiles,* așa îi numeau romanii pe cei care supravegheau străzile orașului pe timpul nopții, mai ales pentru a face față posibilelor incendii, dacă-și amintea corect cunoștințele de latină de la Liceul St. Ignatius. Și ei umblau înarmați, dar la modă atunci erau săbiile. Se întrebă dacă pe străzile Romei puteai circula liniștit, mai în siguranță decît în acest oraș? Poate că da, probabil că da. Justiția romană fusese neîndurătoare. Crucificarea nu era cel mai plăcut mod de a muri și pentru unele crime, ca asasinarea propriului tată, pedeapsa stabilită de lege consta în a fi vîrît într-un sac de pînză cu un cîine, un

cocoș și un alt animal. Sacul era legat la gură și aruncat în Tibru — n-apucai să mori înecat, ci sfîrtecat de animalele înnebunite să scape din capcană. Poate că era descendentul direct al acestor *vigiles,* își spuse Kelly, veghind și el noaptea la liniștea străzilor. Oricum, era o justificare mai agreabilă decît gîndul că încalcă legea. Iar păzitorii care apăreau în manualele de istorie a Americii erau foarte diferiți de cei popularizați în ziare. Înainte de organizarea unei adevărate poliții, cetățenii patrulau pe străzi asigurînd respectarea legii, într-un mod direct și dur. La fel încerca și el?

Ei, nu chiar la fel, admise Kelly, parcînd mașina. Și ce conta dacă era doar o răzbunare? Zece minute mai tîrziu, alt sac de plastic plin cu veșminte nefolositoare luă drumul ghenei și Kelly mai savură plăcerea unui duș înainte de a da un telefon.

— Camera de gardă a asistentelor. O'Toole la telefon.

— Sandy? Sînt John. Tot la trei ieși?

— Telefonul tău a picat la țanc, își permise ea un zîmbet, cu receptorul în mînă, în spatele biroului. Blestemata aia de mașină s-a stricat din nou. Iar taxiurile te costă și ochii din cap.

— Vrei să arunc și eu o privire? întrebă Kelly.

— Vreau s-o văd reparată.

— Nu-ți promit nimic, continuă el, dar ai dat peste un mecanic ieftin.

— Cît de ieftin? se interesă ea, bănuind deja răspunsul.

— Să-mi permiți să te invit la cină. Sînt mărinimos, poți să alegi locul.

— Da, de acord... dar...

— Dar este prea devreme pentru noi. Știu. Virtutea nu-ți este în pericol, crede-mă.

Sandy nu-și putu stăpîni rîsul. Nu prea îi venea să creadă că muntele ăsta de om putea fi atît de rezervat. Avea încredere în el și se săturase de cinele solitare, de nopțile lungi în care era singură... singură... singură. Poate că nu sosise timpul, dar avea nevoie de companie cîteodată.

— Trei şi un sfert, propuse ea, la intrarea principală.

— O să-mi pun brăţara pe care o purtam în spital.

— Bravo.

Un nou hohot de rîs, spre surpriza asistentei care apăruse cu o tavă plină cu medicamente.

— În regulă, am acceptat, nu-i aşa?

— Aşa e. Nu voi întîrzia, promise Kelly şi puse receptorul în furcă.

I-ar prinde bine o întîlnire cu o persoană agreabilă, îşi zise el. Pentru început, poposi într-un magazin de încălţăminte unde cumpără o pereche de pantofi ieftini, negri, numărul 44. Apoi colindă prin alte patru magazine, de fiecare dată achiziţionînd încălţări asemănătoare şi, deşi îşi propusese ca pantofii pe care-i cumpăra să provină de la diverşi fabricanţi, în final tot se pomeni cu două perechi la fel. Se lovi de aceeaşi problemă ca şi la cumpărarea saharienelor. Nu reuşise să descopere decît două firme care produceau astfel de veşminte şi sfîrşise prin a cumpăra două jachete exact la fel, singura diferenţă fiind eticheta cu marca producătorului. Realizase că la capitolul „planificarea deghizării“ socotelile de acasă nu se prea potriveau cu cele din tîrg, dar asta nu însemna că trebuia să se abată de la plan. Întorcîndu-se la apartament — din perversitate îi spunea „casă“, deşi numai un adevărat cămin nu putea fi — despachetă lucrurile şi le duse la spălătorie. Noile achiziţii, împreună cu ce mai rămăsese din îmbrăcămintea în culori închise pe care o cumpărase de la tarabe, fură aruncate în maşina de spălat, cu detergent Clorax din belşug, la un program de fierbere intensă. Acum avea în garderobă trei seturi de îmbrăcăminte şi aprecia că ar trebui să mai cumpere.

Gîndul îl făcu să se încrunte. Ca mai toţi bărbaţii, Kelly detesta cumpărăturile şi fîţîiala printre tarabele de pe străzi îl enerva, mai ales acum, cînd îşi pusese la punct o rutină operaţională. Repetarea aceluiaşi tipar îl obosea, prin combinarea lipsei de somn cu o permanentă încordare în activitate. Deşi fiecare pas era periculos şi nu putea fi considerat doar rutină. Şi, chiar dacă începuse să

se obișnuiască cu misiunea, nu accepta să aștepte fatalist pericolele, iar rezultatul era o stare tensionată. Pe de o parte era bine, pentru că nu-și permitea să trateze cu lejeritate nici măcar un detaliu al misiunii, dar stresul era insidios și punea stăpînire pe tine fără grabă, pe căi greu de depistat, cum ar fi niște ușoare dereglări ale tensiunii sau ale pulsului, ducînd spre oboseală. Încă putea controla aceste efecte prin exerciții fizice, își spuse Kelly, deși somnul devenise o problemă. Una peste alta, era ca pe vremuri, cînd bătea jungla cu băieții din regiment, dar acum trecuseră cîțiva ani peste el, iar stresul își cerea birul, pentru că era singur în misiune, lipsit de tovarășii cu care să împartă neliniștea și să îndulcească orele de așteptare. Somn, asta era tot ce-i trebuia, își spuse, aruncînd o privire ceasului. Deschise televizorul din dormitor, prinzînd buletinul de știri de la amiază.

— Astăzi, în zona de vest a orașului Baltimore a fost descoperit cadavrul unui alt traficant de droguri, anunță reporterul.

— Știu, îl asigură Kelly, gata să adoarmă.

— Să vă spun despre ce este vorba, începu colonelul din infanteria marină.

Se aflau la Camp Lejeune, în Carolina de Nord, în timp ce un alt gradat ținea același discurs la Camp Pendleton, California.

— E o treabă mai specială. Ne trebuie cincisprezece voluntari. O misiune periculoasă și importantă. E ceva de care veți fi mîndri, cînd totul se va termina. Operațiunea va dura două-trei luni. Atît am avut de spus.

La Lejeune auditoriul era format din vreo șaptezeci și cinci de bărbați, bine înfipți în scaunele incomode, toți veterani de război, toți făcînd parte din crema unităților de elită. Își începuseră stagiul militar ca voluntari în infanteria marină — nu exista nici un chiulangiu printre ei — și ajunseseră să facă parte din vîrfurile elitei. Minoritățile erau puțin mai slab reprezentate, dar aspectul ăsta îi interesa doar pe sociologi. Bărbații ăștia erau de la început și pînă la sfîrșit infanteriști marini și nu ți-i

imaginai decît în uniformele lor verzi. Trupurile le erau brăzdate de cicatrice, deoarece activitatea lor era mai periculoasă şi mai solicitantă decît cea a infanteriştilor obişnuiţi. Plecau în grupuri mici în misiuni de recunoaştere şi explorare, sau pentru a ucide un inamic care reuşise de prea multe ori să scape de trupele obişnuite. Unii dintre ei erau trăgători de elită, capabili să nimerească mijlocul unei frunţi de la vreo patru sute de metri, dacă ţinta avea bunul simţ să stea nemişcată o secundă-două, timp necesar pentru glonţ să acopere distanţa. Ei erau vînătorii. Prea puţini dintre ei aveau coşmaruri datorită ocupaţiilor lor şi erau puţine şanse să cadă victime unor sindromuri depresive pentru că-şi imaginau că erau stăpînii junglei, nu nişte animale hăituite.

Dar aceşti oameni nu erau numai infanterişti marini, ci şi bărbaţi. Mulţi aveau familii, soţii şi copii care-i aşteptau să se mai întoarcă şi pe acasă din cînd în cînd. Ceilalţi aveau iubite şi îşi făceau planuri de viitor. Pentru toţi, armata însemna cel puţin un stagiu de treisprezece luni. Mulţi dintre ei aveau la activ şi un al doilea stagiu, cîţiva se puteau mîndri şi cu un al treilea, dar nici unul din ultimul grup nu s-ar fi oferit voluntar. Poate că, dacă ar fi ştiut natura misiunii, mulţi dintre ei s-ar fi înscris, chemarea datoriei găsind o deosebită rezonanţă în sufletele lor, dar obligaţiile de serviciu puteau fi realizate în multe feluri, iar aceşti bărbaţi considerau că-şi făcuseră cu prisosinţă datoria. Acum se îngrijeau de pregătirea recruţilor, învăţîndu-i tehnicile de supravieţuire cu ajutorul cărora reuşiseră să scape din situaţii dificile, în timp ce alţii, poate la fel de buni ca ei, îşi lăsaseră oasele acolo; asta le era ocupaţia în armată, îşi spuneau ei, privindu-l calm pe colonelul care le vorbea de pe estradă, întrebîndu-se despre ce putea fi vorba, curioşi, dar nu atît de tare încît să-şi rişte din nou vieţile, după ce o făcuseră de atîtea ori. Cîţiva dintre ei aruncau priviri iscoditoare în jur, citind pe chipurile bărbaţilor mai tineri, ghicindu-i din expresiile lor pe cei care se vor înscrie în rîndul voluntarilor. Mulţi vor regreta că nu vor fi în primul rînd, ştiind că niciodată nu vor afla în ce consta misiunea, aceasta dîndu-le un sentiment de frustrare, ca o pată pe conştiinţa lor de militari

— dar în balanță puneau chipurile copiilor și soțiilor și decizia era: nu... nu de data asta.

După cîteva momente, bărbații se ridicară și părăsiră încăperea. Vreo douăzeci și cinci rămaseră în cameră — cei care se oferiseră ca voluntari. Dosarele lor de serviciu vor fi adunate în grabă și evaluate, iar cincisprezece dintre ei vor fi aleși printr-o procedură care părea întîmplătoare, dar nu era. Completaseră și rubricile referitoare la aptitudinile speciale și, conform unei legi nescrise, cîțiva dintre cei respinși vor dovedi că sînt soldați mai buni și mai eficienți decît unii dintre cei acceptați, pentru că talentele lor speciale păruseră, în momentul alegerii, mai puțin promițătoare decît ale altora. Asta era viața în armată și toți o acceptau, fiecare întorcîndu-se la îndatoririle lui de zi cu zi cu un sentiment de regret și ușurare. Pînă la sfîrșitul zilei, cei aleși vor fi grupați și vor afla ora la care vor părăsi tabăra, nimic mai mult. Știau că vor pleca cu un autobuz. Destinația nu putea fi prea departe... Cel puțin, nu încă.

Kelly se trezi în jur de două, făcu un duș și se rase. Misiunea din după-amiaza aceea îi cerea să arate civilizat: cămașă, cravată și haină. Părului nu i-ar strica o tunsoare, dar nu mai era timp. O cămașă albă, o cravată albastră, care se asorta perfect cu blazerul albastru — imaginea tip a comis-voiajorului care pretindea că este — și, făcîndu-i un semn amical administratorului imobilului, se îndreptă spre locul unde-și parcase Scout-ul.

Șansa îi surîse lui Kelly. Găsi un loc de parcare chiar în fața spitalului și păși înăuntru, dînd ochii cu o impresionantă statuie reprezentîndu-l pe Cristos, înaltă probabil de cinci-șase metri, care-l privea cu o blîndețe nespusă — o expresie mai potrivită pentru un spital decît pentru activitatea pe care o desfășurase Kelly cu douăsprezece ore mai devreme. Făcu un tur prin sală, mereu cu spatele la statuie, pentru că nu dorea să-și tulbure conștiința cu dubii metafizice... deocamdată.

Sandy O'Toole apăru la trei și douăsprezece minute și pe chipul lui Kelly înflori un zîmbet, urmărind-o cum se

iveşte de după uşa de stejar. Zîmbetul îi muri pe buze cînd îi observă expresia feţei. În spatele ei se strecura un chirurg într-un halat verde, scund, tuciuriu, adresîndu-i-se pe un ton ridicat, în timp ce picioarele lui scurte încercau să ţină pasul cu Sandy. Kelly ezită, privind curios scena, iar Sandy se opri şi se răsuci spre cel din spatele ei, probabil plictisită de goana inutilă sau doar adaptîndu-se momentului. Doctorul era cam de înălţimea ei, poate puţin mai scund, iar fluxul vorbelor îi era atît de rapid, încît Kelly le prinse pe sărite, în timp ce Sandy îl privea în ochi cu o expresie neutră.

— Domnule doctor, am menţionat incidentul respectiv în raport, interveni ea într-un moment de acalmie al tiradei.

— N-aveai dreptul să faci asta.

Faţa fleşcăită începu să tremure, iar ochii aruncară fulgere mînioase, făcîndu-l pe Kelly să se apropie.

— Ba da, domnule doctor. Tratamentul pe care l-aţi prescris nu era corect. Eu sînt asistentă-şefă în tura respectivă şi în îndatoririle mele intră şi semnalarea erorilor de medicamentaţie.

— Îţi ordon să anulezi raportul. Nu asistentele îi dirijează pe doctori.

Urmă un torent de cuvinte pe care Kelly nu le agrea, mai ales rostite în prezenţa lui Isus. Cu fiecare clipă, furia înnegrea mai tare chipul doctorului, cuvintele erau ţipate şi personajul se apleca ameninţător spre Sandy. Dar Sandy rămase pe poziţie, refuzînd să se lase intimidată, ceea ce îl înnebunea şi mai tare pe doctor.

— Scuzaţi-mă, interveni Kelly în dispută, fără să se apropie de ei, ci doar semnalîndu-şi prezenţa şi fiind recompensat de privirea furioasă a lui Sandy O'Toole. Nu ştiu care e subiectul disputei, dar, dacă dumneavoastră sînteţi doctor, iar doamna este asistentă, aţi putea regla diferendul într-o manieră mai profesională, sugeră el cu glas blînd.

Cuvintele trecură pe lîngă urechile doctorului fără ca vreunul să intre în ele. Nimeni nu-l mai tratase pe Kelly cu un dispreţ atît de suveran de pe vremea copilăriei. Se retrase cîţiva paşi, dorind ca Sandy să-şi rezolve singură

problema, dar vocea doctorului se înțepenise în acute, trecînd acum într-o limbă pe care Kelly n-o înțelegea, amestecînd amenințările în engleză cu o bolboroseală în persană. Deși Sandy părea calmă și Kelly era mîndru de ea, totuși paloarea feței i se accentuase, iar mina impasibilă părea să ascundă o teamă adevărată. Comportamentul ei relaxat îl tulburase rău pe doctorul ale cărui gesturi și voce păreau tot mai agitate. Criza de furie culmină cu rostirea cuvintelor „curva naibii" — o sintagmă învățată probabil de la vreun localnic; apoi se opri. Pumnul care se agita de cîtăva vreme la cîțiva centimetri de nasul lui Sandy se pomeni prins în menghina labei păroase a unui munte de bărbat.

— Scuzați-mă, i se adresă Kelly pe cel mai blînd ton posibil. Aveți pe cineva aici care se pricepe să pună în ghips o mînă ruptă?

Kelly își încleștase degetele în jurul mînuței delicate a chirurgului și i-o strîngea, dar nu prea tare.

Un paznic apăru în pragul ușii, atras de zgomotul disputei. Privirea doctorului se îndreptă spre el.

— N-o să ajungă suficient de repede pentru a-ți fi de ajutor, domnule doctor. Cîte oase sînt în corpul uman, domnule? întrebă Kelly.

— Douăzeci și opt, răspunse doctorul ca un automat.

— Vrei să-ți fac cincizeci și șase?

Kelly mări presiunea.

Privirea doctorului se fixase în ochii lui Kelly și scundul chirurg desluși o expresie care nu era nici mînioasă, nici bucuroasă; omul se uita la el ca la un obiect, adresîndu-i-se pe un ton politicos, care ascundea o superioritate batjocoritoare. Dar, mai presus de toate, realizase că tipul își va ține promisiunea.

— Cere-ți scuze doamnei, îl sfătui Kelly.

— Nu mă milogesc în fața femeilor, se îmbățoșă doctorul.

Degetele îi fură strînse puțin mai tare și expresia de pe chip i se schimbă. Știa că la o nouă apăsare oasele vor începe să pîrîie.

— Domnule, ești lipsit de maniere. Dar ai un strop de timp pentru a ți le corija, zîmbi Kelly. Acum, comandă el. Te rog.

— Îmi pare rău, doamnă asistentă O'Toole, îngăimă doctorul, deloc convins de ceea ce spusese, dar marcat de umilință ca de o rană sîngerîndă.

Kelly îi eliberă mîna. Apoi își coborî privirea spre ecusonul de pe pieptul doctorului; îl citi și îl fixă din nou cu privirea.

— Nu e așa că te simți mai bine, domnule doctor Khofan? Ține minte, de acum nu mai ridici tonul la ea, cel puțin nu atunci cînd are dreptate, de acord? Și nu cumva să mai încerci vreodată s-o agresezi, s-a înțeles?

N-avea rost să-i mai explice ce s-ar fi întîmplat dacă sfatul nu i-ar fi fost fi urmat: doctorul își masa cu aplicație degetele dureroase.

— Da, de acord, bolborosi doctorul, așteptînd permisiunea de a pleca.

Kelly îi luă mîna și i-o strînse, o presiune suficientă, ca o aducere-aminte:

— Mă bucur că ai înțeles, domnule. Poți pleca acum.

Și doctorul Khofan o șterse, strecurîndu-se pe lîngă paznic fără să-i arunce o privire. În schimb, paznicul se uită la Kelly, dar nu scoase o vorbă.

— De ce ai făcut asta? întrebă Sandy.

— Ce vrei să spui? se miră Kelly, întorcîndu-și privirea spre ea.

— Mă descurcam și singură, îl asigură ea, îndreptîndu-se spre ușă.

— Bineînțeles. Dar ce s-a întîmplat? se interesă Kelly pe un ton neutru.

— I-a prescris unui bătrîn o medicamentație greșită. Omul are probleme cu gîtul și este alergic la medicamentele pe care i le-a dat. De altfel, era specificat și în fișa bolnavului, adăugă ea, cuvintele ieșindu-i șuvoi, pentru că începuse să se relaxeze. Putea să-i facă mult rău domnului Johnston. Nu e prima oară cînd se întîmplă așa ceva cu doctorul Khofan. S-ar putea ca de data asta doctorul Rosen să-i facă vînt, deși Khofan își dorește mult să rămînă aici.

Îi place să se grozăvească față de asistente și nu ne pică deloc bine chestia asta. Dar mă descurcam.

— Data viitoare îl las să-ți zdrobească nasul.

Kelly făcu un semn spre ușă. Dar chestia asta nu se va mai repeta: citise asta în ochii ticălosului.

— Și după aia? întrebă Sandy.

— O vreme nu va mai profesa. Sandy, mă irită oamenii care se comportă așa. Chiar nu-mi plac, iar agresarea femeilor este o treabă detestabilă.

— Și le aplici cîte o corecție ca asta?

Kelly îi deschise ușa.

— Nu foarte des. De obicei, sînt sensibili la avertismentele mele. Hai să fim pragmatici; într-o bătaie, și cel care atacă și cel care se apără primește lovituri. În rezolvarea pe care o propun eu, nimeni nu este lovit, rămîn resentimente, probabil, dar nimeni n-a murit din asta.

Sandy n-avea chef să mai comenteze incidentul. Era ușor enervată, apreciind că reușise să-i facă față doctorului care, pe lîngă faptul că nu era un chirurg de mîna întîi, se dovedea neglijent în tratamentul postoperatoriu. Pacienții lui erau oameni nevoiași, fără asigurări sociale, iar el se ocupa doar de cei cu probleme simple, dar asta, își dădea ea seama, n-avea nici o legătură cu subiectul disputei lor. Și sărmanii sînt tot oameni și merită aceeași îngrijire desăvîrșită. O înfricoșase. Fusese bucuroasă de intervenția lui Kelly, dar totuși se simțise ușor frustrată de faptul că nu fusese lăsată să-l pună singură la punct pe doctorul Khofan. Probabil că raportul pe care i-l făcuse va fi picătura care va umple paharul nemulțumirii în fața conducerii, iar celelalte asistente vor chicoti pe ascuns. În fond, asistentele din spital sînt ca sergenții în armată — se ocupă de toate și numai un doctor stupid s-ar încontra cu ele.

Dar astăzi descoperise o nouă fațetă a lui Kelly. Privirea pe care i-o observase și pe care n-o putea uita nu era o iluzie. În timp ce-i zdrobea mîna lui Khofan, expresia de pe chipul lui fusese... de fapt, nu i se citise nimic pe față, nici măcar amuzament pentru umilirea lepădăturii care-și spunea doctor, iar asta adusese o undă de teamă în sufletul lui Sandy.

— Ia zi, ce necazuri ai la maşină? întrebă Kelly, ieşind pe Broadway şi îndreptîndu-se spre nord.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi reparat-o.

— Da, cred că ai dreptate, acceptă Kelly cu un zîmbet.

Mă pune la încercare, îşi spuse Sandy. Întoarce lucrurile cum vrea. Cu Khofan s-a comportat ca un gangster. La început, încercase cu o voce blîndă să aplaneze conflictul, dar după aceea păruse decis să-l rezolve prin forţă. Exact aşa, fără nici o emoţie. Ca şi cum ar fi strivit un gîndac. Dar, dacă supoziţia ei era adevărată, ce fel de om era? Să fie din cauza temperamentului? Nu, îşi răspunse ea după o clipă de gîndire, probabil că nu. E un tip mult prea controlat. Un psihopat? Era un gînd care o rănea — dar nu, nici asta nu era posibil. Sam şi Sarah erau persoane foarte inteligente şi nu s-ar fi împrietenit cu un nevropat. *Atunci, ce?*

— Ei, am adus trusa de scule. Mă pricep destul de bine la motoarele Diesel. Cum merge munca, dincolo de micuţul nostru prieten?

— O zi bună, răspunse Sandy, bucuroasă că putea renunţa la gîndurile care o sîcîiau. Am ieşit cu bine dintr-un caz care ne neliniştise foarte mult. O fetiţă de culoare în vîrstă de trei ani care căzuse din ţarc. Domnul doctor Rosen a reuşit o intervenţie de excepţie. Peste o lună sau două n-o să se mai cunoască nimic.

— Sam e un bun camarad, aprecie Kelly. Nu doar un excelent chirurg, dar are şi clasă.

— La fel şi Sarah.

Bun camarad, exact cuvintele pe care le-ar fi rostit Tim.

— O mare doamnă, întări Kelly, virînd la stînga pe North Avenue. I-a fost de mare ajutor lui Pam, începu el o destăinuire pe care o regretă imediat.

Sandy îi observă expresia îngheţată, ca şi cum cuvintele pe care le auzise fuseseră rostite de o voce străină.

Va dispărea vreodată durerea? se întrebă Kelly. Imaginea lui Pam îi apăruse clară în minte şi, pentru o clipă, infinit de scurtă şi dureroasă, se amăgi că ea era lingă el, şezînd pe scaunul din dreapta. Dar nu era Pam şi

nu va mai fi niciodată. Mîinile i se încleștară pe volan, încheieturile i se albiră și el încercă să alunge amintirile din minte. Astfel de gînduri sînt ca galeriile unei mine. O curiozitate inocentă te îndeamnă să te strecori în ele, dar, cînd pericolul îți apare în față, este prea tîrziu. *Ar fi mai bine să uit totul*, își spuse Kelly, *chiar ar fi mai bine*. Dar fără amintiri, bune și rele, ce-ar fi viața și, dacă le uiți pe cele care au însemnat ceva, cum te mai poți numi om? Și ce valoare ar avea viața dacă n-ai respecta valoarea acestor amintiri?

Sandy îi citi zbuciumul de pe chip. Da, probabil că e vorba de o permanentă încercare de autodepășire, nu întotdeauna controlată. *Nu ești un psihopat. Ești sensibil la durere, pe cînd nevroticii nu sînt — cel puțin, nu la cea cauzată de moartea unui prieten. Atunci, cine ești?*

18

Interferențe

— Fă-o din nou, îi ceru Kelly.

Zrrr!

— În regulă, știu care-i problema, o asigură el.

Kelly, fără haină și cravată, cu mînecile cămășii suflecate, se aplecase deasupra motorului Plymouth-ului Satellite. De o jumătate de oră încerca să depisteze defecțiunea și mîinile pline de unsoare erau o dovadă că nu stătuse degeaba.

— Chiar așa? se miră Sandy, coborînd din mașină și scoțînd cheia din contact, un gest reflex, ridicol, pentru că mașina oricum nu putea fi pornită.

Mai bine ar lăsa-o în contact, să ia plasă eventualii hoți, își zise ea zîmbind.

— Are ceva la întrerupătorul de pornire.

— Ce mai e și ăsta? se miră ea, stînd lîngă Kelly și privind misterul de un albăstrui uleios care era motorul automobilului.

— Contactul în care pui cheia nu rezistă la un amperaj mare și se poate arde la pornirea motorului. E nevoie de un întrerupător intermediar, i-l arătă Kelly cu o cheie fixă. Asta activează un electromagnet care acționează asupra altui întrerupător de un amperaj și mai mare, care trimite electricitatea spre starter. Ai înțeles pînă acum?

— Cred că da... Mi-au spus că am nevoie de o baterie nouă.

— Cred că știi că mecanicilor le place să...

— Să se amuze pe socoteala femeilor pentru că sînt atît de nepricepute la mecanică, continuă Sandy cu o grimasă.

— Ceva în genul ăsta. Oricum, va trebui să-mi plătești și mie, o avertiză Kelly, căutînd în trusa de scule.

— Adică?

— Mă murdăresc și n-am să pot să te duc la restaurant. Va trebui să mîncăm aici, hotărî el și dispăru sub mașină, asa fercheș cum era.

Reapăru peste un minut, murdar pînă la coate.

— Încearcă acum.

Sandy se urcă la volan și întoarse cheia în contact. Bateria era puțin cam slabă, dar motorul porni aproape imediat.

— Las-o așa, să se încarce bateria.

— Care era hiba?

— Un contact imperfect. N-a trebuit decît să-l strîng.

Kelly își privi îmbrăcămintea și strîmbă din nas. La fel și Sandy.

— S-o duci la un atelier. Vor pune o șaibă de siguranță la piuliță și n-o să mai ai probleme.

— Nu trebuia să te...

— Doar mergi mîine la slujbă, nu? o liniști Kelly. Unde pot să mă spăl?

Sandy îl conduse în casă și-l îndrumă spre baie. Kelly își spălă unsoarea de pe mîini și se întoarse în salon.

— Unde ai învățat să repari mașini? îl întrebă Sandy, întinzîndu-i un pahar cu vin.

— Tata se pricepea la mecanică. Era pompier. Învăța să meșterească singur și o făcea cu plăcere. Iar eu eram pe lîngă el, trăgînd cu coada ochiului. Mulțumesc.

Kelly închină cu paharul. Nu era băutor de vin, dar licoarea nu era rea.

— Era...?

— A murit pe vremea cînd eu luptam în Vietnam, un infarct chiar în timpul unei acțiuni. Și mama s-a dus; cancer la ficat, cînd eram în liceu, îi explică Kelly pe un ton controlat, durerea fiindu-i acum doar o amintire. Moartea tatei a picat ca un trăsnet, eram foarte apropiați. Era mare fumător, asta cred că l-a dat gata. Iar eu eram în spital în momentul acela, aveam o infecție căpătată într-o

misiune. Nici n-am putut să ajung acasă. Cînd m-am însănătoșit nu mai avea rost, așa că am rămas acolo.

— Chiar mă miram că nimeni nu te-a vizitat în spital, dar n-am vrut să te întreb, comentă ușor jenată Sandy, realizînd cît de singur era Kelly.

— Am vreo doi unchi și cîțiva veri, dar nu ne vedem prea des.

Vălul începe să se ridice, își spuse Sandy. Își pierduse mama la o vîrstă fragedă — o boală necruțătoare și o moarte crudă. Probabil că totdeauna fusese un copil mare, dur și mîndru, însă neputincios în fața destinului. Soarta îi răpise prin forță toate femeile din viață lui: mama, soția, iubita. *Cît de încrîncenat trebuie să fi fost,* își spuse ea. Asta explica multe. Cînd îl văzuse pe Khofan amenințînd-o, i se păruse că avea nevoie de protecția lui. Ea era convinsă că ar fi putut regla singură incidentul, dar acum începea să-l înțeleagă puțin mai bine pe Kelly și să nu mai fie furioasă. Nu i se băgase în suflet, nu o dezbrăcase cu ochi libidinoși — Sandy detesta în mod special un asemenea comportament, deși, ciudat, astfel de maniere din partea pacienților n-o deranjau, fiind convinsă că și asta era o modalitate de a le ridica moralul. Kelly se comportase ca un prieten, înțelese ea, la fel cum ar fi procedat unul din colegii ofițeri ai lui Tim, cu un amestec de familiaritate și respect pentru persoana ei, ea fiind în primul rînd un om și abia după aceea o femeie. Sandra Manning O'Toole zîmbi în sinea ei, plăcut impresionată de comportarea lui Kelly. Deși înalt și solid, bărbatul ăsta nu-i inspira temă. Părea o observație cam nepotrivită pentru începerea unei relații, dacă spre asta vor evolua lucrurile.

Un alt zgomot anunță sosirea ziarului de seară. Kelly îl înșfăcă și, înainte de a-l arunca pe măsuța unde se odihnea serviciul de cafea, privirea lui mătură prima pagină a ziarului. Din știrile acelei zile de vară se detașa articolul referitor la asasinarea unui alt plasator de droguri. Sandy îi observă privirea care se oprise asupra articolului, parcurgîndu-l în fugă.

Controlul sporit pe care Henry îl avea asupra traficului local de droguri făcea ca ultimul distribuitor asasinat să fie unul dintre truditorii lui. Pe mort îl cunoștea doar

după poreclă și de-abia acum îi aflase numele adevărat, Lionel Hall, conform articolului din ziar. Nu-l întîlnise niciodată, dar Bandanna îi fusese recomandat ca fiind un tip deștept, unul care merita să fii cu ochii pe el. Nu suficient de deștept, își spuse Tucker. Într-o afacere ca a lui, urcușul spre succes era al naibii de abrupt, cu trepte lunecoase și un proces de selecție de un darwinism brutal, iar Lionel Hall se părea că nu făcuse față cerințelor noii sale meserii. Păcat, dar nu era ceva de mare importanță. Henry se ridică de pe scaun, trosnindu-și oasele. Se sculase tîrziu, după ce în urmă cu două zile asigurase livrarea a exact cincisprezece kilograme de „material", noul nume pe care-l adoptase pentru marfă. Călătoria cu vasul pînă la punctul de ambalare și drumul înapoi îl obosiseră destul, chiar începuseră să-i iasă pe nas, oftă Tucker, nedorind totuși să renunțe la o schemă atît de bine gîndită. Totuși, asemenea gînduri purtau în ele sămînța pericolului, iar el era conștient. De data asta se mulțumise să-și supravegheze oamenii la treabă. Rezultatul era că alți doi dintre ei aflaseră ceea ce nu știuseră pînă acum, dar el se plictisise să facă singur toată munca asta de lacheu. Îi avea la dispoziție pe truditori, niște prăpădiți care știau destul de puțin, dar cărora le era clar că prosperitatea le era asigurată doar atîta timp cît vor îndeplini ordinele. Pentru treaba asta, femeile erau mai folositoare decît bărbații. În mințile fertile ale bărbaților fermentau veleități, și cu cît inteligența era mai redusă, cu atît ambiția era mai mare. Mai devreme sau mai tîrziu, unuia dintre oamenii lui i se va urca pofta de mărire la cap și se va răscula. Prostituatele pe care le folosea erau extrem de ușor de înspăimîntat și, avîndu-le în preajmă, parcă era mai plăcut. Tucker zîmbi.

Doris se trezi pe la cinci, cu țeasta plesnindu-i de mahmureala pe care i-o lăsaseră barbituricele la care se adăugase un whisky dublu pe care i-l oferise cineva. Durerea îi spunea că va fi obligată să mai trăiască o zi, amestecul de alcool și droguri neaducînd rezultatul pe care îndrăznise să-l spere cînd, înainte de petrecere, privise

paharul şi după o ezitare îl dăduse pe gît. Îşi amintea tulbure ceea ce urmase whiskyului şi drogurilor, în mintea ei amestecîndu-se atîtea nopţi asemănătoare, încît cu greu o mai separa pe cea care trecuse de una mai veche.

Şi ei deveniseră mult mai prevăzători. Pam le dăduse o lecţie în privinţa asta. Se ridică, privind cătuşele care-i strîngeau glezna, legate cu un lanţ de un suport din zid. Dacă i-ar fi trecut prin minte, ar fi încercat să-l smulgă, o treabă căreia unei femei tinere şi în putere i-ar fi reuşit în cîteva ore de eforturi susţinute. Dar evadarea însemna moarte, cu o agonie lungă şi înfiorător de dureroasă şi, deşi îşi dorea nespus să scape de această viaţă a cărei grozăvie depăşea cele mai rele coşmaruri, totuşi frica o paraliza. Se ridică în picioare, iar lanţul începu să zăngăne. Peste cîteva clipe, Rick pătrunse în cameră.

— Salut, păpuşico, îi zîmbi tînărul, mai mult amuzat decît afectuos.

Se aplecă, îi desfăcu cătuşele şi îi indică direcţia băii.

— La duş, că ai nevoie!

— Unde ai învăţat despre bucătăria chinezească? întrebă Kelly.

— De la o asistentă care mi-a fost colegă anul trecut, Nancy Wu. Acum ţine nişte cursuri la Universitatea Virginia. Îţi place?

— Glumeşti?

Dacă cel mai scurt drum spre inima unui bărbat trece prin stomac, unul dintre cele mai desăvîrşite complimente pe care le poate primi o femeie este rugămintea pentru o nouă porţie de mîncare. Kelly se limitase la un pahar de vin, dar se năpustise asupra mîncării, atît cît îi permitea respectarea unor maniere decente.

— Ei, nu e chiar atît de bun, protestă Sandy, pe un ton care cerşea un compliment.

— E mult mai bun decît ceea ce reuşesc eu, dar, dacă te gîndeşti la o carte de reţete, ai nevoie de cineva cu gusturi mai rafinate.

Îşi ridică privirea din farfurie.

— Cîndva am stat o săptămînă în Taipei și ce mănînc acum e la fel de gustos.

— Ce căutai acolo?

— Recuperare și odihnă, un fel de vacanță spre a uita de împușcăturile zilnice.

Kelly se opri. Nu tot ce făcuseră el și prietenii săi trebuia să ajungă la urechea unei doamne. Apoi își dădu seama că oricum îl luase gura pe dinainte.

— Așa ne făcuserăm și noi planul, Tim și cu... mine, să ne întîlnim în Hawaii, dar...

Cuvintele îi muriră pe buze.

Kelly ar fi vrut să fie aproape de ea, să-i țină mîna, doar pentru a o îmbărbăta, dar îi fu teamă ca gestul să nu-i fie interpretat altfel.

— Știu, Sandy. Ei, ce altceva ai mai învățat să gătești?

— Destule. Nancy a locuit cu mine cîteva luni și mă obliga să gătesc. E un profesor minunat.

— Te cred, o asigură Kelly, ștergîndu-și farfuria. Care ți-e programul?

— De obicei, mă scol la cinci și un sfert și plec de-acasă imediat după ora șase. Îmi place să ajung cu o jumătate de oră mai devreme de schimbarea turei, să verific starea pacienților și să pregătesc totul pentru cei care vor sosi de la chirurgie. Sînt ocupată pînă peste cap... Și programul tău?

— Ei, depinde de treaba pe care o am de făcut. Cînd împușc...

— Împuști? îl întrebă Sandy surprinsă.

— Explozibili. Asta-i specialitatea mea. Pînă să-i detonezi, se pierde o groază de timp cu găsirea locului adecvat și cu amplasarea lor. De obicei, sînt și cîțiva ingineri care se în vîrtesc de colo-colo, sfătuindu-mă ce n-ar trebui să fac. Ei nu reușesc să înțeleagă că e mult mai ușor să demolezi ceva decît să construiești. Totuși, am și eu semnul meu.

— Care?

— Cînd lucrez sub apă. Puțin înainte de explozia reală, detonez niște „turnuri de aer", chicoti Kelly. Ca să se sperie peștii.

Preț de o secundă, Sandy îl privi nelămurită.

— Ah... Ca să nu-i omori?

— Corect. E o şmecherie de-a mea.

Un alt element al personalităţii lui. Ucisese oameni în război, ameninţase un chirurg cu o vătămare serioasă, chiar în faţa ei şi a unui gardian, dar îşi lua măsurile necesare pentru a proteja peştii.

— Eşti ciudat.

Kelly acceptă cu o înclinare a capului.

— Nu ucid din plăcere. Obişnuiam să merg la vînătoare, dar am renunţat. Mai pescuiesc din cînd în cînd, dar nu cu dinamită. Oricum, faptul că amplasez destul de departe tunurile de aer atenuează la maximum efectele în zona adevăratei explozii. De ce să rămînem fără o partidă de pescuit pe bune?

Era un automatism. Doris fiind uşor mioapă şi avînd ochii înceţoşaţi de şuvoiul duşului, vedea semnele de pe trup ca pe nişte simple pete de murdărie, dar nu era aşa, iar apa nu le putea îndepărta. Nu dispăreau niciodată, doar migrau în alte locuri, în funcţie de toanele bărbaţilor care o plesneau. Îşi trecu palma peste ele, iar durerea le confirmă prezenţa, amintiri ale celor mai recente petreceri, şi dintr-o dată, efortul de a se spăla i se păru inutil. Ştia că niciodată nu va mai fi curată. Duşul era bun ca să îndepărteze mizeria, nu-i aşa? Chiar şi Rick aproape că i-o spusese pe şleau, iar el era cel mai gentil dintre toţi. Oftă, pipăind semnul maroniu rămas de la una din loviturile pe care i le aplicase Rick, nu atît de dureros ca urmele mucurilor de ţigară stinse pe pielea ei, o chestie care era specialitatea lui Billy.

Ieşi de sub duş şi începu să se şteargă. Duşul era singura părticică a camerei care părea să beneficieze de o vagă curăţenie. Nimeni nu se obosise vreodată să spele chiuveta sau closetul, iar oglinda era crăpată.

— Mult mai bine, o primi Rick.

Mîna lui îi întinse o pilulă.

— Mulţumesc.

Şi începea o nouă zi, cu un drog care o smulgea din realitate, făcînd ca viaţa să-i pară, dacă nu confortabilă, cel puţin suportabilă... cel puţin... Bineînţeles, era ajutată

de prietenii ei care aveau grijă ca Doris să reziste în realitatea pe care i-o confecționaseră. Doris înghiți pilula cu o gură de apă, sperînd că efectele ei se vor face repede simțite. Viața devenea mai ușoară, problemele nu mai erau de nerezolvat și putea să-și privească propriul eu cu detașare. Înainte, distanța asta i se păruse de neacoperit, dar nu acum. Cînd Rick o încălecă, privirea ei se lipi de chipul lui zîmbitor.

— Știi că te iubesc, păpușo, susură el, desfăcîndu-i picioarele.

Un zîmbet șters cînd îi simți mîinile pe trup.

— Da.

— Dor, diseară avem o petrecere specială. Apare și Henry.

Clic. Kelly aproape că auzise declicul care-i comutase gîndurile în momentul cînd coborîse din Volkswagen, la patru cvartale de casa din piatră de pe colț. Străpungerea „liniei de demarcație" devenea o pură rutină. Prima cină în tovărășia unei alte persoane în ultimele... cinci, șase săptămîni îi crease o senzație de confort, dar acum era timpul să revină la problema care-l interesa.

Se adăposti într-un locșor de pe cealaltă parte a intersecției, ascuns și acum în umbra protectoare a unor trepte din marmură, și așteptă ca Roadrunner-ul să-și facă apariția. La fiecare cîteva minute ridica sticla de vin — avea una nouă acum, cu o poșircă roșie în locul celei albe, prefăcîndu-se că bea, în timp ce ochii pendulau necontenit în toate direcțiile, fixîndu-se din cînd în cînd și asupra ferestrelor de la etajele superioare ale clădirilor.

Unele dintre mașini îi deveniseră familiare. Recunoscu Karmann-Ghia neagră, care avusese și ea un rol în moartea lui Pam. Șoferul, un mustăcios cam de vîrsta lui, dădea tîrcoale străzii, încercînd să-și zărească plasatorul căruia i se arondase. Se întrebă ce probleme îl măcinau pe tip ca să plece de-acasă, riscîndu-și viața nu doar în momentul în sine, prin pătrunderea în viermuiala asta periculoasă, dar și pe termen lung, prin consumul de droguri. Iar banii pe care îi risipea în traficul ăsta ilicit erau încă o piatră la

temelia edificiului corupţiei şi distrugerii. Îi păsa oare de urmările gestului său? Remarcase transfomarea suferită de acest cartier ca urmare a comerţului cu droguri?

Întrebări fără răspuns, pe care şi Kelly se străduia din răsputeri să le ignore. În toată fauna care mişuna prin cartier se mai găseau şi oameni care se străduiau să-şi ducă existenţa în acest loc. Trăind de pe urma asistenţei sociale sau din slujbele meschine, oamenii vieţuiau aici într-un pericol constant, sperînd probabil într-o evadare spre locuri în care ar putea duce un trai normal. Pe cît puteau, îi ignorau pe traficanţi şi, încorsetaţi de o virtute meschină, nu le păsa nici de beţivanii ca John Kelly. Dar el îi înţelegea şi nu-i putea condamna. În medii ca astea, singura lor grijă, ca şi a lui, era să supravieţuiască. Conştiinţa socială era un lux pe care mulţi dintre cei de aici nu şi-l permiteau. Era nevoie de un minimum de securitate personală înainte de a-ţi face griji şi pentru alţii mai săraci decît tine — mai ales că erau greu de găsit unii mai nevoiaşi ca ei.

Sînt momente în viaţă cînd e o plăcere să fii bărbat, îşi spuse Henry, dichisindu-se în camera de baie. Doris avea pe vino-ncoace. Maria, longilină şi tîmpă, venea din Florida. Xantha, cea mai dependentă de droguri, aproape că nici nu conta, la fel ca Roberta şi Paula. Nici una nu era cu mult sărită de douăzeci de ani, două fiind chiar mai fragede. Toate o apă şi un pămînt, dar fiecare diferită. Îşi tampona delicat faţa cu after-shave. Ar trebui să-şi facă rost de o doamnă a casei, doar pentru el, o splendoare care să le trezească celorlalţi poftele şi invidia. Dar era o chestie periculoasă. Dacă ar proceda aşa, ar însemna că voia să epateze. Nu, situaţia actuală era perfectă. Părăsi încăperea înviorat şi relaxat. Doris lîncezea pe pat, somnolentă după actul sexual care fusese recompensat şi cu două pilule de drog, privindu-l cu un zîmbet visător, pe care el îl catalogase drept suficient de respectuos. Pusese suflet la pat, îşi consumase trăirile prin ţipete de plăcere la timpul cuvenit şi-l tratase din proprie iniţiativă, aşa cum îi plăcea lui. În fond, putea să-şi pregătească singur băutura şi era infinit mai

plăcut să fii singur cu gîndurile tale decît în compania unei curve tîmpite, o prezență mai mult decît obositoare. Din cînd în cînd, stăpînul trebuia să-și recompenseze supușii măcar simbolic, așa că se aplecă, oferind un deget buzelor ei. Ea i-l sărută apatică, urmărindu-l cu o privire tulbure.

— Las-o să doarmă, îi ordonă Henry lui Billy pe drumul spre ieșire.

— Sigur. Oricum, diseară am o livrare.

— Da?

În fierbințeala plăcerilor, uitase de programul din seara respectivă. Chiar și Tucker era om.

— „Piticul" a ieșit cu o mie mai puțin noaptea trecută. N-am zis nimic. E prima oară și mi-a spus că s-a zăpăcit la numărătoare. Pe ajutorul lui îl ține la vreo cinci metri de el. A fost ideea lui.

Tucker aprobă din cap. Era prima oară cînd „Piticul" călca pe bec; pînă acum nu făcuse nici un fel de fițe și treaba îi mergea destul de bine pe bucățica lui de trotuar.

— Fă-l să înțeleagă că nu admitem mai mult de o greșeală.

— Da, domnule.

Billy dădu din cap, privindu-l cu devotament.

— Oricum, e o treabă care rămîne strict între noi.

Asta era problema. De fapt, mai multe probleme, își spuse Tucker. Pentru început, distribuitorii lucrau pe apucate și erau puși pe o căpătuială rapidă, nerealizînd că numai regularitatea putea conferi stabilitatea afacerilor, lucru care era în interesul tuturor. Dar nenorociții de plasatori nu-și vor depăși niciodată condiția — în fond, erau niște criminali — iar el n-avea cum să-i schimbe. Din ce în ce mai des începeau să-și găsească moartea în bătăi pentru motive stupide sau în apărarea micuțelor lor teritorii. Unii erau atît de tîmpiți, încît consumau chiar din marfa pe care o aveau la vînzare. Henry fusese cît se poate de prevăzător încercînd să se dispenseze de ei și, în general, reușise. Ocazional, cîte unul mai încerca să-i forțeze mîna, văitîndu-se că a rămas în pană de bani doar ca să-l tragă în piept cu un pumn de dolari, cînd comerțul pe care-l făcea putea să-i aducă înzecit. În astfel de cazuri, tratamentul

era unul singur și Henry îl aplicase atît de frecvent și de brutal, încît de multă vreme nu avusese nevoie să-l repete. Probabil că „Piticul“ le spusese adevărul. Se arătase dispus să plătească fără comentarii penalizarea substanțială, iar ăsta era un punct în favoarea lui, la fel și faptul că în ultima vreme treaba îi mersese din plin. Oricum, va trebui supravegheat cu mare atenție cîteva luni.

Tucker era plictisit de faptul că se vedea obligat să se risipească în probleme atît de mărunte ca greșeala de calcul a „Piticului“. Știa că va trebui să-și bată capul cu un număr sporit de mici probleme meschine, asta făcînd parte din procesul natural al tranziției de la micul furnizor local la distribuitorul pe scară națională. Va trebui să transfere altcuiva o parte din autoritatea sa, de exemplu, lui Billy, pentru ca acesta să aibă un grad sporit de responsabilitate. Oare era pregătit? Bună întrebare, admise Henry, părăsind imobilul. Încă indecis în privința răspunsului, îi întinse o bancnotă de zece dolari puștiului care-i păzise mașina. Billy avea fler în relațiile cu femeile; una nu mișca în fața lui. Un tînăr alb, deștept, venind din zona minieră a Kentucky-ului, fără condamnări la activ. Ambițios. Bun coechipier. Poate că era pregătit pentru următoarea treaptă.

În sfîrșit, își spuse Kelly. Se făcuse două și un sfert cînd văzu Roadrunner-ul, după mai mult de o oră în care neliniștea lui sporise la gîndul că era posibil ca mașina să nu apară deloc. Se retrase din nou în tenebre, într-o poziție aproape verticală și întorcînd capul pentru a-și privi în voie inamicul. Billy și tuțărul lui. Rîdeau ca după o glumă bună. Celălalt se împletici, probabil că pierduse șirul paharelor. Cînd poposi pe trepte, în mînă îi fulgeră un teanc de bancnote care se risipiră în jur într-o fluturare leneșă.

Oare aici își numără banii? se întrebă Kelly. Interesant. Cei doi bărbați se aplecară pentru a culege bancnotele și Billy puse o mînă grea pe umărul celuilalt, nu chiar în glumă, dar Kelly nu reuși să-i deslușească vorbele, aflîndu-se la vreo cincizeci de metri de ei.

La ora asta din noapte, autobuzele veneau la patruzeci și cinci de minute, iar traseele lor treceau la cîteva cvartale depărtare. Și orarul de patrulare al mașinii de poliție era bine știut, iar rutina vieții în cartier era ușor de intuit. În jur de opt circulația se subția, iar pe la nouă și jumătate localnicii abandonau cu desăvîrșire străzile, baricadîndu-se cu cîte trei yale în spatele ușilor, mulțumind providenței că mai viețuiseră o zi și gîndindu-se deja la pericolele celei de mîine, care alcătuiau teatrul de acțiune al comerțului ilicit. Aproape chiar de la început, Kelly realizase că traficul pe străzi lîncezea în jurul orei două dimineața și, după o analiză riguroasă, hotărîse că știa tot ce avea nevoie. Hazardul putea introduce elemente noi. Acestea apar întotdeauna; hazardul nu poate fi prorocit, însă te poți pregăti să-l întîmpini. Alegerea unei alternative pentru rutele de evadare, o vigilență constantă și armele — astea erau elementele apărării împotriva hazardului. Oricât te-ai strădui, întotdeauna un amănunt nesemnificativ era guvernat de șansă și, oricât de neplăcut era acest adevăr, Kelly îl accepta ca pe un element al vieții normale — asta neînsemnînd că misiunea lui era cît de cît normală.

Se ridică obosit și traversă strada cu obișnuitul lui pas împleticit, îndreptîndu-se spre casa din piatră. Ușa nu era încuiată. Trecînd pe lîngă ea, aruncă o ocheadă și remarcă faptul că limba ivărului stătea pieziș. Imaginea i se întipări în mintea ocupată deja cu punerea la punct a planului de atac pentru noaptea următoare. Auzi din nou vocea lui Billy; rîsul i se filtra înăbușit prin ferestrele de la etaj, un sunet ciudat, lipsit de muzicalitate. O voce de care îi era silă și căreia îi rezervase un plan special. Pentru prima oară se afla în apropierea unuia din bărbații care o omorîseră pe Pam. Probabil chiar în preajma a doi dintre ei. Nu simțea nici un efect fizic, iar corpul îi era relaxat. Va trebui să-l lichideze ca la carte.

Ne mai vedem, băieți, își promise el în tăcere. Ăsta era următorul mare pas înainte și n-avea voie să-l rateze. Kelly depăși casa, cu privirea fixată pe cei doi „Bob", la cîteva sute de metri depărtare, perfect vizibili datorită

staturilor lor şi a străzii pe care nu se zărea nici ţipenie de om.

Era un alt test — iar el trebuia să se convingă că-l poate trece. Se îndepărtă spre nord fără să traverseze strada, pentru că, dacă ar fi urmat un drum drept pînă la ei, s-ar fi putut să-l remarce, curiozitatea putîndu-li-se repede transforma în stare de alertă. Trebuia să se apropie pe nesimţite şi, schimbînd unghiul drumului spre ţinte, în loc de a-l ţine constant, îşi crea posibilitatea de a se strecura printre maşinile parcate în faţa caselor. Doar o ţeastă, un mic contur întunecat, nimic periculos. La un cvartal de ei, traversă spre celălalt trotuar şi, profitînd de ocazie, îşi lăsă privirea să mături strada în toate direcţiile. Făcu la stînga şi se urcă pe trotuar. Era lat de vreo patru-cinci metri, punctat cu trepte din marmură care permiteau un larg spaţiu de manevră împleticelii şerpuitoare a lui Kelly. Se opri, ducînd la buze sticla din pungă, înainte de a păşi mai departe. Excelent! Încă o demonstraţie a naturii sale inofensive. Se opri din nou pentru a urina într-o gură de canal.

— Rahat! auzi vocea unui Bob, n-avea importanţă care şi nici nu se obosi să verifice.

Dezgustul transmis de cuvînt era suficient pentru a-i face pe cei doi să-şi mute privirea de la dejecţia care susura lîngă ei. Dar Kelly, insensibil la reacţia lor, chiar avea nevoie să urineze.

Amîndoi bărbaţii erau mai solizi decît el. Big Bob, plasatorul, avea vreun metru nouăzeci. Little Bob, „locotenentul“, bătea la doi metri şi era musculos, deşi începuse să facă niţică burtă de la bere sau de la prea multe dulciuri. Dar, una peste alta, amîndoi arătau formidabil, îşi spuse Kelly, reevaluîndu-şi rapid intenţiile. Să treacă pe lîngă ei şi să-i lase în plata Domnului?

Nu.

Dar trecu de primul. Little Bob se zgîia la ceva de pe partea cealaltă a străzii, iar Big Bob se rezemase de clădire. Kelly trasă o linie imaginară printre ei şi numără trei paşi înainte de a se întoarce, suficient de încet pentru a nu-i alerta. Mîna dreaptă cotrobăia sub noua lui saharianä, în timp ce efectua întoarcerea. Cînd dreapta ieşi la

lumină, stînga o acoperi, amîndouă încleștîndu-se pe crosa Coltului automat, cu trupul puțin ghemuit într-o poziție cunoscută în lumea boxului drept „a lui Weaver". Privirea îi coborî ușor pe amortizorul de zgomot. Brațele zvîcniră înainte, deblocîndu-i umerii, și manevra, executată rapid, dar nu brusc, îi aduse prima țintă drept pe linia cătării. Ochiul uman este atras de mișcare în special noaptea. Big Bob percepu gestul, știind că ceva neplăcut era pe cale să se întîmple, dar nu era sigur despre ce ar putea fi vorba. Instinctul lui de șmecheraș al străzii analiză corect situația și transmise ordinul de acțiune. Prea tîrziu. Văzuse un pistol și încercase să-și trimită mîna spre propria armă, în loc să se arunce în lături, o mișcare care, poate, i-ar fi întîrziat moartea.

Degetul lui Kelly apăsă pe trăgaci de două ori, două lovituri perfect grupate, distanțate doar de ușoara deviere dată de insesizabila tresărire a încheieturii mîinii. Ca un automat, fără să miște picioarele, se răsuci la dreapta, cu pistolul îndreptat exact spre Little Bob care, urmărindu-și șeful scurgîndu-se pe trotuar, reacționase destul de prompt, încercînd să-și scoată arma din toc. Încercase, dar nu suficient de repede. Primul glonț al lui Kelly nu fu prea reușit, nimerise cam jos și fără pagube prea mari. Al doilea însă se înfipse în tîmplă, împrăștiind bucăți din țeastă și învîrtejindu-se înăuntru ca un hamster în cușcă. Little Bob se prăbuși cu fața la pămînt. Kelly mai rămase doar cît să se asigure că amîndoi erau morți, apoi se întoarse pe călcîie și o luă la picior.

Cu ăștia, șase, își spuse el, îndreptîndu-se spre colțul străzii, inima domolindu-i-se după puseul de adrenalină, în timp ce aranja pistolul la locul lui, lîngă cuțit. Era două și patruzeci și șase cînd Kelly pășea pe drumul de întoarcere spre casă.

Acțiunea nu pornise cu dreptul, își zîmbeau în barbă infanteriștii marini. Autobuzul care-i transporta avusese o pană și „scurtătura" pe care o alesese șoferul îi scosese exact în spatele unui ambuteiaj în traficul rutier. În fine, puțin după ora trei, ținîndu-se strîns de Jeepul care-i pilota, autobuzul ajunse la destinația finală, baza din

Quantico a Forțelor Navale. Infanteriștii marini se îndreptară spre o baracă izolată din care răsunau sforăiturile locatarilor și-și aleseră priciurile, pregătindu-se pentru un somn binemeritat. Oricît de interesantă, incitantă și periculoasă ar fost fi misiunea, începutul nu era decît încă una din nenumăratele zile în uniformă verde.

Se numea Virginia Charles și nici noaptea ei nu se scurgea prea bine. Locuia doar la cîțiva kilometri de Spitalul St. Agnes, unde lucra ca asistentă. În seara aceea rămăsese mai mult la spital; schimbul ei întîrziase, iar ea nu dorise să lase nesupravegheate paturile de care răspundea. Deși lucra de peste opt ani în același schimb, nu știuse că orarul autobuzului pe care-l lua în mod regulat suferise modificări și, ratîndu-l, îl așteptase pe următorul preț de o eternitate sau, cel puțin, așa i se păruse. Acum cobora din autobuz, două ore mai tîrziu decît ora obișnuită, pierzînd și „Tonight Show“ pe care-l urmărea cu religiozitate în fiecare seară. Avea patruzeci de ani, divorțase de un bărbat care o lăsase cu doi copii — unul soldat, din fericire în Germania și nu în Vietnam, celălalt în ultima clasă de liceu — și nu avea nimic altceva. Deși avea un salariu modest, în baza contractului negociat de sindicat, reușise să ofere o viață decentă celor doi fii, găsind chiar și timp să le supravegheze prieteniile și învățătura.

Coborînd din autobuz și ajunsă de oboseală, se întrebă pentru a nu știu cîta oară dacă n-ar fi cazul ca o parte din economiile ei să ia drumul achiziționării unei mașini. Dar mașina trebuia asigurată, iar fiul mai tînăr și-ar fi dorit s-o conducă și el — cheltuiala ar fi fost mai mare și ea ar fi avut un motiv de neliniște în plus. Poate peste cîțiva ani, cînd cel mic va intra și el în armată — singura lui speranță pentru a-și continua studiile, o dorință pentru a cărei realizare ea nu va avea niciodată banii necesari.

Deși simțea plumbul oboselii în picioare, se deplasa cu pași repezi și cu simțurile în alertă. Cît de mult se schimbase cartierul. Toată viața locuise în această zonă și își reamintea străzile animate, dar pe care te simțeai în

siguranță, precum și vecinii prietenoși. Încă păstra în minte o seară liberă de miercuri cînd mersese pe jos pînă la Biserica New Zion A.M.E. — o plimbare irepetabilă datorită programului pe care-l avea la serviciu — fără cea mai mică umbră de neliniște. Dar se consolă la gîndul banilor pe care îi va primi pentru cele două ore suplimentare, lăsîndu-și privirea să mături strada în căutarea pericolului. Doar cîteva sute de metri, se îmbărbătă ea. Iuțise pasul și pufăia dintr-o țigară, spunîndu-și că trebuia să fie calmă. Fusese tîlhărită — termenul în argoul local actual era „călărită“ — de două ori în ultimul an, de fiecare dată de drogați care aveau nevoie de bani pentru obișnuințele lor costisitoare și singurul lucru bun al acestor evenimente se rezumase la o pildă utilă pentru fiii ei. De altfel, nici nu fusese păgubită de prea mulți bani. Întotdeauna Virginia Charles avea asupra ei doar o sumă modică, suficientă pentru biletele de autobuz și o cină la restaurantul spitalului. Demnitatea ei avusese de suferit, dar durerea i se topise în amintirea timpurilor mai frumoase pe care le trăise cartierul, acum populat de cei fără de lege. Încă un bloc, se încurajă ea, dînd colțul străzii.

— Hei, coană mare, fă-te cu niște bani, îi ceru o voce chiar în spatele ei.

Văzuse silueta din umbră și încercase să treacă de ea, fără să întoarcă privirea, ignorînd-o, în speranța că va fi tratată la fel, dar genul ăsta de amabilitate începuse să devină rar. Continuă să înainteze cu capul între umeri, ordonîndu-și să pășească mai departe și încercînd să se convingă că nu era în stilul vagabonzilor de pe stradă să atace o femeie pe la spate. O mînă pusă pe umăr îi risipi convingerea.

— Dă-mi banii, curvo, continuă vocea, nici măcar nervoasă, ci doar rostind o comandă uzuală pe un ton neutru, care definea noile reguli ale străzii.

— Băiete, n-am decît cîțiva dolari, se precipită Virginia Charles, strîngîndu-și și mai mult umerii și pășind mai departe, fără să întoarcă privirea, pentru că mișcarea îți oferea siguranță.

Apoi auzi sunetul acela de rău augur.

— Te tai, o avertiză vocea, la fel de calmă, explicîndu-i curvei tîmpite cît de mizerabilă este viața.

Sunetul o speriase. Se opri, bolborosind în șoaptă o rugăciune, și deschise geanta. Se răsuci încetișor, mai mult furioasă decît speriată. Ar fi putut să țipe și, doar cu puțini ani înainte, asta ar fi însemnat ceva. Țipetele ar fi fost auzite, capetele s-ar fi ițit pe la ferestre și bărbații poate că ar fi ieșit să-l vîneze pe agresor. Acum îl vedea clar; era doar un puști, șaptesprezece sau optsprezece ani, cu o privire lipsită de viață, tipică drogaților, dar în care se deslușea aroganța celui care stăpînea situația. Bine, oftă ea, dă-i banii și hai acasă. Scormoni în geantă și scoase o bancnotă de cinci dolari.

— Cinci dolari?

Tinerelul strîmbă din nas.

— Am nevoie de mai mult, curvo. Hai, ieși cu ei, altfel te tai.

Privirea lui o sperie, făcînd-o să-și piardă pentru prima oară sîngele rece și să insiste:

— E tot ce am.

— Scoate-i sau te fac bucăți.

Kelly dăduse colțul doar la cîțiva metri de mașina lui și tocmai începea să se relaxeze. Intrase pe stradă fără să fi avut nici cel mai mic avertisment, dar, la nici cinci metri de Volkswagenul lui, erau doi oameni și o străfulgerare reflectată de lumină îl avertiză că unul dintre ei avea cuțit.

Printre dinți îi scăpă o înjurătură. Doar luase o decizie odată pentru totdeauna. Nu putea să salveze întreaga omenire și nici n-avea de gînd să încerce. Să împiedici comiterea unei crime pe stradă este un excelent subiect pentru un reportaj TV, dar el se pregătea să joace o partidă mult mai serioasă. Însă nu luase în considerare că un incident s-ar putea produce lîngă mașina lui.

Se opri brusc, privind, în timp ce mintea lucra cu febrilitatea dictată de fluxul de adrenalină care-l străbătea. Dacă incidentul ar degenera în crimă, poliția și-ar face apariția imediat, ar putea rămîne ore întregi, iar el lăsase două cadavre în urmă la cinci sute de metri — nici măcar

atît, deoarece drumul lui pînă aici nu urmărise o linie dreaptă, ci șerpuise destul de mult. Un puștan — cu spatele la Kelly — se încleștase de brațul unei femei și agita un cuțit. O împușcătură de la șase metri era un fleac, chiar și în întuneric, dar nu cu un calibru 22 care penetrează prea mult, și nu cu un inocent în spatele țintei. Femeia purta un fel de uniformă și era mai în vîrstă, în jur de patruzeci de ani, aprecie Kelly, îndreptîndu-se spre ei. Apoi lucrurile luară o altă turnură. Puștiul îi crestă brațul femeii — un roșu clar în strălucirea becurilor de pe stradă.

Virginia Charles icni de durere cînd cuțitul mușcă din carnea brațului și încercă să se smulgă din strînsoare, lăsînd să-i cadă bancnota de cinci dolari. Cealaltă mînă a puștiului i se încleștă pe gît, iar ea îi urmărea ochii care păreau să hotărască următorul loc în care se va înfige cuțitul. Apoi ochii ei zăriră mișcarea unei siluete, la vreo cinci metri, probabil un bărbat și, pradă unei panici nebune, încercă să strige după ajutor. Strigătul muri într-un geamăt, suficient de tare ca tînărul să-l înregistreze. Ochii ei erau fixați pe ceva... pe ce?

Puștiul se răsuci și zări un bețivan care se împleticea la vreo trei metri de el. Ceea ce fusese un semnal de alarmă, prompt și automat, se stinse într-un zîmbet leneș.

Rahat! Lucrurile nu mergeau prea bine. Kelly își ținea capul plecat, dar ochii nu i se dezlipeau de tînăr, simțind că nu reușea să controleze pe deplin evenimentul.

— Boschetarule, poate ai tu ceva lovele? se interesă puștiul, îmbătat de putere și, pofticios, făcu un pas spre bărbatul care trebuia să aibă mai mulți bani decît prăpădita aia de infirmieră.

Kelly nu se așteptase la mișcarea asta, neprevăzută în schema pe care o plănuise. Încercă să scoată pistolul, dar amortizorul se agăță în căptușeala hainei. Tîlharul înțelese exact intenția gestului. Încă un pas, mult mai iute, și începu să întindă mîna în care avea cuțitul. Nu mai era timp de scos pistolul. Kelly se opri, se retrase cu o

jumătate de pas şi se fixă bine pe picioare, într-o poziţie verticală.

Cu toată agresivitatea sa, banditul nu era prea îndemînatic. După un prim atac nereuşit, rămase surprins de cît de uşor eschivase beţivul pentru ca, în clipa următoare, să-l vadă pătrunzînd în interiorul arcului pe care-l descria cuţitul lui. O directă de dreapta îndesată îi plesni plexul solar, izgonindu-i aerul din plămîni, amorţindu-l şi atenuîndu-i reacţia, mişcările fiind rezultate mai mult din inerţie. Braţul în care avea cuţitul se năpusti orbeşte, în timp ce tînărul se chircea de durere. Kelly îi prinse mîna, ajutînd mişcarea de extensie a braţului şi răsucindu-l, apoi păşi peste trupul prăbuşit cu faţa pe trotuar. O trosnitură sinistră anunţă dislocarea umărului şi Kelly mări presiunea, transformînd braţul într-o bucată inertă de oase şi carne.

— De ce nu vă duceţi acasă, doamnă? îi propuse Kelly Virginiei Charles, întorcîndu-se cu spatele şi sperînd că nu reuşise să-i vadă prea bine chipul.

În mod normal, nici n-ar fi avut cum, se încurajă Kelly: doar se mişcase cu viteza luminii.

Doamna Charles se aplecă pentru a ridica bancnota de cinci dolari de pe trotuar şi plecă fără să scoată un cuvînt. Kelly o urmări cum se îndepărtează, neinteresînd-o ce se întîmpla în spate. Părea încă şocată şi cu mîna dreaptă îşi proteja braţul stîng rănit. Kelly era bucuros că nu trebuia s-o ajute. Era al dracului de sigur că va chema pe cineva, cel puţin o ambulanţă, şi indiscutabil că ar fi trebuit s-o ajute, aşa rănită cum era, dar riscurile se acumulau mai rapid decît putea el să le facă faţă. Tîlharul începuse să geamă, durerea de la umărul smuls străpungînd acum ceaţa protectoare a narcoticelor. Iar el, fără doar şi poate, îi văzuse foarte bine chipul.

Rahat, mormăi Kelly. În fond, lovise o femeie şi încercase să-l atace cu un cuţit pe Kelly — două încercări nereuşite de asasinat. Indiscutabil, nu era la prima încercare. În seara aceea se arătase neinspirat în alegerea jocului şi a locului de desfăşurare, iar greşelile acestea se

plătesc. Kelly smulse cuțitul din mîna inertă și i-l împlîntă la baza craniului, lăsîndu-l acolo. Peste un minut, Volkswagenul era la cîteva sute de metri.

Șapte, își spuse Kelly, cotind spre est.

Rahat.

19

O relativă îndurare

Devenise o chestie mai de rutină decît cafeaua și brioșa de la micul dejun, zîmbi cinic locotenentul Ryan. Încă doi traficanți lichidați, fiecare împușcat în cap cu două gloanțe de calibrul 22, dar de data asta nu fuseseră jefuiți de bani. Nici pomeneală de cartușe primprejur, nici un semn evident de luptă. Unul apucase să ducă mîna spre pistol, dar nu reușise să-l scoată. Chestia asta ieșea din tipar; tipul cel puțin mirosise pericolul și încercase să reacționeze, ineficient însă. Urmase un apel radio de la cîteva blocuri depărtare și el cu Douglas se grăbiseră spre locul acela, lăsîndu-i pe mai tinerii lor colegi la locul primelor crime. Celălalt caz părea interesant, așa susținea polițistul care lansase apelul.

— Hopa! se miră Douglas, coborînd primul din mașină.

Rareori aveai ocazia să vezi un cuțit intrat pînă-n plăsele într-o ceafă, cu mînerul semănînd cu clapeta unei cutii poștale.

— Ăștia nu se țin de glume!

Crimele uzuale în această parte a orașului, de fapt, în orice parte a oricărui oraș, erau urmările unor conflicte domestice. Oamenii ucideau membri ai familiei sau prieteni apropiați, ca urmare a unor dispute deosebit de banale. Anul trecut, de Ziua Recunoștinței, un tată își ucisese fiul din cauza unui copan de curcan. Crima al cărei motiv fusese o bucată de crab pane era crima favorită a lui Ryan — nu din cauza ridicolului care o făcea

amuzantă, ci pentru că era o exagerare monstruoasă a unui incident banal. În toate cazurile, în mod obișnuit, factorii declanșatori erau alcoolul și viața lipsită de orizont care transforma obișnuitele certuri de familie în probleme extrem de importante. *N-am vrut* era scuza cel mai des auzită, urmată de *de ce n-a cedat și el un pic?* Tristețea care se degaja din astfel de evenimente acționa ca un acid asupra sufletului lui Ryan. Uniformitatea oamenilor n-ar trebui să se sfîrșească ca niște variațiuni pe o singură temă. Erau mult mai prețioase, o lecție pe care o învățase în Normandia și în pădurile troienite de lîngă Bastogne pe vremea cînd era un tînăr parașutist în regimentul 101 aeropurtat. Criminalul tipic dădea vina pe soarta care-l împinsese la un gest pe care nu-l dorise, iar asasinarea prietenului sau a ființei dragi îi trezeau adeseori remușcări și, astfel, crima distrugea două vieți. Dar astea erau crimele pasionale sau cele ale unor minți rătăcite — de fapt, majoritatea crimelor se încadrau aici. Dar nu și cea pe care o anchetau.

— Ce dracu' s-a întîmplat cu brațul lui? îl întrebă pe doctor.

Urmele înțepăturilor de la injecții erau evidente, dar ciudățenia consta în faptul că brațul suferise o răsucire într-o rotație completă, iar Ryan se holbă fără să înțeleagă.

— Se pare că umărul victimei a fost dislocat. De fapt, e sfărîmat, continuă doctorul după un moment de gîndire. Strînsoarea a fost teribilă, i-a zdrobit și pumnul. Agresorul a ținut brațul cu ambele mîini și aproape că i l-a scos din umeri, ca și cum ai rupe o creangă dintr-un pom.

— Karate? întrebă Douglas.

— Ceva în genul ăsta. Mișcarea asta l-a cam terminat. Iar cauza morții o vedeți și voi.

— Domnule locotenent, veniți aici, se agită un sergent. Dînsa este Virginia Charles și locuiește în blocul celălalt. Ea ne-a semnalat crima.

— Vă simțiți bine, domnișoară Charles? se interesă Ryan.

Un infirmier îi refăcuse bandajul pe care și-l aplicase pe brațul rănit, iar fiul ei, licean în ultimul an la Dunbar,

era lîngă ea, privind victima de pe trotuar fără urmă de compasiune.

După patru minute, Ryan era burduşit cu informaţii substanţiale.

— Un beţiv, spuneţi?

— Da, asta e sticla pe care a aruncat-o, făcu ea un semn cu mîna.

Douglas o ridică cu o grijă infinită.

— Puteţi să-l descrieţi? întrebă locotenentul Ryan.

Rutina era atît de exasperant de normală, încît parcă s-ar fi aflat în oricare din bazele Marinei Militare, de la Lejeune la Okinawa. Zilnic o duzină de exerciţii, urmate de o alergare, fiecare ţinînd pasul şi cadenţa fiind impusă de cel mai vîrstnic dintre caporali. Simţeau o bucurie perversă cînd treceau pe lîngă formaţiile în care se antrenau proaspeţii sublocotenenţi, absolvenţi ai „cursurilor pentru ofiţeri", şi aproape că nu-şi mai încăpeau în piele de plăcere cînd depăşeau plutoanele formate din fetele care doreau să ajungă ofiţeri şi participau, pe timpul verii, la un curs intensiv la Quantico. Aproape opt kilometri de alergare, trecînd pe lîngă toate clădirile destinate procesului educaţional — care evocau numele unor infanterişti marini morţi la datorie — apropiindu-se de Academia FBI, întorcîndu-se puţin pe şoseaua principală şi părăsind-o pentru a intra în pădure, spre locul de antrenament. Rutina din fiecare dimineaţă reuşea doar să le aducă aminte că sînt infanterişti marini, iar lungimea alergării aducea un punct în plus, transformîndu-i din Forţă de Recunoaştere în infanterişti marini a căror normă echivala cu un barem olimpic. Fură surprinşi văzîndu-l pe generalul care-i aştepta, ca să nu mai vorbim de bazinul cu nisip şi setul de leagăne şi balansoare.

— Bun venit la Quantico, infanterişti marini, le ură Marty Young, după ce soldaţii se răcoriseră cîteva clipe şi li se ordonase să rămînă în poziţie de repaus.

Puţin mai departe, privindu-i şi ascultînd, erau doi ofiţeri navali în scînteietoare uniforme albe şi doi civili.

Privirile soldaților se îngustară, iar misiunea lor deveni dintr-o dată foarte interesantă.

— La fel ca în fotografii, observă Cas pe un ton potolit, panoramînd locul de antrenament; știau oare care este subiectul lecției?

— Ce nevoie era de locul de joacă?

— A fost ideea mea, răspunse Greer. Și Ivan are sateliți. Programele aeriene pentru următoarele șase săptămîni sînt plasate în interiorul Clădirii A. Nu știu cît de bune sînt sistemele lor de înregistrare, dar plec de la premisa că sînt la fel de bune ca ale noastre, de acord? Îi arăți celuilalt ce și-ar dori să vadă sau îl ajuți să ghicească mai ușor. Orice loc de joacă are și o parcare.

Programul exercițiului era deja fixat. În fiecare zi, noii veniți vor muta mașinile la întîmplare, iar în jurul orei zece vor scoate manechinele din automobile și le vor aranja pe lîngă echipamentul pentru joacă. Între orele două și trei, mașinile vor fi din nou deplasate și manechinele rearanjate. Bănuiau, pe bună dreptate, că manipulanții mașinilor și ai manechinelor se vor distra de minune.

— Și cînd totul s-a terminat, chiar devine un loc de joacă adevărat? întrebă Ritter, răspunzîndu-și apoi singur: La naiba, de ce nu? Excelentă treabă, James.

— Mulțumesc, Bob.

— Pare cam mic, obiectă amiralul Maxwell.

— Dimensiunile au fost respectate cu rigurozitate, cu o marjă de plus-minus opt centimetri. Am trișat un pic, îl avertiză Ritter. Avem un manual sovietic referitor la aceste locuri. Generalul Young a făcut o treabă de nota zece.

— Ferestrele din Clădirea C nu au geamuri, observă Casimir.

— Verifică fotografiile, Cas, îi sugeră Greer. Nu prea există geamuri. Clădirea asta are doar jaluzele, ici și colo. Iar aici, la ferestrele din spate — arătă cu degetul spre Clădirea B — sînt gratii. Noi le-am făcut din lemn, ca să le putem îndepărta mai tîrziu. Pentru aranjamentele interioare am mers mai mult pe ghicite, dar avem cîțiva oameni care au scăpat din prizonierat și le-am modelat în funcție de informațiile primite de la ei. Nu e chiar o scamatorie.

Infanteriştii marini priveau curioşi în jur, după ce mai aflaseră cîte ceva despre misiune. Cea mai mare parte a planului le era deja cunoscută şi cumpăneau cum ar putea să aplice cunoştinţele acumulate în lecţiile operaţionale de luptă de pe acest straniu teren de joacă înţesat cu manechine ai căror ochi albaştri, de păpuşă, le vor urmări antrenamentul. Grenade M-79 pentru demolarea turnurilor de gardă, grenade de fragmentare prin ferestrele bărăcilor. Mitraliere care vor revărsa un şuvoi fierbinte... „Soţiile" şi „copiii" vor asista la repetiţie şi nu vor povesti nimănui.

Locul fusese ales cu grijă, datorită asemănării cu celălalt amplasament — infanteriştii marini n-aveau nevoie să li se spună asta; aşa trebuia să fie — iar cîţiva priveau spre dealul care se înălţa la vreo opt sute de metri de amplasament. De sus, aveai o perspectivă a întregii zone. După discursul de bun sosit, oamenii se împărţiră în unităţi prestabilite, depozitînd armele. În locul puştilor Ml6A1, aveau carabine CAR-15, mai scurte, mai uşor de manevrat şi mai utile la un atac de aproape. Lansatoarele de grenade erau M-79 standard, cu cătările vopsite cu tritiu radioactiv pentru a străluci în întuneric, iar grenadierii aveau bandulierele burduşite cu muniţie de exerciţiu, deoarece repetiţia cu arme începea imediat. Prima repetiţie se desfăşura pe timpul zilei, ca să-şi intre în mînă şi să-şi testeze eficienţa, dar imediat după aceea antrenamentele se vor desfăşura doar noaptea — o schimbare a programului pe care generalul neglijase să le-o comunice. In orice caz, era evident. O misiune ca asta nu se putea realiza decît noaptea. Pentru a se familiariza cu ţintele, soldaţii se deplasară pînă la cel mai apropiat aliniament de tragere. Ţintele — ramele unor ferestre — erau deja pregătite pentru şase dintre ei. Grenadierii se încurajară din priviri şi expediară prima încărcătură. Unul dintre ei, spre ruşinea lui, dădu greş. Ceilalţi cinci, după ce se asigurară că în spatele ramelor ţintite de ei apăruseră nişte norişori albicioşi, începură să-l ia peste picior.

— În regulă, în regulă, doar să-mi intru în mînă, se apără caporalul, plasînd apoi cinci lovituri prin țintă în patruzeci de secunde. Era cam lent — în noaptea trecută dormise pe apucate.

— Mă întreb cît de puternic trebuie să fii ca să reușești o chestie ca asta? întrebă Ryan.

— E al dracului de sigur că n-a fost Wally Cox, îl asigură doctorul. Cuțitul a secționat măduva spinării exact în locul de intrare în osul medular. Moartea a fost instantanee.

— Deja îl făcuse ferfeniță pe tip. Umărul e chiar atît de rău atins pe cît pare? întrebă Douglas, retrăgîndu-se cîțiva pași pentru a-l lăsa pe fotograf să-și termine treaba.

— Probabil mai rău. O să ne uităm la el, dar fac pariu că întreaga structură e distrusă. O ruptură ca asta nu mai poate fi reparată, în nici un caz integral. Cariera lui de jucător de base-ball se încheiase chiar înainte de a se fi pomenit cu un cuțit în ceafă.

Alb, în jur de patruzeci de ani, păr negru, lung, nu prea înalt, murdar, își zise Ryan, privindu-și însemnările.

— Puteți să vă duceți acasă, doamnă, îi comunică el Virginiei Charles.

— În momentul în care ea s-a îndepărtat de trotuar, victima încă trăia, interveni Douglas, oprindu-se lîngă locotenent. Apoi i-a luat cuțitul și i l-a returnat într-o manieră mai specială. Em, în ultima săptămînă ne-am pricopsit cu patru asasinate, opere ale unor experți, și cu șase cadavre.

— Patru stiluri de lucru diferite. Doi tipi legați, jefuiți și executați cu un revolver de calibrul 22, nici o urmă de luptă. Altul a recepționat în plin cartușul unei arme de vînătoare, jefuit și el, n-a apucat nici să răsufle, darămite să se apere. Noaptea trecută alți doi, probabil tot cu un calibru 22, n-au fost legați și nici jefuiți, ba chiar se pare că mirosiseră pericolul. Toți erau distribuitori. Dar ăsta de acum nu e decît un vagabond. Nu ține, Tom.

Dar mintea lui Ryan deja începuse să lucreze pe această neconcordanță.

— Ăsta are cazier?

Sergentul în uniformă îi răspunse:

— Un drogat. O acuzație de scandal în loc public, de șase ori arestat pentru furt. Dumnezeu știe ce altceva a mai făcut.

— Nu se potrivește, mormăi Ryan. Nimic nu se leagă și, dacă vorbim de un tip într-adevăr șmecher, cum de și-a permis să fie văzut, de ce a lăsat-o să plece, de ce a vorbit cu ea — la dracu', pentru ce l-a lichidat pe nenorocitul ăsta? Se poate desluși vreo schemă?

Nici vorbă de schemă. Sigur, cele două perechi de plasatori fuseseră lichidate cu un calibru 22, dar asta era arma preferată a nelegiuiților străzii și doar una dintre perechi fusese jefuită; a doua nu, iar grupajul împușcăturilor nu mai fusese atît de incredibil de precis, deși tot cîte două cartușe le perforaseră țestele amîndurora; celălalt plasator, și el jefuit, fusese omorît de glonțul unei puști de vînătoare.

— Atenție, avem arma crimei și sticla de vin și pe amîndouă sau cel puțin pe una vom găsi ceva amprente. Oricine ar fi tipul ăsta, e al dracului de sigur că n-a fost prea grijuliu.

— Un boschetar cu simțul dreptății, Em? pufni Douglas. Cel care l-a lichidat pe drogatul ăsta...

— Da, da, știu. Nu era Wally Cox.

Dar cine să fie și cu ce dracu' se ocupa?

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru mănuși, răsuflă ușurat Kelly, în timp ce-și admira vînătăile de pe brațul drept. Se lăsase furat de mînie, o chestie destul de prostească. Trecînd în revistă incidentul, realiză că fusese confruntat cu o situație dificilă. Dacă ar fi asistat pasiv la asasinarea femeii sau la vătămarea ei gravă, iar apoi s-ar fi urcat în mașină și ar fi șters-o, în primul rînd nu și-ar fi iertat niciodată comportamentul și în al doilea, dacă cineva i-ar fi zărit mașina parcată lîngă locul incidentului, mai mult ca sigur că numele lui ar fi figurat pe lista posibililor suspecți. Ultima parte a raționamentului îi trezi un rînjet dezgustat. Acum chiar putea fi suspectat de crimă. Mă rog, cineva

tot trebuia să fie. Cum sosise acasă, se proţăpise în faţa oglinzii, aşa deghizat cum era. Indiferent ce se întipărise în privirea femeii, nu-l văzuse pe John Kelly, ci un chip umbrit de o barbă deasă, ascuns sub o perucă lungă şi soioasă, îmbîcsit de murdărie. Gheboşeala pe care o mimase îl făcea mai scund cu nişte centimetri. Lumina de pe stradă era cam chioară, iar singura dorinţă a femeii fusese de a o şterge cît mai repede de la locul crimei. Îşi amintea că lăsase sticla de vin să-i cadă din mînă pentru a para mai uşor lama cuţitului. Apoi, în vîltoarea evenimentelor, uitase de ea şi n-o mai recuperase. *Tîmpit!* mîrîi enervat Kelly.

Ce-ar putea să afle poliţia? Descrierea fizică nu era un motiv de îngrijorare. Purtase mănuşi chirurgicale care nu se rupseseră, iar vînătăile de pe mîini nu sîngeraseră. Mai presus de orice, nu atinsese niciodată sticla decît cu mîinile înmănuşate. Era sigur de asta pentru că era una din măsurile de siguranţă pe care le hotărîse de la început. Poliţia va şti doar că un beţiv ucisese un drogat; dar străzile erau pline de beţivani, iar el mai avea nevoie de o singură noapte. Asta însemna că va fi obligat să modifice schema operaţională şi că misiunea din noaptea aceea va fi mai periculoasă decît ar fi trebuit, dar informaţiile despre Billy erau prea bune pentru a nu profita de ele, iar ticălosul, alertat, poate că va fi suficient de deştept ca să-i treacă prin cap să-şi modifice propria rutină. Folosea diferite case pentru a număra banii pe care-i colecta sau era vorba doar de una pe care o schimba la cîteva nopţi? Dacă supoziţia era exactă, orice amînare cu o zi sau două putea fi catastrofală, toată activitatea lui de recunoaştere ducîndu-se pe apa sîmbetei, obligîndu-l la un nou start într-o altă deghizare — dacă ar mai reuşi să găsească ceva la fel de eficace, ceea ce era puţin probabil în viitorul imediat. Kelly se gîndea că ucisese şase oameni pentru a ajunge aici — al şaptelea era o greşeală şi nu conta... poate doar pentru femeia aceea, oricine ar fi fost. Respiră adînc. Dacă ar fi asistat nepăsător la rănirea sau chiar la asasinarea ei, cum ar mai fi fost în stare să se privească în oglindă? Era convins că alesese cea mai bună soluţie într-o situaţie dificilă. Ghinionul face şi el parte din regula jocului. Neşansa sporise riscul, dar nu-l preocupase

siguranța personală, ci reușita misiunii. Era momentul să lase la o parte gîndurile astea. Avea și alte responsabilități. Ridică receptorul și formă un număr de telefon.

— Greer.

— Clark, anunță Kelly.

Cel puțin, chestia asta era încă amuzantă.

— Ai întîrziat, îl admonestă amiralul.

Apelul trebuia făcut înainte de prînz, iar stomacul lui Kelly se răzvrăti un pic la dojană.

— Nici o problemă, abia am venit. În curînd o să avem nevoie de tine. A pornit!

Iute al naibii, își spuse Kelly.

— În regulă, domnule.

— Sper că ești în formă. Dutch pretinde că da, continuă James Greer pe un ton amabil.

— Cred că o să fac față, domnule.

— Ai mai fost la Quantico?

— Nu, domnule.

— Adu-ți vasul. Au un chei pentru oaspeți și o să stăm la taifas. Duminică dimineața. La zece fix. O să fim acolo, domnule Clark.

— Da, domnule comandant.

Kelly auzi zgomotul receptorului pus în furcă.

Duminică dimineața. Nu se așteptase la asta. Lucrurile se precipitau și misiunea cealaltă devenea extrem de urgentă. De cînd nu se mai urnise birocrația guvernamentală atît de repede? Oricare ar fi fost motivul, Kelly era direct afectat.

— Urăsc asta, dar așa lucrăm, se disculpă Grișanov.

— Chiar nu faceți nici o mișcare fără radarul vostru terestru?

— Robin, au fost și niște discuții ca ofițerul care răspunde de controlul interceptării să dea ordinul de foc. Iți dai seama, tipul ăsta e pe pămînt, într-o cabină insonorizată...

Dezgustul din vocea lui era evident.

— E ca și cum l-ai transforma pe pilot într-un simplu șofer, protestă Zacharias. Trebuie să ai încredere în piloții tăi.

Voi face tot posibilul ca bărbatul ăsta să le poată vorbi celor din statul-major al generalului, își spuse Grișanov cu cinism. *Pe mine nu mă vor asculta. Dar pe el, da.* Conaționalii săi, chiar dacă tot timpul plănuiau cum să se războiască și să-i înfrîngă pe americani, aveau un respect imens pentru ideile și practicile lor.

— E o combinație de factori. Noile escadrile de vînătoare vor fi desfășurate de-a lungul graniței cu China. Vezi...

— Ce vrei să spui?

— Nu știai? Ne-am războit de trei ori anul ăsta cu chinezii, pe rîul Amur și ceva mai la vest.

— Ei, nu se poate!

Știrea părea incredibilă, iar americanul era stupefiat.

— Doar sînteți aliați!

Grișanov pufni.

— Aliați? Prieteni? Da, probabil că din afară dăm impresia că toate țările socialiste sînt la fel. Amice, noi și chinezii sîntem dușmani de secole. Nu citești istorie? De o bună perioadă îl sprijinim pe Ceang împotriva lui Mao — i-am instruit și armata. Mao ne urăște. Am făcut o tîmpenie cînd le-am furnizat reactoare, iar acum ei și-au pus la punct armele nucleare. Ce părere ai, rachetele lor pot ajunge în țările noastre? Au în dotare bombardiere TU-16 — „bursuci“, cum le spuneți voi. Crezi că pot să bată pînă în America?

Zacharias știa răspunsul.

— Bineînțeles că nu.

— Dar te asigur că pot ajunge deasupra Moscovei, cu o încărcătură de jumătate de megatonă. Ăsta e motivul pentru care regimentele noastre de MIG-uri sînt la granița chinezească. De-a lungul acestei axe n-avem o adîncime strategică. Robin, am avut niște ciocniri grozave cu ticăloșii ăștia galbeni, chiar la nivel de divizie. Iarna trecută le-am dat peste cap încercarea de a ne lua o insulă. Ei au început, ne-au omorît un batalion de grăniceri și le-au mutilat cadavrele — de ce-au făcut asta, Robin? Crezi că din cauză că grănicerii aveau părul roșu sau pentru că erau pistruiați? întrebă Grișanov pe un ton caustic, citînd textual un articol furibund din *Steaua Roșie*.

Lucrurile căpătaseră o întorsătură ciudată. Rusul rostea adevărul, dar îi era mai greu să-l convingă pe Zacharias decît reuşise cu nenumăratele lui minciuni meşteşugite.

— Nu sîntem aliaţi. Am renunţat chiar şi la transporturile de arme cu trenul pentru nord-vietnamezi — chinezii furau lăzile din vagoane.

— Şi le folosesc împotriva voastră?

— Dar împotriva cui, a indienilor? A Tibetului? Robin, oamenii ăştia nu sînt ca noi. Au o altă imagine asupra lumii. Sînt ca naziştii împotriva cărora a luptat tatăl meu, se simt superiori celorlalţi oameni... cum îi spune chestiei ăsteia?

— Rasă conducătoare, sugeră americanul.

— Ăsta e cuvîntul, da. Ei cred în asta. Pentru ei, noi sîntem animale; folositoare, de acord, dar ne urăsc şi îşi doresc tot ce avem noi. Ne-ar lua petrolul, pădurile, pămîntul.

— Cum se face că niciodată nu ni s-a suflat un cuvînt despre asta? se miră Zacharias.

— Rahat, mîrîi rusul. Crezi că la noi e altfel? Cînd Franţa a ieşit din NATO şi le-a cerut americanilor să-şi retragă bazele de pe pămîntul lor, crezi că vreunul dintre noi a aflat despre ce este vorba? Eram în Germania pentru o problemă de serviciu şi nimeni nu s-a obosit să-mi spună ce se întîmplă. Robin, imaginea pe care v-aţi făcut-o despre Rusia e asemănătoare felului în care privim noi America; un colos impresionant, dar politica voastră internă e un mister pentru mine, la fel cum şi cea a ţării mele este pentru tine. Totul poate fi foarte confuz, dar, prietene, vreau să-ţi spun că noul meu regiment de MIG-uri îşi va avea baza între China şi Moscova. O să aduc o hartă, să-ţi arăt.

Zacharias se sprijini de zid, crispîndu-se din cauza durerii pe care încă o simţea în spate. Era prea mult ca să poată fi crezut.

— Te mai doare, Robin?

— Mda.

— Ţine, prietene.

Grișanov îi întinse plosca, care fu acceptată fără rezerve de data asta. Îl urmări dînd o dușcă lungă pe gît, înainte de a-i returna recipientul.

— Cît de performant este ăsta nou?

— MIG-ul 25? E o *rachetă*, se entuziasmă Grișanov. Probabil că rondoul la întoarcere este chiar mai larg decît al Thud-ului vostru, dar la capitolul viteză în linie dreaptă voi n-aveți nici pe departe așa ceva. Doar patru rachete, nici o altă armă. Cel mai puternic radar construit vreodată pentru un bombardier și nici nu poate fi bruiat.

— Rază de acțiune scurtă? întrebă Zacharias.

— Aproximativ patruzeci de kilometri. Am renunțat la o bătaie mai lungă în favoarea siguranței. Am încercat să le avem pe amîndouă și n-a ținut.

— Și nouă ne e greu, se încruntă americanul.

— Știi, nu mă aștept la un război între țările noastre. Sincer. Nu prea avem ce să vă intereseze. Resurse, spațiu, pămînt — toate astea le aveți și voi. Dar chinezii au nevoie de ele, iar noi împărțim o graniță lungă cu ei. Le-am dat arme pe care le pot folosi împotriva noastră... și sînt cîtă frunză și iarbă. Micuți și ai dracului, ca ăștia de aici, dar infinit mai mulți.

— Și ce aveți de gînd să faceți?

Grișanov mormăi printre dinți:

— Voi fi în fruntea regimentului meu. Am să pun la punct un plan pentru apărarea patriei împotriva unui atac nuclear din partea chinezilor. Doar că nu m-am decis cum s-o fac.

— Nu e ușor. Oricum, aveți un atu: beneficiați de timp și spațiu aerian pentru a exersa diferite scheme de apărare și vă cunoașteți inamicii.

— Și noi avem piloți de vînătoare, dar nu se compară cu ai voștri. Știi, chiar dacă v-am lua prin surprindere, mă îndoiesc că am putea lansa mai mult de douăzeci de bombe deasupra țării tale. Țintele sînt la două mii de kilometri de bazele voastre. Știi ce înseamnă asta? Practic, nici o posibilitate de a exersa împotriva unui virtual inamic.

— Vrei să spui o echipă roșie?

— Poţi să-i spui şi albastră, Robin. Sper că înţelegi, îi făcu Grişanov cu ochiul, redevenind apoi serios. Da, ai dreptate. Numai antrenamente teoretice, fără să poţi testa exact avioanele, şi surprizele apar cînd ţi-e lumea mai dragă. Unele avioane pe care le-am crezut potrivite pentru vînătoare nu sînt destul de rezistente într-o acţiune de luptă.

— Dar nu toate.

— Robin, n-o să-ţi cer să mă crezi. Ar fi prea mult. O ştim amîndoi. Fii sincer, crezi cu adevărat că ţara ta va declara vreodată război Rusiei?

— Probabil că nu, admise Zacharias.

— Te-am întrebat eu despre planurile voastre de război? Da, desigur, sînt exerciţii teoretice extrem de interesante şi probabil că pentru mine ar fi nişte jocuri tactice fascinante, dar ţi-am cerut vreodată să mi le dezvălui?

Tonul lui era blînd, ca al unui profesor răbdător.

— Nu, Kolea, ai dreptate.

— Robin, nu-mi fac probleme din cauza B-52-urilor. Mă neliniştesc bombardierele chinezilor. Ăsta-i războiul pentru care se pregăteşte ţara mea.

Privirea i se fixase pe cimentul pardoselii şi, pufăind din ţigară, continuă pe acelaşi ton blînd.

— Mi-amintesc de vremea cînd aveam unsprezece ani. Nemţii se apropiaseră la mai puţin de o sută de kilometri de Moscova. Tata s-a alăturat regimentului lui — era format numai din profesori universitari. Jumătate din ei nu s-au mai întors. Mama şi cu mine am fugit din oraş undeva în est, într-un sătuc al cărui nume nu-l mai ţin minte — totul era confuz şi parcă nu mai exista soare, iar întunericul ne copleşise — eram îngrijorat pentru tata, fost profesor universitar, acum şofer pe un camion. Am pierdut douăzeci de milioane de oameni în război, Robin. Douăzeci de milioane. Oameni pe care-i cunoşteam. Prieteni de-ai părintelui meu — tatăl soţiei mele a murit în război. Doi dintre unchii mei au murit şi ei. Cînd înotam, ţinînd-o pe mama de mînă, prin nămeţii de zăpadă, mi-am jurat ca într-o zi să-mi apăr ţara pentru ca alţi copii să

nu-și mai lase căminele în mijlocul iernii. Unii din colegii mei de clasă au murit atunci, atît era de frig. Ăsta e motivul pentru care îmi apăr țara. Nemții și-au dorit ce aveam noi, iar acum e rîndul chinezilor.

Arătă abătut spre ușa celulei.

— Dacă și ăștia mai pot fi numiți oameni!

Chiar înainte ca Zacharias să vorbească, Kolea știu că-l agățase. Fusese în joc o muncă de luni de zile pentru acest moment, ca și cum ai fi pregătit seducerea unei virgine, dar mult mai trist. Omul ăsta nu-și va mai revedea vreodată căminul. După ce le sugeau toate informațiile de care aveau nevoie, vietnamezii erau deciși să-i lichideze pe toți prizonierii. Era o pierdere colosală; toată concentrarea asta de talent va dispărea, iar antipatia pe care o simțea pentru presupușii aliați era cît se poate de reală — și asta de multă vreme. Chiar din momentul sosirii lui la Hanoi, cînd făcuse cunoștință cu superioritatea lor arogantă, cu incredibila lor cruzime... și cu stupiditatea lor. Cu blîndețe și cu mai puțin de un litru de votcă, reușise acolo unde eșuaseră torturile și mințile lor sadice. În loc să aducă durere, se făcuse părtaș la ea. Înlăturase brutalitatea, înlocuind-o cu gentilețea, îi respectase virtuțile lui Robin și îi alinase suferința cît se pricepuse de bine, protejîndu-l de noi traume și regretînd amarnic că ultimele răni i se datorau lui.

Totuși, fiecare medalie are și un revers. Pentru a ajunge acolo unde-și dorise, trebuise să-și deschidă sufletul, să povestească momente adevărate din viața, să aducă la suprafață coșmarurile copilăriei lui și să reexamineze cu ochii minții adevăratele motive pentru care alesese profesiunea pe care o adora. Știa că bărbatul de lîngă el era sortit unei morți solitare, necunoscute — de fapt, pentru familia și țara lui era deja dispărut — într-un mormînt anonim. Omul ăsta nu era unul din fasciștii lui Hitler. Era un inamic, dar unul corect, care probabil că se străduise din răsputeri să limiteze răul pe care-l producea în rîndul civililor pentru că și el avea o familie. Nici pomeneală de vreo veleitate de superioritate rasială — nici măcar nu-l

ura pe nord-vietnamezi, iar asta i se părea de-a dreptul remarcabil pentru că el, Grișanov, învățase să-i urască. Zacharias nu merita să moară, își spuse Grișanov, iar asta i se păru culmea ironiei.

Kolea Grișanov și Robin Zacharias deveniseră prieteni.

— Ce zici de chestia asta? întrebă Douglas, stînd pe biroul lui Ryan.

Sticla de vin era într-o pungă de plastic, iar suprafața ei fusese pudrată cu un praf galben, fin.

— Nici o amprentă?

În culmea uimirii, Emmet se holbă la sticlă.

— Nici măcar o pată, Em.

Cuțitul era următorul obiect. O sculă simplă, doar o lamă cu resort, pudrat și el și băgat în plastic.

— Sînt niște pete.

— O amprentă parțială a degetului mare, care se potrivește cu a victimei. Nimic altceva de care să ne agățăm, doar cîteva pete uniforme, asta e varianta laboratorului. Fie că nenorocitul s-a sinucis, implîntîndu-și cuțitul în ceafă, fie că suspectul purta mănuși.

În această perioadă a anului era îngrozitor de cald ca să ai nevoie de mănuși. Emmet Ryan se sprijini de spătarul scaunului, chiorîndu-se la probele de pe birou și apoi ridicîndu-și privirea spre Tom Douglas, care se așezase lîngă ele.

— Crimele s-au comis în patru locuri diferite, cu un total de șase victime. Nici urmă de vreo probă. Cinci dintre victime — din trei incidente — erau distribuitori, două stiluri de lucru diferite. În nici unul din cazuri nu au existat martori, toate fiind comise cam în aceeași perioadă a nopții, pe lungimea unei raze de cinci cvartale.

— Treabă de meseriaș, aprobă din cap locotenentul Ryan.

Închise ochii, revăzînd în minte diferitele scene ale crimelor, corelîndu-le apoi cu datele respective. Jefuit, nejefuit, schimbarea modului de operare. Dar ultima

crimă avusese un martor. *Plecați acasă, doamnă.* Fusese doar politicos? Ryan clătină din cap.

— Tom, viața adevărată nu e ca-n Agatha Christie.

— Ei, hai să ne întoarcem la flăcăul căruia îi plăceau drogurile. Ce părere ai de metoda pe care a folosit-o prietenul nostru pentru a-l trimite pe lumea cealaltă?

— Un cuțit împlîntat în ceafă. N-am mai văzut de mult timp așa ceva. E al dracului de puternic, ticălosul. Îmi amintesc de ceva asemănător prin anii '58-'59.

Ryan făcu o pauză, adunîndu-și gîndurile.

— Un instalator sanitar, înalt, solid, și-a surprins nevasta în pat cu un tip. L-a lăsat pe ăla să plece, apoi a pus mîna pe o daltă, a înșfăcat capul femeii...

— Trebuie să fii rău de tot atins la bibilică ca să încerci chestia asta! Înțeleg, ești furios la culme, dar de ce așa? întrebă Douglas. E mult mai ușor să-i tai gîtul și victima e la fel de moartă.

— Dar e o moarte mai zgomotoasă, iar sîngele care împroașcă peste tot...

Cuvintele i se stinseră pe buze, iar Ryan începu să analizeze afirmația pe care o făcuse.

O înjunghiere în piept nu produce prea mult zgomot. Dacă secționezi traheea, ai parte de cea mai îngrozitoare bolboroseală, dar, dacă nu reușești, victima răcnește ca din gură de șarpe. Apoi mai era și sîngele, din belșug, țîșnind ca apa dintr-un aspersor, împroșcîndu-te pe mîini și pe haine.

Pe de altă parte, dacă dorești să omori pe cineva rapid, așa cum ai răsuci un comutator, iar tu ești un tip puternic și victima e deja neputincioasă, baza craniului, locul de întîlnire a creierului cu măduva spinării, este zona perfectă: o moarte rapidă, în liniște și relativ curată.

— Doi dintre plasatori au fost lichidați doar la o distanță de două blocuri, iar ora decesului e aproape identică. Prietenul nostru le-a făcut felul, apoi a luat-o încoace, a dat colțul și a picat peste doamna Charles și agresorul ei.

Locotentul Ryan clătină din cap.

— De ce nu și-a văzut de drum? Traversase pe celălalt trotuar, asta a fost mișcarea cea mai deșteaptă. De

ce s-a băgat în chestia asta? Un ucigaş stăpînit de etică? întrebă el. Şi dacă acelaşi tip i-a lichidat pe plasatori, care este motivul? Cu excepţia celor doi din noaptea trecută, celelalte crime seamănă a tîlhărie. Poate că în ultimul caz se ivise ceva care-l împiedicase să colecteze banii şi drogurile. O maşină, un zgomot? Dacă ni-l imaginăm în postură de tîlhar, n-are nici o legătură cu doamna Charles şi agresorul ei. Tom, asta e doar o speculaţie.

— Patru incidente diferite, nici o probă, un tip care poartă mănuşi — un beţivan cu mănuşi?

— Nu e suficient, Tom.

— Am să-i pun pe cei din Cartierul de Vest să-i treacă prin sită.

Ryan aprobă. Da, era o mişcare inteligentă.

Se făcuse miezul nopţii cînd părăsi apartamentul. Zona era extrem de liniştită în nopţile din cursul săptămînii. Complexul de apartamente era populat cu locatari care-şi vedeau de propriile treburi. Kelly, de cînd se mutase aici, nu dăduse mîna decît cu administratorul. Cu alţi cîţiva schimbase saluturi amicale şi asta era tot. Nu existau copii în complex, ci doar oameni între două vîrste, majoritatea familişti, dar şi doi-trei burlaci şi cîteva văduve. Cei mai mulţi erau funcţionari care duceau o viaţă marcată de rutină: dimineaţa autobuzul spre locurile de muncă, seara televizorul, iar în jur de zece-unsprezece erau deja în pat. Kelly parcurse în grabă drumul pînă la maşină. Se sui la volanul Volkswagenului şi se îndepărtă spre Loch Raven Boulevard, trecînd pe lîngă biserici şi alte complexe de locuinţe, pe lîngă stadionul oraşului, prin cartierele în care clasa de mijloc se transforma într-una muncitoare, degradîndu-se apoi şi devenind una sub limita subzistenţei, traseul de rutină trecînd pe lîngă imobilele neluminate şi destinate birourilor. Dar noaptea asta era diferită.

Pentru azi îşi propusese o primă plată substanţială. Asta însemna risc, dar aşa era întotdeauna, se încurajă Kelly, încleştîndu-şi degetele pe apărătoarea din plastic a volanului. Nu-i plăceau mănuşile chirurgicale. Cauciucul

îi încălzea mîinile și, deși transpirația nu-l deranja la condus, lipsa de confort era enervantă. Totuși, alternativa nu era acceptabilă și în minte îi reveniră amintiri mai puțin plăcute din Vietnam. Lipitorile — numai rostindu-le numele și simțea fiorii ororii. Erau chiar mai rele decît șobolanii. Cel puțin șobolanii nu-ți sug sîngele.

Kelly nu se grăbea, conducînd aproape la întîmplare în jurul obiectivului, în timp ce încerca să se acomodeze cu pulsul străzii. Și avu noroc. Observă doi polițiști interogînd un bețivan. Unul dintre ei aproape că se lipise de persoana pe care o interoga, celălalt rămînînd cu doi pași în spate, o rutină care n-ar fi trebuit să te frapeze, dar pentru Kelly distanța dintre cei doi polițiști avea o semnificație specială: unul îl acoperea pe celălalt. Bețivanul era privit ca un pericol potențial.

Pe tine te caută, Johnnie, băiete, își spuse Kelly și, rotind volanul, intră pe o altă stradă.

Dar nu se putea ca poliția să-și schimbe întreaga rutină operațională. Depistarea și interogarea bețivilor era doar o sarcină în plus pentru cîteva nopți. Viața merge înainte și în fiecare zi prioritățile se schimbă: se semnalau tîlhării în magazinele de băuturi, vecinii se plîngeau de conflicte familiale care puteau degenera în altceva, existau chiar și încălcări ale legilor de circulație. Nu, vînătoarea bețivilor va fi doar o greutate în plus pentru oamenii ăștia suprasolicitați. Ea reprezenta partea picantă în rutina plictisitoare a patrulărilor pe străzi, iar Kelly își dăduse silința să le descifreze tiparul rondurilor de noapte pînă la amănunt. Ca o consecință, orice pericol suplimentar avea o șansă de a fi prevăzut și Kelly spera că porția de ghinion pentru actuala misiune se epuizase. O singură reprezentație și apoi va schimba rolul și decorurile. Doar pentru a avea o imagine completă, iar dacă lucrurile mergeau cum trebuia, ceea ce va afla în curînd îi va fi suficient.

Mulțumesc, i se adresă destinului, ajungînd în apropierea casei de piatră de pe colțul străzii. Deși era destul de devreme, Roadrunner-ul era deja acolo; fata n-ar trebui să fie în casă. Trecu pe lîngă mașină, continuînd pînă la blocul următor, apoi făcu la dreapta și iar la dreapta.

Văzu o mașină de patrulă a poliției și aruncă o privire spre ceasul de bord. Era cu cinci minute mai devreme decît ora obișnuită de patrulare, iar în mașină se afla doar un polițist. O altă mașină nu va apărea înainte de două ore, își spuse Kelly, virînd pentru ultima oară la dreapta și îndreptîndu-se spre casa din piatră. Opri cît putu de aproape, apoi ieși din mașină și se îndepărtă de casa-țintă pînă la următorul bloc, unde-și reluă deghizarea.

Pe trotuarul din fața blocului erau doi distribuitori solitari. Păreau un pic nervoși. Probabil că zvonul prinsese aripi, își spuse Kelly înghițindu-și un zîmbet. Unii din frații lor dispăruseră, iar ăsta era un motiv de îngrijorare. Îi ocoli prudent pe amîndoi, amuzîndu-se la gîndul că nici nu le trecuse prin minte cît de aproape de ei pășise moartea. Cît de subțire le fusese ața vieților — habar n-avuseseră. Dar asta era distracția, își zise el zîmbind, întorcîndu-se din nou și luînd-o spre obiectiv. Făcu o pauză la colț, aruncînd priviri prudente în jur. Trecuse de ora unu și mișcările se domoliseră, chiar și cele ilegale, în obișnuita plictiseală care urmează oricărui sfîrșit de zi lucrătoare. Activitatea de pe străzi se potolise, exact cum se aștepta din toate recunoașterile pe care le făcuse. Nimic alarmant. Kelly se îndreptă spre sud, pe lîngă casele din piatră care se înșiruiau pe o parte a străzii și blocurile din cărămidă de pe partea cealaltă. Avu nevoie de un efort de concentrare pentru a-și păstra ținuta inofensivă. Unul dintre cei care o maltrataseră pe Pam se afla la o sută de metri. Probabil chiar doi dintre ei. Kelly le permise amintirilor să-i aducă din nou chipul ei, să-i audă vocea, să-i simtă rotunjimile trupului. Fața i se transformă într-o mască înghețată și degetele mîinilor i se strînseră în pumnii ca de piatră, în timp ce picioarele i se împleticeau pe trotuarul larg — dar numai pentru cîteva secunde. Apoi își alungă gîndurile din minte și respiră adînc și încet de cinci ori.

— Tactică, murmură el printre dinți, încetinind pasul și fixîndu-și privirea pe casa de pe colț, la mai puțin de treizeci de metri.

Sorbi o gură de vin și-l lăsă să i se scurgă pe cămașă. *Șarpele către Chicago. Obiectivul e în fața mea. Mă îndrept spre el.*

Santinela, dacă ăsta i-o fi fost rolul, se dădu de gol. În lumina becurilor de pe stradă se desluşeau, ieşind pe sub uşă, norişori din fumul ţigării, spunîndu-i lui Kelly cu exactitate unde se ascundea prima ţintă. Îşi trecu sticla de vin în mîna stîngă, îndoind-o pe cealaltă şi răsucind pumnul pentru a se asigura că muşchii erau decontractaţi şi gata de acţiune. Se apropie de treptele largi, se împiedică de ele şi începu să sughită. Apoi urcă treptele spre uşa pe care o ştia întredeschisă şi se rezemă de ea. Kelly se prăbuşi pe pardoseală, pomenindu-se la picioarele bărbatului care-l însoţise pe Billy. Sticla de vin se sparse şi Kelly, fără să-i pese de bărbatul de lîngă el, se buluci peste cioburi, stropind totul în jur cu poşirca roşie de California.

— N-ai baftă, prietene, auzi o voce surprinzător de amabilă. Acum cea mai bună mişcare e s-o ştergi de-aici.

Kelly continuă să forfotească de-a buşilea pe pardoseală. Sughiţă mai tare şi-şi răsuci capul spre pantofii santinelei.

— Uşurel, că eşti obosit.

Două mîini puternice se îndreptară spre el, înşfăcîndu-l şi ridicîndu-l de pe pardoseală. Kelly îşi bălăngăni braţele, în timp ce bărbatul îl răsucea cu faţa spre uşă. De-abia ţinîndu-se pe picioare, se răsuci şi mai mult, lăsîndu-se cu toată greutatea pe trupul celuilalt. Săptămînile de antrenament şi pregătire reveniră într-o clipă.

Mîna stîngă a lui Kelly lovi scurt faţa bărbatului. Cea dreaptă înfipse Ka-Bar-ul între coaste, iar simţurile îi erau atît de treze, încît buricele degetelor parcă se lipiseră de inima celuilalt, percepîndu-i bătăile din ce în ce mai slabe, în timp ce lama cu două tăişuri se afunda în ea. Kelly răsuci lama în rană, lăsînd-o în trupul care părea cuprins de frisoane. Ochii negri erau larg deschişi de uimire şi genunchii se pliară. Kelly îl lăsă să alunece uşor şi, în linişte, ţinînd mînerul cuţitului, îşi permise un zîmbet satisfăcut. Lucrase din greu pentru momentul ăsta, al eliberării complete de emoţii.

— Îţi aminteşti de Pam? i se adresă în şoaptă trupului care îi murea în braţe, iar întrebarea îi aduse momentul de satisfacţie.

Înainte ca ochii să se închidă pentru vecie, desluși în ei, printre uimire și durere, un semn de recunoaștere.

Șarpele.

Kelly așteptă, numărînd pînă la șaizeci, înainte de a scoate cuțitul din rană, ștergîndu-l apoi pe cămașa victimei. Era un cuțit de calitate și nu merita să fie pătat cu un sînge ca ăsta.

Kelly rămase nemișcat, respirînd adînc. Lovise prima țintă, o slugă. Obiectivul principal era la etaj. Totul decurgea conform planului. Un moment de pauză, o binemeritată liniștire a simțurilor, premergătoare pasului următor.

Scările scîrțîiau. Kelly păși cu grijă, sprijinit de perete, cu un pas ușor și fără grabă, cu privirea fixată pe capul scărilor pentru că în spate nu mai era nimic care să-l îngrijoreze. Cuțitul se afla deja în teacă. În mîna dreaptă avea acum pistolul — la care înșurubase amortizorul de zgomot — la înălțimea șoldului, iar cu mîna stîngă pipăia tapetul scorojit de pe perete.

Pe la jumătatea scării începu să audă și alte zgomote în afara celui pe care-l făcea sîngele pulsîndu-i în artere. O palmă, un scîncet, o tînguire. Sunete înăbușite, parcă animalice, urmate de o chițcăială sardonică, abia auzită, deși Kelly ajunsese la etaj și cotise la stînga spre sursa zgomotelor. O respirație greoaie, rapidă și înăbușită.

Ah... rahat! Dar n-avea cum să se oprească acum.

— Te rog...

O șoaptă disperată și încheieturile degetelor lui Kelly strînse pe armă se albiră. Se deplasă încet de-a lungul coridorului de la etaj, ștergînd peretele. În dormitorul principal se filtra o lumină vagă, de la becurile de pe stradă a căror strălucire reușea să treacă prin ferestrele murdare, dar ochii lui se obișnuiseră cu întunericul și desluși jocul umbrelor pe pereți.

— Care-i problema, Dor? se interesă o voce masculină, cînd Kelly ajunse în cadrul ușii.

Își iți cu grijă capul lîngă ușă. În cameră era o saltea, iar pe ea o femeie în genunchi, tremurînd, cu capul plecat, în timp ce o mînă brutală îi strîngea sînul. Gura femeii se deschise într-o durere mută. *Așa te purtai și cu Pam, nu-i*

așa, jigodie nenorocită! Lacrimile picurau din ochii fetei, dar bărbatul care o încălecase rînjea satisfăcut cînd Kelly făcu primul pas în cameră.

Vocea lui era ușoară, relaxată, aproape amuzată:

— Pare o distracție pe cinste. Pot participa și eu?

Billy întoarse capul, scrutînd prin întuneric în căutarea glasului și descoperind un braț întins, înarmat cu un pistol barosan. Capul se reîntoarse spre maldărul de haine, aruncate lîngă un fel de geantă. Billy era în pielea goală, iar în mîna stîngă avea o sculă, dar nu un pistol sau un cuțit. Armele erau mai departe, la vreo trei metri de el, dar privirea nu putea să i le aducă mai aproape.

— Billy, nici să nu-ți treacă prin cap, îl avertiză Kelly cu o voce amabilă.

— Cine paștele...

— Pe burtă și cu mîinile în lături sau îți zbor puțulica, îl avertiză Kelly pe un ton dur.

Era uluitor cîtă importanță acordă bărbații organului respectiv, cît de ușor se speriau cînd le era amenințat penisul. De fapt, pentru o rîmă ca a lui Billy, nici nu era nevoie de o amenințare serioasă. Creierul ocupa mai mult spațiu și era mai ușor de atins.

— Pe burtă. Imediat!

Billy se execută prompt. Kelly o împinse pe tînără înapoi pe saltea și scormoni în centură după o bucată de cablu electric. În cîteva secunde mîinile lui Billy erau solid înfășurate, iar cablul electric bine înnodat. În mîna stîngă a lui Billy era un clește pe care Kelly îl luă pentru a strînge cablul, pînă cînd prizonierul gemu de durere.

Clește?

Isuse!

Tînăra se holba la el, cu o privire cețoasă și o respirație greoaie, iar mișcările îi erau lente, de robot dereglat. Probabil că se afla sub influența drogurilor. Dar ea îi văzuse chipul, îl privea acum, îl memora.

Ce cauți aici? Asta nu făcea parte din scenariu. Reprezintă o complicație. Ar trebui să... ar trebui să...

John, dacă o faci, te mai poți socoti om?

Rahat!

Mîinile lui Kelly începură să tremure. Situația era într-adevăr periculoasă. Dacă o lăsa în viață, se pricopsea cu un martor — cineva care ar putea furniza cel puțin o descriere a lui, suficientă pentru ca poliția să declanșeze vînătoarea, iar el să se găsească în imposibilitatea de a-și atinge scopul. Însă sufletul lui era în mare pericol. Dacă o omora, era pierdut pe vecie. Era convins de chestia asta. Închise ochii și clătină din cap. Totul ar fi trebuit să meargă uns.

Surprizele apar cînd nu te aștepți, Johnnie, băiatule.

— Îmbracă-te, îi ordonă fetei, aruncîndu-i cîteva piese de îmbrăcăminte. Imediat, în liniște, și rămîi acolo.

— Cine ești? întrebă Billy, oferind o supapă furiei lui Kelly.

Traficantul simți în ceafă apăsarea rece a țevii pistolului.

— Doar să respiri mai tare și-ți împrăștii creierii pe podea, ai priceput?

Capul lui Billy se înclină a aprobare.

Acum, ce dracu' fac? se întrebă Kelly. Se uită spre fata care se chinuia să-și tragă chiloții. Un fascicul de lumină îi undui pe sîni, iar Kelly, observînd semnele de pe ei, simți cum furia îi strînge stomacul.

— Grăbește-te, îi ceru fetei.

Ei, drăcia dracului! Kelly verifică strînsoarea cablului de pe încheieturile lui Billy, hotărînd că nu strica încă o buclă peste coate — îl strînse de-i ieșiră ochii din cap, un avertisment că nu era cazul să-i treacă prin minte vreo idee de rezistență. Îl săltă de umeri și-l ridică în picioare, Billy recompensîndu-l cu un geamăt înăbușit.

— Doare un pic, nu? îl întrebă Kelly.

Îi aplică un căluș și-l răsuci spre ușă.

— Mișcă!

Apoi se întoarse spre fată:

— Hai!

Kelly îl pilotă în jos pe trepte. Pe pardoseală erau cioburi și picioarele desculțe ale lui Billy dansară printre ele, încercînd să le evite. Pe Kelly îl surprinse reacția fetei cînd descoperi cadavrul de la parter.

— Rick! țipă ea, oprindu-se și aplecîndu-se să atingă trupul.

Acum ai și un nume, îi spuse Kelly mortului și o trase pe tînără de lîngă cadavru.

— O luăm prin spate.

Se opriră în bucătărie și Kelly se îndreptă spre ușă pentru a arunca o privire afară. Își vedea mașina, iar în jur era liniște și pace. Încă nu ieșise la liman, dar de cîtăva vreme pericolul îi redevenise tovarăș de drum. Kelly îi conduse afară. Fata se uita la Billy și el la ea, dirijînd-o cu privirea. Lui Kelly nu-i venea să creadă că ea reacționează la rugămințile mute ale lui Billy. O luă de braț și o împinse mai departe.

— Domnișoară, nu-ți face probleme din cauza lui.

Îi arătă mașina în timp ce-l manevra pe Billy. Un gînd tulbure din străfundul minții își croia drum la suprafață: oare încercarea ei de a-l ajuta pe Billy era un motiv suficient pentru ca el s-o...

Nu, fir-ar să fie!

După ce descuie mașina și-l împinse pe Billy înăuntru, iar fata luă loc pe scaunul din dreapta, Kelly se sui la volan. Înainte de a porni motorul, se aplecă peste spătarul scaunului și-i legă gleznele și genunchii lui Billy.

— Cine ești? întrebă fata, în timp ce mașina ieșea din parcare.

— Un prieten, îi răspunse blînd Kelly. N-o să-ți fac rău. Dacă aș fi dorit asta, te făceam să-i ții companie lui Rick, de acord?

Răspunsul ei, abia șoptit, fu neașteptat, lăsîndu-l perplex pe Kelly.

— De ce a trebuit să-l omori? Cu mine se purta frumos.

Ce dracu'? își înghiți Kelly înjurătura, privind-o curios. Obrajii îi erau roșii, parcă răzuiți cu șmirghel, iar părul într-o dezordine totală. Privirea i se întoarse spre stradă. În spatele lui era o mașină de poliție, deplasîndu-se pe aceeași direcție, dar, după un scurt moment de panică, Kelly își văzu de drum și patrula dispăru, în timp ce el vira spre nord.

Băiete, pune-ți iute mintea la contribuție.

Kelly avea la dispoziție mai multe soluții, dar numai una era realistă. *Realistă?* se întrebă, parcă neîncrezător. *Da, cum să nu.*

Nimeni nu se așteaptă să audă sunîndu-i-se la ușă la trei fără un sfert dimineața. La început, Sandy crezu că

visase, dar era cu ochii larg deschiși și în străfundul minții sunetul răsună din nou, la fel de clar cum îl auzise cu o secundă mai devreme, cînd se trezise. Chiar și așa, nu putea fi decît un vis, își spuse Sandy, scuturîndu-și capul. Începuse să alunece în somn cînd soneria se auzi din nou. Se dădu jos din pat, aruncă un halat pe ea și coborî la parter, prea dezorientată pentru a fi speriată. O formă se desena în cadrul ușii. Aprinse lumina și deschise ușa.

— Stinge blestemata asta de lumină!

O voce răgușită care, ciudat, îi era familiară. Tonul fusese atît de imperios, că ea se conformă fără comentarii.

— Ce-i cu tine aici?

Lîngă el era o tînără care arăta îngrozitor.

— Anunță la spital că ești bolnavă. Azi nu te duci la muncă. O să ai grijă de ea. Doris e numele ei, îi comunică Kelly în șoaptă, dar cu fermitatea chirurgului aflat într-o operație dificilă.

— Stai puțin!

Sandy încercă să se adune și să-și pună ordine în gînduri. Kelly purta o perucă femeiască — destul de murdară. Era nebărbierit, cu niște haine îngrozitoare și în ochi avea o flacără pe care n-o mai văzuse pînă acum... Ură, mînie, o furie nedefinită, iar mîinile lui puternice tremurau.

— Ții minte ce soartă a avut Pam? o întrebă el într-o suflare.

— Da, dar...

— Fata asta e în aceeași situație. Nu pot s-o ajut. Nu acum. Trebuie să fac altceva.

— Ce altceva, John? o întrebă Sandy pe un ton precipitat.

Dar, într-un fel, totul îi era foarte clar. Buletinul de știri de la televizor pe care-l urmărise în timpul cinei la aparatul alb-negru din bucătărie, expresia din ochii lui la spital; privirea de acum, atît de asemănătoare, dar diferită prin compasiunea disperată și încrederea pe care i-o solicitau.

— Sandy, au maltratat-o peste închipuire. Are nevoie de ajutor.

— John, șopti ea. John... îți pui viața în mîinile mele?

Kelly rîse în stilul lui, un icnet disprețuitor, dar fără ironie:

— Ei, doar te-ai descurcat minunat prima oară, nu-i așa?

O împinse pe Doris înăuntru și se întoarse, grăbindu-se spre mașină, fără o privire în urmă.

— Mi-e rău, gemu Doris.

Sandy o conduse în viteză la primul etaj, ajungînd exact la timp în camera de baie. Tînăra vomită preț de un minut sau două, golindu-și stomacul în closetul de porțelan alb. După ce se liniști, își ridică privirea. În lumina crudă, reflectată de albul faianței de pe pereți, Sandy O'Toole descoperi chipul unei suferințe nepămîntești.

20

Depresurizarea

Era trecut de ora patru cînd Kelly opri în portul turistic. Dădu înapoi Scout-ul pînă la traversa pupa a navei sale și coborî pentru a deschide trapa de încărcare, după ce scrutase întunericul în căutarea posibililor spectatori care, din fericire, lipseau cu desăvîrșire.

— Sări, îi ordonă el lui Billy și acesta se execută.

Kelly îl îmbrînci la bord, apoi îl dirijă spre salonul principal. Ajuns acolo, scoase o bucată de lanț, un articol marinăresc obișnuit, și legă încheieturile lui Billy de un suport al punții. Zece minute mai tîrziu, după ce molase parîmele, se îndreptă spre Golf și, în sfîrșit, își permise să se relaxeze. Cu nava pe pilot automat, slăbi sîrmele de la mîinile și picioarele lui Billy.

Kelly era obosit. Mutarea lui Billy din spatele Volkswagenului în Scout fusese mai dificilă decît se așteptase și avusese norocul să nu-l întîlnească pe distribuitorul de ziare în timp ce arunca pachetele la colțurile străzilor pentru băiatul care urma să le despacheteze și să le livreze înainte de ora șase. Se lăsă pe spate în scaunul de la comandă, sorbind din cafea, întinzîndu-și oasele și recompensîndu-și corpul pentru eforturile depuse.

Kelly redusese luminile la maximum, în așa fel încît să poată naviga fără să fie orbit de strălucirea becurilor din salon. La babord, cîteva cargouri erau amarate la Dundalk Marine Terminal, dar în cîmpul lui vizual era foarte puțină mișcare. Întotdeauna la o oră ca asta apa avea ceva relaxant; vîntul de-abia adia, ondulînd ușurel suprafața mării, o oglindă în care dansau becurile de pe țărm. Luminile roșii și verzi ale geamandurilor se aprindeau și

se stingeau, avertizînd navele să evite adîncimile periculos de scăzute. *Springer* trecu pe lîngă Fort Carroll, un octogon nu prea înalt din piatră cenușie, construit de locotenentul Robert E. Lee, din regimentul de geniu al Armatei Statelor Unite; cu numai șaizeci de ani înainte era încă dotat cu tunuri ghintuite de calibrul 300 mm. Focurile portocalii ale Oțelăriilor Bethlehem de la Sparrow's Point licăreau către nord. Remorcherele începeau să iasă din micile bazine portuare pentru a ajuta diferite nave să părăsească danele sau pentru a le împinge pe altele pînă la cheiuri, iar peste oglinda apei se auzea mîrîitul îndepărtat, dar amical al motoarelor Diesel. Într-un fel, zgomotul acesta nu făcea decît să accentueze pacea care preceda răsăritul. Liniștea era copleșitor de confortabilă, exact așa cum trebuiau să fie lucrurile cînd se pregătea începerea unei noi zile.

— Cine dracu' ești? întrebă Billy, eliberat de căluș și incapabil să suporte tăcerea.

Doar brațele le avea încă legate la spate, iar el stătea în picioare pe puntea salonului.

Kelly își sorbi cafeaua, lăsîndu-și brațele obosite să se relaxeze și ignorînd zgomotul din spatele lui.

— Am întrebat cine dracu' ești! ridică tonul Billy.

Se anunța o zi toridă. Cerul era senin. Se vedeau o mulțime de stele și nici măcar o umbră de nor. Fără „cer roșu de dimineață" ca să-l îngrijoreze pe Kelly, dar temperatura coborîse doar la 25°C și ăsta era un semn rău pentru ziua ce avea să vină, cu un soare fierbinte de august care să încingă lucrurile.

— Ascultă, tîmpitule, vreau să știu cine dracu' ești!

Kelly își schimbă un pic poziția în scaunul încăpător de la comandă, luînd încă o înghițitură de cafea. Cursul indicat de compas era unu-doi-zero și-l menținea pe latura sudică a canalului navigabil, așa cum proceda de obicei. Un remorcher puternic iluminat sosea cu o pereche de barje la remorcă, probabil dinspre Norfolk, dar era prea întuneric pentru a vedea ce fel de încărcătură aveau. Kelly verifică luminile și văzu că erau expuse corect. Asta va face plăcere Pazei de Coastă, pe care comportarea remorcherelor locale n-o umplea întotdeauna de bucurie. Kelly se întrebă ce fel de viață era să miști barje încolo

și-ncoace prin Golf. Trebuia să fie groaznic de plictisitor să faci același lucru, zi de zi, înainte și-napoi, la nord și la sud, cu o viteză constantă de șase noduri, văzînd tot timpul aceleași lucruri. Sigur, era o muncă bine plătită. Un comandant și un secund, un mecanic și un bucătar — trebuiau să aibă un bucătar. Poate unul sau doi marinari pe punte. Kelly nu era prea sigur. Toți cu salarii sindicale, ceea ce era destul de decent.

— Hei, uite ce-i. Nu știu care-i problema, dar putem s-o discutăm, da?

Manevra de apropiere era probabil destul de periculoasă. Mai ales pe vînt barjele erau niște chestii greu manevrabile. Dar nu astăzi. Astăzi nu va fi vînt. Doar mai fierbinte ca-n iad. Kelly începu virajul spre sud imediat ce trecu de Bodkin Point și acum putea să vadă luminile roșii clipind pe turnurile lui Bay Bridge, la Annapolis. Prima licărire a răsăritului decora orizontul la est. Într-un fel era trist, zău. Ultimele două ore înainte de răsărit erau perioada cea mai bună a zilei, dar puțini își băteau capul s-o aprecieze. Încă o dovadă că oamenii nu prea știau niciodată ce se petrecea în jurul lor. Kelly crezu că zărise ceva, dar parbrizul din securit îi stingherea vizibilitatea, așa că părăsi comanda și ieși pe puntea superioară. O privire prin binoclul marinăresc și se întoarse la comandă pentru a lua microfonul radioului.

— Iahtul cu motor *Springer* cheamă nava patruzeci-unu a Pazei de Coastă, terminat.

— Aici Paza de Coastă, *Springer*. Vorbește Navlositorul. Ce faci așa devreme, Kelly? Terminat.

— Îmi fac negoțul pe mare, Oreza. Tu ce rost ai? Terminat.

— Caut negustori de pene ca tine, ca să-i salvez. Un pic de antrenament, ce crezi? Terminat.

— Mă bucur să aud asta, Paza de Coastă. Împingi chestiile alea care seamănă cu niște mînere spre prova — de obicei asta-i partea ascuțită a navei — și ea merge mai repede. Iar partea ascuțită se duce încotro întorci

timona — știi tu, stînga, ca să mergi la stînga, dreapta, ca să o iei la dreapta. Terminat.

Kelly le auzi rîsetele pe circuitul de ultrascurte.

— În regulă, am recepționat, *Springer,* o s-o transmit echipajului meu. Mulțumesc pentru sfat.Terminat.

După opt ore lungi de patrulare, echipajul șalupei lenevea pe punte, fără să se omoare cu treaba. Oreza lăsase un marinar tînăr la timonă și se sprijinea de batardoul timoneriei, sorbindu-și cafeaua, în timp ce se juca cu microfonul radioului.

— Știi, *Springer,* nu înghit aiureli de-astea de la prea mulți tipi. Terminat.

— Un marinar adevărat îi respectă pe cei mai buni ca el, Paza de Coastă. Hei, e adevărat că bărcile voastre au elice pe fund? Terminat.

— Ooo, hăhăi un proaspăt ucenic în ale marinăriei.

— Nu, *Springer*. Elicele le ținem doar pentru antrenament și le scoatem cînd mimozele din Marina Militară părăsesc șantierul. Nu ne place cînd pe voi, domnișoarele, vă apucă răul de mare de îndată ce le vedeți. Terminat.

Kelly chicoti și modifică spre babord cursul pentru a evita micul cuter.

— E plăcut să știi că țara noastră lasă căile navigabile pe mîini atît de capabile, Paza de Coastă, mai ales că se apropie un weekend.

— Ai grijă, *Springer,* sau o să te calc pentru o inspecție a siguranței navigației.

— Puneți la lucru banii din impozite?

— Urăsc să-i văd risipiți.

— Bine, Paza de Coastă, voiam doar să mă asigur că sînteți treji cu toții.

— Recepționat și mulțumesc foarte mult, domnule. Moțăiam un picușor. E plăcut să știi că avem profesioniști adevărați ca tine care să ne țină treji.

— Vînt bun, Navlositorule.

— Și ție, Kelly. Terminat.

Frecvența radio reveni la paraziții obișnuiți.

Și cu asta rezolvase o problemă, își spuse Kelly. Nu i-ar fi picat bine să se trezească cu el apropiindu-se pentru o șuetă. Nu chiar acum. Kelly asigură radioul și coborî dedesubt. Orizontul era acum roz-portocaliu; încă vreo zece minute pînă cînd soarele își va face apariția.

— Ce-a fost chestia asta? întrebă Billy.

Kelly își turnă încă o cană de cafea și verifică pilotul automat. Era suficient de cald acum și-și scoase tricoul. Cicatricele de pe spate, de la împușcătura cu alice, cu greu ar fi putut fi mai evidente, chiar în lumina puțină a răsăritului pe cale de a se produce. Urmă o tăcere remarcabil de lungă, punctată de o inspirație adîncă.

— Tu ești...

De data asta Kelly se întoarse, privind în jos la bărbatul gol, înlănțuit de punte.

— Așa e.

— Te-am omorît, obiectă Billy.

Nu fusese pus la curent. Henry nu o făcuse, considerînd că nu avea nici o legătură cu operațiunea lui.

— Așa crezi? întrebă Kelly, privind din nou înainte.

Unul din motoare se ambala ceva mai tare decît celălalt. Își notă în minte să verifice sistemul de răcire, după ce va termina cealaltă afacere. Altfel, nava se comporta la fel de docil ca-ntotdeauna, legănîndu-se ușor pe valurile de hulă, aproape invizibile, deplasîndu-se cu o viteză constantă de douăzeci de noduri, cu prova înclinată la aproximativ cincisprezece grade, pe un unghi de planare eficient. Pe treaptă, cum spunea Kelly. Se întinse din nou, flexîndu-și mușchii, lăsîndu-l pe Billy să vadă cicatricele și ce se afla sub ele.

— Deci, despre asta-i vorba... Ne-a spus totul despre tine înainte să-i luăm maul.

Kelly măsură cu privirea panoul cu instrumente, apoi verifică harta în timp ce se apropiau de Bay Bridge. Curînd va traversa pe partea estică a canalului. Verifica acum ceasul navei — pe care îl folosea drept cronometru — cel puțin o dată pe minut.

— Pam era grozavă la pat. Chiar pînă la urmă, continuă Billy, înțepîndu-și temnicerul, umplînd tăcerea cu vorbele lui răutăcioase și găsind în ele un fel de curaj. Totuși, nu era prea deșteaptă. Deloc.

Imediat după Bay Bridge, Kelly decuplă pilotul automat și roti timona zece grade la babord. Deși traficul matinal era destul de slab, Kelly privi cu grijă în jur înainte de a iniția manevra. O pereche de lumini în mișcare, aflate chiar la orizont, anunțau apropierea unei nave comerciale, probabil la vreo mie de metri. Kelly ar fi putut porni radarul ca să verifice, dar în aceste condiții meteorologice ar fi fost doar o risipă de electricitate.

— Ți-a povestit despre semnele pasiunii? rînji Billy.

Nu văzu cum mîinile lui Kelly se încleștară pe timonă.

Semnele din jurul sînilor par să fi fost făcute cu un patent obișnuit, afirmase raportul patologic. Kelly învățase pe de rost fiecare cuvînt al frazeologiei medicale seci, ca și cum ar fi fost gravate cu un vîrf de diamant pe o placă de oțel. Se întrebase dacă și medicii avuseseră aceleași sentimente ca și el. Probabil că da. Mînia lor se manifestase în detașarea sporită cu care își dictaseră notele. Așa sînt profesioniștii.

— A vorbit, știi, ne-a spus totul. Cum ai luat-o în mașină, cum ați petrecut. Noi am învățat-o meserie, nene. Ne ești dator pentru asta. Înainte de a fugi, pariez că nu ți-a spus, s-a regulat cu toți, de trei-patru ori cu fiecare. Probabil că și-a-nchipuit că-i o chestie deșteaptă, nu? Cred că nu și-a imaginat că o să i-o tragem vreodată.

O, A, AB, își zise Kelly. Grupa 0 era de departe cea mai comună dintre toate și asta însemna că s-ar putea să fi fost mai mult de trei. *Și ce grupă ai tu, Billy?*

— O curvă. Drăguță. Nimic de zis, dar nimic mai mult decît o prăpădită de curvă blestemată. Așa a murit, știai? A murit în timp ce se regula cu un tip. A sugrumat-o și curișorul ei simpatic pompa din greu, chiar pînă cînd fața i-a devenit purpurie. Era amuzant de urmărit, îl asigură Billy cu un rînjet. M-am distrat cu ea de trei ori, omule. Am făcut-o să sufere al dracului de tare, m-auzi?

Kelly își deschise larg gura, respirînd încet și regulat, fără să permită mușchilor să se contracteze. Briza de dimineața se întețise un pic, determinînd nava să se balanseze, poate cinci grade la stînga și la dreapta verticalei, iar el își lăsă corpul în voia ruliului, impunîndu-și să accepte mișcarea liniștitoare a mării.

— Nu știu care-i problema, vreau să zic, e doar o curvă moartă. Ar trebui să cădem la o-nțelegere. Știi ce

tîmpit ești? În casă erau șaptezeci de miare, javră tîmpită. Șaptezeci de miare.

Billy se opri văzînd că tactica pe care o adoptase n-avea sorți de izbîndă. Totuși, mînia te îndemna la greșeli, iar mai devreme îl tulburase pe tip. Era sigur de asta, așa că îi dădu drumul mai departe.

— Știi, adevărata nenorocire, cred eu, e că avea nevoie de droguri. Dac-ar fi știut un alt loc de unde să și le procure nu ne-am fi întîlnit niciodată. Și apoi, și tu ai zbîrcit-o, îți amintești?

Da, mi-amintesc.

— Vreau să zic, ai fost de-a dreptul tîmpit. Nu știai că există telefoane? Isuse, omule. După ce mașina noastră s-a înțepenit, l-am chemat pe Burt. Ne-am urcat în mașina lui și-am patrulat prin cartier și cînd colo, dăm peste tine, ușor ca bună ziua de găsit în Jeepul ăla. Trebuie că te vrăjise rău de tot, omule.

Telefoane? Ceva atît de banal o omorîse pe Pam? se întrebă Kelly. Mușchii i se încordară. *Kelly, idiotule.* Apoi umerii îi căzură, doar pentru o secundă, cînd își dădu seama cît de total eșuase, o parte din el necunoscînd lipsa de substanță a eforturilor de răzbunare. Dar, cu sau fără substanță, răzbunarea va fi a lui. Își îndreptă spatele.

— Adică, o mașină așa de ușor de ginit, cît de tîmpit poate fi omul? întrebă Billy, depistînd în sfîrșit o reacție la înțepăturile sale. Sînt cam surprins că trăiești; hei, vreau să zic, nu a fost nimic personal. Poate că nu știai că lucrează pentru noi. N-o puteam lăsa liberă cu ce știa, așa-i? Pot să mă revanșez. Hai să facem un tîrg, bine?

Kelly verifică pilotul automat și suprafața mării. *Springer* se deplasa pe un curs sigur și stabil, iar în raza lui vizuală nu se afla nimic pe un drum convergent. Se ridică de pe scaun și se așeză pe altul, aflat doar la un metru de Billy.

— Ți-a spus că eram în oraș ca să facem rost de droguri? Asta ți-a spus? întrebă Kelly, privindu-l în ochi.

— Mda, așa-i.

Billy se relaxă. Rămase cu gura căscată cînd Kelly începu să plîngă în fața lui. Poate că aici era șansa lui de a ieși din încurcătură.

— Să mă bată Dumnezeu, îmi pare rău, omule, mormăi Billy cu o falsă compasiune. A fost doar ghinionul tău.

Ghinionul meu? Kelly închise ochii, doar la cîțiva centimetri de fața lui Billy. *Doamne sfinte, mă proteja pe mine. Chiar și după ce o dădusem în bară. Nu știa nici dacă trăiesc sau nu, dar a mințit ca să mă protejeze.* Era mai mult decît putea suporta și Kelly pur și simplu își pierdu controlul pentru cîteva minute. Dar chiar și așa avea un rost. După un timp ochii i se uscară și, cînd își șterse fața, îndepărtă și orice sentimente umane pe care le-ar fi putut avea pentru musafirul lui.

Kelly se ridică și se întoarse la scaunul de comandă. Nu voia să-l mai privească în față pe micul ticălos. Ar fi putut să-și piardă cu adevărat controlul și nu putea să riște așa ceva.

— Tom, cred că pînă la urmă s-ar putea să ai dreptate, spuse Ryan.

Potrivit permisului de conducere — deja verificat: fără cazier, dar cu o lungă listă de infracțiuni rutiere — Richard Oliver Farmer împlinise douăzeci și patru de ani și nu avea șanse să îmbătrînească. Expirase în urma unei unice împunsături de cuțit în piept, prin pericard, care traversase în întregime inima. Mărimea rănii de cuțit — de obicei, o astfel de rană traumatică se închidea pînă la a deveni dificil de observat de către un nespecialist — indica răsucirea lamei de către atacator, atît cît îi permitea spațiul dintre coaste. Era o rană largă, indicînd o lamă lată de aproximativ cinci centimetri. Mai important, exista și o confirmare suplimentară.

— O chestie nu prea inteligentă, anunță medicul legist.

Ryan și Douglas dădură amîndoi aprobator din cap, privind. Domnul Farmer purtase o cămașă de bumbac alb, închisă cu nasturi la gît. Exista și o haină de costum, atîrnată de clanța unei uși. Cine-l omorîse ștersese lama cuțitului de cămașă. Aparent trei ștersături, iar una din ele lăsase o imagine clară a cuțitului, marcată de sîngele

victimei care avea un revolver în centură, dar nu avusese șansa să-l folosească. Altă victimă a abilității și surprizei, dar în acest caz mai puțină circumspecție. Cel mai tînăr dintre cei doi indică una din pete cu vîrful creionului.

— Știi ce este? întrebă Douglas.

Era o întrebare retorică; și răspunse tot el imediat.

— E un Ka-Bar, cuțitul de luptă din dotarea-standard a infanteriștilor marini. Am și eu unul.

— Simpatic tăiș, interveni medicul legist. Tăietură foarte curată, aproape chirurgicală în modul în care a trecut prin piele. Trebuie să fi spintecat inima în două jumătăți aproape identice. O împunsătură foarte precisă, domnilor, cuțitul a pătruns perfect orizontal, așa că nu s-a blocat în coaste. Cei mai mulți cred că inima se află în stînga. Prietenul nostru știe mai bine. O singură penetrare. Știa exact ce face.

— Încă una, Em. Criminal înarmat. Prietenul nostru s-a apropiat și l-a aranjat atît de repede...

— Da, Tom, încep să-ți dau dreptate.

Ryan clătină din cap și urcă la etaj pentru a se alătura celeilalte echipe de detectivi. În dormitorul din față era o grămadă de haine bărbătești, un săculeț de pînză cu o tonă de bancnote în el, un pistol și un cuțit. O saltea cu pete de spermă, unele încă umede. Și o poșetă. O mulțime de probe pe care cei mai tineri trebuiau să le catalogheze. Grupe sanguine din petele de spermă. Identificări ale celor trei persoane — presupuneau că fuseseră trei — care se aflaseră acolo. Chiar și o mașină de controlat, afară. În sfîrșit, ceva ce semăna cu un asasinat normal. Amprente vor fi peste tot. Fotografii trăseseră deja o duzină de filme. Dar, pentru Ryan și Douglas, problema era deja clasificată pe baza modului de operare neobișnuit.

— Îl știi pe tipul ăla, Farber, de la Hopkins?

— Mda, Em, a lucrat la cazul Gooding, cu Frank Allen. Eu le-am aranjat întîlnirea. Îi umblă mintea, recunoscu Douglas. Puțin cam ciudat, dar deștept. Trebuie să fiu la tribunal în după-amiaza asta, îți amintești?

— În regulă. Cred că pot să mă descurc. Îți datorez o bere, Tom. Ți-ai imaginat realitatea mai repede decît mine.

— Ei, mulțumesc, poate cîndva o să pot și eu să fiu locotenent.

Ryan rîse, scoțînd o țigară în timp ce cobora scările.

— Ai de gînd să rezisți? îl provocă Kelly cu un zîmbet.

De-abia se întorsese în salon după ce ancorase la chei.

— De ce te-aș ajuta? întrebă Billy pe un ton pe care îl credea sfidător.

— În regulă.

Kelly scoase Ka-Bar-ul și-l apropie de un loc deosebit de sensibil.

— Putem începe chiar acum dacă vrei.

Întregul corp se chirci, însă o parte mai mult decît celelalte.

— OK, OK!

— Bine. Va trebui să-nveți ceva din chestia asta. Nu vreau să le faci și pe alte fete să sufere.

Kelly desfăcu lanțurile din suportul de pe punte și-l ridică pe Billy în picioare, dar brațele acestuia erau încă împreunate, strîns legate.

— Să te ia dracu', omule! O să mă omori! Și n-o să-ți spun absolut nimic!

Kelly îl răsuci pe loc, ca să-l privească în ochi.

— N-o să te omor, Billy. O să părăsești insula viu, îți promit.

Confuzia de pe fața lui era suficient de amuzantă, așa încît Kelly realmente zîmbi o secundă. Apoi își scutură capul. Își spuse că pășea pe o cărare deosebit de îngustă și riscantă, între două prăpastii la fel de periculoase, iar la ambele extreme îl aștepta nebunia, de două tipuri diferite, dar la fel de distructive. Trebuia să se detașeze de realitatea momentului și totuși să se agațe de ea. Kelly îl ajută să coboare de pe navă și-l conduse spre buncărul-atelier.

— Ți-e sete?

— Vreau să mă și piș.

Kelly îl pilotă spre un petic de iarbă.

— Dă-i drumul.

Kelly așteptă. Lui Billy nu-i plăcea să fie în pielea goală, în fața altui bărbat, într-o poziție de inferioritate. Din prostie, acum nu încerca să-i vorbească lui Kelly, cel puțin nu în felul potrivit. Laș cum era, încercase mai devreme să-și trezească bărbăția, vorbindu-i nu atît lui Kelly, cît lui însuși, cînd povestise rolul pe care-l avusese în finalul vieții lui Pam, creîndu-și o iluzie de putere cînd tăcerea ar fi reușit să-l salveze. Ei, oricum, ar fi putut să strecoare îndoieli, mai ales dac-ar fi fost suficient de isteț ca să însăileze o poveste credibilă, dar lașitatea și prostia nu sînt străine una de alta, nu-i așa? Kelly îl lăsă să stea nesupravegheat în timp ce forma cifrul de la intrare. Aprinzînd luminile din buncăr, îl împinse pe Billy înăuntru.

Arăta și chiar era un cilindru de oțel, patruzeci și trei de centimetri în diametru, așezat pe propriile lui picioare, cu roți pivotante la capete, exact unde îl lăsase. Capacul de oțel din capăt nu era fixat și atîrna în balamaua lui.

— O să intri acolo, îi spuse Kelly.

— Du-te-n paștele mă-tii!

Din nou sfidare. Kelly folosi mînerul Ka-Bar-ului ca să-l lovească în ceafă. Billy căzu în genunchi.

— Într-un fel sau altul, o să intri acolo — silit sau de bună voie, nu-mi pasă.

Ceea ce era o minciună, însă una eficientă. Kelly îl ridică de gît și-i vîrî capul și umerii în deschizătură.

— Nu te mișca.

Era mult mai ușor decît se așteptase. Luă o cheie de la locul ei de pe perete și desfăcu lanțurile de la mîinile lui Billy. Își simțea prizonierul încordat, cu gîndul c-ar putea avea o șansă, dar Kelly lucră repede — avea de scos doar un bulon pentru a-i elibera ambele mîini și un ghiont cu cuțitul în locul potrivit îl avertiză pe Billy că nu era momentul să încerce să facă pe eroul. Billy era prea laș ca să accepte durerea ca preț pentru o șansă de a scăpa.

— Înăuntru!

Un brînci îl ajută din nou și, cînd picioarele fură în cadrul ramei, Kelly ridică tambuchiul și-l fixă în buloane la locul lui. Apoi ieși, stingînd luminile. Trebuia să

mănînce ceva şi să doarmă puţin. Billy putea să aştepte. Aşteptarea va face lucrurile mai uşoare.

— Alo?

Vocea ei suna foarte îngrijorată.

— Bună, Sandy, sînt John.

— John! Ce se întîmplă?

— Cum se simte?

— Doris? Doarme acum, îi răspunse Sandy. John, cine... adică, ce s-a întîmplat cu ea?

Kelly strînse receptorul în mînă.

— Sandy, vreau să mă asculţi foarte atent, da? E foarte important.

— Bine. Dă-i drumul.

Sandy era în bucătărie, supraveghind un ibric de cafea. Îi vedea pe copiii vecinilor jucîndu-se cu mingea pe un teren viran, dar normalitatea reconfortantă a jocului lor părea acum foarte îndepărtată.

— Unu, nu spui nimănui că este acolo. În nici un caz nu anunţi poliţia.

— John, e rănită grav, e dependentă de droguri şi, în plus, se pare că are probleme medicale serioase. Trebuie să...

— Sam şi Sarah, atunci. Nimeni altcineva, Sandy, ai înţeles? *Nimeni altcineva.* Sandy...

Kelly ezită. Era greu să vorbească, dar trebuia să clarifice lucrurile.

— Sandy, te-am pus în pericol. Tipii care au lucrat-o pe Doris sînt aceiaşi...

— Ştiu, John. Mi-am dat seama.

Expresia infirmierei era neutră, dar şi ea văzuse fotografia corpului Pamelei Starr Madden.

— John, mi-a spus că... ai omorît pe cineva.

— Da, Sandy, am ucis.

Sandra O'Toole nu fu surprinsă, doar uşor tulburată. Ghicise cu cîteva ore înainte, dar s-o audă de la el — în felul în care o spusese! Calm, firesc. *Da, Sandy, am ucis.* Ai dus gunoiul? Da, Sandy, l-am dus.

— Sandy, oamenii ăştia sînt foarte periculoşi. Era simplu s-o abandonez pe Doris acolo, dar n-am putut, cum era să fac una ca asta? Isuse, Sandy, ai văzut ce i-au...

— Da.

Trecuse mult timp de cînd lucrase la „urgenţă" şi aproape că uitase lucrurile teribile pe care oamenii şi le făceau unii altora.

— Sandy, îmi pare rău că...

— John, a trecut. O să mă descurc, bine?

Pentru o clipă, Kelly încetă să vorbească, sorbind putere din vocea ei. Poate că asta era diferenţa dintre ei. Pe el instinctul îl îndemna să lovească, să-i identifice pe cei care făceau lucruri rele şi să se ocupe de ei. Caută şi distruge. Instinctul ei era să protejeze într-un alt mod şi fostul membru al SEALS realiză că forţa ei ar putea-o copleşi pe a lui.

— Trebuie să-i asigur o îngrijire medicală corespunzătoare.

Sandy se gîndi la tînăra de la etaj, în dormitorul din spate. O ajutase să se spele şi fusese îngrozită de semnele de pe corpul ei, dovezi ale unui abuz fizic inimaginabil. Dar cei mai şocanţi erau ochii ei, morţi, lipsiţi de scînteia sfidătoare pe care o văzuse la pacienţi, chiar şi cînd aceştia pierdeau bătălia pentru viaţă. În ciuda anilor de muncă dedicaţi îngrijirii unor pacienţi aflaţi în stări critice, nu-şi dăduse niciodată seama că o persoană putea fi în mod intenţionat distrusă, cu o răutate deliberată, sadică. Deşi Sandy ştia că acum era posibil să intre şi ea în atenţia unor astfel de oameni, dezgustul era mai mare decît teama pe care i-o inspirau.

Pentru Kelly aceste sentimente erau total inversate.

— Bine, Sandy, dar te rog, ai grijă. Promite-mi.

— Promit. O să-l chem pe doctorul Rosen.

Se opri o clipă.

— John?

— Da, Sandy.

— Ce faci tu... nu e bine, John.

Se dispreţui pentru ceea ce spusese.

— Ştiu, îi răspunse Kelly.

Sandy închise ochii, încă păstrînd imaginea puştilor de afară alergînd după mingea de base-ball şi apoi văzîndu-l cu ochii minţii pe John, ştiind expresia pe care probabil că o avea faţa lui în acele momente.

— Dar nu-mi pasă, nu îmi mai pasă. Înţeleg, John.

— Mulţumesc, şopti Kelly. Te simţi bine?

— O să mă descurc.

— O să mă întorc cît se poate de repede. Nu știu ce să facem cu ea...

— Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu asta. O să am grijă de ea. O să găsim ceva.

— Bine, Sandy... Sandy?

— Da, John?

— Mulțumesc.

Legătura se întrerupse.

Cu plăcere, zise ea în gînd, punînd la loc receptorul în furcă. Ce bărbat ciudat. Ucidea oameni, punînd capăt vieților unor ființe umane, făcînd-o cu o cumplită neîndurare pe care ea nu o văzuse — nu dorea să o vadă — dar pe care vocea lui o proclama prin tonul lipsit de emoție. Găsise totuși timp și se pusese în pericol ca s-o salveze pe Doris. *Încă nu înțeleg,* își spuse Sandy, formînd iar un număr.

Doctorul Sidney Farber arăta exact cum se așteptase Emmet Ryan: în jur de patruzeci de ani, mărunt, bărbos, evreu, fumător de pipă. Nu se ridicase cînd intră detectivul, ci doar își invitase musafirul să ia loc, cu o fluturare de mînă. Ryan îi trimisese psihiatrului înainte de prînz, prin mesager, extrase din dosarele cazurilor și era clar că doctorul le citise. Toate erau așezate pe birou, deschise, ordonate pe două șiruri.

— Îl cunosc pe partenerul dumitale, pe Tom Douglas, spuse Farber, pufăind din pipă.

— Da, domnule. Spunea că participarea dumneavoastră la cazul Gooding a fost foarte utilă.

— Domnul Gooding era un tip foarte bolnav. Sper că va primi tratamentul de care are nevoie.

— Cît de bolnav este cel de-acum? întrebă locotenentul Ryan.

Farber își ridică privirea.

— Este la fel de sănătos ca și noi — de fapt, mai sănătos decît noi, din punct de vedere fizic. Dar nu asta-i important. Ci ceea ce ai spus dumneata. „Cel de acum." Presupun că în toate aceste incidente este implicat un singur asasin. Explică-mi de ce.

Psihiatrul se lăsă pe spate în scaun.

— La început nu am crezut așa. Tom și-a dat seama înaintea mea. E vorba de tehnică.

— Corect.

— Avem de-a face cu un psihopat?

Farber clătină din cap.

— Nu. Adevăratul psihopat este o persoană incapabilă să se descurce în viață. Vede realitatea într-un mod foarte personal și excentric, în general foarte diferit de modul în care o vedem noi, ceilalți. În aproape toate cazurile, dereglarea are modalități de manifestare foarte deschise și ușor de recunoscut.

— Dar Gooding...

— Domnul Gooding este ceea ce noi numim — e un termen nou — „psihopat organizat."

— Bine, perfect, dar pentru vecinii lui nu era evident.

— Este adevărat, dar dereglarea domnului Gooding se manifesta în modul înspăimîntător în care își omora victimele. Numai că aceste omoruri nu au aspecte rituale. Nu au fost mutilări. Nu sînt provocate de un impuls sexual — acesta este indicat de obicei de tăieturi pe gît, cum știi și dumneata. Nu. Tipul ăsta îndeplinește o muncă. Nu caută nici o eliberare emoțională. Doar omoară oameni și o face pentru un motiv care este, probabil, rațional, cel puțin pentru el.

— Atunci, care ar fi motivul?

— Evident, nu este vorba de jaf. Este altceva. E un tip foarte înfuriat, dar am mai întîlnit astfel de persoane.

— Unde? întrebă Ryan.

Farber arătă spre peretele opus. Într-o ramă de stejar se afla o bucată de catifea roșie pe care erau fixate o insignă de infanterist, una pe care scria RANGER, și aripile de parașutist. Detectivul nu reuși să-și ascundă surpriza.

— Destul de tîmpit, de fapt, explică Farber cu un gest dezaprobator. Puștiul evreu care vrea să dovedească cît de dur este. Ei, zîmbi Farber, cred că le-am dovedit-o.

— Nici mie nu mi-a plăcut prea mult Europa, dar n-am văzut părțile frumoase.

— Ce unitate?

— Compania Easy, a doua din Cinci-Zero-Șase.

— Aeropurtate. Unu-Zero-Unu, este?

— Așa-i, domnule doctor, răspunse detectivul, confirmînd că și el fusese odată tînăr și necugetat și

amintindu-și cît de costeliv era cînd sărea pe ușile avionului C- 47. Am sărit în Normandia și la Eindhoven.

— Și la Bastogne?

Ryan dădu din cap.

— Acolo n-a fost prea distractiv, dar cel puțin am mers cu camioanele.

— Ei bine, cu asta te confrunți, domnule locotenent Ryan.

— Îmi explicați?

— Asta-i cheia.

Farber ridică transcrierea discuției cu doamna Charles.

— Deghizarea. Trebuie să fi fost o deghizare. E necesar un braț puternic pentru a împlînta un cuțit în ceafă. Nu a fost un alcoolic. Ăștia au tot felul de probleme fizice.

— Dar asta nu se potrivește deloc, obiectă Ryan.

— Eu cred că da, dar nu în mod evident. Dă ceasul înapoi. Ești în armată, membru marcant al unei unități de elită. Îți faci timp pentru recunoașterea obiectivului, așa e?

— Întotdeauna, confirmă detectivul.

— Aplică asta la un oraș. Cum ai proceda? Te camuflezi. Așa că prietenul nostru hotărăște să se deghizeze în bețiv. Cîți din ăștia sînt pe străzi? Jegoși, împuțiți, dar destul de inofensivi, periculoși doar între ei. Sînt invizibili și faci abstracție de ei. Toată lumea procedează așa.

— Tot n-ai...

— Dar cum apare și dispare din zonă? Crezi că ia autobuzul — un taxi?

— Mașina.

— O deghizare o porți și o lepezi.

Farber ridică fotografia scenei asasinării lui Charles.

— Comite un dublu asasinat la o distanță de două cvartale, părăsește zona și vine aici — de ce crezi că o face?

Și era acolo, chiar în fotografie, un gol între două mașini.

— Fir-ar să fie!

Umilirea pe care o simțea Ryan era evidentă.

— Ce altceva mi-a scăpat, domnule doctor Farber?

— Spune-mi Sid. Nu cine știe ce. Individul ăsta e foarte deștept, își schimbă mereu metodele, iar acesta este

singurul caz cînd și-a manifestat mînia. Asta e, nu înțelegi? Este singura crimă făcută la mînie — poate cu excepția celei de azi-dimineață, dar pe aia o s-o lăsăm pentru moment deoparte. Aici vedem furie. Mai întîi își transformă victima într-un invalid, apoi o omoară într-un mod deosebit de dificil. De ce?

Farber făcu o pauză pentru cîteva pufăituri contemplative.

— Era furios, dar care să fi fost motivul? Ar fi trebuit să fie ceva spontan. N-avea cum să se țină de un plan, avînd în vedere că doamna Charles era acolo. Pentru un motiv oarecare a trebuit să facă ceva neașteptat și asta l-a înfuriat. De asemenea, pe ea a lăsat-o să plece — *știind* că l-a văzut.

— Tot nu mi-ai spus...

— E veteran de război. Într-o formă fizică excelentă. Asta înseamnă că e mai tînăr decît noi și antrenat la sînge. Ranger, Beretă Verde, ceva de felul ăsta.

— Ce caută acolo?

— Nu știu. Va trebui să-l întrebi pe el. Dar te-ai pricopsit cu cineva care nu se grăbește. Își urmărește victimele. Alege aceeași perioadă a zilei — cînd ele sînt obosite, cînd circulația e redusă pentru a diminua șansele de a fi identificat. Nu le jefuiește. Poate să le ia banii, dar asta nu-i același lucru. Acum povestește-mi despre crima de azi-dimineață, îi ceru Farber pe un ton amabil, dar fără echivoc.

— Ai fotografia. La etaj, într-o sacoșă, erau o grămadă de bani. Nu i-am numărat încă, dar sînt cel puțin cincizeci de mii de dolari.

— Bani din droguri?

— Așa credem.

— Mai erau și alte persoane? Le-a răpit?

— Se pare că mai erau doi. În mod sigur un bărbat și probabil că și o femeie.

Farber dădu din cap și pufăi cîteva secunde din pipă.

— Avem de ales. Fie că asta-i persoana pe care a urmărit-o tot timpul, fie că a fost doar încă un pas spre altceva.

— Deci toți plasatorii de droguri pe care i-a omorît au fost doar un camuflaj.

— Primii doi, cei pe care i-a legat...

— I-a interogat, se strîmbă Ryan. Ar fi trebuit să ne dăm seama. Au fost singurii care au fost uciși la adăpost. A procedat așa ca să aibă mai mult timp.

— E ușor să înțelegi cînd privești retrospectiv, sublinie Farber. Nu te simți jenat. Crima aceea a arătat într-adevăr ca un jaf și nu aveai nimic altceva pe care să te bazezi. Pînă cînd ai ajuns aici s-au strîns o mulțime de informații de examinat.

Psihiatrul se lăsă pe spate și adresă un zîmbet tavanului. Adora s-o facă pe detectivul.

— Pînă la asta — bătu ușurel cu pipa în fotografiile de la scena ultimei crime — n-ai avut cine știe ce. Asta e cea care clarifică totul. Suspectul tău se pricepe la arme. E un bun tactician. Are foarte multă răbdare. Își urmărește victimele ca un vînător care hăituiește o căprioară. Își schimbă metodologia ca să deruteze, dar astăzi a făcut o greșeală. De data asta a arătat și puțină furie, pentru că s-a folosit deliberat de cuțit. Iar faptul că a curățat arma imediat e un gest de rutină căpătat în urma antrenamentelor.

— Dar nu-i nebun, îți menții afirmația?

— Da, mă îndoiesc că suferă de tulburări în sens clinic, dar sînt al dracului de sigur că este motivat de ceva. Oamenii de felul acesta sînt extrem de disciplinați, așa cum sîntem și noi doi. Disciplina este evidentă în modul în care operează — dar și furia apare în motivația acțiunilor sale. Ceva l-a determinat pe omul ăsta să se lanseze în așa ceva.

— Cucoana.

Asta-l luă pe Farber prin surprindere.

— Exact! Foarte bine. De ce nu a eliminat-o? Este singurul martor pe care îl avem. A fost politicos cu ea. A lăsat-o să plece... Interesant... dar nu suficient pentru a progresa.

— Ne permite doar să afirmăm că nu ucide ca să se distreze.

— Corect, aprobă Farber. Tot ce face are un scop și beneficiază de un antrenament specializat pe care îl poate aplica în această misiune. Este o *misiune*. Te-ai căpătuit cu o fiară cu adevărat periculoasă, care face legea pe stradă.

— Îi urmărește pe cei care se ocupă cu traficul de droguri. Asta-i destul de clar, spuse Ryan. Cel pe care l-a răpit — cei doi, poate...

— Dacă unul din ei este o femeie, va supraviețui. Bărbatul, nu. După starea în care se va afla corpul vom putea afirma dacă el a fost ținta.

— Furie?

— Asta va fi evidentă. Încă un lucru — dacă ai polițiști care-l caută, ține minte că-i mai iscusit în mînuirea armelor decît mulți alții. Va părea inofensiv și va încerca să evite o confruntare. Nu dorește să ucidă persoane nevinovate, altfel ar fi lichidat-o pe această doamnă Charles.

— Dar dacă-l înghesuim...

— N-ar fi înțelept.

— Te simți bine? întrebă Kelly.

Camera de decompresie era una din cele cîteva sute care fuseseră livrate marinei militare conform contractului de către Uzina de Topitorie și Utilaje Dykstra Inc., din Houston, Texas; cel puțin așa spunea placa cu marca de identificare. Confecționată din oțel de calitate superioară, fusese proiectată ca să reproducă presiunea la care lucrau scafandrii autonomi. La un capăt era un hublou din trei straturi de plexiglas, groase de zece centimetri. Avea chiar și o mică ecluză, astfel încît să permită introducerea unor articole, cum ar fi alimentele și băutura, iar în interiorul camerei se afla o lampă de carte, cu un bec de douăzeci de wați, protejată într-un dispozitiv de fixare. Sub camera propriu-zisă se afla un puternic compresor pentru aer care funcționa cu benzină și putea fi controlat dintr-un scaun pliant lîngă care se aflau două indicatoare. Unul era gradat pe cercuri concentrice în milimetri și țoli coloană de mercur, pfunzi pe țol pătrat, kilograme pe centimetru pătrat și bari sau multipli ai presiunii atmosferice normale, care era egală cu 14.7 pfunzi pe țol pătrat. Celălalt indicator arăta adîncimea echivalentă a apei, în picioare și metri. Fiecare treizeci și trei de picioare de adîncime simulată ridicau presiunea atmosferică cu 14.7 PSI sau un bar.

— Ascultă, orice-ai vrea să știi, de acord... auzi Kelly prin intercom.

— M-am gîndit eu că o să vezi lucrurile așa cum vreau.

Smuci coarda demarorului, pornind compresorul. Kelly se asigură că valva simplă de evacuare de lîngă indicatoarele de presiune era ermetic închisă. Apoi deschise valva de presurizare, introducînd aer din compresor în cameră și urmărind rotirea înceată a limbilor în sensul acelor de ceasornic.

— Știi să înoți? se interesă Kelly, cercetîndu-i chipul.

Capul lui Billy tresări alarmat.

— Ce... uite, te rog, nu mă îneca, bine?

— Nici vorbă de așa ceva. S-aud, știi să înoți?

— Mda, sigur.

— Ai practicat vreodată înotul subacvatic? fu următoarea întrebare a lui Kelly.

— Nu, nu, niciodată, se grăbi să răspundă distribuitorul de droguri, foarte derutat.

— În regulă, ești pe cale să înveți ce înseamnă. Trebuie să-ți caști fălcile și să-ți miști urechile pentru a te obișnui cu presiunea, îl sfătui Kelly, urmărind cum indicatorul „adîncime“ trece de zece metri.

— De ce dracu' nu întrebi odată ce-ai de întrebat?

Kelly decuplă intercomul. Era prea multă teamă în vocea lui. De fapt, Kelly nu găsea o plăcere deosebită în a tortura oamenii și era îngrijorat că Billy i-ar putea deveni simpatic. Stabiliză indicatorul la treizeci de metri, închizînd valva de presurizare, însă lăsă în funcțiune motorul. În timp ce Billy se acomoda cu presiunea, Kelly găsi un furtun pe care-l atașă la țeava de eșapament a motorului. Apoi desfășură furtunul și-i scoase capătul afară, pentru a elibera în atmosferă monoxidul de carbon. Urma să fie un proces de durată; trebuia doar să aștepte evoluția evenimentelor. Kelly se baza pe memorie și asta îl îngrijora. Pe peretele lateral al camerei se afla un tabel cu instrucțiuni, util dar destul de aproximativ, al cărui ultim rînd te trimitea la un anumit manual de scufundare, pe care Kelly nu îl avea. În ultimul timp făcuse puține scufundări de adîncime și unica la care participase efectiv fusese un efort în echipă, la platforma petrolieră din Golf. Kelly petrecu o oră făcînd ordine prin atelier, domolindu-și amintirile și furia, iar apoi reveni la scaunul lui pliant.

— Cum te simți?
— Bine, te aranjează?
O voce într-adevăr destul de nervoasă.
— Gata să răspunzi la niște întrebări?
— Orice. Dar lasă-mă să ies de aici.
— Da, bine.
Kelly ridică o planșetă cu clamă pentru hîrtii.
— Ai fost arestat vreodată, Billy?
— Nu.
Un pic de mîndrie în asta, notă Kelly. Bine.
— Ai făcut armata?
— Nu.
O întrebare tîmpită.
— Deci nu ai fost niciodată în pușcărie, nu ți s-au luat niciodată amprentele, nimic de genul ăsta?
— Niciodată.
Capul din cadrul hubloului se mișcă negativ.
— Cum pot să-mi dau seama că nu mă minți?
— Nu mint, omule. Nu!
— Mda, probabil că nu, dar trebuie să fiu sigur, nu-i așa?
Kelly întinse mîna stîngă și răsuci valva de evacuare. Aerul țîșni din cameră, șuierînd zgomotos, în timp ce el urmărea manometrele.

Billy nu știa ce-l așteaptă și totul veni ca o surpriză dezagreabilă. În ora în care trecuse fusese înconjurat de o cantitate de aer de patru ori mai mare decît cea normală pentru spațiul în care se afla. Corpul lui se adaptase la această situație. Aerul absorbit prin plămîni, sub presiune și el, pătrunsese în sînge și acum întregul lui corp se afla la o presiune de 58,8 pfunzi pe țol pătrat. Diverse bule de gaz, mai ales de azot, i se dizolvaseră în sînge și, cînd Kelly dădu drumul aerului din cameră, aceste bule începură să crească. Țesuturile din jurul buzelor opuneau rezistență, însă nu suficientă și aproape imediat membranele celulelor începură întîi să se întindă și apoi, în unele cazuri, să se rupă. Suferința apăru mai întîi în extremități, la început ca o durere surdă, dar de mare întindere, care evoluă rapid în senzația cea mai intensă și mai neplăcută experimentată vreodată de Billy. Venea în valuri, exact în ritmul, acum rapid, al inimii sale. Kelly ascultă geamătul care se transformă curînd într-un țipăt, deși presiunea aerului era doar cea corespunzătoare unei adîncimi de

optsprezece metri. Răsuci valva de evacuare închizînd-o și o recuplă pe cea de presurizare. În alte două minute presiunea urcă din nou la patru bari. Restabilirea presiunii elimină aproape complet durerea, lăsînd în urmă un fel de nevralgie, una din acelea pe care de obicei le asociezi cu exercițiile fizice epuizante. Însă nu era ceva obișnuit pentru Billy; pentru el durerea nu reprezenta senzația binevenită pe care o cunosc atleții după efort. Mai la obiect, ochii căscați și terorizați îi spuseră lui Kelly că oaspetele lui era profund înfricoșat. Erau ochii unui animal hăituit, iar asta era perfect.

Kelly conectă intercomul.

— Asta-i pedeapsa pentru minciună. M-am gîndit c-ar trebui să știi. De la capăt. Ai fost arestat vreodată, Billy?

— Isuse, omule, nu.

— N-ai fost niciodată în închisoare, nu ți s-au luat niciodată amprentele...

— Nu, omule, doar amenzi pentru exces de viteză. N-am intrat la zdup niciodată.

— Armata?

— Nu, ți-am mai spus!

— Bine, mulțumesc.

Kelly bifă primul grup de întrebări.

— Acum, hai să stăm de vorbă despre Henry și organizația lui.

Se petrecea încă un lucru la care Billy nu se aștepta. Începînd cam pe la trei bari, azotul, care constituie cea mai mare parte din ceea ce ființele umane numesc aer, are un efect narcotic nu prea diferit de cel al alcoolului sau al barbituricelor. Oricît de speriat era, Billy încerca totuși sfichiul unui sentiment de euforie, o dată cu care apăruse și afectarea rațiunii. Era încă un efect salutar al tehnicii de interogare pe care Kelly o alesese, mai ales pentru amploarea răului pe care putea să-l producă.

— A lăsat banii? se miră Tucker.

— Peste cincizeci de mii. Încă numărau cînd am plecat, îi confirmă Mark Charon.

Erau iar în cinematograf, singurele două persoane de la balcon. Însă de data asta Henry nu mînca floricele, remarcă detectivul. Nu-l vedea adeseori agitat pe Tucker.

— Trebuie să știu ce se petrece. Spune-mi ce-ai aflat.

— Ne-am ales în ultima săptămînă cu cîțiva plasatori care au încasat-o.

— Ju-Ju, Bandanna, încă doi pe care nu-i cunosc. Mda, știu asta. Crezi că e vreo legătură?

— E tot ce avem, Henry. Billy e cel care a dispărut?

— Mda. Rick e mort. Cuțit?

— Cineva i-a scos inima, exageră Charon. Era și una din fetele tale acolo?

— Doris, confirmă Henry cu o înclinare a capului. A lăsat banii... de ce?

— S-ar putea să fi fost un jaf care a eșuat dintr-un motiv oarecare, dar nu știu ce-ar fi putut să-l facă să dea chix. Ju-Ju și Bandanna au fost amîndoi jefuiți — la dracu', poate cazurile astea nu au nici o legătură. Poate ceea ce s-a întîmplat noaptea trecută a fost altceva.

— Adică?

— Adică un atac direct asupra organizației tale, Henry, răspunse răbdător Charon. Știi pe cineva care-ar vrea să facă asta? Nu trebuie să fii polițist ca să înțelegi ce înseamnă un motiv, nu-i așa?

O parte a ființei lui — de fapt, una substanțială — era încîntată de superioritatea asupra lui Tucker, oricît de temporară.

— Cît de mult știa Billy?

— O mulțime, fir-ar al dracului. Deja începusem să-l iau la...

Tucker se opri.

— În regulă. Nu trebuie și nici nu vreau să știu. Dar altcineva vrea să știe și ai face bine să te gîndești la asta.

Mark Charon începea să realizeze, cu o ușoară întîrziere, cît de strîns asociată era prosperitatea lui de cea a lui Henry Tucker.

— De ce n-o fi făcut ca măcar să arate ca un jaf? întrebă Tucker cu ochii ațintiți pe ecran, fără să-l vadă.

— Cineva îți trimite un mesaj, Henry. Faptul că nu s-a atins de bani e un semn de dispreț. Știi pe cineva care n-are nevoie de bani?

Țipetele deveniseră mai zgomotoase. Billy abia încheiase o altă excursie la optsprezece metri, unde

rămăsese cîteva minute. Era util să-i priveşti faţa. Kelly îl văzu acoperindu-şi urechile cînd ambele membrane timpanice plesniră aproape simultan. Apoi îi fură afectaţi ochii şi sinusurile. Şi dinţii trebuie să-i fi fost afectaţi — dacă avea carii — şi probabil că avea, îşi spuse Kelly, dar nu dorea să-i facă prea mult rău... deocamdată.

— Billy, îl atenţionă el, restabilind presiunea şi eliminînd astfel cea mai mare parte a durerii, nu sînt sigur că te cred.

— Cretinule! ţipă în microfon persoana din interiorul camerei. Eu am aranjat-o, ştii chestia asta? Ţi-am urmărit păpuşica cum moare în mădularul lui Henry, i-am gresat maimuţica s-o pregătesc pentru el şi te-am văzut plîngînd ca un ţînc căcăcios, nenorocitule!

Kelly se asigură că faţa lui era vizibilă prin hublou, cînd mîna deschise iar valva de evacuare, aducîndu-l pe Billy înapoi la douăzeci şi patru de metri, suficient pentru încă o porţie zdravănă. Probabil că acum avea hemoragii în articulaţiile majore, pentru că, dintr-un motiv sau altul, bulele de azot tindeau să se acumuleze acolo şi reacţia instinctivă, caracteristică decompresiei, era să te faci ghem ca o minge — o „convulsie“, de aici venea numele original al maladiei. Dar Billy nu se putea ghemui în interiorul camerei, oricît ar fi încercat. Sistemul nervos central era afectat şi el, fibrele subţiri ca de borangic erau stoarse, iar durerea avea acum mai multe faţete — dureri zdrobitoare în articulaţii şi extremităţi şi fire fierbinţi, arzătoare, care-i străbăteau întreg corpul. În timp ce fibrele electrice se revoltau împotriva a ce li se întîmpla, începură nişte spasme nervoase şi întregul corp îi fu zguduit de convulsii, ca şi cum ar fi fost scuturat de şocuri electrice. Implicarea neurologică atît de timpurie era neliniştitoare. Deocamdată era de-ajuns. Kelly restabili presiunea, urmărind cum se potoleau spasmele.

— Acum, Billy, ai aflat cum s-a simţit Pam? întrebă el, de fapt doar pentru a-şi reaminti.

— Mă doare.

Plîngea. Îşi ridică braţele, iar mîinile îi acopereau faţa, dar cu toate astea nu-şi putea ascunde agonia.

— Billy, începu răbdător Kelly. Vezi cum merge treaba? Dacă cred că mă minţi, doare. Dacă nu-mi place ce spui, iarăşi doare. Vrei să fac să te doară şi mai tare?

— Isuse — nu, te rog!

Mîinile se îndepărtară și ochii celor doi erau la o distanță de nici treizeci de centimetri.

— Hai să-ncercăm să fim un picuț mai politicoși, bine?

— ...pare rău...

— Și mie-mi pare rău, Billy, dar trebuie să faci ce-ți spun, OK?

I se răspunse cu o înclinare a capului. Kelly se întinse după un pahar cu apă. Verifică etanșeitatea sistemului de ecluză înainte de-a deschide capacul și de-a așeza paharul înăuntru.

— Bine, dacă deschizi capacul de lîngă capul tău poți să capeți ceva de băut.

Billy făcu cum i se spuse și, după o clipă, sorbea apa printr-un pai.

— Acum, să revenim la afaceri, OK? Mai povestește-mi despre Henry. Unde locuiește?

— Nu știu, bolborosi celălalt.

— Răspuns greșit, mîrîi Kelly.

— Te rog, nu! Nu știu, ne întîlnim într-un loc lîngă autostrada 40, nu ne permite să știm unde...

— Trebuie să te străduiești mai mult sau ascensorul se întoarce la etajul șase. Ești gata?

— *Nuuuu!*

Țipătul era atît de puternic, încît străbătu prin oțelul gros de doi centimetri și jumătate.

— Te rog, nu! Nu știu — zău că nu știu.

— Billy, nu prea am motive să fiu drăguț cu tine, îi reaminti Kelly. Ai omorît-o pe Pam, ții minte? Ai torturat-o pînă cînd a murit. Te-ai excitat lucrînd-o cu patentul. Cîte ore, Billy, cît timp ați chinuit-o tu și prietenii tăi? Zece? Douăsprezece? La dracu', Billy, noi discutăm doar de șapte ore. Îmi spui că ai lucrat aproape doi ani pentru tipul ăsta și nici măcar nu știi unde stă? Mi-e greu să te cred. Mergem sus, anunță el cu o voce mecanică, intinzîndu-se spre valvă.

Nu trebui decît s-o întredeschidă. Primul șuierat al aerului presurizat produse atîta teroare, încît Billy urla deja, înainte ca adevărata durere să fi avut ocazia de a începe.

— NU ȘTIUUUUUUUUUUUUU!

La naiba! Și dacă nu știe?

Ei, își zise Kelly, *nu strică să fii sigur.* Îl ridică doar un pic, doar pînă la douăzeci și cinci de metri, destul pentru a reînnoi vechile dureri, fără să împingă efectele mai departe. Frica de durere era acum la fel de rea ca durerea reală, aprecie Kelly, dar, dacă mergea prea departe, durerea putea să devină propriul ei narcotic. Nu, tipul ăsta era un laș care se distrase adeseori provocînd altora durere și teroare și, dacă ar fi descoperit că putea supraviețui durerii, oricît de înspăimîntătoare, atunci ar fi putut găsi el însuși o doză de curaj. Era un risc pe care Kelly nu dorea să și-l asume, oricît ar fi fost de îndepărtat. Închise din nou valva de evacuare și ridică iar presiunea, de data asta la treizeci și trei de metri, pentru a atenua mai bine durerea și a amplifica narcoza.

— Dumnezeule, se cutremură Sarah.

Nu văzuse fotografiile post-mortem ale lui Pam, iar la singura ei întrebare în legătură cu autopsia, soțul ei se codise să răspundă, un semnal de care ea ținuse seama.

Doris era goală și neliniștitor de pasivă. Cel mai bun lucru care putea fi spus despre ea era că Sandy o ajutase să se spele. Sam își deschise geanta și scoase stetoscopul. Pulsul ei trecuse de nouăzeci, era suficient de puternic, dar prea rapid pentru o fată de vîrsta ei. Tensiunea arterială era și ea ridicată. Temperatura — normală. Sandy intră în acțiune, recoltînd patru eprubete cu cinci centimetri cubi de sînge care urma să fie analizat în laboratorul spitalului.

— Cine a putut face așa ceva? se întrebă în șoaptă Sarah.

Pe sînii lui Doris erau o mulțime de semne, o vînătaie decolorată pe obrazul drept și alte edeme, mai recente, pe abdomen și picioare. Sam îi controlă ochii, urmărind reflexul pupilar care era pozitiv — cu excepția totalei absențe a reacției.

— Aceiași care au ucis-o pe Pam, replică potolit chirurgul.

— Pam? întrebă Doris.

— Ai cunoscut-o? Cum?

— Bărbatul care te-a adus aici, spuse Sandy. El este cel care...

— Cel pe care l-a ucis Billy?

— Da, răspunse Sam, apoi își dădu seama cît de idioată trebuie să-i fi părut conversația unui ascultător străin.

— Știu doar numărul de telefon, mărturisi Billy, amețit din cauza presiunii parțial ridicate a azotului, în timp ce ușurarea durerii îl ajuta să fie mult mai binevoitor.

— Dă-mi-l, ordonă Kelly.

Billy se execută și Kelly îl notă. Avea acum două pagini de notițe scrise cu creionul. Nume, adrese, cîteva numere de telefon. Aparent foarte puțin, dar mai mult decît avusese la dispoziție cu doar douăzeci și patru de ore mai devreme.

— Cum intră drogurile în țară?

Capul lui Billy se întoarse spre fereastră.

— Nu știu...

— Trebuie să ne străduim mai mult.

Sssssssss...

Billy țipă din nou și de data asta Kelly lăsă lucrurile să avanseze, urmărind cum indicatorul de adîncime se rotește pînă la douăzeci și trei de metri. Billy începuse să se sufoce. Acum era afectată funcția respiratorie și tusea sufocantă nu făcea decît să amplifice durerea care satura fiecare părticică a corpului său chinuit. Își simțea întregul corp ca pe un balon, mai exact ca pe o colecție de baloane, mari și mici, toate încercînd să explodeze, înghesuindu-se unele în altele. Simțea că unele erau mai solide, altele mai fragile, iar cele mai sensibile își găseau loc în părțile vitale ale trupului său. Îl dureau și ochii, care-i dădeau senzația că nu mai încap în orbite, iar felul în care i se dilatau sinusurile paranazale înrăutățea și mai mult lucrurile. Era ca și cum fața i se desprindea de pe oasele craniului; mîinile îi zburară într-acolo, încercînd disperate s-o oprească. Durerea era mai presus de tot ce simțise și dincolo de tot ce provocase vreodată. Picioarele îi erau îndoite atît cît permitea cilindrul de oțel și genunchii păreau să sape brazde în pereți, atît de tare împingeau în ei. Era capabil să-și miște brațele care se răsuciră și se întoarseră spre

piept, căutînd uşurare, dar generînd doar şi mai multă durere, în timp ce el se lupta să-şi păstreze ochii pe orbite. Acum nu mai era în stare nici măcar să ţipe. Pentru Billy timpul se oprise, devenind eternitate. Nu mai exista lumină, întuneric, nici sunete sau tăcere. Realitatea era doar durere.

— Te rog... te rog..., se transmise şoapta prin difuzorul de lîngă Kelly.

Acesta ridică din nou presiunea lent, oprindu-se de data asta la treizeci de metri.

Faţa lui Billy era acum pătată, parcă iritată de o alergie oribilă. Cîteva vase de sînge plesniseră sub suprafaţa pielii şi unul mare se spărsese pe suprafaţa ochiului stîng. Repede, jumătate din „alb" deveni roşu, aproape purpuriu de fapt, făcîndu-l pe Billy să semene şi mai mult cu un animal înspăimîntat.

— Ultima întrebare a fost despre cum intră drogurile în ţară.

— Nu ştiu, scînci Billy.

Kelly vorbi calm la microfon:

— Billy, trebuie să înţelegi un lucru. Ce ţi s-a întîmplat pînă acum doare destul de tare, dar nu ţi-am făcut încă rău cu adevărat.

Ochii lui Billy se holbară. Dacă ar fi fost în stare să analizeze lucrurile la rece, ar fi înţeles că în mod sigur oroarea trebuia să se oprească undeva, o observaţie care ar fi fost şi adevărată şi eronată în acelaşi timp.

— Tot ce s-a întîmplat pînă acum nu sînt decît lucruri pe care doctorii le pot repara, nu?

Nu era chiar un neadevăr din partea lui Kelly, dar nici o minciună.

— Data viitoare cînd vom da drumul la aer, Billy, o să înceapă să se întîmple lucruri pe care nimeni nu le mai poate repara. Se vor sparge vase de sînge din globii oculari şi o să orbeşti. Alte vase din creier se vor rupe şi ele. Nici una din chestiile astea nu poate fi reparată. O să fii orb şi o să înnebuneşti. Dar durerea nu va dispărea niciodată. Tot restul vieţii tale, Billy; orb, nebun şi suferind. Cîţi ani ai? Douăzeci şi cinci? Mai ai mult timp de trăit. Patruzeci de ani poate — orb, nebun, schilod. Deci, ar fi o idee bună să nu mă minţi, OK? Ia zi, cum intră drogurile în ţară?

Nici o milă, își spuse Kelly. Ar fi ucis un cîine, o pisică sau o căprioară în condițiile pe care le aplicase acestui... obiect. Dar Billy nu era un cîine, o pisică sau o căprioară. Era o ființă umană, într-un fel. Mai rău decît un proxenet, mai rău decît distribuitorii. Dacă situația ar fi fost inversată, Billy n-ar fi trăit ce simțea el. Era o persoană cu un univers într-adevăr extrem de restrîns. Conținea o singură persoană, pe el însuși, înconjurat de lucruri a căror singură funcție era de a fi manipulate pentru amuzamentul sau profitul lui. Billy era tipul care se delecta producînd durere, care savura dominația asupra unor ființe pe care le considera atît de neînsemnate, încît sentimentele lor nu aveau nici o importanță, dacă existau cumva cu adevărat. Într-un fel sau altul, nu învățase niciodată că în universul său existau și alte ființe umane, ființe al căror drept la viață și fericire era egal cu al lui; din cauza asta se expusese, fără să-și dea seama, riscului de a ofensa o altă persoană a cărei existență nu prezentase niciodată vreo importanță pentru el. Acum învăța altceva, poate, cu toate că era cam tîrziu. Învăța că viitorul lui era un univers cu adevărat pustiu, pe care îl va împărți nu cu oameni, ci cu durerea. Destul de inteligent ca să vadă acest viitor, Billy se prăbuși. Era evident pe fața lui. Începu să vorbească cu o voce sugrumată și inegală, dar una care, în sfîrșit, era pe deplin sinceră. Era doar cu vreo zece ani prea tîrziu, estimă Kelly, ridicîndu-și privirea de pe notițe spre valva de evacuare. Ar fi trebuit să fie păcat și chiar era pentru mulți dintre cei care împărțiseră universul destul de excentric al lui Billy. Poate că nu-și dăduse niciodată seama, își spuse Kelly, că altcineva l-ar putea trata în același fel în care îi tratase pe atîția alții, mai mici și mai slabi decît el. Dar și asta venea prea tîrziu. Lumea este plină de nedreptăți, pe cînd dreptatea este o floare rară. Era simplu, nu-i așa? Billy nu-și imaginase că justiția putea să fie acolo, în așteptare, și pur și simplu semnele care i se arătaseră nu fuseseră suficiente pentru a le considera avertismente. Așa că riscase. Și pierduse. Iar Kelly își va păstra mila pentru alții.

— Nu știu... nu...

— Te-am avertizat, nu?

Kelly deschise valva, făcîndu-l să străbată tot drumul pînă la cincisprezece metri. Vasele retinale probabil că

plesniră primele. Lui Kelly i se păru că vede un pic de roșu în pupilele lărgite, în timp ce proprietarul lor țipa, chiar și după ce plămînii i se goliseră de aer. Genunchi, picioare și coate băteau toba în oțel. Kelly lăsă lucrurile să evolueze, așteptînd înainte de a pompa din nou aer.

— Spune-mi ce știi, Billy, sau o să fie și mai rău. Grăbește-te.

Tonul lui Billy era acum cel al confesiunii. Informația, deși ciudată, era indiscutabil reală. Un individ ca ăsta nu avea imaginația necesară pentru a născoci așa ceva. Ultima parte a interogării dură trei ore și doar o dată Kelly lăsă valva să șuiere, și atunci doar pentru o secundă sau două. Kelly repetă unele întrebări, ca să vadă dacă răspunsurile se schimbaseră, dar nu era așa. De fapt, întrebarea reînnoită aducea și mai multe informații, care legau între ele crîmpeie de date, creînd o imagine generală care devenea și mai clară, iar pe la miezul nopții era sigur că golise memoria lui Billy de toate datele utile pe care le conținea.

Kelly aproape că se simți cuprins de sentimente umane cînd își lăsă jos creioanele. Dacă Billy ar fi arătat măcar un pic de milă pentru Pam, poate că ar fi acționat altfel, pentru că propriile lui răni erau, așa cum spusese Billy, doar o chestiune de afaceri — mai corect, se datorau propriei prostii și nu putea să-i facă rău cu bună știință unui om care profitase de erorile lui. Dar Billy nu se oprise acolo. Torturase o tînără pe care Kelly o iubea și din această cauză Billy își terfelise demnitatea de bărbat și nu merita solicitudinea lui Kelly.

În orice caz, nu avea nici o importanță. Răul fusese făcut și progresa cu viteza lui proprie, în timp ce țesuturile sfîșiate de trauma barometrică rătăceau prin vasele sangvine, blocîndu-le unul cîte unul. Manifestarea cea mai acută era în creierul lui Billy. Curînd, în ochii lui orbi se va furișa nebunia și, deși depresurizarea finală fusese lentă și blîndă, ceea ce va ieși din cameră nu va fi un bărbat — dar, pe de altă parte, nu fusese niciodată.

Kelly slăbi bolțurile care rețineau tambuchiul. Fu întîmpinat de o duhoare cumplită, la care ar fi trebuit să se aștepte, dar care veni ca o surpriză. Creșterea și descreșterea presiunii în tractul intestinal și vezica lui Billy produseseră efecte previzibile. Va trebui să spele

mai tîrziu cu furtunul, îşi spuse Kelly, trăgîndu-l pe Billy afară şi aşezîndu-l pe pardoseală. Se întrebă dacă nu ar trebui să-l lege de ceva, însă corpul prăbuşit la picioarele lui nu-i mai era de nici un folos proprietarului, cu toate articulaţiile importante aproape distruse şi cu sistemul nervos central bun numai pentru a transmite durerea. Dar Billy respira încă şi asta era bine, îşi spuse Kelly, îndreptîndu-se către pat, bucuros că se terminase. Dacă avea noroc, nu va trebui să facă iar aşa ceva. Dacă avea noroc, şi cu o îngrijire medicală bună, Billy mai avea cîteva săptămîni de viaţă. Dacă şi asta se mai putea numi viaţă.

21

Posibilități

Oricît ar părea de ciudat, Kelly era neliniștit că dormise atît de bine. Nu era normal, se îngrijoră el, să doarmă zece ore fără întrerupere după ceea ce îi făcuse lui Billy. E un timp nepotrivit pentru manifestarea conștiinței, se adresă Kelly chipului din oglindă în timp ce se bărbierea... și puțin cam tîrziu. Dacă o persoană agresa femei și vindea droguri, atunci trebuia să ia în considerare și posibilele consecințe. Kelly își șterse fața. Nu simțea nici o bucurie la gîndul durerii pe care o provocase — era sigur de asta. Fusese doar un exercițiu de a aduna informațiile necesare, făcînd în același timp dreptate într-un mod corespunzător, deosebit de adecvat. Faptul că reușise să-și încadreze acțiunea în termeni familiari îl ajuta din plin să-și mențină conștiința sub control.

De asemenea, trebuia să se ducă pînă undeva. După ce se îmbrăcă, scoase o pelerină de plastic pe care o luă pe puntea de la pupa cuterului. Își făcuse deja bagajele și cără lucrurile în salonul principal.

Avea să fie o călătorie de cîteva ore, multe dintre ele plictisitoare și mai bine de jumătate pe întuneric. Îndreptîndu-se spre sud, către Point Lookout, Kelly își găsi timp pentru a examina atent colecția de „nave" abandonate lîngă Bloodsworth Island. Construite în timpul primului război mondial, formau o colecție extrem de pestriță. Unele erau din lemn, altele aveau coca din beton — ceea ce părea într-adevăr foarte ciudat — și toate supraviețuiseră primei campanii submarine organizate

în lume, dar nu mai erau funcţionale încă din 1920, cînd marinarii din flota comercială deveniseră mult mai ieftini decît echipajele remorcherelor care făceau în mod obişnuit naveta spre şi dinspre Chesapeake Bay. Kelly urcă pe puntea etalon şi, în timp ce pilotul automat avea grijă să menţină cursul spre sud, le examină prin binoclu, pentru a o depista pe aceea care l-ar putea interesa. Totuşi, nu reuşi să distingă nici o mişcare şi nici nu zări vreo barcă în mlaştina în care se transformase ultimul lor loc de odihnă. Era de aşteptat, îşi spuse el. Nu era o întreprindere industrială cu flux continuu, deşi era o ascunzătoare inteligentă pentru activitatea în care, pînă de curînd, şi Billy jucase un rol. Modifică cursul spre vest. Problema aceasta trebuia să aştepte. Se strădui să-şi lase gîndurile să se îndrepte spre altceva. În curînd va fi un jucător de echipă, împreună cu alţi bărbaţi ca el. O schimbare binevenită, zîmbi el, în timpul căreia va avea timp să-şi analizeze tactica pentru următoarea fază a operaţiunii sale.

Ofiţerii fuseseră puşi la curent doar în privinţa incidentului cu doamna Charles, dar nivelul de alarmă sporise prin informaţiile ulterioare asupra metodei prin care atacatorul ei îşi găsise sfîrşitul. Nu mai fu nevoie de alte îndemnuri la precauţie. Maşini de patrulare cu echipaje de doi se ocupau de majoritatea problemelor, deşi mai erau şi cîţiva solitari — ofiţeri superiori sau cei prea încrezători în forţele lor — care îndeplineau aceeaşi funcţie într-un mod care i-ar fi iritat pe Ryan şi Douglas, dacă ar fi aflat. Un poliţist se apropia, în timp ce celălalt stătea retras, cu mîna odihnindu-se neglijent pe revolverul din tocul deschis. Poliţistul din faţă îl obliga pe beţiv să stea în picioare şi-l percheziţiona, căutînd arme, adeseori cuţite, dar niciodată arme de foc — orice beţivan care ar fi avut una ar fi amanetat-o imediat, banii luînd drumul alcoolului sau, în unele cazuri, al drogurilor. În prima noapte, fuseseră trezite din mahmureală şi identificate unsprezece astfel de persoane şi se făcuseră două arestări

pentru ceea ce poliţiştii consideraseră atitudine necuviincioasă. Dar, la sfîrşitul schimbului, nu se descoperise nimic important.

— OK, am aflat ceva, îl informă Charon.

Maşina lui era în parcarea din faţa unui supermagazin, lîngă un Cadillac.

— Ce anume?

— Urmăresc un tip deghizat în vagabond.

— Nu zău? exclamă Tucker cu un oarecare dezgust.

— Aşa se spune, Henry, îl asigură detectivul. Au ordine să procedeze cu precauţie.

— Rahat, pufni distribuitorul.

— Alb, nu prea înalt, în jur de patruzeci de ani. E destul de puternic şi deosebit de agil atunci cînd este nevoie. Cei care se ocupă de caz nu lasă să le scape prea multe informaţii, dar ora la care au fost asasinaţi cei doi distribuitori corespunde celei în care îl întîlniseră pe beţivan. Pun pariu că-i acelaşi tip care i-a lichidat pe toţi distribuitorii.

Tucker clătină din cap.

— Şi pe Rick şi pe Billy? N-are nici un sens.

— Henry, indiferent dacă are sau nu sens, aşa umblă vorba, OK? Acum, chestia este foarte serioasă. Oricine ar fi tipul ăsta, e un profesionist. Înţelegi? Un profesionist.

— Tony şi Eddie, rosti încetişor Tucker.

— Nici eu nu văd pe altcineva, Henry, dar e doar o presupunere.

Charon scoase maşina din parcare.

Nimic nu avea sens, îşi spuse Tucker, conducîndu-şi maşina pe Edmonson Avenue. De ce ar fi încercat Tony şi Eddie să facă... ce? Ce dracu' se petrecea? Nu ştiau multe despre operaţiunea lui, doar că se derula, iar el o dorea intangibilă, la fel şi teritoriul pe care-l stăpînea. De fapt, devenise principalul lor furnizor. Pentru ei, încercarea de a-i anihila afacerea, fără să afle mai întîi mituind care era metoda de importare a produsului, nu era logică. Să afle... folosise un cuvînt nepotrivit... dar...

Să afle mituind. Și dacă Billy trăia? Dacă Billy făcuse un tîrg, iar Rick nu fusese de acord — era o posibilitate. Rick fusese mai slab de înger, dar mai de încredere ca Billy.

Billy îl omoară pe Rick, o ia pe Doris și scapă de ea undeva — Billy știa cum să facă asta, nu? — de ce? Billy a luat legătura cu... cu cine? Billy e un ticălos mărunt cu ambiții, își spuse Tucker. *Nu prea deștept, dar ambițios și dur cînd era cazul.*

Posibilități. Billy ia legătura cu cineva. Cu cine? Ce știe Billy? Știe unde se prelucrează produsul, dar nu cum intră în țară... poate mirosul, mirosul de formaldehidă din pungile de plastic. Înainte Henry luase măsuri de precauție în problema asta; în faza inițială, cînd Tony și Eddie îl ajutaseră să împacheteze produsul, Tucker avusese grijă să reîmpacheteze totul, doar așa, ca să fie sigur. Dar nu ultimele două transporturi... *la dracu'.* Asta era o greșeală, nu? Billy știa aproximativ unde se făcea prelucrarea, dar putea să găsească singur locul? Henry nu-l credea în stare. Nu știa prea multe despre ambarcațiuni și nici măcar nu se dădea în vînt după ele, iar navigația nu era o meserie care se învăța cu ușurință.

Eddie și Tony se pricep la bărci, idiotule, își reaminti Tucker.

Dar *de ce* l-ar trage în piept acum, chiar cînd lucrurile începeau să înflorească?

Pe cine altul ofensase? Mă rog, mai era și echipa din New York, însă cu ei nu avusese niciodată un contact direct. Totuși, le invadase piața, profitînd de o criză de aprovizionare, și își stabilise capul de pod. Ar putea fi supărați din cauza asta?

Dar băieții din Philadelphia? Deveniseră interfața dintre el și New York și poate că erau lacomi. Poate că aflaseră despre Billy.

Poate că Eddie își făcea mutarea, trădîndu-i în același timp și pe Tony și pe Henry.

Poate că aveau loc o mulțime de lucruri. Indiferent ce se petrecea, Henry încă avea controlul importului. Mai precis, trebuia să reziste și să apere ce dobîndise, teritoriul și legăturile. Lucrurile de-abia începuseră să renteze

din plin. Fuseseră necesari ani de eforturi ca să ajungă unde era acum, își spuse Henry, virînd la dreapta, spre casă. Un nou început presupunea pericole care, dacă trecuseși odată prin ele, erau mai ușor de evitat. Un alt oraș și constituirea unei noi rețele. Iar în Vietnam situația se va limpezi în curînd. Numărătoarea cadavrelor, de care depindea, era în declin. O problemă ivită acum putea mina totul. Dacă va putea menține operațiunea, chiar și scenariul cel mai pesimist presupunea peste zece milioane de dolari în bancă — mai aproape de douăzeci, dacă juca așa cum trebuia — și retragerea efectivă din afaceri. Nu era o opțiune lipsită de atracție. Doi ani buni ca să ajungă în situația asta. S-ar putea să nu înceapă din nou de la zero. Trebuia să reziste și să lupte.

Rezistă și luptă, băiete. În minte i se schița deja un plan. Va da sfoară-n țară: îl voia pe Billy și îl voia viu. Va vorbi cu Tony și-l va avertiza că era posibil ca Eddie să nu joace corect, că s-ar putea să aibă legături cu rivalii din nord. Acesta era punctul de plecare pentru a aduna informații. Apoi avea să acționeze pe baza lor.

Acolo ar putea fi un loc potrivit, își spuse Kelly. *Springer* înainta abia tîrîndu-se, în liniște. Important era să găsești un loc populat, dar lipsit de supraveghere. Nimic neobișnuit în cerința acestei misiuni, zîmbi Kelly în sinea lui. *Springer* săltă pe valuri într-o cotitură a rîului, un locșor interesant. Verificase deja țărmul cu grijă. Arăta ca o școală, probabil un internat, și nu era luminată. În spatele ei se afla un oraș; unul mic, doar cîteva lumini, o mașină cînd și cînd, dar ele rămîneau pe șoseaua principală și nu era nimeni care să-l vadă. Lăsă nava să continue dincolo de un cot și iată ceva, o fermă, probabil de tutun, după cum arăta, una veche, cu o casă de dimensiuni apreciabile, cam la vreo șase sute de metri, cu proprietarii înăuntru, bucurîndu-se de aerul lor condiționat, iar strălucirea luminilor împiedicîndu-i să vadă afară. O să riște aici.

Kelly puse motoarele la ralenti și se duse la prova pentru a lăsa la apă ancora mică. Se deplasă rapid și în

tăcere, lăsînd o barcă pneumatică la apă şi trăgînd-o la pupa. Fu destul de uşor să-l ridice pe Billy peste balustrada navei, dar nu reuşi să coboare corpul în barcă. Se întoarse grăbit în salonul de la pupa şi reveni cu o centură de salvare, înhămîndu-l la ea pe Billy şi aruncîndu-l peste bord. Aşa era mai uşor. Amară centura la pupa bărcii pneumatice. Apoi vîsli cît putu de repede pînă la ţărm. Îi trebuiră doar trei-patru minute pentru ca prova bărcii să atingă bancurile de mîl. Era o şcoală, observă Kelly. Probabil că funcţiona după un program de vară şi aproape sigur avea un personal de întreţinere care îşi va face apariţia dimineaţa. Coborî din barcă şi-l tîrî pe Billy pe banc, iar apoi îi scoase vesta de salvare.

— Acum stai aici.

— ... stau...

— Aşa.

Kelly împinse barca înapoi în rîu. Cînd începu să vîslească, privirea i se îndreptă spre Billy. Îl lăsase în pielea goală. Nici un mijloc de identificare. Nu avea alte semne particulare decît cele ale căror autor era Kelly. Billy spusese de mai multe ori că nu i se luaseră amprentele. Dacă era adevărat, atunci nu exista nici un mijloc prin care poliţia să-l identifice cu uşurinţă; probabil că nu va reuşi deloc, iar starea în care se afla îi reducea la maximum speranţa de viaţă. Creierul era mai profund afectat decît intenţionase Kelly, asta fiind o indicaţie certă că şi alte organe interne suferiseră, probabil, traume majore. Dar, pînă la urmă, Kelly dovedise şi un pic de milă. Probabil că ciorile n-or să aibă ocazia să-l ciugulească. Doar doctorii. Curînd, *Springer* se deplasa iar în susul Potomacului.

După două ore, Kelly zări portul de la Baza Quantico a Forţelor Navale. Obosit, se apropie cu atenţie, alegînd unul din locurile pentru oaspeţi, la capătul unui chei.

– Cine eşti? întrebă o voce în întuneric.

– Clark mă cheamă, replică Kelly. Ar trebui să fiu aşteptat.

– A, da. Frumos vaporaş, comentă omul, îndreptîndu-se înapoi spre un hangar de mici dimensiuni.

În cîteva minute o mașină coborî dealul, venind dinspre cazarma ofițerilor.

— Ai ajuns devreme, îl întîmpină Marty Young.

— Am putea foarte bine să începem, domnule. Veniți la bord?

— Mulțumesc, domnule Clark. Cum ai făcut rost de copilașul ăsta? Eu mă chinui cu un velier mic pe care se poate naviga doar ziua.

— Nu știu dacă ar trebui să vă spun, domnule, replică Kelly. Regret.

Generalul Young acceptă binevoitor replica.

— Dutch spune că vei lua parte la operațiune.

— Da, domnule.

— Ești sigur că faci față?

Young remarcă tatuajul de pe antebrațul lui Kelly și se întrebă ce semnificație avea.

— Am lucrat la Phoenix mai bine de un an, domnule. Ce fel de oameni s-au angajat?

— Toți sînt din Forța de Recunoaștere. Îi antrenăm destul de dur.

— Îi dați afară-n șuturi dimineața la cinci jumate? întrebă Kelly.

— Exact. O să trimit pe cineva să te ia și pe tine. Trebuie să te facem frumos și în formă.

Kelly zîmbi discret.

— Mi se pare corect, domnule general.

— Deci, ce-i așa de-al dracului de important? întrebă Piaggi, plictisit că era deranjat pe neașteptate într-o noapte din weekend.

— Cred că cineva se ia de mine. Vreau să știu cine.

— Zău?

Asta făcea întîlnirea importantă, chiar dacă pica prost, își spuse Tony

— Povestește-mi ce s-a întîmplat.

— Cineva curăță plasatorii din Cartierul de Vest, continuă Tucker.

— Citesc și eu ziarele, îl asigură Piaggi.

Turnă niște vin în paharul musafirului. În momentele acestea era important să dai o aparență de normalitate. Tucker nu va face niciodată parte din familia căreia îi aparținea Piaggi, dar cu toate acestea era un asociat valoros.

— Ce semnificație are asta, Henry?

— Același tip i-a curățat pe doi din oamenii mei, Rick și Billy.

— Cei care...

— Da. Una din fetele mele lipsește și ea.

Își ridică paharul și sorbi, urmărindu-i ochii lui Piaggi.

— Jaf?

— Billy avea vreo șaptezeci de mii, bani gheață. I-a găsit poliția chiar acolo. Poliția pretinde că-i o treabă de profesionist adevărat.

— Ai ceva dușmani pe stradă? se interesă Tony.

Nu era o întrebare teribil de strălucită — oricine în afacerea asta avea dușmani — dar conta cît de speciali îți erau inamicii.

— Am avut grijă ca poliția să-i cunoască pe cei mai serioși concurenți ai mei.

Piaggi aprobă în tăcere. Asta făcea parte din practica normală, chiar dacă era un pic cam riscant. Ridică din umeri. Deși Henry părea a fi un adevărat cowboy — o sursă ocazională de îngrijorare pentru Tony și colegii lui — își alegea cu grijă momentul, dînd dovadă că înțelegea cum să combine cele două trăsături.

— Cineva care vrea să-și ia revanșa?

— Nici unul n-ar lăsa acolo o grămadă de bani.

— Adevărat, recunoscu Piaggi. Am noutăți pentru tine, Henry. Nici *eu* n-aș lăsa un morman de bani să zacă aiurea.

Ah, chiar așa? se întrebă Tucker, în spatele privirii lui impasibile.

— Tony, tipul ori a dat-o-n bară, ori încearcă să-mi spună ceva. A omorît șapte sau opt oameni și a făcut-o isteț de tot. L-a dat gata pe Rick cu un cuțit. Nu cred c-a dat-o-n bară, pricepi?

Partea ciudată era că amîndoi gîndeau că o înjunghiere era ceva ce i se potrivea celuilalt. Henry avea

impresia că arma italienilor este cuțitul. Pe de altă parte, Piaggi credea că aceasta era caracteristică negrilor.

— Am auzit doar că cineva lichidează plasatorii cu un pistol — unul mic.

— Într-un caz a fost o armă de vînătoare, drept în mațe. Copoii îi ridică pe vagabonzi și-o fac cu multă grijă.

— N-am auzit de chestia asta, admise Piaggi.

Tipul ăsta avea niște surse grozave, dar și locuia mai aproape de partea aceea a orașului și era de așteptat ca rețeaua lui de informații să fie mai rapidă decît a lui Piaggi.

— Pare să fie opera unui profesionist, conchise Tucker. Unul grozav, știi?

Piaggi dădu din cap a înțelegere, în timp ce mintea îi era pusă în încurcătură. Existența unor asasini cu înaltă calificare din rîndul Mafiei era în cea mai mare parte o legendă creată de televiziune și de filme. Asasinatul profesionist mediu nu era un act calificat, ci mai degrabă ceva realizat de un om care avea alte activități reale, generatoare de bani. Nu exista o clasă specială de asasini care așteptau răbdători apeluri telefonice, dădeau lovituri și se întorceau la căminele lor luxoase ca să aștepte următorul apel. Existau și tipi inițiați, care erau neobișnuit de talentați sau experimentați în asasinate, dar nu era același lucru. Pur și simplu, cineva încerca să-și creeze o reputație de dur al durilor, iar asta însemna că eliminarea se efectua cu un minimum de zarvă, nu cu maximum de meșteșug. Adevărații sociopați erau rari, chiar și în Mafia, iar omorurile „de mîntuială“ erau mai degrabă regula decît excepția. Așa se face că „profesionist“ însemna pentru Piaggi ceva ce exista doar ca ficțiune, o imagine creată de televiziune a unui pistolar al Mafiei. Dar cum dracu' să-i explice asta?

— Nu-i unul de-ai mei, Henry, se decise el, după o clipă de gîndire.

Că nu avea *nici unul* era o cu totul altă problemă, își spuse Piaggi, urmărind efectul cuvintelor asupra asociatului său. Henry considerase întotdeauna că Piaggi era expert în asasinate. Piaggi știa că Tucker avea mai multă experiență în domeniu decît dorise el să aibă vreodată, dar asta era încă o chestie pe care ar fi trebuit s-o explice și era

clar că acum nu era momentul potrivit. Observă chipul lui Tucker, încercînd să-i citească gîndurile în timp ce-și termina paharul de Chianti.

Cum știu dacă spune adevărul? Gîndul nu cerea cine știe ce receptivitate deosebită pentru a fi citit.

— Ai nevoie de ceva ajutor, Henry? se interesă Piaggi pentru a sparge o tăcere foarte jenantă.

— Nu cred că tu ești autorul. Te consider un tip destul de deștept, îi răspunse Tucker, terminîndu-și paharul.

— Mă bucur s-o aud.

Tony zîmbi și reumplu ambele pahare.

— Ce părere ai despre Eddie?

— Ce vrei să spui?

— Va ajunge vreodată „inițiat“?

Tucker își plecă privirea, rotind vinul în interiorul paharului.

Cel puțin un lucru se putea afirma despre Tony, întotdeauna crea atmosfera potrivită pentru o discuție de afaceri. Era unul din motivele care determinaseră asocierea lor. Tony era tăcut, gînditor, întotdeauna politicos, chiar atunci cînd îi puneai o întrebare delicată.

— E un subiect cam sensibil, Henry, și de fapt n-ar trebui să-l discut cu tine. Nu poți fi „inițiat“ niciodată. Știi asta.

— Fără șanse egale în echipă, nu? Bine, în regulă. Știu că n-aș putea niciodată să mă integrez cu adevărat. Doar atît cît să putem face afaceri, Anthony.

Tucker profită de ocazie ca să zîmbească, destrămînd tensiunea într-o oarecare măsură și, spera el, ușurîndu-i lui Tony răspunsul la întrebare. Dorința îi fu îndeplinită.

— Nu, spuse Piaggi după un moment de gîndire. Nimeni nu crede că Eddie are calitățile necesare.

— Poate caută o cale să demonstreze că nu-i așa.

Piaggi negă din cap.

— Nu cred. Eddie e pe cale de-a scoate un profit serios din povestea asta. I-a intrat bine în cap.

— Atunci, cine? se miră Tucker. Cine altcineva știe atît de mult? Cine altcineva ar comite un număr de crime pentru a acoperi o astfel de mutare? Cine altcineva ar aranja lucrurile ca să arate ca o treabă de profesionist?

Eddie nu-i destul de deștept. Piaggi știa asta, sau credea că o știe.

— Henry, eliminarea lui Eddie ar produce probleme majore.

Făcu o pauză.

— Dar o să verific.

— Mulțumesc, spuse Tucker.

Se ridică și-l lăsă pe Tony singur cu vinul lui.

Piaggi rămase la masă.

De ce trebuiau lucrurile să fie atît de complicate? Henry era sincer? Probabil că da, acceptă el. El reprezenta singura legătură a lui Henry cu echipa, iar tăierea acestui cordon ombilical ar dăuna tuturor. Tucker ar putea deveni o persoană foarte importantă, dar nu va fi niciodată de-al casei. Pe de altă parte, era deștept și livra marfa. Rețeaua avea o mulțime de astfel de oameni, străini de familie, membri asociați, oricum le-ai spune, a căror valoare și statut erau proporționale cu utilitatea lor. De fapt, mulți dintre ei dispuneau de mai multă putere decît unii membri „inițiați", dar întotdeauna va exista o diferență între ei. Într-o dispută reală, a fi „inițiat" avea multă importanță — în cele mai multe cazuri, era singurul lucru important.

Asta putea să explice lucrurile. Era Eddie gelos pe statutul lui Henry? Rîvnea atît de mult să devină un adevărat membru, încît să fie în stare să renunțe la beneficiile actualului aranjament de afaceri? Nu avea sens, își spuse Piaggi. Dar oare ce avea?

— Hei, *Springer,* chemă o voce.

Caporalul din infanteria marină rămase surprins cînd văzu ușa cabinei deschizîndu-se imediat. Se așteptase să fie nevoit să-l scuture pe acest... civil... din patul lui confortabil. În loc de asta, văzu ieșind un bărbat îmbrăcat în echipament de camuflaj pentru junglă și purtînd cizme. Nu erau efecte de infanterie marină, dar erau suficient de asemănătoare ca să demonstreze că tipul era serios. Parcă se mai deslușeau și urmele unor însemne care fuseseră îndepărtate, acolo ar fi putut exista un nume și încă ceva, iar asta îl făcea pe domnul Clark să pară și mai serios.

— Pe aici, domnule.

Caporalul făcu un gest. Fără un cuvînt, Kelly îl urmă.

„Domnule“ nu însemna nimic. Kelly știa asta. Cînd nu era sigur, un infanterist marin i s-ar fi adresat cu „domnule“ și unui stîlp de telegraf. Îl urmă pe tînăr pînă la o mașină și plecară, traversînd calea ferată și urcînd dealul, în timp ce Kelly își dorea să mai fi beneficiat de cîteva ore de somn.

— Ești șoferul generalului?

— Da, domnule.

Și asta fu toată conversația lor.

Erau vreo douăzeci și cinci, în picioare, în ceața matinală, întinzîndu-și oasele și pălăvrăgind între ei, în timp ce sergentul plutonului patrula încolo și-ncoace, căutînd ochi încețoșați sau expresii vlăguite. Capetele se întoarseră cînd mașina generalului se opri și un bărbat coborî din ea. Remarcară că purta îmbrăcăminte nepotrivită și se întrebară cine dracu' era, mai ales că nu avea nici un fel de însemne de grad. Tipul se îndreptă direct spre sergentul-major.

— Dumneata ești artileristul Irvin? întrebă Kelly.

Sergentul major de artilerie Paul Irvin dădu politicos din cap, în timp ce-l măsura cu privirea pe vizitator.

— Corect, domnule. Sînteți domnul Clark?

Kelly dădu din cap.

— Încerc să fiu, chiar dacă e atît de devreme.

Bărbații se măsurară din priviri. Paul Irvin era brunet și părea serios. Nu atît de evident amenințător pe cît se așteptase Kelly, avea ochii unui bărbat precaut, gînditor, ceea ce era de așteptat pentru cineva de vîrsta și cu experiența lui.

— În ce formă sînteți? întrebă Irvin .

— Există o singură cale să aflăm, răspunse „Clark“.

Irvin zîmbi larg.

— Bine. O să vă las să conduceți alergarea, domnule. Căpitanul nostru face laba pe undeva.

Ah, rahat.

— Acum, hai să ne dezmorțim.

Irvin se întoarse la formație, comandînd poziția de drepți. Kelly se așeză la capătul din dreapta al celui de-al doilea rînd.

— Bună dimineața, infanteriști marini!

— *Să trăiți!* urlară ei ca răspuns.

Duzina zilnică de exerciții nu era chiar o distracție, iar Kelly nu era obligat să rupă gura tîrgului. Îl urmări pe Irvin, care devenea cu fiecare minut mai serios, făcîndu-și exercițiile ca un robot. Jumătate de oră mai tîrziu, erau dezmorțiți de-a binelea și Irvin le comandă din nou „drepți!", ca pregătire pentru alergare.

— Domnilor, vreau să vă prezint un nou membru al echipei noastre. Acesta este domnul Clark. Va conduce alergarea împreună cu mine.

Kelly își luă locul șoptind:

— Nu știu unde dracu' mergem.

Irvin zîmbi ușor răutăcios:

— Nici o problemă, domnule. Ne puteți urma după ce veți rămîne în urmă.

— Dă-i drumul, cap de tinichea, replică Kelly ca de la un profesionist la altul.

Patruzeci de minute mai tîrziu, Kelly se afla încă în frunte. Poziția îi permitea să stabilească ritmul și asta era singura veste bună. Cealaltă mare grijă a lui era să nu se împleticească, dar asta devenea dificil pentru că, atunci cînd corpul obosește, butoanele pentru acordul fin sînt primele care te lasă.

— Stînga, ordonă Irvin, arătînd cu degetul.

Kelly n-avea cum să știe că-i trebuiseră zece secunde ca să adune surplusul de aer necesar pentru a vorbi. Totuși, el avea și sarcina de a da cadența. Noul drum, doar o cărare bătută, îi purtă în pădurea de pini.

Clădiri, ah, Isuse, sper că ăsta-i locul unde ne oprim. Acum chiar și gîndurile îi gîfîiau. Cărarea ocolea un pic, dar acolo erau mașini, iar asta trebuia să fie... ce? De mirare, aproape că se opri și comandă din proprie inițiativă, pentru a încetini formația:

— Pas de manevră, marș!

Manechine?

— Grupă, stai! strigă Irvin. Pe loc repaus, adăugă el.

Kelly tuşi de cîteva ori, aplecîndu-se uşor în faţă şi binecuvîntînd cursele din parc şi în jurul insulei sale pentru că-i permiseseră să supravieţuiască acestei dimineţi.

— Încet, fu tot ce avu de spus pentru moment Irvin.

— Bună dimineaţa, domnule Clark.

Una dintre maşini se dovedi a fi reală. James Greer şi Martin Young îi făcură semn lui Kelly să se apropie.

— Bună dimineaţa. Sper c-aţi dormit bine, mîrîi Kelly.

— Te-ai oferit voluntar, John, sublinie Greer.

— În dimineaţa asta au întîrziat patru minute, observă Young. Deşi nu-i rău pentru un începător.

În semn de dezgust, Kelly se întoarse cu spatele. Îi trebui aproape un minut ca să-şi dea seama ce reprezenta decorul pe care-l avea în faţă.

— La dracu'!

— Acolo e dealul tău, arătă Young.

— Copacii sînt mai înalţi aici, spuse Kelly, evaluînd distanţa.

— La fel şi dealul. E un fleac.

— La noapte? întrebă Kelly.

Nu era greu să prinzi sensul cuvintelor generalului.

— Crezi că eşti în stare?

— Presupun că asta trebuie să aflăm. Cînd va avea loc misiunea?

Greer rosti el răspunsul:

— Încă nu-i nevoie să ştii.

— Cu cît timp înainte voi afla?

Oficialul CIA îşi cîntări cu grijă cuvintele.

— Cu trei zile înainte de a ne pune în mişcare. Peste cîteva ore vom studia parametrii misiunii. Deocamdată urmăreşte cum se organizează tipii ăştia.

Greer şi Young se îndreptară spre maşină.

— Am înţeles, domnule comandant, replică Kelly în direcţia spinărilor lor.

Infanteriştii marini puseseră deja de cafea. Făcu rost şi el de o cană şi începu să se integreze echipei de asalt.

— Nu-i rău, spuse Irvin.

— Mulțam. Întotdeauna mi-am zis că este unul din cele mai importante lucruri pe care trebuie să le știi în meseria asta.

— Care? îl privi Irvin.

— Cum să fugi cît poți de repede și de departe.

Irvin rîse. Sosi și prima grupă de muncitori, ceea ce le permise ostașilor să se răcorească și să se amuze un pic. Începură să deplaseze manechinele. Devenise un ritual — care femeie așezau lîngă care copil. Descoperiseră că modelele puteau fi puse să pozeze și infanteriștii marini se distrau grozav pe chestia asta. Doi dintre ei făcuseră rost de costume de baie noi, niște bikini destul de sumari, pe care le puseseră ostentativ pe două trupuri feminine tolănite. Kelly îi urmări cu o uimire neîncrezătoare, apoi își dădu seama că modelele cu costum de baie aveau corpurile pictate, pentru a părea cît mai reale. *Isuse,* își zise el, *și se spune că marinarii sînt țăcăniți!*

Ieșită de pe calele Șantierului Naval New York în 1964, *Ogden* era o navă nouă, sau aproape nouă. Nava cu un aspect oarecum ciudat avea o lungime de o sută șaptezeci și unu de metri, iar jumătatea prova avea o suprastructură cît se poate de normală, precum și opt tunuri cu care să enerveze avioanele atacatoare. Partea ciudată era jumătatea pupa, plată deasupra și goală dedesubt. Suprafața plată era bună pentru elicopterele care aterizau și chiar dedesubt se afla o punte bazin, proiectată pentru a fi umplută cu apă, de unde puteau opera vehiculele de debarcare. *Ogden* și cele unsprezece nave surori fuseseră proiectate pentru a sprijini operațiuni de debarcare, pentru a-i plasa pe infanteriștii marini pe plajă în vederea misiunilor de asalt pe care Corpul le inventase în anii '20 și le perfecționase în anii '40. Dar navele amfibii ale Flotei Pacificului nu aveau acum nici o misiune — infanteriștii marini erau pe plajă, aduși de la aeroporturile convenționale de avioanele de linie cu reacție — și de aceea unele dintre amfibii erau echipate pentru alte misiuni. Așa cum era *Ogden.*

Macaralele ridicau o serie de containere pe puntea de zbor. După ce fură asigurate, echipele de punte înălțară antenele radio. Alte astfel de obiecte fură fixate cu bolțuri de suprastructură. Activitatea se desfășura la vedere — nu exista nici un mod convenabil de a ascunde o navă de război de 17.000 tone — și era clar că *Ogden,* ca și alte două nave surori, se transforma în platformă pentru colectarea informațiilor electronice — ELINT. Ieși din baza navală San Diego cînd soarele începuse să apună, fără escortă și fără batalionul de infanteriști marini pentru al cărui transport fusese construită. Echipajul ei de treizeci de ofițeri și patru sute nouăzeci de marinari intră în rutina carturilor, efectuînd exerciții de antrenament și făcînd, în general, ceea ce își doriseră cei mai mulți dintre ei atunci cînd se înrolaseră în Marina Militară, în loc de a risca o repartiție la recrutare. Soarele apusese și nava trecuse binișor de linia orizontului, noua ei misiune fiind comunicată diverselor grupuri interesate, nu toate cu sentimente amicale pentru drapelul pe care-l arbora. Cu toate containerele la bord și vreo douăzeci de antene împrăștiate talmeș-balmeș pe punte — arătînd ca o pădurice de copaci arși — și fără infanteriștii marini, nu reprezenta un pericol pentru nimeni. Era evident pentru toți cei care o văzuseră. Douăsprezece ore mai tîrziu și la două sute de mile în larg, ajutorii de boțman formară echipe din divizia de punte și le ordonară tinerilor ușor nedumeriți să desfacă din bolțuri toate containerele, cu excepția unuia — care era gol — și să coboare toate antenele de pe puntea de zbor. Cele de pe suprastructură vor rămîne pe loc. Antenele dispărură primele sub punte, în spațiile încăpătoare de depozitare pentru echipament. Containerele goale fură împinse după ele, eliberînd complet puntea de zbor.

*

La baza Subic Bay a Forțelor Navale, comandantul lui USS *Newport News,* împreună cu secundul și ofițerul de artilerie, examinau misiunile pentru luna următoare. Nava de sub comanda lui era unul dintre ultimele crucișătoare adevărate din lume, cu tunuri de 203 milimetri, cum nu erau multe altele. Semiautomate, acestea își

primeau încărcăturile de pulbere nu în săculeți separați, ci în tuburi de cartuș de bronz, diferite doar ca dimensiuni de cele pe care orice vînător de căprioare le-ar putea folosi în Winchesterul lui de 30-30. Capabil să atingă o viteză de croazieră de aproape treizeci și doi de kilometri, *Newport News* putea livra un volum uluitor de foc, așa cum simțise pe propria piele cu numai două săptămîni înainte, spre marele lui ghinion, un batalion din armata nord-vietnameză. Cincizeci de proiectile ieșeau pe gura de tun pe minut. Tunul central din turela numărul doi era avariat și astfel se putea conta pe crucișător să lovească ținta cu patru sute de proiectile pe minut, echivalentul a o sută de bombe de patru sute cincizeci de kilograme. Sarcina crucișătorului pentru următoarea acțiune, află căpitanul, era de a ataca o serie de baterii de tunuri triple antiaeriene de pe coasta vietnameză, selectate cu grijă. N-avea nimic împotrivă, deși misiunea după care jinduia cu adevărat era să intre într-o noapte în portul Haiphong.

— Flăcăul tău pare să-și cunoască meseria, cel puțin pînă acum, observă pe la două fără un sfert generalul Young.

— Cred că-i cerem să facă prea mult pentru prima noapte, Marty, contră Dutch Maxwell.

— Ei, la dracu', Dutch, dacă vrea să se joace cu infanteriștii mei marini...

Ăsta era Young. Toți erau infanteriștii „lui". Părăsise Guadalcanalul împreună cu Floss, acoperise regimentul lui Chesty Puller în Coreea și era unul dintre oamenii care perfecționaseră sprijinul aerian apropiat, făcîndu-l să fie o adevărată artă.

Stăteau pe vîrful dealului care domina amplasamentul recent ridicat de Young. Cincisprezece dintre infanteriștii marini din Forța de Recunoaștere se aflau pe versanții dealului și treaba lor era să-l detecteze pe Clark, în timp ce acesta se cățăra pe prăjina lui imaginară. Chiar și generalul Young credea că era un test prea aspru pentru prima zi în echipă a lui Clark, dar Jim Greer făcuse mare caz lăudîndu-se cît de impresionant era flăcăul, iar spionii

trebuiau puși la locul lor. Și Dutch Maxwell se declarase de acord cu asta.

— Ce mod idiot de a-ți cîștiga existența, mîrîi amiralul cu o mie șapte sute de aterizări pe portavion la activ.

— Lei, tigri și urși, chicoti Young. O, Doamne! Nu mă aștept să reușească să ajungă aici de prima dată. Avem cîțiva tipi grozavi în echipă, nu, Irvin?

— Da, domnule, se declară imediat de acord sergentul-major.

— Ce părere ai despre Clark? fu următoarea întrebare a lui Young.

— Pare să știe niște chestii, recunoscu Irvin. O formă destul de bună pentru un civil... și îmi plac ochii lui.

— Zău?

— Ați remarcat, domnule? Are niște ochi de gheață. E umblat prin lume.

Vorbeau în șoaptă. Kelly trebuia să ajungă acolo și nu voiau ca vocile lor să-i ușureze prea mult sarcina și nici să adauge zgomote suplimentare, care ar fi putut masca sunetele pădurii.

— Dar nu în seara asta. Le-am spus oamenilor ce-o să se întîmple dacă tipul ăsta sparge linia de la prima încercare.

— Voi, infanteriștii marini, nu știți să jucați corect? obiectă Maxwell cu un zîmbet nevăzut.

Irvin dădu tot el răspunsul:

— Domnule, „corect" înseamnă că toți băieții mei se întorc acasă în viață. La dracu' cu ceilalți, dacă-mi dați voie, domnule.

— Ciudată chestie, sergent, asta a fost întotdeauna și definiția mea pentru „corect". *Tipul ăsta ar fi un plutonier al dracului de bun,* își zise Maxwell.

— Ai urmărit base-ballul, Marty?

Bărbații se relaxară. Clark n-avea cum să reușească.

— Cred că Orioles par puși pe fapte mari.

— Domnilor, se pare că ne pierdem concentrarea, sugeră diplomatic Irvin.

— Adevărat. Scuză-ne, te rog, încuviință generalul Young.

Cei doi amirali încremeniră urmărind arătătoarele luminoase ale ceasurilor avansînd spre ora trei, ora limită stabilită pentru operațiune. Toată perioada de așteptare nu îl mai auziră pe Irvin vorbind, nici măcar respirînd. Asta durã o oră. Pentru generalul infanteriștilor marini fu una confortabilă, dar amiralului nu-i plăcea să se afle în pădure, din cauza gîngăniilor care sug sînge, probabil că și șerpi și tot felul de chestii neplăcute pe care de obicei nu le întîlnești în cabina unui avion de vînătoare. Ascultară briza șoptind în crengile pinilor, auziră bătăile de aripi ale liliecilor și bufnițelor, poate și ale altor zburătoare nocturne, și cam atît. În sfîrșit, se făcuse 2:55. Marty Young se ridică și se întinse, scotocind în buzunar după o țigară.

— Are careva o țigară? Le-am terminat și mi-ar prinde tare bine una, murmură o voce.

— Ia una, băiete, se oferi amabil generalul Young.

O întinse spre umbră și aprinse bricheta Zippo de care nu se despărțea niciodată. Apoi sări un pas înapoi.

— Rahat!

— Domnule general, personal cred că anul ăsta cei din Pittsburgh par destul de duri. Orioles sînt cam slăbuți la bătaie.

Kelly pufăi din țigară fără să inhaleze și o lăsă să cadă la pămînt.

— De cînd ești aici? întrebă Maxwell.

— Lei, tigri și urși, o, Doamne! îi imită Kelly. V-am „omorît“ cam pe la unu jumate, domnule.

— Ticălosule, răbufni Irvin. *Pe mine* m-ai omorît.

— Și ați avut și politețea de a păstra liniștea.

Maxwell își aprinse lanterna. Domnul Clark — amiralul decisese că era mai bine să se obișnuiască cu noul nume al flăcăului — stătea acolo, cu un cuțit de jucărie în mînă, cu fața pictată cu umbre negre și verzi și, pentru prima dată de la bătălia de la Midway, corpul lui se cutremură de frică. Fața tînără se despică într-un zîmbet, în timp ce Clark își băga „cuțitul“ în buzunar.

— Cum dracu' ai făcut asta? nu se putu abține Dutch Maxwell.

— Cred că destul de ușor, domnule amiral.

Kelly chicoti, întinzîndu-se după bidonul lui Marty Young.

— Dar, dacă v-aș spune, oricine ar fi în stare s-o facă, nu?

Irvin se ridică de pe locul lui de odihnă și se apropie de civil.

— Domnule Clark, cred că veți face față.

22

Titluri

Grişanov se afla în ambasadă. Hanoi era un oraş ciudat, un amestec de arhitectură franco-imperială, de omuleţi galbeni şi cratere de bombe. Călătoria printr-o ţară aflată în război era un exerciţiu neobişnuit, cu atît mai mult cînd o făceai într-un automobil mîzgălit cu vopsea de camuflaj. Pentru un avion american de vînătoare care se întorcea dintr-o misiune cu o bombă în plus sau cîteva proiectile de tun de 20 milimetri nefolosite, maşina putea fi o ţintă ideală într-un exerciţiu de tragere, deşi se părea că americanii nu o făceau niciodată. Sorţii făcuseră ca ziua să fie noroasă şi furtunoasă, iar activitatea aeriană era redusă la minimum, permiţîndu-i să se relaxeze, dar nu să se bucure de peisaj. Prea multe poduri se prăbuşiseră, prea multe şosele erau pline de cratere şi drumul durase de trei ori mai mult decît ar fi fost normal. O călătorie cu elicopterul, deşi ar fi fost mult mai rapidă, n-ar fi însemnat decît o nebunie. Americanii păreau să cultive iluzia că un automobil putea fi proprietate civilă — asta într-o ţară în care o bicicletă era un simbol de statut social, se minună Grişanov — dar un elicopter era o aeronavă, iar doborîrea uneia era o victorie. Acum, în Hanoi, avea şansa să stea într-o clădire din beton, unde electricitatea era o apariţie întîmplătoare — absentă pentru moment — iar aerul condiţionat o fantezie absurdă. Ferestrele deschise şi ecranele de protecţie, care nu prea se potriveau, permiteau o domnie nestingherită a insectelor, în detrimentul oamenilor care munceau şi transpirau

aici. Cu toate astea, meritase să efectueze călătoria ca să ajungă aici, în ambasada ţării sale, unde putea să vorbească limba natală şi, pentru cîteva ore preţioase, să nu mai fie un semidiplomat.

— Deci? întrebă generalul.

— Merge bine, dar mi-ar trebui mai mulţi oameni. De unul singur e greu să reuşeşti.

— Nu se poate

Generalul îi turnă musafirului un pahar de apă minerală. Principalul mineral prezent era sarea. Aici ruşii beau pe săturate apa asta.

— Nikolai Evghenievici, iar ne faci greutăţi.

— Tovarăşe general, ştiu că sînt doar un pilot de vînătoare şi nu un teoretician politic. Ştiu că aliaţii şi fraţii noştri socialişti se află în prima linie a conflictului dintre marxism-leninism şi lumea vestică a capitalismului reacţionar. Ştiu că acest război de eliberare naţională este o parte vitală a luptei noastre pentru descătuşarea lumii din asuprirea...

— Da, Kolea, zîmbi generalul şiret, permiţîndu-i bărbatului care nu era un teoretician politic să se dispenseze de alte incantaţii ideologice, ştim că toate astea sînt adevărate. Continuă. Am o zi încărcată.

Colonelul dădu apreciativ din cap.

— Aceşti mici ticăloşi plini de aroganţă nu ne ajută. Se folosesc de noi, de mine, de prizonierii mei ca să ne şantajeze. Şi dacă ăsta-i marxism-leninism, atunci eu sînt troţkist.

Era o glumă pe care puţini îşi permiteau să o spună cu dezinvoltură, dar tatăl lui Grişanov era membru al Comitetului Central, cu o carte de vizită politică impecabilă.

— Ce-ai aflat, tovarăşe colonel? întrebă generalul, doar ca să păstreze lucrurile la subiect.

— Colonelul Zacharias e tobă de carte. Plănuim acum cum să apărăm patria împotriva chinezilor. El este comandantul „echipei albastre".

— Ce? Explică-te!

— Omul ăsta este pilot de vînătoare, dar şi expert în înfrîngerea apărării antiaeriene. Dacă puteţi crede, a zburat pe bombardiere doar ca invitat şi, oricît de ciudat

ar părea, a pus la punct misiuni SAC şi a ajutat la stabilirea doctrinei SAC pentru apărare-eschivare şi suprimare. Aşa că acum face asta pentru mine.

— Însemnări?

Faţa lui Grişanov se întunecă:

— În lagăr. Tovarăşii şi fraţii noştri socialişti le „studiază". Tovarăşe general, ştiţi cît de importante sînt datele astea?

Generalul era ofiţer de artilerie, nu aviator, dar în acelaşi timp era şi una dintre cele mai strălucitoare stele care se înălţau pe firmamentul militar sovietic, trimis în Vietnam pentru a studia tot ce făceau americanii. Era unul din posturile de mîna întîi pentru un militar.

— Îmi imaginez că sînt de mare valoare.

Kolea se apleacă spre el.

— Peste două luni, poate chiar şase săptămîni, vom fi capabili să contracarăm planurile SAC. Vom reuşi să gîndim la fel ca ei. Voi afla nu numai planurile lor actuale, dar voi fi în stare să reproduc şi felul în care îşi gîndesc viitorul. Scuzaţi-mă, nu vreau să-mi exagerez importanţa, spuse el cu sinceritate. Americanul ăsta îmi ţine un curs universitar despre doctrina şi filozofia americană. Comparativ, am văzut estimările informaţionale pe care le primim de la KGB şi GRU. Cel puţin jumătate sînt eronate. Şi asta am obţinut de la un singur om. Un altul mi-a vorbit despre strategia lor în legătură cu portavioanele. Altul despre planurile de război ale NATO. Şi lista continuă, tovarăşe general.

— Cum reuşeşti, Nikolai Evghenievici?

Generalul era nou în acest post şi-l întîlnise o singură dată pe Grişanov, deşi reputaţia lui în serviciu era excelentă.

Kolea se lăsă în spătarul scaunului.

— Amabilitate şi compasiune.

— Pentru inamicii noştri? întrebă generalul cu asprime.

— Oare misiunea noastră constă în a provoca durere acestor oameni?

Făcu un gest spre exterior.

— Aşa procedează ei, şi ce obţin? Aproape numai minciuni care sună bine. Secţia mea din Moscova neglija

aproape tot ce trimiteau maimuţele astea. Mi s-a spus să vin aici ca să obţin informaţii. Asta şi fac. O să accept toate criticile, dacă trebuie, numai ca să obţin astfel de informaţii.

Generalul dădu aprobator din cap.

— Ia zi, de ce ai venit la mine?

— Am nevoie de oameni, e prea mult pentru unul singur. Ce se întîmplă dacă sînt ucis — dacă mă îmbolnăvesc de malarie sau fac o intoxicaţie alimentară — cine îmi va prelua munca? Nu pot interoga toţi prizonierii eu însumi. Mai ales acum, cînd încep să vorbească. Stau din ce în ce mai mult cu fiecare şi pierd energie. Îmi pierd continuitatea. Ziua nu are suficiente ore.

Generalul oftă.

— Am încercat. Ei îţi oferă tot ce au mai bun...

Grişanov aproape că mîrîi de frustrare:

— Mai bun? Poate cei mai buni barbari. Îmi vor distruge munca. Am nevoie de ruşi. Bărbaţi, oameni cultivaţi. Piloţi, ofiţeri cu experienţă. Nu interoghez soldaţi de rînd. Aceştia sînt adevăraţi războinici. Bagajul lor de cunoştinţe îi face foarte valoroşi pentru noi. Ştiu multe pentru că sînt inteligenţi şi, tocmai pentru că sînt inteligenţi, nu-i vom face să vorbească prin metode brutale. Ştiţi cine mă poate ajuta cu adevărat? Un psihiatru bun. Şi încă un lucru, adăugă el, tremurînd în sinea lui din cauza propriei îndrăzneli.

— Psihiatru? Eşti neserios. De altfel, mă îndoiesc că vom putea trimite alţi oameni în lagăr. Moscova amînă transporturile de rachete antiaeriene din „motive tehnice". Aliaţii noştri locali sînt din nou dificili, cum am mai spus, iar neînţelegerile se amplifică.

Generalul se lăsă pe spate, ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte.

— Care-i celălalt lucru?

— Speranţa, tovarăşe general. Am nevoie de speranţă.

— Explică.

— Unii dintre oamenii ăştia ştiu în ce situaţie se află. Probabil că toţi o bănuiesc. Sînt bine informaţi despre ce li se întîmplă aici prizonierilor şi ştiu că statutul lor este

neobişnuit. Tovarăşe general, cunoştinţele pe care le au aceşti oameni sînt enciclopedice. Ani întregi de informaţii utile.

— Urmăreşti ceva.

— Nu-i putem lăsa să moară, continuă Grişanov, implicîndu-se imediat pentru a reduce impactul vorbelor pe care de abia le rostise. Nu pe toţi. Trebuie să-i avem pe unii dintre ei. Unii vor lucra pentru noi, dar trebuie să le pot oferi ceva.

— Să-i aducem înapoi?

— După iadul în care au trăit aici...

— Sînt *inamici*, tovarăşe colonel! Toţi s-au antrenat ca să ne ucidă! Păstrează-ţi simpatia pentru propriii tăi concetăţeni! mîrîi bărbatul care luptase în zăpezile de la porţile Moscovei.

Grişanov, aşa cum făcuse cîndva şi generalul, nu cedă.

— Sînt oameni ca şi noi, tovarăşe general. Au cunoştinţe care ne sînt utile, numai să avem inteligenţa de a le extrage. Simplu. E prea mult dacă-i tratăm cu amabilitate, dacă le dăm ceva în schimb pentru a învăţa cum să ne salvăm ţara de la o posibilă distrugere? I-am putea tortura, aşa cum au făcut aliaţii şi fraţii noştri socialişti, fără să obţinem nimic! Ar folosi asta ţării noastre?

La asta se reducea totul şi generalul o ştia. Se uită la colonelul din apărarea antiaeriană, lăsînd să se vadă neliniştea care începuse să-l înfioare:

— Vrei să-mi risc cariera împreună cu tine? Tatăl meu nu este membru în Comitetul Central.

Aş fi putut să-l folosesc pe omul ăsta în batalionul meu, adăugă el în gînd.

— Tatăl dumneavoastră a fost un soldat, sublinie Grişanov. Şi, ca şi dumneavoastră, unul bun.

Era un joc inteligent şi amîndoi o ştiau, dar ce conta cu adevărat era logica şi semnificaţia propunerilor lui Grişanov, o lovitură informaţională care i-ar fi cutremurat pe spionii profesionişti din KGB şi GRU. Din partea unui soldat adevărat, cu un real simţ al misiunii, nu exista decît o singură reacţie posibilă.

Generalul-locotenent Iuri Konstantinovici Rokossovski scoase o sticlă de votcă din birou. O „Starka“ avînd

eticheta întunecată, cea mai bună și cea mai scumpă. Umplu două pahare mici.

— Nu pot să-ți dau alți oameni. La fel de sigur, nici vorbă de doctor, nici măcar de unul în uniformă, Kolea. Dar voi încerca să-ți procur un strop de speranță.

A treia convulsie de la sosirea ei în casa lui Sandy fusese una minoră, dar încă îngrijorătoare. Sarah o liniștise, injectîndu-i o doză slabă de barbituric, atît cît considerase necesar. Analiza sîngelui nu dăduse rezultate satisfăcătoare, Doris părînd a fi o veritabilă colecție de probleme. Două boli venerice diferite, dovezi ale unei infecții mai vechi, și un posibil început de diabet. Atacase deja primele trei probleme cu doze puternice de antibiotice. A patra va fi controlată prin regim alimentar și reevaluată mai tîrziu. Pentru Sarah, semnele de maltratare fizică păreau ceva dintr-un coșmar despre un alt continent și altă generație, iar consecințele lor mintale erau cele mai îngrijorătoare, chiar și acum cînd Doris Brown își închisese ochii și aluneca în somn.

— Doamnă doctor, eu...

— Sandy, vrei te rog să-mi spui Sarah? Sîntem în casa ta, ți-amintești?

Asistentă O'Tole reuși un zîmbet stînjenit.

— Bine, Sarah. Sînt îngrijorată.

— Și eu. Mă neliniștește atît starea ei fizică, cît și cea psihică, ca să nu mai vorbim de „prietenii" ei.

— Eu sînt îngrijorată din cauza lui John, oftă Sandy.

Era evident că Doris se afla sub control. Sarah Rosen era un clinician talentat care-și făcea o mulțime de griji, de altfel preocupări obișnuite pentru medicii buni. Ieși din cameră. La parter era cafeaua. Simți mirosul ei și se luă după aromă. Sandy o însoți.

— Da, și asta! Ce bărbat ciudat și interesant.

— Eu nu arunc ziarele. În fiecare săptămînă, în aceeași zi, le fac pachet pentru a le pune la gunoi — și am verificat numerele vechi.

Sarah umplu două cești. Mișcările ei sînt extrem de delicate, își spuse Sandy.

— Știu ce cred eu. Spune-mi ce crezi tu, îi ceru Sarah.

— Cred că ucide oameni.

Pronunțarea acestor cuvinte îi provocase o durere fizică.

— Cred că ai dreptate.

Sarah se așeză și-și frecă ochii.

— N-ai întîlnit-o niciodată pe Pam. Mai drăguță decît Doris, zveltă, chiar prea subțire, probabil din cauza unui regim alimentar inadecvat. I-a fost mai ușor să renunțe la droguri. Nu atît de chinuită, cel puțin fizic, însă tot atît de mult afectată emoțional. N-am aflat niciodată toată povestea. Sam spune că John o știe. Dar ăsta nu e un aspect important.

Sarah își ridică privirea și durerea pe care O'Toole i-o văzu în ochi era reală și adîncă.

— O salvaserăm, Sandy, și după aceea s-a petrecut ceva, iar rezultatul a dus la o schimbare și în John.

Sandy își întoarse privirea spre fereastră. Era șapte fără un sfert dimineața. Oameni în pijamale și halate de baie ieșeau să-și ia ziarele de dimineață și să-și ridice sticlele de lapte. Mulțimea matinală se îndrepta spre mașini, o activitate care în cartierul ei dura pînă la ora opt și jumătate. Se răsuci din nou spre Sarah.

— Nu, nimic nu s-a schimbat. A existat întotdeauna ceva în el... nu știu, l-a eliberat, i-a dat drumul? Ca și cum ai deschide ușa unei cuști. Ce fel de om... o parte din el seamănă cu Tim, dar cealaltă parte nu o pot înțelege.

— Ce știi despre familia lui?

— Nu are pe nimeni. Părinții i-au murit, nu are frați sau surori. A fost căsătorit...

— Da, știu, și apoi a apărut Pam, încuviință Sarah din cap. E atît de singur.

— În mine sînt două glasuri care se ciorovăiesc. Unul îmi spune că e un om bun, celălalt însă... îngăimă Sandy cu un glas stins.

— Numele meu de fată era Rabinowicz, spuse Sarah, sorbindu-și cafeaua. Familia mea vine din Polonia. Tata a plecat cînd eram prea mică să-mi mai amintesc ceva, iar mama a murit de peritonită cînd împlinisem nouă ani. Aveam optsprezece ani cînd a început războiul, continuă ea.

Pentru generația ei „războiul" putea însemna doar un singur lucru.

— Lăsasem o mulțime de rude în Polonia. Îmi amintesc că le scriam. Apoi, pur și simplu toți au dispărut. Toți... chiar și acum mi-e greu să cred că s-a întîmplat cu adevărat.

— Îmi pare rău, Sarah. N-am știut.

— Despre lucrurile astea nu se vorbește de obicei, zise Sarah Rosen, ridicînd din umeri. Totuși, oamenii m-au deposedat de ceva, iar eu n-am putut să mă opun. Cu verișoara mea Reva schimbam scrisori interminabile. Presupun c-au ucis-o într-un mod oarecare, dar n-am aflat niciodată cine sau unde. Atunci eram prea tînără ca să înțeleg. Cred că eram mai degrabă nedumerită. Mai tîrziu m-am înfuriat — dar împotriva cui? Nu am făcut nimic. Nu am putut. Și există un gol în suflet în locul pe care l-a ocupat ea. Încă am fotografia ei, în alb-negru — o fată cu codițe, de doisprezece ani, cred. Voia să fie balerină.

Sarah își ridică privirea.

— Kelly are și el un gol în suflet.

— Dar răzbunarea...

— Mda, răzbunarea. Ar trebui să fim convinși că e un infractor, nu? Chiar să chemăm poliția, să-l denunțăm pentru ce a făcut.

— Nu pot, adică da, dar eu doar...

— Nici eu n-aș face-o. Sandy, dacă-i unul dintre cei răi, de ce a adus-o pe Doris aici? Își riscă viața în două moduri diferite.

— Dar e ceva în el care te înfricoșează.

— Ar fi putut s-o părăsească, continuă Sarah, fără s-o ajute cu adevărat. Poate că-i doar genul de om care crede că trebuie să repare totul el însuși. Dar acum e nevoie de ajutorul nostru.

Asta îi distrase atenția lui Sandy, dîndu-i un răgaz de la gîndurile ei adevărate.

— Ce-o să facem cu ea?

— O s-o punem pe picioare atît cît vom putea, iar după aceea depinde numai de ea. Ce altceva putem face?

întrebă Sarah, urmărind cum fața lui Sandy se schimbă iar, întorcîndu-se la adevărata ei dilemă.

— Și în legătură cu John?

Sarah își ridică privirea.

— Nu l-am văzut niciodată făcînd ceva ilegal. Tu l-ai văzut?

Era o zi de antrenament cu armele. Stratul gros de nori pe cer însemna că nici un satelit de recunoaștere, american sau sovietic, nu putea să vadă ce se petrecea acolo. Țintele de carton fură aranjate în jurul complexului și ochii fără viață ai manechinelor urmăreau din groapa cu nisip și din leagăne cum apar infanteriștii marini din pădure și trec pe poarta simulată, risipind din carabine o ploaie de cartușe cu încărcătură redusă. Țintele fură sfîșiate în cîteva secunde. Două mitraliere M-60 copleșiră cu gloanțe ușa deschisă a „căzărmii", care ar fi trebuit să fie deja demolată de cele două elicoptere de luptă Huey Cobra — în timp ce echipa de recunoaștere intra în fugă în „blocul de detenție". Acolo se aflau alte douăzeci și cinci de manechine, în camere individuale. Fiecare cîntărea aproximativ șaizeci și opt de kilograme — nimeni nu credea că americanii de la SENDER GREEN vor cîntări chiar atît — și toate fură tîrîte afară, în vreme ce echipa de sprijin supraveghea acțiunea.

Kelly stătea lîngă căpitanul Pete Albie care, pentru scopurile acțiunii, era presupus mort. Era singurul ofițer din echipă, o aberație care era compensată de prezența multor subofițeri. În timp ce ei continuau să urmărească derularea acțiunii, manechinele erau tîrîte către fuzelajele simulate ale elicopterelor de salvare. Acestea erau montate pe semiremorci și fuseseră aduse la răsăritul soarelui. Cînd ultimul om sări la bord, Kelly își opri cronometrul.

— Cinci secunde sub barem, domnule căpitan, îi arătă Kelly cronometrul. Băieții ăștia sînt grozavi.

— Numai că nu o s-o facem la lumina zilei, nu, domnule Clark?

Albie, ca și Kelly, cunoștea natura misiunii. Infanteriștii marini încă nu — cel puțin, nu oficial — deși de-a-

cum probabil că-și făcuseră o idee destul de exactă. Se întoarse și zîmbi.

— Bine, e numai a treia repetiție generală.

Amîndoi bărbații intrară în complex. Țintele simulate fuseseră sfîșiate, iar numărul lor reprezenta exact dublul celei mai dezavantajoase estimări pentru forța de pază de la SENDER GREEN. Revăzură atacul în minte, verificînd unghiurile de tragere. Modul în care era instalat lagărul avea avantaje și dezavantaje. Dacă te ghidai după regulile dintr-un manual de strategie militară al țărilor din blocul estic, nu se potrivea cu terenul local. Într-adevăr deosebit de avantajos, cea mai bună cale de apropiere coincidea cu intrarea principală. Prin aderarea la un standard care permitea o securitate maximă împotriva unei posibile încercări de evadare a prizonierilor, un atac din exterior devenea mai ușor de realizat — dar ei nu se așteptau la așa ceva, nu?

Kelly revăzu în minte planul de asalt. Inserția urma să-i lase la sol pe infanteriștii marini din Forța de Recunoaștere, la distanță de o creastă de SENDER GREEN. Aveau la dispoziție treizeci de minute pentru a se apropia de lagăr. Grenade M-79 pentru a elimina tunurile de pază. Două elicoptere de luptă Huey Cobra — cărora trupa le spunea, cu o mortală eleganță, „șerpi" și asta-i gîdila orgoliul lui Kelly — vor podidi cazarma cu foc și vor furniza sprijinul cu arme grele — dar el era sigur că grenadierii din echipă or să poată lichida turnurile în cinci secunde, or să toarne apoi incendiare în cazarmă și or să ardă de vie forța de pază cu mortalele arteziene de flacără albă, descurcîndu-se și fără „șerpi", dacă era cazul.

Așa mică și riscantă cum era operațiunea asta, mărimea obiectivului și calitatea echipei compensau factorii de siguranță neprevăzuți. Se gîndea la ea ca la un asasinat în masă, un termen care nu se aplica doar armelor nucleare. În operațiunile de luptă, securitatea consta în a nu-i acorda o șansă celuilalt tip, în a fi gata să-l ucizi de două, trei, de o duzină de ori, în cît mai puțin timp posibil. Lupta nu implica deloc corectitudine. Pentru Kelly, lucrurile arătau într-adevăr foarte bine.

— Dacă au mine? se îngrijoră Albie.

— Pe propriul lor teren? întrebă Kelly. Pe fotografii nu se vede nici un semn. Solul nu este deranjat. Nu există panouri de avertizare pentru a-i ține departe pe oamenii lor.

— Ai lor ar trebui să fie la curent, nu-i așa?

— Pe una dintre fotografii apar niște capre care pasc chiar lîngă gardul de sîrmă, ți-aduci aminte?

Albie ridică din umeri, ușor stînjenit.

— Da, ai dreptate. Mi-amintesc asta.

— Hai să nu ne facem griji degeaba, îi propuse Kelly.

O clipă rămase tăcut, dîndu-și seama că fusese doar un subofițer E-7 și acum vorbea ca un egal — mai precis ca un superior — unui căpitan al infanteriștilor marini din Forța de Recunoaștere. Asta ar fi trebuit să fie... cum? Deplasat? Dacă era așa, atunci de ce se descurca atît de bine și de ce-i accepta căpitanul cuvintele? De ce era *Domnule Clark* pentru acest ofițer activ experimentat?

— O s-o facem.

— Cred că aveți dreptate, domnule Clark. Și cum o să vă întoarceți?

— Imediat ce apar elicopterele, dobor recordul olimpic coborînd dealul spre zona de aterizare. O alergare de două minute, aș zice.

— Pe întuneric? întrebă Albie.

Kelly rîse:

— Pe întuneric alerg cel mai iute, domnule căpitan.

— Știi cîte cuțite Ka-Bar există?

După tonul întrebării lui Douglas, locotenentul Ryan realiză că veștile trebuiau să fie proaste.

— Nu, dar presupun că sînt pe cale să aflu.

— Magazinul lui Sunny abia a primit un transport de o mie din chestiile astea blestemate acum o lună. Probabil că infanteriștii marini au destule, așa că acum cercetașii le pot cumpăra pentru patru dolari și nouăzeci și cinci de cenți. Sînt și în alte locuri. Nu bănuiam cîte chestii din astea există pe piață.

— Nici eu, admise Ryan.

Ka-Barul era o armă voluminoasă, de dimensiuni mari. Borfașii purtau cuțite mici, mai ales cu resort, deși

armele de foc deveneau din ce în ce mai populare pe străzi.

Ceea ce nici unul dintre ei nu voia să admită deschis era că iar se împotmoliseră, în ciuda a ceea ce părea să fie o bogăţie de probe fizice, în casa construită din gresie. Ryan se uită în jos, la dosarul deschis şi la circa douăzeci de fotografii de la judiciar. Aproape sigur că acolo fusese o femeie. Victima crimei — probabil un delincvent, dar totuşi, oficial, o victimă — fusese identificată imediat după cărţile de vizită din portofel, dar adresa de pe permisul de conducere se dovedise a fi cea a unei clădiri părăsite. Colecţia lui de amenzi de circulaţie fusese plătită la timp, cu bani gheaţă. Richard Farmer avusese frecuşuri cu poliţia, însă nimic serios, ca să merite o anchetă amănunţită. Depistarea familiei lui nu dăduse nici un rezultat. Mama lui — tatăl murise demult — îl credea un fel de comis-voiajor. Iar cineva mai că-i scosese inima din piept cu un cuţit de luptă, atît de repede şi decis, încît pistolul găsit asupra cadavrului nu fusese atins. Setul complet al amprentelor lui Farmer produse doar o nouă fişă. Evidenţa centrală a FBI-ului nu avea ceva care să se potrivească. La fel şi poliţia locală şi, deşi amprentele lui Farmer aveau să fie comparate cu o selecţie largă de fişe neidentificate, Ryan şi Douglas nu sperau prea mult. Dormitorul furnizase trei seturi complete ale amprentelor lui Farmer, toate pe geamurile ferestrelor, şi pete de spermă care corespundeau grupei sale sanguine 0. Alt set de pete fusese clasificat ca fiind de tip AB, ceea ce putea să însemne că aparţineau ucigaşului sau proprietarului Roadrunnerului, presupus (nu foarte sigur) dispărut. După cîte apreciau ei, era posibil ca ucigaşul să-şi fi făcut timp să i-o tragă rapid femeii — dacă nu cumva era implicată homosexualitatea, în care caz n-ar mai fi fost vorba de nici o femeie.

Exista şi o selecţie de amprente parţiale, una a unei fete (o presupunere, după mărimea lor) şi una a unui bărbat (tot supoziţie), dar erau atît de fragmentate, încît nu se aşteptau la cine ştie ce rezultate. Partea cea mai rea era că, atunci cînd echipa pentru amprente ajunsese să verifice maşina parcată afară, soarele arzător de august o încinsese atît de tare, încît ceea ce-ar fi putut reprezenta un termen de comparaţie pentru amprenetele proprie-

tarului înregistrat, un anume William Peter Grayson, se redusese doar la o adunătură de pete deformate de căldură. Era la modă ideea că operațiunea de comparare a amprentelor parțiale cu mai puțin de zece puncte de identificare ar fi, în cel mai bun caz, dificilă.

O verificare la noul Centru Informațional computerizat, specializat în informații referitoare la crima pe scară națională, nu dădu nimic la iveală în legătură cu Grayson sau Farmer. În sfîrșit, echipa antinarcotice a lui Mark Charon nu avea nici ea nimic pe numele Farmer sau Grayson. Nu-i deranja prea tare că ajunseseră din nou în punctul de plecare. Conta doar faptul că pentru a nu știu cîta oară nu reușeau să obțină nimic. Dar așa mergeau adeseori lucrurile în anchetele criminalistice. Munca detectivilor era o combinație de rutină și intuiție, dar avea mai mult din prima decît din a doua. Științele legiste îți puteau spune multe. Printre urmele din casă recoltaseră și amprenta unui adidas de o marcă obișnuită — nou-nouț, un ajutor grozav. Cunoșteau mărimea aproximativă a pasului ucigașului, din care apreciaseră o înălțime probabilă între 1,75-1,88 m, ceea ce, din nefericire, era mai mult decît estimarea Virginiei Charles — o declarație pe care, totuși, nu o luaseră în considerare. Știau că era de rasă albă. Știau că trebuia să fie puternic. Știau că era fie foarte, foarte norocos, fie foarte antrenat cu tot felul de arme. Știau că avea cel puțin cunoștințe de bază în lupta corp la corp — sau, oftyă Ryan în sinea lui, fusese doar norocos; la urma urmei, avusese doar o astfel de confruntare și asta cu un drogat cu heroina în sînge. Știau că se deghiza într-un vagabond.

Toate la un loc nu însemnau mare lucru. Mai bine de jumătate din bărbații de pe glob se plasau în segmentul de înălțime estimat. Considerabil mai mult de jumătate din bărbații din zona metropolitană a Baltimore-ului erau albi. În America se aflau milioane de veterani de război, mulți din unități militare de elită — dar esența problemei era că abilitățile pe care le căpătau infanteriștii marini nu reprezentau apanajul veteranilor de război și, în țara în care viețuiau, de mai bine de treizeci de ani tinerii erau recrutați pentru chestii din astea, își spuse Ryan. Pe o rază de treizeci de kilometri existau poate treizeci de mii de bărbați care corespundeau descrierii și inventarului de

calități ale suspectului său necunoscut. Era și el implicat în afacerea drogurilor? Era doar un tîlhar? Sau, așa cum sugerase Farber, un bărbat care îndeplinea un fel de misiune? Ryan înclina puternic spre ultima supoziție, dar nu-și putea permite să le desconsidere pe celelalte două. Psihiatrii și detectivii nu erau la prima greșeală. Cele mai elegante teorii puteau fi spulberate de o singură inadvertență. *La dracu'!* Nu, își spuse el în gînd, tipul ăsta era exact cum îl văzuse psihiatrul. Nu era un delincvent sau criminal. Era un *ucigaș,* ceva cu totul diferit.

— Avem nevoie de un singur indiciu, îi reaminti pe un ton potolit Douglas, care cunoștea prea bine expresia de pe fața locotenentului său.

— Un singur indiciu, repetă Ryan.

Avea în față un crîmpei dintr-o stenogramă. Singurul indiciu pentru a rezolva un caz putea fi un nume, o adresă, descrierea sau numărul de înregistrare al unei mașini, o persoană care știa ceva. Întotdeauna la fel, deși adeseori diferit, era pentru detectiv bucățica esențială din jocul de *puzzle* care clarifica imaginea, iar pentru suspect cărămida care, scoasă din zid, făcea să se prăbușească totul. Și era acolo, Ryan era sigur de asta. Trebuia să fie acolo, pentru că ucigașul ăsta era unul inteligent, mult prea inteligent, spre binele lui. Un suspect ca acesta, dacă elimina o singură țintă, putea s-o ducă pînă la adînci bătrîneți fără să fie descoperit, dar tipul în cauză nu se declarase satisfăcut cu uciderea unei singure persoane, nu? Motivat nu de pasiune și nici de dorința de cîștig, era dedicat unui *proces,* în care fiecare pas implica pericole complexe. Asta îl va da de gol. Detectivul era sigur. Oricît de inteligent era, complexitățile acelea vor continua să se acumuleze pînă cînd ceva important se va prăbuși din grămadă. S-ar putea chiar să se fi întîmplat deja, aprecie în mod corect Ryan.

— În două săptămîni, decise Maxwell.

— Atît de repede?

James Greer se apleca înainte, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Dutch, asta înseamnă foarte repede.

— Crezi c-ar trebui s-o lălăim? întrebă Podulski.

— La dracu', Cas, am spus că-i repede. N-am spus că nu e bine. Încă două săptămîni de antrenament, o săptămînă călătoria și organizarea? întrebă Greer, căpătînd o aprobare din cap. Și vremea?

— Singurul lucru pe care nu-l putem controla, admise Maxwell. Dar vremea acționează în ambele sensuri. Face zborul dificil, dar poate perturba radarele și tirul de artilerie.

— Cum dracu' ai pus atît de iute în mișcare toate piesele? întrebă Greer cu un amestec de neîncredere și admirație.

— Sînt diferite filiere, James. La dracu', sîntem amirali, nu? Dăm ordine și ghici ce se întîmplă? Navele chiar se pun în mișcare.

— Deci, fereastra se deschide în douăzeci și una de zile?

— Corect. Cas zboară mîine la *Constellation*. Noi începem să-i instruim pe tipii care ne asigură sprijinul aerian. *Newport News* este deja la curent — mă rog, în parte. Ei cred că vom mătura coasta în căutarea bateriilor triple antiaeriene. Nava noastră comandant se tîrîie chiar acum de-a curmezișul marii băltoace. Nici ei nu știu decît că trebuie să se întîlnească cu TF-77.

— Am o mulțime de instructaje de făcut, confirmă Cas cu un rînjet.

— Echipajele elicopterelor?

— S-au antrenat la Coronado. Sosesc la noapte în Quantico. Chestii destul de obișnuite. Tactica este directă. Ce-ți mai șoptește omul tău „Clark"?

— Acum e omul meu? se miră Greer. Îmi spune că-i convine cum merg lucrurile. Ți-a făcut plăcere să fii ucis?

— Ți-a povestit? chicoti Maxwell. James, știam că băiatul e bun din ce a făcut cu Sonny, dar e altceva cînd ești acolo și poți să vezi — la dracu', să *nu* vezi sau să auzi. I-a închis gura lui Marty Young și ăsta nu-i un lucru ușor. Și a pus într-o situație jenantă o mulțime de infanteriști marini.

— Dă-mi o dată limită pentru obținerea aprobării misiunii, îi ceru Greer.

Discuția devenise acum serioasă. Întotdeauna crezuse că operațiunea avea substanță și, urmărind-o în dezvoltarea ei, fusese o lecție cu multe învățăminte pentru CIA.

Acum o credea posibilă. BOXWOOD GREEN putea foarte bine să reuşească, dacă primea undă verde.

— Eşti sigur că domnul Ritter nu va trăncăni în legătură cu noi?

— Nu cred că o să facă aşa ceva. De fapt, este unul de-ai noştri.

— Asta abia cînd toate piesele sînt la locul lor, îi reaminti Podulski.

— O să vrea să asiste la o recepţie, îl avertiză Greer. Înainte de a cere unui tip să-şi pună pielea la bătaie, trebuie să-l faci să aibă încredere în afacere.

— Aşa-i corect. Vom face o repetiţie generală cu muniţie de război mîine noapte.

— Vom fi acolo, Dutch, promise Greer.

Echipa se afla într-o cazarmă veche, proiectată pentru cel puţin şaizeci de oameni, şi era spaţiu din plin pentru fiecare, suficient ca nici unul să nu fie obligat să doarmă în paturile de sus. Kelly avea o cameră separată, asemănătoare celor în care dorm sergenţii în cazărmile standard. Se hotărîse să nu doarmă pe vas. Nu puteai să faci parte din echipă şi, în acelaşi timp, să fii complet separat de ea.

Se bucurau de prima lor noapte liberă de la sosirea în Quantico şi un suflet grijuliu făcuse rost de trei lăzi de bere. Asta însemna exact cîte trei sticle de fiecare, unul dintre ei bînd doar Dr Pepper, iar sergentul-major artilerist Irvin se asigură că nimeni nu o să depăşească limita.

Domnule Clark, întrebă unul dintre grenadieri, pentru ce atîta pregătire?

Nu e corect, îşi spuse Kelly, să-i faci să se antreneze fără să le dai posibilitatea să afle pentru ce, să ştie ce obiectiv prilejuia riscul vieţilor şi al viitorului lor. Nu era deloc corect, dar nu era nici neobişnuit. Privi drept în ochii omului.

Nu-ţi pot spune, caporal. Oricum, e vorba de ceva de care ai să fii grozav de mîndru. Ai cuvîntul meu în privinţa asta.

Caporalul, la douăzeci şi unu de ani, cel mai tînăr şi cel mai mic în grad din grup, nu se aşteptase la un

răspuns, dar trebuise să încerce. Acceptă răspunsul, ridicînd cutia de bere în chip de salut.

— Cunosc tatuajul ăsta, i se adresă lui Kelly un bărbat mai mare în grad.

Kelly zîmbi, terminîndu-și a doua bere:

— A, m-am îmbătat într-o noapte și presupun că am fost luat drept altul.

— Cei din SEALS nu sînt buni decît să țină o minge în echilibru pe bot, rînji un sergent și continuă cu o rîgîitură.

— Vrei să fac o demonstrație cu unul dintre testiculele tale? întrebă Kelly repede.

— Bună!

Sergentul îi aruncă lui Kelly încă o bere.

— Domnule Clark?

Irvin făcu un gest spre ușă.

Afară era la fel de înăbușitor de cald ca și înăuntru, cu o briză blîndă, venind printre pinii cu ace lungi, punctată de fîlfîiala aripilor liliecilor, plecați la vînătoare de insecte.

— Ce e? întrebă Kelly, trăgînd o sorbitură lungă.

— Asta-i întrebarea mea, domnule Clark, spuse Irvin pe un ton nepăsător.

Apoi vocea i se schimbă.

— Te cunosc.

— Zău?

— Grupul Trei de Operațiuni Speciale. Echipa mea v-a sprijinit în timpul lui ERMINE COAT. Ai ajuns departe pentru un E-6, observă Irvin.

— Nu face valuri, dar află că înainte de a pleca din armată ajunsesem sergent-major. Mai știe și altcineva?

Irvin chicoti:

— Nu, dar e absolut sigur că i-ar cădea nasul căpitanului Albie dac-ar afla, iar pe generalul Young l-ar lovi damblaua. O să rămînă între noi, domnule Clark, îl asigură Irvin, stabilindu-și poziția în termeni indirecți, dar categorici.

— Nu a fost ideea mea... să fiu aici, vreau să zic. Presupun că amiralii sînt ușor de impresionat.

— Eu nu sînt, domnule Clark. Aproape că mi-ai provocat un infarct cu șișul ăla de cauciuc. Nu-mi amintesc numele tău, numele tău adevărat vreau să spun, dar

tu ești tipul căruia îi spuneau Șarpele, nu? Cel care a executat PLASTIC FLOWER.

— Nu a fost lucrul cel mai deștept pe care l-am făcut, se scuză Kelly.

— Și în chestia aia am făcut parte din echipa de sprijin. Blestematul de elicopter s-a dus — ne-a lăsat motorul la trei metri de pămînt — *buf.* Alternativa cea mai apropiată era un grup din Unu-Autoblindate. De-asta a durat atîta.

Kelly se întoarse. Fața lui Irvin era neagră ca noaptea.

— N-am știut.

Sergentul-major de artilerie ridică din umeri în întuneric:

— Am văzut fotografiile de la locul masacrului. Pilotul ne-a spus că trebuie să fi fost nebun ca să-ncalci regulile în halul ăsta. Dar era greșeala noastră. Ar fi trebuit să fim acolo la douăzeci de minute după apelul tău. Dac-am fi ajuns la timp, poate că una sau două din fetițele alea ar fi scăpat. Oricum, motivul pentru care n-am făcut-o a fost o garnitură proastă la motor, o bucată nenorocită de cauciuc care a plesnit.

Kelly mormăi printre dinți. Astfel de evenimente schimbau soarta națiunilor.

— Putea fi mai rău — să cedeze la altitudine și ați fi fost în rahat pe bune.

— Adevărat. Un motiv al dracului de tîmpit pentru moartea unui copil, nu?

Irvin se întrerupse, privind spre întunericul pădurii de pini, așa cum făceau întotdeauna cei din branșa lui; priveau și ascultau.

— Înțeleg de ce-ai făcut-o. Am vrut să știi asta. Probabil că și eu aș fi făcut la fel. Poate nu așa bine ca tine, dar sînt absolut convins c-aș fi încercat și nu l-aș fi lăsat pe ticălosul ăla să trăiască indiferent de ordinele pe care le-aș fi primit.

— Mulțumesc, Artilerie, spuse simplu Kelly, alunecînd înapoi la argoul Marinei.

— E vorba de Song Tay, nu? întrebă în continuare Irvin, știind că acum își va primi răspunsul.

— Cam așa ceva, da. Îți vor spune în curînd.

— Trebuie să-mi spui mai mult, domnule Clark. Trebuie să am grijă de băieți.

— Complexul e ridicat exact cum trebuie, se potrivește perfect. Hei, merg și eu acolo.

— Continuă să vorbești, ordonă blînd Irvin.

— Am ajutat la planificarea inserției. Cu oameni potriviți, o putem realiza. Ăștia pe care-i ai aici sînt băieți buni. N-o să spun că-i ușor sau altă tîmpenie de genul ăsta, dar nu-i chiar așa de greu. Eu am făcut lucruri mai grele. La fel și tu. Antrenamentul merge bine. Pentru mine lucrurile arată destul de frumos.

— Ești sigur că merită?

Aceasta era o întrebare cu o semnificație atît de profundă, încît puțini ar fi înțeles-o. Irvin efectuase două stagii în zona de luptă și, deși Kelly nu-i văzuse bareta cu „frunzele de salată“ ale decorațiilor, era evident un om cu o experiență deosebită. Acum Irvin asista la ceea ce putea foarte bine să fie distrugerea unității lui de infanteriști marini. Oameni mureau pentru dealuri care erau cedate din nou, imediat după ce fuseseră cucerite și răniții ridicați, ca să revină după șase luni pentru a repeta exercițiul. Există ceva în soldatul profesionist care-l face să urască repetiția. Deși antrenamentul era exact acel ceva — „atacaseră“ complexul de nenumărate ori — în realitate, războiul presupunea o bătălie pentru o anumită poziție. Pentru un militar, aceasta era modalitatea de evaluare a progresului. Înainte de a ataca un nou obiectiv, puteai să arunci o privire înapoi ca să apreciezi unde te afli și să-ți evaluezi șansele de succes prin ceea ce ai învățat pînă atunci. Dar cînd vedeai pentru a treia oară cum mureau oamenii pentru aceeași bucată de pămînt, atunci știai. Știai pur și simplu cum aveau să se sfîrșească lucrurile. Țara încă își trimitea fiii în locul acela, cerîndu-le să-și riște viețile pentru o țărînă deja udată cu sînge american. Adevărul era că Irvin nu s-ar fi întors ca voluntar pentru un al treilea stagiu de luptă. Nu era o problemă de curaj, sacrificiu sau dragoste de țară. Știa doar că viața lui nu trebuia riscată degeaba. Legat prin jurămînt să-și apere țara, avea dreptul să ceară ceva în schimb — o misiune adevărată pentru care să lupte; nu o abstracție, ceva real. Și totuși, Irvin se simțea vinovat, simțea că încălcase jurămîntul, că trădase deviza Corpului: *Semper Fidelis*, credincios întotdeauna. Vinovăția îl constrînsese să se ofere voluntar pentru o ultimă misiune, în ciuda îndoielilor

și întrebărilor sale. Asemenea unui bărbat a cărui mult iubită soție se culcase cu un altul, Irvin nu se putea opri să nu iubească, nu se putea opri să nu-i pese și ar fi acceptat în sinea lui vinovăția, nerecunoscută ca atare de cei care o meritau.

— Artilerie, nu am voie să-ți spun asta, dar o s-o fac totuși. Locul pe care-l atacăm este un lagăr de prizonieri, așa cum crezi, corect?

Irvin dădu din cap.

— Mai e ceva. Trebuie să mai fie.

— Nu-i un lagăr obișnuit. Oamenii de acolo sînt cu toții morți, Artilerie. Am văzut fotografiile. Pe un tip l-am identificat cu certitudine, un colonel din Forțele Aeriene. Armata nord-vietnameză a declarat că a fost ucis și de aceea sîntem convinși că acești tipi nu se vor întoarce niciodată acasă, dacă nu ne ducem noi să-i scoatem. Nici eu nu vreau să mă întorc acolo, omule. Sînt îngrijorat, știi? A, da, sînt bun, sînt cu adevărat bun pentru treaba asta. Antrenament excelent, poate am și talent pentru ea.

Kelly ridică din umeri, nedorind să continue.

— Mda. Dar nu poți s-o faci pe vecie.

Irvin îi oferi încă o bere.

— Credeam că trei este limita.

— Eu sînt metodist, n-ar trebui să beau deloc. Oamenii ca noi, domnule Clark...

— Ticăloși tîmpiți, asta sîntem, nu? În lagăr sînt ruși, probabil că-i interoghează pe oamenii noștri. Toți au grade superioare și se pare că, în mod oficial, toți sînt morți. Probabil că sînt interogați extrem de dur din cauza a ceea ce știu, din cauza informațiilor pe care le dețin și a pozițiilor și funcțiilor avute. Știm că sînt acolo și, dacă nu facem nimic... ce fel de ființe am fi?

Kelly se stăpîni, simțind dintr-o dată nevoia să continue, să-i povestească și despre celelalte preocupări, pentru că găsise pe cineva care putea să înțeleagă cu adevărat, iar sufletul lui începea să geamă sub povara obsesiei de a o răzbuna pe Pam.

Mulțumesc, domnule Clark. E o misiune dată dracului, se adresă sergentul-major de artilerie Paul Irvin pinilor și liliecilor. Deci, ești primul care intră și ultimul care pleacă?

Am lucrat singur și înainte.

23

Altruism

— Unde sînt? întrebă cu o voce abia deslușită Doris Brown.

— Ești la mine acasă, răspunse Sandy.

Stătea în colțul dormitorului pentru oaspeți și stinse veioza, lăsînd jos cartea pe care o citise în ultimele cîteva ore.

— Cum am ajuns aici?

— Te-a adus un prieten. Eu sînt asistentă medicală. Doctorul este la parter, pregătește micul dejun. Cum te simți?

— Teribil. Capul... îngăimă ea, închizînd ochii.

— Asta-i normal, dar știu că nu e plăcut.

Sandy se ridică și se apropie, atingînd fruntea fetei. N-avea febră și asta era bine. Apoi îi pipăi pulsul. Era puternic, regulat, deși încă un pic rapid. Din felul în care-și ținea ochii strîns închiși, Sandy realiză că mahmureala prelungită, produsă de barbiturice, trebuie să fi fost îngrozitoare, dar și asta era normal. Fata mirosea a transpirație și vomase. Încercaseră s-o țină curată, dar fusese o bătălie pierdută, chiar dacă nu una teribil de importantă în comparație cu restul. Pînă acum, poate. Pielea lui Doris era pămîntie și lăbărțată, ca și cum persoana din interior s-ar fi micșorat. Pierduse șase sau șapte kilograme de cînd fusese adusă aici și, deși situația nu era deloc dramatică, era atît de slăbită, încît nu remarcase încă legăturile care-i fixau mîinile, picioarele și talia.

— De cînd?

— De aproape o săptămînă.

Sandy luă un burete și-i șterse fața.

— Ne-ai tras o sperietură zdravănă.

Asta era o minimalizare. Fuseseră nu mai puţin de şapte convulsii, din care a doua le panicase pe cele două cadre medicale, dar cea de-a şaptea — una uşoară — avusese loc cu optsprezece ore în urmă şi parametrii vitali ai pacientei se stabilizaseră. Cu noroc, trecuse şi faza aceasta a recuperării. Sandy o lăsă pe Doris să bea puţină apă.

— Mulţumesc, spuse Doris cu o voce foarte slabă. Unde sînt Billy şi Rick?

— Nu ştiu cine sînt, replică Sandy.

Din punct de vedere tehnic nu minţea. Citise articolele din ziarele locale, refuzînd să-şi întipărească vreun nume în minte. Asistenta O'Toole încerca să se convingă că de fapt nu ştia nimic. Era o utilă formă de apărare împotriva unor sentimente atît de amestecate, încît, chiar dacă şi-ar fi făcut timp pentru a clarifica lucrurile, ştia că n-ar fi reuşit decît să se zăpăcească şi mai mult. Nu era momentul potrivit pentru a înfrunta realitatea. Sarah o convinsese în privinţa asta. Era timpul să te laşi călăuzit de aparenţa evenimentelor, nu de substanţa lor.

— Ei sînt cei care te-au maltratat?

Doris era goală, cu excepţia legăturilor şi a scutecelor supradimensionate, utilizate în cazul pacienţilor incapabili să-şi controleze funcţiile trupului. Era mai uşor de tratat în felul acesta. Oribilele semne de pe sînii şi torsul ei începuseră să dispară. Echimozele oribile, distincte, în tonuri de albastru şi negru, purpuriu şi roşu, se decolorau în zone difuze de un galben-maroniu, în timp ce corpul ei lupta să se vindece. Era tînără, îşi spuse Sandy şi, deşi nu era încă sănătoasă, putea să devină. Era mult de lecuit şi la trup şi la minte. Deja infecţiile sistemice răspundeau la dozele masive de antibiotice. Febra dispăruse, iar corpul ei putea să suporte acum şi tratamentele mai specializate.

Doris îşi întoarse capul şi deschise ochii.

— De ce mă ajuţi?

Era uşor de răspuns la această întrebare:

— Sînt asistentă medicală, domnişoară Brown. E meseria mea să îngrijesc oameni bolnavi.

— Billy şi Rick, îngăimă Doris, amintindu-şi din nou.

Memoria era pentru ea o funcţie variabilă şi neuniformă, servind în principal pentru amintirea durerii.

— Nu sînt aici, o asigură O'Toole.

Făcu o pauză înainte de a continua și, spre surpriza ei, îi plăcură cuvintele pe care le rosti:

— Nu cred că te vor mai chinui vreodată.

În ochii pacientei era aproape înțelegere, își spuse Sandy. Aproape. Iar asta era încurajator.

— Trebuie să plec. Te rog...

Începu să se miște și atunci remarcă legăturile.

— Bine, așteaptă un minut.

Sandy îndepărtă chingile.

— Crezi că poți să stai în picioare?

— ... încerc.

Doris se ridică, poate treizeci de grade, apoi corpul o trădă. Sandy o ajută să se așeze în șezut, dar fata nu-și putu susține capul, bărbia căzîndu-i în piept. S-o ridice în picioare fu și mai greu, dar pînă la baie nu era chiar atît de departe, iar ambiția pacientei de a ajunge acolo meritau durerea și efortul. Sandy o așeză acolo și-i ținu mîna. Cu mișcări extrem de încete, Doris reuși să umezească un șervețel și să-și șteargă fața.

— Asta-i un pas înainte, observă Sarah Rosen din ușă.

Sandy se întoarse și zîmbi, comunicîndu-i astfel starea pacientei. Înainte de a o aduce înapoi în dormitor, puseră un halat pe ea. Sandy schimbă mai întîi cearșafurile, în timp ce Sarah o obliga pe Doris să soarbă dintr-o ceașcă de ceai.

— Astăzi arăți mult mai bine, Doris, o încurajă ea, urmărind-o cum bea.

— Mă simt îngrozitor.

— E-n regulă, Doris. Trebuie să te simți îngrozitor înainte de a începe să te simți mai bine. Ieri nu simțeai mai nimic. Crezi că poți să încerci niște pîine prăjită?

— Mi-e atît de foame...

— Alt semn bun, notă Sandy.

În privire i se citea marea suferință, iar doctorița și asistenta parcă simțeau durerea ce-i sfîșia craniul și care astăzi urma să fie tratată doar cu o pungă cu gheață. Petrecuseră o săptămînă eliminînd drogurile din organismul ei și nu era momentul potrivit pentru a adăuga altele noi.

— Lasă-ți capul pe spate.

Doris se execută, odihnindu-și capul pe spătarul scaunului tapisat pe care Sandy îl cumpărase la o licitație de binefacere. Ochii ei erau închiși, iar membrele atît de slăbite, încît brațele i se odihneau inerte pe scaun, în timp ce Sarah o hrănea cu pîine prăjită. Asistenta luă o perie și începu să-i aranjeze pacientei sale părul. Era murdar și trebuia să fie spălat, dar chiar și pieptănatul părea a fi de ajutor, își spuse ea. Pacienții își depozitau o uluitoare cantitate de rezerve în aspectul fizic și, oricît de ciudat și ilogic părea să fie, era ceva real și deci ceva pe care Sandy îl recunoștea ca fiind important. Fu un pic surprinsă de tremurul care o cuprinse pe Doris, cam la un minut după ce începuse s-o pieptene.

— Sînt vie?

Alarma din întrebare era surprinzătoare.

— Foarte, o asigură Sarah, aproape zîmbind la auzul exagerării.

Îi verifică tensiunea. Doisprezece cu opt.

— Excelent! remarcă Sandy.

Era cea mai bună tensiune de o săptămînă încoace.

— Pam...

— Ce-i? întrebă Sarah.

Lui Doris îi trebui un moment ca să continue, încă întrebîndu-se dacă aceasta era viață sau moarte și, dacă era cea din urmă, ce parte a eternității găsise.

— Părul... cînd a murit... periat părul.

Dumnezeule, se înfioră Sarah. Sam îi relatase această parte din raportul medicului legist în timp ce sorbea mohorît un whisky dublu acasă la ei, în Green Spring Valley. Doar atît. Nu fusese nevoie să continue. Fotografia de pe prima pagină a ziarului fusese mai mult decît suficientă. Doctorița Rosen mîngîie cu multă gingășie fața pacientei.

— Doris, cine a omorît-o pe Pam?

Credea că întrebarea era benignă și că nu va spori durerea pacientei. Greșise.

– Rick, Billy, Burt și Henry... au omorît-o... să ne uităm...

Fata începu să plîngă și suspinele ei sfîșietoare nu făcură decît să amplifice valurile vibrante de durere din capul ei. Sarah îi luă felia de pîine prăjită. Greața putea să urmeze imediat.

— Te-au obligat să privești?

— Da...

Vocea lui Doris părea din mormînt.

— Hai să nu ne gîndim la asta.

În timp ce mîngîia obrazul fetei, corpul lui Sarah se cutremură de un fior pe care ea îl asocia cu moartea.

— Gata cu plînsul! decretă Sandy pe un ton vesel, sperînd s-o distragă de la gîndurile funebre. Așa-i mult mai bine.

— Sînt obosită.

— Bine, hai să te băgăm în pat, drăguțo.

Amîndouă femeile o ajutară să se ridice. Sandy îi lăsă halatul pe ea și-i așeză o pungă cu gheață pe frunte. Doris se cufundă în somn aproape imediat.

— Micul dejun, anunță Sarah. Deocamdată nu-i mai pune legăturile.

— I-a periat părul? Adică...? întrebă Sandy, coborînd spre parter.

— Nu am citit raportul...

— Am văzut fotografia, Sarah. Ce i-au făcut lui... Pam, așa o chema, nu?

Sandy era prea obosită pentru a-și aminti singură.

— Da. A fost și ea pacienta mea, confirmă Sarah Rosen. Sam spunea că a fost ceva înfricoșător. Tot de la el am aflat chestia asta ciudată, cineva îi periase părul după ce murise. Cred că Doris a făcut-o.

— Ah!

Sandy deschise frigiderul și scoase laptele pentru cafeaua de dimineață.

— Înțeleg.

— Eu nu, se revoltă furioasă doctorița Rosen. Nu înțeleg cum pot oamenii să facă așa ceva. Încă vreo șase luni și Doris ar fi murit.

— Sînt surprinsă că n-ai primit-o în spital sub un nume fictiv, observă Sandy.

— După ce i s-a întîmplat lui Pam, asumarea unui astfel de risc ar fi însemnat...

O'Toole dădu din cap.

— Da, ar fi însemnat să-l pui pe John în pericol. Asta înțeleg eu.

— Pardon?

— I-au omorît prietena și au obligat-o să privească... chestiile pe care i le-au făcut... Pentru ei, era doar un obiect... Billy și Rick! se ambală Sandy, ridicînd glasul fără să-și dea seama.

— Burt și Henry, o corectă Sarah. Nu cred că ceilalți doi vor mai maltrata pe cineva.

Cele două femei schimbară o privire, ochii lor întîlnindu-se peste masă, cu gînduri identice, deși amîndouă erau ușor șocate doar la ideea de a le avea, fară a mai vorbi de înțelegerea lor.

— Bun.

— Ei bine, am scuturat toți vagabonzii de la vest de Charles Street, îi spuse Douglas locotenentului său. Ne-am ales cu un polițist tăiat, nu serios, însă bețivul a intrat pentru o bucată de timp la dezintoxicare, la Jessup. Cîtorva li s-a borît în poală, adăugă el cu un rînjet, dar încă nu am aflat absolut nimic. Nu este în zonă, Em. Nimic nou într-o săptămînă.

Și era adevărat. Vestea se răspîndise pe stradă, surprinzător de încet, dar inevitabil. Prudența plasatorilor atingea paranoia. Asta putea sau nu să fie explicația faptului că nici măcar unul nu-și pierduse viața în mai bine de o săptămînă.

— Încă-i acolo, Tom.

— Poate că-i așa, dar nu întreprinde nimic.

— În acest caz, a făcut totul pentru a pune mîna pe Farmer și Grayson, comentă Ryan, aruncîndu-i o privire.

— Nu crezi asta.

— Nu, nu cred și nu mă întreba de ce, pentru că nu știu.

— Ei, dacă Charon ar reuși să afle ceva, ne-ar fi de ajutor. Era destul de bun la arestări. Ți-amintești captura pe care a făcut-o împreună cu cei de la Paza de Coastă?

Ryan dădu din cap.

— A fost o chestie bună, dar în ultimul timp a lăsat-o mai moale.

— La fel și noi, Em, sublinie sergentul Douglas. Singurele lucruri pe care le știm cu certitudine despre tipul ăsta sînt că e puternic, poartă pantofi de sport noi și e alb. Nu-i știm vîrsta, greutatea, înălțimea, motivul, ce fel de mașină conduce.

— Motivul. Știm că-i înfuriat de o chestie oarecare. Știm că-i un foarte bun ucigaș. Știm că-i suficient de nemilos ca să ucidă oameni doar pentru a-și acoperi activitățile... și că e răbdător.

Ryan se lăsă pe spate.

— Suficient de răbdător ca să facă o pauză.

Tom Douglas avu o idee și mai tulburătoare.

— Suficient de deștept ca să schimbe tactica.

Într-adevăr, o idee neliniștitoare. Ryan o analiză. Și dacă remarcase vînzoleala de pe stradă? Dacă hotărîse că te poți ocupa doar un timp limitat de un lucru, iar apoi trebuie să încerci altceva? Dacă obținuse informații de la William Grayson și aceste informații îl duceau acum în alte direcții — sau chiar în afara orașului? Dacă nu vor afla niciodată, dacă nu vor rezolva niciodată aceste cazuri? Asta ar fi o insultă profesională pentru Ryan, care ura să lase cazuri deschise, dar trebuia să se gîndească și la posibilitatea asta. În ciuda nenumăratelor interogatorii, pe teren nu dăduseră nici măcar de un singur martor, cu excepția Virginiei Charles, dar ea fusese extrem de traumatizată și informațiile ei erau greu de crezut — și contraziceau unica probă legistă cu adevărat utilă pe care o aveau. Suspectul trebuia să fie mai înalt decît pretindea ea, mai tînăr și în mod sigur era la fel de puternic ca un fundaș din National League. Nu era un bețiv, își alesese rolul de boschetar. Pur și simplu nu-i vedeai pe oamenii de felul acesta. Cum ai descrie un cîine vagabond?

— „Omul Invizibil", propuse calm Ryan, dînd în sfîrșit un nume cazului. Ar fi trebuit s-o omoare pe doamna Charles. Știi peste cine-am dat?

Douglas pufni:

— Peste cineva pe care n-aș vrea să-l întîlnesc cînd sînt singur.

— Trei grupuri pentru eliminarea Moscovei?

— Sigur, de ce nu? replică Zacharias. Este creierul vostru politic, nu-i așa? Un uriaș centru de comunicații și, chiar dacă evacuați Biroul Politic, tot or să vă distrugă cea mai mare parte din comandamentul și controlul militar și politic.

— Avem mijloace să ne evacuăm persoanele importante, obiectă Grișanov din mîndrie națională și profesională.

— Sigur.

Grișanov zîmbi mînzește, observînd că Robin aproape izbucnise în rîs. O parte din el pălise sub insultă, dar, după ce reflectă, se simți încîntat de sine, pentru că acum colonelul american părea a fi în largul lui.

— Kolea, și noi avem chestii dintr-astea. În West Virginia am construit un adăpost de-a dreptul luxos pentru Congres și alte chestii de genul ăsta. Escadronul unu de elicoptere se află la Andrews și misiunea lor este să scoată dracului VIP-urile din Dodge — dar știi ce? Blestematele de elicoptere nu pot face drumul pînă la adăpost și înapoi fără să se realimenteze la întoarcere. Nimeni nu s-a gîndit la asta cînd au ales locul pentru adăpost pentru că asta era o decizie politică. Și mai știi ceva? N-am testat niciodată sistemul de evacuare. Voi l-ați testat pe-al vostru?

Grișanov stătea lîngă Zacharias pe podea, cu spatele rezemat de peretele murdar din beton. Nikolai Evghenievici, aflînd astfel și mai multe de la american, își plecă doar privirea și clătină din cap.

— Vezi? Vezi de ce spun eu că nu ne vom angaja niciodată într-un război? Sîntem la fel. Nu, Robin, nu l-am testat niciodată, nu am încercat niciodată să evacuăm Moscova, de pe vremea cînd eram doar un copil care se zbenguia în zăpadă. Adăpostul nostru cel mare se afla la Jiguli. E o stîncă imensă, nu un munte, ceva ca un... balon mare? Nu cunosc cuvîntul, un cerc uriaș de piatră din centrul pămîntului.

— Monolit? Așa ca Stone Mountain din Georgia?

Grișanov aprobă. Nu era nici un pericol în faptul că-i dezvăluia o serie de secrete acestui om, nu-i așa?

— Geologii spun că are o rezistență imensă și am săpat tunele în el încă de la sfîrșitul anilor '50. Am fost acolo de două ori și am ajutat la supervizarea centrului de apărare antiaeriană, atunci cînd îl construiau. Contam — acesta este adevărul, Robin — contam că oamenii noștri vor fi transportați acolo cu trenul.

N-are nici o importanță. Sîntem informați în privința adăpostului. Dacă știi unde se află, poți să-l distrugi, e doar o problemă de cantitate a bombelor lansate.

Americanul avea în el o sută de grame de votcă.

— Probabil că și chinezii știu. Dar ei vor călca Moscova în picioare, mai ales dacă va fi un atac surpriză.

— Trei grupuri?

— Așa aș proceda eu.

Picioarele lui Robin încadrau o hartă de navigație aeriană a sud-estului Uniunii Sovietice.

— Trei vectori de la aceste baze, trei aeronave în fiecare, două pentru a transporta bombele și unul de protecție, cu echipament de bruiaj. Avionul de bruiaj preia conducerea. Toate trei grupurile se apropie în linie, la distanțe mari între ele, cam așa.

Trasă cursurile probabile pe hartă.

— Începi coborîrea de penetrare aici, le duci de-a dreptul în aceste văi și cînd ajung în cîmpie...

— Stepă, îl corectă Kolea.

— Au trecut de prima voastră linie de apărare, OK? Zboară la joasă altitudine, sub o sută de metri. Poate că la început nici măcar nu bruiază. Poate că voi aveți chiar și un grup special, tipi pe care îi antrenați intensiv.

— Ce vrei să spui, Robin?

— Aveți zboruri de noapte spre Moscova, curse de pasageri?

— Sigur.

— Ei, ce zici, dacă iei un Badger și-i lași girofarurile aprinse și poate că ai și niște beculețe de-a lungul fuzelajului, pe care le poți stinge și aprinde — știi, ca un fel de hublouri? Hei, e un avion de pasageri!

— Adică?

— E o chestie pe care am examinat-o odată. Ai un escadron cu seturile de lumini încă... Te rog, mă gîndesc. Treaba era cam așa — B-urile 47 cu baza în Anglia. Dacă o să considerăm vreodată că aveți de gînd să ne atacați, pe baza informațiilor sau din alte motive, OK? Trebuie să ai un plan pentru orice eventualitate. Asta era unul din planurile noastre. Îi spuneam JUMPSHOT. Probabil că acum de află în dosarele din arhivă, fusese unul din planurile speciale ale lui LeMay. Moscova, Leningrad, Kiev — și Jiguli. Trei avioane dirijate într-acolo, două arme pe fiecare. Decapitează întreaga voastră structură de comandă politică și militară. Hei, uite, sînt un avion de pasageri.

Putea să funcționeze, își spuse Grișanov, străbătut de un fior cumplit. Perioada potrivită a anului, momentul

propice al zilei... bombardierul se apropie pe o rută de pasageri cu program regulat. Chiar în cazul unei crize, însăși iluzia a ceva normal ar fi ca o piatră de încercare în timp ce oamenii caută neobișnuitul. Poate că un escadron de apărare antiaeriană ar înălța un aparat, vreun pilot tînăr căruia noaptea nu i-a moleșit vigilența, în timp ce mai vîrstnicii dorm. S-ar apropia la vreo mie de metri, dar noaptea... noaptea mintea ta vede ceea ce-i spune creierul să vadă. Lumini pe fuzelaj, ei, sigur că-i un avion de pasageri. Ce bombardier ar fi iluminat în felul ăsta? Era un plan operațional peste care KGB-ul nu dăduse niciodată. Cîte alte daruri îi va face Zacharias?

— Oricum, dacă eu aș fi în pielea chinezilor, m-aș gîndi la posibilitatea asta. Dacă nu se lasă furați de imaginație și acționează cu un atac direct, peste terenul ăsta, mda, ar putea să o facă. Probabil că unul din grupuri va reprezenta o diversiune. Va avea și el o țintă reală, dar înainte de Moscova. Pătrunde la mare altitudine, în afara vectorului principal. Cam pe aici — trecu o mînă de-a curmezișul hărții — face o întoarcere radicală și atacă ceva, poți să decizi singur ce-i important, sînt o mulțime de ținte potrivite aici. Sînt șanse ca vînătorii voștri să se țină după ei, am dreptate?

— Da.

Vor crede că bombardierele se întorceau spre o țintă secundară.

— Celelalte două grupuri se apropie pe ocolite dintr-o altă direcție și zboară la joasă altitudine. Unul dintre ele o să reușească. Am rulat scenariul ăsta de un milion de ori, Kolea. Vă cunoaștem radarele, vă cunoaștem bazele, vă cunoaștem aparatele de zbor, știm cum vă antrenați. Nu sînteți chiar atît de greu de învins. Iar chinezii și-au făcut studiile la voi, adevărat? Voi i-ați învățat. Vă cunosc doctrina și toate celelalte.

Era exact cum spunea el. Nici o amăgire. Iar acesta era un bărbat care penetrase de peste optzeci de ori apărarea nord-vietnameză. De optzeci de ori.

Deci, cum fac eu să...

Să te aperi împotriva lor?

Robin ridică din umeri, aplecîndu-se pentru a examina iar harta.

— Am nevoie de hărți mai bune, dar în primul rînd trebuie să examinezi individual raidurile. Amintește-ți că un pilot de bombardier nu este un vînător. Nu poate manevra prea grozav, mai ales la joasă înălțime. Cam tot ce poate face este să împiedice avionul să muște pămîntul, așa e? Nu știu cum te simți tu, dar pe mine asta mă face să fiu agitat. O să aleagă o vale în care să poată manevra. Mai ales noaptea. Acolo îți plasezi vînătorii. Acolo îți pui radarurile de sol. N-ai nevoie de unele mari și sexy. Asta-i doar o sonerie de alarmă. Apoi plănuiești cum să-l prinzi, cînd iese la iveală.

— Să retrag linia defensivă? Nu pot să fac asta.

— Îți pui apărarea acolo unde poate să-și facă treaba, nu ca să urmărești o linie punctată pe o bucată de hîrtie. Sau îți place atît de mult mîncarea chinezească? Asta a fost întotdeauna slăbiciunea voastră. Apropo, asta vă scurtează și liniile, nu-i așa? Economisiți bani și mijloace. Încă o chestie, amintește-ți că tipul celălalt știe și el cum gîndesc piloții — o victorie e o victorie, adevărat? Poate că există grupuri-momeală, proiectate să vă atragă oamenii, nu? Noi avem mormane de momeli radar pe care intenționăm să le folosim. Trebuie să ții cont de asta. Îți controlezi oamenii. Stau în sectoarele lor, dacă nu cumva nu ai un motiv serios ca să-i deplasezi...

Colonelul Grișanov își studiase profesiunea mai bine de douăzeci de ani, conspectase documentele Luftwaffe legate nu doar de interogarea prizonierilor, dar și pe cele secrete, referitoare la modul în care fusese organizată Linia Kammhuber. Asta era incredibil, aproape că era tentat și el să bea ceva. Nici chiar așa, se temperă în gînd. Acesta nu era un buletin informativ incipient, nu era o lucrare academică urmînd a fi prezentată la Academia Voroșilov. Era o carte științifică, strict secretă, dar o carte: *Originea și evoluția doctrinei de bombardament americane.* Plecînd de la o astfel de carte putea să continue pînă la stelele de mareșal, totul datorită prietenului său american.

— Hai să stăm toți aici, în spate, propuse Marty Young. Ăștia împușcă tot ce mișcă.

— Mi se pare rezonabil, fu de acord Dutch. Eu sînt obişnuit cu chestiile care explodează la două sute de metri în spatele meu.

— Şi cu o diferenţă de viteză de vreo patru sute de noduri, completă Greer.

— E mult mai sigur aşa, sublinie Maxwell.

Stăteau în spatele unei biute de pămînt, termenul militar oficial pentru o movilă de ţărînă, la două sute de metri de lagăr. Asta făcea dificilă urmărirea acţiunii, dar doi dintre cei cinci aveau ochi de aviator şi ştiau să se uite.

— Cînd au început apropierea?

— Cam acum o oră. Se poate produce oricînd, murmură Young.

— N-aud nimic, şopti amiralul Maxwell.

Complexul era destul de greu de observat. Clădirile erau vizibile numai datorită liniilor lor drepte, un lucru pe care natura îl detestă, dintr-un motiv sau altul. La o concentrare sporită, se desluşeau şi cadrele întunecate ale ferestrelor. Turnurile de pază, ridicate chiar în ziua aceea, erau şi ele greu de zărit.

— Există cîteva trucuri pe care le folosim, îi înştiinţă Marty Young. Fiecare primeşte suplimente de vitamina A pentru creşterea acuităţii vederii pe timp de noapte. Ca rezultat, pot exista cîteva procente de îmbunătăţire a acesteia. Trebuie să joci fiecare carte din pachet, nu?

Nu se auzea decît vîntul şoptind prin vîrfurile copacilor. Prezenţa lor într-o astfel de pădure părea un element supranatural. Maxwell şi Young erau obişnuiţi cu bîzîitul unui motor de avion, cu licărirea slabă a becurilor instrumentelor, pe care ochii lor le măturau automat între ocheadele circulare spre exterior, în căutarea avioanelor ostile, şi cu senzaţia de plutire blîndă a unui avion deplasîndu-se pe cerul nopţii. Să fii înrădăcinat pe pămînt le dădea sentimentul inexistenţei mişcării, în timp ce aşteptau să vadă ceva ce nu mai încercaseră vreodată.

— Acolo!

— Veşti proaste, dacă l-ai văzut mişcîndu-se, observă Maxwell.

— Domnule, SENDER GREEN nu are o parcare cu maşini albe în ea, sublinie vocea.

Umbra trecătoare se profilase pe maşină şi, în orice caz, doar Kelly o văzuse.

— Cred că ai dreptate, domnule Clark.

Radioul așezat pe biută transmisese doar zgomotul paraziților, înlocuit acum cu patru linii lungi. Li se răspunse la intervale cu unul, apoi cu două și în cele din urmă cu patru puncte.

— Echipele pe poziție, șopti Kelly. Astupați-vă urechile. Grenadierul cel mai mare în grad lansează primul cînd este gata, iar ăsta-i semnalul.

— Rahat, mîrîi Greer.

Curînd regretă ce spusese.

Primul zgomot pe care îl auzi fu mormăitul îndepărtat al rotoarelor unui elicopter cu două pale. Momentul fusese gîndit în mod special pentru a atrage atenția și, deși fiecare om de la biută cunoștea în cele mai mici detalii planul, cacealmaua ținu, ceea ce îi produse lui Kelly o plăcere enormă. La urma urmei, el elaborase o mare parte din plan. Toți își întoarseră capetele, cu excepția lui.

Kelly crezu că zărise într-o fulgerare cătarea vopsită cu tritiu de la lansatorul M-79 al unui grenadier, dar putea la fel de bine să fi fost clipirea unui licurici singuratic. Prinse strălucirea tăcută a unei lansări solitare și, după o clipă, fulgerul orbitor alb-roșu-negru al unei grenade de fragmentație, pe fundalul podelei unuia dintre turnuri. Lătratul ascuțit, neașteptat, îi făcu pe cei de lîngă el să tresară, dar Kelly nu-i acordă nici o atenție. Turnul în care trebuiau să se afle oameni și mitraliere se dezintegră. Nici nu se împrăștiase ecoul printre pini, cînd celelalte trei turnuri fură demolate în mod similar. Cinci secunde mai tîrziu apărură elicopterele de luptă, cu mai puțin de cincisprezece metri între rotoare, ștergînd vîrfurile copacilor și minitunurile, ca două lungi degete de neon care începură să ia în primire clădirea cazărmii. Grenadierii pompau deja încărcături de fosfor alb în ferestre și orice urmă de vedere nocturnă se pierdu într-o clipă.

— Isuse!

În timp ce minitunurile se concentrau pe ieșiri, artezienele de fosfor izbucneau în interiorul clădirii, făcînd spectacolul și mai înfricoșător.

— Mda, spuse în gura mare Kelly, pentru a se face auzit. La ora actuală, cei dinăuntru sînt crocanți. Cei

șmecheri, care încearcă să fugă, nimeresc de-a dreptul în bătaia minitunurilor. La fix.

Elementul de tir al forței de asalt continua să împroaște foc în cazarmă și clădirile administrative, în timp ce echipa de recuperare alerga către blocul de detenție. Acum veneau elicopterele de salvare, în urma aparatelor Huey-Cobra AH-1, aterizînd zgomotoase în apropierea porții principale. Elementul de tir se separă, unii desfășurîndu-se în jurul elicopterelor, ceilalți continuînd să împroaște cazarma. Unul din elicopterele de luptă începu să descrie cercuri în jurul zonei, ca un cîine ciobănesc neliniștit în căutarea lupilor.

Își făcură apariția primii infanteriști marini, tîrînd cu schimbul manechinele pe post de prizonieri. Kelly reușise să-l localizeze pe Irvin, care îi verifica și-i număra la poartă. Se auzeau strigăte, bărbați răcnind numere și nume, iar urletul marilor elicoptere Sikorski acoperea aproape totul. Ultimii infanteriști marini care intrară în luptă fură cei din echipele de sprijin cu foc, iar elicopterele de salvare ambalară motoarele și decolară în întuneric.

— Rapid a mai fost, respiră Ritter, în timp ce zgomotul se diminua treptat.

O clipă mai tîrziu apărură două mașini de pompieri pentru a stinge vîlvătăile lăsate în urmă de diversele dispozitive explozive.

— Cincisprezece secunde sub barem, comunică Kelly, ridicînd cronometrul.

— Și dacă ceva merge prost, domnule Clark? întrebă Ritter.

Fața lui Kelly se lumină de un zîmbet crud.

— Unele lucruri au mers prost, domnule. Patru inși din echipă au fost „atinși“ în timpul pătrunderii. Presupun că vreun picior sau două rupte...

Așteaptă o clipă, vrei să spui că există o șansă...

Lăsați-mă să vă explic, domnule, îl întrerupse Kelly. Pe baza fotografiilor, nu există nici un motiv să credem că există cineva între zona de debarcare și obiectiv. Pe dealurile alea nu sînt culturi, nu? Pentru exercițiul din noaptea asta am eliminat patru persoane la întîmplare. Să zicem că toți și-au rupt picioarele. Persoanele au trebuit să fie transportate pînă la obiectiv și cărate înapoi, în caz că n-ați observat. Rezerve pentru orice eventualitate.

Domnule, mă aştept la o misiune curată, dar în noaptea asta am dat-o puţin peste cap, doar ca să verific.

Ritter dădu impresionat din cap.

— Mă aşteptam ca pentru repetiţia asta totul să decurgă după regulament.

— În luptă lucrurile pot merge prost, domnule. Am ţinut cont de asta. Fiecare om este antrenat pentru cel puţin o sarcină alternativă.

Kelly îşi frecă nasul. Fusese şi el nervos.

— Ce-aţi văzut a fost o misiune simulată, reuşită în ciuda unor complicaţii mai mari decît cele previzibile. Treaba asta o să reuşească, domnule.

— Domnule Clark, m-ai convins.

Ofiţerul superior CIA se întoarse spre restul grupului.

— Cum stăm cu sprijinul medical şi celelalte chestii de felul ăsta?

— Cînd *Ogden* intră în formaţie cu Task Force 77 îi vom transfera personal medical, răspunse Maxwell. Cas se află acum pe drum într-acolo pentru a-i pune la curent. Comandantul lui TF-77 este unul din oamenii mei şi va fi de acord să colaboreze. *Ogden* e o navă destul de mare. Vom avea tot ce trebuie, medici ca să-i îngrijim, tipi de la contrainformaţii ca să-i interogheze, totul. *Ogden* îi va duce direct la Subic Bay. Îi săltăm cît ai zice peşte de la Clark. Din clipa în care elicopterele de salvare părăsesc lagărul, îi vom duce în California în... patru zile şi jumătate.

— În regulă, partea asta a misiunii arată bine. Cum stăm cu restul?

Maxwell îşi asumă sarcina răspunsului.

— Întregul grup aerian de pe *Constellation* va asigura sprijinul. *Enterprise* va fi ceva mai la nord, patrulînd zona Haiphong. Asta ar trebui să atragă atenţia reţelei lor de apărare antiaeriană şi înaltului comandament. *Newport News* va patrula coasta în următoarele cîteva săptămîni, bombardînd locaţiile bateriilor triplu-A. O va face la întîmplare şi zona care ne interesează va fi a cincea. Va staţiona la zece mile în larg şi va folosi artileria grea. Marea centură antiaeriană este în raza de acţiune a tunurilor lui. Între crucişător şi grupul aerian putem crea un coridor pentru pătrunderea şi întoarcerea elicopterelor.

În esenţă, vom face atît de multe, încît ar trebui să nu remarce misiunea înainte de terminarea ei.

Ritter dădu din cap. Citise planul şi dorise doar s-o audă de la Maxwell — mai precis, să audă cum i-o prezenta. Amiralul era calm şi încrezător, mai mult decît se aşteptase Ritter.

— Este totuşi foarte riscant, spuse el după o clipă.

— Este, se declară de acord Marty Young.

— Care-i riscul pentru ţara noastră dacă oamenii din lagăr mărturisesc tot ce ştiu? întrebă Maxwell.

Kelly dorea să se retragă de la această parte a discuţiei. Pericolul pentru ţară era ceva dincolo de orizontul lui. Realitatea lui se situa la nivelul unei mici unităţi — mai recent, chiar mai jos de atît — şi, deşi sănătatea şi bunăstarea ţării sale începeau de la acest cel mai mic numitor comun, chestiile importante cereau o perspectivă pe care el n-o avea. Dar nu exista nici un mod elegant de a se retrage, aşa că rămase, ascultînd şi învăţînd.

— Vrei un răspuns cinstit? întrebă Ritter. O să-ţi dau eu unul — nu există nici un risc.

Maxwell primi răspunsul cu un calm surprinzător, care masca jignirea.

— Fiule, vrei să explici asta?

— Domnule amiral, e o problemă de perspectivă. Ruşii vor să ştie cît mai multe despre noi, iar noi vrem să aflăm cît mai multe despre ei. OK, deci acest tip, Zacharias, poate să le vorbească despre planurile de război SAC, iar ceilalţi prizonieri pot să le povestească despre alte lucruri. Atunci, ne schimbăm planurile. Eşti îngrijorat în privinţa planurilor strategice, nu-i aşa? În primul rînd, aceste planuri se schimbă lunar, după un anumit tipic. În al doilea rînd, ai crezut vreodată că le vom folosi?

— S-ar putea să fim nevoiţi s-o facem într-o zi.

Ritter scoase o ţigară.

— Domnule amiral, doreşti să aplicăm planurile acelea?

Maxwell îşi îndreptă spinarea.

— Domnule Ritter, am zburat cu aparatul meu peste Nagasaki, imediat după terminarea războiului. Am văzut de ce sînt în stare chestiile astea şi aia a fost doar o părticică...

Exact ăsta era răspunsul de care aveau oamenii nevoie.

— La fel simt şi eu. Cum ţi se pare, domnule amiral?

Ritter clătină din cap.

— Nici ei nu sînt nebuni. Se tem de noi, chiar mai mult decît ne temem noi de ei. Chiar s-ar putea ca informațiile pe care le vor stoarce de la prizonieri să-i sperie destul de tare pentru a-i trezi din mahmureală. Așa merg lucrurile, fie că o crezi, fie că nu.

— Atunci de ce sprijini... ne sprijini pe *noi?*

— Sigur că da.

Ce întrebare tîmpită, transmisese tonul lui, înfuriindu-l pe Marty Young.

— Dar de ce? insistă Maxwell.

— Sînt oamenii noștri. Noi i-am trimis. Trebuie să-i aducem înapoi. Nu-i un motiv suficient? Dar nu-mi vorbi despre interese vitale ale securității naționale. Asta poți s-o vinzi personalului de la Casa Albă, chiar și celor de la Senat, dar nu mie. Îți respecți sau nu promisiunile pe care le-ai făcut oamenilor, rezumă spionul care-și riscase cariera pentru a salva un străin pe care nici măcar nu-l plăcea prea mult. Dacă nu, în cazul în care ăsta devine un obicei, nu meriți să fii salvat sau protejat, oamenii încetează să te mai ajute și atunci chiar ai intrat în bucluc.

— Nu sînt sigur că sînt de acord cu dumneavoastră, domnule Ritter, contră generalul Young.

— O operațiune ca aceasta va avea ca efect salvarea oamenilor noștri. Ne va aduce respectul rușilor. Le arată că sîntem serioși cînd e vorba de astfel de lucruri. Și-mi va face munca mai ușoară în dirijarea agenților din spatele Cortinei. Adică voi fi în stare să recrutez mai mulți agenți și, implicit, să capăt mai multe informații pentru voi, nu? Jocul continuă pînă într-o zi, cînd vom găsi un nou joc...

Cam la asta se rezuma agenda de lucru de care aveau nevoie. Ritter se întoarse spre Greer.

— Cînd vrei să pun la curent Casa Albă?

— O să te anunț. Bob, ăsta-i un lucru foarte important... ne sprijini?

— Da, domnule, replică texanul.

Pentru niște motive pe care ceilalți nu le înțelegeau și în care nu aveau încredere, dar pe care erau obligați să le accepte.

— Și? Care-i necazul?

— Uite, Eddie, repetă răbdător Tony. Prietenul nostru are o problemă. Cineva i-a eliminat doi oameni.

— Cine? întrebă Eddie Morello.

Nu era într-o dispoziție prea grozavă. Abia aflase că iar nu avea nici o șansă să fie acceptat ca membru cu drepturi depline al bandei. După tot ce făcuse, Morello se simțea trădat. Incredibil. Tony făcea tovărășie cu un negru, în loc să țină cont de sînge — la urma urmei, erau veri îndepărtați — iar acum ticălosul venea la el după ajutor, bineînțeles.

— Nu știm. Nici contactele lui, nici contactele mele n-au aflat nimic.

— Ei, nu-i așa că-i al dracului de rău? mîrîi Eddie. Tony, a venit la *mine,* îți aduci aminte? Prin Angelo care, poate, a încercat să ne întindă o cursă, dar am avut grijă de asta, nu? Dacă n-aș fi fost eu, n-ai fi mirosit cursa... și acum ce se întîmplă? Eu rămîn pe dinafară, iar el s-a infiltrat din ce în ce mai mult — ia zi, care-i treaba, Tony, ai de gînd să-l „inițiezi“?

— Las-o mai moale, Eddie.

— Cum se face că nu mi-ai ținut partea? întrebă Morello.

— Nu pot s-o fac, Eddie, îmi pare rău, dar nu pot.

Piaggi nu se așteptase ca discuția să meargă bine, dar nici nu crezuse că va deveni neplăcută chiar atît de repede. Sigur, Eddie era dezamăgit. Se așteptase să fie inclus. Dar tîmpitul dracului scotea bani buni din asta și pînă la urmă ce conta? Să fii unul din bandă sau să faci bani? Henry reușea să înțeleagă asta. De ce nu putea și Eddie? Apoi Eddie continuă:

— Am aranjat tîrgul ăsta pentru tine. Acum ai dat de o problemă măruntă și la cine vii? La mine. Îmi ești *dator,* Tony.

Implicația cuvintelor era clară pentru Piaggi. Din punctul de vedere al lui Eddie era destul de simplu. Poziția lui Tony în companie creștea în importanță. Cu Henry în calitate de potențial furnizor major, unul foarte real, Tony ar avea mai mult decît o poziție. Ar avea influență. Încă ar trebui să arate respect și supunere celor de deasupra lui, dar structura de comandă a companiei era admirabil de flexibilă și metodele „dublu-orb“ ale lui Henry îi garantau o siguranță reală celui care-l introdusese în gașcă. În organizație, o poziție sigură era un lucru rar și prețuit. Greșeala lui Piaggi consta în faptul că nu ducea ideea cu un pas mai departe. Privea spre interior, în loc să

privească în afară. Și nu vedea decît că Eddie ar fi putut să-l înlocuiască, să devină intermediarul afacerii și apoi să-i ia locul în „familie", adăugînd traiului confortabil și un statut. Tot ce trebuia Piaggi să facă era să moară la momentul potrivit. Henry era un om de afaceri. Va face ajustarea. Piaggi o știa. La fel și Eddie.

— Nu vezi ce face? Se folosește de tine, omule.

Partea ciudată era că, în timp ce Morello începea să înțeleagă că Tucker îi manipula pe amîndoi, Piaggi, ținta acestei manipulări, nu realiza. Ca rezultat, observația corectă a lui Eddie venea într-un moment extrem de nepotrivit.

— M-am gîndit la asta, minți Piaggi. Ce-ar avea de cîștigat? Poate o legătură cu Philadelphia sau New York?

— Poate. Poate crede că-i în stare s-o facă. Pe tipii ăia nu-i mai încap nădragii, omule.

— O să ne batem capul cu asta mai tîrziu, dar eu nu-l văd făcînd asta. Noi vrem doar să știm cine-i elimină oamenii. Ai prins vreun pont de la careva din afara orașului?

Pune-l pe jar, își spuse Piaggi. *Fă-l să se dea de gol.* Ochii lui Tony priviră scrutător peste masă la bărbatul prea furios ca să-și dea seama sau să-i pese ce gîndea celălalt.

— N-am auzit absolut nimic în legătură cu asta.

— Întinde-ți antenele, ordonă Tony.

Era un ordin. Morello trebuia să se supună, să facă verificări.

— Și dacă i-a eliminat chiar el? Probleme de încredere, ceva de felul ăsta? Crezi că-i loial cuiva?

— Nu. Dar nici nu cred că-și lichidează propriii oameni.

Tony se ridică cu un ordin final.

— Verifică prin preajmă!

— Sigur, pufni Eddie, rămas singur la masa lui.

24

Saluturi

— Oameni buni, de data asta a mers foarte bine, anunță căpitanul Albie, terminînd trecerea în revistă a exercițiului.

În timpul marșului de apropiere spre zonă existaseră diverse deficiențe minore, dar nimic serios, nici chiar privirea lui ageră nereușind să remarce ceva care să aibă consecințe asupra fazei de asalt simulate. Lovirea țintelor mai ales fusese aproape inuman de precisă, iar oamenii lui căpătaseră suficientă încredere unul în celălalt și alergaseră spre locurile desemnate, doar la cîțiva zeci de centimetri de rîurile de foc. Echipajele elicopterelor Cobra erau în fundul încăperii, revăzîndu-și propriile performanțe. Piloții și trăgătorii erau tratați cu mult respect de oamenii pe care îi sprijineau, la fel și echipajele de zbor ale aparatelor de salvare aparținînd Marinei Militare. Antipatia normală, întîlnită între unități disparate, coborîse la nivelul tachinării amicale, datorită coeziunii sufletești căpătate în timpul antrenamentelor, iar rămășițele de neîncredere erau pe cale să dispară în întregime.

— Domnilor, conchise Albie, sînteți pe punctul de a afla care este scopul acestui picnic.

– Atențiune! strigă Irvin.

Viceamiralul Winslow Holland Maxwell trecu prin centrul camerei, însoțit de generalul-maior Martin Young. Ambii ofițeri superiori erau îmbrăcați în cele mai arătoase uniforme de lucru. Cea albă a lui Maxwell strălucea din plin în luminile incandescente ale clădirii, iar cea kaki de infanterist marin a lui Young era scrobită atît de

țeapăn, încît părea făcută din placaj. Un locotenent din infanteria marină căra o tablă, aproape de pămînt. O așeză pe un suport, în timp ce Maxwell se așeză în spatele pupitrului. De la locul lui, în colțul scenei, sergentul-major de artilerie Irvin urmărea fețele tinere din public, reamintindu-și în gînd că ar trebui să se arate surprins la auzul anunțului.

— Ocupați-vă locurile, băieți, începu Maxwell pe un ton agreabil, așteptîndu-i să se execute. Întîi de toate, vreau să vă spun personal cît de mîndru sînt să fiu împreună cu voi. V-am urmărit îndeaproape antrenamentul. Ați venit aici fără să știți de ce și ați muncit mai mult decît am văzut vreodată. Iată despre ce-i vorba.

Locotenentul dădu la o parte o acoperitoare de pe tablă, expunînd o fotografie aeriană.

— Domnilor, această misiune se numește BOXWOOD GREEN. Obiectivul vostru este să salvați douăzeci de oameni, cetățeni americani, care sînt acum în mîinile inamicului.

John Kelly stătea lîngă Irvin și privirea lui, în loc să-l urmărească pe amiral, se plimba peste chipurile celor din sală; cei mai mulți erau mai tineri decît el, dar nu cu mult. Ochii le erau fixați pe fotografiile de recunoaștere — o dansatoare exotică n-ar fi reușit să atragă priviri atît de concentrate ca acelea dedicate imaginilor mărite care fuseseră luate de avionul teleghidat Buffalo Hunter. La început se observă o lipsă totală de emoție. Erau ca niște statui tinere, bine făcute, frumoase, de-abia respirînd, stînd încremenite în timp ce amiralul le vorbea.

— Individul de aici este colonelul Robin Zacharias din Forțele Aeriene ale Statelor Unite, continuă Maxwell, folosind un arătător de lemn lung de un metru. Uitați-vă ce i-au făcut vietnamezii, doar pentru că a ridicat privirea.

Indicatorul din mîna lui Maxwell se deplasă pe fotografie pînă la sentinela cu arma ridicată, gata să-l lovească pe american din spate.

— Numai pentru că și-a ridicat privirea.

Kelly le văzu ochii îngustîndu-se. Era un fel de mînie calmă, determinată, puternic disciplinată, cea mai mortală dintre toate, o catalogă Kelly, suprimîndu-și zîmbetul pe

care doar el îl putea înţelege. La fel era şi pentru tinerii infanterişti marini din auditoriu. Nu era momentul potrivit pentru zîmbete. Fiecare supravieţuise unui minimum de treisprezece luni de operaţiuni de luptă. Fiecare asistase la moartea unor prieteni, în modul cel mai înfricoşător şi zgomotos, pe care doar cel mai groaznic coşmar l-ar fi putut crea. Dar viaţa însemna mai mult decît frică. Poate că era o căutare. Un sens al datoriei pe care puţini l-ar fi putut exprima în cuvinte, dar pe care toţi îl simţeau. O viziune a lumii pe care oamenii o împărţeau, fără ca de fapt să o ştie. Fiecare bărbat din încăpere văzuse moartea în toată măreţia ei înspăimîntătoare, ştiind că orice viaţă are un sfîrşit. Dar toţi ştiau că viaţa însemna mai mult decît moartea. Viaţa trebuia să aibă un scop, iar un astfel de ţel era să le fii de folos celorlalţi. Deşi nici unul din bărbaţii din încăpere nu şi-ar fi sacrificat bucuros viaţa, fiecare şi-ar fi asumat riscul, încrezîndu-se în Dumnezeu, noroc sau soartă, ştiind că fiecare dintre ceilalţi ar face la fel. Oamenii din aceste fotografii le erau necunoscuţi infanteriştilor marini, dar erau camarazi — mai mult decît prieteni — cărora li se datora loialitate. Aşa că îşi vor risca viaţa pentru ei.

— Nu trebuie să vă spun cît de periculoasă este misiunea, conchise amiralul. Esenţial este că voi cunoaşteţi aceste pericole mai bine decît mine, iar aceşti oameni sînt americani şi au dreptul să ne aştepte să-i salvăm.

— Al dracului de adevărat, domnule, strigă o voce din sală, surprinzîndu-i pe ceilalţi infanterişti marini.

Atunci, Maxwell aproape că se pierdu de emoţie. *Totul este adevărat,* îşi spuse el în gînd. *Contează cu adevărat. Cu toate greşelile, sîntem totuşi ceea ce sîntem.*

— Mulţumesc, Dutch, rosti Marty Young, îndreptîndu-se spre scena centrală. Bine, băieţi, acum ştiţi. Aţi venit aici ca voluntari, Acum va trebui să vă oferiţi voluntari pentru formaţia de luptă. Unii dintre voi au familii sau iubite. Nu o să vă obligăm să mergeţi. Cîţiva ar putea să se răzgîndească, continuă el, examinînd feţele şi urmărind efectele insultei pe care le-o adusese în mod deliberat. Aveţi ziua de astăzi ca să vă gîndiţi. Liber.

Infanteriștii marini se ridicară în picioare în acompaniamentul scrîșnetelor scaunelor frecate de podeaua de gresie și cînd toți fură în poziție de drepți, vocile lor tunară ca una singură:

— FORȚA DE RECUNOAȘTERE!

Pentru cei care le văzură fețele era clar. Nu puteau da înapoi în fața misiunii, așa cum n-ar fi putut să-și nege virilitatea. Apăruseră zîmbete. Se schimbau replici, dar ce li se deslușea în fața ochilor nu era gloria. Era obiectivul și, poate, privirea pe care o vor descoperi în ochii oamenilor ale căror vieți le vor salva. *Sîntem americani și am venit aici să vă luăm acasă.*

— Ei bine, domnule Clark, amiralul dumitale a ținut un discurs destul de bun. Aș fi vrut să-l înregistrăm.

— Artilerie, la vîrsta noastră nu mai ai revelații, o știi prea bine. O să fie o chestie pe muchie de cuțit.

Irvin zîmbi într-un mod surprinzător de jucăuș.

— Mda, știu. Dar, dacă crezi că-i o mizerie, de ce dracu' te duci singur?

— Cineva m-a rugat să o fac.

Kelly clătină din cap și se îndreptă spre amiral, pentru a-i solicita o favoare.

Doris reuși să coboare scările pînă jos, ținîndu-se de balustradă, cu țeasta încă zvîcnindu-i, dar nu așa de rău ca dimineața, adulmecînd mirosul de cafea și auzind zgomotul conversației.

Fața lui Sandy se deschise într-un zîmbet.

— Ei, bună dimineața.

— Bună, răspunse Doris, încă palidă și slăbită, dar întorcîndu-i zîmbetul în timp ce pășea prin cadrul ușii, sprijinindu-se de acesta. Mi-e tare foame.

— Sper că-ți plac ouăle.

Sandy o ajută pînă la scaun și-i aduse un pahar cu suc de portocale.

— Aș mînca și cojile, replică Doris, arătînd primul semn de umor.

— Poți începe cu astea și nu-ți face probleme cu cojile, o asigură Sarah Rosen, răsturnîndu-i din tigaie într-o farfurie începuturile unui mic-dejun normal.

Depășise momentul critic. Mișcările ei erau dureros de încete, cu o coordonare demnă de un bebeluș, dar îmbunătățirea față de ziua precedentă era miraculoasă. Probele de sînge recoltate cu o zi înainte arătau și alte semne favorabile. Dozele masive de antibiotice șterseseră orice urmă de infecție, iar ultimele urme de barbiturice dispăruseră aproape complet — rămășițele erau de la dozele paleative pe care le prescrisese și injectase Sarah, doze care nu vor mai fi repetate. Dar semnul cel mai încurajator era pofta de mîncare. Își desfășură șervetul cu mișcări stîngace și-l așeză în poala halatului flaușat. Nu se ghiftui. În schimb, consumă primul ei mic-dejun adevărat din ultimele cîteva luni, într-un mod cît de demn îi permiteau condiția fizică și foamea. Doris redevenea o persoană.

Dar încă nu știau nimic despre ea, cu excepția numelui — Doris Brown. Sandy îi aduse și ei o cană cu cafea și se așeză la masă.

— De unde ești? întrebă ea cu o voce cît mai inocentă.

— Din Pittsburgh.

Un loc aflat la fel de departe de casa gazdei sale ca și partea nevăzută a lunii.

— Familie?

— Doar tata. Mami a murit în '65 de un cancer la sîn, răspunse Doris fără grabă, apoi palpă inconștient în interiorul halatului.

Pentru prima dată de cînd își aducea aminte, sînii nu o mai dureau din cauza atențiilor lui Billy. Sandy văzu mișcarea și-i ghici semnificația.

— N-ai pe nimeni altcineva? întrebă ea pe un ton egal.

— Fratele meu... în Vietnam.

— Îmi pare rău, Doris.

— Nu-i nimic...

— Numele meu e Sandy, bine?

— Eu sînt Sarah, adăugă doctorița Rosen, înlocuind farfuria goală cu una plină.

— Mulțumesc, Sarah.

Zîmbetul era cam șters, dar Doris Brown reacționa la lumea din jurul ei — un eveniment mult mai important decît și-ar fi putut imagina un observator neglijent. *Pași mici*, își spuse Sarah. *Nu e nevoie de pași mari. Trebuie doar să se îndrepte în direcția potrivită.* Doctorița și asistenta schimbară o privire.

Nu exista nimic asemănător. Era prea greu de explicat cuiva care nu fusese acolo și n-o făcuse. Ea și Sandy pătrunseseră în mormînt și o smulseseră pe fata asta din încleștarea pămîntului. Încă trei luni, estimase Sarah, poate nici atît, și corpul ei ar fi fost atît de slăbit, încît cea mai banală influență exterioară i-ar fi pus capăt vieții în cîteva ore. Dar nu acum. Acum fata asta va trăi, iar cele două cadre medicale împărtășeau fără cuvinte sentimentul pe care trebuie să-l fi cunoscut Dumnezeu cînd suflase viață în trupul lui Adam. Înfrînseseră moartea, redîndu-i lui Doris darul pe care numai Dumnezeu îl putea da. Acesta era motivul pentru care amîndouă intraseră în profesia pe care o împărțeau, iar în momentele ca acesta se risipeau și furia și părerea de rău și durerea pentru acei pacienți pe care nu-i putuseră salva.

— Nu înghiți prea repede, Doris. Cînd nu mănînci un timp, stomacul se micșorează într-o oarecare măsură, îi explică Sarah, revenind la formalismul medical.

Nu avea nici un sens s-o avertizeze asupra problemelor și durerilor ce se vor dezvolta cu certitudine în tractul ei gastro-intestinal. Nimic nu le-ar putea opri, iar necesitatea introducerii hranei în corp elimina pentru moment alte priorități.

— Bine. M-am cam săturat.

— Atunci relaxează-te un pic. Povestește-ne despre tatăl tău.

— Am fugit de acasă, începu Doris. Imediat după ce David... după telegramă, iar tati... a avut niște necazuri și m-a acuzat pe mine.

Raymond Brown era șef de echipă la cuptorul standard cu oxigen din hala numărul trei a oțelăriei Jones and Laughlin, și acum asta era tot ce îi rămăsese. Locuia

pe Dunleavy Street, la jumătatea coastei unuia din dealurile abrupte ale orașului, într-una din numeroasele case separate, construite la răscrucea veacurilor, cu pereți laterali din scîndură, pe care trebuia să-i vopsească la fiecare doi sau trei ani, în funcție de asprimea vînturilor iernii care măturau prin Monongahela Valley. Lucra în schimbul de noapte, deoarece casa îi părea și mai pustie noaptea. Niciodată nu va mai auzi pălăvrăgeala soției, niciodată nu-și va mai lua fiul la meciurile din Little League și nici nu vor mai exersa prinderea mingii în intimitatea micii lor curți povîrnite din spatele casei; niciodată nu-l vor mai îngrijora întîlnirile de sîmbătă seara ale fiicei.

Încercase, făcuse tot ce stătea în demnitatea unui bărbat, însă era prea tîrziu; așa cum se petreceau adeseori lucrurile. Doar că evenimentele îl copleșiseră. Soția, o femeie încă tînără și frumoasă în cel de-al treizeci și șaptelea an de viață și totodată cel mai bun prieten al lui, descoperise o umflătură la sîn. După intervenția chirurgicală, o încurajase cum se pricepuse mai bine, dar apăruse o altă umflătură, urmată de o nouă operație, tratamentul medicamentos și prăbușirea; întotdeauna trebuise să fie curajos de dragul ei, pînă la sfîrșit. Ar fi fost o povară strivitoare pentru orice bărbat, dar după ea urmase o alta. Singurul fiu, David, fusese recrutat, trimis în Vietnam și ucis după două săptămîni, într-o vale fără nume. Sprijinul colegilor de la serviciu, felul în care veniseră la înmormîntarea lui Dave, nimic nu-l oprise să-și caute alinarea în băutură, încercînd cu disperare să se agațe de ce-i mai rămăsese; însă se cramponase prea tare. Doris își purtase propria durere, ceva ce Raymond nu înțelesese sau nu apreciase pe deplin, iar cînd sosise într-o seară tîrziu acasă, cu hainele nu chiar în ordine, ce lucruri crude și pline de ură îi spusese. Își putea aminti fiecare cuvînt, inclusiv zgomotul sec al ușii de la intrare trîntindu-se.

Își revenise doar după o zi și condusese mașina cu ochii în lacrimi pînă la secția de poliție, înjosindu-se în fața unor oameni a căror înțelegere și simpatie nu le simțise niciodată cu adevărat, disperat să-și recapete fata, să-i cerșească iertarea pe care nu și-o putea acorda niciodată lui însuși. Însă Doris dispăruse. Poliția făcuse ce putuse, dar asta nu era prea mult. Și trăise așa, din sticlă-n sticlă, timp de doi ani, pînă cînd doi colegi de muncă îl luaseră deoparte

și-i vorbiseră așa cum o fac prietenii cînd își adună curajul ca să invadeze intimitatea vieții altcuiva. Preotul începuse să dispară din existența lui. Raymond Brown încă bea, dar nu excesiv, și se străduia să renunțe de tot. Era bărbat și trebuia să-și înfrunte singurătatea, să se lupte cu ea cum putea mai bine. Știa că demnitatea în sine nu avea cine știe ce valoare. Era o deșertăciune de care să te agăți, dar asta era tot ce avea. Rugăciunile ajutau și ele; adeseori își găsea într-o oarecare măsură odihna în cuvintele repetate, dar nu și în visele despre familia care împărțise odată casa cu el. Tocmai se zvîrcolea și se răsucea în pat, transpirînd din cauza căldurii, cînd sună telefonul.

— Alo?

— Alo, sînteți Raymond Brown?

— Mda, cine este? întrebă el cu ochii închiși.

— Numele meu este Sarah Rosen. Sînt doctor în Baltimore. Lucrez la Spitalul John Hopkins.

— Da?

Tonul vocii ei îi deschise ochii. Privea în tavan — locul alb, gol, care se potrivea atît de bine cu goliciunea din viața lui. Și deodată i se făcu frică. De ce l-ar suna un doctor din Baltimore? Mintea i se învîrtejea spre o spaimă știută, cînd vocea continuă repede:

— Am pe cineva aici care vrea să vorbească cu dumneavoastră, domnule Brown.

— Cum?

Auzi apoi niște zgomote înăbușite care puteau fi paraziții unei legături proaste, dar nu erau.

— Nu pot.

— N-ai nimic de pierdut, dragă, o încurajă Sarah, înmînîndu-i receptorul. E tatăl tău. Ai încredere în el.

Doris i-l luă, ținîndu-l lipit de față cu amîndouă mîinile, și vocea ei se auzi ca o adiere:

— Tati?

De la sute de mile depărtare, cuvîntul rostit răsună la fel de clar ca un clopot de biserică. Trebui să inspire de trei ori înainte de a răspunde, iar vorba îi fu ca un suspin:

— Dor?

— Da... Tati, îmi pare rău.
— Ești bine, fetițo?
— Da, tati, sînt bine.
Și, deși declarația era absurdă, nu era o minciună.
— Unde te afli?
— Așteaptă o clipă.
Apoi vocea i se schimbă:
— Domnule Brown, vă vorbește din nou doctorița Rosen.
— Ea este acolo?
— Da, domnule Brown. O tratăm de o săptămînă. E o fată bolnavă, dar se va face bine. Înțelegeți? Se va face bine.
Își încleștase o mînă la piept. Inima lui Brown era un pumn de oțel și respirația îi țîșnea în icnete dureroase, pe care un doctor le-ar fi putut lua drept ceea ce nu erau.
— E bine? întrebă el neliniștit.
— Va fi bine, îl asigură Sarah. Nu-i nici o îndoială, domnule Brown. Credeți-mă, vă rog, OK?
— Oh, Dumnezeule mare! Unde... unde sînteți?
— Domnule Brown, nu o puteți vedea încă. O să v-o aducem imediat ce se va însănătoși pe deplin. Am șovăit să vă telefonăm înainte de a vă face să vă întîlniți, dar... dar nu am putut să nu vă chemăm. Sper că înțelegeți.

Sarah trebui să aștepte vreo două minute ca să audă ceva inteligibil, dar sunetele pe care i le aducea cablul telefonic îi atinseră inima. Pătrunzînd în mormînt, scosese de acolo două vieți.
— Chiar este bine?
— A avut necazuri, domnule Brown, dar vă promit că se va reface pe deplin. Sînt un doctor bun. N-aș spune asta, dacă nu ar fi adevărat.
— Vă rog, vă rog, lăsați-mă să-i vorbesc din nou. Vă rog!
Sarah transmise receptorul și curînd patru persoane plingeau. Asistenta și doctorița erau cele mai norocoase,

împărțind o îmbrățișare și savurîndu-și victoria asupra cruzimilor acestei lumi.

Bob Ritter trase mașina într-un lot de parcare din West Executive Drive, fosta stradă devenită fundătură, situată între Casa Albă și clădirea Biroului Executiv. Se îndreptă pe jos spre cea din urmă, poate cea mai urîtă clădire din Washington — realizare nu lipsită de importanță — care găzduise odinioară o mare parte din sectorul executiv al guvernului, Departamentele de Stat, de Război și pe cel al Marinei. Adăpostea, de asemenea, Camera Tratatului Indian, dichisită pentru a-i impresiona profund pe vizitatorii obișnuiți cu splendoarea de turtă dulce a arhitecturii victoriene și măreția guvernului care ridicase acest cort uriaș. Coridoarele largi răsunau de zgomotul pașilor săi pe marmura pardoselii, în timp ce căuta camera de care avea nevoie. O găsi la etajul doi; era biroul lui Roger MacKenzie, asistent special al președintelui pentru afaceri de securitate națională. În mod pervers, „special“ făcea din el un funcționar de stat de rangul doi. Consilierul pentru securitatea națională avea un birou pe colț în aripa de vest a Casei Albe. Birourile celor care îi raportau erau în altă parte, dar, deși distanța față de sediul puterii stabilea influența, ea nu definea aroganța poziției. MacKenzie trebuia să aibă un personal propriu pentru a-și aminti permanent de importanța lui, reală sau iluzorie. În realitate, nu era un om rău, fiind chiar inteligent, în aprecierea lui Ritter. MacKenzie era totuși gelos pe poziția lui, iar într-o altă epocă ar fi fost funcționarul care-l sfătuia pe cancelarul care-l sfătuia pe rege. Numai că astăzi funcționarul trebuia să aibă un secretar executiv.

— Bună, Bob. Cum merg treburile la Langley? întrebă MacKenzie în fața personalului său secretarial, numai ca să se asigure că înțeleseseră că se întîlnea cu un lucrător din CIA, fiind deci încă destul de important pentru a fi căutat de astfel de musafiri.

— Ca de obicei, îi întoarse zîmbetul Ritter.

Hai să-i fac jocul.

— Necazuri cu circulația? întrebă el, dîndu-i de înțeles lui Ritter că aproape că întîrziase la întîlnire.

— E o mică problemă pe George Washington Boulevard.

Ritter făcu un gest cu capul spre biroul particular al lui MacKenzie. Gazda lui aprobă în tăcere.

— Wally, avem nevoie de cineva care să ia notițe.

— Imediat, domnule.

Asistentul executiv se ridică de la locul lui din zona secretarială și aduse un blocnotes.

— Bob Ritter, ți-l prezint pe Wally Hicks. Nu cred că v-ați cunoscut.

— Îmi pare bine, domnule.

Hicks îi întinse mîna. Ritter i-o strînse, văzînd în el încă un chibiț de la Casa Albă setos de onoruri. Accent din Noua Anglie, o aparență inteligentă, politicos, cam asta era tot ce puteai aștepta de la astfel de oameni.

Un minut mai tîrziu, stăteau în biroul lui MacKenzie, cu ușile interioare și exterioare închise în ramele de fier forjat ale unei nave de război. Hicks se grăbi să aducă cafea pentru fiecare, ca un paj la o curte medievală.

— Ia zi, ce te aduce aici, Bob? întrebă MacKenzie din spatele biroului său.

Hicks își deschise notesul și începu lupta pentru notarea fiecărui cuvînt — cam așa mergeau lucrurile în cea mai democratică țară a lumii.

— Roger, în Vietnam ni s-a ivit o ocazie aproape unică.

Ochii se deschiseră mari, iar urechile se ciuliră.

— Care-ar putea fi?

— Am identificat un lagăr special de prizonieri, la sud-vest de Haiphong.

MacKenzie asculta concentrat. Oricîtă importanță îi plăcea să-și dea, proaspăt numitul responsabil al fondurilor de investiții era și un fost aviator. Zburase pe aparate B-24 în al doilea război mondial, inclusiv în dramatica, dar eșuata misiune de la Ploiești. Un patriot cu defecte, își spuse Ritter. Va încerca să folosească primul atribut, ignorîndu-le pe cele din urmă.

— Lasă-mă să văd imaginile, îi ceru MacKenzie după cîteva minute, folosind cuvîntul potrivit din jargonul tehnic, în locul mai prozaicului „fotografii".

Ritter scoase dosarul cu fotografi din servietă și-l așeză pe birou. MacKenzie îl deschise și luă o lupă dintr-un sertar.

— Știm cine-i tipul ăsta?

— E o fotografie mai bună mai la urmă, răspunse îndatoritor Ritter.

MacKenzie compară fotografiile; cea oficială, de familie, cea din lagăr și detaliul mărit al ultimei.

— Seamănă destul de bine. Nu e sigur, dar seamănă. Cine e?

— Colonelul Robin Zacharias, Forțele Aeriene. A petrecut cîtva timp la baza Forțelor Aeriene Offutt, lucrînd la planurile de război SAC. Știe totul, Roger.

MacKenzie își ridică privirea și fluieră, ceea ce, credea el, se aștepta în astfel de circumstanțe.

— Iar tipul ăsta nu-i vietnamez.

— E un colonel în Forțele Aeriene sovietice, nu știm cine e, însă nu-i greu să-ți dai seama de ce-i acolo. Dar adevărata bombă e aici, zise Ritter, înmînîndu-i o copie a raportului referitor la moartea lui Zacharias.

— La dracu'!

— Mda, dintr-o dată se clarifică totul, nu?

— O chestie de genul ăsta ar putea da peste cap tratativele de pace, gîndi cu voce tare MacKenzie.

Walter Hicks nu putea spune nimic. Nu era rolul lui să vorbească în astfel de circumstanțe. El era un fel de dispozitiv necesar — un magnetofon animat — iar singurul motiv pentru care se afla în încăpere era ca șeful lui să aibă o înregistrare a conversației. *Dă peste cap tratativele de pace,* mîzgăli el, făcîndu-și timp pentru a sublinia cuvintele și, deși nimeni nu remarcă, degetele i se albiră pe creion.

— Roger, oamenii pe care-i bănuim că s-ar afla în acest lagăr știu îngrozitor de multe, suficient pentru a ne compromite serios securitatea națională, anunță Ritter calm. Zacharias cunoaște planurile noastre de război nuclear, a ajutat la elaborarea PUOI. Asta-i o afacere serioasă.

Doar pronunțînd PUOI, doar prin invocarea numelui „Planului Unic de Operațiuni Integrate", Ritter ridicase

în mod voit miza conversației. Ofițerul CIA se ului pe sine pentru îndemînarea cu care lansase minciuna. Era posibil ca scîrbele de la Casa Albă să nu îmbrățișeze ideea eliberării unor ofițeri pentru simplul motiv că erau oameni. Dar aveau și ei problemele lor fierbinți, iar planurile de război nuclear erau culmea ticăloșiilor aici, ca și în multe temple ale puterii guvernamentale.

— Sînt numai ochi și urechi, Bob.

— Domnul Hicks, nu? întrebă Ritter, întorcîndu-și capul.

— Da, domnule.

— Ai putea să ne scuzi?

Asistentul se uită la șeful lui, fața lui neutră implorîndu-l pe MacKenzie să-l lase să rămînă în cameră, dar nu se putu.

— Wally, cred că pentru moment vom continua în ședință executivă, rosti asistentul special al președintelui, ușurînd impactul concedierii cu un zîmbet prietenesc și o fluturare a mîinii în direcția ușii.

— Da, domnule.

Hicks se ridică și se îndreptă spre ușă, închizînd-o fără zgomot.

La dracu', se dezlănțui el în gînd, așezîndu-se la biroul lui. Cum să-și sfătuiască șeful dacă nu auzea urmarea? Robert Ritter, pufni Hicks. Tipul care, violînd ordinele și scoțînd un nenorocit de spion din Budapesta, aproape că distrusese niște negocieri delicate, într-un moment cu totul special. Informațiile pe care le adusese schimbaseră cumva poziția de pe care negociau Statele Unite și asta întîrziase semnarea tratatului cu trei luni, pentru că americanii deciseseră să mai smulgă ceva de la sovieticii care fuseseră ai dracului de rezonabili, cedînd în problemele în care se ajunsese deja la un acord. Asta-i salvase cariera lui Ritter — și-l încurajase probabil în romantica și idioata idee că oamenii, ca indivizi, erau mai importanți decît pacea mondială, cînd pacea era unicul lucru care conta.

Iar Ritter știa cum să-l joace pe Roger, nu? Toată povestea asta cu planurile de război nu era decît praf în ochi. Roger își acoperise pereții cu fotografii din „zilele de demult“, cînd zburase la dracu-n praznic cu avionul lui

blestemat, închipuindu-şi că va cîştiga singur războiul împotriva lui Hitler, încă un război împuţit pe care diplomaţia l-ar fi prevenit dacă oamenii s-ar fi concentrat asupra problemelor adevărate, aşa cum el şi Peter sperau s-o facă într-o zi. Chestia asta n-avea nici o legătură cu planurile de război, cu PUOI sau cu orice alt rahat în uniformă cu care membrii acestei secţii a Casei Albe se jucau în fiecare zi. Era vorba de *oameni*, pentru numele lui Dumnezeu. Oameni în uniformă. Soldaţi tîmpiţi, oameni cu umeri laţi şi minţi înguste care nu făceau nimic mai folositor decît să ucidă, ca şi cum acest lucru ar fi făcut lumea mai bună. Pe lîngă asta, clocotea Hicks, mai şi riscaseră inutil, nu-i aşa? Dacă voiau să lanseze bombe asupra unui popor paşnic şi prietenos, cum sînt vietnamezii, trebuiau să se gîndească că oamenilor ăstora s-ar putea să nu le placă prea mult. Iar cel mai important lucru era că, dacă fuseseră suficient de tîmpiţi încît să-şi joace *vieţile,* trebuiau să accepte, implicit, şi posibilitatea de a le pierde şi atunci, de ce ar trebui oamenii ca Wally Hicks să le dea vreo atenţie cînd zarurile ieşeau prost? Probabil că iubeau acţiunea. Fără îndoială că atrăgeau tipul de femei care erau moarte după „masculii“ care-şi zdreleau mîinile pe pămînt, ca nişte maimuţe bine dresate.

Asta ar putea duce la eşuarea tratativelor de pace. Chiar şi MacKenzie credea asta.

Toţi acei puşti din generaţia lui erau morţi. Şi acum, tot eşafodajul tratativelor de pace se putea spulbera din cauza a cincisprezece-douăzeci de asasini profesionişti, cărora probabil că le şi plăcuse ceea ce făceau. Nu avea nici un sens. Ce s-ar întîmpla dacă s-ar declara un război şi nu s-ar prezenta nimeni? Era unul din citatele favorite ale generaţiei sale, deşi ştia că asta era o fantezie. Pentru că persoanele de tipul acela — ca Zacharias — vor seduce întotdeauna mulţimile în a-l urma, pentru că oamenii mărunţi, cărora le lipseau înţelegerea şi perspectiva lui Hicks, nu erau capabili să sesizeze că totul era doar o risipă de energie. Asta era partea cea mai uluitoare dintre toate. Oare nu era clar că războiul este *îngrozitor?* Cît de deştept trebuia să fii ca să înţelegi asta?

Hicks văzu ușa deschizîndu-se. MacKenzie și Ritter ieșiră din birou.

— Wally, mergem vizavi pentru cîteva minute. Poți să-i comunici persoanei căreia i-am fixat întîlnirea la ora unsprezece că mă întorc cît pot de repede?

— Da, domnule.

Nu era tipic? Ritter îl zăpăcise complet pe MacKenzie. Îi vînduse atîtea gogoși, încît Roger se simțea obligat să-i țină un discurs consilierului pentru siguranța națională. Iar dacă nimeni nu va reuși să le dejoace șmecheria, vor provoca un scandal monstru, care va deregla tratativele pentru pace, dînd lucrurile înapoi cu trei luni sau chiar mai mult. Hicks ridică telefonul și formă un număr.

— Biroul senatorului Donaldson.

— Bună ziua, încerc să dau de Peter Henderson.

— Îmi pare rău, el și senatorul sînt în Europa în acest moment. Se vor întoarce săptămîna viitoare.

— Aha. Mulțumesc.

Hicks puse la loc receptorul. *Drace.* Era atît de întors pe dos, că uitase de călătoria aceea.

Unele lucruri trebuie să fie făcute cu foarte multă grijă. Peter Henderson nici măcar nu știa că numele lui de cod era CASSIUS. Îi fusese atribuit de un analist din U.S.-Canada Institute a cărui dragoste pentru piesele lui Shakespeare era la fel de sinceră ca aceea a oricărui decan de la Oxford. Fotografia din dosar, împreună cu un profil al agentului pe o pagină, îl făcuseră pe analist să se gîndească la „patriotul" din *Tragedia lui Iulius Cezar* — care lucra doar pentru el. Brutus nu ar fi fost potrivit. Caracterul lui Henderson nu era de calitate, judecase analistul.

Se aflau în Europa pentru ca senatorul lui să-și satisfacă plăcerea unui „tur de informare", axat mai ales pe problemele NATO, deși vor face o oprire la tratativele de pace de la Paris, doar ca să-și facă rost de niște reclamă care să poată fi prezentată în toamnă la posturile TV din Connecticut. De fapt, „turul" era mai ales un voiaj de cumpărături, punctat de cîte un instructaj la fiecare două

zile. Henderson, bucurîndu-se de prima lui călătorie de acest fel în calitate de expert al senatorului, trebuia să participe la instructaje, dar restul timpului îi aparținea și își făcuse propriile aranjamente. Deocamdată vizita Turnul Alb, faimoasa piesă centrală a Turnului Londrei, care se apropia acum de împlinirea a nouă sute de ani de pază pe fluviul Tamisa.

— Caldă zi pentru Londra, auzi el glasul unui turist.

— Mă întreb dacă aici furtunile sînt însoțite de trăsnete, replică neglijent americanul, examinînd imensa armură a lui Henry al VIII-lea.

— Sînt, îl asigură omul, dar nu așa de puternice ca la Washington.

Henderson căută cu privirea o ieșire și se îndreptă spre ea. O clipă mai tîrziu, se plimba cu noul lui tovarăș în jurul Turnului Verde.

— Engleza ta este excelentă.

— Mulțumesc, Peter. Eu sînt George.

— Bună, George.

Henderson zîmbi fără să se uite la noul lui prieten. Era cu adevărat ca în James Bond, iar faptul că o făcea aici — nu doar în Londra, ci în sediul istoric al familiei regale a Angliei — ei bine, era de-a dreptul delicios.

George era numele lui adevărat — de fapt, Gheorghi, care era echivalentul rusesc — și doar foarte rar mai ieșea pe teren. Deși KGB-ul îl considera un ofițer operațional foarte eficient, dispunea de o abilitate analitică atît de specială, încît fusese avansat la gradul de locotenent-colonel și numit șef al unei secții. Ajuns între timp colonel plin, Gheorghi aștepta stelele de general. Motivul pentru care venise la Londra, via Helsinki și Bruxelles, era că dorise să-l vadă pe CASSIUS — și, în același timp, să facă niște cumpărături pentru familia lui. În KGB erau doar trei bărbați de vîrsta lui care aveau același grad, iar tinerei și frumoasei sale soții îi plăcea să poarte îmbrăcăminte din Vest. Unde altundeva să le cumperi decît la Londra? Gheorghi nu vorbea franceza sau italiana.

— Aceasta este singura dată cînd ne întîlnim, Peter.

— Ar trebui să fiu onorat?

— Dacă dorești.

George era neobișnuit de amabil pentru un rus, deși asta făcea parte din acoperirea lui. Îi zîmbi americanului.

— Senatorul tău are acces la multe lucruri.

— Da, are, încuviință Henderson, gustînd ritualul curtării.

Nu trebuia să adauge *la fel și eu.*

— Astfel de informații ne sînt utile. Guvernul vostru, mai ales cu noul președinte, zău că ne înspăimîntă.

— Mă sperie și pe mine, admise Henderson.

— Dar în același timp există și speranțe, continuă George, vorbind cu o voce rezonabilă și judicioasă. Pare să fie un realist. Propunerea lui pentru „destindere" este văzută de guvernul meu ca un semn că putem ajunge la o largă înțelegere internațională. Din cauza asta dorim să ne lămurim asupra sincerității propunerilor pentru tratative. Din nefericire, avem și noi problemele noastre.

— De exemplu?

— Președintele vostru poate că are intenții bune. Îți spun sincer asta, Peter, adăugă George. Dar are un foarte ridicat simț al competiției. Ne va presa cam tare în anumite zone, dacă știe prea multe despre noi, iar asta s-ar putea să ne împiedice să ajungem la înțelegerea pe care o dorim cu toții. În guvernul vostru aveți și elemente politice adverse. La fel avem și noi — rămășițe din epoca stalinistă. Cheia unor negocieri ca acestea care pot începe în curînd constă în necesitatea ca ambele părți să fie rezonabile. Avem nevoie de ajutorul tău pentru a controla elementele nerezolvabile din mijlocul nostru.

Henderson fu luat prin surprindere. Rușii puteau să fie la fel de deschiși ca americanii.

— Cum pot să fac asta?

— Nu putem permite ca unele lucruri să iasă la iveală. În cazul că s-ar întîmpla așa ceva, șansele pentru destinderea globală ar fi serios afectate. Dacă noi știm prea multe despre voi, sau voi știți prea multe despre noi, jocul se denaturează. Una sau alta dintre părți urmărește să obțină prea multe avantaje și atunci nu mai poate fi o înțelegere, ci numai dominare, pe care nimeni nu o poate accepta. De acord?

Da, e logic.

— Ce-ți cer, Peter, este ca din cînd în cînd să ne permiți să cunoaștem unele lucruri deosebite pe care le-ați aflat despre noi. Nici măcar n-o să-ți spun exact ce. Cred că ești destul de inteligent să-ți dai singur seama. În privința asta ne vom baza pe tine. Timpul războiului a trecut. Pacea care sosește, dacă va sosi, va depinde de oameni ca tine și ca mine. Între națiunile noastre trebuie să existe încredere. Încrederea asta începe între doi oameni. Nu există altă cale. Aș vrea să existe, dar pacea trebuie să înceapă în felul acesta.

— Pace... ce frumos ar fi, recunoscu Henderson. Mai întîi trebuie să terminăm războiul ăsta blestemat.

— Așa cum știi, pentru asta lucrăm. Noi nu-i presăm, ci îi încurajăm pe prietenii noștri să accepte o linie mai moderată. Destui tineri au murit. E timpul să punem capăt — un sfîrșit pe care amîndouă părțile să-l găsească acceptabil.

— Ce bine-i să auzi asta, George.

— Deci, poți să ne ajuți?

Ocoliseră Turnul Verde și ajunseseră în fața capelei. Acolo se afla un butuc pentru decapitări. Henderson nu știa dacă fusese folosit într-adevăr sau nu. În jurul lui era o împrejmuire joasă din lanț pe care veghea un corb, unul din cei păstrați în preajma Turnului din motive în care se amestecau tradiția și superstiția. Spre dreapta lor, un străjer conducea un grup de turiști.

— V-am ajutat și pînă acum, George.

Ceea ce era adevărat. Henderson ciugulea la cîrlig de aproape doi ani. Colonelul KGB nu trebuia decît să îndulcească momeala, apoi să aibă grijă ca Henderson să înghită cîrligul.

— Da, Peter, știu asta, dar acum cerem ceva mai mult, unele informații deosebit de importante. Decizia îți aparține, prietene. Este ușor să porți război. Lupta pentru instaurarea păcii este infinit mai periculoasă. Nimeni nu va ști vreodată rolul pe care l-ai jucat. Persoanele importante de rang ministerial își vor semna înțelegerile și-și vor strînge mîinile peste masă. Camerele video vor înregistra evenimentele pentru eternitate, iar oamenii ca tine și ca mine nu vor intra niciodată în cărțile de istorie. Dar

activitatea noastră va conta, prietene. Oamenii ca noi vor aranja pentru miniștri. Nu te pot obliga la asta, Peter. Tu trebuie să decizi dacă dorești să ne ajuți de bună voie. Ești un tînăr strălucit, iar americanii din generația ta au învățat lecțiile care trebuiau învățate. Dacă dorești, îți voi lăsa un timp de gîndire...

Henderson se întoarse, cu hotărîrea deja luată.

— Nu. Ai dreptate. Cineva trebuie să ajute la făurirea păcii și ezitările nu vor schimba asta. O să te ajut, George.

— Asta implică o doză de pericol. Știi asta, îl avertiză George.

Trebuia să se abțină să nu smucească undița, dar acum, cînd Henderson era pe cale de a înghiți cîrligul, trebuia să-l înțepe ca lumea.

— O să-mi asum riscul. Merită.

Ahhhh.

— Oamenii ca tine trebuie să fie protejați. Vei fi contactat cînd te vei întoarce acasă.

George făcu o pauză.

— Peter, sînt tată. Am o fată de șase ani și un băiat de doi. Datorită muncii tale și a mele, vor crește într-o lume mult mai bună — o lume pașnică. Îți mulțumesc, Peter, în numele lor. Acum trebuie să pleci.

— Pe curînd, George, spuse Henderson.

Asta îl făcu pe George să se întoarcă și să zîmbească o ultimă dată.

— Nu, Peter, nu ne vom revedea.

George coborî treptele spre Poarta Trădătorului. Avu nevoie de considerabilul lui autocontrol pentru ca amestecul din ceea ce realizase și ironia infernală a arcului de piatră cu poartă-ghilotină din fața ochilor să nu-l facă să rîdă în hohote. Cinci minute mai tîrziu, se urca într-un taxi londonez negru și-i cerea șoferului să se îndrepte spre magazinul universal Harrods din Knightbridge.

Cassius, își zise el. Nu, nu se potrivea. Poate Casca. Dar acum era prea tîrziu pentru a-l schimba și, în plus, cine ar fi gustat umorul modificării?

Glazov căută în buzunar lista de cumpărături.

25

Plecări

O unică demonstrație, oricît de bună, nu era desigur suficientă. Cîte o repetiție în fiecare din cele patru nopți care urmară și încă două pe timp de zi făcură ca fiecare să știe cu precizie locul pe care trebuia să se plaseze. Echipa de asalt va alerga spre blocul de detenție, la doar trei metri în fața șuvoiului de foc revărsat de o mitralieră M-60 — configurația terenului din lagăr cerea acest lucru, spre nemulțumirea tuturor — iar aceasta era cea mai periculoasă problemă tehnică a asaltului propriu-zis. Dar pînă la sfîrșitul săptămînii echipa pentru BOXWOOD GREEN era perfect antrenată, atît cît era posibil. O știau și cei din echipă, o știau și ofițerii superiori. Antrenamentul nu se reduse cu adevărat, dar se stabiliză, pentru ca oamenii să nu devină supraantrenați și tociți de rutină. Ceea ce urmă fu faza finală a pregătirilor. În timpul antrenamentelor oamenii întrerupeau acțiunea și-și făceau mici sugestii unii altora. Ideile bune erau imediat transmise unui plutonier-major sau căpitanului Albie și, de cele mai multe ori, erau încorporate în plan. Aceasta era partea intelectuală a pregătirii și era important ca fiecare membru al echipei să simtă că i se oferea șansa de a schimba mersul lucrurilor, într-o măsură mai mare sau mai mică. De aici venea încrederea — nu bravura atît de des asociată cu trupele de elită, ci judecata profesională adîncă și mult mai semnificativă, care analiza, ajusta și reajusta, pînă cînd lucrurile erau exact cum trebuiau.

În mod remarcabil, orele lor libere erau acum mai relaxate. Știau în ce consta misiunea și zbenguiala dură și plină de viață, atît de obișnuită între tineri, se potolise. Urmăreau programele TV în sala comună, citeau cărți sau reviste, așteptînd semnalul, conștienți că în cealaltă emisferă alți bărbați așteptau și ei, iar în fiecare din cele douăzeci și cinci de minți se ridicau întrebări. Vor merge lucrurile bine sau prost? Dacă vor merge bine, cît de entuziasmați se vor simți? Dacă vor merge prost — ei toți deciseseră de mult că, la pierdere sau cîștig, chestia asta nu era dintre cele de care te puteai rupe. Era vorba de soți care trebuiau înapoiați soțiilor, tați — copiilor, bărbați — patriei lor. Fiecare știa că, dacă viața trebuia riscată, atunci acesta era timpul și scopul pentru care s-o faci.

La cererea expresă a sergentului Irvin, unul din grupuri fu vizitat de preoți. Conștiințele fuseră purificate. Se scriseră cîteva testamente — pentru orice eventualitate, li se explica cu oarecare jenă ofițerilor vizitatori — iar, în tot acest timp, infanteriștii marini se concentrau tot mai mult asupra misiunii, mințile lor eliminînd celelalte griji și focalizîndu-se asupra a ceva identificat doar printr-un nume de cod selectat la întîmplare din liste separate de cuvinte. Fiecare om se îndrepta spre terenul de antrenament verificînd amplasamente și unghiuri, de obicei împreună cu tovarășii de echipă cei mai apropiați, exersînd pătrunderea în forță sau bătînd pentru a mia oară cărările pe care le vor urma după deschiderea focului. Fiecare își începu propriul regim de exerciții, alergînd, din proprie inițiativă, doi-trei kilometri în plus față de eforturile obișnuite de dimineață și după-amiază, atît pentru a scăpa de tensiune, cît și ca să fie doar un pic mai sigur că era pregătit. Un observator antrenat ar fi descifrat toate astea studiindu-le privirea: serioasă, dar nu încordată, concentrată, dar nu obsesivă, încrezătoare, dar nu încrezută. Ceilalți infanteriști marini de la Quantico păstrau distanța cînd vedeau echipa, întrebîndu-se de ce erau necesare locul special și programul ciudat, ce căutau elicopterele Cobra pe pista de zbor sau piloții de salvare din Forțele Navale într-o bază a Forțelor Aeriene, dar o privire spre echipa din pădurea de pini era singurul avertisment de care aveau nevoie

pentru a-și înăbuși întrebările și pentru a păstra distanța. Se petrecea ceva deosebit.

— Mulțumesc, Roger, spuse Bob Ritter în intimitatea biroului său de la Langley.

Apăsă pe o tastă a telefonului și formă un alt număr interior.

— James? Bob. S-a făcut. Poți să începi să apeși pe butoane.

— Mulțumesc, James.

Dutch Maxwell se răsuci în scaunul lui pivotant și se uită la panoul lateral fixat pe perete — un aluminiu albastru din avionul lui de vînătoare F6F Hellcat, cu șirurile lui egale de steaguri roșii cu alb, fiecare desemnînd o victimă a măiestriei sale. Era standardul lui personal prin care-și judeca profesia.

— Furier Grafton, rosti el.

— Da, domnule.

Un subofițer apăru în cadrul ușii.

— Transmite un mesaj amiralului Podulski, pe *Constellation:* „Olive Green".

— Da, domnule comandant.

— Cheamă-mi mașina, apoi sună la Anacostia. Am nevoie de un elicopter cam în cincisprezece minute.

— Da, domnule amiral.

Viceamiralul Holland Maxwell din Forțele Navale ale Statelor Unite se ridică de la birou și ieși pe ușa laterală în coridorul circular E. Prima lui oprire fu la biroul rezervat secției Forțelor Aeriene.

— Gary, o să avem nevoie de transportul despre care am vorbit.

— S-a făcut, Dutch, replică generalul, fără să pună întrebări.

— Comunică detaliile biroului meu. Plec acum, dar voi suna acolo din oră în oră.

— S-a făcut.

Mașina lui Maxwell aștepta la intrarea dinspre rîu, cu un subofițer de aviație la volan.

— Încotro, domnule?

— Anacostia, subofițer, la eliport.

— Da, domnule comandant.

Subofițerul băgă mașina în viteză și se îndreptă spre rîu. Habar n-avea despre ce era vorba, dar știa că se petrecea ceva. Bătrînul avea pasul săltăreț, ca fiica subofițerului cînd se îndrepta spre o întîlnire.

Kelly își perfecționa din nou arta de om al pădurii, așa cum făcea de cîteva săptămîni. Scosese încărcătura din arme, cu speranța fierbinte că nu va fi nevoit să tragă vreun foc. Arma principală era o CAR-15, versiunea carabină a puștii de asalt M-16. Un automatic de 9 mm cu amortizor se afla într-un toc de umăr, dar adevărata lui armă va fi un aparat radio și, pentru orice eventualitate, luă cu el două, plus hrana, apa, o hartă și baterii de rezervă. În total, o sarcină de unsprezece kilograme, fără a pune la socoteală echipamentul special pentru inserție. Greutatea nu era excesivă și descoperi că se putea mișca fără efort printre copaci și peste dealuri. Pentru un bărbat de mărimea lui, Kelly se deplasa cu rapiditate și în tăcere. Tăcerea depindea, mai mult decît orice altceva, de locul unde mergea, unde își plasa picioarele, cum se răsucea și se întorcea pentru a trece printre copaci și tufe, urmărind cu egală atenție cărarea și zona din jur.

Supraantrenament, își spuse el. *Ar trebui s-o iei mai ușor acum.* Se ridică și se îndreptă spre vale, lăsîndu-se pradă instinctului. Îi găsi pe infanteriștii marini antrenîndu-se în grupuri mici și mimînd utilizarea armelor, în timp ce căpitanul Albie se consulta cu echipajele celor patru elicoptere. Kelly se apropie de zona de debarcare a terenului de antrenament cînd un elicopter albastru, aparținînd Forțelor Navale, ateriză și amiralul Maxwell își făcu apariția din el. Din întîmplare, Kelly fu primul acolo. Știu care era scopul și mesajul vizitei înainte ca cineva să aibă ocazia de a vorbi.

Îi dăm drumul?

La noapte, confirmă Maxwell cu o înclinare a capului.

În ciuda așteptării și a entuziasmului, Kelly simți fiorul obișnuit. Nu mai era vorba de un exercițiu. Viața lui era din nou în joc. Viețile altora vor depinde de el. Trebuia să-și facă treaba. *Bine,* își spuse el. *Știu cum să fac asta.* Kelly așteptă lîngă elicopter, în timp ce Maxwell se îndrepta spre căpitanul Albie. Mașina de stat-major a generalului Young trase lîngă ei, ca să ducă mai departe vestea. Se schimbară saluturi, în timp ce Kelly îi urmărea. Albie află vestea și spatele lui deveni un pic mai drept. Infanteriștii marini se adunară în jurul lui, iar reacția lor fu surprinzător de sobră și de firească. Se schimbară priviri mai degrabă neîncrezătoare, dar care se transformară repede în simple înclinări ale capului, pline de hotărîre. Misiunea avea undă verde. După transmiterea mesajului, Maxwell se întoarse la elicopter.

— Cred că vrei acea scurtă permisie.

— Ați spus că mi-o veți da, domnule.

Amiralul îl bătu pe umăr pe Kelly și făcu semn spre elicopter. Înăuntru își puseră căștile radio, în timp ce echipajul de zbor tura motorul.

— Cît de repede, domnule?

— Să fii înapoi pînă la miezul nopții.

Din scaunul din dreapta, pilotul aruncă o privire peste umăr. Maxwell îi făcu semn să rămînă la sol.

— Am înțeles, domnule comandant.

Kelly își scoase căștile și sări din elicopter, alăturîndu-i-se generalului Young.

— Dutch m-a anunțat, începu Young, dezaprobarea răsunîndu-i clar în voce. Pur și simplu lucrurile nu se făceau în felul ăsta. Cum te pot ajuta?

— O mașină care să mă ducă pînă la navă, să mă schimb, apoi să mă lase în Baltimore, OK? Înapoi o să vin singur, cu mașina mea.

— Uite ce e, Clark...

— Domnule general, am ajutat la elaborarea planului acestei misiuni. Sînt primul care intră în acțiune și ultimul care pleacă.

Young vru să înjure, dar se abținu. În schimb, îi făcu semn șoferului, iar apoi lui Kelly.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Kelly intrase într-o altă viață. De cînd îl părăsise pe *Springer,* amarat la dana pentru oaspeți, lumea se oprise și el se deplasase înapoi în timp. Acum, pentru o perioadă scurtă, se afla într-o mișcare de înaintare. O privire rapidă îi confirmă că responsabilul docului avusese grijă de navă. După ce făcu repede un duș și se schimbă în haine civile, se înapoie la mașina de stat-major a generalului.

— La Baltimore, caporal. De fapt, îți voi ușura sarcina. Lasă-mă la aeroport. Pentru restul drumului voi lua un taxi.

— S-a făcut, domnule, îi răspunse șoferul bărbatului care se scufunda deja în somn.

— Deci, care-i povestea, domnule MacKenzie? întrebă Hicks.

— L-au aprobat, răspunse asistentul special, semnînd cîteva hîrtii și dirijînd alte cîteva pentru diferite arhive oficiale, unde viitorii istorici vor înregistra numele lui ca pe cel al unui figurant în marile evenimente ale timpului său.

— Puteți să-mi spuneți despre ce-i vorba?

Ce naiba, își spuse MacKenzie. Hicks avea acces la documentele secrete și era o șansă să-i demonstreze flăcăului ceva din importanța lui. În două minute expuse principalele puncte ale Operațiunii BOXWOOD GREEN.

Domnule, asta este o invazie, sublinie Hicks pe un ton cît putu de egal, în ciuda fiorului care-i străbătea pielea și a nodului neașteptat din stomac.

Presupun că ei ar putea să creadă așa, dar eu nu. După cîte îmi amintesc, ei au invadat trei țări suverane.

Dar tratativele de pace... ați spus chiar dumneavoastră.

Ah, la dracu' cu tratativele de pace. Wally, fir-ar să fie, avem *oameni* acolo și ceea ce știu ei este vital pentru securitatea noastră națională. Pe lîngă asta, zîmbi el, am dat o mînă de ajutor ca să-l convingem pe Henry.

Iar dacă treaba asta reușește...

Dar...

MacKenzie își ridică privirea spre cer. Oare puștiul asta nu înțelegea?

— Dar ce, Wally?

— E periculos.

— Așa e războiul, în cazul în care nimeni nu ți-a spus-o vreodată.

— Domnule, se presupune că am dreptul să vorbesc aici, da? se îmbufnă Hicks.

— Sigur că ai, Wally. Vorbește!

— Tratativele de pace sînt acum într-un stadiu delicat...

— Tratativele de pace sînt întotdeauna delicate, nu? Continuă, ordonă MacKenzie, pe care îl distra să țină un discurs pedagogic. Poate că măcar acum puștiul ăsta o să învețe ceva.

— Domnule, am pierdut deja prea mulți oameni. Iar pe răboj e trecut că am ucis un milion de inamici. Și pentru ce? Ce-am cîștigat? A cîștigat cineva ceva?

Vocea lui era aproape o rugăminte.

Asta nu era chiar o noutate, dar MacKenzie obosise să tot răspundă.

— Dacă-mi ceri să pledez pentru felul în care ne-am împotmolit în mizeria asta, Wally, îți pierzi timpul. A fost de la început o mizerie, dar nu datorită acestei administrații, nu-i așa? Am cîștigat alegerile cu mandatul de a ieși dracului din situația asta.

— Da, domnule, se declară de acord Hicks, așa cum era obligat să o facă. Exact ce vreau să spun și eu. Misiunea asta ar putea să ne afecteze șansele de a pune capăt războiului. Cred că este o greșeală, domnule.

— Bine.

MacKenzie se relaxă, aruncîndu-i o privire tolerantă ajutorului său.

— Punctul ăsta de vedere poate că efectiv are niște merite. Ce-ai de spus despre oameni, Wally?

— Și-au încercat norocul. Au pierdut, răspunse Hicks cu răceala tinereții.

— Știi, felul ăsta de detașare poate fi util, dar una din diferențele dintre noi este că eu am fost acolo, iar tu nu. N-ai purtat niciodată o uniformă, Wally. Asta-i o rușine. Ai fi putut învăța ceva.

Hicks fu cu adevărat surprins de cuvintele deplasate.

— Nu știu ce aș fi putut învăța, domnule. Mi-ar fi încurcat doar studiile.

— Viața nu este o carte, fiule, continuă MacKenzie, folosind un cuvînt pe care-l intenționase cald, dar care ajutorului său i se păru doar condescendent. Oamenii adevărați sîngerează. Oamenii adevărați au sentimente. Visează și au familii. Au vieți adevărate. Ce-ai fi învățat, Wally, e că pot să nu-ți semene, dar sînt totuși oameni adevărați și, dacă lucrezi în acest guvern al poporului, trebuie să ții cont de asta.

— Da, domnule.

Ce altceva ar fi putut spune? Nu avea nici o posibilitate de a ieși învingător din discuție. La dracu', avea nevoie de cineva care să înțeleagă despre ce era vorba.

— John!

Nici un semn în două săptămîni. Se temuse că i se întîmplase ceva, dar acum trebuia să înfrunte gîndul contradictoriu că de fapt era viu și făcea poate lucruri la care era mai bine să te gîndești doar la modul abstract.

— Bună, Sandy.

Îmbrăcat din nou decent, cu cravată și blazer albastru, Kelly zîmbi. Era o deghizare atît de evidentă și atît de diferită de felul în care-l văzuse ultima oară, încît chiar și înfățișarea lui i se părea neliniștitoare.

— Unde-ai fost? întrebă Sandy, făcîndu-i semn să intre, nedorind să ațîțe curiozitatea vecinilor.

— Am fost plecat cu o treabă, se eschivă Kelly.

— Ce?

Tonul ei direct cerea un răspuns explicit.

— Nimic ilegal, pe cuvîntul meu, fu răspunsul cel mai bun pe care-l putu da el.

— Ești sigur?

Un moment deosebit de penibil se născu din nimic. Kelly stătea acolo, chiar în cadrul ușii, dintr-o dată oscilînd între furie și vinovăție, întrebîndu-se de ce venise aici, de ce-i ceruse amiralului Maxwell o favoare deosebită, fără să mai știe răspunsul acum.

— John! strigă Sarah de la etaj, salvîndu-i pe amîndoi de gîndurile lor.

— Bună, doamnă doctor, o salută Kelly și amîndoi se bucurară de întrerupere.

— Avem o surpriză pentru tine!

— Ce?

Doctorița Rosen coborî scările, arătînd la fel de desuetă ca-ntotdeauna, în ciuda zîmbetului ei.

— Pari schimbat.

— Poate din cauza antrenamentelor pe care le fac zi de zi, explică Kelly.

— Ce te aduce aici? întrebă Sarah.

— Trebuie să plec undeva și am vrut să trec pe la voi înainte de plecare.

— Încotro?

— Nu pot să vă spun.

Răspunsul îngheță camera.

— John, murmură Sandy. Știm.

— Bine, zise Kelly, dînd din cap. Mi-am închipuit eu. Cum se simte?

— Mulțumită ție, se simte bine, răspunse Sarah.

— John, trebuie să stăm de vorbă, bine? insistă Sandy.

Doctorița Rosen se înclină în fața dorințelor ei și urcă din nou la etaj, în timp ce asistenta și fostul pacient se retraseră în bucătărie.

— John, ce-ai făcut?

— În ultimul timp? Nu pot să-ți spun, Sandy. Îmi pare rău, dar nu pot.

— Nu, vreau să știu tot... Tot ce ai făcut.

— E mai bine să nu știi, Sandy.

— Bill și Rick? întrebă direct asistenta O'Toole.

Kelly făcu semn cu capul spre etaj.

— Ai văzut cum au maltratat-o? E un capitol încheiat pentru ei.

— John, nu poți să faci astfel de lucruri. Polițiștii...

— Sînt infiltrați, o întrerupse Kelly. Organizația a compromis pe cineva, probabil pe cineva plasat foarte sus. Din cauza asta nu pot avea încredere în poliție și nici tu nu poți, Sandy, încheie el cît putu de rezonabil.

— Dar există și alții, John. Sînt și alții care...

Cuvintele lui își atinseră în sfîrșit ținta.

— De unde știi?

— I-am pus cîteva întrebări lui Billy.

Kelly făcu o pauză, dar fața ei îl făcea să se simtă și mai vinovat.

— Sandy, chiar crezi că cineva se va da peste cap pentru a investiga moartea unei prostituate? Asta-i tot ce însemna ea pentru ei. Chiar crezi că-i pasă într-adevăr cuiva? Te-am întrebat, ți-aduci aminte? Ai spus că nimeni nu are nici măcar un program pentru a le ajuta. Ție îți pasă. De-asta am adus-o aici. Dar polițiștilor oare le pasă? Nu. Poate aș reuși să încropesc suficiente informații pentru a le distruge banda care se ocupă de droguri. Nu sînt sigur, nu pentru asta am fost pregătit, dar asta am făcut. Dacă vrei să mă denunți, ei bine, nu pot să te opresc. N-o să-ți fac nici un rău...

— Știu asta! aproape că țipă Sandy. John, nu poți să faci așa ceva, adăugă ea mai calmă.

— De ce nu? întrebă Kelly. Ei ucid oameni. Ei fac lucruri oribile și nimeni nu ia nici o măsură. Și victimele, Sandy? Cine vorbește pentru ele?

— Legea!

— Iar cînd nu acționează, ce se întîmplă? Le lăsăm pur și simplu să moară? Să moară în felul ăsta? Îți amintești fotografia lui Pam?

— Da, murmură Sandy, pierzîndu-și siguranța pe ea, știind acest lucru și dorind să nu fie așa.

— S-au ocupat de ea ore întregi, Sandy. Musafira ta a urmărit totul. Ei au obligat-o să se uite.

— Mi-a spus. Ne-a povestit totul. Ea și cu Pam erau prietene. După... după ce Pam a murit, ea a fost cea care i-a periat părul, John.

Reacția lui o surprinse. Fu imediat evident că durerea lui Kelly se afla în spatele unei uși și cîteva cuvinte puteau să o scoată la iveală cu o viteză neașteptată, pedepsindu-l fără milă. Pentru o clipă, îi întoarse spatele și inspiră adînc, înainte de a se întoarce iar spre ea:

Se simte bine?

— În cîteva zile o s-o ducem acasă. Sarah și cu mine o vom transporta cu mașina.

— Mulțumesc că mi-ai spus. Mulțumesc pentru că aveți grijă de ea.

Dihotomia o tulbură cel mai tare. Putea să vorbească cu atîta calm de uciderea oamenilor — ca Sam într-o discuție despre o procedură chirurgicală complicată — și, la fel ca doctorul, Kelly se interesa de persoanele pe care... le salva? Le răzbuna? Era oare același lucru? El așa credea.

— Sandy, lucrurile stau cam așa: ei au ucis-o pe Pam. Au violat-o, au torturat-o și au ucis-o, ca exemplu, ca să le poată folosi în același mod și pe celelalte fete. O să-i lichidez pe toți, iar dacă mă așteaptă moartea, îmi asum riscul. Îmi pare rău că îți displac din cauza asta.

Ea inspiră adînc. Nu mai era nimic de spus.

— Spuneai că pleci.

— Da. Dacă lucrurile merg bine, ar trebui să mă întorc cam în două săptămîni.

— O să fie periculos?

— Nu, dacă o fac cum trebuie.

Kelly știa că ea o să înțeleagă ceva din răspunsul lui.

— Ca să faci ce?

— O misiune de salvare. Doar atît pot să-ți spun și, te rog, nu o repeta nimănui. Plec diseară. Cît am lipsit m-am pregătit pentru misiune, la o bază militară.

Fu rîndul lui Sandy să-și ferească privirea, întorcînd-o spre ușa bucătăriei. El nu-i dădea nici o șansă. Prea erau multe contradicții. Salvase o fată, care altfel ar fi murit cu siguranță, dar prețul salvării fusese o crimă. Se îndrăgostise de o tînără care murise. Din cauza acestei iubiri era gata să ucidă din nou, să riște totul pentru a o face. Avusese încredere în ea, în Sarah și în Sam. Era un om rău sau unul bun? Amestecul de fapte și idei era imposibil de reconciliat. Văzînd ce i se întîmplase lui Doris, muncind atît de greu ca să o facă bine, ascultîndu-i vocea — și pe cea a tatălui ei — totul avusese un sens. Întotdeauna este ușor să analizezi lucrurile obiectiv, de la distanță. Dar nu

acum, față în față cu bărbatul care făcuse totul, care dădea explicații calm și direct, fără să mintă, fără să ascundă ceva, spunînd doar adevărul și avînd din nou încredere în ea că va înțelege.

— Vietnam? întrebă ea după cîteva clipe, temporizînd și încercînd să adauge mai multă substanță unei puzderii de gînduri foarte învălmășite.

— Așa e.

Kelly se opri. Trebuia să-i explice, măcar puțin, ca s-o ajute să înțeleagă.

— Acolo sînt niște oameni care nu se vor întoarce dacă noi nu facem ceva, iar eu voi participa la această misiune.

— Dar de ce tu?

— De ce eu? Trebuie s-o facă cineva și eu sînt cel căruia i s-a cerut s-o facă. De ce faci tu, Sandy, lucrurile pe care le faci? Te-am întrebat asta și înainte, ți-aduci aminte?

— Luate-ar naiba, John! Am început să *țin* la tine, îi scăpă ei.

Durerea reveni încă o dată pe chipul lui.

— Să nu o faci. S-ar putea să suferi din nou și n-aș vrea asta.

Ceea ce era exact ce nu ar fi trebuit să spună.

— Oamenii care se atașează de mine au de suferit, Sandy.

Sarah intră chiar atunci, conducînd-o pe Doris în bucătărie, și îi salvă de ei înșiși pentru moment. Fata se transformase. Ochii ei erau acum plini de viață. Sandy îi scurtase părul și-i găsise niște haine decente. Era încă slăbită, dar se deplasa prin propriile puteri. Ochii ei blînzi, căprui, erau fixați asupra lui Kelly.

— Tu ești acela, spuse ea calmă.

— Cred că da. Cum te simți?

Tînăra zîmbi.

— Curînd mă întorc acasă. Tati... Tati mă vrea înapoi.

— Sînt sigur că da, domnișoară, spuse Kelly.

Era atît de diferită de victima pe care o văzuse cu doar cîteva săptămîni înainte. Poate că tot ce făcuse însemna totuși ceva.

Același gînd se ivi simultan și în mintea lui Sandy. Doris era cea inocentă, adevărata victimă a forțelor care se abătuseră asupra ei și, dacă n-ar fi fost Kelly, acum ar fi fost moartă. Nimic altceva nu ar fi putut să o salveze. Fuseseră necesare alte morți, dar... dar *ce?*

— Deci, poate c-a fost Eddie, spuse Piaggi. I-am cerut să adulmece prin preajmă și zice că n-a găsit nimic.

— Și, de cînd ai vorbit cu el, nu s-a mai întîmplat nimic. Totul a revenit la normal, replică Henry, explicîndu-i lui Anthony Piaggi ceea ce acesta știa deja și continuînd cu o concluzie la care se gîndise și celălalt. Și dacă încerca doar să răscolească puțin lucrurile? Dacă voia doar să devină mai important, Tony?

— Posibil.

Ceea ce conducea la următoarea întrebare:

— Cît ești dispus să pariezi că, dacă Eddie pleacă într-o mică călătorie, nu se mai întîmplă nimic altceva?

— Crezi că pregătește o mișcare?

— Ai altceva care să aibă vreo logică?

— Dacă i se întîmplă ceva lui Eddie, s-ar putea să avem necazuri. Nu cred că pot...

— Mă lași pe mine să mă ocup? Am un mijloc care o să meargă grozav.

— Explică-mi, îi ceru Piaggi.

Două minute mai tîrziu, își manifestă aprobarea cu o înclinare a capului.

— De ce-ai venit aici? întrebă Sandy, în timp ce curăța împreună cu Kelly resturile cinei de pe masă.

Sarah o luase pe Doris la etaj ca să se odihnească.

— Voiam să văd cum îi merge.

Dar era o minciună și nu una deosebit de bună.

— Te simți singur, nu?

Kelly nu răspunse mult timp.

— Mda.

Îl obligase să se confrunte cu ceva. Singurătatea nu era felul de viață pe care și-l dorea, dar soarta și propria lui natură i-o impuseseră. De cîte ori încercase să se atașeze, se întîmplase ceva teribil. Răzbunarea împotriva celor care-i transformaseră viața în ceea ce era acum reprezenta un scop, dar nu era suficientă pentru a umple vidul pe care ei îl creaseră. Iar acum îi era clar că, prin tot ce făcea, nu reușea decît să se distanțeze de altcineva. Cum putea viața să devină atît de complicată?

— Nu pot să spun că e bine, John. Aș vrea să pot. Salvarea lui Doris a fost un lucru minunat, dar nu prin uciderea altor oameni. Probabil că trebuie să fie o altă cale...

— Și dacă nu e, ce se întîmplă?

— Mă lași să termin? întrebă Sandy pe un ton calm.

— Iartă-mă.

Îi atinse mîna.

— Te rog să fii atent.

— De obicei sînt, Sandy. Serios.

— Ce faci, pentru ce pleci, nu e...

El zîmbi.

— Nu, e o minciună adevărată. Chestii oficiale și tot tacîmul.

— Două săptămîni?

— Dacă merge după plan, da.

— Și va fi așa?

— Uneori chiar se întîmplă.

Mîna ei o strînse pe a lui.

— John, te rog, gîndește-te. Te rog. Încearcă să găsești-o altă cale. Las-o baltă. Să se termine odată. Ai salvat-o pe Doris. Asta-i ceva minunat. Poate, cu ceea ce ai aflat, vei reuși să le salvezi pe celelalte fără... fără alte omoruri.

— O să încerc.

La asta nu putea spune nu, cu căldura mîinii ei peste a lui; capcana în care se simțea prins rezulta din faptul că, o dată ce-și dădea cuvîntul, nu-l mai putea retrage.

— Oricum, acum am alte lucruri cu care să-mi bat capul.

Ceea ce era adevărat.

— John, cum voi ști... adică...

— Despre mine?

Era surprins că voia cel puțin să știe.

— John, nu poți să mă lași fără vești.

Kelly se gîndi o clipă, scoase un stilou din haină și scrise un număr de telefon.

— Ăsta-i al unui tip, un amiral pe care-l cheamă James Greer. El o să fie la curent, Sandy.

— Te rog, ai grijă.

Încleștarea mîinii și ochii deveniseră disperați.

— O să am. Promit. Mă pricep la asta, bine?

Așa era și Tim. Nu trebui să o spună. I se citea în privire și Kelly înțelese cît de crud era să lași pe cineva în urmă.

— Trebuie să plec acum, Sandy.

— Ai grijă să te întorci.

— Așa o să fac. Promit.

Dar cuvintele îi sunau chiar și lui goale. Kelly voia să o sărute, dar nu putu să o facă. Se îndepărtă de masă, simțindu-i încă mîna pe a lui. Era o femeie tare, foarte puternică și curajoasă, dar suferise înainte și Kelly era înspăimîntat de posibilitatea de a aduce și mai multă durere în viața ei.

— Ne vedem în două săptămîni. Spune-le la revedere lui Sarah și lui Doris de la mine, da?

— Da.

Îl urmă spre ușa de la intrare.

— John, cînd o să te întorci, lasă lucrurile să-și urmeze cursul și nu mai interveni.

— O să mă gîndesc, spuse el fără să se întoarcă, pentru că îi era teamă să o privească. Așa o să fac.

Kelly deschise ușa. Afară se întunecase și trebuia să se grăbească să ajungă la timp la Quantico. O auzea în spatele lui, o simțea respirînd. Două femei în viața lui, una răpită de un accident, una de o crimă, iar acum, poate, o a treia de care se îndepărta singur.

— John?

Nu-i dăduse drumul mîinii și trebui s-o privească, în ciuda fricii.

— Da, Sandy?

— Întoarce-te.

El îi atinse din nou faţa, îi sărută mîna şi se îndepărtă. Ea îl urmări cum merge pînă la Volkswagen şi dispare.

Chiar şi acum, îşi spuse ea. *Chiar şi acum încearcă să mă protejeze.*

Ajunge? Pot să mă opresc acum? Dar oare ce era „de ajuns“?

— Gîndeşte-te, spuse el cu voce tare. Ştii ceva ce-ar putea să le fie de folos altora?

De fapt, ştia destule. Billy îi spusese multe, poate suficient de multe. Drogurile erau prelucrate pe una din navele acelea eşuate. Avea numele lui Henry şi al lui Burt. Ştia că un ofiţer superior de la narcotice era în slujba lui Henry. Ar putea poliţia să preia toate informaţiile astea şi să le ordoneze într-un caz suficient de solid pentru a-i pune pe toţi după gratii pentru trafic de droguri şi crimă? S-ar putea pricopsi Henry cu o condamnare la moarte? Şi dacă răspunsul la fiecare era da, era oare suficient?

Misiunea în comun cu infanteriştii marini îi adusese aceleaşi întrebări în minte, la fel ca şi îndoielile lui Sandy. Ce-ar crede dacă ar şti că se întovărăşiseră cu un criminal? Aşa ar vedea lucrurile sau ar fi de acord cu punctul lui de vedere?

— Pungile put, horcăise Billy. Ca nişte hoituri, la fel ca porcăria asta care se foloseşte la îmbălsămare.

Ce dracu' înseamnă asta? se întrebă Kelly, străbătînd oraşul pentru ultima oară în acea seară. Văzu maşinile poliţiei operînd. Nu era posibil ca toate să fie conduse de copoi corupţi, nu?

— Rahat, mîrîi Kelly la circulaţia din jur. Limpezeşte-ţi mintea, marinarule! Te aşteaptă o treabă, una adevărată.

Dar asta spunea totul. BOXWOOD GREEN era o misiune scrisă cu majuscule şi înţelegerea acestui fapt veni la fel de clară şi luminoasă ca farurile maşinilor care se apropiau. Dacă cineva ca Sandy nu înţelegea, înseamnă că era un lucru pe care trebuia să-l faci singur, doar cu gîndurile tale, cu ură şi în singurătate; dar te durea cînd

vedeai că alții te priveau suspicioși, chiar și cei care te iubeau și știau exact despre ce era vorba... Iar cînd și ei îți cereau să te oprești...

Unde era dreptatea? Unde era răul? Unde era granița dintre ele? Era ușor pe autostradă. O echipă de muncitori trăsese liniile și trebuia să stai pe banda ta, dar în viața reală nu era chiar așa de clar.

Patruzeci de minute mai tîrziu se afla pe I-495, drumul de centură dinspre Washington. Ce era mai important, uciderea lui Henry sau eliberarea celorlalte femei de acolo?

Încă patruzeci de minute și avea să treacă în Virginia. S-o găsească vie pe Doris — ce nume tîmpit — după ce prima oară o văzuse cînd era aproape la fel de moartă ca și Rick. Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît lucrurile păreau mai bune.

BOXWOOD GREEN nu avea legătură cu uciderea inamicului. Era vorba de salvarea unor oameni.

Viră spre sud pe Interstate 95 și după vreo patruzeci de minute ajunse la Quantico. Era unsprezece și jumătate cînd intră cu mașina în complexul de antrenament.

— Mă bucur c-ai reușit, observă acru Marty Young.

De data asta era îmbrăcat într-o salopetă în locul cămășii kaki.

Kelly îl privi lung.

— Domnule, am avut o noapte destul de proastă. Fiți bun și lăsați-o moartă, bine?

Young primi replica ca un bărbat.

— Domnule Clark, mi se pare că ești pregătit.

— Nu despre asta-i vorba, domnule. Tipii ăia din SENDER GREEN sînt pregătiți.

— Corect, durule.

— Pot să las mașina aici?

— Cu toate hodoroagele astea?

Kelly făcu o pauză, dar decizia veni destul de repede.

— Cred că și-a îndeplinit misiunea. Dați-o la fiare vechi împreună cu restul.

— Hai, autobuzul e mai departe în vale.

Kelly își adună echipamentul personal și-l transportă pînă la mașina de stat-major. La volan era același caporal, iar el se așeză în spate cu generalul Young.

— Ce părere ai, Clark?

— Domnule, cred că avem cu adevărat o șansă bună.

— Știi, aș vrea măcar o dată, doar o singură dată, să putem spune dracului: da, asta o să meargă.

— Vi s-a întîmplat vreodată? întrebă Kelly.

— Nu, admise Young. Dar asta nu te oprește să visezi.

— Cum e Anglia, Peter?

— Destul de frumoasă. Totuși, la Paris a plouat. Bruxelles a fost satisfăcător, e prima mea vizită acolo, le enumeră Henderson.

Apartamentele lor erau doar la două cvartale distanță; locuri confortabile în Georgetown, construite spre sfîrșitul anilor '30 pentru a adăposti influxul de birocrație servind unui guvern în creștere. Ridicate din blocuri masive de prefabricate, aveau o structură mai sănătoasă decît unele clădiri mai recente. Hicks avea un apartament cu două dormitoare, ceea ce compensa dimensiunile mai reduse ale sufrageriei.

— Ia zi, ce se petrece atît de important că ai vrut să-mi vorbești? întrebă asistentul senatorial, încă amețit din cauza decalajului de fus orar.

— Invadăm din nou Nordul, îl informă asistentul de la Casa Albă.

— Ce? Hei, eu am fost la tratativele de pace, auzi? Am ascultat zvonurile. Lucrurile avansează. Partea opusă tocmai a cedat într-o chestie mare.

— Mă rog, poți să-i spui adio pentru un timp, mormăi morocănos Hicks.

Pe măsuța de cafea se afla o pungă de plastic cu marijuana și începu să-și pregătească o țigară.

— Ar trebui să lași porcăria asta, Wally.

— Nu-mi dă mahmureala pe care mi-o lasă berea. Rahat, Peter, care-i diferența?

— Diferența e împuțita ta de autorizație de acces la documente secrete! răbufni Henderson.

— Parcă asta are importanță. Peter, ei nu ascultă. Le vorbești, le vorbești și iar le vorbești, dar nu ascultă.

Hicks aprinse și trase cu sete din țigară.

— Oricum, voi pleca în curînd. Tata vrea să intru în afacerile familiei. Poate că, după ce fac cîteva milioane, cineva o să mă asculte din cînd în cînd.

— N-ar trebui să pui totul la inimă, Wally. E nevoie de timp. Pentru orice e nevoie de timp. Crezi că putem aranja lucrurile peste noapte?

— Cred că nu le putem aranja deloc! Tu știi ce-s toate astea? E ca-n Sofocle. Avem păcatul care ne-a fost sortit, ei îl au pe al lor, iar cînd împuțitul de *deus* iese *ex* împuțita de *machina, deus* o să fie un nor de rachete balistice intercontinentale și-o să se sfîrșească totul. Exact cum ne-am gîndit noi acum cîțiva ani în New Hampshire.

Nu era prima țigară a lui Hicks în seara aceea, își dădu seama Henderson. Intoxicația îi făcea întotdeauna prietenul morocănos.

— Wally, spune-mi care-i problema.

— Se presupune că există un lagăr... începu Hicks, cu ochii în jos, fără să-și privească deloc prietenul, în timp ce-i povestea tot ce aflase.

— Astea-s vești rele.

— Se crede că acolo se află un grup de oameni, dar e numai o presupunere. Cu certitudine au indentificat doar un prizonier, dar dacă punem în pericol tratativele de pace pentru un singur tip, Peter?

— Stinge dracului chestia aia, mîrîi Henderson, sorbindu-și berea.

Pur și simplu nu-i plăcea mirosul.

— Nu.

Wally inspiră adînc încă un fum.

— Cînd are loc?

— Nu sînt sigur. Roger n-a spus precis.

— Wally, trebuie să rămîi acolo. Avem nevoie de oameni ca tine în sistem. Din cînd în cînd, cei de sus mai pleacă urechea și la sfaturile noastre.

Hicks își ridică privirea.

— Cînd crezi tu c-o să se întîmple așa ceva?

— Şi dacă misiunea asta eşuează? Dacă se dovedeşte că ai dreptate? Atunci Roger te va asculta, iar Henry este sensibil la sfaturile lui Roger, nu?

— Ei, mda, uneori.

Ce şansă remarcabilă era chestia asta, îşi spuse Henderson.

Autobuzul închiriat se deplasă la Baza Andrews a Forţelor Aeriene, dublînd, observă Kelly, mai bine de jumătate din drumul pe care-l făcuse el cu maşina. Pe rampă se afla un C-141 nou, pictat cu alb deasupra şi cu cenuşiu pe burtă, cu girofarurile deja în mişcare. Infanteriştii marini ieşiră din autobuz şi-i găsiră pe Maxwell şi pe Greer care-i aşteptau.

— Succes, îi ură Greer fiecărui om.

— Vînătoare bună, îi încurajă Dutch Maxwell.

Construit pentru a primi mai mult decît dublul numărului lor, avionul Lockheed Starlifter era echipat pentru pacienţi pe targă, cu un total de optzeci de paturi fixate pe o latură a aparatului şi spaţiu pentru circa douăzeci de însoţitori. Asta-i dădea fiecărui infanterist marin un loc să se întindă şi să doarmă, plus spaţiu pentru toţi prizonierii pe care se aşteptau să-i salveze. Ora de noapte făcea plecarea mai uşoară pentru toată lumea şi Starlifterul îşi puse în mişcare motoarele, imediat ce trapa de încărcare se închise.

— Isuse, sper că o să meargă, spuse Maxwell, urmărind avionul cum rulează în întuneric.

— I-ai îndrumat bine, domnule amiral, observă Bob Ritter. Noi cînd plecăm?

— În trei zile, Bob, răspunse James Greer. Ţi-ai rezolvat problemele de pe agenda de lucru?

— Pentru asta? Bineînţeles.

26

Tranzit

Deși nou, aparatul Starlifter era dezamăgitor de încet. Viteza lui de croazieră era doar de șapte sute cincizeci de kilometri pe oră, iar prima oprire era la Baza Elmendorf a Forțelor Aeriene, în Alaska, aflată la cinci mii cinci sute de kilometri și opt ore distanță. Globul terestru fiind o sferă, era normal ca distanța cea mai scurtă spre orice punct de pe el să fie dată de o curbă; totuși, pe Kelly, obișnuit să lucreze cu hărțile plane, chestia asta îl deruta mereu. Marea rută circulară de la Washington la Danang i-ar purta de fapt peste Siberia, dar asta, îl asigură navigatorul, pur și simplu nu era posibil. La ora sosirii la Elmendorf, infanteriștii marini erau treji și odihniți. Avînd doar cîteva ore înainte de plecarea spre un loc unde căldura și umiditatea se aflau într-o întrecere zilnică spre cele mai înalte cote, părăsiră avionul pentru a-și bucura privirile cu zăpada de pe munții îndepărtați. Dar acolo, în Alaska, dădură peste niște țînțari atît de mari, încît ar fi putut fi folosiți pentru transportul aerian. Cei mai mulți profitară de ocazie ca să alerge cîteva mile, spre amuzamentul personalului Forțelor Aeriene, care de obicei nu prea avea contacte cu infanteriștii marini. Întreținerea avionului C-141 se încadră în timpul programat de două ore și un sfert. După realimentare și înlocuirea unui instrument minor, infanteriștii marini se reîmbarcară pentru a doua etapă a călătoriei, spre Yakoda, în Japonia. Trei ore mai tîrziu, Kelly păși în cabina de pilotaj, plictisit de zgomot și de spațiul restrîns.

— Ce-i acolo? întrebă el.

În ceața din depărtare se distingea o linie maro-verzuie.

— Țărmul rusesc. Ne au pe radar chiar în clipa asta.

— Ah, drăguț, chicoti Kelly.

— E o lume mică, domnule, iar ei stăpînesc o halcă mare din ea.

— Vorbiți cu ei... cu controlul traficului aerian, sau ceva de genul ăsta?

— Nu, rîse navigatorul. Nu sînt prea prietenoși. Pentru etapa asta, ținem legătura prin înaltă frecvență cu Tokio și după Yakoda sîntem controlați prin Manilla. Călătoria e destul de liniștită?

— Fără probleme pînă acum. Totuși, devine cam lungă.

— Așa se întîmplă, încuviință navigatorul, fixîndu-și privirea pe instrumentele de bord.

Kelly se reîntoarse în spațiul aerian rezervat încartiruirii. C-141 era zgomotos — un scheunat enervant de înaltă frecvență de la motoare și de la aerul prin care treceau. Forțele Aeriene nu risipeau banii, așa cum făceau liniile aeriene comerciale, pentru izolarea fonică. Fiecare infanterist marin purta căști antifon, care făceau dificilă orice tentativă de conversație, dar, după un timp, nu mai reușeau să blocheze zgomotul. Partea cea mai proastă a călătoriei aeriene era plictiseala, amplificată de izolarea personală indusă de zgomot. Nu puteai dormi la nesfîrșit. Unii dintre oameni își ascuțeau cuțitele pe care nu le vor utiliza niciodată cu adevărat, dar își găsiseră o ocupație și un războinic trebuia să aibă cuțitul pregătit la nevoie. Alții făceau flotări pe puntea metalică a avionului. Membrii echipajului Forțelor Aeriene îi urmăreau impasibili, încercînd să nu rîdă, întrebîndu-se ce urmărea acest grup, evident select, de infanteriști marini, dar incapabili să-i chestioneze. Pentru ei erau doar încă un mister în cursul călătoriei avionului de-a lungul coastei siberiene. Erau obișnuiți cu asta și toți le urară succes infanteriștilor marini în misiunea lor, oricare ar fi fost.

Cînd deschise ochii, problema îi reveni imediat în minte. *Ce fac cu chestia asta?* se întrebă Henderson țîfnos.

Nu era vorba despre ce dorea el să facă, ci despre ce era în stare să facă. Furnizase informații și înainte. La început, fără să-și dea seama, prin contacte în mișcarea pentru pace, de fapt nu divulgase informații, ci participase la discuții aiurite, care în timp deveniseră din ce în ce mai la obiect, pînă cînd una din prietenele lui îi pusese o întrebare poate puțin prea precisă, ca să fie doar una întîmplătoare. O întrebare aparent inofensivă și într-un moment deosebit de agreabil, dar privirea ei păruse mai interesată de răspuns decît de persoana lui, o situație care se inversă imediat ce el îi satisfăcu curiozitatea. Dus cu zăhărelul, își spuse el mai tîrziu, mai degrabă iritat pe sine însuși pentru că picase pradă unei stratageme atît de evidentă și de modă veche — deși, de fapt, nu fusese o greșeală. O plăcea, împărtășeau aceleași idei despre felul în care ar fi trebuit să fie lumea, iar dacă-l deranja ceva, era faptul că găsise necesar să-i manipuleze corpul pentru a obține informațiile pe care rațiunea și intelectul ei i le-ar fi extras cu ușurință din minte... mă rog, probabil.

Acum nu mai era lîngă el, dispăruse undeva. Henderson nu știa unde, deși era sigur că nu o va mai vedea vreodată. Ceea ce era trist. Fusese grozavă la pat. Un lucru îl condiționase pe altul într-o secvență de pași, aparent treptată și naturală, care se terminase cu scurta conversație de la Turnul Londrei, iar acum... deținea ceva de care partea cealaltă avea cu adevărat nevoie. Doar că nu avea cui să-i spună. Știau într-adevăr rușii pe cine găzduiau în blestematul ăla de lagăr de la sud-vest de Haiphong? Erau informații care, dacă ar fi bine folosite, i-ar face să se simtă mult mai confortabil în privința destinderii globale și le-ar permite să cedeze puțin teren, dîndu-i posibilitatea și Americii să cedeze la rîndul ei. Așa trebuia să înceapă procesul. Era păcat că Wally nu înțelegea teoria pașilor mici și că lumea nu putea fi schimbată dintr-o dată. Peter știa că va trebui să-l facă să înțeleagă. Nu putea să-l lase pe Wally să părăsească guvernul acum, pentru a deveni încă o scîrnăvie de financiar, ca și cum lumea n-ar fi avut destui de-alde ăștia. Era prețios prin poziția pe care o ocupa. Doar că lui Wally îi plăcea să vorbească prea mult. Asta din cauza instabilității emoționale.

Și a drogurilor, își spuse Henderson, în timp ce se bărbierea privindu-se în oglindă.

Micul dejun era însoțit de ziarul de dimineață. Iar oroarea era acolo, pe prima pagină, așa cum se întîmpla aproape în fiecare zi. O luptă de amploare medie, pentru cine știe ce deal care trecuse de la unii la alții de cel puțin o duzină de ori, numerele X și Y de americani și vietnamezi morți. Implicațiile unui raid aerian asupra tratativelor de pace, un alt editorial previzibil și plictisitor. Planuri pentru o demonstrație. *Unu, doi, unu, doi, nu mai vrem război.* Ca și cum ceva care arăta atît de pueril avea cu adevărat o semnificație. Într-un fel avea, o știa. Exercita presiuni asupra figurilor politice, atrăgea atenția mass-mediei. Un grup masiv de politicieni dorea sfîrșitul războiului, la fel ca Henderson, dar încă nu formau o masă critică. Propriul lui senator, Robert Donaldson, încă stătea cu fundul pe gard. Se spunea despre el că era un tip rezonabil și serios, dar Henderson îl găsea doar indecis; deși întotdeauna analiza toate aspectele unei probleme, cel mai adesea, în final, se ținea după turmă, ca și cum n-ar fi fost în stare să gîndească singur. Trebuia să existe o cale mai bună și Henderson pe asta o șlefuia acum, sfătuindu-și senatorul cu grijă, netezind un pic asperitățile, lucrînd cu răbdare pentru a-i obține încrederea, astfel încît să poată afla acele informații pe care Donaldson n-ar fi trebuit să le spună nimănui... dar asta era problema cu secretele. Trebuia să le împărtășești și altora, zîmbi el în drum spre ușă.

Henderson mergea la lucru cu autobuzul. Parcarea pe deal era anevoioasă, iar autobuzul oprea aproape de la ușă la ușă. Găsi un loc pe bancheta din spate, unde putea să termine de citit ziarul. Două cvartale mai tîrziu simți că autobuzul oprește și, imediat după aceea, un bărbat se așeză lîngă el.

— Cum a fost la Londra? întrebă bărbatul pe un ton de conversație, de-abia acoperind zgomotul motorului autobuzului.

Henderson îl măsură scurt cu privirea. Nu-l mai întîlnise înainte. Erau chiar atît de eficienți?

— Am întîlnit pe cineva acolo, spuse precaut Peter.

— Am un prieten la Londra. Îl cheamă George.

Nici o urmă de accent și acum, contactul fiind stabilit, bărbatul începu să citească pagina de sport din *Washington Post.*

— Nu cred că Senators or să reușească anul acesta. Ce părere ai?

— George spunea că are un... prieten în oraș.

Scorurile îi stîrniră tipului un zîmbet.

— Mă cheamă Marvin, poți să-mi spui așa.

— Cum ne... cum pot...

— Ce planuri ai pentru diseară? întrebă Marvin.

— Nu cine știe ce. Vrei să vii la mine...

— Nu, Peter, asta n-ar fi o chestie inteligentă. Știi un loc care se cheamă „La Alberto"?

— Wisconsin Avenue, mda.

— Șapte jumate, rosti Marvin.

Se ridică și coborî la următoarea oprire.

Etapa finală începu la Baza Yakoda a Forțelor Aeriene. După încă o așteptare programată de două ore și un sfert pentru asistență tehnică, avionul Starlifter făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade pe pistă și se cățără înapoi pe cer. Atunci, lucrurile începură să devină reale pentru fiecare. Infanteriștii marini se siliră să doarmă. Era singurul mod de a trata tensiunea care creștea invers proporțional cu distanța pînă la destinația finală. Lucrurile erau acum diferite. Nu era doar un exercițiu de antrenament, iar comportarea lor se adapta la noua realitate. Într-un altfel de zbor, poate într-un avion comercial unde conversațiile puteau fi posibile, ar fi schimbat glume, povești despre cuceriri amoroase, discuții despre cămine și familii și planuri pentru viitor, dar zgomotul aparatului C-141 făcea imposibilă orice conversație, așa că schimbau doar zîmbete curajoase, supravegheate de priviri prudente, fiecare om cu gîndurile și cu temerile sale, simțind nevoia să le împărtășească și să scape de ele, dar incapabil să o facă în zgomotosul compartiment de mărfuri al avionului. Din cauza asta, mulți dintre ei făceau exerciții fizice doar ca să elimine stresul și să se obosească suficient pentru a se cufunda în uitarea somnului. Kelly, care mai

văzuse și făcuse așa ceva, urmărea totul, singur cu propriile gînduri, chiar mai complexe decît ale lor.

Salvarea este cuvîntul-cheie, își spuse Kelly. Punctul de plecare al întregii aventuri fusese salvarea lui Pam, iar moartea ei se datora unei greșeli a lui. Apoi omorîse ca să se răzbune, spunîndu-și că o făcea în amintirea ei și pentru dragostea pe care i-o purta, dar era oare adevărat? Ce bucurii aducea moartea? *Torturase* un om, iar acum era obligat să admită că suferința lui Billy îi produsese satisfacție. Ce s-ar întîmpla dac-ar afla Sandy? Ce-ar crede despre el? Dintr-o dată, părerea ei despre el devenise importantă. Ea, care muncise din greu pentru salvarea fetei, care o îngrijise și o protejase, continuînd începutul mult mai simplu pe care-l făcuse el, ce-ar crede despre cineva care sfîșiase celulă cu celulă corpul lui Billy? La urma urmei, nu putea să oprească singur tot răul din lume. Nu putea să cîștige războiul la care se întorcea acum și, oricît de expertă era echipa lui de infanteriști marini din Forța de Recunoaștere, nici ea nu putea să cîștige războiul. Mergeau acolo din alte motive. Scopul lor era salvarea, pentru că, dacă răpirea vieții nu putea aduce o adevărată satisfacție, salvarea ei era întotdeauna ceva de care să-ți amintești cu cea mai profundă mîndrie. Asta era acum misiunea lui și asta trebuia să fie misiunea lui și la întoarcere. Mai erau încă patru fete sub controlul gangsterilor. O să le elibereze cumva... și poate va reuși să le șoptească cîte ceva polițiștilor despre afacerile lui Henry, urmînd ca aceștia să aibă grijă de el. Cumva. Nu prea știa exact cum. Dar, cel puțin, atunci ar putea face ceva de pe urma căruia memoria lui va dăinui.

Iar tot ce avea de făcut era să supraviețuiască misiunii, mormăi Kelly. Nu era cine știe ce, nu?

Durule, își spuse el cu o bravadă care suna fals, chiar și in propria țeastă. *Poți s-o faci! Ai făcut-o și altădată.* Ciudat cum nu-ți amintești părțile înfricoșătoare decît cînd este prea tîrziu. Poate că de vină era euforia pe care ți-o dădea iminența misiunii. Poate că era mai ușor să analizezi pericolele de la o jumătate de lume distanță; cînd începi să te apropii, lucrurile se schimbă.

— Urmează partea cea mai grea, domnule Clark, rosti cu o voce puternică Irvin, așezîndu-se lîngă el, după ce făcuse suta de flotări.

— Și nu-i așa? aproape că strigă Kelly.

— Să ții minte, șmechere, că în noaptea aceea ne-ai străpuns liniile și m-ai lichidat, rînji Irvin. Iar eu sînt al dracului de bun.

— Pe propriul lor teren ar trebui să nu fie prea atenți, observă după un moment Kelly.

— Probabil. Oricum, nu atît de atenți cum eram noi în noaptea aceea. La dracu', știam c-o să vii. Trebuie să te aștepți la trupe locale, știi, care se întorc în fiecare seară la neveste, cu gîndul la o bucățică după cină. Nu ca noi, omule.

— Nu sînt mulți ca noi, fu de acord Kelly.

Un zîmbet i se ivi pe buze.

— Nu-s mulți tîmpiți ca noi.

Irvin îl bătu pe umăr:

— Ai prins mișcarea, domnule Clark.

Sergentul-major de artilerie se îndepărtă pentru a-l încuraja pe următorul; așa lupta el cu tensiunea.

Mulțam, Artilerie, își zise Kelly, lăsîndu-se pe spate și forțîndu-se să adoarmă din nou.

„La Alberto" era un local care aștepta să fie descoperit pe deplin. Un local italian, mic și destul de tipic, unde vițelul era deosebit de gustos. De fapt, totul era gustos, iar cuplul care-l conducea aștepta răbdător apariția cronicarului gastronomic de la *Post*, care să aducă cu el prosperitatea. Pînă atunci, se mențineau pe seama mulțimii de studenți de la Universitatea Georgetown care se afla în apropiere și pe o clientelă locală sănătoasă, formată din rezidenții cartierului, fără de care nici un restaurant adevărat nu poate supraviețui efectiv. Singura notă discordantă era muzica, benzi cu arii siropoase din opere italiene, care se prelingeau din difuzoarele supradimensionate. Proprietarii trebuiau să mai lucreze la asta, își spuse el.

Henderson găsi un separeu în spate. Chelnerul, probabil un mexican ilegal care încerca în mod comic să-și

italienizeze accentul, aprinse cu un chibrit lumînarea de pe masă și plecă după gin-tonicul pe care-l dorea noul client.

Marvin sosi după cîteva minute, într-o ținută sport și ținînd în mînă ziarul de seară pe care-l așeză pe masă. Era de vîrsta lui Henderson, fără nimic ieșit din comun; nu era înalt sau scund, corpolent sau subțire, avea părul de un șaten neutru și de lungime mijlocie, purta ochelari, dar lentilele puteau să fie doar din sticlă ordinară. Avea cămașă albastră cu mîneci scurte, fără cravată, și arăta ca un oricare alt localnic care n-avea chef să-și pregătească singur cina în seara aceea.

— Iar au pierdut Senators, spuse el cînd chelnerul sosi cu băutura lui Henderson. Roșul casei, îi ceru mexicanului.

— *Si*, răspunse chelnerul și se îndepărtă.

Marvin trebuia să fie un „ilegal“, își spuse Peter evaluîndu-l. Făcînd parte din personalul unui membru al Comitetului Restrîns în problemele de informații, Henderson fusese instruit de așii Diviziei de Informații a FBI-ului. Ofițerii KGB „legali“ aveau acoperiri diplomatice și; dacă erau prinși, puteau doar să fie declarați PNG — persona non grata — și trimiși acasă. Așa că erau probabil la adăpost de un tratament dur din partea guvernului american, ceea ce era partea bună a situației lor; partea proastă era că erau urmăriți mai ușor, pentru că le erau cunoscute locuințele și mașinile. „Ilegalii“ erau exact așa ceva, ofițeri de informații sovietici care intrau în țară cu acte false și, dacă erau prinși, sfîrșeau într-o închisoare federală pînă la următorul schimb, ceea ce putea să dureze ani buni. Faptele acestea explicau engleza superbă a lui Marvin. Orice greșeală putea avea consecințe serioase. Asta-i făcea și mai remarcabilă comportarea relaxată.

— Ești un fan al base-ballului, nu?

— Sînt ani mulți de cînd am învățat jocul. Am fost un fundaș destul de bun, dar nu am reușit niciodată să lovesc o minge cu efect.

Bărbatul zîmbi. Henderson îi întoarse zîmbetul. Văzuse imagini prin satelit ale locului unde Marvin își

învățase meseria, acel interesant orășel de la nord- vest de Moscova.

— Cum o să meargă?

— Îmi place asta. Bun. Hai să trecem la afaceri. N-o să ne întîlnim prea des. Știi de ce.

Alt zîmbet.

— Mda, se spune că iernile la Leavenworth sînt o ticăloșie.

— Asta nu-i o glumă, Peter, îl potoli ofițerul KGB. E o treabă serioasă...

Doamne, nu mă pricopsi cu un afurisit de cowboy, se rugă Marvin în sinea lui.

— Știu. Îmi pare rău, se scuză Henderson. Sînt nou în treburile astea.

— În primul rînd trebuie să stabilim o modalitate prin care să mă contactezi. Apartamentul tău are perdele la ferestrele din față. Cînd sînt complet deschise sau complet închise înseamnă că nu există nimic care să ne intereseze. Cînd ai ceva pentru noi, lasă-le trase pe jumătate. Îți voi verifica ferestrele de două ori pe săptămînă, marțea și vinerea dimineața, pe la nouă. E acceptabil?

— Da, Marvin.

— Pentru început, Peter, vom folosi o metodă simplă de transfer. Îmi voi parca mașina pe o stradă din apropierea locuinței tale. E un Plymouth Satellite albastru-închis, cu numărul de înmatriculare HVR-309. Repetă-mi-l. Să nu-l scrii vreodată.

— HVR-309.

— Pune-ți mesajele în asta.

Îi strecură ceva pe sub masă. Era mic și metalic.

— Nu-l ține prea aproape de ceas. Are un puternic magnet înăuntru. Cînd treci pe lîngă mașina mea, poți să te apleci ca să ridici ceva sau să-ți pui piciorul pe bară și să-ți legi șireturile. Lipește containerul pe partea interioară a barei. Magnetul o să-l fixeze acolo.

Lui Henderson i se părea foarte sofisticat, deși tot ce auzise făcea parte din arta spionajului la nivel de

grădiniță de copii. Chestia asta mergea vara. Vremea din timpul iernii cerea altceva. Chelnerul le aduse meniul și amîndoi aleseră vițel.

— Am acum ceva, dacă te interesează, începu Henderson.

Cel puțin să-i las să afle cît sînt de important!

Marvin, al cărui nume adevărat era Ivan Alexeevici Egorov, avea o slujbă reală și tot ce decurgea din chestia asta. Angajat la Aetna Casualty and Surety Company, ca reprezentant pentru controlul pierderilor, trecuse printr-o pregătire pe care compania o organizase pe Farmington Avenue din Hartford, Connecticut, înainte de a se întoarce la biroul regional din Washington, iar treaba lui consta în identificarea problemelor de domeniul protecției muncii, cunoscute în meserie sub numele de „riscuri", cărora trebuiau să le facă față numeroșii clienți ai firmei.

Aleasă mai ales pentru mobilitatea ei — titularul postului beneficia și de o mașină de serviciu — slujba îi adusese și o recompensă neașteptată, constînd în vizitarea birourilor diverșilor parteneri guvernamentali ai căror angajați nu aveau întotdeauna grijă să-și acopere hîrtiile de pe birouri, așa cum ar fi trebuit să o facă. Șeful lui direct era încîntat de performanțele lui Marvin. Noul lui angajat era un bun observator și de-a dreptul fantastic în documentarea problemelor de serviciu. Acesta refuzase deja detașarea la Detroit, care îi aducea și promovarea — *îmi pare rău, șefule, dar îmi place prea mult zona Washingtonului* — ceea ce nu-l deranjase deloc pe supervizorul lui. Un tip cu talentele lui, deținînd o slujbă destul de prost plătită, ridica nivelul biroului. Pentru Marvin, slujba însemna să fie pe teren patru zile din cinci, ceea ce-i permitea să întîlnească anumite persoane oriunde și oricînd, cu o mașină pe gratis — Aetna plătea chiar și benzina — și o viață atît de confortabilă, încît, dac-ar fi crezut în Dumnezeu, s-ar fi văzut deja în rai. O pasiune veritabilă pentru base-ball îl dusese la Stadionul RFK, unde mulțimea anonimă constituia paravanul perfect pentru transmiterea mesajelor și alte întîlniri, cam cît se aventura să recomande *Manualul operațiunilor de teren* al KGB-ului.

Una peste alta, căpitanul Egorov era un ofiţer în ascensiune, care se simţea confortabil în rolul şi mediul său, îndeplinindu-şi datoria faţă de ţară. Reuşise chiar să sosească în America exact la timp pentru a prinde revoluţia sexuală. Tot ce-i lipsea cu adevărat era votca, un lucru pe care americanii nu se pricepeau să-l prepare cum trebuia.

Nu-i interesant? se întrebă Marvin în apartamentul lui din Chevy Chase. Era de-a dreptul ilar să afle despre o operaţiune de spionaj rusească la nivel înalt de la un american, iar asta-i oferea şansa de a lovi în principalul inamic al ţării sale prin intermediul altora — dacă lucrurile puteau fi puse în mişcare la timp. I se crea şi posibilitatea de a-i informa pe ofiţerii care-l supervizau despre acţiunea pe care o efectuau cretinii din Forţele Aeriene sovietice şi care avea implicaţii semnificative pentru apărarea Uniunii Sovietice. Probabil că vor încerca să preia ei operaţiunea. Nu puteai avea încredere în piloţi — interogatoriul era condus de un ofiţer din PVO Stranîi, era sigur de asta — pentru a le încredinţa ceva atît de important ca apărarea naţională. Puse pe hîrtie informaţiile, le fotografie şi rulă filmul înapoi în caseta minusculă. Prima lui întîlnire de a doua zi era una matinală cu un antreprenor local. După aceea se va opri pentru micul dejun la un local Howard Johnson's unde va efectua transferul. În două zile, poate trei, caseta va ajunge la Moscova prin curier diplomatic.

Căpitanul Egorov îşi termină munca de seară exact la timp pentru a prinde sfîrşitul meciului echipei Senators — în ciuda unei lovituri de maestru realizată de Frank Howard, aceştia dădură din nou greş, pierzînd la Cleveland cu 5-3. Ce chestie, îşi spuse el, sorbind din bere. Henderson era un trepăduş şi nimeni nu se obosise să-l informeze — probabil că nici nu era cazul — că avea propria lui sursă în Departamentul Afacerilor Securităţii Naţionale de la Casa Albă. Nu era ăsta un şut în fund?

Din cauza tensiunii misiunii, fu o uşurare cînd C-141 bufni pe pista de la Danang. Călătoriseră douăzeci şi trei de ore, zgomotoase şi năucitoare, şi era destul, îşi spuneau oamenii, pînă cînd realitatea îi lovi rapid şi în forţă.

Trapa de încărcare de-abia se deschisese și mirosul îi lovi din plin. Era damful acela pe care veteranii acestor locuri ajunseseră să-l numească mirosul Vietnamului. Conținutul diferitelor latrine era deșertat în butoaie și ars cu motorină.

— Mirosul de acasă! făcu o glumă proastă unul din infanteriștii marini, provocînd sunetele izolate ale unui amuzament forțat.

— Încălecarea! strigă Irvin, cînd zgomotul motorului se stinse.

Le trebui ceva timp. Reacțiile erau încetinite de oboseală și amorțeală. Mulți își scuturau capetele ca să scape de amețeala provocată de antifoane, căscau și se întindeau, acțiuni pe care psihologii le-ar fi numit manifestări nonverbale tipice ale neliniștii.

Echipajul de zbor apăru în spatele avionului în momentul în care infanteriștii marini se pregăteau să coboare. Căpitanul Albie se duse la ei și le mulțumi pentru călătoria liniștită, dar prea lungă. Echipajul Forțelor Aeriene va beneficia de cele cîteva zile de odihnă obligatorie după zborul maraton, fără să știe deocamdată că vor rămîne în zonă pînă cînd echipa va fi gata pentru drumul de întoarcere spre casă, prinzînd poate, între timp, cîteva transporturi de încărcătură pînă la Clark și înapoi. Apoi Albie își conduse oamenii afară din avion. Se urcară în două camioane și fură duși într-o altă parte a bazei aeriene, unde-i așteptau două avioane Greyhound C-2A aparținînd Forțelor Navale. Se auziră cîteva gemete răzlețe și infanteriștii marini își aleseră locurile pentru următoarea etapă a călătoriei, un salt de o oră pînă la USS *Constellation*. Ajunși acolo, se îmbarcară în două elicoptere Sea Knight C-46, pentru transferul pe USS *Ogden* unde, dezorientați și epuizați de călătorie, fură conduși într-o sală încăpătoare și goală, cu excepția paturilor. Kelly îi urmări îndepărtîndu-se în șir, întrebîndu-se ce-l aștepta în viitor.

— Cum a fost călătoria?

Se întoarse, dînd ochii cu amiralul Podulski, îmbrăcat într-o uniformă kaki șifonată și mult prea optimist pentru momentul respectiv.

— Cred că aviatorii sînt țicniți, mîrîi Kelly.

— Durează cam mult. Urmează-mă, ordonă amiralul, conducîndu-l în suprastructură.

Kelly privi mai întîi în jur. *Constellation* era la orizont înspre est și se zăreau avioanele care decolau, în timp ce altele ocoleau vasul, pregătindu-se de aterizare. Două crucișătoare se aflau în apropiere și cîteva distrugătoare înconjurau formația. Era o parte a Forțelor Navale pe care Kelly o văzuse rar, Marea Echipă Albastră la lucru, dominînd oceanul.

— Ce-i asta? întrebă el, indicînd cu degetul.

— Un trauler de pescuit rusesc, AGI.

Podulski îi făcu semn lui Kelly să treacă printr-o ușă etanșă.

— Ah, grozav!

— Nu fi îngrijorat. Se rezolvă, îl asigură amiralul.

În interiorul suprastructurii, cei doi urcară o serie de scări și ajunseră la cabina amiralului sau ceea ce, pentru moment, trecea drept așa ceva. Amiralul Podulski preluase pentru durata misiunii cabina pe care o ocupa căpitanul navei în timpul staționării în port și-l trimisese pe ofițerul comandant al lui *Ogden* în cabina mai mică de lîngă puntea de comandă. Aici exista o cameră de zi confortabilă, iar comandantul navei se afla înăuntru.

— Bun venit la bord, îi ură căpitanul Ted Franks, în chip de salut. Tu ești Clark?

— Da, domnule.

Franks era un profesionist de cincizeci de ani care fusese îmbarcat pe nave amfibii din 1944. *Ogden* era cea de-a cincea și urma să fie ultima lui comandă. Scund, îndesat și cu un început de chelie, avea încă privirea unui războinic pe o față care era pe rînd bonomă și extrem de serioasă. În clipa aceea era bonomă. Îi făcu semn lui Kelly spre un scaun așezat lîngă o masă în mijlocul căreia se afla o sticlă de Jack Daniel's.

— Nu-i legal, observă imediat Kelly.

— Nu pentru mine, fu de acord căpitanul Franks. Rații de aviator.

— Eu am aranjat să le primim, explică Casimir Podulski. Le-am adus de pe *Connie*. După timpul petrecut

cu Cercetașii Aerului ai nevoie de ceva care să te liniștească.

— Domnule, nu-i contrazic niciodată pe amirali.

Kelly lăsă să cadă două cuburi de gheață în pahar și le acoperi cu alcool.

— Secundul meu discută cu căpitanul Albie și cu oamenii lui. Am avut grijă și de ei, adăugă Franks, vrînd să spună că fiecare om avea cîte două sticle miniaturale în cușeta care-i fusese repartizată. Domnule Clark, nava noastră vă aparține. Tot ce avem este al dumitale.

— Ei, domnule căpitan, în mod sigur știi cum să primești musafiri.

Kelly își sorbi băutura și prima atingere cu lichidul îi aminti corpului său cît de stors era.

— S-aud, cînd începem?

— Peste patru zile. Aveți nevoie de două ca să vă reveniți după călătorie, preciză amiralul. După alte două zile vom întîlni submarinul. Infanteriștii marini intră în acțiune vineri, dacă ne permite vremea.

— Bine.

Nu mai era nimic altceva de spus.

— Deocamdată numai secundul și cu mine știm cîte ceva. Încercați să nu răspîndiți zvonul. Avem un echipaj destul de bun. Echipa informativă este la bord și lucrează. Echipa medicală ajunge aici mîine.

— Recunoașterea?

Răspunse Podulski:

— Astăzi, ceva mai tîrziu, vom avea fotografii făcute de pe *Connie*. Apoi un alt set, cu douăsprezece ore înainte de începerea acțiunii. Avem fotografii luate de Buffalo Hunter, vechi de cinci zile. Lagărul este tot acolo, păzit la fel ca înainte.

— Articole? întrebă Kelly, folosind cuvîntul cod pentru prizonieri.

— Am obținut doar trei fotografii ale unor americani din lagăr.

Podulski ridică din umeri.

— Încă nu s-a inventat un aparat de fotografiat care să vadă printr-un acoperiș de țiglă.

— Așa e.

Fața lui Kelly spunea totul.

— Chestia asta mă îngrijorează și pe mine, admise Cas.

Kelly se întoarse.

— Domnule căpitan, ai o sală de sport sau ceva de genul ăsta?

— O sală cu haltere, spre pupa, lîngă sala de mese a echipajului. Cum am spus, e a ta dacă o vrei.

Kelly își termină băutura.

— Ei, cred că am nevoie de ceva somn.

— Vei lua masa cu infanteriștii marini. Mîncarea de aici o să-ți placă, îi promise căpitanul.

— Perfect.

— Am văzut doi bărbați care nu purtau căști, îi semnală Marvin Wilson șefului.

— O să vorbesc eu cu ei.

— Asta-i tot, vă mulțumesc pentru cooperare.

Făcuse un total de unsprezece recomandări de protecția muncii și proprietarul companiei de ciment le adoptase pe toate, sperînd într-o reducere a taxelor de angajare. Marvin își scoase casca albă pentru a-și șterge transpirația de pe frunte. Se anunța o zi călduroasă. Clima de vară nu era prea diferită de Moscova, doar că era mai umedă. Cel puțin, iernile erau mai blînde.

— Știi, dac-ar face chestiile astea cu găurele în ele, pentru ventilație, ar fi mult mai confortabile la purtat.

— Asta e și părerea mea, fu de acord căpitanul Egorov, îndreptîndu-se spre mașină.

Cincisprezece minute mai tîrziu trăgea în parcarea unui Howard Johnson's. Plymouthul albastru ocupă un loc de-a lungul laturii vestice a clădirii și, în timp ce ieșea din mașină, un client din interior își termină cafeaua și părăsi barul, lăsînd douăzeci și cinci de cenți bacșiș ca s-o impresioneze pe chelneriță. Pentru a economisi cheltuielile cu aerul condiționat, restaurantul avea un set dublu de uși și, cînd cei doi bărbați se întîlniră, doar ei doi, în mișcare, cu sticla ușilor stînjenind pe oricine ar fi putut să-i observe, filmul trecu de la unul la celălalt. Egorov/Wilson intră, iar un maior KGB „legal", pe nume Ișcenko, își

continuă drumul. Uşurat pentru ziua aceea de povară, Marvin Wilson se aşeză la bar şi comandă pentru început suc de portocale. Erau atîtea lucruri gustoase în America.

— Mănînc prea mult.

Era probabil adevărat, dar asta nu o opri pe Doris să atace mormanul de clătite calde.

Sarah nu înţelegea obsesia americanilor pentru siluetă.

— Ai slăbit destul în ultimele două săptămîni. N-o să-ţi facă rău să pui un pic înapoi, îşi linişti Sarah Rosen pacienta.

Buickul lui Sarah era parcat afară şi urma să le ducă la Pittsburgh. Sandy mai lucrase un pic la coafura lui Doris şi făcuse încă o călătorie pentru a procura haine potrivite pentru eveniment, o bluză de mătase bej şi o fustă de culoarea vinului de Bourgogne, care se termina chiar deasupra genunchilor. Fiul risipitor se putea întoarce acasă în zdrenţe, dar fiica trebuia să aibă o oarecare strălucire.

— Nu ştiu ce să spun, li se confesă Doris Brown, ridicîndu-se ca să adune farfuriile.

— Continuă să te întremezi, replică Sarah.

Plecară la maşină şi Doris urcă în spate. Dacă nu altceva, Kelly le învăţase ce însemna precauţia. Doctoriţa Rosen ieşi rapid din oraş, întorcînd spre nord pe Loch Raven, intrînd pe centura dinspre Baltimore şi îndreptîndu-se spre vest pe Interstate 70. Limita anunţată de viteză pe noua autostradă era de o sută zece kilometri pe oră, dar Sarah o depăşi, puternicul Buick zvîcnind spre nord-vest, către Munţii Catoctin, fiecare kilometru dintre ele şi oraş reprezentînd un factor suplimentar de siguranţă. De abia cînd trecu de Hagerstown se relaxară şi începură să se bucure de călătorie. La urma urmei, care erau şansele de a fi observate într-o maşină în mişcare?

Era o călătorie surprinzător de liniştită. Vorbiseră destul în zilele care trecuseră, în timp ce Doris revenea la o stare aproximativ normală. Îi erau încă utile sfaturile în privinţa drogurilor şi avea serios nevoie de ajutor psihiatric, dar Sarah avusese deja grijă să ia legătura cu o colegă de

la excelenta facultate de medicină din Pittsburgh, o femeie de vreo șaizeci de ani, care știa să aprecieze cînd trebuia și cînd nu să raporteze poliției locale, iar partea aceasta a problemei era deja rezolvată. În tăcerea din mașină, Sandy și Sarah simțeau cum tensiunea punea stăpînire pe ele. Era ceva despre care vorbiseră. Doris se întorcea la un cămin și la un tată pe care îi părăsise de o viață. Timp de multe luni, principala componentă a noii sale vieți va fi vinovăția, în parte meritată, în parte nu. În general, era o tînără foarte norocoasă, ceva ce Doris încă nu înțelesese. În primul rînd, era în viață. Redescoperind încrederea în ea însăși și autorespectul, în doi sau trei ani ar putea fi capabilă să-și continue viața pe un curs atît de normal, încît nimeni să nu-i suspecteze vreodată trecutul și să-i remarce cicatricele pe cale de dispariție. Sănătatea redobîndită o va schimba pe această fată, redînd-o nu numai tatălui ei, dar și lumii oamenilor reali.

Sarah spera ca Doris să devină și mai puternică, dacă psihiatrul o va trata pe îndelete și cu grijă. Doctorița Michelle Bryant avea o reputație formidabilă și se părea că o merita. Pentru Sarah Rosen, încă gonind spre vest puțin peste limita legală de viteză, acesta era unul din cele mai dificile momente ale carierei. Trebuia să abandoneze pacientul, fără să-și ducă munca pînă la capăt. Își dedicase activitatea pentru salvarea drogaților, dar cazurile acestea nu erau niciodată cu adevărat terminate. Problema era că venea timpul cînd trebuia să le dai drumul, sperînd și avînd încredere că pacientul va reuși să continue ce începuseși tu. Poate că și căsătoria unei fiice era la fel, își spuse Sarah. Ar fi putut să meargă mult mai prost, în atîtea feluri. La telefon, tatăl lui Doris păruse un om cumsecade și Sarah Rosen nu avea nevoie de o specializare în psihiatrie ca să știe că tînăra avea nevoie, mai mult decît orice altceva, de o relație cu un om onorabil și iubitor, astfel încît, într-o bună zi, să poată dezvolta o altă relație asemănătoare, care să dureze toată viața. Era acum treaba altora, dar asta nu o putea opri pe Sarah să fie îngrijorată de viitorul pacientei sale. Fiecare doctor poate fi ca o mamă evreică, iar în cazul ei asta era dificil de evitat.

Dealurile erau abrupte în Pittsburgh. Doris o pilotă pe Sarah de-a lungul rîului Monongahela, apoi la deal pe strada potrivită, încordîndu-se dintr-o dată cînd Sandy începu să verifice numerele caselor. Și iat-o! Sarah trase Buickul roșu într-un loc de parcare și fiecare inspiră adînc.

— Ești bine? o întrebă pe Doris, primind ca răspuns o înclinare temătoare a capului.

— E tatăl tău, scumpo. Te iubește.

O clipă mai tîrziu, Sarah văzu că Raymond Brown nu avea nimic deosebit. Așteptase probabil la ușă ore în șir, era și el agitat în timp ce cobora treptele de beton, crăpate, ținîndu-se cu o mînă tremurîndă de balustradă. Deschise portiera, ajutînd-o cu o politețe stîngace pe Sandy să iasă. Apoi întinse mîna înăuntru și, deși încerca să fie brav și impasibil, cînd degetele lui le atinseră pe cele ale lui Doris, omul izbucni în lacrimi. Doris se împiedică cînd ieși din mașină, iar tatăl ei o sprijini să nu cadă și o strînse la piept.

— Ah, tati!

Sandy O'Toole se întoarse cu spatele, nu șocată de emoția momentului, dar dorind să-i lase singuri, și privirea pe care i-o aruncă lui Sarah fu un moment culminant pentru acești oameni cu profesia lor. Ambele își mușcară buzele și-și examinară reciproc ochii umezi.

— Să intrăm, fetițo, șopti Ray Brown, conducîndu-și fiica pe trepte, simțind nevoia să o aibă în casă și sub protecția lui.

Sarah și Sandy îi urmară în tăcere.

Sufrageria era surprinzător de întunecată. Pentru că dormea în timpul zilei, domnul Brown pusese la ferestre jaluzele de culoare închisă și uitase să le ridice. Era o cameră aglomerată, cu covoare țesute și mobilă capitonată din anii '40, măsuțe mici de mahon cu milieuri de dantelă. Peste tot erau fotografii înrămate. O soție moartă. Un fiu mort. Și-o fiică pierdută — patru fotografii. În siguranța întunecată a casei, tatăl își îmbrățișă fiica.

— Scumpo, îngăimă el, înșirînd cuvinte pe care le exersase zile întregi. Lucrurile acelea pe care le-am spus, am greșit al dracului de mult.

— Acum e bine, tati. Îți mulțumesc că... că m-ai lăsat...

— Dor, ești fetița mea.

Nu mai era nimic de spus. Îmbrățișarea dură mai mult de un minut, iar ea se retrase cu un chicotit.

— Trebuie să mă duc.

— Baia-i tot acolo, spuse tatăl, ștergîndu-și ochii.

Doris ieși, găsi scările și urcă. Raymond Brown își întoarse atenția spre musafirele sale.

— Eu... ăăă... prînzul este pregătit...

Se opri stîngaci. Nu era timpul pentru maniere sau cuvinte chibzuite...

— Nu știu ce-ar trebui să spun.

— Nu-i nimic.

Sarah afișă zîmbetul ei amabil de doctor, cel care spunea că totul era în regulă, chiar dacă de fapt nu era.

— Dar trebuie să stăm de vorbă. Apropo, ea este Sandy O'Toole. Sandy este asistenta, iar însănătoșirea fiicei dumneavoastră i se datorează mai mult ei decît mie.

— Bună ziua, salută Sandy și îi întinse mîna.

— Doris încă are nevoie de mult ajutor, domnule Brown, continuă doctorița Rosen. A trecut printr-o perioadă îngrozitoare. Putem sta puțin de vorbă?

— Da, domniță. Vă rog, luați loc. Pot să vă ofer ceva? întrebă el insistent.

— Am aranjat ca un doctor din Pittsburgh să se ocupe de fiica dumneavoastră. Numele ei este Michelle Bryant. E psihiatru.

— Adică Doris este... bolnavă?

Sarah clătină din cap.

— Nu, nu chiar. Dar a trecut printr-o perioadă foarte proastă, iar o îngrijire medicală bună o va ajuta să-și revină mult mai repede. Înțelegeți?

— Da, voi face tot ce-mi veți spune, sigur. Prin compania la care lucrez am toate asigurările medicale care i-ar trebui.

— Nu vă faceți griji în privința asta. Michelle o va trata pe fiica dumneavoastră ca pe un caz de curtoazie profesională. Trebuie să mergeți acolo cu Doris. Acum este foarte important să înțelegeți că a trecut printr-o

experiență cu adevărat oribilă. Lucruri cumplite. Se va face bine, își va reveni pe deplin, dar dumneavoastră trebuie să contribuiți. Michelle poate să explice toate astea mai bine decît mine. Ce am eu să vă spun, domnule Brown, este următorul fapt: indiferent ce lucruri groaznice veți afla, vă rog...

— Dor, o întrerupse el blînd, e fetița mea. E tot ce am și nu o să... stric totul ca s-o pierd din nou. Mai degrabă aș muri.

— Domnule Brown, asta este exact ce doream să auzim.

Kelly se sculă la unu noaptea, ora locală. Paharul mare de whisky pe care-l băuse pe drum nu avusese din fericire ca rezultat o mahmureală. De fapt, se simțea neobișnuit de odihnit. Legănatul blînd al navei îi alinase corpul în timpul zilei/nopții și, stînd pe pat în întunecimea cabinei, ascultase scîrțîitul prietenos al oțelului care se comprima și dilata, în timp ce USS *Ogden* vira la babord. Își făcu drum spre duș, unde folosi apa rece pentru a se trezi. În zece minute era îmbrăcat și prezentabil. Venise timpul să exploreze nava.

Navele de război nu dorm niciodată. Deși majoritatea echipelor de lucru erau sincronizate la orele de zi, inflexibilul ciclu de carturi al navei garanta că cineva era mereu prin preajmă. Nu mai puțin de o sută de membri ai echipajului erau întotdeauna la posturile lor și mulți alții circulau pe coridoarele slab luminate în drum spre minore sarcini de întreținere. Alții își pierdeau vremea în careuri, citind sau scriind scrisori.

Era îmbrăcat într-un combinezon dungat. Purta un ecuson pe care scria *Clark*, dar nu avea însemne de grad. În ochii echipajului asta îl făcea să fie „domnul Clark", un civil, și deja se șoptea că era un tip de la CIA — în acompaniamentul natural al glumelor cu James Bond, care se evaporau la apariția lui. Marinarii se dădeau la o parte din drumul lui pe culoare, salutîndu-l cu înclinări respectuoase din cap, și el le răspundea, pus pe gînduri de calitatea de ofițer. Deși numai căpitanul și secundul știau cît de importantă era misiunea, marinarii nu erau tîmpiți. Nu trimiteai o navă tocmai de la 'Dago doar ca să sprijine un pluton de infanteriști marini cu efectiv redus, decît

dacă aveai un motiv al dracului de bun, iar grămada de turbați care poposise la bord părea să fie genul care să-l convingă pe John Wayne să facă un respectuos pas înapoi.

Kelly găsi puntea de zbor. Trei marinari mergeau și ei acolo. *Connie* era încă la orizont, iar cîteva avioane ale căror lumini clipeau pe fundalul stelelor încă decolau și aterizau. În cîteva minute ochii lui se adaptară la întuneric. La cîteva mii de metri era prezente distrugătoarele. În arborada lui *Ogden* antenele radar se roteau în zumzetul motoarelor electrice, dar zgomotul dominant era foșnetul ca de mătură al cocii de oțel spintecînd apa.

— Isuse, ce frumos e, spuse el mai mult pentru sine însuși.

Kelly intră din nou în suprastructură și rătăci pe culoare pînă cînd găsi Centrul de Informații de Luptă. Căpitanul Franks era acolo, fără somn, așa cum au tendința să fie mulți căpitani.

— Te simți mai bine? îl întrebă comandantul.

— Da, domnule.

Kelly privi în jos la planul formației desemnată ca TF-77.1, numărînd navele din care era alcătuită. O mulțime de radaruri erau în funcțiune pentru că Vietnamul de Nord avea forță aeriană și era posibil ca într-o bună zi să încerce să facă o chestie cu adevărat tîmpită.

— Care-i AGI?

— Ăsta-i prietenul nostru rus.

Franks bătu cu degetul în ecranul principal.

— Face ce facem și noi. Tipii de la Elint pe care i-am îmbarcat se distrează de minune, continuă căpitanul. În mod normal, ies cu nave mici. Pentru ei sîntem un fel de *Queen Mary*.

— Destul de mare, fu de acord Kelly. Și pare pustiu.

— Mda. Ei, nu trebuie să te îngrijoreze încăierările între puștii mei și cei din infanteria marină. Vrei să te uiți la ceva hărți? Am întreg pachetul încuiat în cabina mea.

— Pare o idee bună, domnule căpitan. Poate și niște cafea?

Cabina operațională a lui Franks era destul de confortabilă. Un steward aduse cafea și micul dejun. Kelly desfășură harta, examinînd din nou rîul pe care trebuia să urce.

— Frumos și adînc, observă Franks.

— Atît cît am nevoie, fu de acord Kelly, mestecînd o felie de pîine prăjită. Obiectivul este chiar aici.

— N-aș vrea să fiu în locul tău, prietene.

Franks scoase din buzunar un compas și calculă distanța.

— De cînd ești în meseria asta?

— Marina crocodililor? rîse Franks. Ei, m-au dat afară de la Annapolis cu șuturi în fund după doi ani și jumătate. Voiam distrugătoare așa că, la prima cursă, mi-au dat o navă de debarcat tancuri. La Okinawa am fost comandant. Apoi Inchon, Wonsan, Liban. Am zgîriat o groază de vopsea pe o mulțime de plaje. Crezi... ? întrebă el, ridicîndu-și privirea.

— Nu sîntem aici ca să ratăm, domnule căpitan.

Kelly își întipărise în memorie fiecare cot al rîului, totuși continua să cerceteze harta, o copie exactă a celei pe care o studiase la Quantico, căutînd ceva nou, fără să găsească. Oricum, continua s-o privească.

— Te duci singur? E mult de înotat, domnule Clark, observă Franks.

— O să am ceva ajutor și... nu trebuie să înot și înapoi, nu?

— Presupun că nu. Sigur c-ar fi frumos să-i scoatem pe tipii ăia.

— Da, așa e.

27

Inserția

Faza întîi a Operațiunii BOXWOOD GREEN începu chiar înainte de răsăritul soarelui. Portavionul USS *Constellation* își inversă drumul spre sud în urma recepționării unui singur cuvînt cod. Două crucișătoare și șase distrugătoare îi imitară întoarcerea la babord și mînerele a șase seturi de telegrafe pentru mașini fură împinse în jos, în poziția TOATĂ VITEZA. În sala mașinilor toate cazanele erau deja în plină funcțiune și, o dată cu înclinarea spre tribord, navele de război începură să mărească viteza. Manevra luă prin surprindere echipajul de pe traulerul rusesc AGI. Se așteptaseră ca întoarcerea lui *Connie* să aibă loc prin partea opusă, cu prova în vînt, pentru a permite începerea operațiunilor de zbor, dar, fără ca ei s-o știe, în dimineața aceea portavionul se retrăgea, gonind spre nord-est. Traulerul-spion schimbă și el ruta, mărind la maximum viteza în speranța deșartă de a ajunge curînd din urmă grupul de protecție al portavionului. Ca urmare, *Odgen* rămase cu o escortă formată din două distrugătoare purtătoare de rachete din clasa Adam — o precauție înțeleaptă, după ceea ce se întîmplase atît de recent cu USS *Pueblo,* în largul coastei coreene.

O oră mai tîrziu, căpitanul Franks urmărea dispariția la orizont a navei rusești. Pentru mai multă siguranță, lăsară să mai treacă două ore. La opt dimineața, o pereche de Huey Cobra AH-1 care decolaseră de la Baza Aeriană a Forțelor Navale din Danang își terminară zborul singuratic peste valuri, aterizînd pe ampla punte

de zbor a lui *Odgen*. Rușii s-ar fi putut întreba ce căutau două elicoptere de atac pe o navă care, așa cum le-o spuneau cu încredere rapoartele serviciilor de informații, se afla într-o misiune de spionaj electronic, nu prea deosebită de a lor. Mecanicii de întreținere aflați deja la bord deplasară imediat „șerpii" într-un loc adăpostit și începură un control complet pentru a verifica starea fiecărei componente. Noilor sosiți le fu pus la dispoziție atelierul de pe *Odgen*, iar echipa de mecanici a navei își oferi ajutorul. Încă nu erau la curent cu misiunea, dar acum le era clar că se petrecea ceva cu totul neobișnuit. Trecuse timpul întrebărilor. Indiferent ce dracu' o fi fost, le puseră la dispoziție toate facilitățile navei, chiar înainte ca ofițerii să-și dea osteneala de a transmite ordinul respectiv diverselor compartimente. Elicopterele de luptă Cobra însemnau acțiune și fiecare om de la bord știa că se aflau mult mai aproape de Vietnamul de Nord decît de cel de Sud. Speculațiile erau în floare, dar nu exagerate. Primiseră la bord o echipă de spioni, apoi infanteriști marini, acum elicoptere de luptă și altele urmau să aterizeze după-amiază. Membrilor corpului medical al Forțelor Navale aflați la bord li se ordonase să pregătească spațiile de spitalizare pentru nou-veniți.

— O să lansăm un raid peste ticăloșii ăia, îi semnală șefului său un ajutor de boțman gradul trei.

— Nu bate toba, mîrîi ca răspuns veteranul de douăzeci și opt de ani.

— Cui dracu' să-i spun, șefu'? Hei, omule, fac și eu parte din asta, OK?

Unde e Marina mea de altădată? se întrebă veteranul de la Golful Leyte.

— Tu, tu și tu, strigă tînărul ajutor de boțman, arătîndu-i pe niște proaspeți marinari. Hai să-i dăm drumul la o verificare tehnică.

Puntea de zbor fu inspectată în amănunțime, căutîndu-se orice obiect care ar fi putut fi absorbit în priza de aer a unui motor. Se întoarse din nou spre boțman.

— Dacă ne permiteți.

— Continuați.

Absolvenți de liceu, îi catalogă boțmanul, *care evită recrutarea.*

— Iar dacă văd pe careva fumînd, îi mai fac o gaură-n cur, le promise el puștanilor.

Dar adevărata acțiune avea loc la nivelul ofițerilor.

— Multă muncă de rutină, le spuse vizitatorilor ofițerul de contrainformații.

— În ultimul timp am lucrat la sistemele lor de telefoane, explică Podulski. Vor fi obligați să folosească mai mult radioul.

— Inteligent, aprobă Kelly. Trafic dinspre obiectiv?

— Puțin, iar în cel din noaptea trecută unul a fost în rusește.

— Asta-i indicația pe care-o așteptam, îl întrerupse amiralul. Există un singur motiv pentru care un rus să se afle la SENDER GREEN. Sper că-l aranjăm pe puiul ăsta de lele.

— Domnule, dacă-i acolo, e aranjat, promise Albie cu un zîmbet.

Comportamentele se schimbară din nou. Acum erau odihniți și se apropiau de obiectiv, iar gîndurile nu mai rumegau spaima abstractă, ci se focalizau asupra realităților problemei. Încrederea revenise, dospită cu precauție și grijă — doar pentru asta se antrenaseră. Acum se gîndeau la lucrurile care aveau să meargă bine.

Sosise la bord și cel mai recent set de fotografii, luate de un RA-5 Vigilante care trecuse, la joasă înălțime, peste nu mai puțin de trei amplasamente de rachete SAM, camuflînd astfel interesul pentru locul acela neînsemnat și secret. Kelly ridică fotografiile mărite.

— Încă sînt oameni în turnurile de pază.

— Păzesc ceva, fu de acord Albie.

— Nu văd nici o schimbare, continuă Kelly. Doar un automobil. Nici un camion... nimic deosebit în imediata apropiere. Domnilor, mi se pare destul de normal.

— *Connie* își va menține poziția la patruzeci de mile în larg. Medicii vin astăzi. Echipa de comandă sosește mîine și poimîine.

Franks privi peste masă.

— Mă duc să fac cîteva bazine, îi anunță Kelly.

Caseta cu filmul nedevelopat se afla într-un seif din biroul unui șef de secție al rezidenței KGB din Washing-

ton, situat în clădirea Ambasadei Sovietice de pe 16th Street, doar la cîteva cvartale de Casa Albă. Volumul materialului recoltat de cei peste o sută de ofițeri bine antrenați însemna că nu toate informațiile care pătrundeau pe ușă erau prelucrate local, iar cele furnizate de căpitanul Egorov, care era încă un novice, nu treziseră suficient de tare interesul șefului de secție ca să le verifice. Caseta ajunse pînă la urmă într-un plic maroniu care fu sigilat cu ceară, iar apoi nimeri în incomodul sac de pînză al unui curier diplomatic care se îmbarcă într-un avion spre Paris, zburînd cu Air France la clasa întîi. Opt ore mai tîrziu, la Orly, curierul se grăbi să prindă un avion cu reacție al Aeroflotului spre Moscova, ceea ce avu drept urmare o plăcută discuție de trei ore și jumătate cu un ofițer KGB din serviciul de securitate, care era escorta lui oficială pentru această parte a călătoriei. În plus față de îndatoririle lui oficiale, curierul făcea un gheșeft bunicel cumpărînd cu ocazia călătoriilor lui în Vest diverse bunuri de consum. Articolul cel mai căutat pentru moment erau dresurile de damă, așa că două perechi trecură la escorta KGB.

La sosirea în Moscova și după ce trecu de controlul vamal, mașina care-l aștepta îl duse în oraș, unde prima oprire nu fu la Ministerul de Externe, ci la sediul KGB-ului din Piața Djerjinski, nr.2. Mai bine de jumătate din conținutul valizei diplomatice, ceea ce includea și cea mai mare parte din pachetele plate cu dresuri, fu lăsată acolo. Peste două ore, curierul era în apartament, cu o sticlă de votcă în față, gata pentru picul de somn de care avea atîta nevoie.

Caseta ateriză pe biroul unui maior KGB. Eticheta de identificare îi spuse acestuia cine din forța lui de teren era la originea ei și ofițerul completă un formular, apoi chemă un subordonat care s-o transmită laboratorului foto pentru developare. Laboratorul, deși de dimensiuni mari, era destul de ocupat în ziua aceea și trebuia să aștepte o zi sau două, îi raportă locotenentul la întoarcere. Maiorul dădu din cap. Deși un promițător ofițer de teren, Egorov era încă nou și de-abia începea să închege o

relație cu un agent cu promițătoare legături cu legislativul, dar era de așteptat că va trece un timp pînă cînd CASSIUS va da la iveală ceva de mare importanță.

Raymond Brown părăsi Facultatea de Medicină a Universității din Pittsburgh luptîndu-se să nu tremure de furie după prima lui vizită la doctorul Bryant. De fapt, vizita decursese destul de bine. Doris explicase multe dintre evenimentele din ultimii trei ani cu o voce sinceră, chiar dacă fragilă, iar el îi ținuse tot timpul mîna ca s-o susțină, fizic și moral. Raymond Brown se învinovățea realmente pentru tot ce i se întîmplase fiicei lui. Dacă măcar și-ar fi controlat accesul de furie din noaptea aceea de vineri, cu atîta vreme în urmă — dar nu o făcuse. Răul fusese comis. Nu putea schimba lucrurile. Atunci fusese o altă persoană. Acum era mai bătrîn și mai înțelept și reuși să-și controleze furia, în drum spre mașină. Acest proces era în legătură cu viitorul, nu cu trecutul. Psihiatrul fusese foarte clar în privința asta. Era esențial să-i urmeze toate sfaturile.

Tată și fiică cinară la un restaurant liniștit — el nu învățase niciodată să gătească bine — și vorbiră despre vecini, despre ce făceau prietenii din copilărie ai lui Doris, într-un blînd exercițiu de acomodare. Raymond își păstră vocea scăzută, spunîndu-și că trebuia să zîmbească mult și s-o lase pe Doris să susțină cea mai mare parte a conversației. Din cînd în cînd, vocea ei se poticnea și privirea rănită îi reapărea. Era pentru el semnalul să schimbe subiectul, să spună ceva drăguț despre înfățișarea ei, poate să-i relateze o întîmplare de la atelier. Dar mai ales trebuia să fie puternic și ferm pentru ea. În timpul celor nouăzeci de minute ale ședinței cu doctorul aflase că lucrurile de care se temuse timp de trei ani se petrecuseră într-adevăr și știa cumva că alte lucruri, încă nerostite, erau și mai grave. Trebuia să folosească resurse încă nedescoperite pentru a-și stăpîni furia, dar fetița lui avea nevoie de el; ca de-o stîncă, își spuse. O stîncă enormă de care să se poată agăța, solidă ca dealurile pe care era construit orașul lui. Avea nevoie și de alte lucruri.

Trebuia să-l redescopere pe Dumnezeu. Doctorița fusese de acord cu el și Ray Brown va avea grijă, de data asta cu ajutorul paștorului, își promise el, privind ochii fetiței lui.

Era plăcut să fii din nou la lucru. Sandy își conducea iar activitatea pe etaj; absența ei de două săptămîni fusese motivată printr-o detașare propusă de către Sam Rosen, al cărui statut de responsabil de departament garanta acceptarea explicației fără întrebări. Pacienții postoperatorii erau obișnuita colecție de cazuri majore și minore. Echipa lui Sandy le organiza și asigura îngrijirea. Două dintre colegele ei îi puseră cîteva întrebări despre absența ei. Le răspunse că se ocupase de un proiect special de cercetare pentru doctorul Rosen și asta fu suficient, mai ales că pacienții care umpluseră saloanele nu prea le lăsau timp de conversație. Celelalte membre ale echipei de asistență remarcară că era ușor distrată. Din cînd în cînd, avea în ochi o privire distantă; gîndurile îi erau în altă parte, concentrate pe altceva. Nu se știa pe ce. Poate un bărbat, sperau ele, bucuroase de revenirea șefei echipei. Sandy se descurca mai bine decît oricare alta din serviciu în relațiile cu doctorii și, cu susținerea pe care i-o acorda profesorul Rosen, lucrurile intrau într-o rutină confortabilă.

— Deci, nu i-ai înlocuit încă pe Billy și Rick? întrebă Morello.

— E nevoie de timp, Eddie, răspunse Henry. Asta o să ne dea peste cap livrările.

— Ah, rahat! Oricum, procedura e prea complicată.

— Las-o moartă, Eddie, interveni Tony Piaggi. Henry a stabilit o rutină bună. E singura, și funcționează.

— Dar e prea complicată. Acum cine o să aibă grijă de Philadelphia? întrebă Morello.

— La asta lucram, îl asigură Tony.

— Nu trebuie decît să livrezi marfa și să aduni banii, pentru numele lui Dumnezeu! N-or să ia gîtul nimănui, doar tratăm cu oameni de afaceri, nu?

Nu cu negri de pe stradă, avu el bunul-simț să nu adauge. Oricum, partea aceasta a mesajului fu recepționată. *Iartă-mă, Henry.*

Piaggi reumplu paharele cu vin. Era un gest a cărui aroganță îl irită pe Morello.

— Fii atent, se stăpîni Morello, aplecîndu-se înainte. Am ajutat la încheierea tîrgului ăsta, de acord? Dacă nu eram eu, nu prea aveai șanse să pornești treaba cu Philadelphia.

— Care-i problema, Eddie?

— O să-ți asigur livrarea aia blestemată, în timp ce Henry își pune iar ordine în afaceri. Cît este de greu? Rahat, o fac curvele pentru tine!

Dă-te mare, își spuse Morello, *arată-le că ai ce trebuie.* La dracu', cel puțin o să le ia fața tipilor din Philadelphia și poate că ei vor face pentru el ce nu vrea să facă Tony. Mda.

— Ești sigur că vrei să-ți asumi riscul, Eddie? întrebă Henry, ascunzîndu-și zîmbetul.

Macaronarul ăsta era atît de previzibil.

— La dracu', da.

— OK, acceptă Tony, arătîndu-se impresionat. Dă telefon și aranjează lucrurile.

Henry avea dreptate, își spuse Piaggi. Fusese Eddie de la bun început și luase totul pe cont propriu. Ce nebunie. Ce ușor de rezolvat.

— Încă nimic, oftă Emmet Ryan, făcînd rezumatul cazului „Omul Invizibil". Toate probele astea... și nimic.

— Singura chestie care are vreun sens, Em, e că cineva încearcă o mutare.

Crimele nu încep și nu se opresc din senin. Trebuie să existe un motiv. În cele mai multe cazuri motivul poate fi greu de descoperit, chiar imposibil, dar o serie sistematică de crime comise cu precauție este o altă poveste. Erau doar două posibilități. Prima: cineva comisese un șir de omoruri pentru a-și masca adevărata țintă. Ținta asta trebuia să fie William Grayson, care dispăruse de pe fața pămîntului, probabil pentru a nu se mai întoarce vreodată viu și al cărui corp putea fi descoperit — sau nu — într-o bună zi. Cineva foarte furios dintr-un motiv oarecare, foarte precaut și foarte îndemînatic, iar acest cineva — „Omul Invizibil" — adusese lucrurile pînă aici și se oprise.

Cît era de probabil așa ceva? se întrebă Ryan. Răspunsul era imposibil de evaluat, dar secvența părea într-un fel mult prea arbitrară. O amploare exagerată pentru o singură țintă, aparent lipsită de importanță. Indiferent ce rol avusese Grayson, nu fusese șeful nici unei organizații, iar dacă crimele fuseseră o secvență planificată, pur și simplu moartea lui nu era un punct logic de oprire. Cel puțin, se încruntă Ryan, asta-i transmitea flerul. Învățase să aibă încredere în aceste simțăminte interioare nedefinite, așa cum fac toți polițiștii. Și totuși, crimele încetaseră. Încă trei plasatori muriseră în ultimele cîteva săptămîni; el și Douglas cercetaseră fiecare scenă a crimelor, doar ca să descopere că două fuseseră jafuri obișnuite, care se terminaseră prost, iar a treia o luptă pentru teritoriu pe care unul o pierduse și un altul o cîștigase. „Omul Invizibil“ dispăruse, sau cel puțin era inactiv, iar faptul acesta-i arunca în aer teoria care i se păruse explicația cea mai rezonabilă a crimelor, lăsîndu-i ceva mai puțin satisfăcător.

Într-un fel, cealaltă posibilitate era mai logică. Cineva făcuse o mutare împotriva unei bande de traficanți de droguri, încă nedescoperită de Mark Charon și detașamentul lui, eliminînd cîțiva distribuitori pentru a-i determina pe ceilalți să se subordoneze unui nou furnizor. În această variantă, William Grayson jucase un rol mai important în marea schemă a lucrurilor — și poate că mai existau una sau două crime încă nedescoperite, care eliminaseră conducerea acestei bande ipotetice. Un nou salt al imaginației îi șopti lui Ryan că banda lichidată de „Omul Invizibil“ era aceeași cu cea pe care o vînau de atîtea luni el și cu Douglas. Totul se aduna laolaltă într-un ghem, teoretic foarte ordonat.

Dar crimele sînt rareori atît de explicite. Crima reală nu este ca un serial polițist la televiziune. Niciodată nu descoperi totul. Cînd știi cine, este posibil să nu afli niciodată de ce, cel puțin nu într-un mod care să te satisfacă pe deplin, iar problema aplicării teoriilor la actul real al morții era că personajele nu se potriveau prea grozav teo-

riilor. Mai mult, dacă acest model al evenimentelor din ultima lună era corect, aceasta însemna că un individ cu o capacitate ridicată de organizare, fără milă și mortal de eficient, punea acum la punct o întreprindere criminală în orașul lui Ryan, iar asta nu era chiar o veste bună.

— Tom, nu pot să cred.

— Păi, dacă e comandoul tău, de ce s-a oprit? întrebă Douglas.

— Îmi amintesc bine? Nu ești tu tipul care a avut ideea asta?

— Mda, și?

— Sergent, nu-ți ajuți prea mult locotenentul.

— Avem un weekend plăcut în care să ne gîndim. Eu personal am de gînd să tund iarba, să prind partida de fotbal de duminică și să pretind că sînt doar un cetățean obișnuit. Prietenul nostru s-a dus, Em. Nu știu unde, dar ar putea la fel de bine să fie în cealaltă emisferă. Cea mai bună ipoteză e că a fost cineva din afara orașului care a venit aici pentru o treabă, a făcut-o și acum a plecat.

— Așteaptă o clipă!

Asta era o teorie cu totul nouă, un asasin plătit, ieșit de-a dreptul din filme... deși, tipii ăștia pur și simplu nu există. Dar Douglas ieși din birou, retezînd șansa unei discuții care ar fi putut să demonstreze că fiecare din detectivi greșea pe jumătate și avea pe jumătate dreptate.

Antrenamentul cu armament începu sub ochii atenți ai echipei de comandă, plus marinarii care găsiseră o scuză pentru a veni la pupa. Infanteriștii marini își spuneau că ultimii sosiți — cei doi amirali și scîrba de la CIA — probabil că suferiseră din cauza diferenței de fus orar la fel de mult ca și ei, fără să știe că Maxwell, Greer și Ritter zburaseră cea mai mare parte a drumului cu un transport VIP, traversînd Pacificul fără probleme, cu băuturi și fotolii confortabile.

Gunoiul se arunca peste bord în timp ce nava se deplasa maiestuos cu cinci mile pe oră. Infanteriștii marini

perforară diverse blocuri de lemn și saci de hîrtie într-un exercițiu care avea mai mult rolul de subiect de distracție pentru echipaj decît o valoare reală de antrenament. Kelly, la rîndul lui, își controlă arma CAR-015, plesnind ținta cu rafale de cîte două-trei focuri. Cînd se termină, oamenii își asigurară armele și se îndreptară înapoi spre cantonamentul lor. Un maistru principal îl opri pe Kelly cînd acesta tocmai reintra în suprastructură.

— Tu ești tipul care pleacă singur?

— N-ar trebui să știi asta.

Mecanicul chicoti.

— Urmează-mă, domnule.

Se îndreptară spre prova, îndepărtîndu-se de detașamentul de infanteriști marini, și se treziră în impresionantul atelier mecanic al lui *Odgen*. Era necesar să fie impresionant, pentru că fusese proiectat nu doar pentru a deservi nava, dar și necesitățile oricărui echipament mobil îmbarcat la bord. Pe unul din bancurile de lucru, Kelly văzu sania submarină pe care urma să o folosească pentru a urca pe rîu.

— Am avut asta la bord de la San Diego, domnule. Electricianul nostru șef și cu mine ne-am jucat puțin cu ea. Am demontat-o complet, am curățat toate componentele, am verificat bateriile — apropo, sînt bune. Are garnituri noi, așa că ar trebui să nu pătrundă apa. Am și încercat-o pe puntea-bazin. Garanția îi dă cinci ore. Deacon și cu mine am lucrat la chestia asta. Acum e bună pentru șapte, îl asigură maistrul cu o mîndrie ascunsă. M-am gîndit c-ar putea fi util.

Va fi, șefule. Mulțumesc.

— Acum, să vedem arma asta.

După un moment de ezitare, Kelly i-o înmînă și maistrul începu să o demonteze. În cincisprezece secunde era bucățele, dar mecanicul nu se opri aici.

Oprește-te! izbucni Kelly, cînd fu demontat ansamblul cătării.

E prea zgomotoasă, domnule. Te duci singur, nu-i așa?

— Da, aşa este.

Mecanicul nici măcar nu-şi ridică privirea.

— Vrei să fac copilaşul ăsta să tacă sau vrei să-ţi faci reclamă?

— Nu poţi să faci asta cu o puşcă.

— Ce vorbeşti? Cît de departe crezi că va trebui să tragi?

— Nu mai mult de o sută de metri, probabil mai puţin. La dracu', nici măcar nu vreau s-o folosesc.

— Pentru că face gălăgie, nu-i aşa?

Maistrul zîmbi.

— Vrei să te uiţi la ce fac, domnule? O să-nveţi ceva.

Maistrul duse ţeava la o bormaşină. Burghiul potrivit era deja instalat şi, sub ochii atenţi ai lui Kelly şi ai altor doi subofiţeri, perforă o serie de găuri în primii cincisprezece centimetri ai tijei de oţel.

— Ce-i drept, nu poţi face un glonţ supersonic complet silenţios, dar ce poţi face este să captezi tot gazul şi asta va ajuta în mod sigur.

— Chiar şi pentru un cartuş cu putere mare de pătrundere?

— Gonzo, eşti gata?

— Da, şefule, răspunse un maistru clasa a doua pe nume Gonzales.

Ţeava ajunse la strungul care tăie un filet puţin adînc, dar pe o lungime substanţială a ţevii.

— Am făcut deja chestia asta.

Maistrul ridică un amortizor asemănător cu o cutie de conserve, avînd şapte centimetri şi jumătate în diametru şi treizeci şi cinci de centimetri lungime. Se înşuruba frumos la capătul ţevii. Un gol în cutie permitea reataşarea cătării care fixa, în acelaşi timp, definitiv amortizorul la locul lui.

— Cît ai lucrat la chestia asta?

— Trei zile, domnule. Cînd m-am uitat la armele pe care le-am îmbarcat, n-a fost greu să-mi închipui ce ţi-ar trebui şi aveam timp liber. Aşa că m-am jucat un pic.

— Dar cum dracu' ai ştiut că o să merg...

— Schimbăm mesaje cu un submarin. E chiar aşa de greu să-ţi imaginezi ce se petrece?

— Cum ai aflat? întrebă Kelly, ştiind deja care era răspunsul.

— Ai cunoscut vreo navă care să aibă încredere? Căpitanul are o ordonanţă. Ordonanţele vorbesc, explică mecanicul, încheind procesul de reasamblare. Face arma cam cu cincisprezece mai lungă, sper că nu te deranjează.

Kelly duse carabina la umăr. Echilibrul era de fapt chiar mai bun. Prefera o armă cu ţeava mai grea, pentru că o putea controla mai bine.

— Foarte frumos.

Bineînţeles, trebuia s-o încerce. Kelly şi maistrul se îndreptară spre pupa. În drum, mecanicul luă de pe jos o cutie de lemn. Pe puntea de extremă pupa Kelly introduse un încărcător plin în carabină. Şeful aruncă cutia de lemn în apă şi se retrase. Kelly duse arma la umăr şi trase primul foc.

Poc. O clipă mai tîrziu ajunse la ei zgomotul glonţului lovind lemnul, realmente ceva mai puternic decît zgomotul împuşcăturii. Auzise clar şi zgomotul închizătorului. Şeful mecanic făcuse pentru o carabină de mare putere ceea ce Kelly realizase pentru un pistol de calibrul 22. Meşteşugarul de mare clasă zîmbi blînd.

— Singura parte dificilă este să te asiguri că rămîne suficient gaz pentru a acţiona închizătorul. Încearcă focul automat, domnule.

Kelly făcu ce i se ceruse, trăgînd o rafală de şase gloanţe. Încă suna a tir cu armă, dar zgomotul real era redus cu cel puţin nouăzeci şi cinci la sută şi asta însemna că nimeni nu putea să-l audă la o distanţă mai mare de vreo două sute de metri — nu de peste o mie, cum se întîmpla cu o puşcă normală.

— Bună treabă, şefule.

— Indiferent ce urmăreşti, domnule, să ai grijă, auzi? sugeră şeful, îndepărtîndu-se fără nici un alt cuvînt.

— Cred şi eu, se adresă Kelly apei.

Înălță ceva mai mult arma și goli încărcătorul în lemn, înainte ca acesta să se îndepărteze prea mult. Gloanțele transformară cutia de lemn în așchii, în acompaniamentul unor mici fîntîni țîșnitoare, albe, de apă de mare.

Ești pregătit, John.

Cîteva minute mai tîrziu află că la fel era și vremea. Probabil că cel mai sofisticat serviciu de prognoză meteorologică din lume era la dispoziția lor pentru a sprijini operațiunile aeriene deasupra Vietnamului — deși nu se putea spune că piloții îl apreciau cu adevărat sau că-și dădeau seama de asta. Meteorologul-șef venise cu amiralii de pe *Constellation*. Își plimbă mîinile peste o hartă cu izobare și cea mai recentă fotografie din satelit.

— Aversele încep mîine și ne putem aștepta la ploi intermitente pentru următoarele patru zile. Vor fi și unele destul de puternice. Va continua așa pînă cînd zona asta de joasă presiune care se mișcă lent se va deplasa spre nord, deasupra Chinei, îi asigură ofițerul meteorolog.

Toți ofițerii erau acolo. Cele patru echipaje de zbor repartizate misiunii evaluau cu seriozitate noutățile. Să zbori pe un elicopter în condiții meteorologice nefavorabile nu era chiar o distracție și nici unui aviator nu-i plăcea ideea vizibilității reduse. Dar ploaia va înăbuși și zgomotul motoarelor, iar vizibilitatea redusă prezenta și avantaje. Riscul principal care-i îngrijora erau tunurile antiaeriene de calibru mic. Acestea aveau sisteme de ochire optice, și orice îi împiedica pe servanți să vadă și să audă aparatul le era de ajutor.

— Viteza maximă a vîntului? întrebă pilotul unui Cobra.

— În cel mai rău caz, rafale de treizeci și cinci sau patruzeci de noduri. O să zdruncine un pic în gabie, domnule.

— Radarul nostru principal de căutare este destul de bun pentru supravegherea vremii. Vă putem dirija pentru a ocoli partea cea mai proastă, se oferi căpitanul Franks.

Piloții aprobară în tăcere.

— Domnule Clark? întrebă amiralul Greer.

— Ploaia mă avantajează. Singurul mod în care mă pot depista în faza de pătrundere sînt bulele pe care le voi lăsa pe suprafața rîului. Ploaia le va sparge. Asta înseamnă că, dacă va fi nevoie, mă pot deplasa în timpul zilei.

Kelly făcu o pauză, conștient că orice continuare semnifica angajamentul final.

— *Skate* e pregătit pentru mine?

— Oricînd spunem noi, răspunse Maxwell.

— Atunci, în ce mă privește, putem da startul misiunii, domnule.

Kelly simți cum i se răcește pielea. Părea să se contracte în jurul întregului său corp, făcîndu-l să pară mai mic. Dar o spusese, oricum.

Ochii se întoarseră spre căpitanul Albie din Corpul de Infanterie Marină al Statelor Unite. Un viceamiral, doi contraamirali și un ofițer superior CIA se bazau acum pe acest tînăr infanterist marin pentru a lua decizia finală. El va conduce forța principală de atac. A lui era responsabilitatea finală a operațiunii. Tînărului căpitan i se părea, într-adevăr, foarte ciudat că șapte stele mari așteptau ca el să spună „start", dar viețile a douăzeci și cinci de infanteriști marini și poate alte douăzeci de vieți depindeau de judecata lui. Era misiunea lui, el conducea atacul și trebuia să fie bine încă de prima dată. Privi spre Kelly și zîmbi:

— Domnule Clark, să fii foarte atent. Cred că e timpul să înoți. Misiunea are undă verde.

Nu există nici o manifestare de bucurie. De fapt, fiecare om din jurul mesei își plecă privirile spre hărți, încercînd să convertească cerneala bidimensională de pe hîrtie în realitate tridimensională. Apoi ochii se ridicară aproape simultan și fiecare pereche citi în toate celelalte. Maxwell vorbi primul, adresîndu-se unuia dintre echipajele elicopterelor:

- Cred c-ar fi bine să vă încălziți elicopterul. Căpitane Franks, vrei să transmiți mesajul la *Skate?*

Două *da, domnule comandant* vioaie îi răspunseră și bărbații se ridicară și părăsiră cabina.

Era puțin cam tîrziu pentru o pauză prudentă, își puse Kelly. Își îndepărtă teama cît putu mai bine și începu

să-și concentreze gîndurile asupra celor douăzeci de oameni. Părea atît de ciudat să-și riște viața pentru niște oameni pe care nu-i întîlnise, dar nu era mai puțin adevărat că nu se punea problema ca o asemenea decizie să fie rațională. Tatăl lui o făcuse tot timpul și-și pierduse viața în salvarea reușită a doi copii. *Dacă pot fi mîndru de tatăl meu*, își spuse el, *atunci în acest mod îl pot onora cel mai bine.*

Poți s-o faci, omule. Știi cum. Simțea cum hotărîrea îi era acceptată de fiecare fibră a ființei lui. Toate deciziile erau luate. Acum era dedicat acțiunii. Fața lui Kelly luă o expresie dură. Pericolele nu mai erau lucruri de care să te temi, ci lucruri pe care să le înfrunți. Și să le învingi.

Maxwell înțelese. Văzuse aceeași expresie în camerele de pregătire de pe portavioane — camarazi piloți trecînd prin pregătirile mintale necesare înainte de a arunca zarurile. Amiralul își reaminti cum reacționase și el, felul în care i se încordau mușchii, cum vederea devenea dintr-o dată deosebit de pătrunzătoare. Primul care pleacă, ultimul care se întoarce, așa cum fuseseră deseori misiunile lui, zburînd pe aparatul F6F Hellcat pentru a elimina avioanele de vînătoare și apoi pentru a acoperi avioanele de asalt pe tot drumul spre casă. *Al doilea fiu al meu,* își spuse deodată Dutch, *la fel de curajos ca Sonny și la fel de inteligent.* Dar pe Sonny nu-l trimisese niciodată chiar el să înfrunte pericolul, iar Dutch era mult mai bătrîn decît fusese la Okinawa. Pericolul repartizat altora era cumva mai mare decît cel pe care ți-l asumai. Dar așa trebuia să fie și Maxwell știa că John Kelly avea încredere în el, așa cum și el, la timpul lui, avusese încredere în Pete Mitscher. Povara asta era una grea, cu atît mai mult cu cît trebuia să privească în ochii celui pe care-l trimitea singur în teritoriul inamic. Kelly îi prinse privirea lui Maxwell și fața lui se schimbă într-un zîmbet plin de înțeles.

— Nu vă faceți griji, domnule.

Ieși din compartiment și plecă să-și împacheteze echipamentul.

— Știi, Dutch — amiralul Podulski își aprinse o țigară — l-am fi putut folosi pe flăcăul ăsta acum cîțiva ani. Cred c-ar fi corespuns de minune.

Era mai mult decît „cîțiva" ani, dar lui Maxwell îi era clară semnificația declarației. Fuseseră și ei odată tineri războinici, dar acum era timpul noii generații.

— Cas, sper că o să fie atent.

— O să fie. Așa cum am fost și noi.

Bărbații care pregătiseră sania submarină o duseră pînă la puntea de zbor. Cînd Kelly ieși pe ușa etanșă, elicopterul era deja acolo și își încălzea motorul, rotorul cu cinci pale învîrtindu-se în întunericul difuz care vestea răsăritul. Înainte de a ieși pe punte, inspiră adînc. Nu beneficiase niciodată de un asemenea public. Erau acolo Irvin împreună cu alți trei subofițeri cu vechime din infanteria marină, Albie, amiralii și tipul ăla, Ritter, pilotîndu-l de parc-ar fi fost o afurisită de Miss America sau ceva de genul ăsta. Dar cei care se apropiară de el fură cei doi maiștri din infanteria marină.

— Bateriile sînt complet încărcate. Echipamentul tău este în container. Este etanș, deci n-o să ai probleme, domnule. Carabina este încărcată cu un cartuș pe țeavă, în cazul în care ai vreo nevoie urgentă, iar siguranța este pusă. Baterii noi la toate radiourile și două seturi de rezervă. Dacă mai e ceva de făcut, nu știu ce-ar putea fi, strigă șeful mecanic, acoperind zgomotul motorului elicopterului.

— Mi se pare în regulă! răcni Kelly.

— Baftă, domnule Clark!

— Ne vedem în curînd... și mulțumesc!

Kelly dădu mîna cu cei doi maiștri, apoi se duse să-l vadă pe căpitanul Franks. Pentru efect comic, luă poziția de drepți și salută.

— Permiteți să părăsesc nava, domnule.

Căpitanul Franks îi întoarse salutul.

— Permisiune acordată, domnule.

Apoi Kelly îi privi pe toți ceilalți. *Primul care pleacă, ultimul care se întoarce*. O jumătate de zîmbet și o înclinare a capului erau pentru moment gesturi suficiente și în clipa aceea ei își împrumutară curajul de la el.

Marele elicopter de salvare Sikorski se înălță cîteva zeci de centimetri. Un membru al echipajului fixă sania pe burta elicopterului, iar apoi aceasta se îndreptă spre pupa, îndepărtîndu-se de turbulența stîrnită pe suprastructura lui *Odgen,* zburînd în întuneric fără girofaruri și dispărînd în cîteva secunde.

USS *Skate* era un submarin demodat, modificat și dezvoltat din prima navă nucleară, USS *Nautilus*. Coca lui era modelată aproape la fel ca a unei nave adevărate și nu în formă de balenă, ceea ce o făcea relativ înceată în imersie, dar cele două elice îi acordau o manevrabilitate sporită, mai ales în ape puțin adînci. Ani de zile *Skate* deținuse misiunea de navă de spionaj de coastă, furișîndu-se aproape de țărmul vietnamez și înălțînd antene-baston pentru a spiona emisiile radar și ale altor echipamente electronice. De asemenea, debarcase mai mulți înotători pe plajă. Inclusiv pe Kelly acum cîțiva ani, deși la bord nu exista nici măcar un singur membru al echipajului care să-și amintească de el. Îl văzu la suprafață, o umbră neagră mai întunecată decît apa pe care lucea, sub lumina pătrarului de lună în descreștere, pe cale de a fi ascuns de nori. Pilotul elicopterului lăsă mai întîi sania pe puntea prova a lui *Skate,* unde echipajul submarinului o asigură. Apoi Kelly și echipamentul lui personal fură coborîți cu scripetele. Un minut mai tîrziu, se afla în cabina de comandă a submarinului.

— Bun venit la bord, îi ură comandorul Silvio Estevez, anticipînd prima lui misiune de debarcare a unui înotător.

Nu-și terminase încă primul an în calitate de comandant.

— Mulțumesc, domnule. Cît avem pînă la plajă?

— Șase ore, plus timpul necesar pentru o supraveghere cu periscopul. Cafea? Mîncare?

— Ce-ați spune de un pat, domnule?

— E o cușetă liberă în cabina secundului. Vom avea grijă să nu fiți deranjat.

Ceea ce era un tratament mai bun decît cel acordat tehnicienilor de la Agenția Națională de Securitate aflați la bord.

Kelly se îndreptă către prova, spre ultimul somn adevărat din următoarele trei zile — dacă lucrurile mergeau după plan. Adormise deja, înainte ca submarinul să plonjeze sub apele Mării Chinei de Sud.

— Interesant, comentă maiorul.

Lăsă să cadă traducerea pe biroul superiorului său direct, un alt maior, dar care se afla pe lista cu propuneri pentru gradul de locotenent-colonel.

— Am auzit de locul acesta. GRU dirijează acțiunea — sau încearcă să o facă, vreau să spun. Aliații și frații noștri socialiști nu cooperează prea bine. Deci, americanii au aflat în sfîrșit de el, nu?

— Citește în continuare, Iuri Petrovici, sugeră bărbatul mai tînăr.

— Așa e!

Își ridică privirea.

— De fapt, cine-i tipul ăsta, CASSIUS?

Iuri mai văzuse numele, atașat unei mari cantități de informații minore primite prin diverse surse din cadrul stîngii americane.

— Glazov a făcut recrutarea finală cu puțin timp în urmă.

Maiorul continuă să dea explicații un minut sau două.

— Ei, atunci o să i-o trimit lui. Sînt surprins că Gheorghi Borisovici nu se ocupă personal de caz.

— Cred că acum o s-o facă, Iuri.

Știau că ceva rău era pe cale să se petreacă. Vietnamul de Nord avea o mulțime de radare de supraveghere dispuse de-a lungul coastei. Scopul lor principal consta în semnalarea promptă a raidurilor avioanelor de pe portavioanele americane care navigau în zona pe care americanii

o botezaseră Yankee Station și căreia nord-vietnamezii îi spuneau cu totul altfel. Radarele de supraveghere erau bruiate frecvent, dar fără o eficiență deosebită. De data asta, bruiajul era atît de puternic, încît transforma ecranul de fabricație rusească într-o masă de un alb pur. Operatorii se aplecară mai mult asupra lor, căutînd puncte deosebit de strălucitoare, care ar fi putut semnifica ținte reale printre zgomotele bruiajului.

— Navă! anunță o voce în centrul operațional. Navă la orizont.

Era încă un caz în care ochiul omenesc depășise performanțele radarului.

Dacă fuseseră atît de tîmpiți încît să-și amplaseze radarele și tunurile pe crestele dealurilor, asta nu era în grija lui. Ochitorul principal se afla în „Spot 1“, turnul de conducere a tirului din prova, care alcătuia partea cea mai grațioasă a profilului navei. Ochii lui erau lipiți de ocularele telemetrului cu baza lungă, proiectat spre sfîrșitul anilor '30 și care încă era una din cele mai bune piese de echipament optic pe care America le produsese vreodată. Mîna lui mîngîie o rotiță care acționă similar cu mecanismul de focalizare al unui aparat de fotografiat, suprapunînd o imagine dublă. Focarul lui era antena radar a cărei structură de metal, acum neprotejată cu plasa de camuflaj, constituia un punct de ochire aproape perfect.

— Ochit!

Ochitorul 2C, aflat lîngă el, conectă microfonul și citi numerele de pe cadran:

— Distanță Unu-Cinci-Doi-Cinci-Zero.

În postul central de control al tirului, la treizeci de metri sub „Spot 1“, calculatoarele mecanice acceptară datele, comandînd înălțătoarele celor opt tunuri ale crucișătorului. Ce se întîmplă mai departe fu destul de simplu. Deja încărcate, tunurile se rotiră, plasîndu-se pe unghiul de înălțător corect pe care, cu o generație înainte, o droaie de tinere femei — acum bunici — îl estimaseră

cu ajutorul calculatoarelor mecanice. Viteza şi cursul crucişătorului erau deja stabilite pe calculator şi, pentru că trăgeau asupra unei ţinte staţionare, fusese programat un vector de viteză identic pentru derivă, dar de semn contrar. În felul acesta tunurile rămîneau automat fixate pe ţintă.

— Începeţi tragerea, comandă ofiţerul de artilerie.

Un marinar tînăr închise comutatorul de tir şi USS *Newport News* fu scuturat de prima salvă a zilei.

— Azimut OK, scurtă cu... o sută de metri..., spuse calm ochitorul-şef, urmărind cu telemetrul care mărea de douăzeci de ori ţîşniturile de pămînt.

— Înălţător, o sută! transmise ajutorul şi următoarea salvă plecă tunînd, cincisprezece secunde mai tîrziu.

Nu ştia că prima salvă dărîmase din întîmplare buncărul de comandă al complexului de radare. A doua salvă se arcui prin aer.

— Asta e, şopti ochitorul-şef.

Aşa şi fu. Trei din cele opt proiectile aterizară pe o rază de cincizeci de metri în jurul antenei radar şi o sfărîmară.

— Lovit, confirmă ochitorul la microfonul lui personal, aşteptînd să se împrăştie praful. Ţintă distrusă.

— Bate oricînd un avion, se împăună căpitanul, urmărind acţiunea de la comandă.

Cu douăzeci şi cinci de ani mai devreme fusese un tînăr ofiţer artilerist pe USS *Mississippi* şi învăţase bombardamentul la ţărm pe ţinte reale în Pacificul de Vest, aşa cum o făcuse şi valorosul lui ochitor-şef din „Spot 1". Cu siguranţă că această acţiune va fi ultimul moment de glorie pentru adevăratele crucişătoare ale Forţelor Navale şi comandantul era hotărît să fie unul răsunător.

O clipă mai tîrziu, cîteva ţîşnituri de apă apărură la distanţa de circa o mie de metri. Erau provocate de tunurile de 130 mm cu ţeavă lungă pe care le folosea armata nord-vietnameză, dar care nu reuşeau decît să-i plictisească pe cei din Forţele Navale. Le va aranja înainte de a se concentra asupra amplasamentelor de baterii triplu-A.

— Contrabaterie! îi anunță comandantul pe cei din postul central de control al focului.

— Da, domnule comandant, sîntem pe ea.

Un minut mai tîrziu, *Newport News* își deplasă focul, tunurile ei cu tir rapid căutînd și descoperind cele șase tunuri de 130 care ar fi trebuit să ținteascä mai bine.

Căpitanul știa că era o diversiune. Trebuia să fie. Ceva se petrecea în altă parte. Nu știa ce, dar trebuia să fie ceva important ca să i se permită lui și crucișătorului său să apară pe linia de tir, la nord de zona demilitarizată. Nu că l-ar fi deranjat, își spuse comandantul, simțind cum nava se cutremură din nou. Treizeci de secunde mai tîrziu, un nor portocaliu, într-o rapidă expansiune, anunță decesul bateriei de artilerie.

— Am observat explozii secundare, anunță comandantul.

Echipajul din comandă chiui scurt, apoi se întoarse la treabă.

— Poftim.

Căpitanul Mason îi făcu loc la periscop.

— Destul de aproape.

Kelly avu nevoie doar de o privire ca să-și dea aseama că Esteves era un cowboy. *Skate* smulgea scoici litofage de pe stînci. Periscopul de-abia se ridica deasupra suprafeței și apa clipocea pe jumătatea inferioară a obiectivului.

— Presupun că va merge.

— Plouă țeapăn deasupra, îl atenționă Esteves.

— Țeapăn este bine spus.

Kelly își termină cafeaua, cea adevărată care se bea în Marină, cu sare în ea.

— Am să mă folosesc de ploaie.

— Chiar acum?

— Da, domnule. Numai dacă nu intenționați să vă apropiați mai mult, zise el cu un rînjet provocator.

— Din nefericire, nu avem roți pe fund, altfel aș încerca.

Esteves îl invită spre prova.

— Despre ce-i vorba? De obicei sînt la curent.

— Domnule, nu pot să vă spun. Totuși, vă asigur că dac-o să meargă, veți afla...

Asta trebuia să-i ajungă și Esteves înțelese.

Deși apele erau calde, Kelly trebuia totuși să fie îngrijorat de problema frigului. Opt ore într-o apă cu doar o mică diferență de temperatură puteau să-i scurgă energia din corp ca dintr-o baterie scurtcircuitată. Își făcu loc într-un costum de scufundare din neopren verde și negru, adăugînd o cantitate dublă de greutăți la centură. Singur în salonul secundului, făcuse o ultimă pauză liniștită, implorînd ajutorul Domnului nu pentru el, ci pentru oamenii pe care încerca să-i salveze. Părea un lucru ciudat să se roage, își spuse Kelly, după tot ce făcuse atît de recent și, totuși, atît de demult, dar își făcu timp să cerșească iertare pentru orice rău pe care l-ar fi făcut, întrebîndu-se încă dacă păcătuise sau nu. Era momentul potrivit pentru acest fel de reflecție, dar numai pentru una de scurtă durată. Poate că Dumnezeu îl va ajuta să-l salveze pe colonelul Zacharias, dar și el trebuia să-și joace rolul. Ultimul gînd al lui Kelly, înainte de a părăsi salonul, se îndreptă spre fotografia unui american singuratic pe cale de a fi ciomăgit din spate de un mic ticălos din armata nord-vietnameză. Era timpul să se pună capăt acestei situații, își spuse el, deschizînd ușa.

— Sasul de salvare e pe-aici, îl anunță Esteves.

Kelly se cățără pe scară, urmat de Esteves și șase sau șapte alți marinari de pe *Skate*.

— Aveți grijă să aflăm ce s-a întîmplat, îi recomandă căpitanul, ferecînd chiar el tambuchiul.

— Cu siguranță voi încerca, răspunse Kelly, în momentul cînd garnitura de metal se fixă la locul ei.

Îl aștepta un aparat de respirat subacvatic. Verificîndu-l încă o dată chiar el, Kelly văzu că manometrele indicau că era plin. Ridică receptorul etanș.

— Aici Clark. Sînt în sas, gata de plecare.

— Sonarul nu raportează nimic la suprafață, cu excepția ploii îndesate. Observarea vizuală este negativă. *Vaya con dios,* Señor Clark.

— *Gracias,* răspunse Clark chicotind.

Puse la loc receptorul și deschise valva de inundare. Apa pătrunse pe fundul compartimentului și presiunea aerului se schimbă brusc în spațiul strîmt.

Kelly își verifică ceasul. Era opt și șaisprezece cînd deschise tambuchiul și se săltă pe puntea prova inundată a lui USS *Skate*. Folosi o lanternă pentru a ilumina sania submarină. Era fixată în patru puncte și, înainte de a o elibera, o fixă de centură cu o coardă de siguranță. Nu putea risca s-o descopere îndepărtîndu-se fără el. Batimetrul indica cincisprezece metri. Submarinul era în ape periculos de puțin adînci și, cu cît se îndepărta mai repede, cu atît echipajul lui va fi mai repede în siguranță. Eliberînd sania, împinse comutatorul de putere și două propulsoare tunelate începură să se rotească lent. Bine. Kelly își trase cuțitul din centură și lovi cu el în punte de două ori, apoi ajustă profundoarele saniei și se îndepărtă pe un curs compas de trei-zero-opt.

Acum nu mai există întoarcere, își spuse Kelly. Dar pentru el rareori exista.

28

Primul care pleacă

Era mai bine că nu putea să miroasă apa. Cel puțin, nu la început. Puține lucruri pot fi atît de deprimante și dezorientante ca înotul subacvatic în timpul nopții. Din fericire, cei care proiectaseră sania erau și ei scufundători și știau asta. Sania era puțin mai lungă decît înălțimea lui Kelly. Era de fapt o torpilă modificată, cu anexe, care-i permiteau unui om să o dirijeze și să-i controleze viteza, transformînd-o într-un minisubmarin, deși semăna mai mult cu un avion desenat de un copil. „Aripile" — de fapt profundoarele — erau controlate manual. Avea un batimetru și un indicator unghiular sus/jos, împreună cu un indicator de încărcare a bateriilor și vitalul compas magnetic. Motorul electric și bateriile fuseseră proiectate inițial pentru a propulsa cu mare viteză obiectul prin apă, la o distanță de peste zece mii de metri. La viteze scăzute putea merge mult mai departe. În cazul acesta avea o rezistență de cinci-șase ore la cinci noduri — sau chiar mai mult, dacă meseriașii de pe *Ogden* aveau dreptate.

Era ciudat, ca și cum ar fi zburat într-un C-141. Huruitul propulsoarelor gemene nu putea fi auzit de la mare distanță, dar Kelly se afla doar la doi metri de ele; bîzîitul constant îl făcea deja să se strîmbe sub masca de scafandru. În parte era vina cafelei pe care o băuse. Simțurile lui trebuiau să rămînă treze și avea în el destulă cofeină pentru a anima un cadavru. Atîtea lucruri la care să te gîndești. Pe rîu circulau o mulțime de șalupe și bărci. Transportînd muniție de la un mal la celălalt pentru bate-

riile triplu-A sau poate pilotate de adolescenți vietnamezi, care traversau rîul pentru a-și vedea prietenele. Ciocnirea cu una din ele putea fi fatală, într-unul din mai multe feluri care difereau doar prin rapiditate, nu și prin rezultatul final. În mod pervers, vizibilitatea era aproape zero și astfel, Kelly trebuia să accepte că nu va avea mai mult de două-trei secunde pentru a evita un obstacol. Se menținuse în mijlocul șenalului cît putuse mai bine. Încetinea la fiecare treizeci de minute și-și ridica capul deasupra apei, pentru a-și evalua poziția. Atît cît putea să vadă, nu exista nici un fel de activitate. Țara asta nu mai avea cine știe ce centrale electrice și, fără lumina la care să citească sau să asculte radiourile, viața oamenilor obișnuiți era la fel de primitivă pe cît era de abrutizantă pentru inamicii lor. Totul era oarecum trist. Kelly nu credea că poporul vietnamez era mai dedicat din naștere războiului decît oricare altă nație, dar aici se desfășura un război, iar comportarea lor, așa cum văzuse, nu era chiar exemplară. Își fixă poziția și se scufundă iar, avînd grijă să nu depășească trei metri. Auzise de cazul unui scufundător care murise în timpul unei ascensiuni prea rapide, după ce fusese presurizat cîteva ore la patru metri și jumătate și n-avea nici un chef să pățească la fel.

Timpul trecea foarte greu. Din cînd în cînd, norii de deasupra se subțiau și lumina pătrarului de lună contura picăturile de ploaie pe suprafața rîului, fragile cercuri negre extinzîndu-se și dispărînd de pe ecranul de un albastru fantomatic aflat la trei metri deasupra capului său. Apoi norii se îngroșară din nou și tot ce văzu era un tavan cenușiu închis, iar zgomotul picăturilor care cădeau se întrecea cu infernalul vîjîit al propulsoarelor. Un alt pericol erau halucinațiile. Kelly avea o minte activă și se afla acum într-un mediu lipsit de stimuli. Mai rău, corpul lui era legănat. Era într-o stare aproape imponderabilă, așa cum trebuie să fi fost în uter, dar confortul total al experienței era periculos. Mintea lui putea să reacționeze visînd, dar el n-avea dreptul să se lase furat de imaginație. Pusese la punct o rutină, plimbîndu-și ochii peste instrumentele rudimentare, jucînd mici jocuri, ca de exemplu încercînd să-și mențină ambarcațiunea perfect orizontală

fără să folosească clinometrul — dar exerciţiul acesta se dovedi imposibil. Ceea ce piloţii numesc „vertij" se instala aici chiar mai repede decît în aer şi descoperi că nu reuşea să o facă mai mult de cincisprezece-douăzeci de secunde, după care sania se înclina şi se scufunda mai adînc. Din cînd în cînd, făcea cîte un tonou complet, doar aşa pentru variaţie, dar de obicei îşi plimba ochii de la suprafaţă la instrumente, repetînd procesul tot timpul, pînă cînd şi acesta deveni periculos de monoton. Aflat doar de două ore pe drum, Kelly trebuia deja să-şi comande să se concentreze — însă nu-şi putea fixa gîndurile doar asupra unui lucru, sau chiar două. Deşi se simţea confortabil, fiecare fiinţă umană aflată pe o rază de zece kilometri nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decît să-l lichideze. Oamenii aceia locuiau aici, cunoşteau pămîntul şi rîul, le erau familiare zgomotele şi priveliştile. Ţara lor era în război, iar neobişnuitul însemna pericol şi duşmani. Kelly nu ştia dacă guvernul plătea premii pentru americanii morţi sau vii, dar ceva de genul ăsta probabil că funcţiona. Oamenii lucrau din greu pentru o răsplată, mai ales una care coincidea cu patriotismul. Se întreba cum de fusese totul posibil. Nu c-ar fi avut vreo importanţă. Oamenii aceştia erau inamici. Nimic nu va schimba curînd această situaţie. Cu siguranţă nu în următoarele trei zile, atît cît însemna deocamdată viitorul pentru Kelly. Chiar dacă nu şi-ar fi găsit sfîrşitul aici, gîndurile lui nu aveau voie să ţească alte planuri de viitor.

Următoarea oprire programată era la un cot sinuos în formă de potcoavă. Kelly reduse viteza saniei şi ridică precaut capul. Pe malul nordic, poate la trei sute de metri, se auzeau zgomote. Se transmiteau peste apă. Voci masculine vorbind în limba ale cărei inflexiuni i se păruseră întotdeauna poetice — dar devenind cu rapiditate amenințătoare, cînd conţinutul era mînia. Ca şi oamenii, presupuse el, ascultînd poate zece secunde. Conduse din nou sania în jos, supraveghind modificarea drumului pe compas, în timp ce urma o curbă largă. Ce intimitate ciudată simţise, chiar dacă numai pentru cîteva secunde. Despre ce vorbeau oare? Politică? Un subiect plictisitor într-o ţară comunistă? Poate despre munca pămîntului?

Discuții despre război? Poate, pentru că vocile erau scăzute. America ucidea destui din tinerii acestei țări pentru ca ei să aibă motiv să ne urască, își spuse Kelly, iar pierderea unui fiu poate că era percepută puțin diferit aici. Părinții le povesteau altora despre mîndria lor pentru băiatul plecat să se facă soldat — prăjit în napalm, ciopîrțit de o mitralieră sau transformat în vapori de o bombă; într-un fel sau altul, poveștile trebuiau să se întoarcă acasă, chiar ca minciuni, ceea ce era același lucru — dar în fiecare caz trebuia să fi fost un copil care făcuse primul pas și spusese „tati“ în limba lui natală. Dar unii dintre acești copii crescuseră pentru a lua parte la PLASTIC FLOWER și Kelly nu regreta uciderea acestora. Discuția pe care o auzise păruse destul de umană, chiar dacă nu o putuse înțelege, și o întrebare neașteptată îl chinui: Oare ce-i face diferiți?

Chiar sînt diferiți, cretinule. Lasă-i pe politicieni să-și bată capul de ce. Jucîndu-se cu astfel de întrebări, uitase pentru o clipă că în susul rîului se aflau douăzeci de oameni asemenea lui. Înjură în gînd și se concentră din nou asupra conducerii saniei.

Puține lucruri îl distrăgeau pe pastorul Charles Meyer de la pregătirea predicilor lui săptămînale. Era poate cea mai importantă parte a profesiei sale, să le spună oamenilor ce trebuiau să audă într-un mod clar și concis, pentru că enoriașii lui îl vedeau doar o dată pe săptămînă, dacă nu cumva ceva mergea rău — iar cînd ceva mergea foarte rău, aveau nevoie ca fundamentul credinței să se afle deja la locul știut, altfel atenția lui deosebită și sfaturile nu puteau fi cu adevărat eficiente. Meyer fusese cleric timp de treizeci de ani, toată viața lui de adult, iar elocvența nativă, care era unul din darurile lui reale, fusese șlefuită de anii de practică atît de mult, încît putea alege un pasaj din Scriptură spre a-l dezvolta într-o lecție de moralitate bine pusă la punct. Reverendul Meyer nu era un bărbat sever. Mesajul lui de credință era cel al îndurării și al dragostei. Zîmbea și glumea cu ușurință și, deși predicile lui erau în mod necesar o treabă serioasă, pentru că

salvarea era cel mai serios dintre țelurile umane, era sarcina lui — își spunea — să accentueze adevărata natură a lui Dumnezeu. Dragoste. Îndurare. Caritate. Izbăvire. Își dedicase viața pentru a ajuta oamenii să-și revină după un acces de uitare, să se îmbrățișeze în ciuda respingerii. O sarcină atît de importantă merita o abatere de la program.

— Bine-ai venit înapoi, Doris, îi ură Meyer, intrînd în casa lui Ray Brown.

Era un bărbat de înălțime mijlocie, căruia părul cărunt, gros și bogat îi dădea o aparență maiestuoasă și înțeleaptă. Îi luă ambele mîini într-ale lui, zîmbindu-i cald.

— Rugăciunile noastre au primit răspuns.

În ciuda atitudinii lui plăcute și încurajatoare, întîlnirea urma să fie penibilă pentru toți acei participanți. Doris greșise, probabil destul de rău, își zise pastorul. Meyer își dădea seama că așa stăteau lucrurile, încercînd să nu insiste într-un mod dojenitor asupra lor. Lucrul cu adevărat important era că risipitorul se întorsese, iar dacă Isus își petrecuse viața pe pămînt pentru un anumit motiv, acea parabolă conținea totul în doar cîteva versete. Tot ceea ce însemna creștinism într-o singură poveste. Nu conta cît de grave puteau fi crimele cuiva, întotdeauna va exista un bun venit pentru acei care aveau curajul să se întoarcă.

Tatăl și fiica rămaseră împreună pe vechea sofa albastră, cu Meyer în stînga lor, așezat într-un fotoliu. Trei cești cu ceai se aflau pe măsuța joasă. Ceaiul era băutura potrivită pentru un moment ca acesta.

Sînt surprins cît de bine arăți, Doris.

Zîmbi, ascunzîndu-și dorința disperată de a o face pe fiica să se simtă în largul ei.

Mulțumesc, domnule pastor.

A fost greu, nu?

Vocea ei deveni fragilă.

Da.

Doris, toți facem greșeli. Dumnezeu ne-a făcut imperfecți. Trebuie să accepți asta și să încerci tot timpul să te depășești. Nu reușim întotdeauna — dar tu ai reușit. Acum te-ai întors. Lucrurile rele sînt în urma ta și cu puțin efort pot să rămînă acolo pentru totdeauna.

— Am s-o fac, spuse ea decisă. Am s-o fac cu adevărat. Am văzut... și am făcut... lucruri îngrozitoare.

Meyer era un om greu de șocat. Profesia clericilor era să asculte povestiri despre realitatea iadului, pentru că păcătoșii nu puteau accepta iertarea pînă cînd nu erau capabili să se ierte ei înșiși, un obiectiv care cerea întotdeauna o ureche plină de înțelegere și o voce calmă a dragostei și rațiunii. Dar ceea ce auzi acum îl șocă. Încercă să-și controleze mișcările. Mai mult decît orice, încercă să-și amintească că tot ce auzea era cu adevărat lăsat în urmă de către enoriașa lui chinuită, pentru că pe durata a douăzeci de minute află lucruri pe care nici chiar el nu le visase vreodată, lucruri dintr-un alt timp, de pe vremea cînd își îndeplinise serviciul ca tînăr capelan militar în Europa. Exista în creație un diavol, ceva pentru care credința lui îl pregătise, dar fața lui Lucifer nu era pentru ochii neprotejați ai oamenilor — cu siguranță, nu pentru ochii unei tinere fete al cărei tată, furios, comisese greșeala de a o goni de acasă la o vîrstă fragedă și vulnerabilă.

Lucrurile se înrăutățiseră. Prostituția era înfricoșătoare. Traumele pe care le producea tinerelor puteau persista toată viața, iar el fu mulțumit să afle că Doris o vedea pe doctorița Bryant, un medic cu daruri minunate spre care le îndrumase pe două dintre enoriașele sale. Cîteva minute împărtăși durerea și rușinea lui Doris, în timp ce tatăl ei o ținea de mînă, luptîndu-se curajos ca să-și rețină lacrimile.

Apoi ajunse la droguri, mai întîi la folosirea lor, apoi la transferul lor în mîinile unor ticăloși. Doris povesti cinstit totul, tremurînd, cu lacrimile picurîndu-i din ochi, înfruntînd un trecut în stare să înspăimînte și cea mai bravă dintre inimi. Apoi urmă relatarea abuzului sexual și, în sfîrșit, partea cea mai rea dintre toate.

Pentru preotul Meyer totul deveni foarte real. Doris părea să-și amintească multe din încercările prin care trecuse, dezvăluindu-le cît putea de bine. Va fi necesar tot talentul doctoriței Bryant pentru a o purifica de această oroare. Le spuse povestea într-o manieră cinematografică, aparent fără să omită nimic. Era un lucru sănătos să dai astfel totul pe față. Sănătos nu doar pentru Doris, dar chiar și pentru tatăl ei. Charles Meyer deveni în mod

necesar receptorul ororii de care ceilalți încercau să scape. Mai multe vieți fuseseră sacrificate. Vieți inocente — viețile victimelor, două tinere cam de aceeași vîrstă cu Doris, asasinate într-un mod demn de... damnație, își spuse pastorul, simțind cum tristețea i se amesteca treptat cu furia.

— Bunătatea pe care i-ai arătat-o lui Pam, draga mea, este unul din cele mai curajoase lucruri pe care le-am auzit vreodată, murmură pastorul, mișcat și el aproape pînă la lacrimi. A fost Dumnezeu, Doris. Dumnezeu acționînd prin tine și arătîndu-ți bunătatea caracterului tău.

— Așa credeți? întrebă ea, izbucnind în lacrimi necontrolate.

Atunci el simți nevoia să se miște și o făcu, îngenunchind în fața tatălui și a fiicei, luîndu-le mîinile într-ale sale.

— Dumnezeu a venit la tine și te-a salvat, Doris. Tatăl tău și cu mine ne-am rugat pentru clipa aceasta. Ai venit înapoi și nu vei mai face niciodată astfel de lucruri.

Pastorul Meyer nu putea să știe ceea ce nu-i fusese spus, lucrurile pe care Doris le omisese în mod deliberat. Știa că un medic din Baltimore și o infirmieră îi redaseră enoriașei sale sănătatea fizică. Nu avea nici o idee despre felul cum ajunsese Doris acolo, dar presupunea că evadase, așa cum aproape că făcuse și Pam. Nici nu știa că doctorița Bryan fusese avertizată să păstreze pentru ea toate acele informații. Oricum, asta putea să nu aibă nici o importanță. Alte fete se aflau încă sub controlul acelor indivizi, Billy și Rick. Deoarece el își dedicase viața pentru a-i smulge lui Lucifer suflete, avea de asemenea datoria de a-i răpi și corpurile lor. Trebuia să fie precaut. O conversație ca aceasta era privilegiată, în sensul cel mai strict. O va sfătui pe Doris să se adreseze poliției, deși el n-ar fi putut niciodată s-o oblige s-o facă. Dar ca cetățean, ca om al lui Dumnezeu, trebuia să facă *ceva* pentru a le ajuta pe celelalte fete. Exact ce anume, nu era sigur. Îl va întreba pe fiul lui, un tînăr sergent în poliția din Pittsburgh.

Acolo. Kelly își scoase capul desupra apei, doar atît cît să poată deschide ochii. Își ridică mîinile și își trase casca de cauciuc de pe cap, permițînd urechilor un acces mai bun la zgomotele zonei. Erau tot felul de zgomote.

Insecte, fîlfîitul aripilor de lilieci și, mai puternic decît toate, zgomotul ploii care, pentru moment, țîrîia blînd. La nord de el era o întunecime pe care ochii lui începeau s-o prindă în forme. Acolo se afla vîrful „lui“ de deal, la vreo doi kilometri de un altul mai mic. Știa din fotografiile aeriene că nu existau zone locuite între punctul în care se afla și cel unde trebuia să ajungă. La doar o sută de metri șerpuia o șosea, pentru moment complet pustie. Era atîta liniște, încît, cu siguranță, ar fi prins orice zgomot produs de vreo mașină. Nu se auzea nici unul. Era timpul.

Kelly cîrmi sania aproape de mal. Alese un loc cu copaci ale căror crengi atîrnau deasupra apei, pentru adăpostul suplimentar pe care îl ofereau. Primul lui contact cu solul Vietnamului de Nord fu ca un șoc electric. O senzație care dispăru imediat. Kelly își dădu jos costumul de scafandru, îndesîndu-l în containerul etanș de pe sania aflată acum la suprafață. Își îmbrăcă repede combinezonul de camuflaj. Cizmele de junglă aveau tălpi copiate după cele ale armatei nord-vietnameze, pentru cazul în care cineva ar fi observat urme care păreau ieșite din comun. Apoi își aplică fardul de camuflaj, verde-închis pe frunte, pe pomeți și pe maxilare, cu culori mai deschise sub ochi și în golurile obrajilor. Luîndu-și echipamentul în spate, comută întrerupătorul care alimenta motorul saniei. Aceasta se îndreptă spre mijlocul rîului și, cu camerele de flotație inundate, se duse la fund. Kelly făcu un efort ca să nu-și lase privirea pe alunecarea șerpuită a saniei. Aducea ghinion, își aminti el, să urmărești elicopterul care se îndepărtează în zbor de raionul de debarcare. Se întoarse spre cîmpie, încercînd din nou să audă zgomote de trafic pe șosea. Nu auzi nici unul. Se cățără pe mal și traversă imediat cărarea de prundiș, dispărînd pe dată în frunzișul gros, deplasîndu-se încet și sigur în sus, pe coasta primului deal.

Oamenii tăiau aici lemne pentru foc. Asta era neliniștitor — ar putea să taie și mîine? — dar îl și ajuta, pentru că-i permitea să-și deschidă drum mai repede și în liniște. Mergea ușor ghemuit, încordat, pășind cu grijă, cu ochii și urechile scotocind tot timpul terenul în timp ce se

deplasa. Avea carabina în mîini. Degetul mare pipăi selectorul de foc, aflat în poziţia de asigurare. Un cartuş era pe ţeavă. Verificase deja. Maistrul din Forţele Navale pregătise arma cum trebuia şi i-ar fi înţeles dorinţa de a o verifica vizual, dar, dacă era un lucru pe care Kelly nu dorea să-l facă, era să tragă măcar şi un singur foc cu CAR-15.

Urcarea primului deal dură o jumătate de oră. Kelly se opri în vîrf şi găsi un luminiş de unde să privească şi să asculte. Era aproape trei dimineaţa, după timpul local. Treji erau doar cei obligaţi să fie, iar chestia asta nu-i prea încînta. Corpul omenesc este dependent de un ciclu zi/noapte şi la ora aceasta a dimineţii funcţiile corpului erau în declin.

Nimic.

Kelly îşi continuă drumul, coborînd dealul. În vale era un pîrîiaş care se vărsa în fluviu. Profită de ocazie ca să-şi umple unul din bidoane şi lăsă să cadă înăuntru o pastilă de purificare. Ascultă din nou, pentru că zgomotul se transmitea mai bine prin văi şi deasupra rîurilor. Tot nimic. Îşi ridică privirea spre dealul „lui", o masă cenuşie sub cerul noros. Ploaia porni să se înteţească în clipa cînd Kelly începu urcuşul. Aici fuseseră tăiaţi mai puţini copaci, ceea ce era normal, pentru că şoseaua nu venea prea aproape. Zona aceasta, un pic prea abruptă pentru cultivarea pămîntului în condiţii bune, şi lunca aflată atît de aproape îi dădeau senzaţia că se putea baza pe un minimum de vizitatori. Probabil că din această cauză SENDER GREEN fusese plasat aici, îşi spuse el. O zonă care nu-ţi atrăgea atenţia în nici un fel. Asta putea fi o sabie cu două tăişuri.

La jumătatea drumului, ochii lui zăriră pentru prima dată lagărul. Era un spaţiu deschis în mijlocul pădurii. Nu ştia dacă zona fusese de la bun început o pajişte sau dacă copacii fuseseră tăiaţi dintr-un motiv oarecare. O ramificaţie a şoselei de pe malul fluviului pătrundea direct în lagăr din partea opusă a dealului „său". Kelly văzu o licărire într-unul din turnurile de pază — cineva cu o ţigară, fără-ndoială. Oamenii nu învăţau niciodată?

Puteau să treacă ore pînă cînd viziunea nocturnă să funcționeze cu adevărat și un fleac ca ăsta putea să-ți anihileze toate strădaniile. Kelly privi în altă parte, concentrîndu-se asupra urcușului rămas, ocolind tufele, căutînd locuri deschise unde uniforma lui nu risca să se frece de crengi și frunze, producînd zgomote ce puteau fi mortale. Atingerea vîrfului veni aproape ca o surpriză.

Se așeză o clipă, stînd total nemișcat, privind și ascultînd din nou, înainte de a începe examinarea lagărului. Găsi un loc foarte bun, la vreo șase metri sub creastă. Partea opusă a dealului era abruptă, iar un cățărător obișnuit ar fi făcut zgomot. Din locul în care se afla acum, n-ar fi putut să fie zărit de un observator situat sub el. Tufele în ascunzișul cărora se strecurase îi camuflau prezența. Acesta era locul lui, pe dealul lui. Băgă mîna în buzunar și scoase un radio.

— SNAKE cheamă CRICKET, terminat.

— SNAKE, aici CRICKET, te aud cinci pe cinci, îi răspunse unul din radiotelegrafiștii din interiorul incintei de telecomunicații de pe puntea lui *Ogden*.

— Am ajuns, încep supravegherea. Terminat.

— Am înțeles. Încheiat.

Îl privi pe amiralul Maxwell. Faza a doua a lui BOXWOOD GREEN se încheiase.

Faza a treia începu imediat. Kelly scoase din toc binoclul marinăresc 7 x 50 și începu să examineze lagărul. În toate patru turnurile se aflau paznici, iar doi dintre ei fumau. Asta trebuia să însemne că ofițerii lor dormeau. În armata nord-vietnameză domnea o disciplină de fier și abaterile erau aspru pedepsite — moartea nu era un preț neobișnuit chiar pentru infracțiuni minore. Era prezent un singur automobil, parcat, cum era de așteptat, lîngă clădirea care în acest lagăr găzduia, probabil, ofițerii. Nu se zăreau lumini și nu se auzeau zgomote. Kelly îndepărtă stropii de ploaie de pe lentile și verifică reglajul ambelor oculare înainte de a începe supravegherea. Avea senzația

stranie că se afla din nou la baza infanteriei marine din Quantico. Similaritatea unghiului și a perspectivei erau nefirești. Aparent, existau cîteva diferențe minore în privința clădirilor, dar acestea putea fi provocate de întuneric sau poate de o ușoară schimbare a culorii... Nu, alta era cauza. Era curtea, terenul de paradă — sau cum s-o fi chemînd. Acolo nu era iarbă. Suprafața era plată și goală, existînd doar argila roșie caracteristică regiunii. Culoarea diferită și absența texturii dădeau clădirilor un cadru subtil diferit. Materiale diferite pentru acoperișuri, dar aceeași pantă. *Era* ca la Quantico și, cu noroc, lupta va fi la fel de plină de succes ca și antrenamentele. Kelly se instală, permițîndu-și o înghițitură de apă. Avea lipsa de gust a distilatului pe care-l produceau pe submarin, curat și străin, așa cum și el se afla într-un loc străin.

La patru fără un sfert văzu cîteva lumini în cazărmi, pîlpîind galbene ca niște lumînări. Schimbarea gărzii, poate. Cei doi soldați din turnul cel mai apropiat de el se întindeau, pălăvrăgind aiurea. Kelly de-abia putea distinge murmurul conversației, dar nu cuvintele sau cadența. Păreau plictisiți. Era genul de serviciu care trezește plictiseala. S-ar putea să cîrtească din cauza asta, dar nu prea rău. Ca alternativă li s-ar oferi o plimbare în prima linie a frontului și, oricît de patrioți se credeau, numai un nebun s-ar fi entuziasmat la ideea asta. Aici supravegheau douăzeci de oameni, închiși în celule individuale, poate înlănțuiți de perete sau priponiți într-un alt mod, cu tot atîtea șanse de a evada din lagăr cîte avea Kelly să meargă pe apă — și, chiar dacă reușeau această imposibilă ispravă, ce-ar fi realizat? Albi înalți de un metru nouăzeci într-o țară de mici oameni galbeni, dintre care nici măcar unul n-ar fi ridicat un deget în sprijinul lor. Închisoarea federală Alcatraz nu putea fi mai sigură. Deci, paznicii aveau trei mese regulate pe zi și un serviciu fără bătaie de cap, dar plictisitor, care le tocea simțurile.

Vești bune, își spuse Kelly. *Rămîneți plictisiți, băieți.*

Ușile cazărmii se deschiseră. Ieșiră opt bărbați. La comanda detașamentului nu se afla nici un subofițer. Asta

era interesant, surprinzător de neglijent pentru armata nord-vietnameză. Se separară în perechi, fiecare îndreptîndu-se spre cîte un turn. În fiecare caz, echipa de schimb se cățăra înainte ca echipa de gardă să coboare, ceea ce era de așteptat. Se schimbau cîteva fraze, apoi soldații care ieșeau din schimb coborau. Doi își aprinseră țigările înainte de a intra în cazarmă, vorbind între ei la intrare. Una peste alta, era o rutină confortabilă și strigător la cer de normală, condusă de oameni care făcuseră luni întregi același lucru.

Așteaptă. Doi dintre ei șchiopătau, își dădu seama Kelly. *Veterani.* Asta era și bine și rău. Oamenii cu experiență de luptă erau pur și simplu diferiți. Va veni timpul acțiunii și ei vor reacționa corespunzător, probabil. Chiar fără șefi și antrenamente recente, instinctele își vor spune cuvîntul. Și vor încerca să riposteze efectiv — dar, ca veterani, vor fi totodată mai molatici, disprețuindu-și serviciul, oricît de comod era, lipsindu-le rîvna stîngace a proaspeților recruți... Așa cum se întîmpla cu toate săbiile, și asta avea două tăișuri. Planul de atac prevăzuse ambele variante. Puteau fi luați ca din oală; de altfel și antrenamentul lor era discutabil, ceea ce făcea treaba mult mai sigură.

Oricum, asta era o ipoteză greșită. Trupele de serviciu din lagărele de prizonieri de război erau de obicei de mîna a doua. Acestea, cel puțin, erau trupe de front, chiar dacă soldații suferiseră răni care-i trimiseseră la serviciul din spatele frontului. Alte greșeli? se întrebă Kelly. Încă nu vedea nici una.

Primul lui mesaj radio semnificativ fu un mic fascicul cifrat pe care-l transmise folosind codul Morse.

— EASY SPOT, domnule.

Tehnicienii de comunicații transmiseră mesajul.

— Vești bune? întrebă căpitanul Franks.

— Înseamnă că totul este conform așteptărilor, nimic important, răspunse amiralul Podulski.

Maxwell trăgea un pui de somn. Cas nu avea să doarmă pînă la încheierea misiunii.

— Prietenul nostru Clark a transmis mesajul exact la timp.

La fel ca și corespondenților lui din Vest, colonelului Glazov nu-i plăcea să lucreze în weekenduri, cu atît mai puțin acum cînd era obligat, pentru că ajutorul lui administrativ făcuse o greșeală și așezase raportul respectiv în alt teanc. Cel puțin, băiatul își recunoscuse greșeala și-și sunase șeful acasă ca să i-o raporteze. Nu prea putea să facă mai mult decît să ocărască neglijența și, în același timp, trebuia să laude cinstea și simțul datoriei ale flăcăului. Își conduse mașina personală de la casa lui de vacanță spre Moscova, găsi un loc de parcare în spatele clădirii și se supuse obositoarei proceduri de securitate, înainte de a descuia Fișierul Central, ceea ce dură, de asemenea, mai mult ca de obicei în această zi de sfîrșit de săptămînă. Una peste alta, doar ca să ajungă în situația de a putea examina lucrul acela blestemat trebuiră să treacă două ore de la telefonul nepoftit care declanșase procesul. Colonelul semnă pentru documente și urmări plecarea funcționarului de la fișier.

— Dar-ar dracii, răbufni colonelul în engleză, în sfîrșit singur în biroul lui de la etajul patru.

CASSIUS avea un prieten în Biroul Securității Naționale de la Casa Albă? Nu-i de mirare că unele din informațiile lui fuseseră atît de bune — suficient de bune pentru a-l obliga pe Gheorghi Borisovici să zboare la Londra pentru a finaliza recrutarea. Ofițerul superior KGB avea acum ce să-și reproșeze. CASSIUS păstrase crîmpeiul ăsta de informație pentru el, conștient, poate, că-l va tulbura pe ofițerul lui de control de la capătul celălalt al firului. Cel căruia îi fusese repartizat CASSIUS, căpitanul Egorov, îl preluase din mers — cît putuse de bine — și descrisese, în cele mai mici detalii, prima întîlnire.

„Boxwood Green", murmură Glazov. Doar un nume codificat pentru operațiune, ales la întîmplare, așa cum o făceau americanii. Următoarea întrebare era dacă să le transmită sau nu datele vietnamezilor. Era o decizie politică, și una care trebuia luată rapid. Colonelul ridică receptorul și formă numărul superiorului său direct, care era și el acasă și într-o extrem de proastă dispoziție.

Răsăritul soarelui avea o oarecare ambiguitate. Culoarea norilor se nuanță de la cenușiul ardeziei la cel al fumului, ca și cum undeva în aer soarele își făcea cunoscută prezența, deși nu putea fi cazul pînă cînd zona de presiune scăzută nu trecea spre nord, în China — cel puțin așa declarase prognoza meteo. Kelly își verifică ceasul, notîndu-și în minte la fiecare punct. Forța de pază era formată din patruzeci și patru de oameni, plus patru ofițeri — și poate unul sau doi bucătari. Toți, cu excepția celor opt de serviciu în turnuri, se adunau imediat după răsărit la gimnastica de înviorare. Mulți aveau dificultăți în executarea exercițiilor matinale și unul din ofițeri — locotenent-major, după epoleți — șchiopăta prin curte cu un baston — avea probabil și un braț afectat, după felul în care îl folosea. *Ce ți s-a întîmplat?* se întrebă Kelly. Un subofițer invalid și prost dispus mergea în lungul șirurilor de soldați înjurîndu-i într-un mod care demonstra luni întregi de practică. Kelly urmări prin binoclu expresiile care apăreau pe fețele din spatele micului ticălos. Le dădeau soldaților armatei nord-vietnameze o calitate umană care pentru el nu era binevenită.

Gimnastica dură o jumătate de oră. Cînd se termină, soldații se îndreptară spre gustarea de dimineață, împrăștiindu-se într-un mod fără doar și poate neglijent și deloc milităresc. Cum era de așteptat, gărzile din turnuri își petreceau cea mai mare parte din timp privindu-i, cel mai frecvent sprijinindu-se în coate. Armele lor probabil că nu aveau cartușe pe țeavă; o precauție înțeleaptă, care va conta împotriva lor, fie în noaptea aceasta, fie în cea

următoare, în funcție de vreme. Kelly făcu încă o verificare a împrejurimilor. Nu era indicat să se stabilească prea aproape de obiectiv. Acum nu se putea mișca, nici măcar în lumina cenușie care venise o dată cu dimineața, dar putea să-și răsucească după bunul plac capul pentru a privi și asculta. Încerca să prindă tipicul cîntecului păsărilor, să se acomodeze cu el, astfel încît o schimbare să fie imediat înregistrată. Avea o pînză verde peste țeava armei, o pălărie cu boruri moi, căzute, pentru a-i camufla conturul capului în interiorul și în spatele tufei și își vopsise fața cu vopsea de camuflaj facială — toate conspirînd pentru a-l face invizibil, o parte din mediul cald, umed, care... *De ce se bat oamenii pentru locul ăsta?*, se întrebă el. Deja putea să simtă gîngănii mișunîndu-i pe piele. Cele mai rele erau îndepărtate de produsul fără miros pe care-l împrăștiase în jur. Dar nu toate, iar senzația produsă de chestiile care se tîrau pe pielea lui se combina cu conștiința faptului că nu putea face nici o mișcare bruscă. Într-un astfel de loc riscurile nu erau mici. Uitase atît de mult. Antrenamentul era util și valoros, dar nu însemna niciodată totul într-o pregătire completă. Nu exista nici un înlocuitor pentru pericolele reale implicate, pulsul ușor crescut care te obosește chiar și cînd stai nemișcat. Nu uiți niciodată complet, dar niciodată nu-ți amintești totul.

Mîncare, hrană, putere. Băgă mîna într-un buzunar, mișcînd-o încet, și scoase două batoane nutritive. Nimic din ce-ar fi ales să mănînce în altă parte, dar acum erau vitale. Sfîșie ambalajul din plastic cu dinții și le mîncă încet. Puterea pe care o împărtășeau corpului era, probabil, psihologică în aceeași măsură în care era reală, dar ambii factori își aveau utilitatea lor, atîta vreme cît corpul lui trebuia să lupte și cu oboseala și cu stresul.

La opt, ciclul de pază se schimbă iar. Cei eliberați din turnuri se duseră la masă. Doi oameni preluară postul la porți, plictisiți încă înainte de a ajunge acolo, privind șoseaua în căutarea unor mașini care probabil că nu veneau niciodată în lagărul acesta aflat într-un fund de lume. Se formară cîteva echipe de muncă și treburile pe

care le făceau erau pentru Kelly la fel de nefolositoare ca și pentru cei care le executau stoic, fără grabă.

Colonelul Grișanov se sculă imediat după ora opt. Noaptea trecută stătuse pînă tîrziu și, deși plănuise să se trezească devreme, abia aflase, spre neplăcerea lui, că ceasul deșteptător își dăduse duhul, corodat pînă la moarte de climatul mizerabil. Opt și zece, văzu el, uitîndu-se la ceasul de aviator. *Drace!* Se terminase cu alergarea de dimineață. În curînd va fi prea cald pentru asta și, în plus, se părea că va ploua toată ziua. Își pregăti singur un ceainic cu ceai, pe o sobă mică de gătit de model militar. Nici un ziar de dimineață de citit — din nou. Nici o știre despre scorurile meciurilor de fotbal. Nici o recenzie a unui spectacol de balet. Nici o undă de bucurie în locul ăsta mizerabil. Oricît de importantă era misiunea lui, avea nevoie de distracție la fel de mult ca oricare alt bărbat. Nici măcar o instalație sanitară ca lumea. Se obișnuise cu toate, dar asta nu ajuta. Doamne, să poți să te întorci acasă, să auzi oameni vorbindu-ți limba natală, să fii într-o ambianță cultivată, unde aveai despre ce să vorbești. Grișanov se încruntă la oglinda de bărbierit. Avea încă luni bune de stat și bombănea ca un soldat prost, ca un afurist de recrut. Ar fi trebuit să-și vadă de treabă.

Uniforma lui avea nevoie să fie călcată. Umiditatea ataca fibrele de bumbac și bluza, de obicei curată și îngrijită, arăta ca o pijama. Era deja la a treia pereche de pantofi, pufni Grișanov, sorbindu-și ceaiul și revăzînd notele de la interogatoriile din noaptea trecută. Numai muncă și nici un pic de distracție... și întîrziase deja. Încercă să-și aprindă o țigară, dar umiditatea îi făcuse și chibriturile inutilizabile. Ei, avea soba pentru a le usca. Unde își lăsase bricheta...?

Existau și compensații, dacă le puteai spune așa. Soldații vietnamezi îl tratau cu respect, aproape cu teamă — cu excepția comandantului lagărului, maiorul Vinh, acel

ticălos care nu făcea nici două parale. Curtoazia față de un camarad socialist aliat cerea ca lui Grișanov să-i fie dată o ordonanță, în acest caz un tînăr țăran, mărunt și ignorant, cu numai un ochi, care era în stare să facă patul și să care afară în fiecare dimineața oala cu lături. Colonelul putea să plece, știind că la întoarcere camera va fi ceva mai îngrijită. Și avea munca lui. Importantă, stimulativă profesional. Dar ar fi ucis pentru ediția de dimineață a ziarului *Sovieţki Sport*.

— Bună dimineața, Ivan, șopti Kelly.

Nici măcar nu avea nevoie de binoclu pentru a-l recunoaște. Statura era alta — bărbatul avea peste un metru optzeci — și uniforma mult mai îngrijită decît cele purtate de armata nord-vietnameză. Binoclul îi dezvălui lui Kelly fața omului, palidă și proaspăt rasă, contemplînd ziua cu ochii îngustați. Făcu un gest spre un soldat mărunt care așteptase în fața ușii de la cazarma ofițerilor. *Ordonanța*, își spuse Kelly. Un colonel rus aflat în vizită trebuie să aibă puțin confort, nu? Un pilot, fără doar și poate, după aripile de pe buzunarul bluzei, o mulțime de panglici de decorații. *Doar unul?* se miră Kelly. *Doar un singur ofițer rus pentru a ajuta la torturarea prizonierilor? Ciudat, dacă stai să te gîndești.* Dar asta însemna doar o persoană în plus care trebuia ucisă și, cu toate că era total lipsit de orice sofisticare politică, Kelly știa că uciderea rușilor n-ar fi fost binevenită pentru nimeni. Îl urmări pe rus traversînd platoul central. Apoi singurul ofițer superior vietnamez vizibil, un maior, se apropie de acesta. Alt șontorog, observă Kelly. Micul maior îl salută pe colonelul cel înalt.

— Bună dimineața, tovarășe colonel.

— Bună dimineața, domnule maior Vinh. *Micul ticălos nu poate nici măcar să învețe să salute cum trebuie. Pur și simplu, poate nu e în stare să facă un gest*

corespunzător la adresa superiorilor lui. Rațiile pentru prizonieri?

— Vor trebui să se mulțumească cu ce au, replică bărbatul mai scund într-o rusă prost accentuată și frazată.

— Tovarășe maior, este important să mă înțelegi, rosti Grișanov, apropiindu-se de el și aruncîndu-i o privire aspră. Am nevoie de informațiile pe care le posedă. Nu le pot obține dacă sînt prea bolnavi ca să vorbească.

— Tovarășe, avem suficiente probleme cu hrănirea oamenilor noștri. Ne ceri să risipim alimente de calitate pentru niște asasini?

Ofițerul vietnamez răspunsese calm, folosind un ton care transmitea disprețul pentru străin și, în același timp, care părea plin de respect la adresa soldaților lui, care nu înțeleseseră prea bine despre ce era vorba. La urma urmei, credeau că rușii erau aliați credincioși.

— Oamenii *tăi* nu au ce-i trebuie țării mele, tovarășe maior. Iar dacă țara *mea* obține ce-i trebuie, atunci țara *ta* ar putea primi mai mult din ce are nevoie.

— Respect ordinele pe care le-am primit. Dacă te lovești de dificultăți în interogarea americanilor, sînt gata să te ajut...

Ticălos arogant. Cuvintele i se citeau în privire, nu era nevoie să mai fie rostite. Vinh știa cum să-și înfigă acul într-un loc sensibil.

— Mulțumesc, tovarășe maior. Nu va fi necesar.

Grișanov îi răspunse la salut, chiar mai neglijent decît o făcuse enervantul mărunțel. Ce bine ar fi să-l urmărească cum moare, își spuse rusul, îndepărtîndu-se spre blocul prizonierilor. Prima lui „întîlnire" din ziua aceea era cu un aviator american care era pe cale de a ceda.

Destul de degajată întîlnirea, aprecie Kelly, de la o depărtare de cîteva sute de pași. *Ăștia doi par să se-nțeleagă destul de bine.* Acum supraveghea mai relaxat lagărul. Frica lui cea mai mare era că forța de pază ar putea trimite patrule de siguranță, așa cum o unitate de front într-o țară ostilă ar fi făcut-o cu siguranță. Dar ei nu

se aflau în teritoriu ostil și aceasta nu era de fapt o unitate de front. Următorul lui mesaj radio către *Ogden* confirmă că totul se afla în limite de risc acceptabile.

Sergentul Peter Meyer fuma. Tatăl lui nu era de acord, dar accepta slăbiciunea fiului atîta timp cît acesta o făcea afară. Ca acum, cînd se aflau pe veranda din spate a casei parohiale, după cina de duminică.

— E Doris Brown, nu-i așa? întrebă Peter.

La douăzeci și șase de ani era unul dintre cei mai tineri sergenți ai Departamentului și, la fel ca mulți dintre cursanții școlii de poliție, un veteran din Vietnam. Mai avea șase cursuri ca să termine liceul seral și se gîndea să se înscrie la Academia FBI. Prin cartier circula acum zvonul că fata cea neascultătoare se întorsese acasă.

— Mi-o amintesc. Acum cîțiva ani avea o reputație de fetiță dulce.

— Peter, știi că nu pot să-ți spun. E o problemă de etică preoțească. La timpul potrivit o voi sfătui să stea de vorbă cu tine, dar...

— Tată, știu care este regula bisericii, bine? Însă trebuie să înțelegi că discutăm despre două crime aici. Doi oameni morți, plus afacerea cu drogurile.

Azvîrli cu un bobîrnac mucul de Salem în iarbă.

— Astea-s chestii grele, tată.

— E chiar mai rău, îi spuse tatăl său cu o voce și mai scăzută. Nu se mulțumesc să le omoare pe fete. Tortură, abuz sexual. E de-a dreptul oribil. Persoana consultă un doctor. Știu că și eu ar trebui să fac ceva, dar nu pot...

— Mda, știu că nu poți. OK, aș putea să-i chem pe cei din Baltimore și să-i pun la curent cu ce mi-ai spus. De fapt, ar trebui să aștept pînă cînd am putea să le dăm ceva într-adevăr util, dar, cum zici și tu, trebuie să facem ceva. Am să dau telefon mîine dis-de-dimineață.

— Ea... persoana... va fi în pericol? întrebă reverendul Meyer, iritat de scăparea lui.

— Nu cred, ezită Peter. Dacă a reușit să fugă... Vreau să spun că, dacă ar fi știut unde se află, indivizii ar fi pus deja mîna pe ea.

— Cum e posibil ca niște oameni să facă așa ceva?

Peter își aprinse o altă țigară. Tatăl lui era un om prea curat sufletește pentru a înțelege. De altfel, nici el nu pricepea prea bine.

— Tată, văd lucruri de genul ăsta mereu și tot mi-e greu să cred. Partea importantă e să-i prindem pe ticăloșii ăia.

— Da, cred că da.

Rezidentul KGB la Hanoi avea gradul de general-maior și rolul lui îi impunea cu precădere spionarea potențialilor aliați ai țării sale. Care erau obiectivele lor reale? Presupusa lor înstrăinare de China era reală sau doar o prefăcătorie? Vor coopera ei cu Uniunea Sovietică, chiar dacă războiul se va încheia cu succes? Le-ar permite Forțelor Navale sovietice utilizarea uneia dintre baze după plecarea americanilor? Era determinarea lor politică la fel de solidă pe cît pretindeau? Acestea erau întrebări la care el credea că are răspunsurile, dar ordinele de la Moscova și propriul lui scepticism față de răspunsurile oricui și îl sileau să continue investigațiile. Își infiltrase agenții în interiorul Consiliului Politic al Vietnamului de Nord, în Ministerul de Externe și în alte instituții. Vietnamezi a căror bunăvoință de a furniza informații unor aliați ar fi însemnat, probabil, moartea — deși, din cauza nuanțelor politice, decesele ar fi fost deghizate în „sinucideri“ sau „accidente“, pentru că nu era în interesul nici uneia dintre țări să aibă loc o ruptură formală. Într-o țară socialistă, propaganda este chiar mai importantă decît într-una capitalistă; generalul o știa, pentru că simbolurile erau mult mai ușor de fabricat decît realitatea.

Mesajul cifrat de pe biroul lui era interesant, cu atît mai mult cu cît nu-i dădea îndrumări directe asupra modului în care trebuia să procedeze. Ce bine li se potri-

vea birocraţilor de la Moscova! Întotdeauna gata să se amestece în probleme pe care el era capabil să le rezolve singur. Acum nu ştiau ce să facă — dar le era teamă de inactivitate. Aşa că-i aruncaseră lui în spate responsabilitatea.

Sigur, ştia despre lagăr. Deşi era o operaţiune informaţională a armatei, îşi plasase oameni în biroul ataşatului, care-i raportau totul. La urma urmei, KGB-ul supraveghea pe toată lumea — asta-i era îndatorirea. Colonelul Grişanov se folosea de metode neortodoxe, dar obţinea rezultate, chiar mai bune decît cele pe care agenţii generalului reuşeau să le scoată de la piticaniile alea sălbatice. Acum colonelul venise cu cea mai îndrăzneaţă idee dintre toate. În loc să-i lase pe vietnamezi să-i lichideze pe prizonieri atunci cînd le venea vremea, voia să-i aducă acasă în Maica Rusie. În felul ei, ideea era strălucită şi generalul KGB încerca să decidă dacă să-i dea girul în faţa Moscovei, unde decizia va fi luată la nivel ministerial sau poate chiar în Politburo. Credea că ideea în ansamblu avea merite reale... şi acest lucru tranşă chestiunea.

Oricît le-ar fi surîs americanilor ideea salvării oamenilor lor prin această Operaţiune BOXWOOD GREEN, oricît de dură ar fi fost lecţia pentru vietnamezi şi oricît de clară era învăţătura pe care aceştia ar fi desluşit-o din ea — că trebuiau să coopereze mai strîns cu Uniunea Sovietică, fiindcă de fapt nu erau decît un stat *client* — ar fi însemnat totodată şi că informaţiile zăvorîte în minţile acelea americane vor fi pierdute pentru ţara lui, iar aşa ceva era de neconceput.

Cît timp ar putea rămîne în expectativă? se întrebă el. Americanii se mişcau repede, dar nu chiar exagerat. Misiunea fusese aprobată la nivelul Casei Albe doar cu vreo săptămînă în urmă. În fond, toate birocraţiile sînt la fel. În Moscova ar fi durat o veşnicie. Operaţiunea KINGPIN se prelungise o veşnicie, altfel ar fi avut succes. Numai norocul unui agent de mîna a doua din sudul Statelor Unite îi permisese să avertizeze Hanoiul, şi atunci aproape prea tîrziu — dar acum avea timp.

Politica. Pur și simplu nu o puteai separa de operațiunile de spionaj. Înainte aproape că-l acuzaseră că tărăgăna lucrurile — nu trebuia să le ofere iar scuza asta. Chiar și statele cliente trebuiau tratate ca niște camarazi. Generalul ridică telefonul pentru a aranja o întîlnire la prînz. Își va aduce interlocutorul la ambasadă, ca să fie sigur că va avea la masă o hrană satisfăcătoare.

29

Ultimul care se întoarce

Chiar numai urmărindu-i și te simțeai înviorat. Cei douăzeci și cinci de infanteriști marini își făceau exercițiile încheind cu o alergare în şir indian care trasa bucle în jurul elicopterelor parcate pe punte. Marinarii îi priveau în tăcere. Zvonul se răspîndise. Sania submarină fusese văzută de prea mulți și, asemenea unor ofițeri de contrainformații profesioniști, marinarii, la mesele lor din careu, puneau cap la cap puținele fapte și le garniseau cu speculații. Infanteriștii marini plecau în nord. Care le era misiunea nu știa nimeni, dar se întrebau cu toții. Poate pentru a transforma în ruine un amplasament de rachete și pentru a aduce înapoi unele aparate importante. Poate pentru a doborî un pod, dar, cel mai probabil, ținta era umană. Poate niște șefi ai partidului vietnamez.

— Prizonieri, își dădu cu părerea un ajutor de botman clasa a treia, terminîndu-și hamburgerul căruia în Marina Militară i se spunea „alunecosul". Asta trebuie să fie, adăugă el, făcînd un semn discret cu capul spre membrii corpului medical care mîncau la o masă izolată. Șase infirmieri, patru doctori, o mulțime de talente, băieți. De ce credeți că sînt aici?

— Isuse, se miră alt marinar, sorbindu-și laptele. Ai dreptate, omule.

— Grozavă ispravă, dacă reușesc, mormăi un altul.

— Mizerabilă vreme în seara asta, interveni un timonier-șef. Meteorologul-șef al Flotei a zîmbit cînd a vorbit de asta, dar noaptea trecută l-am văzut borîndu-și mațele.

Cred că se simte bine numai pe ceva care e mai mare decît un portavion.

USS *Odgen* avea o stabilitate ciudată, rezultat al configurației sale, iar navigația cu vînt din vest în rafale la travers nu făcuse decît s-o înrăutățească. Era întotdeauna distractiv să vezi cum un subofițer își oferă mîncarea mării și era anormal ca un om să fie încîntat de acele condiții meteorologice care-i făceau rău. Trebuia să existe un motiv. Concluzia era evidentă și de genul care să-l aducă la disperare pe un ofițer de securitate.

— Isuse, sper că vor reuși.

— Hai să verificăm iar puntea de zbor, sugeră tînărul boțman.

Ceilalți aprobară imediat. Se înjghebă rapid o echipă de lucru. Într-o oră nu va mai fi nici măcar un băț de chibrit pe suprafața neagră antiderapantă.

— Ai niște puști de ispravă, căpitane, observă Dutch Maxwell, urmărind pasarela de pe aripa tribord a comenzii.

Din cînd în cînd, un bărbat se apleca și ridica ceva, un „obiect străin" care ar fi putut distruge un motor, un produs numit AOS, pentru „avarie de obiect străin". Oamenii promiteau prin acțiunile lor că, indiferent ce-ar fi mers prost în noaptea asta, nu putea fi din vina navei lor.

— O mulțime de puști veniți de la colegiu, replică Franks, privindu-și cu mîndrie oamenii. Uneori cred că divizia de punte este la fel de inteligentă ca și careul ofițerilor.

Ceea ce era o hiperbolă în întregime scuzabilă. Voia să spună altceva, același lucru pe care-l gîndea fiecare. *Ce șanse crezi că sînt?* Nu dădu glas gîndului. Ar fi fost cea mai rea formă de ghinion. Chiar și gîndul putea dăuna misiunii, dar, oricît se străduia, nu-și putea opri mintea să nu articuleze cuvintele.

În cazarma lor, infanteriștii marini erau adunați în jurul unei mese unde se afla un model al obiectivului. Revăzuseră deja misiunea o dată și acum o făceau din nou. Procesul va fi repetat încă o dată înainte de prînz și de multe ori după, cu întregul grup sau în echipe restrînse. Fiecare om vedea totul cu ochii închiși,

gîndindu-se la terenul de antrenament de la Quantico, retrăind exercițiile cu muniție de război.

— Domnule căpitan Albie!

Un transmisionist intră în compartiment. Întinse o planșetă cu clamă.

— Un mesaj de la domnul Șarpe.

Căpitanul infanteriștilor marini zîmbi.

— Mulțumesc, marinarule. L-ai citit?

Transmisionistul roși de-a binelea.

— Iertați-mă, domnule. Da, l-am citit. Totu-i grozav.

Ezită un moment, înainte de a adăuga un mesaj personal:

— Domnule, departamentul meu vă urează noroc. Dați-le niște șuturi în cur, domnule.

— Știi, șefule, spuse sergentul Irvin cînd transmisionistul părăsi încăperea, s-ar putea să nu mai fiu niciodată în stare să pocnesc un marinăraș.

Albie citi mesajul.

— Ei, băieți, prietenul nostru e la fața locului. A numărat patruzeci și patru de soldați, patru ofițeri, un rus. Rutina de serviciu normală, nu se întîmplă nimic neobișnuit.

Tînărul căpitan își ridică privirea.

— Asta e, băieți. Plecăm în seara asta.

Unul din infanteriștii marini mai tineri băgă mîna în buzunar și scoase o bandă lată de cauciuc. O rupse, desenă pe ea cu pixul doi ochi și o lăsă să cadă în vîrful a ceea ce numeau acum Dealul Șarpelui.

— Tipul ăsta, le spuse el colegilor de echipă, e un ticălos îndrăzneț.

— Să nu uitați, îi avertiză Irvin. Voi, băieții cu sprijinul de foc, să vă aduceți aminte — o să gonească la vale imediat ce apărem noi. Nu se face să-l împușcați în cur.

— Nici o problemă, Artilerie, îl asigură comandantul echipei de tragere.

— Băieți, hai să mîncăm ceva. Vreau să vă odihniți în după-amiaza asta. Roadeți cruditățile pe care le-ați primit. Vrem ca ochii să ne funcționeze în întuneric. Armele demontate și curățate pentru inspecție la

șaptesprezece fix, le ordonă Albie. Toți știți despre ce este vorba. Să rămînem calmi și s-o facem.

Pentru el era timpul să se întîlnească din nou cu echipajele elicopterelor pentru o examinare finală a planurilor de inserție și extragere.

— Am înțeles, domnule comandant, răspunse Irvin în numele tuturor.

— Bună, Robin.

— Bună, Kolea, îl întîmpină cu glas stins Zacharias.

— Nu mă las pînă nu-ți obțin o hrană mai bună.

— Ar fi frumos, încuviință americanul.

— Încearcă asta.

Grișanov îi dădu niște pîine neagră pe care i-o trimisese soția. Climatul începuse deja s-o mucegăiască, dar Kolea o curățase cu un cuțit. Americanul înfulecă. O sorbitură din sticla rusului îl ajută.

— O să fac din tine un rus, îi promise colonelul din Forțele Aeriene sovietice, chicotind vesel. Votca și pîinea bună merg împreună. Mi-ar plăcea să-ți arăt țara mea...

Era o sugestie, doar pentru a planta sămînța ideii, într-un mod prietenesc, așa cum un bărbat vorbește cu altul.

— Am familie, Kolea. Dac-o vrea Dumnezeu...

— Da, Robin, dac-o vrea Dumnezeu.

Sau nord-vietnamezii, sau Uniunea Sovietică. Sau cineva. O să-l salveze cumva pe omul ăsta, și pe ceilalți. Acum îi considera pe mulți dintre ei prieteni. Știa atîtea despre ei, despre căsniciile, bune și rele, despre copiii, speranțele și visele lor. Americanii ăștia erau atît de ciudați, atît de deschiși.

— Și, cu voia lui Dumnezeu, în cazul în care chinezii se decid să bombardeze Moscova, am acum un plan pentru a-i opri.

Desfășură harta și o așeză pe podea. Era rezultatul convorbirilor cu colegul lui american, tot ce învățase și analizase, formulat pe o singură coală de hîrtie. Grișanov era mîndru de realizarea lui, mai ales pentru că era prezentarea clară a unui concept operațional foarte sofisticat.

Zacharias își trecu degetele peste ea, citind notele în engleză, care păreau nefirești pe o hartă a cărei legendă era în rusă. Zîmbi aprobator. Un tip strălucit, Kolea, un analist bun în felul lui. Felul în care își stratifica resursele, felul în care își punea avioanele să patruleze, mai degrabă în spate decît înainte. Acum înțelegea pe deplin apărarea. Capcane cu rachete SAM la capetele trecătorilor muntoase, plasate pentru o surpriză maximă. Kolea gîndea acum ca un pilot de bombardiere, nu ca un fluturaș de pe avioanele de vînătoare. Acesta era primul pas pentru a descifra procedeul. Dacă fiecare comandant rus ar înțelege cum să facă asta, atunci orice atac aerian ar lua-o rău pe coajă...

Dumnezeule.

Mîinile lui Robin încetară să se miște.

Povestea asta nu are nimic de-a face cu China comunistă.

Zacharias își ridică privirea și fața lui îi dezvălui gîndul, înainte de a găsi puterea să vorbească.

— Cîte Badgers-uri au chinezii?

— Acum? Douăzeci și cinci. Încearcă să construiască mai multe.

— Poți să pornești de la tot ce ți-am spus.

— Va trebui să o facem, pe măsură ce ei devin mai puternici, Robin. Ți-am spus-o, îi răspunse rapid și pe un ton calm Grișanov, dar văzu că era prea tîrziu, cel puțin într-o privință.

— Ți-am dezvăluit totul, murmură americanul, privind în jos la hartă.

Apoi ochii i se închiseră și umerii i se cutremurară. Grișanov îl îmbrățișă, pentru a ușura durerea pe care o vedea.

— Robin, mi-ai spus cum să protejez copiii țării mele. Nu te-am mințit. Tatăl meu și-a părăsit universitatea pentru a lupta împotriva germanilor. Eram doar un copil și a trebuit să fug din Moscova. Mi-am pierdut prietenii în nămeții acelei ierni — băieți și fetițe, Robin, copii care au murit înghețați. Toate astea s-au întîmplat. Eu le-am văzut.

— Iar eu mi-am trădat țara, șopti Zacharias.

Revelația venise cu viteza și violența unei bombe. Cum putuse să fie atît de orb, atît de stupid? Robin se lăsă pe spate, simțind o durere neașteptată în piept, și în clipa aceea se rugă să fie un atac de cord, dorindu-și moartea pentru prima oară în viața lui. Dar nu era. Doar o contracție a stomacului, urmată de eliberarea unei mari cantități de acid, exact ce trebuia ca să-i roadă măruntaiele, așa cum mintea îi sfîrteca barierele de apărare ale sufletului. Fusese necredincios țării sale și Dumnezeului său. Era blestemat.

— Prietene...

— Te-ai folosit de mine, șuieră Robin, încercînd să se retragă.

— Robin, trebuie să mă asculți.

Grișanov nu voia să cedeze.

— Îmi iubesc țara, Robin, așa cum ți-o iubești și tu. Am jurat să o apăr. Nu te-am mințit niciodată, dar acum a venit timpul să afli unele lucruri.

Robin trebuia să înțeleagă. Grișanov avea datoria să-i explice lui Zacharias, așa cum și Robin îi explicase atîtea lucruri lui Kolea.

— Ce?

— Robin, ești un om mort. În rapoartele vietnamezilor figurezi ca mort. Niciodată nu ți se va permite să te întorci acasă. De-asta nu ești în închisoare — Hoa Loa, Hiltonul, cum îi spun oamenii voștri, da?

Privirea lui Robin îi arse sufletul lui Kolea, iar acuzația din ea era aproape mai mult decît putea să suporte. Cînd vorbi din nou, vocea lui era una care pleda:

— Ce gîndești tu este greșit. Mi-am *implorat* superiorii să mă lase să te salvez. Jur pe viața copiilor mei. *Nu te voi lăsa să mori*. Nu te poți întoarce în America. Îți voi făuri un nou cămin. Vei putea să zbori din nou, Robin! Vei avea o nouă viață. Nu pot face mai mult. Dac-aș putea să te redau lui Ellen și copiilor tăi, aș face-o. Nu sînt un monstru, Robin, sînt un om ca și tine. Am o țară ca și tine. Am o familie ca și tine. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, pune-te în locul meu. Ce-ai fi făcut în locul meu? Ce-ai simți în locul meu?

Nu primi alt răspuns decît un suspin de rușine și disperare.

— Ai fi vrut să-i las să te tortureze? O pot face. Ştii că în acest lagăr au murit şase oameni? Da, şase oameni au murit înainte de a veni eu aici. *Eu am oprit asta!* Doar unul a murit de la sosirea mea — doar unul, şi am plîns pentru el, Robin, ştiai asta? L-aş ucide bucuros pe maiorul Vinh, fascistul ăla mic. *Eu te-am salvat!* Am făcut tot ce-mi stătea în putere şi am cerşit pentru mai mult. Ţi-am dat propria mea mîncare, Robin, din ce-am primit de acasă, de la soţia mea.

— Iar eu te-am învăţat cum să ucizi piloţi americani...

— Doar dacă-mi atacă ţara. Dacă încearcă să-mi ucidă concetăţenii, Robin. Numai atunci! Ai vrea să-mi ucidă familia?

— Nu este aşa!

— Ba da, aşa e. Nu vezi? Ăsta nu-i un joc, Robin. Meseria noastră, a ta şi a mea, este moartea şi pentru a salva vieţi cineva trebuie să ştie să le şi ia.

Poate că scurgerea timpului va aduce şi înţelegerea, speră Grişanov. Robin era un om strălucit, cerebral. O dată ce va avea timp pentru a examina faptele, va realiza că viaţa este preferabilă morţii şi poate că vor fi din nou prieteni. Pentru moment, îşi spuse Kolea, i-am salvat omului viaţa. *Chiar dacă americanul mă va blestema pentru asta, va trebui să tragă aer în piept pentru a-şi rosti blestemul.* Colonelul Grişanov va purta cu mîndrie această povară. Obţinuse informaţiile şi salvase o viaţă, aşa cum se cuvenea să o facă pilotul din apărarea aeriană a lui PVO Stranîi, fostul puştan înspăimîntat şi dezorientat, al cărui legămînt cu viaţa se săvîrşise pe drumul de la Moscova la Gorki.

Era timpul cinei cînd Kelly îl văzu pe rus ieşind din cazarma prizonierilor. Avea un carnet în mînă, fără îndoială plin cu informaţiile pe care le storsese de la prizonieri.

— O să-ţi venim de hac, jigodie roşie, mîrîi Kelly. Or să arunce trei incendiare prin fereastra aia, amice, şi-or să te prăjească pentru masa de seară — împreună cu notele tale afurisite. Mda.

O simțea din nou, după atîta timp: acea plăcere specială a cunoașterii a ce va fi, satisfacția dumnezeiască de a vedea viitorul. Sorbi o înghițitură de apă din bidon. Nu-și putea permite să se deshidrateze. Acum era greu să fii răbdător. În fața ochilor lui avea clădirea în care viețuiau în izolare douăzeci de americani, înspăimîntați și grav traumatizați, și, deși nu-i întîlnise niciodată și îi cunoștea doar după nume, misiunea lui era o cruciadă demnă de respect. Pentru rest încercă să-și amintească latina din liceu. *Morituri non cognant,* poate. Cei care sînt pe cale să moară nu o știu. Ceea ce lui Kelly îi convenea.

— Omuciderile.

— Bună ziua, vreau să vorbesc cu domnul locotenent Frank Allen.

— La telefon, replică Allen.

În dimineața asta de luni fusese la birou doar cinci minute.

— Cine e?

— Sergentul Pete Meyer, Pittsburgh, răspunse vocea. Căpitanul Dooley m-a îndrumat să mă adresez dumneavoastră, domnule.

— N-am vorbit cam demult cu Mike. Mai este un suporter al Piraților?

— În fiecare noapte, domnule locotenent. Și eu încerc să prind unele meciuri.

— Sergent, vrei un pont pentru etapa din Ligă? întrebă Allen cu un zîmbet.

Camaraderie de polițist.

— Bucs în cinci. Anul ăsta Roberto rade tot.

Clemente avea un sezon excelent.

— A, da? Ei, la fel merg Brooks și Frank.

Într-adevăr, nici frații Robinson nu se descurcau prea rău.

— Cum te pot ajuta?

— Domnule locotenent, am niște informații pentru dumneavoastră. Două omucideri, amîndouă victimele femei tinere, pînă în douăzeci și cinci de ani.

— Așteaptă o clipă, te rog.

Allen luă o foaie curată de hîrtie.

— Care-i sursa?

— Încă nu o pot dezvălui. E ceva personal. Încerc să schimb situaţia, dar o să dureze. Pot să continuu?

— Foarte bine. Numele victimelor?

— Ultima se numea Pamela Madden — foarte recent, doar acum cîteva săptămîni.

Ochii locotenentului Allen se măriră.

— Isuse, asasinatul de la fîntînă. Şi cealaltă?

— Se numea Helen, cîndva toamna trecută. Două crime urîte, domnule locotenent, tortură şi abuz sexual.

Allen se aplecă înainte, cu telefonul strîns lipit de ureche:

— Vrei să spui că ai un martor la ambele omoruri?

— Corect, domnule, cred că avem. Am şi doi posibili infractori. Doi bărbaţi albi, unul numit Billy, iar celălalt Rick. Nu am semnalmentele lor, dar o să mă îngrijesc şi de chestia asta.

— OK, nu sînt cazurile mele. De ele se ocupă cei de la centru — locotenentul Ryan şi sergentul Douglas. Cunosc ambele nume; vreau să zic, ambele victime. Sînt cazuri importante, sergent. Cît de solide sînt informaţiile tale?

— Cred că sînt foarte solide. Am o posibilă indicaţie pentru dumneavoastră. Victima numărul doi, Pamela Madden — părul ei a fost periat după ce a fost ucisă.

În fiecare caz criminal important, unele dovezi esenţiale erau întotdeauna lăsate în afara relatărilor de presă, în scopul de a cerne obişnuita adunătură de ţicniţi care telefonau pentru mărturisiri — orice le sugera imaginaţia lor deformată. Chestia asta cu părul era suficient de bine protejată pentru ca nici măcar locotenetul Allen să nu fi auzit despre ea.

— Ce altceva mai ai?

— Crimele au fost legate de droguri. Ambele fete plasau droguri.

— Asta e! exclamă în şoaptă Allen. Sursa ta e în închisoare?

— Împing cam departe lucrurile, dar... bine, voi fi cinstit cu dumneavoastră. Tatăl meu e preot. O tînără i

s-a confesat. Domnule locotenent, astea-s chestii strict personale, da?

— Înțeleg. Ce vrei să fac?

— Puteți, vă rog, să transmiteți informațiile ofițerilor care investighează cazul? Mă pot contacta prin circumscripție.

Sergentul Meyer își dădu numărul de telefon.

— Sînt șef de tură aici, dar acum trebuie s-o iau din loc ca să susțin o lucrare la Academie. Mă întorc pe la ora patru.

— Foarte bine, sergent. Voi transmite mai departe. Mulțumesc mult pentru date. Ai să ai vești de la Em și Tom. Poți să contezi pe asta. *Isuse, i-am ceda Pittsburghului șefia în afurisita aia de serie a Ligii ca să punem mîna pe ticăloșii ăștia.*

Allen apăsă pe cîteva taste de telefon.

— Salut, Frank, spuse locotenentul Ryan.

Cînd puse pe birou cana cu cafea, mișcarea păru filmată cu încetinitorul. Iluzia încetă cînd își ridică pixul.

— Continuă să vorbești. Iau notițe.

Sergentul Douglas întîrziase în dimineața asta din cauza unui accident pe I-83. Ca de obicei, își umpluse ceașca cu cafea, luase o brioșă și intrase în birou, găsindu-și șeful care scria cu furie pe o foaie de hîrtie.

— A periat părul? A spus el asta? întrebă Ryan.

Douglas se aplecă peste birou și văzu că privirea din ochii lui Ryan era cea a unui vînător care tocmai auzise primul foșnet prin frunze.

— OK, ce nume a...

Mîna detectivului se strînse într-un pumn. O respirație lungă.

— OK, Frank, unde-i tipul ăsta? Mulțumesc. La revedere.

— Vreun indiciu?

— Pittsburgh, răspunse Ryan.

— Cum?

— Un telefon de la un sergent de poliție din Pittsburgh; are un posibil martor la asasinarea Pamelei Madden și a lui Helen Waters.

— Fără glumă?

— Este cea care i-a periat părul, Tom. Și ghici ce alte nume au apărut o dată cu ăsta?

— Richard Farmer și William Grayson?

— Rick și Billy. Destul de aproape, nu? Furnizori posibili pentru o bandă de droguri. Așteaptă.

Ryan se lăsă pe spate, privind tavanul îngălbenit.

— Era o fată acolo, cînd a fost ucis Farmer — credem că era, se corectă el. Asta-i legătura, Tom. Pamela Madden, Helen Waters, Farmer, Grayson, toți sînt legați între ei... iar asta înseamnă...

— Și distribuitorii. Într-un fel sau altul, toți sînt în legătură. Ce îi unește, Em? Știm că toți — probabil toți — erau amestecați în afacerea drogurilor.

— Două stiluri de lucru diferite, Tom. Fetele au fost măcelărite ca niște — nu, așa ceva nu le faci nici măcar vitelor. Totuși, toți ceilalți au fost doborîți de „Omul Invizibil". Un tip cu o misiune! Așa a spus Farber, un om cu o misiune.

— Răzbunare, propuse Douglas, continuînd pe cont propriu analiza lui Ryan. Dacă una din fetele astea mi-ar fi fost apropiată... Isuse, Em, cine l-ar putea blama?

Exista o singură persoană care avusese legături cu una din victime și era cunoscută Departamentului de Poliție, nu? Ryan înșfăcă telefonul și-l sună pe locotenentul Allen.

— Cum îl cheamă pe tipul care a lucrat la cazul Gooding, tipul din Marina Militară?

— Kelly, John Kelly. A găsit arma în largul Fortului McHenry, apoi cei de la centru au încheiat cu el un contract să ne antreneze scufundătorii, ți-aduci aminte? Ah! Pamela Madden! Isuse! exclamă Allen, realizînd legătura.

— Povestește-mi despre el, Frank.

— Un tip al dracului de simpatic. Liniștit, cam trist — și-a pierdut soția într-un accident de mașină sau cam așa ceva.

— Veteran, nu?

— Om-broască, explozii subacvatice, așa-și cîștigă existența, aruncînd în aer diverse lucruri. Chestii subacvatice.

— Continuă.

— Într-o formă fizică excelentă, se antrenează.

Allen făcu o pauză.

— L-am văzut plonjînd, are nişte semne pe corp, cicatrice vreau să zic. A participat la lupte şi a fost rănit. Am adresa lui şi tot ce vrei.

— O am şi eu în dosarul cazului, Frank. Mulţumesc, amice.

Ryan puse receptorul la loc.

— El e tipul nostru. El este „Omul Invizibil".

— Kelly?

— Trebuie să fiu la tribunal în dimineaţa asta — la dracu'! înjură Ryan.

— Îmi pare bine să vă văd din nou, îl salută doctorul Farber.

Lunea era o zi uşoară pentru el. Examinase ultimul pacient şi se pregătea de plecare la tenisul de după prînz cu fiii lui. Poliţiştii de abia îl prinseseră la ieşirea din birou.

— Ce ştii despre tipii de la UDT? întrebă Ryan, ieşind împreună cu el pe coridor.

— Oamenii-broască, adică? Marina Militară?

— Aşa e. Nişte duri, nu?

Farber zîmbi cu pipa în gură.

— Sînt primii tipi pe plajă, înaintea infanteriei marine. Ce crezi?

Se opri o clipă. Făcu o conexiune mintală.

— Acum există ceva chiar şi mai bun.

— Ce vrei să spui? întrebă locotenentul.

— Ei, încă mai lucrez cîte puţin pentru Pentagon. Hopkins face o mulţime de treburi pentru guvern. Laboratorul de Fizică Aplicată se ocupă de nişte chestii speciale. Îmi cunoşti pregătirea... Uneori fac teste psihologice, consultaţii — ce efecte are lupta asupra oamenilor. Asta-i material secret, da? Există un grup nou de operaţiuni speciale. A derivat din UDT. Acum îşi spun SEALS, adică foci, fiind pregătiţi să acţioneze pe apă, în aer şi pe uscat — de fapt, sînt antrenaţi în stil comando, tipi foarte serioşi, iar existenţa lor nu este cunoscută. Nu sînt doar duri. Sînt inteligenţi. Sînt antrenaţi să gîndească, să prevadă. Nu au doar muşchi. Au şi creier.

— Tatuajul, spuse Douglas amintindu-și. Avea tatuată pe braț o focă.

— Domnule doctor, ce s-ar fi întîmplat dacă unul din tipii de la SEALS ar fi avut o fată care a fost asasinată?

Era întrebarea cea mai evidentă, dar trebuia să o pună.

— Asta-i misiunea pe care o căutai, spuse Farber, ieșind pe ușă și nedorind să mai dezvăluie ceva, nici măcar pentru o anchetă criminalistică.

— Ăsta-i băiatul nostru. Cu o singură excepție, se adresă calm Ryan ușii închise.

— Mda. Nici o dovadă, doar un motiv al dracului de solid.

Căzuse noaptea. La SENDER GREEN fusese o zi sinistră pentru toată lumea, cu excepția lui Kelly. Platoul central era terci, cu băltoace fetide, mari și mici. Soldații petrecuseră cea mai mare parte a zilei încercînd să rămînă uscați. Cei din turnuri își adaptaseră poziția la vîntul care-și schimba mereu direcția. O vreme ca asta îi influența pe oameni. Celor mai mulți nu le place umezeala. Îi face iritabili și le pisează creierii, cu atît mai mult dacă serviciul este plictisitor, așa cum era aici. Însă în Vietnamul de Nord o vreme ca asta însemna mai puține atacuri aeriene, încă un motiv pentru oamenii din vale să se relaxeze. Căldura în creștere energizase norii, adăugîndu-le o umiditate pe care o returnau la fel de repede solului.

Ce zi împuțită, își spuneau, probabil, soldații unii altora la cină. Toți aprobau și se concentrau asupra mîncării, privind în jos, nu în sus, în interior, nu spre exterior. Pădurea va fi umedă. Mersul pe frunze umede este mult mai tăcut decît cel pe frunze uscate. Nu existau crengi uscate care să trosnească. Aerul umed ar înăbuși zgomotul, nu l-ar transmite. Într-un cuvînt, era perfect.

Kelly profită de întuneric ca să se miște puțin, înțepenit de inactivitate. Se ridică de sub tufă, scărpinîndu-și pielea, și mai ciuguli ceva din rația de concentrate. Goli un bidon întreg, apoi își întinse brațele și picioarele. Putea să vadă zona de aterizare și își alesese deja cărarea spre ea, sperînd că infanteriștii marini nu se vor juca cu

trăgaciul atunci cînd va alerga spre ei. La ora douăzeci și unu precis făcu transmisia radio finală.

Lumină verde, scrise tehnicianul pe blocnotes. *Activitate normală.*

— Asta este. În sfîrșit, ultima confirmare care ne trebuia.

Maxwell îi privi pe ceilalți. Fiecare aprobă în tăcere.

— Operațiunea BOXWOOD GREEN, faza a patra, începe la ora douăzeci și două fix. Căpitane Franks, transmite un mesaj pentru *Newport News.*

— Am înțeles, domnule comandant.

Pe *Odgen,* echipajele de zbor se îmbrăcară în costumele lor ignifuge, apoi se deplasară spre pupa pentru a-și pregăti aparatele de zbor. Îi găsiră pe marinarii care ștergeau toate geamurile. În spațiile pentru trape, infanteriștii marini își puneau combinezoanele dungate. Armele erau curate. Încărcătoarele erau pline cu muniție proaspătă, de abia scoasă din containere ermetice. Mormăielile individuale se grupară în perechi, fiecare om aplicîndu-i corespondentului său culorile de camuflaj. Acum nu se mai zîmbea și nu se mai glumea. Erau la fel de serioși ca actorii în seara premierei, iar delicatețea operațiunilor de machiaj contrapuncta ciudat natura spectacolului din acea seară. Cu excepția unuia dintre ei.

— Atenție la rimel, domnule, îi ceru Irvin unui vag neliniștit căpitan Albie, care avea obișnuita stare de agitație a unui comandant și avea nevoie de un sergent care să-l calmeze.

În camera de pregătire a escadrilei, la bordul lui USS *Constellation,* un micuț și tînăr comandant de escadrilă pe nume Joshua Painter conducea instructajul. Avea opt aparate Phantom F-4 gata să intre în acțiune.

— În noaptea asta participăm la o operațiune specială. Țintele noastre sînt amplasamentele SAM la sud de Haiphong, continuă el, fără să știe despre ce era vorba și sperînd că merita riscul asumat de cei cincisprezece ofițeri

care vor zbura în noaptea asta împreună cu el şi care constituiau chiar escadrila lui.

Vor fi însoţiţi de zece avioane Intruder A-6, iar cea mai mare parte a restului escadrilei aeriene de pe *Connie* va căuta gîlceava în susul coastei, dezlănţuind un foc de artificii cît se poate de zgomotos. Spera ca totul să fie atît de important pe cît spusese amiralul Podulski. Nu era chiar o distracţie să te joci cu amplasamentele SAM.

Newport News era acum la patruzeci de kilometri în largul coastei, apropiindu-se de un punct care o situa exact între *Odgen* şi plajă. Radarele navei nu funcţionau şi probabil că staţiile de pe ţărm nu ştiau cu exactitate unde se afla acesta. După ultimele cîteva zile armata nord-vietnameză devenise puţin mai circumspectă în privinţa utilizării sistemului lor de supraveghere de coastă. Comandantul stătea în scaunul lui de pe puntea de comandă. Îşi verifică ceasul şi deschise un plic de hîrtie groasă, sigilat; citi rapid ordinele de acţiune pe care le păstrase în seif timp de două săptămîni.

— Hm, îşi spuse el. Domnule Shoeman, anunţă sala maşinilor să pună cazanele unu şi patru sub presiune. Vreau să dispunem de puterea maximă cît mai curînd posibil. În noaptea asta o să mai facem ceva surfing. Complimentele mele secundului, ofiţerului de artilerie şi maiştrilor lui. Îi vreau pe toţi în biroul meu, imediat.

— Am înţeles!

Ofiţerul de cart făcu notificările necesare. Cu toate patru cazanele sub presiune, *Newport News* putea face treizeci şi patru de noduri şi era capabil astfel să se apropie mai repede de plajă şi să se îndepărteze la fel de iute de ea.

— Surf City, iată-ne! strigă subofiţerul de la cîrmă, de îndată ce comandantul părăsi puntea.

Era gluma oficială a navei — pentru că-i plăcea comandantului — şi fusese inventată cu cîteva luni înainte de un matelot clasa întîi. Însemna să te apropii de ţărm, de-a dreptul în zona de surf, pentru un bombardament.

— Mergem la Surf City, unde e doi la unu!

— Anunță capul compas, Baker, ceru ofițerul de cart cînd hărmălaia corului încetă.

— Țin pe unu-opt-cinci, domnule Shoeman.

Corpul i se mișca în ritmul melodiei. *Surf City, iată-ne*!

— Domnilor, în caz că vă întrebați ce-am făcut ca să merităm distracția din ultimele zile, iată despre ce este vorba, începu comandantul, în cabina lui aflată chiar în spatele punții de comandă.

Explicațiile durară mai multe minute. Pe biroul lui se afla o hartă a zonei de coastă, cu fiecare baterie triplu-A marcată pe baza datelor obținute cu ajutorul fotografiilor aeriene și din satelit. Departamentul de artilerie examinase cu atenție situația. Erau din belșug vîrfuri de dealuri care constituiau repere radar de primă mînă.

— A, da! respiră adînc maistrul-șef de la reglajul tirului. Domnule, totul? Și calibrul 125?

Comandantul dădu din cap.

— Maistre Skelley, dacă aducem ceva muniție înapoi la Subic, voi fi foarte dezamăgit.

— Domnule, propun să folosim încărcătura a treia pentru proiectilele luminoase de calibrul 125 și să tragem prin ochire vizuală cît putem de mult.

De fapt, era un exercițiu de geometrie. Experții artileriști — între care era inclus și ofițerul comandant — se aplecară deasupra hărții și deciseră rapid cum trebuia procedat. Deja aveau datele misiunii, singura schimbare fiind că se așteptaseră să o facă la lumina zilei.

— N-o să rămînă în viață ca să tragă în elicopterele alea, domnule.

Se auzi telefonul de pe biroul comandantului. Acesta îl înșfăcă.

— Vorbește comandantul.

— Toate patru cazanele sînt sub presiune, domnule. Clopotul pentru toată viteza e la treizeci, viteza de luptă la treizeci și trei.

— E plăcut să știi că mecanicul-șef este treaz. Foarte bine. Sună alarma de luptă.

Puse receptorul în furcă, în timp ce zgomotul navei începu să crească.

— Domnilor, avem de protejat niște infanteriști marini, continuă el încrezător.

Departamentul de artilerie al crucișătorului său era la fel de bun cum fusese cel al lui *Mississippi*. Două minute mai tîrziu, era din nou pe puntea de comandă.

— Domnule Shoeman, preiau comanda.

— Căpitanul ia comanda, anunță ofițerul de cart.

— Cîrma dreapta, vino la curs nou doi-șase-cinci.

— Am înțeles, domnule comandant, cîrma dreapta, vin la curs doi-șase-cinci.

Subofițerul Sam Baker roti timona.

— Domnule, cîrma dreapta.

— Foarte bine, încuviință comandantul, adăugînd: Surf City, iată-ne.

— Da, domnule comandant! strigă drept răspuns cîrmaciul.

Pentru un bătrîn bășinos, skipperul era jos pălăria.

•

Acum era doar o problemă de păstrare a cumpătului. *Ce-ar putea merge prost?* se întrebă Kelly în vîrful dealului său. O mulțime de lucruri. Elicopterele s-ar putea ciocni la decolare. Ar putea să treacă direct peste un amplasament de artilerie antiaeriană și să fie șterse de pe cer. Cine știe ce fleac fără nici o importanță sau vreo garnitură ar putea ceda, făcîndu-i să se prăbușească la sol. Ce s-ar întîmpla dacă Apărarea Civilă locală ar avea un exercițiu de antrenament în seara asta? Întotdeauna ceva depindea de hazard. Văzuse misiuni ratate pentru o mulțime de motive tîmpite și imprevizibile. Dar nu în noaptea asta, își promise el. După ce făcuseră toate pregătirile? Echipajele elicopterelor se antrenaseră intensiv trei săptămîni, așa cum o făcuseră și infanteriștii marini. Aparatele de zbor fuseseră întreținute cu dragoste. Marinarii de pe *Odgen* inventaseră lucruri utile. Niciodată nu puteai să elimini riscul în totalitate, dar pregătirea și antrenamentul îl puteau diminua. Kelly se asigură că arma lui era în bună stare, apoi se așeză, reluîndu-și veghea încordată. Aici nu erai lîngă casa de pe colț din West Baltimore. Asta era realitatea. Asta îl va face capabil să uite totul. Încercarea

de a o salva pe Pam se terminase cu un eșec din cauza erorii lui, dar poate că pînă la urmă avusese un scop. În misiunea aceasta nu va face greșeli. Nimeni nu făcuse. Nu salva o persoană. Salva douăzeci. Se uită cadranul luminos al ceasului. Secundarul se mișca acum extrem de încet. Kelly închise ochii, sperînd că, atunci cînd îi va deschide, limbile ceasului se vor mișca mai repede. Nici pomeneală. Fostul subofițer din SEALS își impuse să inspire adînc și să continue misiunea. Pentru el asta însemna să-și așeze carabina în poală și să se concentreze asupra binoclului. Supravegherea trebuia să continue chiar pînă în clipa în care primele grenade M-79 erau trase asupra turnurilor de pază. Infanteriștii marini contau pe el.

Ei, poate că asta le va demonstra tipilor din Philadelphia cît era el de important. Operația lui Henry se duce dracului și eu aranjez lucrurile. *Eddie Morello e important,* își spuse el, alimentînd imaginea propriului eu, în timp ce rula pe Autostrada 40 spre Aberdeen.

Idiotul nu-și poate conduce propria operațiune, nu poate găsi oameni de încredere. I-am spus lui Tony că-i prea deștept, prea iscusit, nu-i cu adevărat un om de afaceri serios — ah, nu, e serios. E mai serios decît tine, Eddie. Henry o să fie primul cioroi care va fi „inițiat". Ai grijă. Tony o s-o facă. N-o poate face pentru tine. Propriul tău văr nu poate să te ajute, după ce l-ai pus în legătură cu Henry. Înțelegerea aia nenorocită n-ar fi existat, dacă n-aș fi fost eu. Eu am făcut înțelegerea, dar eu nu pot fi „inițiat".

— Paștele mă-sii! mîrîi el la un stop pe roșu. *Cineva începe să-i demoleze operația lui Henry și ei îmi cer mie să fac verificări. Ca și cum Henry n-o poate face singur. Probabil că nu, nu-i chiar așa deștept cum se crede. Și atunci, ce se bagă între mine și Tony?*

Asta era, nu? mîrîi Eddie. *Henry a vrut să mă separe de Piaggi — așa cum făcuse ca să-l elimine pe Angelo. Angelo a fost prima lui legătură. Angelo mi l-a prezentat mie... Eu i l-am prezentat lui Tony... Tony și cu mine ne ocupam de legătura cu Philadelphia și New York... Angelo și cu mine*

am fost o pereche de legătură... Angelo era veriga slabă... și Angelo a fost curățat...

Tony și cu mine sîntem o altă pereche de legătură...

El are nevoie numai de una, nu? Doar o legătură cu restul organizației.

Separîndu-mă pe mine de Tony...

La dracu'!

Morello pescui din buzunar o țigară și înfundă cu un pumn bricheta de bord a Cadillacului său decapotabil. Capota mașinii era ridicată. Eddie iubea soarele și vîntul. Era ca și cum ar fi fost în vasul lui de pescuit. Și îi dădea o vizibilitate excelentă. Că îl făcea ceva mai ușor de identificat și urmărit, nu-i trecuse prin minte. Lîngă el, pe podea, se afla o geantă diplomat din piele. Înăuntru erau șase kilograme de marfă pură. Philadelphia, îi spuseseră ei, era într-o criză acută și or s-o dilueze chiar băieții de acolo. Un tîrg pe o mulțime de bani gheață. Geanta care se îndrepta acum spre sud va fi umplută numai cu bancnote mai mari de douăzeci de dolari. Doi tipi. Nici o durere de cap. Erau profesioniști și asta era o relație de afaceri pe termen lung. Nu era nevoie să-și facă probleme că va fi jefuit, dar oricum își luase cu el revolverul cu țeavă scurtă, ascuns sub cămașa largă, chiar lîngă catarama centurii; locul cel mai util, dar și cel mai inconfortabil.

Trebuia să analizeze povestea asta, își spuse imperios Morello. S-ar putea chiar să fi înțeles totul. Henry îi manipula. *Henry manipula organizația.* Un cioroi încerca s-o facă pe deșteptul cu ei.

Și reușea. Probabil că oamenilor lui le luase chiar el maul. Ticălosului îi plăcea să caftească femeile — mai ales pe cele albe. Se potrivea, își zise Morello. Toți erau așa. Deși, probabil că era destul de mintos. Mda, era mintos... dar nu suficient. N-ar fi prea greu să-i explice toate astea lui Tony. Eddie era singur. Fă schimbul și valea înapoi. Ia cina cu Tony. Fii calm și rezonabil. Lui Tony îi place asta. De parc-ar fi fost la Harvard sau la altă universitate. Ca un blestemat de avocat. Apoi îl lucrăm pe Henry și-i preluăm operațiunea. Era o afacere. Oamenii lui or să meargă. Nu intraseră în afacere pentru că-l iubeau. Intraseră pentru bani. Toți erau așa. Apoi el și Tony ar

putea prelua afacerea și atunci Eddie Morello ar fi un inițiat.

Mda. Plănuise totul. Morello își privi ceasul. Era punctual cînd trase în parcarea pe jumătate goală a unui local. Unul de modă veche, făcut dintr-un vagon de cale ferată — Calea Ferată Pennsylvania era în apropiere. Își aminti prima masă luată la un local cu tatăl lui, într-un loc exact ca ăsta, urmărind cum treceau trenurile. Amintirea îl făcu să zîmbească în timp ce-și termina țigara și o arunca pe asfalt.

Cealaltă mașină trase și ea în parcare. Era un Oldsmobile albastru, exact cum i se spusese. Cei doi tipi ieșiră din mașină. Unul ținea o geantă și se îndrepta spre el. Eddie nu-l cunoștea, dar era bine îmbrăcat, respectabil, așa cum trebuie să fie un om de afaceri, într-un frumos costum maro. Ca un avocat. Morello zîmbi în sinea lui, fără să privească prea ostentativ în direcția tipului, în timp ce omul de sprijin stătea în mașină, pentru mai multă siguranță, urmărindu-i. Mda, tipi serioși. Și în curînd vor ști și ei că Eddie Morello era de asemenea un tip serios, își spuse el, cu mîna în poală, la cincisprezece centimetri de revolverul ascuns.

— Ai marfa?

— Ai banii? întrebă în loc de răspuns Morello.

— Ai făcut o greșeală, Eddie, spuse pe neașteptate omul, în timp ce-și deschidea geanta.

— Cum adică? întrebă Morello, dintr-o dată atent, dar cu zece secunde și o viață de om prea tîrziu.

— Adică adio, Eddie, adăugă celălalt calm.

Privirea lui spunea totul. Morello încercă imediat să-și scoată arma, dar nu făcu decît să-l ajute pe celălalt.

— Poliția, nu mișca! strigă omul, chiar înainte ca primul glonț să treacă prin capacul deschis al genții diplomat.

Eddie reuși să-și scoată pistolul cu chiu cu vai și trase un glonț în podeaua mașinii, dar polițistul era doar la un metru și nu putea să rateze. Ofițerul de sprijin alerga deja spre ei, surprins că locotenentul Charon nu reușise să-l dezarmeze pe tip. În timp ce-l privea, geanta alunecă într-o parte și detectivul întinse brațul, aproape lipindu-și revolverul de pieptul omului, și-l împușcă drept în inimă.

Pentru Morello totul era acum clar, dar numai timp de una sau două secunde. Henry făcuse totul. Se „inițiase" singur, asta era. Morello își dădu seama că singurul lui rost în viață fusese de a-i aduce împreună pe Henry și Tony. Nu părea cine știe ce acum.

— Susține-mă! răcni Charon.

Se aplecă să ia revolverul lui Eddie. Într-un minut, două mașini ale poliției intrară în parcare scîrțîind din frîne.

— Idiotul dracului, îi spuse Charon partenerului său cinci minute mai tîrziu, tremurînd în timp ce vorbea, așa cum fac oamenii după ce au ucis. A încercat să scoată arma ca și cum nu l-aș fi avut în bătaia pistolului.

— Am văzut totul, confirmă detectivul mai tînăr, crezînd că o făcuse.

— Ei, e exact cum ați spus, domnule, întări sergentul.

Deschise geanta de pe podeaua Oldsmobilului. Era plină cu pungi cu heroină.

— Ce captură.

— Mda, mîrîi Charon. Doar că, fiind mort, ticălosul ăsta nu mai poate spune nimic.

Ceea ce era perfect adevărat. Remarcabil, își spuse el, făcînd eforturi pentru a nu zîmbi din cauza umorului nebun al momentului. Tocmai comisese crima perfectă, sub ochii altor ofițeri de poliție. Acum organizația lui Henry era în siguranță.

Aproape că venise vremea. Garda se schimbase. *Ultima oară.* Ploaia continua să cadă îndesat. *Bine.* Soldații din turnuri se strîngeau unii într-alții pentru a rămîne uscați. Ziua sinistră îi lehămisise chiar mai mult decît de obicei, iar oamenii plictisiți sînt mai puțin atenți. Acum toate luminile erau stinse. Nu existau nici măcar lumînări în cazarmă. Kelly făcu un tur lent, atent, cu binoclul. În fereastra cazărmii ofițerilor se afla o siluetă, un bărbat privind ploaia — rusul, nu? *Aha, deci ăsta-i dormitorul tău? Grozav. Prima lansare a grenadierului numărul trei — caporalul Mendez, nu? — e programată pentru deschiderea asta. Un rus prăjit.*

Hai să-i dăm drumul. Am nevoie de un duș. Doamne, oare le-o mai fi rămas ceva din sticla de Jack Daniel's? Regulamentul e regulament, dar unele lucruri erau speciale.

Tensiunea creștea. Nu din cauza factorului de pericol. Kelly se considera în afara oricărui pericol. Partea care-l înfricoșase fusese infiltrarea. Acum era rîndul elicopterelor, apoi al infanteriștilor marini. Rolul lui era aproape terminat, își spuse Kelly.

— Foc! ordonă comandantul.

Newport News își pornise radarele doar cu cîteva clipe mai devreme. Navigatorul era în postul central de control al tragerii, ajutînd departamentul de artilerie să fixeze poziția exactă a crucișătorului prin citiri radar pe repere terestre cunoscute. Asta însemna să împingi precauția cam departe, dar misiunea din seara asta o cerea. Radarele de navigație și de control al tirului îi ajutau pe toți să-și calculeze poziția la mustață.

Primele proiectile fură trase de turela de 125 mm de la babord. Zgomotul ca un lătrat ascuțit produs de cele două piese de 125 mm era greu de suportat de urechi, dar, o dată cu el, apăruse ceva ciudat de frumos. Cu fiecare salvă tunurile generau un inel de foc galben. Era produs de o particularitate a armei. Ca un șarpe galben care-și mușcă coada, ondulîndu-se pentru puținele secunde ale vieții sale. Apoi dispăru. La șase mii de metri se aprinse prima pereche de obuze de iluminare și lumina avea aceeași culoare galbenă, metalică și vie care se mulase pe turelă cu cîteva clipe mai devreme. Peisajul verde, umed, al Vietnamului de Nord deveni portocaliu sub lumină.

— Pare să fie o baterie de cincizeci și șapte. Îi zăresc și pe servanți.

Telemetrul din Spot-1 era deja reglat pe relevmentul corespunzător. Lumina le ușura sarcina. Maistrul-șef Skelley fixă distanța cu o delicatețe remarcabilă. Fu transmisă imediat „centralului". Zece secunde mai tîrziu, opt tunuri bubuiră. După alte cincisprezece secunde amplasa-

mentul de baterii triplu-A dispăru într-un nor de praf și foc.

— La țintă din prima salvă. Ținta Alfa distrusă.

Maistrul-șef primi de jos comanda să schimbe relevmentul pe următoarea țintă. Ca și comandantul, și el se va pensiona în curînd. Poate că vor putea deschide un magazin de arme.

Era ca un tunet îndepărtat, dar cumva deosebit. Partea surprinzătoare era absența de reacție din vale. Îi zărea prin binoclu cum își întorc capetele. Poate că se schimbau unele remarci, dar nimic mai mult. La urma urmei, țara în război și zgomotele neplăcute erau aici normale, mai ales cele care sunau ca un tunet îndepărtat. Evident prea departe ca să-l îngrijoreze. Din cauza vremii, nici măcar fulgerările luminoase nu puteau fi văzute. Kelly se așteptase ca unul sau doi ofițeri să iasă intrigați de ce se întîmpla. În locul lor, el ar fi făcut-o... probabil. Dar ei n-o făcuseră.

Nouăzeci de minute și numărătoarea inversă continua.

Cînd se îndreptară în șir spre pupa, infanteriștii marini erau ușor încurcați. Destul de mulți marinari se aflau acolo, urmărindu-i cu priviri curioase. Albie și Irvin ii numărară în timp ce ieșeau pe puntea de zbor, îndreptîndu-i spre elicoptere.

Ultimii marinari din șir erau Maxwell și Podulski. Amîndoi își puseseră cele mai vechi și urîte uniforme, cămăși și pantaloni kaki pe care-i purtaseră în acțiuni pe mare — lucruri asociate cu amintiri plăcute și noroc. Chiar și amiralii erau superstițioși. Infanteriștii marini văzură pentru prima oară că „amiralul cel palid“ — așa îl botezaseră — avea Medalia de Onoare. Panglica atrase multe priviri și nu puține înclinări respectuoase ale capetelor, pe care fața lui încordată le aprecie.

— Gata, domnule căpitan? întrebă Maxwell.

— Da, domnule, răspunse pe un ton calm Albie, în ciuda nervozității lui.

Sosise timpul.

— Ne vedem cam în trei ore.

— Vînătoare bună.

Maxwell, drept ca o lumînare, îl salută pe băiatul mai tînăr.

— Arată de-a dreptul impresionanți, spuse Ritter.

Purta și el uniforma kaki, doar ca să fie în ton cu garderoba navei.

— Ah, Isuse, sper să meargă.

— Mda.

James Greer inspiră, în timp ce nava vira pentru a se alinia în vînt. Cîțiva membri din echipa de punte cu baghete luminoase în mîini se îndreptară spre ambele transportoare de trupe pentru a le dirija decolarea și apoi, unul cîte unul, puternicele aparate Sikorski se înălțară în aer, stabilizîndu-se în turbulență și îndreptîndu-se spre vest, către continent și misiunea lor.

— Acum e în mîinile lor.

— Buni băieți, James, zîmbi Podulski.

— Tipul ăsta, Clark, e impresionant și el. Isteț, observă Ritter. Ce face în viața de toate zilele?

— Am auzit că pentru moment e cam liber. De ce?

— Avem întotdeauna loc pentru un tip care poate sta pe picioarele lui. Băiatului îi umblă mintea, repetă Ritter, în timp ce se întorceau la Centrul de Informare de Luptă.

Pe puntea de zbor, echipajele aparatelor Cobra făceau verificările finale înaintea decolării. Urmau să se înalțe în patruzeci și cinci de minute.

— SNAKE, aici e CRICKET. Orarul e nominal. Confirmă.

— Da! răspunse Kelly cu o voce fermă.

Bătu pe transmițător trei linii, primind ca răspuns două. *Odgen* abia anunțase că misiunea începuse și recepționă confirmarea lui.

— Două ore pînă la libertate, băieți, îi îmbărbătă el în șoaptă pe prizonierii din lagărul din vale.

Că evenimentul urma să fie mai puțin eliberator pentru alți oameni din lagăr nu era o problemă care să-l îngrijoreze prea tare.

Ronțăi ultimul baton din rație, strecurînd toate ambalajele și gunoiul în buzunarele de pe coapse ale combinezonului. Ieși din ascunzătoare. Acum era întuneric și își putea permite să o facă. Încercă să șteargă urmele prezenței lui în tufiș. La urma urmei, o misiune ca aceasta ar putea fi încercată din nou și de ce să lași adversarul să afle cîte ceva din modul în care se petrecuse? Tensiunea atinsese pînă la urmă punctul în care Kelly simțea că trebuie să urineze. Era aproape hazliu și-l făcu să se simtă ca un puști, deși băuse în ziua aceea doi litri de apă.

Treizeci de minute de zbor pînă la prima zonă de debarcare, încă treizeci pentru apropiere. Cînd ajung pe creasta dealului îndepărtat intru în contact direct cu ei pentru a controla apropierea finală.

Hai să-i dăm drumul.

— Mut focul la dreapta. Ținta Hotel în obiectiv, raportă Skelley. Distanța... nouă-doi-cinci-zero.

Tunurile bubuiră încă o dată. Una din piesele de o sută de milimetri le răspunse cu foc. Echipajul urmări cum *Newport News* demolează restul batalionului de antiaeriană care, incapabil să-și părăsească tunurile, încerca măcar să riposteze și să rănească monstrul care plutea în largul coastei.

— Uite elicopterele, îi atenționă secundul, aflat la postul lui în Centrul de Informare de Luptă.

Punctele de pe ecranul radarului principal traversară coasta exact pe deasupra locului unde fuseseră țintele Alfa și Bravo. Ridică telefonul.

— Aici comandantul.

— Sînt secundul, domnule. Elicopterele sînt deasupra uscatului, trec exact prin coridorul pe care l-am făcut pentru ele.

— Foarte bine. Pregătiți-vă să începeți misiunea de tragere. În treizeci de minute vom monitoriza elicopterele pe ultrascurte.

— Am înțeles, domnule comandant.

— Isuse, observă un operator radar. Ce se întîmplă aici?

— Mai întîi le bombardăm curul, opină vecinul lui, apoi îl invadăm.

Mai erau doar cîteva minute pînă la debarcarea infanteriștilor marini. Ploaia rămînea constantă, deși vîntul se potolise.

Kelly se afla acum în teren deschis. Era în siguranță. Silueta nu i se profila pe cer. În spatele lui exista o vegetație abundentă. Toată îmbrăcămintea și pielea expusă erau colorate pentru a se confrunta cu fundalul. Ochii lui măturau peste tot, căutînd pericolul, neobișnuitul, dar fără să găsească ceva. Era o mocirlă ca-n iad. Umezeala și argila roșie a acestor dealuri mizerabile pătrunseseră prin țesătura uniformei în fiecare por și făceau parte integrantă din ființa lui.

Zece minute pînă la zona de debarcare. Tunetul îndepărtat de pe coastă continua sporadic, dar suficient pentru a ține la respect pericolul reprezentat de o ripostă vietnameză.

Acum suna chiar mai asemănător tunetului și numai Kelly știa că erau tunurile de două sute de milimetri ale unei nave de război. Ședea relaxat, odihnindu-și coatele pe genunchi, măturînd lagărul cu binoclul. Nici o lumină încă. Nici o mișcare. Moartea gonea spre ei, iar ei nu știau. Își concentră ochii atît de puternic, încît aproape că neglijă urechile.

Era greu de prins prin ploaie: un duduit îndepărtat, înfundat și insignifiant, dar care nu dispărea. Crescu în intensitate. Kelly își înălță capul de la oculare, răsucindu-se cu gura deschisă, încercînd să-l identifice.

Motoare.

Motoare de camioane. Mă rog, nu prea departe era o șosea — nu, șoseaua principală este prea departe... în altă direcție.

Poate un camion de aprovizionare. Care aduce alimente și poștă.

Mai multe.

Kelly se deplasă pînă în vîrful dealului şi se sprijini de un copac, privind în vale, acolo unde pintenul unui drum de ţară se întindea spre şoseaua care urmărea malul de nord al rîului. Mişcare. Îşi duse binoclul la ochi.

Camion... două... trei... patru... o, Doamne...

Aveau luminile aprinse, doar nişte fante lăsate de benzile lipite pe faruri. Asta însemna că erau camioane militare. Farurile celui de-al doilea îl iluminau într-o oarecare măsură pe primul. Oameni în spate, aliniaţi pe ambele laturi.

Soldaţi.

Aşteaptă, Johnny, băiete, nu intra în panică. Nu te grăbi... poate...

Ocoliră în jurul bazei de pe Snake Hill. Un paznic dintr-unul din turnuri strigă ceva. Chemarea fu transmisă mai departe. Cîteva lumini se aprinseră în cazarma ofiţerilor. Cineva ieşi, probabil maiorul, dezbrăcat, strigînd o întrebare.

Primul camion se opri la poartă. Un bărbat coborî şi urlă să vină cineva să deschidă. Celălalt camion se opri în spate. Coborîră mai mulţi soldaţi. Kelly număra... zece... douăzeci... treizeci... mai mulţi... dar nu conta numărul. Important era ce începuseră să facă.

Simţi nevoia să-şi întoarcă privirea. Ce-o să-i mai răpească soarta? De ce nu-i ia viaţa, să termine odată? Însă soarta nu era interesată doar de viaţa lui. Niciodată nu se întîmpla aşa. Era răspunzător, ca-ntotdeauna, pentru mai mult decît atît. Kelly scoase radioul şi-l deschise.

— CRICKET, aici e SNAKE, terminat.

Nimic.

— CRICKET, aici e SNAKE, terminat.

— Ce se-ntîmplă? întrebă Podulski.

Maxwell luă microfonul.

— SNAKE, aici e CRICKET ACTUAL, care e mesajul tău, terminat.

— Abandon, abandon, abandon — confirmați, fu tot ce auziră.

— Repetă. SNAKE, repetă.

— Anulați misiunea, ceru Kelly, mult prea zgomotos pentru propria lui siguranță. Abandon, abandon, abandon. Confirmați imediat.

Trecură cîteva secunde.

— Recepționăm ordinul tău de anulare. Confirm. Misiune anulată. Așteaptă.

— Bine, aștept.

— Ce este? întrebă maiorul Vinh.

— Avem informații că americanii ar putea să încerce un raid asupra lagărului, răspunse căpitanul, privindu-și oamenii.

Aceștia se desfășurau cu îndemînare, jumătate îndreptîndu-se spre copaci, cealaltă jumătate ocupînd poziții în interiorul perimetrului, săpînd locașuri, imediat după ce-și aleseseră locurile.

— Tovarășe maior, am primit ordin să preiau comanda apărării pînă la sosirea altor unități. Vi se ordonă să vă duceți musafirul rus la Hanoi, unde va fi în siguranță.

— Dar...

— Ordinele vin chiar de la generalul Giap, tovarășe maior.

Ceea ce lămuri foarte rapid lucrurile. Vinh se întoarse în camera lui să se îmbrace. Sergentul se duse să-l scoale pe șofer.

Kelly nu putea face altceva decît să-i urmărească. Patruzeci și cinci, poate mai mulți. Era greu să-i numeri în timp ce se aflau în mișcare. Elemente de patrulare în pădure. Acestea reprezentau un pericol imediat pentru el,

dar chiar și așa așteptă. Trebuia să fie sigur că luase o hotărîre corectă, ca nu intrase în panică și nu devenise pe neașteptate un laș.

Douăzeci și cinci împotriva a cincizeci, cu efectul surprizei și cu un plan, nu-i dificil. Douăzeci și cinci împotriva a o sută, fără surpriză... nici o speranță. Făcuse ce trebuia. Nu exista nici un motiv pentru a adăuga încă douăzeci și cinci de cadavre în registrul pe care-l păstrau la Washington. În conștiința lui nu era loc pentru genul acesta de greșeală ori pentru felul acesta de vieți.

— Elicopterele se întorc, domnule, pe același drum pe care au intrat, îi comunică operatorul radar secundului.

— Prea repede, constată secundul.

— La dracu', Dutch! Acum ce...

— Misiunea e anulată, Cas, răspunse Maxwell, privind în jos la masa hărților.

— Dar de ce?

— Pentru că așa a decis domnul Clark, interveni Ritter. El reprezintă ochii noștri. El conduce jocul. N-ai nevoie de nimeni ca să-ți spună asta, domnule amiral. Domnilor, încă avem un om acolo. Să nu uităm asta.

— Avem douăzeci de oameni acolo.

— Adevărat, domnule, dar numai unul dintre ei se întoarce în noaptea asta. Și asta numai dacă avem noroc.

Maxwell își ridică privirea spre căpitanul Franks.

— Hai să ne apropiem de plajă, cît putem de repede.

— Da, domnule.

— Hanoi? De ce?

— Pentru că astea-s ordinele.

Vinh cercetă mesajul pe care-l adusese căpitanul.

— Ei bine, americanii au vrut să vină aici, da? Sper s-o facă. Aici n-o să fie ca la Song Tay.

Ideea unei acțiuni de infanterie nu-l încînta în mod deosebit pe colonelul Grișanov, iar o călătorie la Hanoi, chiar una neanunțată, însemna de asemenea o călătorie la ambasadă.

— Lasă-mă să-mi fac bagajele, tovarășe maior.

— Grăbește-te! lătră drept răspuns mărunțelul, întrebîndu-se dacă plecarea lui la Hanoi nu se datora unor abateri.

Putea fi mai rău. Grișanov își adună toate notele și le strecură într-un rucsac. Toată munca lui, pe care Vinh i-o returnase cu atîta amabilitate. I le va lăsa generalului Rokossovski și, o dată ce documentele vor fi în mîinile oficialităților, își va putea susține cauza ca americanii să nu fie lichidați. Bătea un vînt rău, își aminti el o vorbă englezească.

Îi auzea venind. Departe, deplasîndu-se cu multă îndemînare, obosiți probabil, dar apropiindu-se.

— CRICKET, aici SNAKE, terminat.

— Te-am auzit, SNAKE.

— Mă pun în mișcare. Pe dealul meu sînt oameni, se apropie de mine. Mă voi îndrepta spre vest. Puteți să-mi trimiteți un elicopter?

— Afirmativ. Fii atent, fiule.

Era vocea lui Maxwell, încă îngrijorată.

— Plec acum. Încheiat.

Kelly puse radioul în buzunar și se îndreptă spre creastă. Se opri o clipă să privească, comparînd ce vedea acum cu ceea ce văzuse înainte.

Alerg deosebit de repede în întuneric, le spusese el infanteriștilor marini. Era timpul să o dovedească. Ascultă pentru ultima oară zgomotele înaintării soldaților nord-vietnamezi care se apropiau, alese un loc unde tufele erau mai rare și o luă la vale.

30

Agenți de voiaj

Era evident pentru oricine că lucrurile mergeau prost. Cele două elicoptere de salvare aterizară pe *Ogden* la mai puțin de o oră de la plecare. Unul fu rulat imediat pe pista de staționare. Celălalt, pe care zbura pilotul mai experimentat, era realimentat. Căpitanul Albie ieși aproape în secunda în care elicopterul ateriză și alergă către suprastructura unde îl aștepta echipa de comandă. Realiză că *Ogden* și escorta lui goneau către plajă. Infanteriștii marini ieșiră și ei, deprimați și tăcuți, privind în jos la puntea de zbor, în timp ce își scoteau armele.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Albie.

— Clark a anulat misiunea. Știm doar că a părăsit dealul; ne-a semnalat prezența unor soldați nord-vietnamezi. Vom încerca să-l scoatem. Ce crezi că va face? întrebă Maxwell.

— Va căuta un loc de unde să poată fi luat de elicopter. Hai să vedem harta.

Dacă ar fi avut timp să reflecteze, Kelly poate că ar fi fost tentat să analizeze rapiditatea schimbării din bine în rău. Dar nu o făcuse. Supraviețuirea era un joc care te solicita în totalitate, iar în clipa aceea era singurul joc disponibil. Sigur, nu era unul plictisitor și, cu puțin noroc, nici pretențios. Nu erau chiar atît de multe trupe pentru a asigura lagărul împotriva unui atac, nu erau destule — încă — pentru a efectua cu adevărat patrule defensive. Dacă erau îngrijorați de posibilitatea unei alte misiuni gen Song Tay, își vor păstra puterea de foc la îndemînă.

Vor instala echipe de observație pe vîrfurile dealurilor, probabil nimic altceva, cel puțin pentru moment. Snake Hill se afla cam la cinci sute de metri în spatele lui. Kelly își încetini coborîrea, trăgîndu-și răsuflarea — era mai obosit de teamă decît de efort, deși ambele contribuiau din plin. Găsi o creastă secundară și se odihni pe partea opusă a ei. Stătu nemișcat, lăsîndu-și urechile să prindă murmurul glasurilor din spate — vorbe, nu mișcare. OK, intuise la fix situația tactică. Probabil că la timpul potrivit vor mai sosi soldați, dar pînă atunci el va fi plecat de mult.

Dacă pot să trimită elicopterul ăla.

Plăcut gînd.

Am fost în situații mai grele decît asta. Sfidare proclamată.

Cînd? se interesă delicat pesimismul.

În clipa aceea, singurul lucru care avea sens era să se îndepărteze cît mai mult de trupele nord-vietnameze. Apoi venea necesitatea găsirii unui loc care să semene cît de cît cu o zonă de aterizare, astfel încît să poată s-o roiască dracului de acolo. Nu era timp pentru panică, dar nici nu putea să zăbovească. O dată cu venirea zilei aici vor fi multe trupe, iar în cazul în care comandantul lor era competent, va dori să afle dacă pe terenul lui nu se găsea vreun element de recunoaștere inamic. Dacă nu va reuși să părăsească zona înainte de răsăritul soarelui, șansele lui de a mai ieși vreodată din țara asta se vor micșora teribil. Mișcă! Găsește un loc bun! Cheamă elicopterul! Ieși dracului de aici!

Avea patru ore pînă la apariția soarelui. Elicopterul era la o distanță de circa treizeci de minute. Să zicem două sau trei ore ca să găsești un loc și să lansezi apelul. Nu părea prea dificil. Cunoștea zona din jurul lui SENDER GREEN din fotografiile de recunoaștere. Își permise o pauză de cîteva minute, privind în jur și orientîndu-se. Calea cea mai rapidă de a evacua zona era într-acolo, traversînd o cotitură a șoselei. Era un risc, dar unul acceptabil. Își rearanjă povara pe care o căra, deplasîndu-și mai la îndemînă încărcătoarele de rezervă. Mai mult decît orice, lui Kelly îi era teamă că ar putea să cadă prizonier, să fie la mila unor oameni ca aceia din PLASTIC FLOWER, să fie incapabil să riposteze, să-și piardă controlul asupra propriei vieți. O voce calmă îi spunea undeva, într-un cotlon al minții, că era preferabilă

moartea. Riposta, chiar în condițiile unor șanse ridicol de mici, nu însemna sinucidere. OK. Se decisese. Își începu deplasarea.

— Să-l chem? întrebă Maxwell.

— Nu, nu acum.

Căpitanul Albie clătină din cap.

— O să ne cheme el. Domnul Clark este ocupat acum. O să-l lăsăm în pace.

Irvin intră în Centrul de Informații de Luptă.

— Clark? întrebă sergentul-major de artilerie.

— Încearcă să scape.

— Vreți să merg cu cîțiva oameni cu elicopterul de salvare numărul unu?

Că vor încerca să-l scoată pe Clark nu era o întrebare. Infanteriștii marini aveau un dezgust funciar pentru abandonarea oamenilor.

— E sarcina mea, Irvin, spuse Albie.

— Mai bine ați dirija operațiunea de salvare, domnule, ripostă Irvin pe un ton rezonabil. Oricine poate să tragă cu o armă.

Maxwell, Podulski și Greer nu participau la conversație, urmărind și ascultînd doi profesioniști care știau ce se pregăteau să facă. Comandantul infanteriștilor marini se înclină în fața înțelepciunii subofițerului cu cele mai vechi state de serviciu.

— Ia tot ce-ți trebuie.

Albie se întoarse către Maxwell.

— Domnule, vreau ca Numărul Unu să decoleze acum.

Comandantul-adjunct al Operațiunilor Navale înmînă casca de fonie unui ofițer de numai douăzeci și opt de ani din infanteria marină; implicit, ceda și comanda tactică a misiunii eșuate. Un gest simplu, dar care semnifica finalul carierei lui Dutch Maxwell.

Imobilitatea era terenul propice pentru frică. Mișcarea îi dădea lui Kelly sentimentul că își putea controla viața. Era o iluzie pe care o realiza mintal, dar corpul lui recepționa în acest mod mesajul, ceea ce făcea lucrurile

mai bune. Ajunse la poalele dealului, într-un tufăriș mai gros. Acolo. Chiar dincolo de șosea se găsea un spațiu deschis, o pajiște sau așa ceva, poate o porțiune din lunca inundabilă a fluviului. Era cum nu se poate mai potrivită. Nimic bătător la ochi. Își însfăcă radioul.

— SNAKE către CRICKET, terminat.

— Aici CRICKET. Te recepționăm, sîntem pregătiți.

Mesajul venea gîfîit, rostit cu respirația întretăiată.

— La vest de dealul meu, dincolo de șosea, cam trei kilometri la vest de obiectiv, cîmp deschis. Sînt aproape. Trimiteți elicopterul. Pot semnaliza cu girofarul.

Albie privi harta, apoi fotografiile aeriene. Mă rog, părea destul de ușor. Împinse harta cu un deget și subofițerul de la controlul de zbor transmise imediat mai departe informația. Albie așteptă confirmarea, înainte de a-i răspunde lui Clark:

— Recepție. Numărul Unu pleacă acum, sîntem la doi-zero minute distanță.

— Recepționat.

Prin zgomotul paraziților, Albie desluși ușurarea din vocea lui Clark.

— Voi fi pregătit. Terminat.

Mulțumescu-ți ție, Doamne.

Acum Kelly nu se mai grăbea, se deplasa încet și în tăcere spre șosea.

A doua lui vizită în Vietnamul de Nord nu va fi la fel de lungă ca prima. De data asta nu trebuia să se retragă înotînd și nici pielea nu-i fusese ciuruită de toate injecțiile pe care le încasase înainte de plecare; poate că acum nu se va îmbolnăvi din cauza apei din afurisitul ăsta de fluviu. Nu se putea spune că se relaxase, dar mai pierduse ceva din tensiunea nervoasă. Ca la un semnal, ploaia se înteți, înăbușind zgomotul și reducînd vizibilitatea. Alte vești bune. Poate Dumnezeu, sau soarta se hotărîseră pînă la urmă să nu-l abandoneze. Se opri din nou, la zece metri de șosea și privi în jur. Nimic. Își acordă cîteva minute pentru a se relaxa și pentru a lăsa tensiunea să dispară.

Nu avea nici un sens să se grăbească să traverseze, doar ca să fie în teren deschis. O zonă plată, neacoperită, era periculoasă atunci cînd te găseai singur în teritoriu inamic. Mîinile strîngeau carabina, „ursuleţul de pluş" al infanteristului, în timp ce Kelly respira adînc şi încet, pentru a-şi domoli pulsul. Cînd simţi că totul era în regulă, îşi permise să se apropie de şosea.

Mizerabile drumuri, oftă Grişanov, *chiar mai proaste decît cele din Rusia.* Destul de ciudat, maşina avea un aer franţuzesc. Şi mai remarcabil, mergea destul de bine, sau aşa ar fi făcut dacă nu ar fi fost şoferul. Ar fi trebuit s-o conducă maiorul Vinh. Probabil că, fiind ofiţer, s-ar fi priceput, dar prostul, conştient de statutul lui, găsise de cuviinţă să-şi lase ordonanţa la volan, iar boul ăsta de ţăran nu părea că ar şti să conducă ceva mai complicat decît un bivol. Maşina derapa în noroi. Din cauza ploii, şoferul avea dificultăţi şi cu vizibilitatea. Grişanov, în scaunul din spate, închise ochii, strîngîndu-şi în braţe rucsacul. N-avea nici un sens să privească drumul. Putea doar să se înfricoşeze. Era ca şi cum ai fi zburat pe vreme proastă, îşi spuse el, ceva ce nu entuziasma pe nici un pilot — ba încă şi mai puţin atunci cînd altcineva se afla la manşă.

Aşteptă, supraveghind terenul înainte de traversare, ciulind urechile după un eventual zgomot de motor de camion, cel mai mare pericol pentru el. Nimic. OK, erau cam cinci minute pînă la elicopter. Kelly se ridică şi căută în spate, cu mîna stîngă, girofarul de semnalizare. În timp ce traversa şoseaua continuă să privească spre stînga, ruta pe care ar fi urmat-o camioanele cu trupe suplimentare pentru a se apropia de lagărul aflat acum într-o siguranţă deplină. *Drace!*

Numărai pe degete situaţiile cînd concentrarea acţionase împotriva lui, dar de data asta o păţise. Zgomotul maşinii care se apropia, fîsîind pe suprafaţa noroioasă a drumului, se insinuase perfect printre zgomotele natu-

rale care-l înconjurau și, cînd sesiză diferența, era prea tîrziu. Cînd mașina depăși curba, el se afla chiar în mijlocul șoselei, stînd acolo ca o căprioară surprinsă de faruri și sigur că șoferul trebuia să-l fi văzut. Ce urmă fură o serie de automatisme.

Kelly ridică repede carabina și trase o rafală scurtă în zona șoferului. Pentru moment, mașina continuă să se îndrepte spre el și trase o a doua rafală în scaunul pasagerului din față. Atunci mașina își schimbă direcția, ciocnindu-se în plin de un copac. Toată secvența nu durase mai mult de trei secunde și inima lui Kelly începu să bată din nou, după o pauză înspăimîntător de lungă. Alergă spre mașină. Pe cine ucisese?

Șoferul ieșise prin parbriz și avea două gloanțe în cap. Kelly smuci portiera din dreptul pasagerului. Persoana aflată acolo era... maiorul vietnamez. Lovit și el în cap. Împușcăturile nu erau centrate perfect și, deși craniul omului era deschis, corpul încă îi tremura. Kelly îl trase din vehicul și îngenunche pentru a-l percheziționa, înainte de a auzi un geamăt din interior. Se aplecă în interiorul mașinii... un alt bărbat — rusul! — pe podeaua din spate. Kelly îl scoase și pe el afară. Omul avea un rucsac încleștat în mîini.

Rutina veni la fel de automat ca și împușcăturile. Kelly îl pocni pe rus cu patul armei și acesta leșină, apoi se întoarse repede să scotocească prin uniforma maiorului, cautînd materiale informaționale. Îndesă în buzunar toate documentele și hîrtiile. Vietnamezul îl privea, iar unul din ochii lui funcționa încă.

— Viața-i o curvă, nu? spuse rece Kelly, în timp ce ochii celuilalt își pierdeau însuflețirea. Ce dracu' fac cu tine? întrebă Kelly, întorcîndu-se spre corpul rusului. Tu ești tipul care-i hărțuia pe băieții noștri, așa-i?

Îngenunche, deschise rucsacul și găsi întregul teanc de hîrtii care răspunseră la întrebare în locul rusului — un lucru pe care colonelul sovietic era total incapabil să-l facă.

Decide-te repede, John, elicopterul nu-i prea departe acum.

— Văd girofarul! spuse copilotul.

— Ne apropiem cît se poate de repede.

Pilotul îşi conducea aparatul Sikorski cu viteza maximă pe care o permitea motorul. La două sute de metri reduse brusc turaţia, iar poziţia înclinată a aparatului, la patruzeci şi cinci de grade, cu botul în sus, opri rapid mişcarea de înaintare — de fapt perfect, pentru că se apropie de girofarul cu infraroşii care clipea. Elicopterul de salvare se stabiliză la jumătate de metru de sol, scuturat de vînt. Comandorul din Marina Militară lupta din răsputeri pentru a menţine aparatul stabil şi mintea răspunse cu întîrziere la acel ceva recepţionat de ochi. Văzuse cum curentul rotorului îi dobora supravieţuitorul prezumtiv, dar...

— Am văzut *doi* oameni acolo? întrebă el prin intercom.

— Dă-i drumul! se precipită o altă voce pe circuitul intern de comunicaţii. Pachetul la bord, şterge-o!

— Roiul din Dodge City, acum!

Pilotul trase manşa ca să cîştige altitudine, călcă pedala palonierului şi se îndreptă spre fluviu, în timp ce elicopterul accelera. *N-ar fi trebuit să fie doar o singură persoană?* Lăsă asta la o parte. Acum avea altceva de făcut, dar pînă la apă şi securitatea pe care o oferea erau vreo şaizeci de kilometri sinuoşi.

— Cine dracu-i ăsta? se miră Irvin.

— Un autostopist, răspunse Kelly, acoperind zarva motorului.

Clătină din cap. Explicaţiile vor fi lungi şi vor trebui să aştepte. Irvin înţelese şi-i oferi un bidon. Kelly îl goli. Atunci începu tremuratul. În faţa echipajului elicopterului şi a celor cinci infanterişti marini, Kelly tremura ca şi cum ar fi fost în inima Arcticei, ghemuindu-se şi îmbrăţişîndu-se, ţinîndu-şi arma aproape, pînă cînd Irvin

i-o luă și o asigură. Sergentul-major de artilerie remarcă faptul că se trăsese cu ea. O să afle mai tîrziu de ce și în ce. Mitraliorii din portiere măturau cu privirea valea fluviului, în timp ce aeronava lor gonea cu motorul urlînd la doar treizeci de metri de suprafața sinuoasă. Călătoria se dovedi lipsită de evenimente, mult diferită de ce așteptaseră ei, așa cum era cazul cu întreaga noapte. Ce mersese prost? Voiau să știe. Răspunsul se găsea la bărbatul pe care tocmai îl culeseseră. Dar cine dracu' era celălalt? Nu era asta o uniformă rusească? Doi infanteriști marini se aplecară deasupra trupului și-i legară mîinile. Un al treilea asigură curelele rucsacului.

— Numărul Unu, sîntem deasupra apei. Îl avem pe SNAKE la bord. Terminat.

— Numărul Unu, aici CRICKET, am recepționat. Sîntem gata. Am terminat.

Albie își ridică privirea.

— Ei, asta este.

Podulski era cel mai afectat. BOXWOOD GREEN fusese încă de la început ideea lui. Dacă ar fi avut succes, putea să ducă la o schimbare a situației. Putea să deschidă ușa pentru CERTAIN CORNET, putea să schimbe cursul războiului — iar moartea fiului său nu ar fi fost inutilă. Se uită la ceilalți. Aproape că întrebă dacă n-ar putea să încerce din nou, dar își văzu de treabă. Eșec total. Era o recunoaștere amară și o realitate extrem de tristă pentru cineva care-și servise țara de adopție timp de treizeci de ani.

— O zi grea? întrebă Frank Allen.

Locotenentul Mark Charon era surprinzător de bine dispus pentru un tip care trecuse printr-un schimb de focuri care ar fi putut să-i fie fatal, ca de altfel și extrem de rigurosul interogatoriu care urmase.

— Idiotul dracului. Nu trebuia să se întîmple așa, mormăi Charon. Cred că nu i-a surîs ideea traiului la

Falls Road, adăugă locotenentul din Brigada Narcotice, referindu-se la Penitenciarul din Maryland.

Localizată în centrul orașului Baltimore, clădirea era atît de mohorîtă, încît pensionarii se refereau la ea ca la Castelul lui Frankenstein.

Allen nu avea multe să-i spună. Procedurile pentru incident erau simple. Charon urma să beneficieze de o permisie administrativă de zece zile lucrătoare, în timp ce Departamentul se asigura că schimbul de focuri fusese conform regulilor oficiale pentru utilizarea „forței mortale“. În esență, era o vacanță plătită de două săptămîni, doar că Charon putea fi supus și altor interogatorii. Ceea ce nu era probabil în acest caz, pentru că mai mulți ofițeri de poliție fuseseră martori la întreaga poveste, unul doar la vreo cinci metri.

— Eu cercetez cazul, Mark, îl informă Allen. Am studiat preliminariile. Se pare că vei ieși basma curată din povestea asta. Ai făcut ceva ce l-ar fi putut speria?

Charon clătină din cap.

— Nu, n-am strigat și nici n-am făcut altceva pînă cînd a vrut să-și scoată arma. Am încercat să-l iau cu binișorul, știi, să-l potolesc. Dar a luat-o razna. Eddie Morello a murit de tîmpenie, observă locotenentul, amuzîndu-se impasibil de faptul că spunea purul adevăr.

— Ei, n-o să plîng pentru moartea unuia care se ocupa de droguri. A fost o zi bună peste tot, Mark.

— Cum adică, Frank?

Charon se așeză și fură o țigară.

— Azi am primit un telefon din Pittsburgh. Se pare că am dat de un martor pentru crima de la arteziană, de care se ocupă Em și Tom.

— Serios? Astea chiar că sînt vești bune. Ce avem?

— Cineva, probabil o fată, după felul cum vorbea tipul, care a văzut cum au încasat-o Madden și Waters. Se pare că-i vorbește despre asta preotului ei și el încearcă s-o determine să ne povestească ce știe.

— Grozav, aprobă Charon, ascunzîndu-și fiorul interior la fel de bine cum își ascunsese entuziasmul produs de prima lui crimă comandată.

Încă o chestie de curățat. Cu noroc, ar putea fi ultima.

Elicopterul ateriză lin pe USS *Ogden*. Imediat după ce ajunse jos, oamenii reapărură pe puntea de zbor. Echipa de pe punte asigură aparatul cu lanțuri, în timp ce ocupanții lui începură să coboare. Mai întîi ieșiră infanteriștii marini, ușurați că se aflau în siguranță, dar și dezamăgiți de modul în care decursese noaptea. Orarul era aproape perfect, o știau. Aceasta era ora programată pentru întoarcerea la navă, împreună cu tovarășii lor pe care ar fi trebuit să-i elibereze și așteptaseră clipa aceasta, așa cum o echipă își anticipează în vestiar bucuria victoriei. Dar nu acum. Pierduseră, și încă nu știau de ce.

Irvin și un alt infanterist marin ieșiră, sprijinind un corp, spre surpriza deplină a amiralilor. Următorul apăru Kelly. Pilotul elicopterului îi urmări cu ochi mari. Pe pajiște fuseseră două corpuri. Dar el se simțea ușurat în special la gîndul că îndeplinise încă o misiune de salvare în Vietnamul de Nord, care totuși era un semisucces.

— Ce dracu'? întrebă Maxwell, în timp ce nava începea să vireze spre est.

— Hei, băieți, hai să-l băgăm pe tipul ăsta înăuntru și și să-l izolăm chiar acum, îi zori Ritter.

— E inconștient, domnule.

— Aduceți și un medic, ordonă Ritter.

Raportul asupra misiunii se ținu într-unul din numeroasele dormitoare goale pentru trupe de pe *Ogden*. Lui Kelly i se permise doar să se spele pe față, nimic altceva. Un infirmier îl examină pe rus, asigurîndu-i pe amirali că prizonierul era sănătos, deși ușor amețit; ambele pupile erau egale și reacționau, nu avea o comoție. Doi infanteriști marini asigurară paza.

— Patru camioane, spuse Kelly. Au apărut dintr-o dată. Un pluton întărit, probabil înarmat pînă-n dinți, exact cînd echipa de asalt era pe drum, și au început

imediat să-și sape locașuri de tragere — cam cincizeci. A trebuit să anulez operația.

Greer și Ritter schimbară o privire. *Nu era o coincidență.* Kelly se uită la Maxwell.

— Dumnezeule, îmi pare rău, domnule. Misiunea nu putea fi executată. A trebuit să părăsesc dealul pentru că instalau acolo posturi de ascultare. Vreau să spun, chiar dacă am fi fost capabili să ne descurcăm...

— Ai uitat că avem elicoptere de luptă? mîrîi Podulski?

— Las-o baltă, Cas, îl avertiză James Greer.

Kelly îl privi lung pe amiral, înainte de a răspunde acuzației:

— Domnule amiral, șansele de succes erau exact zero. Sarcina mea era să supraveghez obiectivul, ca să fim siguri că misiunea n-o să ne coste prea mult, de acord? Cu o logistică mai bună poate că am fi reușit — echipa de la Song Tay putea s-o facă. N-ar fi fost o treabă curată, dar ei aveau suficientă putere de foc ca s-o scoată la capăt atacînd direct obiectivul, așa cum au făcut-o.

Clătină din nou din cap.

— Dar nu în circumstanțele astea.

— Ești sigur? întrebă Maxwell.

Kelly dădu din cap.

— Da, domnule. Absolut sigur.

— Mulțumesc, domnule Clark, interveni calm căpitanul Albie, recunoscînd adevărul celor de-abia auzite.

Kelly rămase pe loc, încă tensionat de evenimentele nopții.

— OK, mormăi după o clipă Ritter. Ce poți să ne spui despre musafirul nostru, domnule Clark?

— Am făcut-o de oaie, admise Kelly, explicînd cum ajunsese mașina atît de aproape. I-am ucis pe șofer și pe comandantul lagărului — cred că el era. Avea astea la el.

Kelly scoase documentele din buzunare și le înmînă asistenței.

— Rusul avea o grămadă de hîrtii. M-am gîndit că n-ar fi o chestie deșteaptă să-l las acolo și că ne-ar putea fi util.

— Hîrtiile astea sînt în rusă, constată Irvin.

— Dă-mi cîteva, ordonă Ritter. Rusa mea este destul de bună.

— Avem nevoie și de cineva care se descurcă în vietnameză.

— Am eu pe unul, îi asigură Albie. Irvin, adu-l aici pe sergentul Chalmers.

Ritter și Greer se retraseră la o masă de colț.

— Dumnezeule, se minună ofițerul superior, răsfoind notele scrise. Tipul ăsta a obținut o mulțime de date... Rakossovski? E în Hanoi? Pe foaia asta e un rezumat.

Sergentul Chalmers, un specialist în informații, începu să citească hîrtiile luate de la maiorul Vinh. Toți ceilalți așteptau ca agenții CIA să examineze documentele.

— Unde sînt? întrebă în rusă Grișanov.

Încercă să ajungă la banda care-i acoperea ochii, dar nu reuși să-și miște mîinile.

— Cum te simți? se interesă o voce în aceeași limbă.

— Mașina s-a ciocnit de ceva.

Vocea se întrerupse.

— Unde sînt?

— La bordul lui USS *Ogden*, domnule colonel, îi răspunse Ritter în engleză.

Corpul din cușetă, legat în chingi, deveni rigid și prizonierul continuă în rusește, susținînd că nu vorbește engleza.

— Atunci, de ce unele din notele tale sînt în engleză? întrebă rezonabil Ritter.

— Sînt ofițer sovietic. Nu aveți dreptul...

— Avem tot atîtea drepturi cîte ai tu să interoghezi prizonierii de război americani și să hotărăști uciderea lor, tovarășe colonel.

— Cum adică?

— Prietenul tău, maiorul Vinh, este mort, dar avem mesajele pe care le-a primit. Cred c-ai terminat de vorbit cu oamenii noștri, așa-i? Iar armata nord-vietnameză încearcă să găsească modul cel mai convenabil de a-i elimina. Vrei să-mi spui că nu erai la curent cu asta?

Înjurătura pe care o auzi Ritter fu una deosebit de murdară, dar în voce se simțea o surpriză veritabilă, care era interesantă. Omul acesta era prea rănit ca să disimuleze bine. Ritter se uită spre Greer:

— Trebuie să mai citesc ceva. Vrei să-i ții companie tipului ăsta?

Singurul lucru bun care i se întîmplă lui Kelly în noaptea aceea fu că, pînă la urmă, căpitanul Franks nu-și aruncase peste bord rațiile pe cap de aviator. După terminarea raportului își găsi cabina și dădu pe gît trei porții țepene. O dată cu eliberarea de tensiunea nopții, epuizarea fizică puse stăpînire pe el. Cele trei băuturi îl dădură gata și se prăbuși în cușetă, fără măcar să facă un duș purificator.

Se luă decizia ca *Ogden* să continue așa cum fusese planificat, navigînd cu douăzeci de noduri înapoi spre Subic Bay. Marea navă amfibie devenise un loc liniștit. Echipajul, stimulat de o misiune importantă și dramatică, se potolise o dată cu eșecul ei. Carturile fură schimbate, nava continuă să funcționeze ca înainte și în careuri singurul zgomot era cel al tăvilor de metal și al ustensilelor. Nu glume, nu povești. Personalul medical suplimentar era cel mai afectat. Fără nici o persoană de îngrijit și nimic de făcut, rătăceau doar pe navă. Elicopterele plecară înainte de prînz, aparatele Cobra spre Danang, iar cele de salvare înapoi la portavionul lor. Oamenii de la comunicații trecură la îndatoririle lor de rutină, scotocind atmosfera în căutarea mesajelor radio, găsind o misiune nouă pentru a o înlocui pe cea veche.

Kelly nu se trezi pînă la ora șase după-masa. După ce făcu un duș, coborî pentru a-i găsi pe infanteriștii marini. Le datora o explicație, își zise el. Cineva le-o datora. Erau în aceeași încăpere. Macheta era încă acolo, pe masa cu nisip.

— Exact aici am fost, spuse el, găsind banda de cauciuc cu doi ochi pe ea.

— Cîți băieți răi?

— Patru camioane au venit pe șoseaua asta și s-au oprit aici, arătă Kelly. Au săpat amplasamente pentru arme grele, aici și aici. Au trimis oameni pe dealul meu. Chiar înainte de a pleca, am văzut o altă echipă îndreptîndu-se în partea asta.

— Isuse, exclamă un comandant de grupă. Exact pe ruta noastră de apropiere.

— Mda, confirmă Kelly. Oricum, ăsta-i motivul.

— Cum de-au știut să trimită întăriri? întrebă un caporal.

— Nu-i treaba mea.

— Mulțam, Snake, spuse comandantul de grupă, ridicîndu-și privirea de pe macheta care avea să fie în curînd aruncată peste bord. A fost o decizie grea, nu?

Kelly dădu din cap.

— Îmi pare rău, amice. Pe bunul Dumnezeu, îmi pare rău.

— Domnule Clark, soția mea așteaptă un copil, cam în două luni... Dacă n-ai fi fost dumneata...

Soldatul îi întinse mîna pe deasupra machetei:

— Mulțumesc, domnule.

Kelly i-o strînse.

— Domnule Clark?

Un marinar își vîrî capul în compartiment.

— Vă caută domnii amirali. Sus, în careul ofițerilor, domnule.

— Doctorul Rosen, spuse Sam, ridicînd receptorul.

— Bună ziua, domnule doctor. Aici e sergentul Douglas.

— Ce pot face pentru dumneata?

— Încercăm să dăm de prietenul dumneavoastră Kelly. Nu răspunde la telefon. Aveți idee unde este?

— Nu l-am văzut de mult, răspunse prudent chirurgul.

— Știți pe cineva care l-a văzut?

— O să verific. Care-i treaba? adăugă Sam, punînd o întrebare despre care știa că putea fi foarte nepotrivită și întrebîndu-se ce fel de răspuns ar putea primi.

— Păi, hm, nu pot să vă spun, domnule. Sper că înțelegeți.

— Mda, bine. O să-ntreb.

— Te simți mai bine? întrebă mai întîi Ritter.

— Un pic, recunoscu Kelly. Care-i povestea cu rusul?

— Clark, s-ar putea să fi făcut o treabă bună.

Ritter gesticulă spre masa cu nu mai puțin de zece teancuri de documente pe ea.

— Vor să omoare prizonierii, îl informă Greer.

— Cine? Rușii? întrebă Kelly.

— Vietnamezii. Rușii îi vor vii. Tipul pe care l-ai ridicat încerca să-i ia acasă, îl lămuri Ritter, ridicînd o foaie de hîrtie. Aici e ciorna scrisorii în care-și justifică cererea.

— Asta-i bine sau rău?

Zgomotele de afară erau diferite, remarcă Zacharias. Și erau mai mulți oameni. Din toate părțile se întretăiau ordine răcnite. Era prima zi, după o lună întreagă, cînd Grișanov nu-l vizitase nici măcar pentru cîteva minute. Singurătatea devenise și mai apăsătoare și era din ce în ce mai copleșit de gîndul că acordase Uniunii Sovietice un curs universitar de apărare antiaeriană continentală. Nu intenționase să o facă. Nici măcar nu știuse ce făcea. Totuși, asta nu era o consolare. Rusul se jucase cu el, iar colonelul Robin Zacharias, din Forțele Aeriene ale Statelor Unite, divulgase totul, prostit de un pic de amabilitate și camaraderie din partea unui ateu... și de băutură. Prostie și păcat, cea mai banală combinație de slăbiciuni omenești, în care el se cufundase de bună voie. Nici măcar nu putea plînge de rușine. Era dincolo de plîns, așezat pe podeaua celulei, privind la betonul grosolan, murdar, dintre picioarele lui desculțe. Încălcase credința în Dumnezeu și încrederea țării sale, își spuse Zacharias, cînd masa de seară îi fu împinsă prin deschizătura din partea de jos a

ușii. O supă subțire de dovleac și niște orez viermănos. Nu făcu nici o mișcare spre ea.

Grișanov știa că era un om mort. Nu-l vor elibera. Nici măcar nu puteau să admită că era în posesia lor. Va dispărea, așa cum dispăruseră și alți ruși în Vietnam, unii la amplasamente SAM, alții în timp ce executau diverse treburi pentru micii ticăloși nerecunoscători. De ce-l hrăneau atît de bine? Părea să fie o navă mare, dar se putea înșela, fiind primul lui voiaj pe mare. Chiar și mîncarea bună era dificil de înghițit, dar jură să nu se facă de rușine și să nu cedeze amestecului de rău de mare și teamă. Era pilot de vînătoare, unul bun, care înainte înfruntase moartea, uneori chiar și la manșa unui avion care nu răspundea strălucit la comenzi. Își aminti că în situațiile acelea se întreba ce-i vor spune soției lui. Se întrebă și acum. O scrisoare? În care ar fi scris ce? Tovarășii de luptă, ofițerii din PVO Stranîi, vor avea grijă de familia lui? Va fi suficientă pensia?

— Îți bați joc de mine?

— Domnule Clark, lumea poate fi un loc foarte complicat. De ce crezi că rușii i-ar iubi?

— Le dau arme și-i antrenează, nu-i așa?

Ritter își strivi Winstonul.

— Noi dăm chestiile astea oamenilor din toată lumea. Nu toți sînt persoane simpatice, dar trebuie să lucrăm cu ei. Același lucru se întîmplă și la ruși, poate nu chiar așa, dar asemănător. Oricum, tipul ăsta, Grișanov, făcea un efort considerabil pentru a ne păstra oamenii în viață.

Ritter ridică o altă coală.

— Aici e o cerere pentru mîncare mai bună — chiar și pentru un doctor.

— Deci, ce facem cu el? întrebă amiralul Podulski.

— Asta, domnilor, ține de departamentul nostru, răspunse Ritter, privind spre Greer, care dădu aprobator din cap.

— Stați puțin, obiectă Kelly. Îi storcea de informații.

— Și? făcu Ritter. Asta-i era sarcina.

— Ne abatem de la adevărata problemă, interveni Maxwell.

James Greer își turnă un strop de cafea.

— Știu. Trebuie să ne mișcăm repede.

— Și, în sfîrșit...

Ritter ciocăni cu degetul o traducere a mesajului vietnamez.

— Știm că cineva a trădat misiunea. O să-l găsim pe ticălosul ăsta.

Încă drogat de somn, Kelly nu era capabil să urmărească totul și cu atît mai puțin să privească suficient de departe în viitor, pentru a-și da seama cum își asumase locul în centrul afacerii.

— Unde-i John?

Sandy O'Toole își ridică privirea de pe hîrtiile la care lucra. Mai era puțin pînă la sfîrșitul schimbului și întrebarea profesorului Rosen scormonea în îngrijorarea pe care se străduia să o înăbușe de peste o săptămînă.

— Lipsește din țară. De ce?

— Am primit astăzi un telefon de la poliție. Îl caută.

O, Doamne.

— De ce?

— Nu mi-a spus.

Rosen privi în jur. Erau singuri în oficiul asistentelor.

— Sandy, știu că face niște lucruri — adică, cred că știu, dar am...

— Nici eu nu am vești de la el. Ce-ar trebui să facem?

Rosen făcu o grimasă și-i evită privirea, înainte de a răspunde:

— În calitate de buni cetățeni, ar trebui să cooperăm cu poliția... dar nu o facem, nu-i așa? Ai vreo idee unde se află?

— Mi-a spus, dar nu pot... execută o misiune pentru guvern... în...

Nu reuși să termine, neputîndu-se decide să pronunțe cuvîntul.

— Mi-a dat un număr unde pot să sun. Nu l-am folosit.

— Eu aș face-o, o asigură Sam și părăsi încăperea.

Nu era drept. Plecase într-o misiune importantă și periculoasă, ca acum să se întoarcă la o anchetă a poliției. Asistentei O'Toole i se păru că nedreptatea vieții devenise cum nu se poate mai ticăloasă. Se înșela.

— Pittsburgh?

— Așa a spus, confirmă Henry.

— Apropo, e nostim că tipul ăsta e informatorul tău. Foarte profesional, continuă Piaggi cu respect.

— Ne-a avertizat că treaba trebuie rezolvată rapid. Fata n-a dezvăluit încă mare lucru.

— A văzut totul?

Piaggi nu trebui să adauge că asta nu i se părea deloc o dovadă de profesionalism.

— Henry, să-i ții pe oameni în frîu e o chestie. Să-i transformi în martori e cu totul altceva.

— Tony, o să am grijă, dar problema asta trebuie s-o rezolvăm rapid de tot, înțelegi?

Lui Henry Tucker i se părea că se află în ultima linie dreaptă, iar dincolo de sosire se găseau atît siguranța, cît și prosperitatea. Că încă cinci oameni trebuiau să moară, pentru a-l trece pe el peste această linie, era o chestie lipsită de importanță, după cursa pe care o efectuase pînă acum.

— Continuă.

— Numele de familie e Brown. Pe ea o cheamă Doris. Tatăl se numește Raymond.

— Ești sigur?

— Fetele vorbesc între ele. Am numele străzii și tot ce trebuie. Tu ai relații. Am nevoie să le folosești rapid.

Piaggi își notă informațiile.

— OK, legăturile noastre din Philadelphia se pot ocupa de asta. N-o să fie ieftin, Henry.

— Nici nu mă așteptam să fie.

Puntea de zbor părea pustie. Toate patru aparatele de zbor, repartizate pentru scurt timp pe *Ogden*, plecaseră acum și puntea își reluase fostul statut de piață centrală neoficială a navei. Stelele erau aceleași ca înainte, acum că nava naviga din nou sub un cer senin, iar un ciob de

lună, pe cale de dispariție, se afla încă acolo sus, la acea oră matinală. Totuși, nici un marinar nu era pe punte. Cei treji la această oră erau de serviciu, iar pentru Kelly și infanteriștii marini ciclul zi/noapte avea o cu totul altă dimensiune, pereții de oțel cenușiu ai cabinelor nereușind să fie o stavilă în calea gîndurilor lor. Siajul avea o curioasă luminiscență verde, din cauza fotoplanctonului agitat de elice, și lăsa o dîră lungă și spumoasă în urma navei. O jumătate de duzină de oameni stăteau la extremitatea dinspre pupa și o priveau în tăcere.

— Ar fi putut fi mult mai rău, știi...

Kelly se întoarse. Era Irvin. Trebuia să fie el.

— Ar fi putut fi și mult mai bine, Artilerie.

— N-a fost un accident felul în care au apărut, așa, dintr-o dată, nu?

— Nu pot să-ți spun. E un răspuns destul de bun?

— Da, domnule. Și Isus a spus „Doamne, iartă-i, că nu știu ce fac."

— Și dacă vor afla?

Irvin mormăi:

— Cred că știi care-i votul meu. Indiferent cine a fost, ar fi putut să ne ucidă pe toți.

— Știi, Artilerie, doar o dată, *doar o singură dată*, mi-ar plăcea să termin ceva așa cum se cuvine, spuse Kelly.

— Mda.

Irvin așteptă o secundă înainte de a continua, reluînd subiectul.

— De ce dracu' ar face cineva așa ceva?

O formă se profila neclar în apropiere. Era *Newport News*, o siluetă solitară la doar două mii de metri, vizibilă într-un mod special, în ciuda absenței luminilor. Și ea se întorcea, ultimul dintre crucișătoarele grele ale Marinei Militare, creație a unor vremuri trecute, revenind acasă după același eșec pe care-l cunoscuseră Kelly și Irvin.

— Șapte-unu-trei-unu, confirmă vocea feminină.

— Alo, încerc să-l găsesc pe domnul amiral James Greer, îi spuse Sandy secretarei.

— Nu este aici.

— Îmi puteți spune cînd se va întoarce?

— Îmi pare rău, nu, nu știu.
— Dar e important.
— Vă rog, cu cine vorbesc?
— Unde am nimerit?
— Aici e biroul domnului amiral Greer.
— Nu, vreau să spun, vorbesc cu Pentagonul?
— Nu știți?
Sandy nu știa că întrebarea aceasta o condusese într-o direcție pe care nu o înțelegea.
— Vă rog, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.
— Cu cine vorbesc, vă rog?
— Vă rog, trebuie să știu unde lucrați!
— Nu pot spune, răspunse secretara, avînd sentimentul că era unul din pereții de fortăreață care protejau securitatea națională a Statelor Unite.
— E Pentagonul?
Mă rog, asta-i putea spune.
— Nu, nu este.
Atunci ce? se întrebă Sandy. Inspiră adînc.
— Un prieten mi-a dat acest număr. El se află împreună cu domnul amiral Greer. Mi-a spus că pot să sun aici pentru a afla vești despre el.
— Nu înțeleg.
— Uitați, *știu* că a plecat în Vietnam!
— Domnișoară, nu pot să discut despre locul unde se află domnul amiral Greer.
Cineva a violat securitatea! Va trebui să facă un raport.
— Nu-i vorba de el, ci de John!
Calmează-te. Așa nu ajuți pe nimeni.
— John și mai cum? întrebă secretara.
Inspiră adînc. Înghite.
— Vă rog, transmiteți-i un mesaj domnului amiral Greer. Aici e Sandy. E vorba de John. El o să înțeleagă. Bine? El o să înțeleagă. Asta e lucrul cel mai important. Vă dau numerele de telefon de acasă și de la serviciu.
— Perfect. Voi face tot ce pot.
Receptorul fu pus în furcă.
Sandy vru să țipe și aproape că o și făcu. Deci și amiralul plecase. OK, probabil că era împreună cu John. Secretara va transmite mesajul. Va trebui să o facă.

Oamenilor de genul ăsta, dacă le spui că-i *foarte important*, nu au suficientă imaginație ca să nu o facă. Liniștește-te. Oricum, acolo unde se afla, nici poliția nu-l putea atinge. Dar, pentru tot restul zilei și ziua următoare, secundarul ceasului ei păru că stă nemișcat.

USS *Ogden* ajunse la Baza Subic Bay a Forțelor Navale după-amiaza devreme. Trasul la chei păru să dureze o veșnicie în căldura umedă, tropicală. În cele din urmă, parîmele fură aruncate și o schelă de acces fu adusă pînă la bordul navei. Un civil urcă în fugă, încă înainte ca schela să fie asigurată corect. Curînd după aceea infanteriștii marini se îndreptară în șir spre un autobuz ce avea să-i ducă la Cubi Point. Divizia de punte îi urmări îndepărtîndu-se. Cîteva mîini fură scuturate, în timp ce fiecare încerca să lase cel puțin o amintire plăcută în urma experienței, dar „a fost o încercare bună“ nu se potrivea și „noroc“ părea o blasfemie. Aparatul C-141 îi aștepta pentru zborul spre casă. Marinarii remarcară că domnul Clark nu plecase o dată cu infanteriștii marini.

— John, se pare că ai o prietenă care este îngrijorată din cauza ta, zîmbi Greer, înmînîndu-i mesajul.

Era cea mai prietenoasă dintre depeșele pe care un ofițer CIA le adusese de la Manila. Kelly cercetă rapid mesajul, în timp ce amiralii le treceau în revistă pe celelalte.

— Am timp să-i dau un telefon, domnule? E îngrijorată din cauza mea.

— I-ai lăsat numărul meu de la birou?

Greer era ușor vexat.

— Soțul ei a fost ucis în timp ce făcea parte din regimentul unu blindate, domnule. Își face gînduri negre, rosti Kelly.

— Bine.

Pentru moment, Greer își lăsă la o parte propriile necazuri.

— O voi pune pe Barbara să-i spună că ești în siguranță.

Celelalte mesaje fură mai puțin binevenite. Amiralii Maxwell și Podulski erau chemați înapoi la Washington, cît mai curînd posibil, pentru a raporta cauzele eșecului lui BOXWOOD GREEN. Ritter și Greer primiseră ordine similare, dar ei aveau și un atu. Avionul lor KC-135 aștepta la Baza Clark a Forțelor Aeriene. Un avion ușor îi va trece munții. Pentru moment, veștile cele mai bune erau cele privitoare la ciclul lor de somn întrerupt. Zborul spre Coasta de Est a Statelor Unite îi va aduce înapoi la normal.

Colonelul Grișanov ieși în soare împreună cu amiralii. Purta haine împrumutate de la căpitanul Franks — erau aproximativ de aceeași măsură — și era escortat de Maxwell și Podulski. Kolea nu-și făcea nici o iluzie asupra șanselor de a scăpa într-o bază navală americană. Ritter îi vorbea cu voce scăzută, în rusă, în timp ce toți șase se îndreptau spre mașinile în așteptare. Zece minute mai tîrziu, urcară într-un Beechcraft C-12 cu două motoare, aparținînd Forțelor Aeriene. Peste o jumătate de oră avionul rula lîngă reactorul Boeing care decolă la mai puțin de o oră de la plecarea lor de pe *Ogden*. Kelly găsi un fotoliu larg, confortabil, își fixă centura și adormi înainte ca transportorul să înceapă rulajul. Îi spuseseră că prima escală era la Hickam în Hawaii și n-avea de gînd să se scoale pentru asta.

31

Acasă e vînătorul

Pentru ceilalți zborul nu se dovedi la fel de odihnitor. Greer reușise să citească vreo cîteva mesaje înainte de decolare, dar el și Ritter erau cei mai ocupați. Avionul lor — Forțele Aeriene îl împrumutaseră pentru misiune fără să pună întrebări — era un aparat semi-VIP aparținînd Bazei Andrews a Forțelor Aeriene și era adeseori utilizat pentru banchetele organizate de Congres. Asta însemna o provizie amplă de băuturi și, în timp ce ei beau cafea simplă, ceștile musafirului lor rus erau botezate cu coniac, la început mai puțin, apoi în doze din ce în ce mai mari, pe care fiertura decofeinizată nu reușea să le atenueze.

Ritter conduse cea mai mare parte a interogatoriului. Prima lui sarcină era să-i explice lui Grișanov că nu intenționau să-l lichideze. Da, erau de la CIA. Da, Ritter era un ofițer de teren — un spion, dacă vrei — cu o experiență amplă în spatele Cortinei de Fier — scuză-mă, lucrînd pe furiș ca spion, în spatele Blocului Socialist Estic, atît de iubitor de pace — dar asta era meseria lui, așa cum Kolea — te deranjează dacă-ți spun Kolea? — avea meseria lui. Acum, te rog, domnule colonel, poți să ne furnizezi numele oamenilor noștri? (Acestea erau deja listate în notele voluminoase ale lui Grișanov). Prietenii tăi, spui? Da, îți sîntem recunoscători pentru eforturile de a-i păstra în viață. Știi, toți au familii, ca și tine. Mai vrei cafea, domnule colonel? Da, e o cafea bună, nu-i așa? *Sigur* că te vei întoarce acasă la familia ta. Crezi că sîntem

niște barbari? Grișanov avu bunul simț de a nu răspunde la această întrebare.

La dracu', se minună Greer, *ce bun e Bob la chestiile astea.* Nu era vorba de curaj sau patriotism. Era vorba de umanitarism. Grișanov era un dur, un adevărat *hombre,* probabil un pilot al dracului de bun — ce rușine că nu-i putea lăsa pe Maxwell și mai ales pe Podulski să participe! — dar, în esență, era un om și calitatea caracterului său lucra împotriva lui. Nu voia ca prizonierii americani să moară. Asta, plus stresul prizonierului, plus șfichiul de bici al tratamentului cordial, plus o mare cantitate de coniac bun, toate conspirară pentru a-i dezlega limba. Ajută și mai mult faptul că Ritter nici măcar nu încerca să se apropie de problemele de interes deosebit pentru statul sovietic. *La dracu', domnule colonel, știu că n-ai să divulgi nici un secret — așa că de ce să întreb?*

— Omul vostru l-a omorît pe Vinh? întrebă rusul la jumătatea drumului peste Pacific.

— Da, el a făcut-o. A fost un accident și...

Rusul îl întrerupse pe Ritter cu un gest.

— Bine. Era un *nekulturnîi,* un mic ticălos. Voia să-i ucidă pe prizonieri, să-i asasineze, adăugă Kolea cu ajutorul a șase coniace.

— Ei, domnule colonel, noi sperăm să găsim o cale pentru a preveni asta.

— Neurochirurgie Vest, spuse infirmiera.

— O caut pe Sandra O'Toole.

— Așteptați, vă rog. Sandy?

Infirmiera de serviciu înălță receptorul. Asistenta-șefă îl luă.

— Aici O'Toole.

— Domnișoară O'Toole, Barbara la telefon — am vorbit mai devreme. Biroul domnului amiral Greer.

— Da.

— Domnul amiral Greer mi-a spus să vă anunț... John este bine și în drum spre casă.

Capul lui Sandy se roti brusc pentru a privi într-o direcție unde nu existau ochi care să vadă lacrimile de

ușurare, apărute ca din senin. O fericire îndoielnică poate, dar totuși o fericire.

— Poți să-mi spui cînd?

— În cursul zilei de mîine, asta-i tot ce știu.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin.

Telefonul amuți.

Ei, asta-i ceva — poate chiar foarte mult. Se întrebă ce se va întîmpla cînd va ajunge aici, dar cel puțin se întorcea viu. Mai mult decît reușise să facă Tim.

Aterizarea anevoioasă de la Hickam — pilotul era obosit — îl trezi pe Kelly. Un sergent din Forțele Aeriene îl scutură amical, ca să se asigure că nu dormea, în timp ce avionul rula spre o zonă izolată a bazei, pentru realimentare și verificare. Kelly își făcu timp pentru a ieși să-și dezmorțească puțin picioarele. Aici climatul era cald, dar nu era căldura agresivă a Vietnamului. Era pămînt american și lucrurile erau diferite aici...

Sigur că sînt.

Doar o singură dată, doar o singură dată... își aminti el că spusese. *Da, le voi elibera pe fetele acelea, așa cum am eliberat-o pe Doris. N-ar trebui să fie greu. Voi pune mîna pe Burt și vom sta de vorbă. Ba chiar o să-l las pe ticălos să plece cînd voi termina, probabil. Nu pot salva întreaga lume, dar... pe Dumnezeul meu, voi salva o parte din ea!*

Găsi un telefon în sala de așteptare rezervată VIP-urilor și formă un număr.

— Alo? se auzi o voce, la cinci mii de mile distanță.

— Bună, Sandy. John la telefon! spuse el cu un zîmbet.

Chiar dacă aviatorii aceia nu se întorceau încă acasă — ei bine, el se întorcea și era recunoscător pentru asta.

— John, unde ești?

— Îți vine să crezi că în Hawaii?

— Sănătos?

— Puțin obosit, dar sînt bine. Nici o gaură sau altceva, raportă el cu un zîmbet.

Doar îi auzise vocea și ziua i se înseninase. Dar nu pentru mult timp.

— John, a apărut o problemă.

Sergentul de la biroul de recepție văzu schimbarea de pe chipul VIP-ului de la telefon. Apoi acesta se întoarse cu spatele în cabina telefonică și deveni mai puțin interesant.

— OK. Trebuie să fie Doris, mormăi Kelly. Vreau să spun că doar tu și cu doctorii știați de mine și...

— Nu noi te-am denunțat, îl asigură Sandy.

— Bine. Te rog, sun-o pe Doris și... ai grijă, dar...

— S-o avertizez să nu vorbească?

— Poți să faci asta?

— Da.

Kelly încercă să se destindă puțin și aproape că reuși.

— Voi fi înapoi cam în... nouă sau zece ore. Te găsesc la spital?

— Nu, am zi liberă.

— Bine, Sandy. Pe curînd. Pa.

— John! îl chemă ea imperativ.

— Ce-i?

— Vreau... adică...

Vocea ei se pierdu.

Kelly zîmbi iar.

— Putem vorbi despre asta cînd ajung acolo, scumpo.

Poate că nu se întorcea pur și simplu acasă. Poate că se întorcea acasă *la ceva.* Kelly inventarie rapid tot ce făcuse. Avea încă pe navă pistolul și celelalte arme, dar tot ce purtase, pantofi, șosete, haine, chiar și lenjeria, erau acum în cine știe ce depozit de gunoaie. Nu-și amintea să fi lăsat în urmă vreo dovadă. Poliția n-avea decît să fie interesată de o conversație cu el. El *nu* era obligat să le vorbească. Asta era unul din lucrurile frumoase pe care le stipulează Constituția, își spuse Kelly, în timp ce se întorcea la avion și alergă în sus pe scări.

Un echipaj de zbor se culcă în paturile aflate imediat în spatele punții de zbor, în timp ce echipajul de schimb pornea motoarele. Kelly se așeză împreună cu ofițerii CIA. Văzu că rusul sforăia zgomotos și fericit.

Ritter chicoti.

— O să aibă o mahmureală îndrăcită.

— Ce-ai băgat în el?

— Am început cu coniac de calitate. Am terminat cu poșircă de California. Eu, dacă beau coniac, sînt dărîmat a

doua zi, spuse obosit Ritter, cînd aparatul KC-135 începu să ruleze pe pistă.

Acum, că prizonierul lui nu mai era capabil să răspundă la întrebări, bău și el un Martini.

— Ia zi, care-i povestea? întrebă Kelly.

Ritter îi spuse ce știa. Lagărul fusese într-adevăr stabilit ca un atu în acordul cu rușii, dar se părea că vietnamezii utilizaseră atuul acesta într-un mod destul de ineficient și se gîndeau acum să-l elimine împreună cu prizonierii.

— Vrei să spui că din cauza raidului?

O, Doamne!

— Corect. Dar liniștește-te, Clark. Am făcut rost de un rus și ăsta-i de asemenea un atu, spuse Ritter cu zîmbet crispat. Îmi place stilul tău.

— Ce vrei să spui?

— Cînd l-ai adus pe rus ai arătat o inițiativă lăudabilă. Iar modul în care ai anulat misiunea a demonstrat o judecată bună.

— Uite, eu n-am... adică nu am putut...

— Nu tu ai zbîrcit-o. S-ar putea să o fi făcut altcineva. Tu ai luat o decizie rapidă și a fost decizia corectă. Te-ar interesa să-ți servești țara? întrebă Ritter cu zîmbetul lui special, născut din alcool.

Sandy se trezi la șase treizeci, ceea ce pentru ea era tîrziu. Își luă ziarul de dimineață, puse de cafea și decise să se mulțumească cu pîine prăjită la micul dejun, privind ceasul de bucătărie de pe perete și întrebîndu-se cît de devreme ar putea suna la Pittsburgh.

Articolul de fond de pe prima pagină detalia o afacere din lumea drogurilor, terminată cu un schimb de focuri. Un ofițer de poliție fusese implicat într-o luptă cu pistoale cu un traficant de droguri. Ei, bravo, murmură ea. Șase kilograme de heroină „pură“, spunea articolul — asta era o captură serioasă. Se întrebă dacă n-o fi fost aceeași bandă care... nu, șeful acelui grup era un negru, cel puțin așa pretindea Doris. Oricum, încă un traficant părăsise lumea asta. Își privi din nou ceasul. Încă era prea devreme pentru un telefon civilizat. Se duse în sufragerie, pentru a porni televizorul. Era deja o zi fierbinte, leneșă.

Seara trecută stătuse pînă tîrziu și după telefonul lui John somnul îi venise greu. Încercă să urmărească „Today Show“ și nu băgă de seamă că pleoapele i se îngreunau...

Trecuse de zece cînd ochii i se deschiseră iar. Furioasă pe ea însăși, își scutură capul ca să-l limpezească și se întoarse în bucătărie. Numărul lui Doris era fixat cu un bold în perete, lîngă telefon. Îl formă și auzi telefonul sunînd... de patru-șase-zece ori, fără răspuns. La dracu'! O fi la cumpărături? Sau s-o vadă pe doctorița Bryant? O să încerce din nou, peste o oră. Între timp, va trebui să știe ce-i va spune. Asta ar putea fi un delict? Obstrucționa justiția? Cît de adînc era implicată în afacere? Gîndul veni ca o surpriză neplăcută. Da, era implicată. Ajutase la salvarea acestei fete de la o viață periculoasă și nu se putea opri acum. Îi va cere lui Doris să nu facă rău oamenilor care o ajutaseră și să fie foarte, foarte atentă. Te rog.

Reverendul Meyer ajunse tîrziu. Fusese reținut de un telefon la casa parohială și în profesia lui nu puteai să-i spui interlocutorului că te grăbești la o întîlnire. În timp ce parca, remarcă o furgonetă de livrat flori, care urca dealul. Viră la dreapta, dispărînd din vedere, în timp ce el ocupa un loc de parcare liber, la cîteva porți mai departe de casa familiei Brown. Era un pic îngrijorat cînd își încuie mașina. Trebuia s-o convingă pe Doris să vorbească cu fiul lui. Peter îl asigurase că vor proceda extrem de atent. „Da, tati, o putem proteja.“ Acum, tot ce avea de făcut era să transmită mesajul acesta unei tinere femei înspăimîntate și unui tată a cărui iubire supraviețuise încercărilor celor mai aspre. Ei bine, se ocupase și de probleme mai delicate decît asta, își spuse preotul. Ca de exemplu înăbușirea în fașă a cîtorva divorțuri. Negocierea tratatelor între națiuni nu putea fi mai grea decît salvarea unei căsnicii care scîrțîia din toate încheieturile.

Chiar și așa, drumul la deal spre veranda de la fațadă părea îngrozitor de abrupt, își spuse Meyer, sprijinindu-se de balustradă, în timp ce urca pe treptele de beton ciobite și uzate. Pe verandă erau cîteva găleți cu vopsea. Poate că Raymond avea de gînd să-și zugrăvească casa, acum că

găzduia din nou o familie. Un semn bun, își zise pastorul Meyer, apăsînd pe buton. Clopotul pe două tonuri al soneriei se auzi destul de clar. Fordul alb al lui Raymond era parcat chiar acolo. Știa că erau acasă... dar nu veni nimeni la ușă. Ei, poate că cineva se îmbrăca sau era în baie, cum se întîmplă adeseori, spre jena tuturor. Mai așteptă cam un minut, încruntîndu-se cînd apăsă din nou pe buton. Nu remarcă imediat că ușa nu era complet închisă. *Ești preot* își spuse el, *nu spărgător*. O deschise cu un pic de neliniște și băgă capul înăuntru.

— Alo? Raymond? Doris? strigă el, suficient de tare pentru a fi auzit în toată casa.

Televizorul funcționa în sufragerie, prezentînd un joc oarecare cu public.

— E cineva?

Asta era ciudat. Păși înăuntru, un pic jenat fiindcă făcea așa ceva, întrebîndu-se care era problema. O țigară ardea în scrumieră, jarul ajunsese aproape de filtru și dîra verticală de fum era un avertisment clar că ceva era în neregulă. Un cetățean obișnuit, cu oarecare inteligență, s-ar fi retras atunci, dar reverendul Meyer nu era un tip obișnuit. Văzu pe covor o cutie cu flori, deschisă, cu trandafiri cu coadă lungă înăuntru. Trandafirii nu erau făcuți să zacă pe podea. Pe neașteptate, în minte îi reveniră amintiri din serviciul militar, cu neplăcerile lui, dar și cu momentele înălțătoare în care trebuise să răspundă nevoilor oamenilor aflați în fața morții — se întrebă de ce-i venise atît de clar gîndul acesta; semnificația lui neașteptată îi acceleră pulsul. Deplasîndu-se fără zgomot, Meyer trecu prin sufragerie, ascultînd. Și bucătăria era goală, cu o oală cu apă începînd să fiarbă pe plită, cu cești și pliculețe de ceai pe masă. Ușa subsolului era și ea întredeschisă, iar lumina aprinsă. Acum nu se mai putea opri. Deschise larg ușa și începu să coboare. Era la jumătatea drumului cînd le văzu picioarele.

Tata și fiica zăceau cu fața în jos pe pardoseala goală de beton și sîngele din rănile lor de la cap se adunase într-o singură baltă pe suprafața neregulată. Oroarea fu imediată și copleșitoare. Gura i se căscă într-o inspirare bruscă cînd îi privi pe cei doi enoriași ale căror funeralii le va oficia peste două zile. Se țineau de mînă, tată și fiică.

Muriseră împreună, dar consolarea la ideea că această familie cu destin tragic era acum unită întru Dumnezeu nu putu opri strigătul de furie la adresa celor care fuseseră în acest cămin cu doar zece minute mai devreme. După cîteva secunde, Meyer își reveni, continuă să coboare scările și îngenunche, aplecîndu-se să atingă mîinile împreunate, implorîndu-l pe Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor. Avea încredere că așa va fi. Poate că ea își pierduse viața, dar nu și sufletul, va spune Meyer deasupra corpurilor lor, iar tatăl recuperase dragostea fiicei. Își va lăsa enoriașii să afle că amîndoi fuseseră salvați, își promise Meyer. Apoi veni timpul să-și cheme fiul.

Mașina furată, o furgonetă de livrat flori, fu abandonată în parcarea supermagazinului. Doi bărbați coborîră din mașină și intrară în magazin, doar pentru a se asigura că nu erau urmăriți, iar apoi ieșiră pe ușa din spate, unde le era garat automobilul. Conduseră spre sud-vest, pe autostrada spre Pennsylvania, pentru călătoria de trei ore înapoi la Philadelphia. Poate chiar mai mult, aprecie șoferul. N-aveau chef să fie opriți de vreun polițist. Fiecare din cei doi bărbați era mai bogat acum cu zece mii de dolari. Nu știau care era povestea. Nici nu aveau nevoie să știe.

— Alo?

— Domnul Brown?

— Nu. Cine-i acolo?

— Aici e Sandy. Cu domnul Brown, vă rog...

— De unde cunoașteți familia Brown?

— Cine-i acolo? întrebă Sandy, privind alarmată pe fereastra bucătăriei.

— Sergentul Peter Meyer, de la Departamentul de Poliție din Pittsburgh. Cine sînteți dumneavoastră?

— Eu sînt cea care a adus-o pe Doris înapoi. Ce s-a întîmplat?

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Sînt sănătoși?

— Morţi, probabil asasinaţi, îi răspunse Meyer pe un ton calm, încercînd să-şi stăpînească nerăbdarea. Acum, trebuie să vă ştiu numele şi...

Sandy apăsă cu degetul în furca receptorului, tăind legătura înainte de a auzi şi restul. Îi era frică că ar putea fi obligată să răspundă la întrebări. Picioarele îi tremurau, dar în apropiere se afla un scaun. Ochii îi erau larg deschişi. Nu este posibil, îşi spuse ea. Cum putea cineva să ştie unde se află? Sigur, nu ea îi anunţase pe oamenii care... nu, nu era posibil...

— De ce? şopti ea cu voce tare întrebarea. De ce, de ce, de ce?

Nu putea face rău nimănui — ba da, putea... dar cum au aflat? Au infiltrat poliţia.

Îşi aminti cuvintele rostite de John. Avea dreptate, nu?

Dar asta era o problemă secundară.

— La dracu', o salvaserăm! se adresă Sandy bucătăriei.

Sandy putea să-şi amintească fiecare minut al primei săptămîni, cînd nu dormise aproape deloc, şi apoi progresul, entuziasmul, satisfacţia profesională cea mai pură pentru o treabă bine făcută, bucuria la vederea expresiei de pe chipul lui Doris. Se risipiră ca un fum. Un timp irosit în van.

Nu.

Nu fusese o pierdere de timp. Îşi dedicase viaţa însănătoşirii bolnavilor, asta era misiunea ei... şi asta făcuse. Era mîndră de munca ei. Nu era o pierdere de timp. Era un timp furat. Timp furat, două vieţi răpite. Începu să plîngă şi trebui să meargă în baia de la parter, unde găsi nişte şervete de hîrtie pentru a-şi şterge ochii. Apoi se privi în oglindă şi se trezi în faţa unor ochi pe care nu-i cunoscuse pînă acum. Văzîndu-i, înţelese cu adevărat.

Boala era un monstru, iar ea îl înfrunta cel puţin patruzeci de ore pe săptămînă. Asistentă calificată şi educatoare, făcînd echipă bună cu chirurgii din unitatea ei, Sandra O'Toole lupta cu aceşti monştri în felul ei, cu profesionalism, blîndeţe şi inteligenţă, mai mult învingînd decît pierzînd. Şi în fiecare an lucrurile deveneau mai bune. Progresul nu era niciodată suficient de rapid, dar era real, putea fi măsurat şi poate că ea va trăi suficient de

mult ca să vadă și ultimul monstru ucis odată pentru totdeauna.

Dar existau mai multe feluri de monștri, nu-i așa? Unii puteau fi uciși cu blîndețe, medicamente și îngrijire calificată. Îl învinsese pe unul, dar un altul o ucisese pe Doris. Pentru acest monstru era necesară o sabie în mîinile unui războinic. Sabia era o unealtă, nu? O armă necesară, dacă voiai să măcelărești acel monstru. Poate că era o unealtă pe care ea n-ar ști s-o folosească niciodată, dar era totuși necesară. Cineva trebuia să ridice sabia. John nu era deloc un om rău, era doar un realist.

Ea se luptase cu dragonii ei. El cu ai lui. *Era aceeași luptă.* Greșise judecîndu-l. Furia începuse să-i treacă, deși încă nu era foarte departe, și determinarea îi lua locul. Dar acum, văzînd în ochii ei aceeași emoție pe care o contemplase cu luni înainte în ochii lui, înțelegea.

— Ei, toată lumea a avut noroc, zîmbi Hicks, întinzîndu-i o bere.

— Cum așa, Wally? întrebă Peter Henderson.

— Misiunea s-a fîsîit. A fost anulată exact la timp. Mulțumesc lui Dumnezeu, nimeni n-a fost rănit. Toată lumea zboară chiar acum spre casă.

— Vești bune, Wally, aprobă Henderson.

Nici el nu dorea mortea cuiva. Voia doar ca blestematul de război să ia sfîrșit, așa cum dorea și Wally. Lagărul acela de prizonieri era o rușine, dar unele lucruri nu puteau fi evitate.

— Ce s-a întîmplat exact?

— Nimeni nu știe încă. Vrei să încerc să aflu?

Peter dădu din cap.

— Cu grijă. Atunci cînd Agenția o face de oaie în halul ăsta, Comitetul pentru Problemele de Securitate ar trebui să fie la curent. Eu pot să le transmit informațiile, dar tu trebuie să fii atent.

— Nici o problemă. Am început să învăț cum să-l gîdil pe Roger.

Hicks își aprinse prima țigară cu marijuana a serii, enervîndu-și gazda.

— Ai putea să-ți pierzi serviciul datorită prostiei ăsteia, știi? mîrîi Henderson.

— Ei, Dumnezeule mare, atunci va trebui să mă combin cu taică-meu și să fac cîteva milioane în Wall Street. Ce zici?

— Wally, vrei să schimbi sistemul, sau vrei să-i lași pe alții să-l mențină?

Hicks dădu din cap.

— Mda, presupun că ai dreptate.

Vîntul din spate îi permise avionului KC-153 să facă saltul din Hawaii, fără nici o oprire pentru realimentare, iar aterizarea fu blîndă. Cu totul remarcabil, ciclul de somn al lui Kelly revenise acum aproape la normal. Era cinci după-amiază și în alte șase sau șapte ore va fi din nou gata de somn.

— Pot să-mi iau o zi-două libere?

— Vom avea nevoie de tine la Quantico pentru un raport amănunțit, mormăi Ritter, înțepenit și cu dureri musculare din cauza zborului prelungit.

— Perfect, atîta vreme cît nu mă țineți în custodie. Aș avea nevoie să mă ducă cineva la Baltimore.

— Să văd ce pot face, se eschivă Greer, în timp ce avionul se oprea.

Doi ofițeri de securitate de la Agenție fură primii care urcară scările mobile, chiar înainte ca supradimensionata trapă de încărcare să se deschidă. Ritter îl trezi pe rus.

— Bun venit la Washington.

— Mă duceți la ambasada mea? întrebă el plin de speranță.

Ritter aproape că rîse.

Grișanov era prea buimac de băutură pentru a avea chef de comentarii. Își masă tîmplele — avea nevoie de ceva să-i calmeze durerea. Plecă împreună cu ofițerii de securitate, coborînd treptele spre mașina care-i aștepta. Aceasta plecă imediat spre o casă conspirativă din apropiere de Washington, Virginia.

— Mulțumesc pentru că ai încercat, John, spuse amiralul Maxwell, strîngîndu-i mîna lui Kelly.

— Îmi pare rău pentru ce-am spus înainte, se scuză Cas, făcînd și el același lucru. Aveai dreptate.

Și pe ei îi aștepta o mașină. Kelly îi urmări din cadrul trapei cum se urcau.

— Care le va fi soarta? îl întrebă pe Greer.

James ridică din umeri, conducîndu-l pe Kelly afară din avion și în jos pe scări. Zgomotul celuilalt avion făcea ca de-abia să i se deslușească cuvintele.

— Dutch urma să fie avansat la comanda unei flote și poate chiar Comandant al Operațiunilor Navale. Nu cred că se va întîmpla așa. Operațiunea — mă rog — era copilul lui și nu s-a născut. Asta o să-l termine.

— Nu-i corect, protestă cu voce tare Kelly.

Greer se întoarse spre el.

— Nu, nu este, dar așa se petrec lucrurile.

Greer avea și el un mijloc de transport care-l aștepta. Îi dădu șoferului indicații să se îndrepte spre clădirea cartierului general al escadrei, unde aranjă ca o mașină să-l ducă pe Kelly pînă la Baltimore.

— Odihnește-te un pic și sună-mă cînd ești gata. Bob a vorbit serios cînd ți-a făcut propunerea, mai gîndește-te.

— Da, domnule, răspunse Kelly, îndreptîndu-se spre sedanul albastru al Forțelor Aeriene.

În cinci minute șoferul intră pe autostrada interstatală. Viața asta e o adevărată zăpăceală, își spuse Kelly. Cu nici măcar douăzeci și patru de ore mai devreme se găsea pe o navă care se apropia de Subic Bay. Cu treizeci și șase de ore înainte de asta se aflase pe teritoriul unei țări inamice — și acum iată-l pe bancheta din spate a unui Chevrolet guvernamental și singurele pericole la care era expus veneau de la ceilalți conducători auto. Cel puțin pentru un timp. Toate lucrurile familiare, indicatoarele pictate în nuanța aceea plăcută de verde, care semnalau ieșirile de pe autostradă, călătoria în fluxul încă greoi, deși ora de vîrf a traficului era pe sfîrșite. Totul în jurul lui proclama normalitatea vieții, cînd cu trei zile mai devreme totul fusese străin și ostil. Cel mai uluitor era că se obișnuise.

Șoferul nu scoase o vorbă, decît ca să se intereseze de direcție, deși probabil că se întreba cine era bărbatul care venise cu un zbor special. Poate că avea numeroase sarcini de acest gen, medită Kelly, în timp ce mașina ieșea de pe Loch Raven Boulevard, suficiente pentru a înceta să se mai întrebe despre lucruri care nu-i vor fi spuse niciodată.

— Mulțumesc că m-ai adus, îi zîmbi Kelly.

— Da, domnule, nu aveți pentru ce.

Mașina se îndepărtă și Kelly păși spre apartamentul lui, amuzat că purtase cheile cu el tot drumul pînă în Vietnam și înapoi. Oare știau cheile cît de departe ajunseseră? Cinci minute mai tîrziu era sub duș, o chintesență a experienței americane, trecînd de la o realitate la alta. Încă cinci minute și, îmbrăcat în pantaloni și o cămașă cu mîneci scurte, ieșea pe ușă în drum spre Scout-ul lui parcat la un cvartal distanță. După zece minute își parca mașina în fața bungaloului lui Sandy. Drumul de la Scout pînă la ușa ei era încă o tranziție. Se întorcea acasă la „ceva“, își spuse Kelly. Pentru prima oară.

— John.

Nu se aștepta la îmbrățișare. Chiar și mai puțin la lacrimile din ochii ei.

— E în regulă, Sandy. Sînt bine. N-am nici o gaură, zgîrietură sau altceva.

Nu remarcă imediat cît de disperată era îmbrățișarea ei, deși era plăcută. Dar fata lipită de pieptul lui începu să suspine și știu că lacrimile nu erau pentru el.

— Ce s-a întîmplat?

— Au ucis-o pe Doris.

Timpul se opri din nou. Păru să se spargă într-o mulțime de bucăți. Kelly închise ochii, la început îndurerat și în clipa aceea fu iar pe vîrful dealului, dominînd SENDER GREEN, urmărind sosirea trupelor nord-vietnameze; fu din nou în patul lui de spital, privind o fotografie; fu la marginea unui sat fără nume, ascultînd țipetele copiilor. Venise acasă, în regulă, dar la același „ceva“ pe care-l părăsise. Nu, își dădu el seama, pe care nu-l părăsise niciodată, care-l urmărea oriunde se afla. Nu va scăpa niciodată de el pentru că nu-l terminase cu adevărat niciodată, nici măcar o dată. *Nici măcar o dată.*

Și totuși, exista și un element nou — femeia aceasta care-l îmbrățișa și simțea aceeași durere arzătoare care-i sfîșia pieptul.

— Ce s-a întîmplat, Sandy?

— Se întremase, John. Am dus-o acasă și astăzi am sunat-o, așa cum mi-ai spus tu, și a răspuns un polițist. Doris... și tatăl ei... amîndoi au fost asasinați.

— Am înțeles.

O duse pe sofa. Voia s-o lase să se calmeze mai întîi, să nu o strîngă prea tare în brațe, dar nu fu posibil. Se agăță de el, dînd frîu liber sentimentelor pe care le închisese împreună cu grija pentru siguranța lui, și o ținu în brațe, cu capul pe umărul lui, cîteva minute.

— Sam și Sarah?

— Nu le-am spus încă.

Fața ei se ridică și cercetă camera cu o privire rătăcită. Apoi, așa cum trebuia să se întîmple, infirmiera din ea ieși la iveală.

— Cum te simți?

— Un pic epuizat de călătorie, răspunse el, doar pentru a înșira niște cuvinte după întrebarea ei, obligat apoi să spună adevărul. Misiunea nu a avut succes. Sînt încă acolo.

— Nu înțeleg.

— Am încercat să scoatem niște oameni din Vietnamul de Nord, dar ceva a mers prost. Am eșuat din nou, adăugă el cu o voce scăzută.

— A fost periculos?

Kelly reuși să scoată un mormăit.

— Mda, Sandy, ai putea spune așa, dar am scăpat cu bine.

Sandy schimbă subiectul discuției.

— Doris spunea că mai sînt și altele, alte fete pe care le țin într-o libertate controlată.

— Mda, Billy a spus același lucru. Voi încerca să le eliberez.

Kelly remarcă faptul că ea nu reacționă cînd menționă numele lui Billy.

— Nu contează... că o să le eliberezi, dacă nu o să...

— Știu...

Era gîndul care se încăpățîna să-l urmărească, își spuse Kelly. Exista o singură cale pentru a scăpa de obsesie. Fuga nu era o rezolvare. Trebuia să se oprească și s-o înfrunte.

— Ei bine, Henry, mica problemă a fost rezolvată azi dimineață, îl întîmpină Piaggi. Frumos și curat.

— Nu au lăsat...

— Henry, au fost doi profesioniști, da? Și-au făcut treaba și acum sînt din nou acasă, la o distanță de cîteva

sute de mile. N-au lăsat nimic în urmă, cu excepția a două cadavre.

Raportul telefonic fusese foarte clar în privința asta. Fusese un contract ușor, pentru că nici una din ținte nu se așteptase.

— Atunci asta este, își manifestă Tucker satisfacția.

Băgă mîna în buzunar și scoase un plic gros. I-l înmînă lui Piaggi care, în calitate de bun partener, avansase chiar el banii.

— Cu Eddie îndepărtat și cu scurgerea asta astupată, lucrurile ar trebui să revină la normal. *Cele mai bine cheltuite douăzeci de miare,* adăugă în gînd Henry.

— Henry, celelalte fete? sublinie Piaggi. Ai acum o afacere adevărată. Persoanele de genul lor sînt periculoase. Ai grijă de asta, bine?

Băgă plicul în buzunar și se ridică de la masă.

— Calibrul 22, în ceafă, amîndoi, raportă la telefon detectivul din Pittsburgh. Am ridicat amprentele peste tot în casă — nimic. Cutia de flori — nimic. Furgoneta — nimic. Furgoneta a fost furată cîndva, noaptea trecută — dimineața asta, cine știe. La dracu', am recuperat-o înainte de difuzarea alertei generale. Au fost niște tipi deștepți. Prea fără cusur, prea curat pentru talentele locale. Probabil că au părăsit deja orașul. Doi oameni au zărit furgoneta. O femeie a văzut doi tipi îndreptîndu-se spre casă. Și-a închipuit că era vorba de livrarea unor flori și în plus, era pe partea cealaltă, la o jumătate de cvartal. Nici o descriere, nimic. Nici măcar nu-și amintește dacă indivizii erau albi sau negri.

Ryan și Douglas ascultau pe aceeași linie de telefon și ochii lor se căutau la fiecare cîteva secunde. Știau totul din tonul vocii omului. Era genul de caz de care se tem și pe care-l urăsc polițiștii. Nici un motiv evident, fără martori, nici o dovadă utilizabilă. Nici un loc de unde să începi și nici un final. Rutina era la fel de previzibilă pe cît era de inutilă. Vor ancheta vecinii în căutare de informații, dar era un cartier de muncitori și puțini fuseseră acasă la vremea aceea. Oamenii remarcau mai ales insolitul, iar furgoneta unei florării nu era ceva suficient de

neobișnuit pentru a atrage privirea cercetătoare capabilă să prezinte într-o descriere fizică. Comiterea crimei perfecte nu era chiar așa de pretențioasă, un secret cunoscut în breasla detectivilor și dezmințit de teancuri întregi de literatură care-i transforma pe polițiști în ființe supraumane, așa cum ei nu pretindeau niciodată c-ar fi, nici măcar între ei, în barurile pe care le frecventau. Cazul ar putea fi rezolvat cîndva. Unul dintre ucigași, prins pentru altceva, ar vorbi pentru a obține o pedeapsă mai ușoară — o variantă mai puțin probabilă — sau cineva va trăncăni, lăudîndu-se, spre ghinionul lui, în fața unui informator care va transmite mai departe. Oricum, va trece destul timp și urma, deja rece, va deveni și mai rece. Era partea cea mai frustrantă a muncii de polițist. Muriseră oameni cu adevărat nevinovați și nu era nimeni care să vorbească pentru ei, să le răzbune morțile. Vor apărea alte cazuri, iar polițiștii îl vor lăsa pe ăsta la o parte pentru ceva mai proaspăt. Din cînd în cînd, cineva va redeschide dosarul și va revedea faptele, apoi îl va pune înapoi, în sectorul *Nerezolvate*, unde va deveni din ce în ce mai gros, din cauza notelor care aminteau că pentru acest caz încă nu apăruse nimic nou.

Era chiar mai rău pentru Ryan și Douglas. Din nou beneficiaseră de o posibilă verigă, care ar fi putut deschide două din dosarele lor din categoria *Nerezolvate*. Toți vor fi afectați de morțile lui Raymond și Doris Brown. Aveau prieteni și vecini, un preot cu har. Vor fi regretați și oamenii vor spune ce păcat... Dar de persoanele din dosarele de pe biroul lui Ryan le păsa doar ofițerilor de poliție și, într-un fel, acest lucru făcea lucrurile și mai rele, pentru că cineva ar trebui să jelească morții, nu doar polițiștii care erau plătiți să o facă. O chestie și mai neplăcută, dublul asasinat aducea un alt mod de operare într-un șir de omucideri care erau legate cumva, dar nu într-un fel care să aibă sens. Crimele astea nu-i puteau fi atribuite „Omului Invizibil". Da, arma fusese un calibru 22, dar individul avusese de două ori ocazia să ucidă nevinovați. O cruțase pe Virginia Charles și se abătuse pericu-

los de mult de la drumul lui, protejînd-o pe Doris Brown. O salvase, probabil, din mîinile lui Farmer și Grayson și a încă cuiva...

— Domnule detectiv, în ce condiție era corpul lui Doris? întrebă Ryan.

— La ce vă referiți?

Întrebarea i se părea absurdă, chiar din momentul în care și-o formula în minte, dar bărbatul de la celălalt capăt al firului trebuia s-o înțelagă.

— Care era condiția ei fizică?

— Autopsia e mîine, domnule locotenent. Era îmbrăcată îngrijit, curată, părul frumos pieptănat, arăta destul de decent.

Omul nu trebui să adauge: *cu excepția celor două găuri din ceafă.*

Douglas desluși semnificația privirii lui Ryan și dădu aprobator din cap. *Cineva și-a pierdut timpul ca s-o facă bine.* Era un punct de plecare.

— Ți-aș fi îndatorat dacă mi-ai putea trimite tot ce poate fi util. Asta-i reciproc valabil, îl asigură Ryan.

— Pare a fi cineva care a venit special pentru a-i lichida. Chestiile de genul ăsta sînt destul de rare pe aici. Nu prea-mi place, adăugă detectivul.

Era o concluzie puerilă, dar Ryan înțelese perfect. La urma urmei, cum s-o spui altfel?

I se spunea casă conspirativă și era cu adevărat conspirativă. Un domeniu care se întindea pe vreo sută de acri printre dealurile molcome ale Virginiei, cu o casă magnifică și un grajd cu douăsprezece boxe, pe jumătate ocupate de armăsari antrenați pentru alergări pe teren accidentat. Pe actul de proprietate al casei figura un nume, dar această persoană era proprietara unui alt loc din apropiere și îl închiriase pe acesta Agenției Centrale de Informații — de fapt, unei corporații-fantomă care exista doar printr-un antet pe hîrtie și o cutie poștală — pentru că făcuse parte din OSS și, în plus, plata era bună. Nimic neobișnuit în exterior, dar o examinare mai atentă ar fi putut scoate la iveală că ușile și tocurile lor erau din oțel,

ferestrele neobişnuit de groase, solide şi închise ermetic. Semăna cu o adevărată fortăreaţă — la fel de inexpugnabilă în faţa unui asalt şi oferind la fel de puţine şanse unei evadări — doar că era mult mai agreabilă de privit.

Grişanov găsi îmbrăcăminte şi ustensile de ras care funcţionau, dar nu puteau fi folosite la nimic altceva. Oglinda din baie era falsă, iar pe lavoar trona un pahar de plastic. Cuplul care îngrijea casa era la curent cu situaţia specială a noului oaspete — o schimbare faţă de obişnuiţii disidenţi fugari. Vorbeau o rusă acceptabilă şi se străduiau să fie cît se poate de agreabili. Toţi vizitatorii lor erau „protejaţi“ de o echipă de patru paznici interni, care se instalau în casă o dată cu „musafirii“ şi alţi doi, care locuiau tot timpul în căsuţa îngrijitorului de lîngă grajd.

Cum era de aşteptat, oaspetele lor nu se obişnuise cu ora locală, iar dezorientarea şi neliniştea lui îl făceau vorbăreţ. Fură surprinşi de ordinele pe care le primiseră, de a-şi limita conversaţiile la banalităţi. Doamna casei pregăti micul dejun, întotdeauna cea mai bună hrană pentru cineva tulburat de schimbarea de fus orar, în timp ce soţul ei iniţie o discuţie despre Puşkin, încîntat să descopere că Grişanov era un împătimit al poeziei, la fel ca mulţi alţi ruşi. Paznicul se sprijinea de tocul uşii, aşa, doar ca să ţină scena sub ochi.

— Lucrurile pe care trebuie să le fac, Sandy...

— John, înţeleg, îl linişti ea calmă.

Amîndoi fură surprinşi cît de puternică era vocea ei, cît de hotărîtă.

— Înainte n-am înţeles, dar acum da.

— Cînd am fost acolo — trecuseră oare doar trei zile? — m-am gîndit la tine. Trebuie să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

Kelly privi în jos, la masa de bucătărie.

— Greu de explicat. Lucrurile pe care le fac sînt înspăimîntătoare. Faptul că ai pe cineva la care să te gîndeşti este un ajutor. Scuză-mă... n-am vrut să spun...

Kelly se opri. De fapt, *voise* să o spună. Mintea rătăceşte cînd eşti singur, iar a lui rătăcise.

Sandy îi luă mîna și zîmbi blînd.

— Cîndva mi-era frică de tine.

— De ce? întrebă el, extrem de surprins.

— Din cauza lucrurilor pe care le faci.

— Nu ți-am făcut niciodată rău, murmură el fără să-și ridice privirea, simțindu-se mai nefericit acum, la ideea că o înspăimîntase.

— Acum știu asta.

În ciuda cuvintelor ei, Kelly simți nevoia să se explice. Voia ca ea să înțeleagă, fără să-și dea seama că deja o făcuse. Ce să-i spună? Da, ucisese oameni, dar numai pentru un motiv serios. Cum ajunsese ce era? În parte, de vină erau antrenamentul, lunile riguroase petrecute la Coronado, timpul și efortul cheltuit pentru a imprima răspunsuri automate sau, și mai periculos, pentru a învăța să rabde. O dată cu asta venise, cumva, un mod nou de a vedea lucrurile, de a le simți cu adevărat și de a desluși motivele pentru care, uneori, trebuia să ucizi. O dată cu motivele venise și un cod moral, de fapt cu totul altceva decît ceea ce învățase de la tatăl lui. Acțiunile trebuiau să aibă un scop, de obicei stabilit de alții, dar mintea lui era suficient de agilă pentru a decide singură, pentru a adapta codul într-un context diferit și pentru a-l aplica cu grijă... dar totuși pentru a-l aplica! Produs a numeroase situații și conjuncturi, uneori era surprins el însuși de ceea ce devenise. Cineva trebuia să încerce și, de cele mai multe ori, el era cel mai potrivit pentru...

— Pui prea mult suflet, John, spuse ea. Ești la fel ca mine.

Cuvintele ei îl făcură să ridice privirea.

— La etajul meu se întîmplă să pierdem pacienți — îi pierdem mereu — și *urăsc* asta! *Urăsc* să fiu acolo cînd se întrerupe viața. *Urăsc* să-i privesc pe membrii familiei plîngînd și să știu că am fost înfrînți. Facem tot ce se poate. Profesorul Rosen este un chirurg minunat, dar nu cîștigăm întotdeauna și urăsc momentele cînd pierdem. Și cu Doris — lupta asta am cîștigat-o, John, și cineva totuși a eliminat-o. Și nu a fost vorba de boală sau de vreun

blestemat de accident auto. Cineva a făcut-o intenționat. Era unul dintre pacienții mei și cineva a ucis-o și l-a asasinat și pe tatăl ei. Așa că înțeleg, da? Înțeleg cu adevărat.

Isuse, înțelege... mai bine decît mine.

— Toți cei care au avut vreo legătură cu Pam și Doris sînt acum în pericol.

Sandy dădu din cap.

— Probabil că ai dreptate. Ne-a povestit despre Henry. Cam știu ce-i poate pielea. Îți voi spune tot ce-am aflat.

— Îți dai seama ce voi face cu aceste informații?

— Da, John, înțeleg. Te rog să ai grijă.

Se opri, iar apoi îi spuse de ce trebuia să aibă grijă.

— Vreau să te întorci.

32

Și prada e acasă

Unicul crîmpei de informație utilizabilă care venise de la Pittsburgh era un nume, *Sandy*. Sandy o adusese pe Doris Brown cu mașina înapoi acasă, la tatăl ei. Doar un singur cuvînt, nici măcar un nume întreg, dar de obicei cazurile se rezolvau pornind de la mult mai puțin. Era ca și cum ai trage de o sfoară. Uneori tot ce obțineai era o bucată ruptă dintr-un fir, alteori te pomeneai cu ceva ce nu se mai oprea pînă cînd întreaga încîlceală nu ți se strîngea în mîini. Cineva numit Sandy, o voce feminină, tînără. Închisese telefonul înainte de a spune ceva, deși părea puțin probabil să aibă de-a face cu crimele. Criminalul se putea întoarce la locul faptei — se întîmplase cu-adevărat — dar nu prin intermediul telefonului.

Cum se încadra informația în cele cunoscute de ei? Ryan se lăsă pe spate în scaun, privind în tavan, în timp ce mintea lui antrenată examina tot ce știa.

Supoziția cea mai probabilă era că Doris Brown, decedata, fusese legată, într-un mod oarecare, de aceeași activitate criminală de pe urma căreia își găsiseră moartea Pamela Madden și Helen Waters și din care făcuseră parte, ca membri activi, Richard Farmer și William Grayson. John Terrence Kelly, rezervist din Marina Militară, probabil fost membru SEALS, dăduse din întîmplare peste Pamela Madden și o salvase. După cîteva săptămîni îl sunase pe Frank Allen în legătură cu asta, dar nu-i spusese prea multe. Ceva mersese prost al dracului — pe scurt, Kelly fusese un tîmpit — și, ca rezultat, Pamela

Madden murise. Fotografiile cadavrului ei erau ceva ce Ryan nu va reuși vreodată să-și șteargă din minte. Kelly fusese grav rănit. Un fost membru al trupelor de comando a cărui iubită fusese brutal asasinată, cam așa ar suna rezumatul primei părți. Apoi cinci plasatori fuseseră eliminați, ca și cum James Bond apăruse pe străzile din Baltimore. O crimă suplimentară în care asasinul intervenise, din motive necunoscute, într-un jaf de stradă. Richard Farmer — „Rick"? — lichidat cu o lovitură de cuțit, a doua posibilă exteriorizare de furie, iar prima nu conta, își reaminti Ryan. William Grayson, probabil răpit și ucis. Doris Brown, probabil salvată cu aceeași ocazie, se întremase în cîteva săptămîni și fusese redată familiei. Asta însemna îngrijire medicală, nu? Probabil. *Poate*, se corectă el. „Omul Invizibil"... ar fi putut să facă asta chiar el? Doris era fata care-i pieptănase părul Pamelei. Exista o legătură.

Se întrevedea o oarecare limpezire.

Kelly o salvase pe Madden, dar primise ajutor pentru dezintoxicarea ei. Profesorul Sam Rosen și soția lui, și ea medic. Deci, Kelly o găsește pe Doris Brown... la cine ar duce-o? *Ăsta* era un punct de plecare! Ryan puse mîna pe telefon.

— Alo?

— Domnule doctor, la telefon e locotenentul Ryan.

— Nu știam că ți-am dat numărul meu direct, protestă Farber. Care-i problema?

— Îl cunoști pe Sam Rosen?

— Profesorul Rosen? Sigur. Conduce un departament și e un măcelar al dracului de priceput, clasă mondială. Nu-l văd prea des, dar, dacă ai nevoie de-o operație la cap, e omul dumitale.

— Și soția lui?

Ryan parcă-l auzea pe doctor sugîndu-și pipa.

— O cunosc destul de bine. Sarah. E farmacolog, cercetător la institutul de vizavi, lucrează și cu unitatea noastră în problemele legate de drogați. Ajut și eu grupul ăsta și am...

— Mulțumesc, îl întrerupse Ryan. Încă un nume. Sandy.

— Sandy şi mai cum?

— Asta-i tot ce am, admise locotenentul Ryan.

Şi-l putea imagina pe Farber în clipa aceea, lăsîndu-se pe spate în fotoliul de piele cu spătar înalt, cu privirea lui contemplativă.

— Vreau să mă asigur c-am înţeles bine, da? Îmi ceri să-ţi furnizez informaţii despre doi colegi, posibil implicaţi într-o anchetă de criminalistică?

Ryan cîntări avantajele minciunii. Tipul ăsta era psihiatru. Treaba lui era să scormonească în minţile oamenilor. Şi se pricepea.

— Da, domnule doctor, asta fac, admise detectivul, după o pauză suficient de lungă ca să-i permită psihiatrului să ghicească corect cauza.

— Va trebui să te explici, îl avertiză Farber pe un ton egal. Sam şi cu mine nu sîntem chiar prieteni, dar nu este persoana care ar face *vreodată* rău unei fiinţe umane. Iar Sarah se poartă ca un înger cu puştii zăpăciţi pe care-i vedem aici. Renunţă la o muncă de cercetare importantă ca să facă asta, la nişte chestii care i-ar putea aduce o reputaţie grozavă...

Apoi Farber îşi dădu seama că Sarah lipsise mult timp în ultimele două săptămîni.

— Domnule doctor, încerc doar să dezvolt nişte informaţii, de acord? Nu am nici un motiv să cred că vreunul din ei este implicat într-un act ilegal...

Cuvintele erau prea formale şi el o ştia. Poate că ar trebui să încerce o altă abordare... Chiar una cinstită...

— Dacă presupunerea mea este corectă, s-ar putea să fie în pericol, fără să o ştie.

— Dă-mi cîteva minute.

Farber întrerupse legătura.

— N-a fost prea rău, Em, îl complimentă Douglas.

Era ca pescuitul în ape tulburi, îşi spuse Ryan, dar, la dracu', încercase aproape orice altceva. Trecură cinci minute grozav de lungi, pînă cînd telefonul sună din nou.

— Ryan.

— Farber. La neurochirurgie nu e nici un doctor cu numele ăsta. Există totuşi o asistentă, Sandra O'Toole. Eu nu o cunosc. Sam are o părere foarte bună despre ea,

tocmai am aflat de la secretara lui. Cu puțin timp în urmă, asistenta a lipsit mai mult de la serviciu, fiind angrenată într-o activitate specială pentru Rosen. El a trebuit să aranjeze statele de plată...

Deja mintea lui Farber trudea la propriile deducții. Și Sarah lipsise de la munca ei din clinică, iar perioadele coincideau. O să-i lase pe polițiști să dezvolte chestia asta. Mersese suficient de departe — chiar prea departe. La urma urmei, erau colegii lui și ăsta nu era un joc.

— Cînd s-a întîmplat? întrebă Ryan pe un ton neglijent.

— Acum două săptămîni, a durat zece zile lucrătoare.

— Mulțumesc, domnule doctor. O să te mai caut.

— Iată legătura, observă Douglas, după ce legătura se întrerupse. Cît vrei să pariezi că-l cunoaște și pe Kelly?

Întrebarea era mai mult plină de speranță decît la obiect. Sandra era un nume destul de comun. Totuși, se ocupau de acest caz, de această serie interminabilă de crime, de mai bine de șase luni și, după tot timpul petrecut fără nici o probă și fără nici un fel de legături, posibilitatea aceasta părea să fie luceafărul de dimineață. Problema era că acum era seară și timpul de a o lua spre casă, pentru cina cu soția și copiii. Cam într-o săptămînă Jack urma să se întoarcă la Boston College, își spuse Ryan, și el dorea să petreacă puțin timp cu fiul lui.

Nu exista nici un mod facil de a pune lucrurile în mișcare. Sandy trebui să-l ducă cu mașina la Quantico. Era prima dată cînd se afla într-o bază a Marinei Militare, dar numai pentru scurt timp, pentru că John intră în port. Deja, oftă el. Ajungi și tu o dată acasă cu trupul în acord cu ciclul zi/noapte local și deja trebuie să-l soliciți. Sandy nici nu ajunsese pe I-95 cînd el ieși din doc, îndreptîndu-se spre mijlocul rîului și fixînd maneta la viteza maximă imediat ce fu posibil.

Femeia avea un creier pe măsura curajului, își spuse Kelly, sorbind prima bere după mult timp. Presupunea că

era normal ca o asistentă medicală să aibă o memorie bună. Se părea că Henry fusese cam palavragiu în anumite momente, mai ales în cele în care avea o fată la dispoziţie. Un lăudăros, îl taxă Kelly, de soiul cel mai bun. Încă nu avea o adresă care să completeze numărul de telefon, dar avea un nume nou, Tony P... , Peegee, ceva de genul ăsta. Alb, italian, conducea un Lincoln albastru. Avea şi o descriere fizică bună. Mafia, probabil, fie membru, fie unul cu veleităţi de a deveni. Un altul numit Eddie — dar Sandy stabilise o corespondenţă între numele ăsta şi un tip care fusese ucis de un ofiţer de poliţie; evenimentul ajunsese pe prima pagină a ziarului local. Kelly duse povestea un pas mai departe — ce-ar fi dacă poliţistul era omul lui Kelly? I se păru ciudat ca un ofiţer superior, cum era locotenentul, să fie implicat într-un schimb de focuri. O speculaţie, îşi spuse el, dar merita verificată — încă nu era sigur exact cum. Avea toată noaptea să se gîndească şi o apă liniştită care să-i reflecte gîndurile, aşa cum se oglindeau şi stelele. Curînd trecu pe lîngă locul unde-l lăsase pe Billy. Cel puţin, cineva îi ridicase cadavrul.

Pămîntul se tasa peste mormîntul din locul pe care unii îl numeau tot Potter's Field, o tradiţie datînd de pe vremea cuiva numit Iuda. Doctorii de la spitalul public care-l trataseră pe om încă răsfoiau raportul de la Colegiul Medical din Virginia. Traumă barică. Într-un an întreg apăreau mai puţin de zece cazuri în întreaga ţară, şi toate în regiunile de coastă. Nu era o ruşine că nu puseseră diagnosticul — şi, continua raportul, faptul că l-ar fi pus nu ar fi avut nici o importanţă. Cauza precisă a morţii fusese un fragment de *măduvă osoasă* care ajunsese într-o arteră cerebrală, obturînd-o şi provocînd o congestie masivă, fatală. Leziunile celorlalte organe fuseseră atît de extinse, încît în orice caz ar fi fost doar o problemă de cîteva săptămîni. Blocajul produs de măduva osoasă era mărturia unui dezechilibru de presurizare deosebit de ridicat, 3 bari, probabil chiar mai mult. Ancheta poliţiei, încă în plină desfăşurare, se concentra asupra celor care efectuau

scufundări în Potomac, o apă cu multe locuri periculos de adînci. Mai exista încă speranța — dar nu prea mare — că cineva va reclama cadavrul a cărui localizare actuală era înregistrată la administrația cimitirelor.

— Cum adică, nu știi? se burzului generalul Rokossovski. E omul meu. L-ai rătăcit cumva?

— Tovarășe general, replică tăios Giap, v-am spus tot ce știu!

— Și afirmi că a făcut-o un american?

— Ați văzut raportul, ca și mine.

— Omul ăsta posedă informații de care Uniunea Sovietică are nevoie. Mi se pare greu de crezut că americanii au plănuit un raid al cărui singur rezultat a fost răpirea unicului ofițer sovietic din zonă. Aș sugera, tovarășe general, să faci un efort mai serios.

— Sîntem în război

— Da. Sînt conștient de asta, observă sec Rokossovski. De ce crezi că sînt aici?

Giap l-ar fi înjurat pe bărbatul mai înalt care stătea în fața biroului său. La urma urmei, era comandantul forțelor armate ale țării sale și nu un general de două parale. Generalul vietnamez își înghiți cu dificultate mîndria. Avea nevoie de arme pe care numai rușii i le puteau furniza și trebuia să se înjosească, de dragul țării sale. De un lucru era sigur. Lagărul nu merita bătaia de cap pe care i-o dăduse.

Partea ciudată era că rutina devenise relativ benignă. Kolea nu era aici. Asta era sigur. Zacharias era suficient de dezorientat pentru a avea dificultăți în determinarea trecerii zilelor, dar se adunaseră deja patru somnuri de cînd nu auzise vocea rusului, nici măcar pe culoar. Totodată, și micuții torționari îl lăsaseră în pace. Mîncase, zăcuse și se gîndise în singurătate. Spre surpriza lui, acest lucru îmbunătățise situația, în loc s-o înrăutățească. Timpul pe care-l petrecea cu Kolea devenise o obișnuință mai periculoasă decît joaca lui cu băutura. Acum își dădea

seama. Singurătatea era inamicul lui adevărat, nu durerea sau teama. Dintr-o familie și o comunitate religioasă care sprijineau camaraderia, intrase într-o profesie care se ghida după același precept și, cînd acesta îi fusese interzis, mintea lui se hrănise din tot ce acumulase într-o viață. Adaugă, ca ingrediente, puțină durere și teamă și... ce o să rezulte? Rezultatul era mult mai ușor de observat din afară decît din interior. Fără îndoială că pentru Kolea fusese evident. *Ca tine*, repetase el de atîtea ori, *ca tine*. Deci, se dumiri Zacharias, așa își făcea treaba. Chiar într-un mod inteligent, admise colonelul în sinea lui. Deși nu era obișnuit cu eșecul și greșelile, nu era imun la ele. Pe vremea cînd era la Baza Luke a Forțelor Aeriene și învăța să zboare pe avioane de vînătoare, fusese cît pe-aci să moară dintr-o greșeală de începător. La fel era s-o pățească și cinci ani mai tîrziu, cînd se întrebase cum arăta cu adevărat o furtună cu fulgere văzută din interior și reușise in extremis o aterizare forțată, izbind pămîntul aproape ca un trăsnet. Și acum, o nouă greșeală.

Zacharias nu cunoștea motivul întreruperii interogatoriilor. Poate Kolea plecase să raporteze ce aflase. Oricare ar fi fost motivul, îi fusese acordată șansa de a reflecta. *Ai păcătuit*, își spuse Robin. *Ai fost un prost. Dar nu o s-o mai faci.* Nu se simțea suficient de hotărît și știa că va trebui să lupte. Din fericire, acum avea timp să reflecteze. Nu era o eliberare reală, dar era ceva. Pe neașteptate, reuși să intre într-o concentrare deplină, ca atunci cînd zbura într-o misiune de luptă. *Dumnezeule, cuvîntul ăsta. Mi-a fost teamă să mă rog pentru eliberare... și totuși...* Paznicii ar fi fost surprinși dacă ar fi văzut zîmbetul visător de pe fața lui, mai ales dac-ar fi știut că începuse din nou să se roage. Fuseseră îndoctrinați că rugăciunea era doar o farsă. Dar asta era nenorocirea lor, își spuse Robin, și ar putea încă să fie salvarea lui.

Nu putea telefona din biroul lui. Nu se făcea. Nici de acasă nu era indicat s-o facă. Apelul urma să traverseze un rîu și o graniță de stat și el știa că, din motive de securitate, existau prevederi speciale pentru apelurile telefonice

făcute în District of Columbia. Toate erau înregistrate pe calculator, era singurul loc din America unde asta se întîmpla cu adevărat. Chiar și așa, exista o procedură clară pentru astfel de situații. În primul rînd, era nevoie de o aprobare oficială pentru a o face. Trebuia să discuți cu șeful de secție, apoi cu șeful departamentului și puteai foarte bine să parcurgi tot drumul pînă la „biroul central“, la etajul șapte. Ritter n-avea chef să aștepte atîta vreme cît erau niște vieți în joc. Își luă ziua liberă, afirmînd nu fără temei că avea nevoie de odihnă pentru a-și reveni după călătorie. Decise să meargă cu mașina în oraș și se opri la Muzeul de Istorie Naturală Smithsonian. Trecu pe lîngă elefantul din hol și consultă schema cu TE AFLI AICI de pe perete, pentru a găsi telefoanele publice. Lăsă să cadă o monedă de zece cenți și formă 347-1347. Era aproape o glumă instituțională. Numărul acesta îi făcu legătura cu un telefon care sună pe biroul *rezidentului* KGB, șeful stației pentru Washington D.C. Își dădeau seama că oamenii interesați erau la curent. Afacerea spionajului putea fi extrem de barocă, își spuse Ritter.

— Da? răspunse o voce.

Era prima dată cînd Ritter făcea asta; o întreagă nouă colecție de senzații — propria lui nervozitate, vocea egală de la celălalt capăt, emoția momentului. Totuși, ce avea de spus era programat în așa fel încît străinii să nu poată interveni în afacerile oficiale:

— Aici Charles. E o problemă care te interesează. Propun o scurtă întîlnire și o discuție. Într-o oră voi fi la Grădina Zoologică Națională, la țarcul tigrilor albi.

— Cum te recunosc? se interesă vocea.

— O să am un exemplar din *Newsweek* în mîna stîngă.

— Într-o oră, mormăi vocea.

Probabil că avea o întîlnire importantă în dimineața asta, își spuse Ritter. Dar cui îi pasă? Ofițerul superior CIA părăsi muzeul și se urcă în mașină. Pe scaunul din

dreapta se afla exemplarul din *Newsweek* pe care-l cumpărase de la un chioşc în drum spre oraş.

Tactică, asta e cuvîntul, hotărî Kelly, virînd la babord şi ocolind în sfîrşit Point Lookout. Avea de unde alege. Nu renunţase la apartamentul conspirativ din Baltimore, cu un nume fals pe toate actele. Poliţia putea fi interesată să-i vorbească, dar încă nu luase legătura cu el. Va încerca să menţină lucrurile aşa. Inamicii lui nu-l cunoşteau. Asta era punctul de plecare. Problema fundamentală era echilibrul tripartit între ce ştia, ce nu ştia şi felul în care se putea folosi de primul punct pentru a-l avea la dispoziţie pe al doilea. Al treilea element, *prin ce mijloace*, constituia tactica. Ideea era că se putea pregăti; pentru ce, nu ştia deocamdată. Încă nu putea acţiona în privinţa asta, dar ştia ce va face. Pentru a ajunge în acel punct, pur şi simplu era nevoie de o abordare strategică a problemei. Totuşi, aşteptarea îi dădea o senzaţie de frustrare. Vieţile a patru tinere depindeau de acţiunea lui. În plus, şi mai multe persoane îşi aşteptau moartea.

Erau conduşi de frică, Kelly ştia acest lucru. Se temuseră de Pam şi de Doris. Le fusese suficient de frică pentru a le ucide. Se întrebă dacă moartea lui Eduard Morello fusese o manifestare în plus. Sigur că uciseseră pentru că le fusese ameninţată liniştea şi probabil că acum se simţeau în siguranţă. Asta era bine; dacă frica era forţa lor motrice, atunci nu mai aveau multe motive să se teamă, acum cînd simţeau că pericolele făceau parte din trecutul lor.

Partea îngrijorătoare era factorul timp. Exista în toată chestia asta un ceasornic. Poliţia îi adulmeca urma. Deşi nu credea în existenţa unor probe care ar putea fi folosite împotriva lui, era destul de circumspect. Cealaltă grijă era legată de situaţia în care se găseau cele patru tinere. Era imposibil ca o operaţiune de durată să fie şi bună. Nu

exista așa ceva. Mă rog, va trebui să aibă răbdare într-o anumită privință și, cu noroc, va fi doar una.

Nu mai fusese la Grădina Zoologică de ani de zile. Ritter se gîndi c-ar trebui să-și aducă din nou copiii, acum că erau suficient de mari pentru a aprecia așa cum trebuia tot ce vedeau. Își făcu timp să privească groapa ursului — urșii aveau ceva interesant. Puștii se gîndeau la ei ca la niște versiuni animate, uriașe, ale jucăriilor de pluș pe care le strîngeau în brațe noaptea. Ritter nu. Erau imaginea inamicului, uriaș și puternic, mult mai puțin greoi și mult mai inteligent decît era în aparență. Un lucru de ținut minte, își spuse el, îndreptîndu-se spre cușca tigrilor. Făcu sul *Newsweek*-ul în mîna stîngă, urmărind enormele feline și așteptînd. Nu se obosi să se uite la ceas.

— Bună, Charles, spuse o voce lîngă el.

— Bună, Serghei.

— Nu te cunosc, observă *rezidentul.*

— Conversația asta este neoficială, explică Ritter.

— Nu sînt toate la fel? remarcă Serghei.

Începură să pășească. Orice loc putea fi înțesat cu microfoane, dar nu o întreagă grădină zoologică. De altfel, contactul lui ar fi putut avea un microfon, deși asta nu ar fi fost în concordanță cu regulile, așa cum fuseseră stabilite. El și Ritter o luară la vale pe panta blîndă, asfaltată, spre următorul exponat animal, talonați la cîțiva pași de bodyguardul *rezidentului.*

— De-abia m-am întors din Vietnam, spuse ofițerul CIA.

— E mai cald ca aici.

— Nu pe mare. Acolo-i destul de plăcut.

— Scopul croazierei? întrebă *rezidentul.*

— O vizită, una neplanificată.

— Cred că a eșuat, comentă rusul, nu ironic, ci doar pentru a-i permite lui Charles să afle că știa ce se petrecuse.

— Nu în totalitate. Am adus pe cineva acasă cu noi.

— Cine-ar putea fi?

— Numele lui e Nikolai.

Ritter îi înmînă legitimația lui Grișanov.

— Guvernul tău ar fi pus în încurcătură dacă s-ar dezvălui că un ofițer sovietic îi interoga pe prizonierii de război americani.

— Nu cine știe ce încurcătură, replică Serghei, răsfoind o clipă legitimația, înainte de a o băga în buzunar.

— Ei, zău că ar fi. Vezi tu, oamenii pe care-i interoga fuseseră raportați ca morți de micii voștri prieteni.

— Nu înțeleg.

Spunea adevărul și, cîteva minute, Ritter trebui să dea explicații.

— N-am știut nimic despre asta, mormăi Serghei, după ce ascultă esențialul.

— E adevărat, poți să fii sigur. Te sfătuiesc să verifici prin propriile voastre mijloace.

Bineînțeles că va face acest lucru. Amîndoi știau că asta era procedura normală.

— Și unde se află colonelul nostru?

— Într-un loc sigur. Se bucură de o ospitalitate mai bună decît oamenii noștri.

— Colonelul Grișanov nu a bombardat pe nimeni, sublinie rusul.

— E adevărat, dar a participat la un proces care se va termina cu moartea unor prizonieri americani, despre care avem dovezi că sînt în viață. Cum am spus mai devreme, o complicație potențială pentru guvernul tău.

Serghei Voloșin era un observator politic cu mult fler și nu avea nevoie ca un tînăr ofițer CIA să-i țină un curs. De asemenea, mirosise direcția pe care aluneca discuția.

— Ce propui?

— Ar fi o chestie pe care am aprecia-o dacă guvernul tău ar putea convinge Hanoiul să-i redea vieții pe acești oameni. Adică să-i expedieze în închisoarea în care sînt ceilalți prizonieri și să facă anunțurile cuvenite ca familiile lor să știe că sînt în viață. În schimb, colonelul Grișanov va fi returnat nevătămat și neinterogat.

— Voi transmite această propunere Moscovei.

Cu un comentariu favorabil, spunea clar tonul lui.

— Te rog să acționezi repede. Avem motive să credem că vietnamezii plănuiesc ceva drastic pentru a scăpa de posibilele necazuri. Asta ar fi o complicație foarte serioasă, avertiză Ritter.

— Da, presupun c-ar putea fi. Am cuvîntul tău că Grișanov este în viață și sănătos?

— Dacă dorești, pot să te duc la el în... cam patruzeci de minute. Crezi că te-aș minți într-o problemă atît de importantă?

— Nu, nu cred. Dar unele întrebări trebuie să fie puse.

— Da, Serghei Ivanovici. Știu. Nu dorim să-i facem vreun rău colonelului vostru. Pare să se fi comportat destul de onorabil în tratamentul aplicat oamenilor noștri. A fost de asemenea un interogator foarte eficient. Am notele lui, adăugă Ritter. Oferta de a-l întîlni rămîne deschisă, dacă dorești să faci uz de ea.

Voloșin văzu capcana și cumpăni cîteva clipe. O astfel de ofertă, dacă era acceptată, trebuia recompensată în același fel, pentru că așa se obișnuia. Acceptarea ofertei lui Ritter ar angaja propriul guvern și Voloșin nu voia să o facă fără indicații. Pe lîngă asta, ar fi o nebunie din partea CIA să mintă într-un caz ca acesta. Prizonierii aceia puteau fi făcuți să dispară oricînd. Numai bunăvoința Uniunii Sovietice putea să-i salveze, iar sănătatea lor depindea de permanentizarea acestei amabilități.

— Te cred pe cuvînt, domnule...

— Ritter, Bob Ritter.

— Ah! Budapesta.

Ritter zîmbi destul de timid. Ei bine, după tot ce făcuse pentru a-și scoate agentul, era clar că nu se va mai întoarce niciodată pe teren, cel puțin nu în vreunul din locurile importante — ceea ce pentru Ritter începea la Elba. Rusul îl împunse cu un deget în piept.

— Ai făcut bine că ți-ai scos omul. Te felicit pentru loialitatea față de agentul tău.

Voloșin îl respecta cel mai mult pentru riscul pe care și-l asumase, un lucru care în KGB nu era posibil.

— Mulțumesc, domnule general. Și mulțumesc că ai răspuns la propunerea mea. Cînd să te sun?

— Am nevoie de două zile... să te sun eu?

— Patruzeci şi opt de ore din acest moment. Te voi suna eu.

— Foarte bine. Bună ziua.

Îşi strînseră mîinile ca doi profesionişti ce erau. Voloşin se înapoie la şoferul/paznicul lui şi se îndreptă spre maşină. Paşii li se opriră la ţarcul ursului Kodiak, uriaş, brun şi puternic. Fusese o întîmplare? se întrebă Ritter.

Pe drumul înapoi spre maşină, îşi dădu seama că întreaga poveste fusese un fel de capriciu al soartei. Pe baza acestui joc, Ritter va deveni şef de secţie. Ce se întîmplase cu misiunea de salvare era o întrebare la care vor răspunde alţii, el tocmai negociase cu ruşii o concesie importantă şi totul se întîmplase din cauza prezenţei de spirit a unui bărbat, mai tînăr decît el, speriat şi fugar, dar care găsise timp să gîndească. Voia oameni ca el în Agenţie şi acum avea destulă influenţă ca să-l angajeze. Kelly şovăise şi temporizase în timpul zborului de întoarcere din Hawaii. OK, deci va avea nevoie de puţină convingere. Trebuia să lucreze cu Jim Greer în problema asta şi Ritter decise pe loc că următoarea lui misiune va fi să-l aducă pe Kelly din frig, arşiţă sau cum i-o fi zicînd.

— Cît de bine o cunoaşteţi pe doamna O'Toole? întrebă Ryan.

— Soţul ei a murit, răspunse vecina. A plecat în Vietnam imediat după ce au cumpărat casa şi apoi a fost ucis. Un tînăr foarte simpatic. Ea n-are nici un necaz, nu?

Detectivul clătină din cap.

— Nu, deloc. Am auzit numai lucruri bune despre ea.

— A fost teribil de ocupată, continuă bătrînica.

Era persoana perfectă cu care să stai de vorbă; cam şaizeci şi cinci de ani, o văduvă care n-avea nimic de făcut şi care-şi umplea golul din viaţă ţinînd socoteala vieţilor celorlalţi. Dac-o linişteai un pic că nu făcea nici un rău nimănui, ar fi relatat tot ce ştia.

— Cum adică?

— Cred că acum cîtva timp a avut un musafir. Cu siguranță făcea mai multe cumpărături decît de obicei. E o fată atît de simpatică, de drăguță. Povestea cu soțul ei este teribil de tristă. Ar trebui să înceapă din nou să iasă cu cineva. Mi-ar plăcea să i-o spun, dar n-aș vrea să creadă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Oricum, făcea o mulțime de cumpărături și altcineva venea aproape în fiecare zi, adeseori rămînea chiar peste noapte.

— Cine era? întrebă Ryan, sorbind din ceaiul cu gheață.

— O femeie scundă ca mine, dar mai grasă, cu părul neglijent. Conducea o mașină mare, un Buick roșu, cred, care avea un abțibild pe parbriz. Ah! Așa e!

— Ce? întrebă Ryan.

— Eram afară la trandafiri cînd a ieșit fata, atunci am văzut abțibildul.

— Fata? întrebă inocent Ryan.

— Pentru ea făcea cumpărături, spuse bătrînica, încîntată de neașteptata descoperire. A cumpărat haine pentru ea, pot să pun pariu. Îmi amintesc pungile de la Hecht.

— Puteți să-mi spuneți cum arăta fata?

— Tînără, nouăsprezece sau douăzeci de ani, păr închis. Cam palidă, parcă era bolnavă. Au plecat cu mașina, cînd s-a întîmplat asta... ? Ah, îmi amintesc. A fost ziua cînd mi-au venit trandafirii de la seră. Pe unsprezece. Furgoneta a sosit foarte devreme pentru că nu-mi place căldura și lucram afară cînd au ieșit ele. I-am făcut semn cu mîna lui Sandy. E o fată foarte drăguță. Nu vorbesc prea mult cu ea, dar cînd o fac e întotdeauna amabilă. E asistentă medicală, știi, lucrează la Spitalul John Hopkins și...

Ryan își termină ceaiul fără să-și arate satisfacția. Doris Brown se întorsese acasă la Pittsburgh în după-amiaza zilei de unsprezece. Sarah Rosen conducea un Buick care avea fără-ndoială un abțibild de parcare pe parbriz. Sam Rosen, Sarah Rosen, Sandra O'Toole. Ei o trataseră pe domnișoara Brown. Doi dintre ei se ocupaseră și de domnișoara Madden și de domnul Kelly. După luni întregi de frustrare, locotenentul Ryan avea un caz.

— Iat-o, spuse femeia, trezindu-l din gîndurile în care se pierduse.

Ryan se întoarse pentru a vedea o tînără atractivă, destul de înaltă, care căra o pungă de băcănie.

— Mă întreb cine era bărbatul?

— Care bărbat?

— A fost aici noaptea trecută. La urma urmei, poate că are un prieten. Înalt ca dumneata, brunet, mare.

— Cum adică?

— Ca un jucător de fotbal, știi, mare. Totuși, trebuie să fie simpatic. Am văzut-o îmbrățișîndu-l. Asta s-a întîmplat noaptea trecută.

Mulțumesc, Doamne, își ridică Ryan ochii spre cer, *pentru oamenii care nu se uită la televizor.*

Ca armă cu bătaie lungă, Kelly alese o carabină de calibrul 22, un Savage Model 54, versiunea ușoară a celei produse de compania Anschutz. La o sută cincizeci de dolari, inclusiv taxele, era destul de scumpă. Aproape la fel de mult costase luneta Leupold și montura pentru lunetă. Carabina era aproape prea bună pentru destinația ei, vînătoarea animalelor mici, și avea un pat deosebit de frumos din lemn de nuc. Era o rușine că trebuia să o urîțească. Totuși, ar fi fost și mai rușinos să irosească lecția primită de la maistrul mecanic.

Singurul lucru rău legat de decesul lui Eddie Morello fu că încheierea afacerii necesitase pierderea unei mari cantități de heroină pură, nediluată, o donație de șase kilograme pentru seiful cu probe al poliției. Asta trebuia înlocuită. Philadelphia era înfometată și legăturile lui din New York se arătau din ce în ce mai interesate, acum că dăduseră de gust. O să pregătească o ultimă șarjă pe navă. În curînd lucrurile vor intra pe un alt făgaș. Tony pregătea un laborator sigur, la care era mai ușor de ajuns, mai adecvat succesului în creștere de care se bucura, dar pînă

cînd era gata va folosi încă o dată vechea procedură. N-o să facă chiar el drumul.

— Cît de curînd? întrebă Burt.

— În seara asta.

— Mi se pare corect, șefule. Cine merge cu mine?

— Phil și Mike.

Cei doi reprezentau o infuzie proaspătă din organizația lui Tony. Tineri, capabili, ambițioși. Nu-l cunoșteau încă pe Henry și nu vor face parte din rețeaua lui de distribuție locală, dar se puteau ocupa de livrările în afara orașului și acceptau să facă treburile mărunte, inerente acestei afaceri: amestecul și ambalarea. Le vedeau, și nu eronat, ca pe un ritual, ca pe un punct de plecare de la care statutul și responsabilitatea lor vor crește. Tony garanta că erau de încredere. Henry acceptase garanția. El și cu Tony erau acum legați, uniți în afaceri, uniți prin sînge. Acum, că avea încredere în el, va accepta sfaturile lui Tony. Își va reface rețeaua de distribuție, renunțînd să mai folosească prostituatele pe post de curieri. Bineînțeles, dispărînd utilitatea lor, se sfîrșea și motivația vieții lor. Păcat, dar cu trei evadări la activ era evident că deveneau periculoase. Fusese o parte utilă a operațiunii lui în faza de dezvoltare, poate, dar acum devenise o piedică.

Dar fiecare lucru la timpul lui.

— Cîtă? întrebă Burt.

— Suficientă ca să te țină ocupat un timp.

Henry flutură mâna spre cutiile frigorifice pentru bere. Nu mai rămăsese prea mult loc pentru bere, dar așa trebuia să fie. Burt le transportă la mașină, nu neglijent, dar nici crispat. Cu un aer practic, așa cum se cuvenea. Poate că Burt va deveni principalul său "locotenent". Era loial, respectuos, dur când trebuia, mult mai de nădejde decât Bill sau Rick... și un frate de culoare. De fapt, era amuzant. Billy și Rick fuseseră necesari la început, pentru că distribuitorii importanți erau întotdeauna albi, și-i angajase ca pe un simbol. Acum băieții albi veneau singuri la el, nu?

— Ia-o pe Xantha cu tine.

— Șefule, o să avem treabă, obiectă Burt.

— Poți s-o lași acolo când terminați...

Poate că lichidarea lor una câte una, pe rând, era cel mai bun mod de a proceda.

Răbdarea era anevoie de obținut. Era o virtute pe care, de bine de rău, o învățase, dar numai de nevoie. Activitatea ajuta. Fixă țeava carabinei în menghină, deteriorându-i finisajul încă înainte de a începe să facă ceva cu adevărat. Reglă bormașina la turația maximă, învârtind butonul de control, și începu să perforeze o serie de găuri, la intervale regulate, în primii cincisprezece centimetri ai țevii. O oră mai târziu, fixase pe țeavă o cutie cu corpul de oțel și atașase luneta. Carabina astfel modificată se dovedea a fi destul de precisă, își spuse Kelly.

— E o chestie dură, tată?

— Treabă de unsprezece luni, Jack, admise Emmet la cină.

Era și el o dată la timp acasă, spre plăcerea soției — sau aproape.

— Povestea aia îngrozitoare? întrebă soția lui.

— Nu la cină, scumpo, bine? replică el, răspunzând întrebării.

Emmet făcea tot posibilul să păstreze această parte a vieții lui în afara casei. Își privi fiul și se hotărî să comenteze o decizie pe care acesta o luase recent.

— Infanteria marină, ai?

— Ei, tată, din asta ies banii pentru ultimii doi ani de școală, nu?

Era în firea fiului său să-și facă probleme din astfel de lucruri. Se gândea la costul școlii pentru sora lui, o puștoaică încă în liceu, acum plecată în tabără. Și, ca și tatăl lui, Jack tânjea după un pic de aventură, înainte de a se așeza în locul pe care i-l va găsi viața.

— Fiul meu, pifan, mormăi Emmet binevoitor.

Și el își făcea griji. Vietnamul era în plină desfășurare și era posibil să nu se termine până când va absolvi colegiul. Asemenea celor mai mulți tați din generația lui,

se întreba de ce dracu' fusese nevoie să-și riște viața luptîndu-se cu nemții — pentru ca acum fiului lui să i se ceară să facă același lucru, să înfrunte niște oameni de care el, cînd era de vîrsta băiatului, nici măcar nu auzise.

— Ce cade din cer, tati? întrebă Jack cu un zîmbet de licean, repetînd o expresie favorită a infanteriștilor marini.

Discuțiile de genul acesta o îngrijorau pe Catherine Burke Ryan, care-și amintea cum îl condusese pe Emmet la plecarea pe front și cum se rugase în Biserica Sf. Elizabeta, pe 6 iunie și multe alte zile după aceea, în ciuda scrisorilor și asigurărilor regulate pe care le primea de la el. Își amintea așteptarea. Știa că astfel de discuții îl îngrijorau și pe Emmet, deși nu chiar în același fel.

Ce cade din cer? Necazuri! aproape că-i răspunse detectivul fiului său. Ar fi vrut să-i vorbească despre mîndria aproape prostească, tipică pentru băieții care se duceau la Aeropurtate, dar gîndul se opri înainte de a-i ajunge pe buze.

Kelly. Am încercat să-l sunăm. Am cerut Pazei de Coastă să arunce o privire la insula pe care locuiește. Nava nu era acolo. Nava nu este nicăieri. Unde o fi tipul? Se întorsese totuși, dacă bătrîna doamnă măruntică avea dreptate. Și ce dacă plecase? Acum era înapoi. Omorurile se opriseră pur și simplu după incidentul Farmer-Grayson-Brown. Cei din portul turistic își amintiseră că văzuseră nava cam pe la vremea aceea, dar plecase în miezul nopții — *chiar în noaptea aceea* — și pur și simplu dispăruse. Unde fusese nava? Unde se afla acum? Ce cade din cer? Necazuri. Exact asta se întîmplase înainte. Pur și simplu căzuse din cer. Pornise și se oprise.

Soția și fiul lui văzură din nou binecunoscutele simptome. Mesteca mîncarea cu ochii pierduți în infinit, incapabil să-și oprească mintea de la a vîntura iar și iar informațiile. De fapt, Kelly nu-i prea diferit de ce eram eu, își spuse Ryan. Unu-Zero-Unu, Vulturii Viteji din Divizia 101 (Aeropurtate), care încă se fuduleau cu pantalonii lor bufanți. Emmet începuse ca simplu soldat și terminase cu o avansare pe cîmpul de luptă, spre sfîrșitul războiului, la gradul pe care-l deținea și atunci, locotenent. Își aminti mîndria de a fi ceva foarte deosebit, sentimentul de invincibilitate care, ciudat,

mergea mînă în mînă cu teroarea saltului din avion, cu teama de a fi primul în teritoriul inamic, cu misiunea cea mai dură. Misiune. Aşa fusese şi el odată, dar nimeni nu-i asasinase nevasta... ce s-ar fi putut întîmpla, în 1946 poate, dacă cineva i-ar fi făcut ceva lui Catherine?

Nimic bun.

O salvase pe Doris Brown. O încredinţase unor oameni în care avea încredere. Noaptea trecută văzuse pe unul din ei. Ştia că ea murise. O salvase pe Pamela Madden, apoi ea murise şi el nimerise în spital. Şi, la cîteva săptămîni după ce ieşise din spital, se declanşase un şir de crime în care se vedea mîna unui expert. Cîteva săptămîni... pentru a-şi reveni. Apoi crimele se opriseră pur şi simplu şi Kelly nu era de găsit nicăieri.

Ce-ar fi dacă ar fi fost plecat?

Acum s-a întors.

Curînd se va întîmpla ceva.

Nu era un caz pe care să-l poată aduce în faţa justiţiei. Singura probă fizică pe care o aveau era amprenta unei tălpi de pantof — o marcă obişnuită de pantof de sport, bineînţeles, vîndută cu sutele în fiecare zi. Vax! Avea motivul. Dar cîte crime se comiteau în fiecare an şi cîţi oameni erau urmăriţi din cauza lor? Avuseseră prilejuri favorabile. Ar fi putut el să explice în faţa unui juriu cum îşi petrecuse timpul Kelly? Nimeni n-o putea face. Cum să explici asta unui judecător? se întrebă detectivul. Nu, unii judecători ar înţelege, dar nici un juriu nu ar face-o, după ce un proaspăt absolvent al Facultăţii de Drept le-ar explica vreo cîteva lucruri.

Cazul era rezolvat, îşi spuse Ryan. *Ştia.* Dar nu avea nimic palpabil în afara sentimentului că se va întîmpla ceva.

— Cine crezi că e? întrebă Mike.

— Se pare că un pescar, observă Burt din scaunul timonierului.

Îl ţinu pe *Henry's Eighth* la distanţă de micul iaht cu motor de culoare albă. Nu mai era mult pînă la apusul soarelui. Aproape că era prea tîrziu pentru a naviga pe

șenalele încîlcite spre laboratorul lor, care noaptea părea foarte diferit. Burt aruncă o privire navei albe. Tipul cu lanseta le făcu semn cu mîna, un gest la care el răspunse, în timp ce vira la babord-stînga, cum gîndea el. Îi aștepta o noapte lungă. Xantha n-o să-i ajute prea mult. Ei, poate un pic, cînd vor face o pauză ca să mănînce. O adevărată pacoste. De fapt, nu era o fată rea, doar proastă și buimăcită de droguri. Poate că așa vor proceda, îi vor da o doză din marfa asta de calitatea întîi, înainte de a scoate plasele și blocurile de ciment. Erau chiar în șalupă, la vedere, iar ea habar n-avea la ce vor fi folosite. Ei, asta nu era treaba lui.

Burt clătină din cap. Existau chestii mai importante la care să se gîndească. Cum vor accepta Mike și Phil să lucreze sub ordinele lui? Bineînțeles, va trebui să fie politicos. Or să înțeleagă. Ar trebui s-o facă, avînd în vedere banii care erau în joc. Se relaxă în scaun, sorbind din bere și căutînd cu privirea geamandura de marcaj roșie.

— Poftim de vezi, murmură Kelly.

De fapt, nu era greu. Billy îi spusese tot ce trebuia să știe. Aveau acolo un loc. Veneau dinspre Golf cu șalupa, de obicei noaptea, și plecau în dimineața următoare. Virau la geamandura luminoasă roșie. Al dracului de greu de găsit, aproape imposibil în întuneric. Ei, probabil că așa era dacă nu cunoșteai apa. Kelly o cunoștea. Recuperă cîrligul fără momeală și scoase binoclul. Mărimea și culoarea se potriveau. Numele era *Henry's Eighth*. Verifică. Se lăsă pe spate, urmărindu-i cum se deplasează spre sud, iar apoi virează spre est, pe lîngă geamandura roșie. Kelly marcă poziția pe hartă. Cel puțin douăsprezece ore. Ar trebui să fie suficient. Problema cu un loc atît de sigur era că depindea în mod absolut de păstrarea secretului care, odată dezvăluit, devenea un dezavantaj fatal. Oamenii nu învață niciodată. O singură cale de intrare, o singură cale de ieșire. Alt mod deștept de a te sinucide. O să aștepte apusul. Kelly scoase un spray cu vopsea și pictă dungi verzi pe exteriorul bărcii pneumatice. Interiorul îl vopsi în negru.

33

Farmec otrăvit

De obicei dura toată noaptea, îi spusese Billy. Asta-i dădea lui Kelly timp să mănînce, să se odihnească și să se pregătească. Îl deplasă pe *Springer* în apropierea țărmului aglomerat cu deșeuri, pe care va vîna la noapte, și lăsă ancorele. Masa pe care și-o pregăti consta doar în sandvișuri, dar era mai bună decît cea pe care o avusese în vîrful dealului „său" cu mai puțin de o săptămînă înainte. *Doamne, acum o săptămînă eram pe* Ogden *și mă pregăteam pentru misiune*, își spuse el, înclinînd cu regret capul. Cum putea fi viața atît de nebună?

Puțin după miezul nopții lansă la apă barca pneumatică, acum vopsită în culori de camuflaj. Atașase un mic motor electric cu un troliu de etambou și spera că bateriile nu-l vor lăsa în călătoria dus-întors. Nu putea fi prea departe. Harta indica o zonă nu prea mare și, pentru o izolare deplină, locul pe care-l foloseau trebuia să fie în centru. Cu fața și mîinile înnegrite, se deplasă prin labirintul de epave, cîrmind barca cu mîna stîngă, în timp ce ochii și urechile cercetau în căutarea discordanțelor. Cerul îl ajuta. Nu era lună, dar lumina stelelor era suficientă pentru a-i semnala iarba și stufărișul care crescuseră în această mlaștină formată de maree. Înnămolirea acestei părți a Golfului se dezvoltase în jurul carcaselor navelor abandonate și devenise, în timp, un fel de paradis al păsărilor.

Era la fel ca altădată, doar că acum se orienta după stele. Zumzetul blînd al motorului — pentru a conserva bateriile, îl ducea cu cel mult două noduri — semăna mult

cu cel al saniei pe care o folosise. Iarba de mlaștină creștea la aproape doi metri deasupra apei și nu trebuia să fii prea isteț ca să-ți dai seama de ce nu se prea naviga noaptea pe aici. Era un adevărat labirint, dacă nu știai cum să procedezi. Dar Kelly se pricepea. Privea stelele, știind pe care s-o urmeze și pe care s-o ignore, urmărind deplasarea lor leneșă pe bolta cerului. De fapt, era o problemă de confort. Ei erau orășeni, nu oameni ai mării așa cum era el, și, oricîtă siguranță credeau că le oferă locul ales pentru pregătirea produsului ilicit, nu se simțeau prea bine pe cărările nesigure ale acestui hățiș sălbatic. *Nu dă dracu' să intri în salonașul meu*, își zise Kelly. Acum se baza mai mult pe auz decît pe ochi. Vîntul foșni prin iarba înaltă, în timp ce el înainta printre cordoanele de nisip ale celui mai larg canal; deși sinuos, trebuia să fie cel pe care-l urmaseră ei. Carcasele din jurul lui, vechi de cincizeci de ani, păreau fantome din alte vremuri, așa cum de fapt și erau, relicve ale unui război ce fusese cîștigat, rămășițe ale unui timp mult mai puțin complicat, unele stînd ciudat înclinate, jucării uitate ale fermecătorului copil — țara lui — care crescuse pentru a deveni un adult cu probleme.

O voce. Kelly opri motorul, mergînd în derivă cîteva secunde, rotindu-și capul pentru a repera direcția din care venea rumoarea. Ghicise corect în privința canalului. Făcea o buclă spre dreapta chiar în fața lui și tot de acolo se auzea și glasul. Atent acum, încet, depăși curba și desluși siluetele a trei epave. Poate că fuseseră remorcate împreună. Comandantul remorcherului încercase probabil să le lase într-o linie perfectă, ca o manifestare de orgoliu personal. Cea din extremitatea vestică, așezată sub un unghi ușor, era înclinată șapte-opt grade la babord, odihnindu-se pe un fund instabil. Un model ușor demodat, cu o suprastructură joasă al cărei coș lung de oțel dispăruse de mult, mîncat de rugină. Cam din locul unde trebuia să fie puntea se zărea o lumină. Muzică, își spuse Kelly, rock contemporan transmis de un post care încerca să-i țină treji noaptea pe șoferii de camioane.

Kelly așteptă cîteva minute, permițînd ochilor să colecteze o imagine mai completă în întuneric, pentru a

alege o cale lipsită de riscuri. Se va apropia direct dinspre prova, astfel încît să fie ecranat de corpul navei. Acum deslușea mai multe voci. Un rîs neașteptat se rostogoli, provocat poate de o glumă. Se opri din nou, cercetînd corpul navei în căutarea unei anomalii, ceva discordant, poate o santinelă. Nimic.

Fuseseră inteligenți alegînd locul acesta. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să se fîțîie pe aici, nici măcar pescarilor locali, dar trebuia să ai un paznic, deoarece și cea mai sigură ascunzătoare putea fi găsită... iată șalupa. În regulă. Kelly se tîra acum cu o jumătate de nod, menținîndu-se aproape de bordul bătrînei nave, pînă cînd ajunse la șalupa lor. Își legă barbeta de cel mai apropiat tachet. O scară de funie ducea pe puntea deschisă a epavei. Kelly inspiră adînc și începu să urce.

Phil își spunea că munca era murdară și total plictisitoare, exact cum îl asigurase Burt că va fi. Amestecarea cu lactoză era partea ușoară; trebuia doar s-o cerni în boluri largi din oțel inoxidabil, ca făina pentru o prăjitură, asigurîndu-se că era distribuită în mod egal. Își aminti de vremea copilăriei cînd își ajuta mama la pregătirea aluatului, urmărind-o și învățînd lucruri pe care un puști le uita imediat ce descoperea base-ballul. Acum reveneau zgomotul sitei, felul în care se amestecau pulberile. Era, de fapt, o excursie destul de plăcută înapoi, într-un timp cînd nici măcar nu trebuia să se scoale și să meargă la școală. Dar asta era partea ușoară. Apoi venea munca plictisitoare a distribuirii porțiilor, precis măsurate în pliculețele de plastic care trebuiau închise prin capsare, numărate și împachetate. Schimbă o privire exasperată cu Mike, care părea și el în aceeași dispoziție. Burt probabil că se simțea și el tot așa, dar nu o arăta și fusese destul de amabil ca să le aducă și puțină distracție. Aveau un radio la care ascultau muzică, iar pentru pauze exista fata aia, Xantha, pe jumătate năucită de pilule... dar binevoitoare, așa cum descoperiseră cu toții în pauza de la miezul nopții. Oricum, o obosiseră, nu glumă. Acum dormea într-un colț al punții. La patru vor avea încă o pauză și

pînă atunci aveau suficient timp să se refacă. Era greu să stai treaz și Phil era îngrijorat din cauza pulberii care plutea în aer. O inspira? Putea să se drogheze cu chestia asta? Își promise că va purta un fel de mască dacă va trebui s-o facă din nou. Putea să-i placă ideea de a face bani vînzînd rahatul ăsta, dar nu dorea deloc să-l folosească. Ce-i drept, Tony și Henry pregăteau un laborator ca lumea. Munca n-o să mai fie atît de chinuitoare. Asta era ceva.

Gata încă o porție. Phil era ceva mai rapid decît ceilalți, dorind să termine odată. Se duse la răcitor și ridică următoarea pungă de un kilogram. O mirosi, așa cum le mirosise și pe celelalte. Puțea. Un miros chimic, de substanțe folosite în laboratorul de biologie de la liceul lui, formol, ceva de genul ăsta. Spintecă punga cu un briceag, răsturnînd conținutul, de la distanță, cu brațul întins, în primul bol de amestec, apoi adăugă o cantitate de lactoză cîntărită dinainte și amestecînd cu o lingură la lumina uneia din lămpile Coleman.

— Bună.

Fără nici un avertisment. Dintr-o dată, în ușă apăruse cineva, ținînd un pistol în mînă. Era îmbrăcat în haine militare, un combinezon dungat, și fața lui era vopsită în verde și negru.

Nu era nevoie de tăcere. Prada lui avusese grijă de asta. Kelly își reconvertise Coltul la calibrul 45 și știa că gaura din țeava automatului le va părea celorlalți suficient de mare pentru a parca o mașină. Le arătă cu mîna stîngă.

— Pe acolo. Pe punte, cu fața în jos, mîinile la ceafă, pe rînd cîte unul. Tu primul, îi ordonă el celui de la bolul de amestec.

— Cine dracu' ești? întrebă negrul.

— Tu trebuie să fii Burt. Să nu faci vreo tîmpenie.

— De unde știi cum mă cheamă? se miră Burt, în timp ce Phil își lua locul pe punte.

Kelly îi făcu semn celuilalt alb, dirijîndu-l lîngă prietenul lui.

— Știu o mulțime de lucruri, spuse Kelly, apropiindu-se acum de Burt.

Atunci văzu fata adormită.

— Ea cine-i?

— Uită-te, tîmpitule! se burzului Burt.

Coltul se ridică la același nivel cu fața lui, la distanță de o lungime de braț.

— Ce-a fost asta? întrebă Kelly pe un ton lejer. Acum, jos pe punte.

Burt se execută imediat. Fata, văzu Kelly, dormea. Pentru moment, o va lăsa să-și continue somnul. Prima mișcare era să-i caute de arme. Doi aveau revolvere de calibru mic. Unul avea un cuțitaș inutil.

— Hei, cine ești? Poate stăm de vorbă, sugeră Burt.

— Asta o să și facem. Povestește-mi despre droguri, începu Kelly.

Cînd mesajul lui Voloșin ieși din departamentul de descifrare, la Moscova era zece dimineața. Cu vechi state în KGB, Voloșin avea legături cu un mare număr de ofițeri superiori, dintre care și un academician din Serviciul I — specialist în probleme americane — care era consilierul conducerii superioare a KGB-ului și al Ministerului de Externe pentru noul eveniment, pe care mediile de informare americane îl numeau „destindere". Omul acesta, care nu deținea un rang paramilitar în ierarhia KGB, era probabil persoana cea mai indicată pentru a obține o reacție rapidă, deși o copie informativă a mesajului ajunsese și la vicepreședintele care avea obligația să supervizeze departamentul lui Voloșin. Ca de obicei, mesajul se dovedi scurt și la obiect. Academicianul era consternat. Reducerea tensiunii între cele două puteri, una din ele aflată în mijlocul unui război, era aproape un miracol și, venind în paralel cu apropierea americană de China, putea foarte bine să însemne deschiderea unei noi ere în relațiile între state. Trecuseră doar două săptămîni de cînd susținuse același punct de vedere într-o lungă informare în fața Biroului Politic. Revelarea publică a

implicării unui ofițer sovietic în așa ceva era o nebunie. În mintea cărui idiot din GRU se zămislise un plan atît de cretin? Chiar dacă presupunea că într-adevăr asta era realitatea, trebuia să verifice. Îl sună pe vicepreședinte.

— Evgheni Leonidovici? Am un mesaj urgent de la Washington.

— Și eu, Vania. Ce recomanzi?

— Dacă afirmațiile americanilor sînt adevărate, solicit acțiune imediată. Etalarea publică a unei astfel de idioțenii ar putea fi catastrofală. Puteți confirma că se desfășoară cu adevărat?

— Da. Și apoi... Ministerul de Externe?

— De acord. Armata s-ar mișca prea încet. Vor asculta?

— Frații noștri socialiști aliați? Vor asculta în schimbul unui transport de rachete. Țipă de săptămîni întregi după el, replică vicepreședintele.

E în tipicul lucrurilor, își spuse academicianul, *pentru a salva vieți americane vom trimite arme care să răpească și mai multe, dar americanii vor înțelege.* Ce nebunie. Dacă există o ilustrare a necesității pentru destindere, aceasta era. Cum puteau două mari țări să-și conducă afacerile cînd amîndouă erau implicate, direct sau nu, în afacerile unor țări mai mici? O distragere cu totul lipsită de valoare de la problemele importante.

— Solicit rapiditate, Evgheni Leonidovici, repetă academicianul.

Deși acesta era de departe depășit în grad de vicepreședinte, cu ani în urmă fuseseră colegi de clasă și carierele lor se încrucișaseră de multe ori.

— Sînt complet de acord, Vania. O să te caut după-amiază.

Era un miracol, își spuse Zacharias, privind în jur. De luni de zile nu văzuse exteriorul celulei și chiar numai mirosul aerului, așa cald și umed cum era, părea un dar de la Dumnezeu... însă nu era. Îi numără pe ceilalți, optsprezece oameni într-un singur șir, bărbați ca și el, toți cam de aceeași vîrstă. Le văzu fețele în lumina palidă a amurgu-

lui. Era acolo și cel pe care-l zărise cu atîta timp înainte, un tip din Marina Militară, după cum arăta. Schimbară o privire și zîmbete subțiri, în timp ce toți bărbații executau ceea ce făcea și Robin. Ah, dacă paznicii i-ar fi lăsat să vorbească, dar prima încercare îi adusese unuia dintre ei o palmă. Chiar și așa, pentru moment le era suficient să-și privească chipurile. Să nu rămîi singur, să știi că se aflau și alții aici, asta le era de ajuns. Un lucru atît de mic și totodată atît de mare. Robin se îndreptă, atît cît îi permitea spatele rănit, și-și lăți umerii, în timp ce micuțul ofițer le ținea o prelegere oamenilor lui, aliniați și ei. Nu prinsese destulă vietnameză pentru a înțelege vorbirea rapidă.

— Acesta este inamicul, le spunea căpitanul.

În curînd urma să-și ducă unitatea în sud și, după toate lecțiile și practica de luptă, iată o ocazie neașteptată pentru ei de a-i vedea cum arată în realitate. Nu sînt chiar așa duri americanii ăștia, continuase el. Vedeți, cei care lansează bombe asupra țării noastre și ne omoară poporul. Aceștia sînt bărbații pe care îi veți înfrunta. Vă mai este frică de ei? Dacă americanii sînt destul de nebuni ca să încerce să-i salveze pe cîinii ăștia de aici, vom avea parte, mai devreme decît vă așteptați, de o demonstrație practică in arta de a-i ucide. Cu aceste cuvinte incitante își concedie oamenii, trimițîndu-i la posturile de pază de noapte.

Putea s-o facă, își spuse căpitanul. Curînd nu va mai avea importanță. Auzise un zvon, prin comandantul lui de regiment, că acest lagăr se va închide definitiv și că oamenii lui se vor bucura într-adevăr de un pic de practică, înainte de a coborî pe cărarea unchiului Ho, unde vor avea în viitor șansa de a ucide americani *înarmați*. Pînă atunci îi avea pe prizonieri ca trofee pe care să le arate oamenilor lui, pentru a le micșora spaima de marele necunoscut al luptei și pentru a le concentra ura, deoarece *aceștia* erau bărbații care transformaseră frumoasa lor țară într-un pustiu, cu bombardamentele lor. Va alege recruții care se antrenează cel mai bine și mai mult... Nouăsprezece, ca să le ofere un aperitiv al uciderii. Aveau

nevoie de el. Căpitanul de infanterie se întrebă pe cîți dintre ei îi va aduce acasă.

Kelly se opri să ia combustibil la docul municipal Cambridge, înainte de a se îndrepta din nou spre nord. Acum avea totul — mă rog, suficient, se temperă el. Tancurile erau pline, mintea-i era burdușită cu date utile și pentru prima dată îi lovise rău pe ticăloși. Două săptămîni, poate trei, din produsul lor. Asta o să scuture lucrurile. Ar fi putut să ia marfa și s-o folosească drept momeală, dar nu, nu era o mișcare deșteaptă. N-avea nevoie de ea, mai ales acum cînd bănuia cum fusese introdusă în țară. Undeva pe Coasta de Est, asta era tot ce știa efectiv Burt. Oricine o fi Henry Tucker, tipul părea să se situeze de partea inteligentă a paranoiei și își compartimentase operațiunea într-un mod pe care, în alte circumstanțe, Kelly l-ar fi admirat. Dar era heroină asiatică și pungile în care sosea miroseau a moarte și veneau pe Coasta de Est. Cîte lucruri din Asia care miroseau a moarte soseau în estul Statelor Unite? Kelly nu se putea gîndi decît la unul, iar faptul că printre cei ale căror corpuri erau îmbălsămate la Baza Pope a Forțelor Aeriene fuseseră și prieteni de-ai lui nu făcea decît să-i alimenteze mînia și determinarea de a duce pînă la capăt acest unic lucru. Îl pilotă pe *Springer* spre nord, pe lîngă turnul de cărămidă al farului de pe Sharp Island, și se îndreptă spre orașul care devenise prea periculos pentru el.

O ultimă dată.

Puține lucruri din America de Est erau la fel de somnoroase ca ținutul Somerset. Era o zonă cu ferme întinse și separate de distanțe mari, întregul ținut neavînd decît un liceu. Exista o singură șosea importantă, care permitea oamenilor să străbată zona rapid și fără oprire. Traficul spre Ocean City, stațiunea de litoral a statului, ocolea zona, iar cea mai apropiată autostradă interstatală era pe partea opusă a Golfului. De asemenea, districtul avea o rată a crimei atît de scăzută, încît era invizibilă

pentru toată lumea, cu excepția celor care luau în considerare și o creștere de o sutime într-o categorie sau alta de infracțiuni. O crimă izolată putea fi o știre de prima pagină în ziarele locale timp de săptămîni întregi, iar efracția era rareori o problemă într-o zonă unde era posibil ca proprietarul să întîmpine un intrus nocturn cu o armă de vînătoare de calibrul 12 și, eventual, o întrebare. Cam singura problemă era felul în care se comportau șoferii, dar pentru asta exista Poliția Statală, patrulînd pe șosele în mașinile de un galben spălăcit. Pentru a compensa plictiseala, mașinile de pe țărmul de est al Marylandului aveau motoare neobișnuit de puternice pentru a-i vîna pe vitezomanii care, foarte des, în efortul lor de a transforma o zonă agreabilă, dar monotonă, într-una un pic mai veselă, vizitau magazinele locale de băuturi alcoolice.

Polițistul Ben Freeland era într-o misiune obișnuită de patrulare. Din cînd în cînd se ivea cîte o problemă reală și el își spunea că era datoria lui să cunoască zona, fiecare centimetru pătrat al ei, fiecare fermă și răscruce, așa încît, dacă se alegea cu o alertă cu adevărat importantă, să știe calea cea mai rapidă pînă acolo. Ieșit de patru ani din Academia de Poliție de la Pikesville, tînărul polițist din Somerset tocmai se gîndea la avansarea la gradul de caporal, cînd zări un pieton pe Postbox Road, lîngă cătunul cu neverosimilul nume Dames Quarter*. Asta chiar era ceva neobișnuit. Aici toată lumea circula pe roți. Chiar și puștii foloseau bicicletele de la o vîrstă fragedă, adeseori începînd să conducă înainte de a atinge vîrsta permisă, ceea ce era încă una din infracțiunile mai grave cu care avea de-a face lunar. O zări pe persoana aceea de la mai mult de un kilometru — terenul era foarte plat — și nu-i acordă o atenție deosebită pînă cînd nu reduse cu trei sferturi distanța. Ea — era indiscutabil o femeie — mergea șovăielnic. După încă o sută de metri de apropiere își spuse că nu era îmbrăcată ca o localnică. Asta era ciudat. Aici nu ajungeau decît cu mașina. Mai mergea și în zig-

* „Zona doamnelor". (n. tr.).

zag, lungimea pasului i se schimba mereu, iar asta însemna un posibil caz de alcoolism — o infracțiune locală *uriașă*, zîmbi în sinea lui polițistul. Trebuia să tragă pe dreapta și să vadă despre ce era vorba. Pilotă cu grijă Fordul cel mare pe pietriș, oprindu-l lin și fără să derapeze la cincisprezece metri de ea. Ieși din mașină, așa cum fusese învățat, punîndu-și pe cap Stetsonul de uniformă și ajustînd centura pistolului.

— Bună, salută el pe un ton amabil. Încotro te îndrepți, domnișorico?

Ea se opri după o clipă, privindu-l cu niște ochi ca de pe altă lume.

— Cine ești?

Polițisul se apropie mai mult. În respirația ei nu se simțea alcoolul. Freeland știa că aici drogurile nu erau încă o problemă acută. Se părea că situația tocmai se schimbase.

— Cum te cheamă? întrebă el pe un ton mai poruncitor.

— Xantha, cu x, răspunse ea zîmbind.

— De unde ești, Xantha?

— De pe-aici.

— De unde, de pe-aici?

— 'Lanta.

— Ești departe de Atlanta.

— Mie-mi spui!

Apoi rîse.

— N-a știut că mai am.

Ceea ce, gîndea ea, era o glumă bună și un secret demn de a fi împărtășit.

— Le țin în sutien.

— Ce anume?

— Pilulele. Le țin în sutien și el nu s-a prins.

— Pot să le văd? întrebă Freeland, punîndu-și în minte o mulțime de întrebări și știind că astăzi va trebui să facă o arestare adevărată.

Ea rîse, în timp ce scotocea în sîn.

— Dă-te-napoi.

Freeland se execută. Nu avea nici un sens s-o sperie, deși acum mîna lui dreaptă se odihnea pe centură, mîngîind ușor crosa revolverului. În timp ce o privea, Xantha își băgă mîna în bluza mai mult descheiată și

scoase un pumn de capsule roşii. Deci, asta era. Deschise portbagajul maşinii şi căută un plic în trusa criminalistică pe care o avea acolo.

— De ce nu le pui aici, nu cumva să le pierzi?

— OK!

Ce tip amabil era poliţistul ăsta.

— Domnişoară, pot să te duc cu maşina o bucată de drum?

— Sigur. Am obosit să merg pe jos.

— Păi, de ce nu urci?

Regulamentul cerea ca unei astfel de persoane să-i pui cătuşe şi, în timp ce o ajuta să urce în spatele maşinii, făcu acest lucru. Nu păru să-i pese.

— Unde mergem?

— Ei, Xantha, cred că ai nevoie de un loc unde să te întinzi şi să te odihneşti. Aşa că îţi voi găsi unul, bine?

Avea deja un caz flagrant de posesie de droguri, iar Freeland o ştia, cînd trase maşina înapoi pe şosea.

— Burt şi ceilalţi doi se odihnesc şi ei, da' n-o să se scoale.

— Ce spui, Xantha?

— I-a omorît, bang, bang, bang.

Mimă cu mîna. Freeland o urmări în oglindă şi aproape că ieşi de pe şosea.

— Cine?

— Ei, un băiat alb, nu'ş cum îl cheamă, n-am văz't nici cum arată, da' i-a omorît, bang, bang, bang.

Dumnezeule.

— Unde?

— Pe vapor...

Ce întrebare, doar toată lumea ştia asta.

— Care vapor?

— Cel de pe apă, prostule!

Chestia asta chiar că era hazlie.

— Îţi baţi joc de mine, păpuşă?

— Şi ştii care-i chestia cea mai haioasă? A lăsat toate drogurile chiar acolo, aşa a făcut băiatul alb. Doar că era cam verde.

Freeland nu prea-şi dădea seama despre ce era vorba, dar intenţiona să descopere cît putea mai repede. Pentru

început, porni girofarurile și, apăsînd pe accelerație cît îi permitea puternicul motor 427 V-8, se îndreptă spre Cazarma V a poliției din Westover. Ar fi trebuit să comunice imediat prin radio, dar asta nu ar fi rezolvat mare lucru și doar l-ar fi convins pe căpitanul lui că el era cel care se droga.

— Iaht *Springer*, aruncă o privire la cartul babord.

Kelly ridică microfonul.

— Cineva pe care-l cunosc? întrebă el, fără să întoarcă capul.

— Unde dracu' ai fost, Kelly? se interesă Oreza.

— Călătorie de afaceri. Ce-ți pasă?

— Ți-am dus lipsa, fu răspunsul. Las-o mai încet.

— E ceva important? Trebuie să ajung undeva, Navlositorule.

— Hei, Kelly, ca de la un marinar la altul, las-o mai moale, bine?

Dacă nu l-ar fi cunoscut... nu, trebuia să coopereze, indiferent cine era. Kelly reduse accelerația, permițînd cuterului să tragă lîngă el în cîteva minute. Apoi i se va ordona să oprească pentru abordare și Oreza avea toate drepturile legale să o facă, iar o încercare de evadare nu ar rezolva nimic. Fără să i se ceară, Kelly puse motoarele la ralanti și curînd naviga la capă. Nemaisolicitînd permisiunea, cuterul se apropie lateral și Oreza sări la bord.

— Salut, șefu'.

— Care-i treaba?

— În ultimele cîteva săptămîni am fost de două ori pe bancul tău de nisip. Voiam să împărțim o bere, dar n-ai fost acasă.

— Ei, oricum n-aș fi vrut să nu te arăți în formă la serviciu.

— Cam pustiu pe aici, cînd nu-i nimeni pe care să-l hărțuiești.

Deodată deveni evident că amîndoi erau încurcați, dar nici unul nu știa de ce era așa celălalt.

— Unde dracu' ai fost?

— A trebuit să plec din țară. Afaceri, răspunse Kelly.

Era clar că nu va spune mai mult.

— Corect. Mai stai pe-aici?

— Mda, aşa am de gînd.

— În regulă, poate săptămîna viitoare mă opresc pe la tine şi vei putea să-mi împui capul cu minciuni despre ce înseamnă să fii nostrom.

— Nostromii nu mint. Ai nevoie de nişte ponturi marinăreşti?

— Pe naiba! Poate c-ar trebui să-ţi fac un control de siguranţă, chiar acum.

— Credeam că asta-i o vizită prietenească, observă Kelly şi amîndoi deveniră şi mai stînjeniţi.

Oreza încercă s-o camufleze cu un zîmbet.

— OK, o să mă port blînd cu tine. Ne vedem săptămîna viitoare, căpitane.

Îşi strînseră mîinile, dar ceva se schimbase. Oreza făcu semn cuterului să se apropie şi sări cu o îndemînare de profesionist la bordul lui. Cuterul se îndepărtă, fără alte discuţii.

Ei, e de-nţeles. Kelly împinse înainte manetele de direcţie.

Oreza urmări cum *Springer* îşi continua drumul spre nord, întrebîndu-se ce dracu' se petrecea. *Plecat din ţară*, spusese el. Sigur, iahtul lui nu fusese nicăieri în zona Chesapeake — dar atunci unde? De ce erau sticleţii atît de interesaţi de tip? Kelly, un ucigaş? Mă rog, căpătase Crucea Navală pentru ceva. Un tip din UDT, măcar atît ştia şi Oreza. Dincolo de asta, doar un partener agreabil la o bere şi, în felul lui, un marinar serios. Sigur că devenea complicat cînd renunţai să te mai ocupi de operaţiuni de salvare şi începeai să faci tot felul de chestii poliţiste, îşi spuse timonierul-şef, cîrmind spre sud-vest, către Thomas Point. Trebuia să dea un telefon.

— Deci, ce s-a întîmplat?

— Roger, ştiau că venim, răspunse Ritter, ţintuindu-l cu privirea.

— Cum, Bob? întrebă MacKenzie.

— Încă nu ne-am dat seama.

— O scurgere?

Ritter băgă mîna în buzunar și extrase fotocopia unui document pe care i-o înmînă. Originalul fusese scris în vietnameză. Traducerea era scrisă de mînă sub textul fotocopiei. Între cuvintele englezești se afla și „tufișul verde".

— Cunoșteau denumirea?

— Asta-i o încălcare a regulilor de securitate din partea lor, Roger, dar da, se pare că o cunoșteau. Presupun că intenționau să utilizeze această informație la interogarea infanteriștilor marini pe care i-ar fi capturat. Chestiile de genul ăsta sînt bune pentru a-i face pe oameni să cedeze rapid. Dar am avut noroc.

— Știu. N-a fost nimeni rănit.

Ritter dădu din cap.

— Am trimis din timp un tip pe teren. Un luptător din SEALS, foarte bun la ceea ce face. Oricum, el supraveghea lagărul cînd au sosit întăririle nord-vietnameze. El e tipul care a anulat misiunea. Apoi pur și simplu a plecat de pe deal.

Întotdeauna, dacă subevaluezi lucrurile, efectul dramatic este accentuat, mai ales pentru cineva care la timpul lui mirosise praful de pușcă.

Asta, își spuse MacKenzie, merita un fluierat admirativ.

— Trebuie să fie un tip cu sînge-rece.

— Mai mult decît atît, îl asigură calm Ritter. La plecare i-a capturat pe comandantul lagărului și pe rusul care ne interoga oamenii. Îi avem în Washington. În viață, adăugă Ritter cu un zîmbet.

— Așa ați obținut documentul? Am crezut că prin Sigint, spuse MacKenzie, înțelegînd prin asta Servicul de Supraveghere a Comunicațiilor. Cum a reușit?

— Cum ai spus, un tip cu sînge-rece, zîmbi Ritter. Asta-i vestea cea bună.

— Nu sînt sigur că vreau s-o aud pe cea proastă.

— Aveam o indicație că partea adversă ar vrea să elimine lagărul și pe toți cei din el.

— Isuse... Henry se află acum la Paris, se precipită MacKenzie.

— Nu-i un mod potrivit de abordare. Dacă ridică problema asta, chiar într-una din sesiunile neoficiale, ei

vor nega și s-ar putea să se sperie atît de tare, încît vor încerca să se asigure că pot dezminți faptele.

Era cunoscut faptul că, la astfel de conferințe, adevărata muncă se desfășura în timpul pauzelor, nu cînd oamenii aveau de dezbătut problemele oficiale la masa tratativelor.

— Adevărat. Atunci care ar fi?

— Lucrăm prin intermediul rușilor. Avem un contact pentru asta. L-am inițiat chiar eu.

— Ai să mă ții la curent?

— Sigur.

— Mulțumesc că ați fost de acord să stăm de vorbă, spuse locotenentul Ryan.

— Care-i problema? întrebă Sam Rosen.

Se aflau în biroul lui — nu era unul mare și, cu patru persoane înăuntru, încăperea era aglomerată. Sarah și Sandy se aflau și ele acolo.

— E vorba despre fostul dumneavoastră pacient, John Kelly.

Ryan văzu că noutatea asta nu era o surpriză prea mare.

— Trebuie să stăm de vorbă cu el.

— Ce te oprește? întrebă Sam.

— Nu știu unde se află. Speram că s-ar putea să știți voi.

— În legătură cu ce? interveni Sarah.

— În legătură cu o serie de crime, răspunse imediat Ryan, în speranța de a-i șoca.

— Pe cine a ucis?

Întrebarea fusese pusă de asistentă.

— Doris Brown, în primul rînd și pe mulți alții.

— John nu i-a făcut nici un rău, se precipită Sandy, înainte ca Sarah Rosen să-i poată atinge prevenitor mîna.

— Atunci știi cine e Doris Brown, observă detectivul, doar o idee prea repede.

— John și cu mine am devenit... prieteni, îl lămuri Sandy. A lipsit din țară în ultimele două săptămîni. N-ar fi putut ucide pe nimeni.

Uf! se strîmbă Ryan. Asta era o veste și bună și proastă. Își supralicitase mîna cu Doris Brown, deși reacția asistentei la acuzație avusese ca rezultat un

răspuns puțin cam prea emoțional. De asemenea, i se confirmase ca fapt o speculație.

— Plecat din țară? Unde? De unde știi?

— Nu cred că pot să vă spun unde. N-ar trebui să știu asta.

— Cum adică? întrebă polițistul surprins.

— Nu pot să vă spun, îmi pare rău...

Modul în care răspunsese la întrebare demonstra mai degrabă sinceritate decît o încercare de a ocoli răspunsul.

Ce dracu' însemna chestia asta? La întrebarea aceasta nu exista răspuns și Ryan se decise să continue.

— Cineva pe nume Sandy a sunat la casa familiei Brown din Pittsburgh. Dumneta erai, nu?

— Domnule ofițer, se interpuse Sarah, nu sînt sigură că înțeleg de ce pui toate aceste întrebări.

— Încerc să dezvolt niște informații și vreau să-i spuneți lui Kelly că trebuie să stea de vorbă cu mine.

— Aceasta este o anchetă criminalistică?

— Da, este.

— Și dumneata ne pui întrebări, observă Sarah. Fratele meu este avocat. Este necesar să-i cer să vină aici? Se pare că ne întrebi ce știm în legătură cu niște crime. Mă faci să fiu nervoasă. Am și eu o întrebare — e careva dintre noi bănuit de ceva?

— Nu, dar prietenul vostru este.

Dacă exista ceva ce nu-i trebuia acum lui Ryan, asta era exact prezența unui avocat.

— Stați puțin, interveni Sam. Dacă crezi că John a făcut ceva rău și vrei să ți-l găsim... de fapt, afirmi că știm unde se află, așa-i? Asta ne-ar face posibili complici, așa se spune, nu?

Și sînteți? i-ar fi plăcut lui Ryan să întrebe. Dar se decise pentru altceva:

— Am spus eu asta?

— Nu mi s-au mai pus astfel de întrebări și simt că devin nervos, i se adresă chirurgul soției sale. Cheamă-l pe fratele tău.

— Uite ce e, nu am nici un motiv să cred că vreunul din voi a făcut ceva rău. Am motive să cred că prietenul vostru a făcut. Vă spun doar atît: îi faceți un serviciu dacă-l anunțați să mă sune.

— Pe cine se presupune c-ar fi ucis? presă Sam.

— Niște persoane implicate în traficul de droguri.

— Știi cu ce mă ocup eu? întrebă tăios Sarah. Ce-mi ocupă cea mai mare parte din timp aici?

— Da, doamnă, știu. Lucrați foarte mult cu drogații.

— Dacă John se ocupă cu asta, poate c-ar trebui să-i cumpăr un pistol!

— Suferiți cînd pierdeți un pacient, nu? întrebă calm Ryan, întinzîndu-i o capcană.

— Bineînțeles. Treaba noastră este să-i salvăm.

— V-a durut moartea lui Doris Brown?

Ea nu răspunse, dar numai pentru că inteligența îi opri gura s-o ia pe dinainte.

— V-a adus-o pentru că avea nevoie de ajutor, nu? Și dumneavoastră și doamna O'Toole ați lucrat din greu ca s-o puneți pe picioare. Credeți că vă condamn pentru asta? Dar, înainte de a o lăsa cu voi, el omorîse doi oameni. Sînt sigur. Erau probabil doi dintre asasinii Pamelei Madden, ei fiind adevăratele lui ținte. Prietenul vostru Kelly e un tip foarte dur, dar nu-i chiar atît de deștept cum crede. Dacă se predă acum, e una. Dacă ne face să-l prindem, e cu totul altceva. Spuneți-i asta. Îi veți face un serviciu, bine? Vă faceți și vouă un serviciu. Nu cred că pînă acum ați încălcat legea. Faceți pentru el orice altceva, cu excepția a ceea ce v-am spus, și s-ar putea s-o încălcați. De obicei nu avertizez astfel oamenii, continuă Ryan pe un ton dur. Voi nu sînteți criminali. Știu asta. Ce ați făcut pentru Doris Brown a fost admirabil și îmi pare rău că a ieșit cum a ieșit. Dar Kelly ucide oameni și asta-i rău, de acord? Vă reamintesc asta în cazul că ați uitat ceva pe parcurs. Nici mie nu-mi plac traficanții. Pamela Madden, fata de la fîntînă, este cazul meu. *Vreau* ca oamenii ăștia să ajungă într-o cușcă; *vreau* să-i privesc intrînd

în camera de gazare. Asta-i treaba *mea*, să am grijă să se aplice legea. Nu a lui, a mea. Înțelegeți?

— Da, cred că da, răspunse Sam Rosen, gîndindu-se la mănușile chirurgicale pe care i le dăduse lui Kelly.

Acum era altceva. Atunci fusese departe de lucruri — apropiat emoțional de părțile teribile, totuși departe de ceea ce făcea prietenul lui, însă aprobîndu-l, ca și cum ar fi citit în ziar un articol despre un meci de base-ball. Acum era altceva, dar era și el implicat.

— Spune-mi, cît de aproape ești de prinderea asasinilor lui Pam?

— Știm cîte ceva, ezită Ryan, fără să-și dea seama că prin răspunsul lui stricase totul, după ce fusese atît de aproape.

Oreza era înapoi la biroul lui, făcînd acea parte a muncii sale pe care o ura, dar care era și un motiv de îngrijorare în vizarea gradului de maistru principal, situație care i-ar fi adus un birou propriu și l-ar fi propulsat în „conducere“, în loc să rămînă timonier. Domnul English își luase o zi liberă, adjunctul lui, un maistru principal, era plecat cu diverse treburi și îi pasase lui șefia temporară — dar, oricum, ce avea de făcut era treaba lui. Subofițerul căută pe birou cartea de vizită și formă numărul.

— Omuciderile.

— Cu locotenentul Ryan, vă rog.

— Nu este aici.

— Sergentul Douglas?

— Astăzi este la tribunal.

— Bine, o să revin.

Oreza puse receptorul în furcă. Se uită la ceas. Se apropia de patru după-amiaza — era la stație de la miezul nopții. Deschise un sertar și începu să completeze formulare de justificare pentru combustibilul pe care-l arsese pentru a-i izgoni din Chesapeake pe bețivii care dețineau

ambarcațiuni. După aceea plănuia să se ducă acasă, să mănînce și să doarmă puțin.

Problema era să înțelegi ce spunea. Fusese chemat un medic de la cabinetul de peste drum, care diagnosticase o intoxicație cu barbiturice, ceea ce nu era chiar o noutate, și apoi susținuse că trebuiau doar să aștepte ca organismul ei să elimine otrava; două sfaturi pentru care prezentă districtului o notă de plată de douăzeci de dolari. O interogaseră cîteva ore, iar asta cînd o amuzase, cînd o plictisise, dar persistase în aceeași poveste. Trei oameni morți, *bang, bang, bang*. Acum i se părea mai puțin distractiv. Începuse să-și amintească cum era Burt și conversația asta mirosea destul de urît.

Dacă fata asta ar lua mai multe droguri, s-ar afla pe lună cu astronauții, își spuse căpitanul.

— Trei oameni morți undeva pe o navă, repetă polițistul Freeland. Nume și toate detaliile.

— O crezi?

— Povestea rămîne aceeași, nu?

— Mda.

Căpitanul își ridică privirea.

— Ție-ți place să pescuiești în Golf. Unde crezi c-ar putea fi, Ben?

— Undeva, în preajma lui Bloodsworth Island.

— O s-o reținem peste noapte pentru tulburarea liniștii publice... am prins-o în flagrant delict, corect?

— Domnule căpitan, tot ce a trebuit să fac a fost să întreb. Ea mi-a dat drogurile.

— În regulă, trece-o prin toată procedura.

— Și apoi, domnule?

— Îți place să te vîjîi cu elicopterul?

De data asta alese un alt port turistic. Se dovedi a fi destul de ușor, cu atîtea ambarcațiuni pescuind în Golf sau găzduind petreceri, iar portul avea o mulțime de dane libere pentru ambarcațiunile în trecere, care în sezonul de vară circulau în susul și în josul coastei, oprindu-se în

drum pentru aprovizionarea cu combustibil și alimente și pentru un pic de odihnă; la fel făceau toți turiștii, indiferent de mijloacele de locomoție. Administratorul portului îl urmări cum intră cu dibăcie în a treia dană ca mărime din cele rezervate vizitatorilor, ceea ce nu se întîmpla întotdeauna cu proprietarii unor ambarcațiuni mai mari. Fu și mai surprins văzînd tinerețea proprietarului.

— Cît ai de gînd să stai aici? întrebă omul, ajutîndu-l la parîme.

— O zi, două. E în regulă?

— Sigur.

— Te deranjează dacă plătesc cu bani gheață?

— Acceptăm cu mult drag banii gheață, îl asigură administratorul.

Kelly scoase bancnotele și anunță că în noaptea aceasta va dormi la bord. Nu spuse ce se va întîmpla a doua zi.

34

Pînda

— Ne-a scăpat ceva, Em, anunță Douglas la opt și zece dimineața.

— Cam ce crezi că ar fi? întrebă Ryan.

Ratarea unui indiciu nu era chiar un capăt de țară, se mai întîmplase... și se va repeta.

— Cum de au știut că ea se află la Pittsburgh? L-am sunat pe sergentul Meyer și l-am pus să verifice facturile pentru convorbirile interurbane de la telefonul casei. Nimic, nici o convorbire în ultima lună.

Ryan își strivi țigara.

— Trebuie să presupunem că prietenul nostru Henry știa unde s-o găsească. Îi mai scăpaseră două fete și probabil că-și făcuse timp să întrebe de unde erau. Ai dreptate, mormăi Ryan, după ce se gîndi o secundă. Probabil că o credea moartă.

— Cine știa că se află acolo?

— Oamenii care au adus-o. E al dracului de sigur că ei nu au spus nimănui.

— Kelly?

— Am aflat ieri la „Hopkins“ că era plecat din țară.

— Zău? Unde?

— Asistenta O'Toole, spune că știe, dar că nu îi este permis să vorbească.

Făcu o pauză.

— Să revenim la Pittsburgh.

— Povestea e că tatăl sergentului Meyer este preot. Era duhovnicul fetei și i-a spus fiului său ceva din ce aflase. OK. Sergentul merge pe filiera asta. Căpitanul îl

cunoaşte pe Frank Allen şi sergentul îl sună pe acesta pentru a-i cere informaţii despre cei care se ocupă de caz. Frank îl trimite la noi. Meyer nu a vorbit cu nimeni altcineva.

Douglas îşi aprinse o ţigară.

— Şi-atunci, cum a ajuns informaţia la prietenii noştri?

O chestie nu neapărat ciudată, dar neplăcută. Acum amîndoi credeau că aveau un caz pe cale de rezolvare. Asta se întîmpla, chiar era în curs de rezolvare. Fără a fi ceva ieşit din comun, lucrurile se petreceau acum prea repede pentru procesul analitic care era necesar pentru a extrage sensul informaţiilor.

— Aşa cum am crezut tot timpul, au pe cineva înăuntru.

— Frank? întrebă Douglas. Nu a avut vreo legătură cu nici unul din cazuri. Nu are acces la informaţiile de care ar avea nevoie prietenii noştri.

Ceea ce era adevărat. Cazul Helen Waters începuse în Cartierul de Vest, cu unul din detectivii mai tineri ai lui Allen, dar şeful poliţiei îl transferase aproape imediat lui Ryan şi lui Douglas.

— Presupun că asta se cheamă progres, Em. Acum sîntem siguri. Trebuie să existe o scurgere în cadrul Departamentului.

— Ce alte veşti bune mai ai?

Poliţia din Westover avea doar trei elicoptere, toate Ranger Bell Jet, şi încă învăţa cum să le folosească. Căpitanul care conducea Cazarma V era un tip mai în vîrstă, ale cărui responsabilităţi se întindeau asupra unui district liniştit — ceea ce era mai puţin o problemă de competenţă, cît de natură a zonei, dar ierarhiile poliţieneşti tind să pună bază pe rezultate, indiferent cum sînt obţinute. Elicopterul sosi pe eliportul cazărmii la nouă fără un sfert. Căpitanul Ernest Joy şi poliţistul Freeland aşteptau. Nici unul nu mai zburase cu elicopterul şi amîndoi deveniră nervoşi cînd văzură cît de mic era aparatul de zbor. Întotdeauna păreau mai mici de aproape şi chiar şi mai mici

din interior. Folosit mai ales pentru misiuni medicale, elicopterul avea la bord în afara pilotului un infirmier, cei doi purtîndu-și costumele de zbor cu aluri sportive care, credeau ei, se potriveau de minune cu tocurile de armă de pe umăr și cozoroacele de aviator. Lecția standard cu măsurile de siguranță dură nouăzeci de secunde, iuțeala prezentării făcînd-o de neînțeles. Pasagerii își puseră centurile și elicopterul luă înălțime. Pilotul se decise să nu învioreze călătoria. La urma urmei, tipul mai în vîrstă era căpitan și să cureți borîtura din spate era o corvoadă scîrboasă.

— Încotro? întrebă el prin intercom.

— Bloodsworth Island, îi spuse căpitanul Joy.

— Recepționat, replică pilotul, așa cum credea el că ar face un aviator, virînd spre sud-est și coborînd botul aparatului.

Ajunseră destul de repede.

Lumea arată altfel de sus și reacția este întotdeauna aceeași, cînd oamenii zboară prima dată cu elicopterul. Decolarea, destul de asemănătoare cu zgîlțîielile aeriene ale unui *montagne russe* dintr-un parc de distracții, este la început șocantă, dar apoi apare fascinația. Lumea se transforma în fața ochilor celor doi ofițeri și era ca și cum, deodată, totul avea un sens. Puteau să vadă șoselele și fermele întinzîndu-se ca o hartă. Freeland înțelese primul. Cunoscînd teritoriul, văzu imediat că imaginea lui mintală era deficitară; ideea lui despre cum erau lucrurile în realitate nu era chiar corectă.

Era doar la trei sute de metri deasupra terenului, o distanță liniară pe care mașina lui o parcurgea în cîteva secunde, dar perspectiva aceasta era nouă și el începu imediat să învețe din ea.

— Acolo am găsit-o, îi spuse prin interfon căpitanului.

— Destul de departe de locul spre care ne îndreptăm. Crezi că a mers pe jos atît de mult?

— Nu, domnule.

Dar nu era chiar așa de departe de apă, nu? Cam la vreo trei kilometri văzură vechiul debarcader al unei ferme scoase la vînzare și asta era la mai puțin de opt kilometri de locul spre care se îndreptau, după două

minute de zbor. Golful Chesapeake era acum, sub aburul dimineții, o largă fîșie albastră. Spre nord-vest se întindea Centrul de Încercări Aeronavale de pe Potomac și acolo era ceva agitație în văzduh — un motiv de îngrijorare pentru pilotul care urmărea atent avioanele zburînd la joasă înălțime. Piloților din Marina Militară le plăcea să ridice praful de pe sol.

— Drept înainte, se auzi vocea pilotului.

Infirmierul arătă cu degetul, astfel încît pasagerii să știe unde era drept înainte.

— Sigur arată altfel de sus, comentă Freeland, cu o uimire copilărească în voce. Pe aici pescuiesc eu. De la suprafață arată doar ca niște mlaștini.

Dar acum nu arătau așa. De la trei sute de metri, la început le luai drept niște insule mai ciudate, legate între ele de cordoane de nisip și iarbă. Pe măsură ce se apropiau, insulele căpătau forme regulate, la început rombice, ca apoi să se deslușească liniile frumoase ale unor vapoare acoperite de vegetație, înconjurate de iarbă și stufăriș.

— Sfinte Sisoe, sînt o mulțime, observă pilotul.

Zburase rareori pe aici, și atunci mai ales noaptea, cu răniți.

— Din primul război mondial, îl lămuri căpitanul. Tatăl meu spunea că sînt rămășițele războiului, cele pe care nu le-au scufundat nemții.

— De fapt ce căutăm?

— Nu sînt sigur, poate un vapor. Am agățat ieri o drogată, explică căpitanul. Zice că există acolo un laborator și trei morți.

— Ești sigur? Un laborator de droguri *acolo*?

— Asta pretinde domnișoara, confirmă Freeland.

Mai învățase ceva: oricît de inabordabilă părea zona de la suprafață, acolo *existau* canale. Probabil că era un loc al dracului de bun pentru prins crabi. De pe puntea bărcii lui de pescuit arăta ca o unică insulă masivă, dar nu și de aici de sus. Nu era interesant?

— Am zărit o fulgerare în direcția aia. Infirmierul îi arătă pilotului spre dreapta. Un ciob de sticlă sau altceva.

— Hai să verificăm.

Manșa se înclină la dreapta și un pic în jos, în timp ce el angaja Jet Rangerul în coborîre.

— Mda, e o șalupă lîngă cele trei nave.

— Verifică, ceru infirmierul.

— În regulă.

Era o șansă de a zbura cu adevărat. Unui fost pilot pe Huey din Divizia I Aeropurtate îi făcea cu ochiul posibilitatea de a se juca cu aparatul lui. La urma urmei, oricine poate zbura în linie dreaptă și la aceeași altitudine. Dădu mai întîi ocol locului, verificînd vîntul, apoi coborî un pic și reduse cu atenție altitudinea elicopterului pînă la vreo șaizeci de metri.

— O ambarcațiune de... să zicem, cinci metri și jumătate, spuse Freeland și putură să vadă parîma albă care o fixa de resturile vaporului.

— Mai jos, comandă căpitanul.

În cîteva secunde erau la cincisprezece metri deasupra punții epavei. Ambarcațiunea era goală. Se vedeau o cutie frigorifică pentru bere și o serie de alte lucruri îngrămădite la pupa. Elicopterul se smuci într-o parte cînd niște păsări își luară zborul de pe suprastructura ruinată a vaporului. Pilotul manevrase instinctiv pentru a le evita. O cioară absorbită în priza de aer a motorului putea să-i transforme într-o parte permanentă a acestei mlaștini plăsmuită de mîna omului.

— Indiferent cine-i proprietarul bărcii, se pare că nu-l interesăm deloc, li se adresă pilotul prin intercom.

În spate, Freeland mimă cu mîna trei împușcături. Căpitanul dădu din cap.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, Ben. Poți marca poziția exactă pe o hartă? îl întrebă el pe pilot.

— Sigur.

Cîntări posibilitatea de a executa un zbor staționar la joasă înălțime și de a-i lăsa pe punte. Destul de simplu, dacă ar fi fost în Aeropurtate, dar pentru această situație părea prea periculos. Infirmierul scoase o hartă și făcu notațiile adecvate.

— Ați văzut ce trebuia?

— Da, hai înapoi.

Douăzeci de minute mai tîrziu, căpitanul Joy se afla la telefon.

— Paza de Coastă, Thomas Point.

— Aici căpitanul Joy de la poliția din Westover. Nu ne-ar strica o mînă de ajutor.

Cîteva minute dădu explicații.

— O să avem nevoie de vreo nouăzeci de minute, îl asigură English.

— Perfect.

Kelly chemă un taxi, care îl luă de la intrarea în portul turistic. Prima lui oprire din ziua aceea fu la o dugheană cu o reputație destul de proastă, numită Kolonel Klunker, unde închirie un Volkswagen model 1959, plătind înainte pentru o lună, fără taxă pentru numărul de kilometri parcurși.

— Mulțumesc, domnule Aiello, îi spuse omul unui Kelly zîmbitor și care folosea o carte de identitate ce părea să nu-i mai trebuiască adevăratului proprietar.

Conduse mașina înapoi în port și începu să descarce lucrurile de care avea nevoie. Nimeni nu-i acordă o atenție deosebită și în cincisprezece minute „broscuța" o luă din loc.

Kelly profită de ocazie pentru a conduce prin zona care urma să fie terenul lui de vînătoare, verificînd caracteristicile circulației. Ca o plăcută surpriză, zona era neaglomerată, o parte a orașului pe care nu o vizitase niciodată înainte, mărginită de o arteră industrială, numită O'Donell Street, un spațiu unde nu locuia nimeni și unde puțini ar fi vrut să o facă. Aerul era încărcat cu mirosurile diverselor chimicale, puține dintre ele plăcute. Era mult mai puțin aglomerat decît odinioară, destule dintre clădirile districtului părînd goale. Mai la obiect, exista spațiu liber berechet, multe clădiri fiind separate unele de altele prin zone plate nepietruite, pe care camioanele le foloseau ca locuri convenabile de întoarcere. Nu existau puștani care să se joace cu mingea, nu se zărea nici o locuință și, din cauza asta, nu se vedea nici o mașină de poliție. O manevră destul de deșteaptă din partea inamicilor lui, își spuse Kelly, cel puțin dintr-un punct de vedere. Locul care-l interesa era o clădire izolată, cu o firmă pe jumătate distrusă deasupra intrării. Peretele din spate al clădirii era fără ferestre. Existau doar trei uși și, deși erau situate pe doi pereți diferiți, toate puteau fi observate

dintr-un singur loc; în spatele lui Kelly se afla o altă clădire vacantă, o structură din beton cu ferestre sparte. După ce termină recunoașterea inițială, Kelly se îndreptă spre nord.

Oreza se îndrepta spre sud. Mai navigase odată o bucată de drum în direcția -aceea, cînd condusese o patrulă de rutină și se întrebase de ce dracu' Paza de Coastă nu amplasase o bază în cel mai sudic punct al Coastei de Est și nici la farul de la Cove Point, unde exista o stație pentru tipii care-și petreceau orele de trezie, dacă aveau așa ceva, asigurîndu-se că becul din vîrful turnului funcționa. Oricîtă bunăvoință ar fi avut, Oreza nu reușea să o considere ca o însărcinare deosebit de solicitantă, deși, probabil, era perfectă pentru puștiul care conducea locul. La urma urmei, nevastă-sa abia născuse gemeni, iar Paza de Coastă era o ramură militară orientată cu precădere spre familie.

Îl lăsase pe unul din marinarii mai tineri să țină cîrma, iar el ieșise din timoneria înghesuită, bucurîndu-se de farmecul dimineții și sorbind din cafeaua adusă de acasă.

— Radio, îl anunță unul din membrii echipajului.

Oreza intră și luă microfonul.

— Aici Alfa Patru-Unu.

— Alfa Patru-Unu, aici English, la Baza Thomas. Coletul vă așteaptă într-un doc la Dames Choice. O să vedeți acolo mașini de poliție. Aveți un timp probabil de sosire?

— Să zicem cam douăzeci sau douăzeci și cinci de minute, domnule.

— Recepționat. Terminat.

— Vino la stînga, ceru Oreza, uitîndu-se pe hartă.

Apa părea suficient de adîncă.

— Unu-șase-cinci.

— Unu-șase-cinci, am înțeles, domnule comandant.

Xantha era mai mult sau mai puțin trează, deși moleșită. Pielea ei avea o paloare cenușie și se plîngea de o durere de cap îngrozitoare, împotriva căreia analgezicele nu păreau să aibă vreun efect. Acum își dădea seama

că era arestată și că dosarul ei penal sosise pe telex. De asemenea, într-un fel, părea că se trezise din mahmureală și solicitase prezența unui avocat. Ciudat, asta nu deranjase foarte mult poliția.

— Clienta mea, îi asigură avocatul, dorește să coopereze.

Fuseseră necesare zece minute ca să ajungă la o înțelegere. Dacă spunea adevărul și dacă nu era implicată într-un delict important, vor renunța la acuzația de deținere de droguri, cu condiția ca ea să urmeze o cură de dezintoxicare. Era un tîrg mai bun decît tot ce i se oferise Xanthei Matthews în ultimii ani. Imediat deveni evident de ce acest lucru era adevărat.

— Ei voiau să mă omoare, bîigui ea amintindu-și totul, acum că ieșise de sub influența barbituricelor și că avocatul îi dăduse permisiunea să vorbească.

— Care „ei“? întrebă căpitanul Joy.

— Ei, morții. El i-a ucis, băiatul alb, i-a împușcat. Și a lăsat drogurile neatinse.

— Spune-ne despre bărbatul alb, ceru Joy, aruncîndu-i lui Freeland o privire care ar fi trebuit să fie neîncrezătoare, dar nu era.

— Un tip solid, ca el — arătă spre Freeland — dar mecla lui era toată verde, ca o frunză. M-a legat la ochi, după ce m-a luat jos, apoi m-a lăsat pe debarcader și mi-a zis să prind un autobuz sau altceva.

— De unde știi că era alb?

— Încheieturile mîinilor erau albe. Mîini verzi, da' aici sus nu, spuse ea, arătînd pe brațele ei. Purta haine verzi cu dungi pe ele, ca un soldat, și avea un pistol 45 mare. Dormeam cînd a tras, asta m-a trezit, înțelegi? M-a pus să mă-mbrac, m-a luat de-acolo, m-a lăsat și a plecat cu barca.

— Ce fel de barcă?

— Una mare, albă, înaltă și lungă de vreo nouă metri.

— Xantha, de unde știi că voiau să te ucidă?

— Băiatul alb mi-a spus așa, mi-a arătat niște lucruri în barcă.

— Ce vrei să spui?

— Ceva ca o plasă pentru pescuit și blocuri de ciment. Mi-a zis că a aflat de la ei că au făcut-o și înainte.

Avocatul decise că era rîndul lui să vorbească.

— Domnilor, clienta mea are informații despre ceea ce poate fi o operațiune criminală importantă. Ea poate să ceară protecție și, în schimb pentru asistența ei, ar vrea ca statul să-i finanțeze tratamentul.

— Domnule avocat, replică liniștit Joy, dacă este ceea ce pare, o să-l finanțăm din bugetul nostru. Pot să sugerez, domnule, ca pentru moment s-o păstrăm la noi? Pentru propria ei siguranță, o necesitate care pare destul de evidentă, domnule.

Căpitanul negociase ani de zile cu avocații și începuse să vorbească ca ei, își spuse Freeland.

— Haleala aici e de rahat! protestă Xantha, cu ochii închiși de durere.

— O să avem grijă și de asta, îi promise Joy.

— Cred că are nevoie de asistență medicală, remarcă avocatul. Cum o poate obține?

— Doctorul Paige o să vină imediat după prînz, să o vadă. Domnule avocat, clienta dumneavoastră nu este capabilă să aibă singură grijă de ea. Toate acuzațiile împotriva ei sînt abandonate pînă la verificarea declarațiilor. Veți primi tot ce vreți în schimbul cooperării ei. Nu pot să fac mai mult de atît.

— Clienta mea este de acord cu condițiile și sugestiile dumneavoastră, decise avocatul fără să o consulte.

Districtul va plăti chiar și onorariul lui. Pe lîngă asta, se simțea ca și cum ar fi făcut o faptă bună. Era o schimbare importantă față de eliberarea unor șoferi beți.

— Există un duș pe aici. De ce nu o puneți să se spele? S-ar putea, de asemenea, să doriți să-i procurați niște haine decente. Dați-ne nouă nota de plată.

— E o plăcere să faci afaceri cu dumneata, domnule căpitan Joy, spuse el, cînd comandantul cazărmii ieși și se îndreptă spre mașina lui Freeland.

— Ben, chiar ai dat peste ceva. Ai întors-o grozav. N-o să uit. Acum arată-mi cît de repede merge mîndrețea asta.

— Sigur, domnule căpitan.

Freeland aprinse luminile înainte de a depăși o sută zece kilometri pe oră. Ajunseră la doc cînd Paza de Coastă ieșea din șenalul principal.

Omul purta trese de locotenent — deși își zicea căpitan — și Oreza îl salută cînd urcă la bord. Amîndoi ofițerii de poliție primiră veste de salvare, pentru că regulamentul Pazei de Coastă cerea purtarea lor pe ambarcațiunile mici, apoi Joy îi arătă harta.

— Crezi că poți ajunge acolo?

— Nu, dar șalupa noastră cu motor poate. Care-i treaba?

— O posibilă triplă omucidere, cu implicații în traficul de droguri. În dimineața asta am survolat zona. E o șalupă pescărească chiar aici.

Oreza dădu din cap impasibil și preluă chiar el cîrma, împingînd manetele pînă la limită. Erau doar vreo zece kilometri pînă la „cimitir" — așa îi spunea Oreza — și trasă drumul pe hartă cu toată atenția.

— Nu intri mai aproape? E flux, se miră Freeland.

— Asta-i problema. În locurile astea intri cînd e reflux, ca în cazul în care eșuezi să te scoată fluxul. De aici încolo folosim șalupa cu motor.

Rotițele i se învîrteau în creier în timp ce membrii echipajului pregăteau șalupa. Acum cîteva luni, în noaptea aceea frumoasă, locotenentul Charon din Baltimore pomenise de o posibilă afacere cu droguri care, se aștepta el, va avea loc undeva în Golf. *Niște tipi dați dracului,* îi spusese el. Oreza se întreba deja dacă nu exista vreo legătură.

Intrară purtați de un motor de zece cai putere. Timonierul notă direcția fluxului, urmărind ceea ce părea să fie un canal care se ondula în direcția poziției marcată pe hartă. Era liniște aici și Oreza își aminti perioada cînd participase la Operațiunea MARKET TIME, un efort al Pazei de Coastă de a sprijini Marina Militară în Vietnam. Își petrecuse timpul cu marinarii de apă dulce, pilotînd ambarcațiuni Swift, fabricate chiar în Annapolis de Șantierele Trumpy. Decorul era aproape identic — o iarbă înaltă care putea să ascundă, și adeseori chiar o

făcea, oameni înarmați. Se întrebă dacă în curînd nu vor fi confruntați cu ceva similar. Polițiștii își pipăiau revolverele și Oreza se întrebă prea tîrziu de ce nu-și luase și el o armă. Următorul lui gînd fu că ăsta era un loc unde ar fi fost bine să-l aibă pe Kelly cu el. Nu era prea sigur care era povestea cu Kelly, dar bănuia că omul făcuse parte din SEALS, pe care îi văzuse și el la lucru, pentru scurt timp, în delta Mekongului. Era al dracului de sigur că nu primise Navy Cross degeaba și tatuajul de pe brațul lui nu ajunsese acolo din întîmplare.

— Ei, la dracu', murmură Oreza. Pare să fie un Starcraft de cinci... nu, mai degrabă de cinci metri și jumătate.

Își ridică radioul portabil.

— Alfa Patru-Unu, aici Oreza.

— Recepție, Navlositorule.

— Am dat de barcă exact unde spuneau ei. Așteaptă.

— Recepționat.

Dintr-o dată lucrurile deveniră foarte încordate. Cei doi polițiști schimbară o privire, întrebîndu-se de ce nu aduseseră mai mulți oameni. Oreza își apropie cu precauție barca cu motor de Starcraft. Polițiștii se urcară la bord cu prudență.

Freeland arătă spre pupa. Joy dădu din cap. Se aflau acolo șase blocuri de ciment și o bucată de plasă de nailon făcută sul. Xantha nu mințise. Era și o scară de frînghie care ducea pe vapor. Joy urcă primul, cu revolverul în mîna dreaptă. Freeland îl urmă, în timp ce Oreza îi urmări doar cu privirea. Odată ajunși pe punte, cei doi își încleștară mîinile pe mînerele pistoalelor și se îndreptară spre suprastructură, dispărînd din vedere pentru ceea ce păru a fi o oră, fiind în realitate doar patru minute. Cîteva păsări se împrăștiară în aer. Cînd Joy reapăru, revolverul lui nu mai era vizibil.

— Avem trei cadavre aici și o cantitate a dracului de mare dintr-o pulbere albă care pare a fi heroină. Cheamă cuterul și spune-le să anunțe centrul că avem nevoie de laboratorul criminalistic. Marinare, chiar acum ai preluat conducerea unui serviciu de transport cu bacul.

— Domnule, firmele care organizează partide de pescuit au ambarcațiuni mai potrivite. Doriți să-i chem să vă ajute?

— Bună idee. N-ar fi rău să patrulezi un pic prin zonă. Apa pare destul de limpede și fata ne-a spus că pe-aici au fost aruncate niște cadavre. Vezi chestiile alea din barca de pescuit?

Oreza privi, remarcînd pentru prima oară plasa de pescuit și blocurile.

Isuse.

— Așa se procedează. OK, o să arunc o privire.

Ceea ce și făcu, după apelul radio.

— Bună, Sandy.

— John! Unde ești?

— În oraș, la mine acasă.

— Ieri a venit un polițist să ne vadă. Te caută.

— Zău?

Ochii lui Kelly se îngustară în timp ce el își mesteca sandvișul.

— A spus c-ar trebui să te duci să vorbești cu el, că e mai bine dacă o faci imediat.

— Drăguț din partea lui, observă Kelly cu un chicotit.

— Ce ai de gînd să faci?

— Sandy, nu trebuie să știi asta.

— Ești sigur?

— Da, sînt sigur.

— Te rog, John, te rog, mai gîndește-te.

— M-am gîndit,. Sandy. Sincer. O să fie bine. Mulțumesc pentru informație.

— S-a întîmplat ceva? întrebă o altă infirmieră, după ce ea puse receptorul în furcă.

— Nu, răspunse Sandy și prietena ei știu că era o minciună.

Hm. Kelly își termină cutia de coca-cola. Asta-i confirma bănuiala în legătură cu scurta vizită a lui Oreza. Prin urmare lucrurile deveniseră complicate, dar fuseseră destul de anevoioase și săptămîna trecută. Ieși,

îndreptîndu-se spre dormitor. Aproape că ajunsese, cînd se auzi o ciocănitură în ușă. Îl surprinse neplăcut, însă trebuia să răspundă. Deschisese ferestrele ca să aerisească apartamentul și pentru cel de afară era evident că cineva se afla înăuntru. Inspiră adînc și deschise ușa.

— Mă întrebam unde ați fost, domnule Murphy.

Era administratorul, spre marea ușurare a lui Kelly.

— Ei, două săptămîni de muncă în Midwest și o săptămînă de vacanță în Florida, minți el cu un zîmbet relaxat.

— Nu prea v-ați bronzat.

Kelly ridică din umeri.

— Am stat mai mult în cameră.

Administratorului puțin îi păsa.

— Bravo, voiam să văd dacă totul este în regulă.

— Nici o problemă, îl asigură Kelly, închizînd ușa înainte ca omul să mai poată să-l întrebe ceva.

Avea nevoie de un pui de somn. Se părea că toată munca lui se desfășura noaptea. Era ca și cum ar fi fost în emisfera opusă, își spuse Kelly, întinzîndu-se pe patul noduros.

La Grădina Zoologică era o zi călduroasă. Mai bine s-ar fi întîlnit în fața țarcului ursului Panda. Locul era aglomerat, oamenii dorind să caște gura la cadoul acesta minunat — dovadă a bunăvoinței Republicii Populare Chineze — comuniștii chinezi, cum le spunea Ritter. Dar, de regulă, spionii nu se simt prea bine în astfel de locuri și, astfel, Ritter pășea agale pe lîngă zona vastă care era domeniul țestoaselor de Galapagos. De ce aveau nevoie de un spațiu atît de întins, Ritter nu știa. Cu siguranță, părea prea mare pentru o creatură a cărei viteză de deplasare n-o depășește pe cea a unui ghețar.

— Bună, Bob.

„Charles“ era acum un subterfugiu inutil. Voloșin inițiase întîlnirea — sunîndu-l pe Ritter chiar la birou, pentru a demonstra cît era de inteligent. În munca informațională chestia asta era reciprocă. În cazul unei întîlniri inițiate de ruși numele de cod era „Bill“.

— Bună, Serghei.
Ritter arătă spre reptile.
— Îți cam amintesc de felul în care lucrează guvernele noastre, nu?
— Nu de munca mea.
Rusul sorbi dintr-o răcoritoare.
— Sau de a ta.
— OK, ce vești ai de la Moscova?
— Ai uitat să-mi spui ceva.
— Ce anume?
— Că aveți și un ofițer vietnamez.
— De ce te-ar interesa asta? întrebă Ritter pe un ton degajat, evident ascunzîndu-și enervarea că interlocutorul lui era la curent.
O reacție pe care Voloșin o sesiză imediat.
— E o complicație. Moscova încă nu știe.
— Nici n-are rost să afle, replică Ritter. Așa cum spui, este o complicație. Te sigur că aliații voștri nu sînt la curent.
— Cum se poate? se miră rusul.
— Serghei, tu îți dezvălui metodele? replică Ritter, punînd capăt acestei faze a discuțiilor.
Partea aceasta a jocului trebuia interpretată într-adevăr cu foarte multă atenție, din mai multe motive.
— Uite, domnule general, nici ție nu-ți plac micii ticăloși mai mult decît mie, nu-i așa?
— Sînt aliații și frații noștri socialiști.
— Da, și noi avem bastioane ale democrației în toată America Latină. Ai venit aici pentru un curs rapid de filozofie politică?
— Singurul lucru bun în legătură cu inamicii e să știi cum stai. Asta nu-i întotdeauna adevărat cînd e vorba de prieteni, admise Voloșin.
Cam așa se explica și nivelul de înțelegere al guvernului său cu actualul președinte american. Un ticălos, poate, dar un ticălos pe care-l cunoști. Și nu, admise Voloșin în sinea lui, n-avea nevoie de vietnamezi. Adevărata acțiune era în Europa. Întotdeauna fusese acolo. Întotdeauna va fi. Acolo se stabilea de secole cursul istoriei și nimic nu va schimba situația.
— Să zicem că e un raport neconfirmat și că o să-l verificăm, poate. Te rog, domnule general, miza e prea ridicată pentru asta. Dacă li se întîmplă ceva acelor oameni,

îți promit că-l aruncăm pe ofițerul tău în brațele presei. Pentagonul știe, Serghei, și îi vrea pe acei oameni înapoi. Nu îi pasă nici cît negru sub unghie de „destindere".

— Ție-ți pasă? Sau șefilor tăi? insistă Voloșin.

— Desigur că ne-ar face viața mult mai ușoară. Unde erai în '62, Serghei? întrebă Ritter, care știa și se întreba ce răspuns va primi.

— După cum știi, la Bonn, urmărind cum forțele voastre intră în alarmă pentru că Nikita Sergheevici a hotărît să nu abandoneze jocul acela tîmpit.

Hrușciov ignorase cu desăvîrșire recomandările KGB-ului și ale Ministerului de Externe, așa cum știau amîndoi.

— Nu vom fi niciodată prieteni, dar chiar și inamicii pot fi de acord cu regulile jocului. Doar asta e problema, nu?

Un om cu scaun, la cap, își spuse Voloșin, simțind că începe să-i placă americanul. Promitea o comportare previzibilă și asta era ce doreau rușii de la americani, mai presus de orice.

— Ești persuasiv, Bob. Poți să mă asiguri că aliații noștri nu știu că omul lor lipsește?

— Sigur. Îmi mențin oferta că poți să-ți întîlnești omul, adăugă el.

— Fără drepturi reciproce? încercă Voloșin.

— Pentru asta am nevoie de permisiunea șefilor. Pot să încerc dacă mi-o ceri, dar și asta ar fi o complicație.

Aruncă paharul de carton într-un coș.

— Ți-o cer.

Voloșin voia să clarifice problema.

— Foarte bine. O să te sun. Și în schimb?

— În schimb voi lua în considerare cererea ta.

Voloșin se îndepărtă fără alte cuvinte.

Al meu ești! își zise Ritter, îndreptîndu-se spre locul unde parcase mașina. Își jucase rolul cu atenție, dar și cu inventivitate. Existau trei posibile scurgeri de informații în cazul BOXWOOD GREEN. Le analizase pe toate. Într-un loc spusese că luaseră un prizonier care murise din cauza rănilor. Într-altul că rusul era grav rănit și s-ar putea să nu supraviețuiască, dar Ritter păstrase momeala

cea mai ademenitoare pentru scurgerea cea mai probabilă. Acum știa. Posibilitățile se îngustaseră la patru suspecți. Roger MacKenzie, acel consilier dat afară din școala generală și două secretare. Era de fapt treaba FBI-ului, dar el nu voia nici un fel de complicații suplimentare, iar o anchetă pe probleme de spionaj a Biroului Președintelui Statelor Unite era o treabă cît se poate de complicată. Întors la mașina lui, se decise să se vadă cu un prieten din Departamentul Științei și Tehnologiei. Ritter îl respecta mult pe Voloșin. Un om inteligent, foarte grijuliu și metodic, care avusese agenți în toată Europa de Vest înainte de a fi transferat ca *rezident* la Washington. Își va ține cuvîntul și, pentru a se asigura că nu va intra în nici un bucluc, își va juca rolul, respectînd cu strictețe regulile severe ale agenției lui tutelare. Ritter miza mult pe asta. Dacă îi ieșea pasiența, plus cealaltă lovitură în curs, cît de sus ar putea să ajungă? Încă și mai bine, își va merita ascensiunea, neobținînd-o printr-o pilă politică oarecare, ci prin propriile forțe — el, fiul unui cavalerist din Texas, care făcuse pe chelnerul pentru a-și lua diploma la Baylor. Un lucru pe care Serghei l-ar fi apreciat, după buna modă marxist-leninistă, își spuse Ritter, intrînd pe Connecticut Avenue. Puștiul din clasa muncitoare care s-a ajuns.

Era un mod neobișnuit de a culege informații, ceva ce nu mai făcuse niciodată înainte, dar suficient de plăcut pentru a putea deveni un obicei. Stătea într-un separeu dintr-un colț la „Mama Maria“, consumînd pe îndelete felul doi — mulțumesc, fără vin, sînt cu mașina. Îmbrăcat în costumul lui de angajat la CIA, pus la patru ace și cu o tunsoare nouă, fercheșă, se bucura de ocheadele cîtorva femei singure și de ale chelneriței, care sigur îl plăcea, copleșită de manierele alese pe care le etala. Calitatea excelentă a mîncărurilor justifica aglomerația din încăpere, care, la rîndul ei, explica de ce era un loc convenabil de întîlnire pentru Tony Piaggi și Henry Tucker. Mike Aiello fusese foarte serviabil. „Mama Maria“ era de fapt proprietatea familiei Piaggi, aflată acum la a treia

generaţie de furnizare de hrană şi alte servicii, mai puţin legale, comunităţii locale, şi data încă din perioada prohibiţiei. Proprietarul era un *bon-vivant* care-şi întîmpina clienţii favoriţi, conducîndu-i la locurile lor, cu o ospitalitate care venea din alte vremuri. Un tip elegant, de asemenea, observă Kelly, înregistrîndu-i trăsăturile, gesturile şi manierele, în timp ce-şi savura calmarii. Intră un negru, îmbrăcat într-un costum frumos croit. Părea să cunoască localul, zîmbindu-i chelneriţei şi aşteptîndu-şi răsplata, asemănătoare celei pe care o primise Kelly.

Piaggi îşi ridică privirea şi ieşi să-l întîmpine, oprindu-se doar o clipă în drum, ca să dea mîna cu cineva. Acelaşi lucru îl făcu şi cu negrul, apoi îl conduse înapoi, pe lîngă masa lui Kelly şi în sus, pe scara din spate, acolo unde se aflau cîteva separeuri. Nimeni nu le acordă o atenţie deosebită. Erau şi alte perechi de culoare în restaurant, tratate fără discriminare. Dar ceilalţi aveau ocupaţii cinstite, Kelly era sigur. Nu-şi lăsă gîndurile să divagheze. *Deci, ăsta-i Henry Tucker. Cel care a ucis-o pe Pam.* Nu părea un monstru. Dar monştrii rareori par ceea ce sînt. Pentru Kelly, Tucker arăta ca o ţintă şi particularităţile lui i se fixară în minte, împreună cu cele ale lui Tony Piaggi. Fu surprins cînd îşi plecă privirea şi văzu că furculiţa din mîna lui era îndoită.

— Care-i problema? întrebă Piaggi la etaj.

Turnă pentru fiecare cîte un pahar de Chianti, ca o gazdă bună, dar imediat ce se închise uşa, faţa lui Henry începu să-i spună ceva.

— Nu s-au întors.

— Phil, Mike şi Burt?

— Da, mîrîi Henry.

— OK, linişteşte-te. Cîtă marfă aveau?

— Douăzeci de kile de pudră pură, omule. Asta trebuia să ajungă pentru o bună bucată de vreme, pentru mine, Philadelphia şi New York.

— Marfă multă, Henry.

Tony dădu din cap.

— Poate că au avut nevoie de mai mult timp, ce zici?

— Pînă acum trebuiau să fie înapoi.

— Uite, Phil și Mike sînt noi, probabil neîndemînatici, așa cum am fost prima dată Eddie și cu mine — la dracu', Henry, atunci erau doar cinci kile, ți-amintești?

— Am ținut cont de asta, răspunse el, întrebîndu-se în gînd dacă avea sau nu dreptate.

— Henry, continuă Tony sorbindu-și vinul și încercînd să pară calm și rezonabil, uite, de ce te agiți? Am avut grijă de toate problemele, nu?

— Ceva nu-i în regulă, omule.

— Ce?

— Nu știu.

— Vrei să faci rost de o șalupă și să te duci acolo?

Tucker clătină din cap.

— Durează prea mult.

— Întîlnirea cu ceilalți tipi e de abia peste trei zile. Fii calm. Probabil că sînt pe drum încoace.

Piaggi credea că înțelegea neașteptatul caz de isterie al lui Tucker. Acum lucrau pe scară mare. Douăzeci de kilograme de marfă pură se transformau într-o cantitate uriașă de droguri. Desfacerea și vînzarea mărfii, deja diluată și împachetată, aducea suficiente avantaje clienților lor ca aceștia să plătească, pentru prima dată, prețuri de prima mînă. Asta era lovitura cea mare, pe care Tucker o pregătea de ani de zile. Să aduni atîția bani gheață pentru a plăti marfa fusese o realizare importantă. Era de înțeles nervozitatea.

— Tony, și dacă n-a fost Eddie?

— Tu ești cel care a spus că el trebuie să fie, ți-amintești?

Tucker nu putea să insiste. El căutase doar o scuză pentru eliminarea tipului, ca pe o complicație inutilă. Neliniștea lui era doar în parte ceea ce credea Tony că se petrecuse, dar mai era și altceva. Lucrurile care se întîmplaseră mai devreme, în vară, cele care începuseră pur și simplu fără nici un motiv, apoi se opriseră la fel de fără noimă — își spusese că i se datorau lui Eddie Morello. Reușise să se convingă singur că era așa, dar numai pen-

tru că dorea să creadă acest lucru. Undeva, în altă parte, vocea firavă care îl adusese pînă aici îl atenționase că era altceva. Acum vocea revenise și nu mai era nici un Eddie asupra căruia să-și concentreze neliniștea și furia. Un bărbat obișnuit cu strada, care ajunsese atît de departe printr-o complexă combinație de inteligență, curaj și instinct, avea cea mai mare încredere în această ultimă calitate. Acum, instinctul transmitea avertismente pe care el nu le înțelegea, pe care nu putea să le rezolve. Tony avea dreptate. Putea să fie vorba doar de neîndemînare. Ăsta era unul din motivele pentru care își instalau laboratorul în estul orașului Baltimore. Acum își puteau permite, cu experiența acumulată și, începînd de săptămîna viitoare, cu o fațadă de afaceri credibilă. Așa că-și bău vinul și se liniști, alcoolul roșu, bogat, alinîndu-i instinctele iritate.

— Le dau timp pînă mîine.

— Ia zi, cum a fost? întrebă bărbatul de la timonă.

Erau la distanță de o oră spre nord de Bloodsworth Island și își spunea că așteptase destul pentru a-l întreba pe tăcutul subofițer care stătea lîngă el. La urma urmei, nu făceau decît să stea acolo și să aștepte.

— L-au dat pe un tip haleală blestemaților de crabi, îi răspunse Oreza. Au luat vreo doi metri pătrați de plasă, au legat-o cu niște blocuri și l-au dat la fund — practic n-au mai rămas decît ciolanele.

După cîte știa el, personalul laboratorului poliției încă discuta cum să recupereze corpul. Oreza era sigur că nu va uita ani de zile priveliștea, craniul zăcînd acolo, oasele descărnate, mișcîndu-se din cauza curenților acvatici... sau, poate, a cîtorva crabi care se aflau înăuntru. Nu dorise să se uite chiar atît de aproape.

— Mare pacoste, omule, fu de acord cîrciumarul.

— Știi cine e?

— Ce vrei să spui, Navlositorule?

— În mai, cînd l-am avut la bord pe tipul ăla, Charon — velierul de zi cu pînza principală dungată, ăsta a fost, pot să pariez.

— A, da. S-ar putea să ai dreptate, șefule.

Îl lăsaseră să vadă totul, ca o favoare de care, privind retrospectiv, ar fi preferat mai degrabă să se lipsească, dar care, la vremea aceea, fusese imposibil de evitat. N-ar fi putut să arate teamă în fața polițiștilor, mai ales că și el era un fel de polițist. Așa, se cățărase pe scara de frînghie, după ce raportase despre cadavrul pe care-l găsise la doar cincizeci de metri de epavă, și văzuse încă trei, zăcînd cu fața în jos pe puntea ce adăpostise probabil careul ofițerilor de pe cargou, toți morți, toți împușcați în ceafă, cu rănile ciugulite de păsări. Aproape că-și pierduse controlul cînd își dăduse seama de asta. Totuși, păsările fuseseră suficient de înțelepte ca să nu ciugulească drogurile.

— Vorbim despre douăzeci de kilograme — patruzeci și ceva de pfunzi de marfă — oricum, asta-i ce-au spus polițiștii. Face milioane de dolari, relată Oreza.

— Întotdeauna am spus că mi-am ales meseria care nu trebuia.

— Isuse, polițiștii arătau de parcă li se sculase la toți, mai ales căpitanul. După cît se pare, probabil că vor fi acolo toată noaptea.

— Hei, Wally.

Înregistrarea era dezamăgitor de proastă. Asta din cauza liniilor telefonice vechi, explică tehnicianul. Nu putea să facă nimic. Centrala clădirii data de pe vremea cînd Alexander Graham Bell făcea proteze auditive.

— Mda, ce e?răspunse o voce oarecum șovăielnică.

— Tîrgul cu ofițerul vietnamez pe care au pus mîna. Ești sigur de asta?

— Așa mi-a spus Roger.

Bingo! exclamă în gînd Ritter.

— Unde-l țin?

— Cred că la Winchester, cu rusul.

— Ești sigur?

— La dracu', da. M-a surprins și pe mine.

— Voiam să verific înainte — mă rog, știi cum e.

— Sigur, omule.

Cu asta, legătura se întrerupse.

— Cine e? întrebă Greer.

— Walter Hicks. Școlile cele mai bune, James — Andover și Brown. Taică-său e un bancher care face investiții pe scară mare și care a tras cîteva sfori politice unde trebuia și uite unde a ajuns micul Wally.

Ritter își înclește mîna într-un pumn.

— Vrei să știi de ce acei oameni se află încă în SENDER GREEN? Din cauza asta, prietene.

— Și ce-o să faci mai departe?

— Habar n-am.

Dar nu o să fie legal. Înregistrarea nu era. Postul de ascultare fusese instalat fără un ordin judecătoresc.

— Gîndește-te bine, Bob, îl avertiză Greer. Am fost și eu acolo, ți-aduci aminte?

— Și dacă Serghei nu se poate descurca suficient de repede? Atunci, ticălosul ăsta mărunt scapă, după ce a răpit viețile a douăzeci de oameni!

— Nici mie nu-mi place prea mult chestia asta.

— Mie nu-mi place deloc.

— Trădarea este încă un delict capital, Bob.

Ritter își ridică privirea.

— Așa se presupune c-ar fi.

Încă o zi lungă. Oreza se trezi invidiindu-l pe paznicul farului de la Cove Point. Cel puțin acesta își avea tot timpul familia cu el. Iar el, Oreza, avea cea mai inteligentă fetiță de la grădiniță și de-abia dac-o vedea. Poate că va prelua postul acela de instructor la New London pînă la urmă, își spuse Navlositorul, ca să poată avea o viață de familie pentru un an sau doi. Asta însemna să se ocupe de puștanii care într-o zi vor deveni ofițeri, dar cel puțin aceștia vor învăța marinăria așa cum se cuvine.

Era singur cu gîndurile lui. Echipajul dormea acum în cabina în care ar fi trebuit să se ducă și el, dar imaginile încă îl bîntuiau. Tipul cu crabii și cei trei, hrană pentru păsări, nu-l vor lăsa să doarmă ore în șir dacă nu și-i sco-

tea din minte... și avea și o scuză, nu? Oreza scotoci pe birou pînă cînd găsi cartea de vizită.

— Alo?

— Domnul locotenent Charon? Aici e șeful timonier Oreza, de la Thomas Point.

— Știi, e cam tîrziu, rosti Charon.

Fusese prins pe cînd se pregătea de culcare.

— Ți-amintești, în mai, cînd căutam velierul ăla?

— Mda, de ce?

— Cred că s-ar putea să-ți fi găsit omul.

Oreza crezu că aude cum i se dilataseră globii oculari.

— Povestește-mi!

Navlositorul făcu ce i se ceruse fără să omită nimic și simți cum îl părăsește oroarea, aproape ca și cum ar fi transmis-o prin cablul telefonic. Nu știa că exact asta și făcea.

— Cine-i căpitanul care se ocupă de caz?

— Îl cheamă Joy. Departamentul Somerset. Îl cunoști?

— Nu, nu-l cunosc.

— A, da, încă ceva, își aminti Oreza.

— Da?

Charon lua o mulțime de notițe.

— Îl știi pe un anume locotenent Ryan?

— Da, lucrează și el în centru.

— A vrut să verific pentru el un tip, unul pe care-l cheamă Kelly. A, da, tu l-ai văzut, ți-amintești?

— Ce vrei să spui?

— În noaptea cînd căutam velierul în larg, tipul cu iahtul cu motor pe care l-am văzut chiar înainte de răsăritul soarelui. Trăiește pe o insulă, nu departe de Bloodsworth. Oricum, tipul ăsta, Ryan, m-a rugat să-l găsesc, știi? S-a întors, probabil că-i în Baltimore chiar acum. Am încercat să-l sun pe Ryan, dar era plecat și mi-am fîțîit fundul toată ziua. Poți să-i transmiți asta, te rog?

— Sigur, răspunse Charon și acum creierul lui lucra într-adevăr cu toată viteza.

35

Ritual de trecere

Mark Charon descoperi că se afla într-o situație destul de dificilă. Faptul că era un polițist corupt nu însemna că trebuia să fie și tîmpit. De fapt, inteligența lui era precaută și profund analitică și era capabil să-și recunoască greșelile. Exact asta făcea acum, după ce puse receptorul în furcă: singur, întins pe pat, încerca să ordoneze informațiile primite de la tipul din Paza de Coastă. Prima chestie era că Henry nu va fi încîntat să afle că putea să-i pună cruce laboratorului din mlaștină și, o dată cu el, la trei dintre oamenii lui. Mai rău, se părea că o mare cantitate de droguri fusese pierdută, iar sursa lui Henry nu putea fi chiar un sac fără fund. Partea cea mai rea era că, persoana — sau persoanele? — care realizase isprava asta era necunoscută, în libertate și făcea... ce?

Știa cine era Kelly. Reconstruise evenimentele pînă la coincidența — destul de stranie — că John Kelly fusese cel care o culesese pe Pamela Madden din stradă, din pură întîmplare, în ziua în care fusese eliminat Angelo Vorano și că ea se aflase de fapt la bordul ambarcațiunii lui, la nici măcar zece metri de cuterul Pazei de Coastă, în noaptea aceea furtunoasă în care el — Charon — mai că-și vărsase mațele. Acum Em Ryan și Tom Douglas se interesau de Kelly și făcuseră extraordinarul pas de a cere Pazei de Coastă să-l verifice. De ce? Cel mai adesea, pentru o astfel de discuție suplimentară cu un martor din afara orașului era suficient telefonul. Em și Tom lucrau la cazul „Arteziana", ca și la toate celelalte care începuseră cu cîteva

săptămîni mai tîrziu. „Un pierde-vară bogat“, asta-i spusese lui Henry, dar cea mai bună echipă de criminalistică de la Omucideri se interesa de el. Tipul fusese combinat cu o fugară din organizația lui Henry, avea o ambarcațiune și nu locuia prea departe de laboratorul de preparare, pe care Henry era destul de tîmpit ca să-l mai folosească. Iată un șir de coincidențe neobișnuit de lung și improbabil, iar posibilele implicații — printre care și aceea că Charon nu mai era un polițist care ancheta o crimă, ci mai degrabă un criminal el însuși, făcînd parte din crimele anchetate — îl făceau și mai neliniștit.

Concluzia la care ajunse îl năuci pe locotenentul întins pe pat. Într-un fel sau altul, nu se gîndise niciodată la el în acești termeni. Charon se crezuse de fapt deasupra lucrurilor, urmărindu-le, participînd din cînd în cînd, dar fără să fie o *parte* din ceea ce se desfășura sub el. La urma urmei, avea cel mai lung șir de succese din istoria Brigăzii Narcotice, încununate cu lichidarea lui Eddie Morello, poate cea mai artistică acțiune din viața lui profesională — de două ori artistică, pentru că eliminase un criminal adevărat printr-o crimă premeditată în fața a nu mai puțin de șase polițiști, apoi pentru că acțiunea fusese considerată ca autoapărare în timpul unei arestări în flagrant delict, ceea ce-i adusese o vacanță plătită, în plus față de ceea ce încasase de la Henry. I se păruse un joc deosebit de distractiv și unul nu prea îndepărtat de sarcina pe care cetățenii orașului îl plăteau s-o îndeplinească. Oamenii trăiesc prin iluziile lor și Charon nu era diferit de ceilalți. Nu era atît faptul că se amăgise spunîndu-și că tot ce făcea era în regulă, cît pur și simplu că-și permisese să se concentreze numai asupra șanselor pe care i le furniza Henry, curățind strada de distribuitorii care amenințau poziția pieții lui. Capabil să controleze investigațiile fiecărui detectiv, nu făcuse decît să livreze întreaga piață locală unui singur furnizor, despre care nu avea informații reale în dosarele lui. Acest lucru îi permisese lui Henry să-și extindă operațiunea proprie, atrăgînd atenția lui Tony Piaggi și a legăturilor acestuia cu Coasta de Est. Curînd, și el îi spusese asta lui Henry, va fi obligat să le permită oamenilor lui să ciugulească la periferia

operațiunii. Henry acceptase, fără nici o îndoială după ce se sfătuise cu Piaggi, care era suficient de sofisticat pentru a înțelege punctele delicate ale jocului.

Dar cineva aruncase un chibrit în acest amestec puternic inflamabil. Informațiile pe care le avea duceau într-o singură direcție, dar nu suficient de departe. Deci trebuia să obțină mai multe, nu? Charon se gîndi o clipă și ridică receptorul. Îi trebuiră trei apeluri pentru a obține numărul necesar.

— Poliția din Westover.

— Încerc să dau de căpitanul Joy. Aici e locotenentul Charon, de la poliția din Baltimore.

— Aveți noroc, domnule. Tocmai s-a întors. Vă rog să așteptați.

Următoarea voce pe care o auzi era una obosită.

— Căpitanul Joy.

— Alo, aici e locotenentul Charon, Mark Charon, Poliția Municipală. Lucrez la narcotice. Înțeleg că ai dat o lovitură pe cinste.

— Cam așa e.

Charon putea să-l audă pe celălalt așezîndu-se mai comod în scaun, cu o combinație de satisfacție și oboseală.

— Poți să-mi faci o descriere rapidă? S-ar putea să am și eu niște informații în cazul acesta.

— Cine ți-a spus despre asta?

— Marinarul din Paza de Coastă care v-a dus acolo, Oreza. Am lucrat cu el în vreo două cazuri. Ți-aduci aminte captura aia mare de marijuana de la ferma din Talbot?

— Tu ai fost? Credeam că meritul le revine celor de la Coastă.

— A trebuit să-i las pe ei, ca să-mi protejez informatorul. Uite, poți să-i suni dacă vrei o confirmare. Îți dau numărul de telefon, șeful e Paul English.

— OK, Charon, m-ai convins.

— În mai anul trecut am petrecut cu ei o zi și o noapte în larg, căutînd un tip care ne-a lăsat cu buza umflată. Nu l-am găsit niciodată, nu i-am găsit nici ambarcațiunea. Oreza spune...

— Tipul cu crabii, șopti Joy. Un bărbat a fost aruncat în apă și arăta ca și cum ar fi stat un timp acolo. Poți să-mi spui ceva despre el?

— Numele lui este probabil Angelo Vorano. Locuia aici în oraș; un traficant de mică anvergură, care încerca să intre în rîndul rechinilor.

Charon îi făcu o descriere.

— Înălțimea se potrivește. Totuși, pentru o identificare completă va trebui să verificăm fișele dentare. În regulă, asta o să ne ajute, locotenente. Ce vrei de la mine?

— Ce poți să-mi spui?

Charon luă notițe cîteva minute.

— Ce faci cu Xantha?

— O rețin ca martor, cu aprobarea avocatului ei. Vrem să ne ocupăm de fata asta. Se pare că avem de-a face cu niște tipi foarte periculoși.

— Cred și eu, îl asigură Charon. Bine, o să văd ce aș putea să-ți găsesc pe-aici.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Isuse, exclamă Charon după ce puse la loc receptorul.

Băiat alb... navă albă, mare. Burt și cei doi tineri, care erau evident contribuția lui Tony la derularea operațiunii. Împușcați în ceafă, calibrul 45. Asasinatele stil execuție încă nu erau la modă în lumea drogurilor și profesionalismul din triplul asasinat îi dădu lui Charon un fior. Un profesionalism al cărui rezultat era eficiența. La fel cum o pățiseră plasatorii. Ca și în cazul la care lucrau Tom și Em, iar ei se interesau de tipul ăsta, Kelly... care chiar era un alb cu o ambarcațiune mare, albă, care locuia nu departe de laborator. Era prea mare coincidența.

Cam singura veste bună era că-l putea suna fără grijă pe Henry. Cunoștea toate instalațiile de ascultare din zonă care aveau ca obiectiv problema drogurilor, și nici una nu era direcționată asupra operațiunii lui Tucker.

— Da?

— Burt și prietenii lui sînt morți, anunță Charon.

— Ce? mîrîi o voce care se trezi pe deplin.

— M-ai auzit. Poliția din Westover, Somerset i-a băgat în saci. De asemenea pe Angelo, ce-a mai rămas din

el. Laboratorul s-a dus, Henry. Drogurile s-au dus și ele și o au pe Xantha în custodie.

De fapt, găsea o oarecare satisfacție în toată povestea asta. Charon era încă suficient de polițist, încît eșecul unei operațiuni criminale să nu constituie un motiv de regret pentru el.

— Ce dracu' se-ntîmplă? se interesă o voce stridentă.

— Cred că pot să-ți spun și asta. Trebuie să ne întîlnim.

Kelly mai aruncă o privire spre ascunzătoare, trecînd doar pe acolo în Volkswagenul închiriat, înainte de a se întoarce la apartamentul lui. Era obosit, dar sătul după cina copioasă. Puiul de somn de după-amiază fusese suficient pentru a-l menține activ după o zi lungă, dar motivul principal era mersul cu mașina, care adeseori reușea să-l calmeze. Își văzuse omul. Pe cel care finalizase procesul asasinării Pamelei cu un șiret de pantof. Ar fi fost ușor să se ocupe de el acolo. Kelly nu omorîse pe cineva cu mîinile goale, dar știa cum se procedează. O mulțime de oameni talentați pierduseră o groază de timp la Coronado, California, ca să-l învețe punctele cele mai delicate ale anatomiei umane, pînă cînd ajunsese ca, ori de cîte ori privea o persoană, mintea lui s-o înregistreze ca o imagine pe o coală de hîrtie milimetrică: locul ăsta pentru mișcarea aceasta, locul acela pentru cealaltă — iar dascălii lui avuseseră grijă ca toate astea să-i intre bine în cap și să le prețuiască așa cum se cuvine. Merita riscul și consecințele... dar asta nu presupunea că trebuia să le adopte orbește, pentru că riscarea vieții nu însemna să o arunci aiurea. Ăsta era adevărul.

Dar acum întrezărea sfîrșitul cu ochii minții și trebuia să înceapă să facă planuri pentru pașii care vor urma după final. Era obligat să fie și mai atent. Bun, deci copoii știau cine este, dar era sigur că nu aveau nici un fel de probe. Chiar dacă fata, Xantha, se decidea într-o zi să-și dea drumul la gură, nu prea avea ce să povestească — vopseaua de camuflaj îi făcuse chipul de nerecunoscut. Cam singurul pericol era că văzuse numărul de înregistrare de pe

ambarcațiunea lui cînd ieșise din doc, dar ăsta nu părea să fie un motiv de îngrijorare prea mare. Fără probe fizice nu aveau nimic în instanță. Mai știau că nu-i plac anumite persoane — minunat. Ar putea chiar să fi aflat ce făcuse în armată — perfect. Jocul pe care-l juca era în acord cu o serie de reguli. Jocul pe care-l jucau ei era altul. Dacă le cîntăreai, regulile lucrau în favoarea lui, nu a lor.

Privi prin parbrizul mașinii, măsurînd unghiuri și distanțe, elaborînd un plan preliminar cu mai multe variante. Tipii aleseseră un loc unde erau puține patrule de poliție și o suprafață mare de teren deschis. Nimeni nu se putea apropia cu ușurință fără să fie văzut... probabil pentru a putea distruge tot ce aveau acolo, dacă devenea necesar. Da, abordaseră logic problema tactică pe care o aveau, cu excepția unui singur lucru. Nu luaseră în considerare un set diferit de reguli tactice.

Nu-i problema mea, rîcană Kelly, îndreptîndu-se spre apartamentul lui.

— Dumnezeule mare.

Roger MacKenzie era palid și dintr-o dată i se făcuse greață. Se aflau în casa sa, în zona nord-vestică a Washingtonului, pe veranda unde lua de obicei micul dejun. Soția și fiica lui făceau cumpărături pentru toamnă la New York. Ritter sosise neanunțat la șase și cincisprezece, pus la costum și mohorît — o notă discordantă în adierea plăcută, răcoroasă a dimineții.

— Îl cunosc pe tatăl lui de treizeci de ani.

Ritter își sorbi sucul de portocale, deși acidul din el nu prea-i făcea bine la stomac. Era o trădare din soiul cel mai rău. Hicks *știuse* că acțiunea lui va dăuna unor concetățeni, dintre care pe unul îl cunoștea după nume. Ritter se hotărîse deja asupra cazului, dar Roger avea nevoie de timp pentru a bate cîmpii.

— Am trecut împreună prin Randolph, am fost în același grup de bombardament, spuse MacKenzie.

Ritter se decise să-l lase să se descarce, chiar dacă va lua ceva timp.

— Am făcut afaceri împreună, termină el, privind hipnotizat micul dejun neatins.

— Nu-ți pot reproșa că l-ai luat în serviciul tău, Roger, dar băiatul e vinovat de spionaj.

— Ce vrei să faci?

— E un delict major, Roger, sublinie Ritter.

— Peste scurt timp voi abandona biroul. Mă vor în echipa pentru realegeri, mă voi ocupa de întreg nord-estul.

— Așa devreme?

— Jeff Hicks va conduce campania din Massachusetts, Bob. Voi lucra direct cu el.

MacKenzie privi peste masă, vorbind în izbucniri, aproape fără legătură.

— Bob, o anchetă de spionaj în biroul nostru ne-ar putea fi fatală. Ceea ce am făcut noi — dacă operațiunea ta devine publică — adică felul în care s-a întîmplat și ce-a mers rău...

— Îmi pare rău, Roger, dar ticălosul ăsta mărunt și-a trădat țara.

— Aș putea să-i retrag accesul la documente secrete, să-l dau afară.

— Nu-i suficient, îl întrerupse rece Ritter. Din cauza lui ar putea muri oameni. *Nu* o să scape.

— Am putea să-ți ordonăm să...

— Să obstrucționez justiția, Roger? observă Ritter. Pentru că asta este. Ăsta-i un delict.

— Interceptarea telefonului a fost tot ilegală.

— Investigare în probleme de securitate națională — sîntem în război, n-ai uitat, nu? — reguli ușor diferite și, în plus, tot ce avem de făcut e să-l lăsăm s-o asculte și va mărturisi totul.

Ritter era sigur de asta.

— Și să riști doborîrea președintelui? Acum? În perioada asta? Crezi că asta va face vreun bine țării? Ce-o să se întîmple cu relațiile noastre cu Rusia? E un moment *crucial*, Bob.

Și nu-i întotdeauna așa? vru Ritter să adauge, dar nu o făcu.

— Mă rog, vin la tine pentru îndrumare, îl liniști Ritter și apoi o primi, într-un fel.

— Nu ne putem permite o anchetă care să ducă la un proces public. Este inacceptabil din punct de vedere politic.

MacKenzie spera că asta era suficient.

Ritter aprobă în tăcere și se ridică în picioare. Drumul cu mașina înapoi la birou nu fu chiar confortabil. Deși era satisfăcut că i se dăduse mînă liberă, se trezea acum confruntat cu ceva ce nu dorea să devină un obicei. Prima urgență a afacerii era să scoată instalația de ascultare. Rapid de tot.

După tot ce se întîmplase, ziarul fusese cel care declanșase lucrurile. Articolul de fond de pe prima pagină, pe patru coloane, anunța o triplă crimă în somnorosul departament Somerset, legată de afacerea drogurilor. Ryan devoră povestea, fără să mai ajungă la pagina de sport, care de obicei îi ocupa cincisprezece minute din programul matinal.

El trebuie să fie, își spuse locotenentul. *Cine altcineva ar lăsa în urmă „o mare cantitate de droguri“, împreună cu trei cadavre?* În dimineața aceea părăsi casa cu treizeci de minute mai devreme.

— Doamna O'Toole?

Sandy tocmai își terminase vizita de dimineață și verifica niște formulare cînd sună telefonul.

— Da?

— Aici e James Greer. Cred că ați vorbit cu secretara mea, Barbara.

— Da. Cu ce pot să vă ajut?

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar încercăm să dăm de urma lui John. Nu este acasă.

— Da, cred că este în oraș, dar nu știu exact unde.

— Dacă aveți vești de la el ați putea vă rog să-i spuneți să mă sune? Are numărul meu. Vă rog să mă iertați că vă cer asta, adăugă politicos omul.

— Voi fi bucuroasă să o fac.

Oare despre ce-o fi vorba? se întrebă ea.

Începuse să se sature. Poliția îl urmărea pe John, ea îi spusese, iar lui nu păruse să-i pese. Acum altcineva încerca să dea de el. De ce? Apoi văzu un exemplar din ziarul de dimineață, așezat pe masa din hol. Fratele unuia dintre

pacienți citea ceva din el. Chiar acolo, în partea din dreapta jos a primei pagini, era titlul: CRIMĂ ÎN AFACEREA DROGURILOR ÎN SOMERSET.

— Toată lumea este interesată de tipul ăsta, observă Frank Allen.

— Ce vrei să spui?

Charon venise în Cartierul de Vest motivînd că se interesa de ancheta administrativă în cazul Morello. Îl trombonise pe Allen să-i permită să treacă în revistă declarațiile celorlalți ofițeri și ale trei martori civili. Cum Charon își declinase, elegant, dreptul la un avocat și cum schimbul de împușcături părea fără echivoc, Allen nu văzuse nimic rău în cerere, atîta vreme cît examinarea era făcută în fața lui.

— Vreau să spun că imediat după telefonul din Pittsburgh, fata aceea, Brown, a fost aranjată, iar Em a sunat aici să se intereseze de tip. Acum tu. Cum se face?

— Numele lui apare în unele investigații. Nu sîntem siguri de ce și e doar o verificare de rutină. Ce poți să-mi povestești despre el?

— Hei, Mark, ești în vacanță, ai uitat? sublinie Allen.

— Vrei să spui că n-o să mă întorc curînd la lucru? Ar trebui să-mi deconectez creierul, Frank? Mi-a scăpat cumva articolul din ziar care anunța că infractorii își iau o scurtă vacanță?

Allen fu obligat să cedeze.

— Cu toată atenția care i se acordă, încep și eu să cred că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu tipul ăsta. Presupun că am unele informații în legătură cu el — mda, așa-i, am uitat. Așteaptă un minut.

Allen plecă de la birou spre camera fișierului și Charon se prefăcu timp de cîteva minute, pînă la întoarcerea lui, că citește declarațiile. Un dosar cartonat, subțire, îi ateriză în poală.

— Uite.

Era o parte din dosarul de serviciu al lui Kelly, dar nu prea mare. Charon îl răsfoi. Includea cópii ale calificative-

lor obținute ca scufundător, atestatul de instructor și o fotografie, împreună cu alte cîteva chestii lipsite de importanță. Charon își ridică privirea.

— Trăiește pe o insulă? Așa am auzit.

— Da, i-am pus și eu niște întrebări despre chestia asta. E o poveste ciudată. Oricum, de ce te interesează?

— Doar un nume care a fost luat în discuție, probabil nimic, dar am vrut să verific. Aud mereu zvonuri despre un grup care lucrează undeva în Golf.

— De fapt, ar trebui să le trimit dosarul lui Em și Tom. Am uitat că-l am.

Și mai bine.

— Mă duc într-acolo. Vrei să li-l duc?

— Nu te deranjează?

— Nici vorbă.

Charon îl puse la subsuoară. Prima oprire fu la o sucursală a Bibliotecii Pratt, unde făcu fotocopii ale documentelor, cu zece cenți bucata. Apoi se opri la un atelier fotografic. Insigna îi permise să obțină în mai puțin de zece minute cinci cópii mărite ale micii fotografii de buletin. Pe acestea le lăsă în mașină cînd parcă la sediu, dar intră numai pentru a-i cere unui ofițer să transmită dosarul la Omucideri. Ar fi putut să păstreze informațiile doar pentru el, dar, după ce reflectă, i se păru mai inteligent să acționeze ca un polițist obișnuit, care îndeplinea o misiune normală.

— Ia zi, ce s-a întîmplat? întrebă Greer în spatele ușii închise a biroului său.

— Roger spune că o anchetă ar avea consecințe politice negative, răspunse Ritter.

— Dar chestia asta nu-i a dracului de păcătoasă?

— Apoi a spus să mă ocup eu, adăugă Ritter.

Nu în atîtea cuvinte, dar asta a vrut să spună. Nu avea nici un sens să mascheze soluția.

— Adică?

— Tu ce crezi, James?

— De unde a venit asta? întrebă Ryan, cînd dosarul îi ateriză pe birou.

— Ni l-a adus un detectiv, domnule, răspunse tînărul ofițer. Nu-l cunosc pe tip, dar mi-a spus că-i pentru biroul dumneavoastră.

— OK.

Ryan îi făcu semn să plece și deschise dosarul, văzînd pentru prima oară o fotografie a lui John Terrence Kelly. Se înrolase în Forțele Navale la două săptămîni după ce împlinise optsprezece ani și rămăsese acolo... șase ani, fiind lăsat la vatră ca sergent-major. Fu imediat evident că dosarul fusese cenzurat din plin. Era de așteptat, pentru că Departamentul fusese interesat mai ales de calitățile lui de scufundător. Exista data absolvirii școlii UDT și, ulterior, atestatul de instructor. Cele trei formulare cu calificative din dosar aveau toate nota 4.0, cea mai ridicată notă din Marina Militară, existînd și o scrisoare de recomandare din partea unui amiral cu trei stele, pe care Departamentul o luase de bună. Prevăzător, amiralul adăugase și o listă cu decorațiile lui Kelly, pentru a impresiona și mai mult poliția din Baltimore: „Crucea Navală", „Steaua de Argint", „Steaua de Bronz cu «V»-ul pentru luptă" și „Inima Purpurie cu două barete", în locul atribuirii repetate a aceleiași decorații.

Isuse, tipul ăsta e exact cum mi-l imaginam, nu-i așa?

Ryan lăsă foile jos; remarcase că făceau parte din dosarul crimei Gooding. Asta însemna Frank Allen — din nou. Îl sună.

— Mulțumesc pentru informațiile despre Kelly. Cum de te-ai gîndit?

— A fost pe aici Mark Charon, îi răspunse Allen. Eu mă ocup de ancheta referitoare la schimbul de focuri în care a fost implicat și el. Charon a deschis discuția, a zis că numele lui Kelly apare într-una din investigațiile la care lucrează. Îmi pare rău, amice, am uitat că am dosarul. Mi-a spus că o să ți-l lase. Știi, Kelly nu-i genul de tip pe care l-aș bănui că se droghează, dar...

Vocea lui continuă dincolo de punctul interesului actual al lui Ryan.

Totul se derulează prea iute, prea al dracului de repede.

Charon. Apare peste tot, nu?

— Frank, am o chestie dură pentru tine. Cînd te-a sunat sergentul Meyer din Pittsburgh, ai mai vorbit cuiva despre asta?

— Ce vrei să spui, Em? întrebă Allen, în mintea căruia sugestia inițiase apariția dezgustului.

— Nu spun că ai anunțat ziarele, Frank.

— Asta a fost ziua în care Charon l-a împușcat pe traficant, nu? încercă să-și amintească Allen. S-ar putea să-i fi spus ceva... dacă mă gîndesc, e singura persoană cu care am vorbit în ziua aceea.

— OK, mulțumesc, Frank.

Ryan căută numărul Cazărmii V a Poliției din Westover.

— Căpitanul Joy, răspunse o voce foarte obosită.

Căpitanul ar fi acceptat și un prici în închisoarea din Westover, dacă n-ar fi avut încotro, dar prin tradiție o cazarmă a Poliției Statale era exact ca o pușcărie și găsise un pat confortabil pentru cele patru ore și jumătate de somn. Joy dorea deja ca Districtul Somerset să revină la normal, deși era posibil ca din acest episod să iasă cu gradul de maior.

— Locotenentul Ryan, Omucideri, Poliția Municipală.

— Voi, băieții de oraș, vă interesați cam mult de noi acum, comentă mușcător Joy. Ce vrei să știi?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că noaptea trecută, cînd mă pregăteam să mă culc, a mai sunat cineva de la voi, locotenentul Chair... sau așa ceva, n-am notat numele. Zicea că poate identifica unul din cadavre. Asta am notat-o undeva. Îmi pare rău, am început să mă transform într-un *zombie*.

— Poți să mă pui la curent? Accept versiunea scurtă.

Se dovedi că versiunea scurtă era mai mult decît suficientă.

— Femeia e în custodia voastră?

— Bineînțeles.

— Căpitane, ţineţi-o aşa pînă cînd vă spun eu, OK? Scuză-mă, *te rog* să o ţii acolo. Sînt şanse să fi fost martoră la o omucidere multiplă.

— Mda, ştiu, ai uitat?

— Vreau să spun şi aici, domnule. Două chestii grave. Am investit nouă luni în ele.

— Pentru un timp nu pleacă nicăieri, îi promise Joy. Avem şi noi o mulţime de discutat cu ea şi avocatul ei a fost de acord.

— Nimic altceva despre pistolar?

— Doar ce-am spus: bărbat de rasă albă, cam un metru optzeci şi se vopsise în verde, pretinde fata.

Joy nu inclusese asta în relatarea iniţială.

— Ce?

— Zice fata că şi mîinile lui erau verzi, o chestie de camuflaj, presupun. Încă un lucru, adăugă Joy. E un ţintaş excelent. Cei trei pe care i-a împuşcat, fiecare cu un singur foc, drept la ţintă — perfect.

Ryan deschise din nou dosarul. La sfîrşitul listei de distincţii a lui Kelly era scris: ţintaş de elită, maestru la tir cu pistolul.

— Voi reveni, căpitane. Se pare că te-ai ocupat foarte bine de povestea asta, pentru un tip care nu are de-a face cu prea multe omucideri.

— M-aş mulţumi mai degrabă cu vitezomanii, confirmă Joy, închizînd telefonul.

— Ai venit devreme, observă Douglas, sosit cu întîrziere. Ai văzut ziarul?

— Prietenul nostru s-a întors şi e din nou în tabelele de scor.

Ryan îi întinse fotografia peste birou.

— Pare mai în vîrstă acum, spuse sergentul.

— Trei „Inimi Purpurii“ duc la aşa ceva.

Ryan îl puse la curent pe Douglas.

— Vrei să te duci cu maşina la Somerset şi s-o interoghezi pe fată?

— Crezi...?

— Da, cred că avem martorul. Cred că-l avem și pe informator.

Ryan îi dădu explicații cu o voce scăzută.

Telefonase doar ca să-i audă sunetul vocii. Aflat atît de aproape de țintă, își permitea să privească dincolo de ea. Nu era teribil de profesionist, dar, cu tot profesionalismul lui, Kelly rămînea o ființă omenească.

— John, unde ești?

Neliniștea din vocea ei era chiar mai mare decît în ziua anterioară.

— Am un loc, fu tot ce binevoi el să-i răspundă.

— Am un mesaj pentru tine. James Greer a spus să-l suni.

— OK.

Kelly se strîmbă — ar fi trebuit să telefoneze cu o zi înainte.

— Despre ce era vorba în ziar?

— La ce te referi?

— Vreau să spun, trei oameni morți pe malul estic, șopti ea.

— O să revin, promise el, aproape la fel de repede cum îl cuprinseră fiorii.

Din motive evidente, Kelly nu primea ziarul la apartament, dar acum avea nevoie de unul. La colț era un automat, își aminti el. Avu nevoie doar de o privire.

Ce știe ea despre mine?

Era prea tîrziu pentru învinovățiri. Se confruntase cu aceeași problemă în privința ei ca și cu Doris. Dormea cînd el făcuse treaba și împușcăturile o treziseră. O legase la ochi, o părăsise în drum, explicîndu-i că Burt plănuise să o omoare, și îi dăduse destui bani ca să poată lua un autobuz. Chiar drogată, fusese șocată și speriată. Dar polițiștii puseseră mîna pe ea. Cum dracu' se întîmplase?

La naiba cu întrebările, băiete, e în mîna lor.

Atît de repede se schimbase lumea pentru el.

OK, deci acum ce faci? Gîndul acesta îl preocupă pe tot drumul de întoarcere pînă la apartament.

Pentru început, trebuia să scape de pistol, dar asta era o decizie pe care o luase deja. Chiar dacă nu lăsase nici o urmă, era o legătură. Cînd misiunea asta se va încheia, va fi definitiv gata. Dar acum avea nevoie de ajutor și unde să-l capete în altă parte decît la oamenii pentru care omorîse?

— Domnul amiral Greer, vă rog? Sînt domnul Clark.

— Așteptați, vă rog, i se spuse lui Kelly, după care auzi o altă voce:

— Trebuia să mă suni ieri, ți-aduci aminte?

— Pot să fiu acolo în două ore, domnule.

— Te aștept.

— Unde-i Cas? întrebă Maxwell, suficient de enervat pentru a-i folosi porecla.

Subofițerul care asigura secretariatul înțelese.

— L-am sunat deja acasă, domnule. Nu răspunde.

— Ciudat...

Nu era, dar subofițerul înțelese și acest lucru.

— Domnule amiral, vreți să pun pe cineva să verifice la Bolling?

— Bună idee.

Maxwell dădu aprobator din cap și se întoarse în biroul lui.

Zece minute mai tîrziu, un sergent din Poliția Militară a Forțelor Aeriene se duse cu mașina de la baraca de pază pînă la pîlcul de locuințe de serviciu, semiizolate, folosite de ofițerii superiori de la Pentagon. Pe placa de la poartă era ștanțată o pereche de aripi de aviator, iar dedesubt numele, contraamiral C.P. Podulski, USN. Sergentul avea doar douăzeci și trei de ani și nu se amesteca în treburile amiralilor mai mult decît era obligat să o facă, dar primise ordine să vadă dacă aici nu se întîmplase ceva. Ziarul de dimineață zăcea pe trepte. În garaj se aflau două automobile, dintre care unul avea pe parbriz un permis pentru Pentagon și el știa că amiralul și soția lui locuiau singuri. Adunîndu-și curajul, sergentul bătu la ușă ferm, dar nu prea zgomotos. Fără noroc. Apoi încercă soneria. Fără noroc. *Și acum?* se întrebă tînărul subofițer. Întreaga bază *era* proprietatea guvernului și, conform regulamentului,

el avea dreptul să intre în orice casă din zonă. De fapt, așa suna ordinul pe care-l primise și probabil că locotenentul lui îl va susține. Deschise ușa. Nu se auzea nici un zgomot. Cercetă parterul, fără să observe nimic neobișnuit. Strigă de vreo cîteva ori, fără să primească vreun răspuns, apoi decise că trebuia să urce la etaj. Făcu acest lucru cu o mînă pe tocul din piele albă al revolverului...

Amiralul Maxwell ajunse acolo douăzeci de minute mai tîrziu.

— Atac de cord, diagnostică doctorul din Forțele Aeriene. Probabil în somn.

Asta nu era adevărat în ceea ce o privea pe soția lui, care zăcea lîngă el. Fusese o femeie foarte drăguță, își aminti Dutch Maxwell, distrusă de pierderea fiului lor. Paharul de apă, pe jumătate plin, era așezat pe un șervețel ca să nu păteze noptiera de lemn. Chiar pusese la loc capacul flaconului cu pilule înainte de a se întinde lîngă soțul ei. Dutch privi spre servanta de lemn. Cămașa albă de uniformă se afla acolo, gata pentru o altă zi în serviciul țării adoptive, cu Aripile de Aur deasupra colecției de barete, dintre care cea mai de sus era de un albastru deschis, cu cinci stele albe. Avuseseră planificată o întîlnire la care să discute despre pensionare. Într-un fel, Dutch nu era surprins.

— Dumnezeu să se milostivească, murmură Dutch, nedezlipindu-și privirea de pe singura victimă, din rîndul prietenilor, a Operațiunii BOXWOOD GREEN.

Ce să spun? se întrebă Kelly, intrînd cu mașina pe poartă. Paznicul îl examină stăruitor, în ciuda permisului, întrebîndu-se poate cît de prost își plătea Agenția personalul de teren. Reuși să-și parcheze rabla în spațiul rezervat vizitatorilor, un loc mai bun decît al angajaților, ceea ce părea ușor ciudat. Intrînd în hol, Kelly fu întîmpinat de un ofițer de securitate și condus la etaj. Acum, mergînd pe coridoarele obscure și comune, populate cu persoane anonime, clădirea părea mai amenințătoare, dar numai pentru că urma să devină un fel de confesional pentru un suflet care nu se decisese pe deplin dacă era păcătos sau nu. Nu mai vizitase pînă atunci biroul lui Ritter. Era la etajul patru și surprinzător de mic. Kelly crezuse că tipul

era o persoană importantă — dar, deși era cu adevărat, biroul lui n-o arăta.

— Bună, John, îl întîmpină amiralul Greer, încă amețit de veștile proaste pe care le primise cu o jumătate de oră înainte de la Dutch Maxwell.

Greer îi făcu semn spre un scaun. Spre neplăcerea lui Kelly, Ritter fuma.

— Te bucuri că te-ai întors acasă, domnule Clark? întrebă ofițerul superior.

Pe biroul lui se afla un exemplar din *Washington Post* și Kelly remarcă surprins că povestea din Districtul Somerset ajunsese și aici pe prima pagină.

— Da, domnule, cred că puteți spune și așa.

Cei doi mai în vîrstă sesizară ambivalența.

— De ce ați vrut să vin?

— Ți-am spus în avion. Pînă la urmă s-ar putea ca acțiunea ta prin care l-ai capturat pe rus să-i salveze totuși pe prizonieri. Avem nevoie de oameni care pot gîndi din mers. Îți ofer un serviciu în partea mea de moșie.

— Să fac ce?

— Orice-ți spunem noi să faci, răspunse Ritter.

Acesta avea deja ceva în minte.

— Nici măcar n-am absolvit colegiul.

Ritter trase un dosar gros de pe biroul lui.

— Ăsta mi-a fost adus de la St. Louis.

Kelly recunoscu formularele. Era dosarul lui complet de personal din Marina Militară.

— Ar fi trebuit să accepți bursa la colegiu. Coeficientul tău de inteligență e chiar mai ridicat decît am crezut și indică aptitudini pentru limbi străine, chiar mai bune decît ale mele. James și cu mine putem renunța la cerințele pentru diplomă.

— O Cruce Navală cîntărește mai mult, John, replică Greer. Ce-ai făcut tu, ajutorul la elaborarea planurilor pentru BOXWOOD GREEN și mai tîrziu, pe teren, felul ăsta de lucruri cîntăresc și ele foarte mult.

Instinctul lui Kelly lupta împotriva rațiunii lui. Din păcate, nu era sigur care parte a lui era mai tare. Apoi decise că trebuia să spună cuiva adevărul.

— Domnilor, există o problemă.

— Care? întrebă Ritter.

Kelly întinse mîna peste birou și ciocăni cu degetul în articolul de pe prima pagină a ziarului:

— S-ar putea să doriți să citiți asta.

— L-am citit. Și? Cineva a făcut lumii o favoare, replică ofițerul pe un ton indiferent.

Apoi prinse privirea din ochii lui Kelly și vocea lui deveni instantaneu circumspectă:

— Continuă să vorbești, domnule Clark.

— Despre mine este vorba, domnule.

— Ce vrei să spui, John? întrebă Greer.

— Dosarul lipsește, domnule, se auzi în telefon vocea funcționarului de la arhivă.

— Cum adică? obiectă Ryan. Am aici niște cópii.

— Puteți aștepta o clipă? O să vi-l dau pe șeful meu.

Telefonul emise un semnal de așteptare, lucru pe care detectivul îl ura într-un mod cordial.

Ryan privi cu o strîmbătură pe fereastră. Sunase la arhiva militară — la centrul de stocare aflat în St. Louis. Orice bucățică de hîrtie, în legătură cu orice bărbat sau femeie care purtase vreodată uniformă, se afla acolo, într-un complex sigur și păzit cu grijă, a cărui natură era o curiozitate, dar una utilă pentru detectivul care nu o dată obținuse informații de la această instituție.

— Sînt Irma Rohrerbach, spuse o voce, după cîteva ciripituri electronice.

Detectivul avu instantaneu imaginea unei femei supraponderale, așezată la un birou aglomerat cu lucrări, care ar fi putut să fie făcute cu o săptămînă înainte.

— Sînt locotenentul Emmet Ryan, Poliția Municipală din Baltimore. Am nevoie de informații dintr-un dosar de personal pe care-l aveți...

— Domnule, dosarul nu se află aici. Funcționarul meu tocmai mi-a arătat registrele.

— Cum adică? Știu că nu vi se permite să eliberați dosare în felul ăsta.

— Domnule, nu este adevărat. *Există* anumite cazuri. Acesta este unul dintre ele. Dosarul a fost scos și va fi returnat, dar nu știu cînd.

— La cine se află?

— Nu am permisiunea să vă spun, domnule.

Tonul vocii funcționarei arăta de asemenea intensitatea interesului ei. Dosarul lipsea și, în ceea ce o privea, pînă la returnarea lui nu mai făcea parte din universul cunoscut.

— Știi, pot obține oricînd un ordin judecătoresc.

Asta avea de obicei efect asupra oamenilor, dintre care puțini erau încîntați de atenția unei citații de la tribunal.

— Da, puteți. Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule?

Era obișnuită cu izbucnirile la adresa ei. La urma urmei, telefonul era din Baltimore și o scrisoare de la un judecător oarecare, aflat la peste o mie de kilometri, părea un lucru îndepărtat și rizibil.

— Aveți adresa noastră, domnule?

De fapt, nu putea merge la un judecător. Nu avea suficiente probe. Lucrurile de genul acesta era rezolvate mai mult prin amabilitate decît prin ordine.

— Mulțumesc, voi reveni.

— Vă doresc o zi bună.

Urarea era de fapt concedierea amabilă a încă unui eveniment trecător și lipsit de interes din ziua de lucru a unui arhivar.

Afară din țară. De ce? Pentru cine? Ce dracu' are cazul ăsta atît de diferit? Ryan știa că avea o mulțime de neclarități. Se întrebă dacă le va descifra vreodată pe toate.

— Asta i-au făcut, le spuse Kelly.

De fapt, era prima dată cînd povestea totul cu voce tare și, în timp ce reenumera detaliile raportului patologic, era ca și cum ar fi ascultat vocea altei persoane.

— Din cauză că era prostituată, polițiștii nu au acordat cazului cine știe ce prioritate. Am mai eliberat două fete. Pe una au ucis-o. Cealaltă, ei bine...

Făcu un semn spre ziar.

— De ce i-ai dat drumul?

— Ar fi trebuit s-o asasinez, domnule Ritter? Asta plănuiau ei să facă, răspunse Kelly, privind încă în jos. Era mai mult sau mai puțin trează cînd i-am dat drumul. Nu am avut timp să fac ceva. Am calculat prost.

— Cîți?

— Doisprezece, domnule, răspunse el, știind că Ritter dorea numărul total al uciderilor.

— Dumnezeule, murmură Ritter.

De fapt, ar fi vrut să zîmbească. În ultimul timp se vorbea despre implicarea CIA în operațiunile antidrog. El se opunea acestei politici — nu era suficient de importantă pentru a irosi timpul oamenilor care ar fi trebuit să-și protejeze țara împotriva adevăratelor amenințări la adresa securității naționale. Dar nu putea zîmbi. Era o problemă mult prea serioasă pentru a-și permite.

— Articolul spune douăzeci de kilograme de marfă. Este adevărat?

— Probabil.

Kelly ridică din umeri.

— Nu am cîntărit-o. Mai este un lucru. Cred că știu cum intră drogurile în țară. Pungile miros a fluid de îmbălsămare. Este heroină asiatică.

— Da? îl privi tulbure Ritter.

— Nu înțelegeți? Marfă asiatică. Fluid de îmbălsămare. Intră undeva pe Coasta de Est. Nu e evident? Folosesc cadavrele soldaților noștri uciși în acțiune ca să aducă blestemata asta de marfă.

Toate astea și în plus capacitate analitică?

Telefonul începu să sune. Era linia internă.

— Am spus fără telefoane, mîrîi Ritter în receptor.

— E „Bill“, domnule. Spune că e important.

Se încadrau în timp, își spuse căpitanul. Prizonierii erau scoși în întuneric. Rămăseseră din nou fără curent electric și singura iluminare era furnizată de lanternele cu baterii și de cîteva torțe pe care le încropise sergentul-major. Fiecare prizonier avea picioarele încătușate, iar mîinile și coatele le erau legate la spate. Toți mergeau ușor aplecați în față. Nu era doar pentru a-i controla. Umilirea era și ea importantă și fiecare om avea în apropiere un recrut care să-l îmbrîncească pînă în mijlocul lagărului. Oamenii lui aveau dreptul s-o facă, erau pe cale să-și înceapă lungul marș către sud pentru a desăvîrși sarcina eliberării și reunirii patriei lor. Americanii erau dezorientați, evident înfricoșați de această modificare în rutina lor zilnică. Situația lor fusese mai ușoară în ultima săptămînă. Poate că acum cîtva timp, cînd adunase grupul, făcuse o greșeală. Era posibil ca adunarea să fi contribuit la nașterea unui simulacru de solidaritate, dar scopul lecției pe care o dăduse trupelor sale merita chiar mai mult. Oame-

nii lui vor ucide în curînd americani, în grupuri mai mari decît ăsta, căpitanul era sigur, dar trebuiau să înceapă de undeva. Răcni o comandă.

Ca un singur om, cei douăzeci de soldați aleși își luară armele și-i loviră cu paturile lor în abdomen pe cei de care răspundeau personal. Un american reuși să rămînă în picioare după prima lovitură, dar nu și după a doua.

Zacharias era surprins. Era primul atac direct asupra lui, de la cel pe care Kolea îl oprise cu cîteva luni în urmă. Impactul îi goli plămînii de aer. Spatele lui suferea deja din cauza efectelor persistente ale catapultării și a modului, deliberat neplăcut, în care erau obligați să înainteze, iar impactul armăturii de oțel a patului armei preluă imediat controlul asupra corpului său slăbit și batjocorit. Căzu pe o parte, trupul lui lovindu-se de cel al altui prizonier, încercînd să-și chircească picioarele pentru a se proteja. Apoi începură loviturile. Cu brațele legate la spate, nu-și putea proteja nici măcar fața, iar ochii lui deslușiră chipul inamicului. Doar un puști, poate de șaptesprezece ani, cu o aparență aproape feminină și o privire ca a unei păpuși — aceiași ochi goi, aceeași lipsă de expresie. Fără furie, nici măcar nu-și dezgolea dinții, îl lovea doar, așa cum un copil ar da într-o minge, pentru că era ceva de făcut. Nu-l putea urî pe băiat, dar putea să-l disprețuiască pentru cruzimea lui și, chiar după ce prima lovitură îi sparse nasul, continuă să-l privească. Robin Zacharias văzuse profunzimile disperării și înfruntase prăbușirea interioară care urmase trădării lucrurilor pe care le cunoștea. Dar avusese timp și pentru a înțelege. Nu era un laș, așa cum nu era nici un erou, își spuse Robin, învingîndu-și durerea, ci doar un bărbat. Va suporta durerea ca pe pedeapsa fizică pentru greșeala lui anterioară și va continua să-i cerșească Domnului tărie. Colonelul Zacharias nu scăpa din ochii acum învinețiți fața copilului care îl chinuia. *Voi supraviețui. Am supraviețuit în condiții mai rele și, chiar dacă mor, tot sînt mai bun decît vei fi tu vreodată*, îi transmitea privirea lui micuțului soldat. *Am supraviețuit singurătății și ea este mai rea decît asta, puștiule.* Acum nu se mai ruga pentru izbăvire. Pînă la urmă izbăvirea venise din interiorul lui și, dacă moartea își va zăngăni coasa, putea s-o înfrunte, așa cum își privise în față slăbiciunea și eșecurile.

O altă comandă urlată de ofițerul lor și soldații se retraseră. În cazul lui Robin mai urmă o ultimă lovitură finală. Sîngera, un ochi îi era aproape închis și pieptul îi era torturat de durere și tuse, dar era încă viu, un american supraviețuitor într-o nouă încercare. Privi spre căpitanul care comanda detașamentul. Pe fața lui se citea furia, spre deosebire de cea a soldatului care se retrăsese cîțiva pași. Robin se întrebă de ce.

— Ridicați-i în picioare! răcni căpitanul.

Doi dintre americani erau inconștienți și fu nevoie de cîte doi oameni pentru fiecare să-i ridice. Era tot ce putea face pentru prizonieri. Ar fi fost mai bine să îi ucidă, dar ordinul din buzunar îi interzicea și armata lui nu tolera nerespectarea ordinelor.

Robin privi în ochii băiatului care-l atacase. Aproape, nici măcar cincisprezece centimetri. Nu era nici o emoție acolo, dar el continuă să privească și nici în ochii celuilalt nu era nici o emoție. Era o mică și foarte specială încercare a voințelor. Nu se rosti nici un cuvînt, deși amîndoi bărbații respirau neregulat, unul din cauza efortului, celălalt din cauza durerii.

Ai vrea să mai încercăm din nou într-o zi? Ca între bărbați. Crezi că poți să te descurci, fiule? Ți-e rușine pentru ce-ai făcut? Merita s-o faci? Te simți mai bărbat acum, puștiule? Nu cred și, oricît de bine ai încerca s-o maschezi, amîndoi știm cine a cîștigat repriza asta, nu-i așa? Soldatul se apropie de Robin, fără ca ochii lui să dezvăluie ceva, dar strînsoarea de pe brațul americanului era foarte puternică, în încercarea de a-l ține mai bine sub control, iar Robin consideră asta ca pe o victorie. Puștiul încă se temea de el, în ciuda celor petrecute. El era unul dintre cei care bîntuiau cerul — urît poate, dar și temut. La urma urmei, tortura era arma lașului și cei care o aplicau știu lucrul acesta la fel de bine ca și cei care erau obligați să o accepte.

Zacharias aproape că se poticni. Poziția lui nu-i permitea să-și ridice privirea și nu văzu camionul pînă cînd nu ajunse doar la cîțiva metri. Era un vehicul rusesc părăginit, acoperit cu o rețea de sîrmă, atît pentru a preveni evadarea, cît și pentru a permite oamenilor să vadă încărcătura. Urmau să meargă undeva. Robin nu avea nici

cea mai mică idee unde se afla şi cu greu ar fi putut să facă speculaţii despre locul spre care se îndreptau.

Nimic nu putea fi mai rău decît fusese locul acesta — şi totuşi, într-un fel sau altul, supravieţuise, îşi spuse Robin, în timp ce camionul huruia pe drum. Lagărul se topi în întuneric şi, o dată cu el, încercarea cea mai rea din viaţa lui. Colonelul îşi plecă fruntea şi murmură o rugăciune de mulţumire, apoi, pentru prima oară după luni întregi, o rugăciune pentru eliberare, indiferent ce formă ar fi luat aceasta.

— Este opera ta, domnule Clark, spuse Ritter după o privire lungă, deliberată, aruncată receptorului pe care tocmai îl pusese la loc.

— N-am planificat-o chiar aşa, domnule.

— Nu, nu ai făcut-o, dar în loc să-l ucizi pe acel ofiţer rus l-ai adus la noi.

Ritter privi spre amiralul Greer. Kelly nu văzu înclinarea aprobatoare a capului care anunţa schimbarea din viaţa lui.

— Aş vrea să fi ştiut şi Cas.

— Ia spune, cît de informaţi sînt?

— O ţin pe Xantha, în închisoarea din Districtul Somerset. Cît de multe ştie? întrebă Charon.

Tony Piaggi se afla şi el acolo. Era prima oară cînd cei doi se întîlneau. Se foloseau de laboratorul pe cale de a fi activat din estul oraşului Baltimore. Nu era nici un pericol pentru el să vină aici o singură dată, îşi spuse ofiţerul de la Narcotice.

— Asta înseamnă că avem necazuri, observă Piaggi.

Celorlalţi li se păru o remarcă gratuită, pînă cînd continuă.

— Dar le putem rezolva. Prima urgenţă este însă să ne ocupăm de livrarea către prietenii mei.

— Am pierdut douăzeci de kile, omule, sublinie lugubru Tucker.

Henry începuse să ştie ce este frica. Era evident că exista ceva de care merita să se teamă.

— Mai ai?

— Mda, am zece kile la mine acasă.

— Le ții acasă? întrebă Piaggi. Isuse, Henry.

— Cățeaua aia habar n-are unde e marfa.

— Îți știe numele, Henry. Noi putem face o mulțime de lucruri cu un nume, îl avertiză Charon. De ce dracu' crezi că mi-am ținut oamenii departe de ai tăi?

— Trebuie să reconstruim întreaga organizație, spuse calm Piaggi. Putem face asta, OK? Trebuie să ne mișcăm, dar să te miști e ușor. Henry, marfa ta intră undeva în țară, în altă parte, nu-i așa? Tu o aduci aici și noi o ducem mai departe. Deci, nu-i mare lucru să-ți muți operațiunea.

— Îmi pierd clientela locală...

— La dracu' cu clientela locală, Henry! Sînt pe cale să preiau distribuția pentru întreaga Coastă de Est. Vrei să gîndești odată, pentru numele lui Dumnezeu? Pierzi poate douăzeci și cinci la sută din ce socoteai că ai să cîștigi. Putem recupera asta în două săptămîni. Încetează odată să vezi totul la scară mică!

— Apoi trebuie să-ți acoperi urmele, continuă Charon, interesat de viziunea asupra viitorului. Xantha e doar o drogată. Cînd au agățat-o era amețită de pastile. Nu-i un martor prea grozav, dacă nu cumva mai au și altceva, iar dacă te muți în altă zonă n-ar trebui să mai ai probleme.

— Celelalte trebuie să dispară. Rapid, insistă Piaggi.

— Fără Burt nu mai am pe nimeni care să se ocupe. Pot să iau legătura cu niște persoane pe care le cunosc.

— În nici un caz, Henry! Vrei să implici oameni noi acum? Lasă-mă să sun iar la Philadelphia. Avem două persoane pe statul de plată, ai uitat?

Lui Piaggi i se răspunse cu o înclinare a capului, care regla această problemă.

— Apoi trebuie să-i fericim pe prietenii mei. Avem nevoie de douăzeci de kile de marfă prelucrată și gata de desfacere... și avem nevoie de ea rapid.

— Am numai zece, spuse Tucker.

— Știu unde se mai găsește și știi și tu... Nu-i așa, domnule locotenent Charon?

Întrebarea îl scutură pe polițist, suficient de rău ca să uite să le spună încă un lucru care-l preocupa.

36

Leacuri periculoase

Un timp potrivit pentru introspecție.

Era pentru prima oară cînd i se cerea să facă așa ceva, cu excepția Vietnamului, cînd împrejurările fuseseră cu totul altele. Trebuise să revină la Baltimore, un lucru la fel de periculos acum ca oricare din misiunile pe care le executase. Avea un set nou de acte de identitate, dar, dacă cineva se ostenea să le verifice, erau pe numele unui bărbat despre care se știa că decedase. Își reaminti aproape cu duioșie perioada cînd orașul fusese divizat în două zone — una relativ mică și periculoasă, cealaltă mult mai mare și sigură. Situația se schimbase. Acum orașul era în întregime periculos. Poliția îi știa numele. Curînd ar putea să-i aibă semnalmentele, ceea ce ar fi însemnat că fiecare mașină de poliție — și acum păreau îngrozitor de multe — va avea înăuntru oameni care ar putea să-l zărească uite-așa, din întîmplare. Mai rău, nu se putea apăra împotriva lor, nu-și putea permite să ucidă un ofițer de poliție.

Și acum, chestia asta... Lucrurile deveniseră foarte confuze. Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte își văzuse ultima țintă, însă acum se întreba dacă va termina vreodată treaba.

Poate că ar fi fost mai bine dacă n-ar fi început, ar fi acceptat doar moartea lui Pam și ar fi mers înainte, așteptînd răbdător ca poliția să rezolve cazul. Dar nu, nu l-ar fi rezolvat niciodată, nu ar fi consacrat niciodată timp și forță umană morții unei prostituate. Mîinile lui Kelly

strînseră cu putere volanul. Iar asasinarea ei nu ar fi fost niciodată răzbunată cu adevărat.

Aș fi fost în stare să trăiesc toată viața cu gîndul ăsta?

Își aminti, în timp ce conducea spre sud, pe interstatala Baltimore-Washington, orele din liceu. Regulile tragediei formulate de Aristotel. Eroul trebuie să aibă un defect fatal și să-și împlinească singur soarta. Defectul lui Kelly... iubea prea mult, îi păsa prea mult, investea prea mult în lucrurile și oamenii care intrau în viața lui. Nu putea să le întoarcă spatele. O viață salvată cu ajutorul indiferenței n-ar fi fost decît una otrăvită. Trebuia să-și asume riscurile și să ducă lucrurile pînă la capăt.

Spera că Ritter înțelesese motivul pentru care acceptase să facă ceea ce i se ceruse. Pur și simplu, nu era capabil să întoarcă spatele. Lui Pam. Oamenilor de la BOXWOOD GREEN. Își scutură capul. Dar ar fi dorit să fi apelat la un altul.

Șoseaua deveni o stradă, New York Avenue. Soarele apusese de mult. Se apropia toamna, schimbarea anotimpului de după căldura umedă a verii medioatlantice. În curînd va începe sezonul de fotbal și se va termina cel de baseball, iar curgerea anilor mergea înainte.

Peter avea dreptate, își spuse Hicks. Trebuia să renunțe. Tatăl lui mai urcase o treaptă în cadrul sistemului, într-un fel, devenind cea mai importantă dintre creaturile politice, un colector de fonduri și un coordonator de campanie. Președintele va fi reales, iar Wally va acumula și el putere. Atunci va putea influența într-adevăr evenimentele. Avertismentul în privința raidului acela era cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată. Da, da, lucrurile se legau, se complimentă el, aprinzîndu-și a treia țigară cu marijuana din noaptea aceea. Auzi soneria telefonului.

— Cum merge?

Era Peter.

— Bine, omule. Tu cum o duci?

— Ai cîteva minute? Vreau să verific ceva împreună cu tine.

Henderson aproape că înjură — realizase că Wally era iar sub influența drogului.

— Într-o jumătate de oră?

— În regulă.

Nu trecuse nici un minut, cînd la ușă se auzi o ciocănitură. Hicks își strivi țigara și se duse să răspundă. Mult prea devreme pentru Peter. Ar fi putut fi un polițist? Din fericire nu era.

— Walter Hicks?

— Mda, cine întreabă?

Bărbatul era cam de vîrsta lui, chiar dacă arăta ceva mai puțin șlefuit.

— John Clark.

Privi nervos pe culoar.

— Trebuie să stăm de vorbă cîteva minute, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Despre ce?

— BOXWOOD GREEN.

— Ce vrei să spui?

— Sînt cîteva lucruri pe care trebuie să le știi, îi răspunse Clark.

Acum lucra pentru Agenție, deci îl chema Clark. Într-un fel, îi făcea sarcina mai ușoară.

— Intră. Te avertizez, doar cîteva minute.

— Suficient. Nu vreau să stau prea mult.

Clark acceptă gestul de invitație și intră. Simți imediat mirosul acru de funie care arde. Hicks îi făcu semn spre un scaun din fața lui.

— Pot să-ți ofer ceva?

— Nu, mulțumesc, nu am nevoie de nimic, răspunse celălalt, avînd grijă unde-și punea mîinile. Am fost acolo.

— Unde?

— Am fost la SENDER GREEN săptămîna trecută.

— Făceai parte din echipă? întrebă Hicks, extrem de curios și fără să vadă pericolul care pășise în apartamentul lui.

— Da. Eu sînt tipul care l-a adus pe rus, spuse calm vizitatorul.

— Ai *răpit* un cetățean *sovietic?* De ce dracu' ai făcut asta?

— Motivul pentru care am făcut-o nu are nici o importanță acum, domnule Hicks. Important este unul din documentele pe care le-am recuperat de la ei. Este vorba de un ordin prin care se pun la punct pregătirile pentru lichidarea tuturor prizonierilor de război americani.

— Ce păcat, spuse Hicks cu o mișcare formală a capului. *Ah — ți-a murit cîinele? Ce păcat!*

— Asta nu înseamnă nimic pentru tine? întrebă Clark.

— Ba da, dar oamenii își asumă riscuri. Stai puțin.

Ochii lui Hicks deveniră pentru moment goi și Kelly își dădu seama că tipul încerca să localizeze ceva care-i scăpase.

— Credeam că-l avem și pe comandantul lagărului, nu-i așa?

— Nu, l-am ucis chiar eu. Crîmpeiul ăsta de informație i-a fost strecurat șefului tău pentru ca să-l putem identifica pe tipul care a furnizat informații în legătură cu misiunea.

Clark se aplecă spre el.

— Despre tine este vorba, domnule Hicks. Eu am fost acolo. Totul fusese pus la punct. Prizonierii aceia ar fi trebuit să fie acum cu familiile lor... toți douăzeci.

Hicks mătură cu un gest chestiunea.

— Eu nu le-am vrut moartea. Uite, așa cum am spus, oamenii își asumă riscuri. Nu înțelegi? Nu merită. Și ce-o să faci, o să mă arestezi? Pentru ce? Crezi că sînt tîmpit? Asta a fost o operațiune făcută pe șest. Nu poate fi dezvăluită decît cu riscul de a arunca în aer tratativele și Casa Albă nu te va lăsa niciodată să o faci.

— Corect. Sînt aici ca să te ucid.

— Ce?

Hicks aproape că rîse.

— Ți-ai trădat țara. Ai trădat douăzeci de oameni.

— Stai puțin, asta a fost problemă de conștiință.

— La fel și pentru mine, domnule Hicks.

Clark băgă mîna în buzunar și scoase o pungă de plastic. În ea se aflau droguri pe care le găsise în hainele vechiului său prieten Archie, o lingură și o seringă hipodermică de sticlă. Îi aruncă punga în poală.

— N-o s-o fac.

— Corect.

Clark dădu la iveală cuțitul Ka-Bar.

— Am lichidat oameni și în felul ăsta. Se află acolo douăzeci de oameni care ar fi trebuit să fie acasă, dar tu le-ai furat această șansă. Alegerea îți aparține, domnule Hicks.

Acum fața acestuia era foarte palidă, iar ochii holbați.

— Ei, hai, doar nu vrei cu adevărat...

— Comandantul lagărului era un inamic al țării mele. La fel ești și tu. Ai un minut.

Hicks se uită la cuțitul pe care Clark îl răsucea în mînă și înțelese că nu avea nici o șansă. Nu văzuse niciodată niște ochi ca aceia care-l priveau pe deasupra măsuței de cafea, dar știa ce se ascundea în spatele lor.

Kelly îl privea, gîndindu-se la săptămîna care trecuse, amintindu-și cum stătuse în noroi, cu ploaia care cădea neîncetat, doar la cîteva sute de metri de oamenii care ar fi trebuit să fie liberi acum. Deveni mai ușor pentru el, deși spera să nu mai fie niciodată nevoit să se supună unor astfel de ordine.

Hicks își plimbă privirea prin cameră, sperînd să vadă ceva ce-ar fi putut schimba lucrurile. Pendula de pe polița căminului păru să înghețe, în timp ce mintea lui se zbătea neputincioasă. Într-un mod teoretic, se confruntase cu perspectiva morții la Andover în 1962 și ulterior își trăise viața în concordanță cu aceeași imagine teoretică. Pentru Walter Hicks lumea fusese o ecuație, ceva ce trebuia manipulat și ajustat. Vedea acum, știind că era prea tîrziu, că și el era doar o variabilă suplimentară în ecuație, nu tipul care făcea demonstrația cu creta pe tablă. Se gîndi să sară de pe scaun, dar vizitatorul lui se înclinase deja în față, întinzînd cîțiva centimetri cuțitul, și ochii lui se fixară pe linia argintie, subțire, de pe lama lucioasă. Părea atît de ascuțit, că i se tăie respirația. Se uită din nou la ceas. Pînă la urmă, minutarul se deplasase.

Peter Henderson nu se grăbi. Era o noapte din ajunul unei zile lucrătoare și Washingtonul se culca devreme. Toți funcționarii, consilierii și asistenții speciali se sculau devreme și trebuiau să se odihnească, astfel încît să fie activi în administrarea afacerilor țării. Asta explica

străzile goale din Georgetown, unde rădăcinile copacilor săltau lespezile de beton ale trotuarului. Văzu două persoane mai în vîrstă care plimbau un cățel și încă una, în cvartalul lui Wally. Doar un bărbat, cam de vîrsta lui, la vreo cincizeci de metri, intrînd într-un automobil, al cărui zgomot de mașină de tuns iarba îl trăda ca fiind un Volkswagen, probabil unul mai vechi. Dacă te gîndeai, blestematele astea de urîțenii durau o veșnicie. Cîteva secunde mai tîrziu bătu la ușa lui Wally. Nu era complet închisă. Wally era neglijent cu unele lucruri. N-o să reușească niciodată ca spion. Henderson deschise ușa, gata să-i facă reproșuri prietenului, pîna cînd îl văzu stînd într-un fotoliu.

Hicks avea mîneca stîngă ridicată. Mîna dreaptă i se încleștase de guler, ca pentru a-l ajuta să respire, dar adevăratul motiv se afla pe interiorul cotului stîng. Peter nu se apropie de corp. Pentru o clipă nu făcu nimic. Apoi știu că trebuia să iasă de acolo.

Scoase o batistă și șterse mînerul ușii, o închise și se îndepărtă, încercînd să-și țină stomacul sub control.

Lua-te-ar dracu', Wally! spumegă Henderson. *Aveam nevoie de tine. Și să mori așa — din cauza unei supradoze.* Finalitatea morții era clară pentru el, și în același timp neașteptată. Dar convingerile lui vor rămîne, își spuse Henderson, în timp ce mergea pe jos spre casă. Cel puțin acestea nu muriseră. Va avea el grijă de asta.

Călătoria dură toată noaptea. De fiecare dată cînd camionul lovea o hîrtoapă, oasele și mușchii își strigau protestul. Trei dintre oameni erau răniți mai grav decît el, doi dintre ei zăceau inconștienți pe podea, iar el, cu mîinile și picioarele legate, nu putea face nimic pentru ei. Totuși, exista și o oarecare satisfacție. Fiecare pod distrus pe care trebuiau să-l ocolească era o victorie pentru ei. Cineva lupta, cineva îi lovea pe ticăloșii ăștia. Cîțiva oameni își șopteau lucruri pe care paznicul din spatele camionului nu le putea auzi prin zgomotul motorului. Robin se întrebă unde mergeau. Cerul noros îi interzicea punctele

de reper ale stelelor, dar o dată cu răsăritul se lămuri încotro se afla estul şi era evident că se îndreptau spre nord-vest. Erau prea mici speranţele pentru a afla adevărata destinaţie, zîmbi trist Robin, dar apoi decise că, de fapt, speranţa era ceva fără limite.

Kelly era uşurat că se terminase. Nu găsise nici o satisfacţie în moartea lui Walter Hicks. Fusese un trădător şi un laş, dar ar fi trebuit să existe o cale mai bună. Era bucuros că Hicks decisese să-şi ia singur viaţa, pentru că nu era deloc sigur că l-ar fi putut ucide cu un cuţit — sau în alt mod. Dar Hicks îşi meritase soarta, nu avea nici o îndoială în această privinţă. *De fapt, fiecare îşi are soarta pe care o merită.*

Kelly îşi împachetă hainele într-o valiză suficient de mare pentru a le conţine pe toate, o duse la maşina pe care o închiriase şi cu asta îşi luă adio de la apartament. Trecuse de miezul nopţii cînd se îndepărtă din nou spre sud, în centrul zonei periculoase, pregătit pentru ultima acţiune.

Pentru Chuck Monroe lucrurile intraseră pe un făgaş normal. Răspundea încă de spargeri şi de tot felul de alte crime, dar măcelărirea plasatorilor se sfîrşise în districtul lui. Pe de o parte se gîndea că era păcat şi admise acest lucru în faţa altor poliţişti la prînz — în cazul lui, masa de la trei dimineaţa, căreia habar n-avea cum să-i spună.

La volanul maşinii, Monroe străbătea circuitul lui obişnuit de patrulare, tot căutînd lucruri care ieşeau din obişnuit. Remarcă faptul că două persoane necunoscute puseseră stăpînire pe locul lui Ju-Ju. Trebuia să le afle poreclele, poate chiar să pună un informator să-i verifice. Poate că cei din centru, de la Narcotice, vor începe să pună lucrurile în mişcare. Cineva o făcuse, chiar dacă pentru scurt timp, admise Monroe, îndreptîndu-se spre vest, spre marginea zonei lui de patrulare. Indiferent cine naiba o fi fost. Un vagabond. Asta îl făcu să zîmbească în întuneric. Numele neoficial aplicat cazului părea foarte

potrivit. „Omul Invizibil". E uluitor că ziarele nu aflaseră chestia asta. Noaptea plictisitoare explica astfel de gînduri. Era recunoscător pentru ea. Oamenii stătuseră pînă tîrziu să-i urmărească pe Orioles ciocănindu-i pe Yankees. Învățase că adeseori putea urmări delincvența stradală prin echipele sportive și activitățile lor. Orioles se aflau în cursa pentru șefie și intenționau s-o ducă pînă la capăt, bazîndu-se pe bîta lui Frank Robinson și pe mănușa lui Brooks Robinson. Chiar și gangsterii iubeau base-ballul, își spuse Monroe, mirat de ciudățenia constatării, dar acceptînd-o ca pe un fapt. Asta era cauza nopții plictisitoare și pe el nu îl deranja. Îi dădea o șansă să patruleze și să observe, să învețe și să gîndească. Îi știa acum pe toți obișnuiții străzii și învăța să identifice ce era diferit, s-o privească așa cum ar face-o un polițist experimentat, să decidă ce să verifice și pe lîngă ce să treacă. Învățînd toate astea va reuși să prevină unele crime, nu doar să reacționeze la ele. Era o artă care nu se însușea prea repede, zîmbi în sinea lui Monroe.

Limita vestică a zonei lui era o stradă orientată nord-sud. O latură a străzii îi aparținea lui, cealaltă unui alt polițist. Se pregătea să vireze pe această stradă cînd văzu un vagabond. Persoana părea cumva familiară, deși nu era unul dintre cei pe care Monroe îi scuturase cu cîteva săptămîni mai devreme. Obosit de statul în mașină și plictisit de inactivitate — nu avusese decît o singură citație de trafic toată noaptea — trase pe dreapta.

— Hei, stai pe loc, simpaticule.

Silueta continuă să se miște încet, nesigur. Poate că îi era frică de un arest pentru beție publică, deși, după cum arăta, părea a fi un obișnuit al străzii, al cărui creier era permanent afectat de nopțile lungi în care se îndopase cu băutură ieftină. Monroe își strecură bastonul în inelul de la centură și se grăbi să-l ajungă. Era doar la cincisprezece metri, dar se părea că bietul ticălos bătrîn era surd; nici măcar nu auzi țăcănitul tocurilor lui de piele pe trotuar. Mîna lui coborî pe umărul vagabondului.

— Ți-am spus să te oprești imediat.

Contactul fizic schimbă totul. Umărul acesta era solid, puternic și încordat. Monroe pur și simplu nu era pregătit

pentru el, prea obosit, prea plictisit, prea relaxat, prea sigur de ce văzuse și, deși creierul lui îi transmisese imediat *Omul Invizibil,* corpul lui nu era pregătit pentru acțiune. Chiar înainte ca mîna lui să aibă intenția de a coborî spre pistol, Monroe se pomeni că lumea i se rotește sălbatic în fața ochilor, dreapta-jos devenind stînga-sus, arătîndu-i-se cerul, apoi trotuarul și din nou cerul, dar de data asta panorama stelelor era obturată de un pistol.

— De ce dracu' nu ai putut să stai în blestemata aia de mașină? întrebă furios omul.

— Cine...

— Tăcere!

Pistolul lipit de fruntea lui asigură tăcerea. Mănușile chirurgicale fură cele care-l trădară și-l forțară pe ofițer să vorbească.

— Isuse.

Era o șoaptă respectuoasă.

— Tu ești...

— Da, sînt. Acum ce dracu' fac cu tine? întrebă Kelly.

— N-o să mă milogesc.

Numele omului era Monroe, văzu Kelly pe ecusonul acestuia. Într-adevăr, nu părea genul care să implore îndurare.

— Nu trebuie s-o faci. Întoarce-te, acum!

Cu un pic de ajutor, polițistul se execută. Kelly îi trase de la centură cătușele și i le fixă pe încheieturile mîinilor.

— Relaxează-te, ofițer Monroe.

— Adică?

Omul își păstrase vocea egală, cîștigînd astfel admirația celui care-l capturase.

— Adică nu am de gînd să ucid nici un polițist.

Kelly îl ridică în picioare și-l împinse înapoi spre mașină.

— Asta nu schimbă nimic, simpaticule, îl avertiză Monroe, avînd grijă să-și păstreze vocea scăzută.

— Mai spune. Unde-ți ții cheile?

— Buzunarul lateral din dreapta.

— Mulțumesc.

Kelly le luă, în timp ce îl așeza pe ofițer pe bancheta din spate a mașinii. Un ecran o despărțea de cea din față

pentru a împiedica pasagerii în stare de arest să-l enerveze pe șofer. Porni repede mașina de patrulare și o parcă pe o alee.

— Mîinile sînt în regulă? Nu te strîng prea tare cătușele?

— Mda, mă simt al dracului de bine aici, în spate.

Polițistul tremura acum, mai mult de furie, își dădu seama Kelly. Era de înțeles.

— Liniștește-te. Nu vreau să pățești ceva. O să încui mașina. Cheile vor fi undeva, într-un canal.

— Ar trebui să-ți mulțumesc? mîrîi Monroe.

— Nu ți-am cerut asta, nu?

Kelly simțea un impuls copleșitor să se scuze pentru că-l necăjea.

— Mi-ai ușurat sarcina. Data viitoare să fii mai atent, ofițer Monroe.

Propria lui ușurare îl determină aproape să izbucnească în rîs în timp ce se îndepărta repede prin spatele mașinii. *Slavă Domnului,* dar nu pentru toate, murmură el, îndreptîndu-se din nou către vest. Încă îi verificau pe bețivi. Sperase că în ultima lună se plictisiseră să o facă. Încă o complicație. Kelly avu grijă să rămînă cît mai mult posibil în umbră și pe alei.

Era fațada unei prăvălii, exact cum îi spusese Billy și confirmase Burt, un magazin dezafectat, cu case părăsite la dreapta și la stînga. Oameni atît de vorbăreți, în împrejurările date. De pe partea opusă a străzii, Kelly fixa imobilul. În ciuda parterului părăsit, la etaj se zărea o lumină. Ușa din față, reuși el să vadă, era sigilată cu o încuietoare mare din bronz. Probabil că și cea din spate era încuiată. Ei, putea să aleagă o cale dificilă... sau pe cealaltă cale dificilă. Undeva, un ceas marca trecerea timpului. Polițiștii aveau, probabil, un sistem de raportare la intervale regulate de timp. Și chiar dacă nu, mai devreme sau mai tîrziu, Monroe va primi un apel care să-l trimită să dea jos din copac pisoiul cuiva, iar sergentul lui va începe rapid de tot să se întrebe unde dracu' era, și apoi polițiștii vor fi peste tot, căutîndu-l pe cel care lipsea — o treabă

care va fi făcută cu atenție și amănunțit. Asta era o posibilitate la care Kelly nu voia să se gîndească și pe care așteptarea nu o va schimba în bine.

Traversă sprinten strada, ieșind pentru prima oară din anonimat în public, atîta cît era, cîntărind riscurile și descoperind că acul balanței se stabilise în dreptul nebuniei. Pe de altă parte, întrega acțiune fusese încă de la început o nebunie, nu-i așa? Mai întîi verifică bine strada, în căutarea trecătorilor. Nu era nimeni. Kelly scoase Ka-Bar-ul din teacă și se ocupă de chitul din jurul geamului fixat în centrul vechii uși de lemn. Poate că spărgătorii nu aveau suficientă răbdare, poate că erau doar tîmpiți — sau mai inteligenți decît era el în clipa aceea, își spuse Kelly, folosind ambele mîini pentru a îndepărta chitul. Îi trebuiră șase minute, toate sub un stîlp de iluminat stradal aflat la mai puțin de trei metri, înainte de a reuși să scoată geamul, tăindu-se de două ori în timp ce o făcea. Kelly înjură în surdină, privind la tăietura adîncă din palma stîngă. Apoi se strecură pe o parte prin deschidere și se îndreptă spre partea din spate a clădirii. Fusese un magazin mic, abandonat acum, probabil din cauză că însuși cartierul era pe moarte. Ei, ar fi putut să fie mai rău. Dușumeaua era prăfuită, dar nu aglomerată. În spate se aflau niște scări. Kelly auzi zgomotele de la etaj și urcă, folosind calibrul 45 pe post de deschizător de drumuri.

— A fost o petrecere frumoasă, scumpo, dar acum s-a terminat, spuse o voce masculină.

Un hohot cinic, urmat de scîncetul unei femei.

— Te rog... doar nu vrei să...

— Îmi pare rău, scumpo, dar așa stau lucrurile, spuse o altă voce. Mă ocup eu de intrare.

Kelly coborî precaut pe coridor. Și aici podeaua era liberă și murdară. Dușumeaua de lemn era veche, dar fusese recent...

— A scîrțîit?

— Ce-a fost asta?

Pentru o clipă infimă, Kelly îngheță, dar nu avea nici timp, nici loc unde să se ascundă și țîșni pe ultimii cinci

metri, apoi plonjă înăuntru și se rostogoli cu pistolul bine înfipt în mînă.

Erau doi bărbați, amîndoi la douăzeci și ceva de ani — de fapt doar două siluete, îi transmiseră ochii, în timp ce mintea lui filtra fleacurile și se concentra doar la ceea ce conta pentru moment: mărime, distanță, mișcare. Unul se întindea după pistol, în timp ce Kelly se rostogolea încă, și chiar îl scosese din centură, înainte ca două gloanțe să-i pătrundă în piept și unul în cap. Kelly își deplasă arma spre celălalt, încă înainte ca primul corp să se prăbușească.

— Isuse Cristoase! Gata! Ajunge!

Un revolver mic, cromat, căzu la podea. Din partea frontală a clădirii răsună un strigăt puternic, pe care Kelly îl neglijă, în timp ce se ridica în picioare cu pistolul fixat asupra celuilalt bărbat, ca și cum ar fi fost legat de acesta printr-o tijă de oțel.

— Or să ne omoare.

Era o voce surprinzător de firavă, înspăimîntată, dar rostind cu dificultate cuvintele din cauza a cine știe cărui drog pe care-l folosea.

— Cîți? întrebă răstit Kelly.

— Doar ăștia doi, or să ne...

— Nu cred, o asigură Kelly, stînd în picioare. Tu cine ești?

— Paula.

Kelly își ținu ținta în bătaia armei.

— Unde sînt Maria și Roberta?

— În camera din față, îi răspunse Paula, încă prea dezorientată pentru a se întreba cum de le știa numele.

Celălalt bărbat vorbi în locul ei.

— Sînt inconștiente, amice, nu vezi?

Hai să discutăm, încercau să spună ochii lui.

— Tu cine ești?

Există ceva într-un calibru 45 care-i face pe oameni să vorbească, fără să știe cum arată ochii din spatele cătării, își spuse Kelly.

— Frank Molinari.

Un accent și realizarea faptului că de fapt Kelly nu era polițist.

— De unde ești, Frank? Tu, stai liniștită! îi ordonă Kelly Paulei, făcîndu-i un semn cu mîna stîngă.

Ținea arma nemișcată, cu ochii măturînd locul, iar urechile căutînd zgomotul pericolului.

— Philadelphia. Ei, omule, putem discuta, nu?

Tremura, iar ochii i se abăteau mereu la arma pe care tocmai o lăsase să cadă, întrebîndu-se ce dracu' se întîmpla.

De ce se ocupă cineva din Philadelphia de treburile murdare ale lui Henry? Mintea lui Kelly lucra cu toată viteza. Doi dintre oamenii de la laborator aveau același accent. Tony Piaggi. Sigur, legătura Mafiei cu Philadelphia...

— Ai fost vreodată la Pittsburgh, Frank?

Întrebarea apăruse cumva de la sine.

Molinari își alese ipoteza cea mai probabilă. Nu era și cea bună.

— Cum de știi asta? Pentru cine lucrezi?

— Ai ucis-o pe Doris și pe tatăl ei, așa-i?

— A fost un contract, omule, ai îndeplinit vreodată un contract?

Kelly îi dădu singurul răspuns posibil și din camera din față răsună un alt strigăt cînd el își retrase la piept brațul cu pistolul. Avea nevoie de timp pentru a se gîndi. Ceasornicul continua să marcheze trecerea timpului. Kelly se apropie și o ridică pe Paula în picioare cu o smucitură.

— Doare!

— Hai să dăm de prietenele tale.

Maria era doar în chiloți și prea drogată ca să vadă ceva. Roberta era conștientă și înspăimîntată. Nu voia să le privească, nu acum. Nu avea timp. Kelly le adună și le obligă să coboare scările și să iasă. Nici una nu avea pantofi, iar combinația de droguri cu pietrișul și sticla de pe trotuar le făcea să meargă șchiopătînd, scîncind și plîngînd. Kelly le îmbrîncea mîrîind, obligîndu-le să înainteze mai repede, temîndu-se de apariția vreunei mașini în trecere, o chestie suficientă pentru a-i distruge tot ce

făcuse. Viteza era vitală și îi fură necesare zece minute, la fel de nesfîrșite ca goana lui, în timp ce cobora dealul de la SENDER GREEN, dar mașina de poliție se afla tot acolo unde o lăsase. Kelly descuie portiera din față și le spuse femeilor să intre. Mințise în privința cheilor.

— Ce dracu'! obiectă Monroe.

Kelly îi dădu cheile Paulei, care părea cea mai capabilă să conducă. Cel puțin era în stare să-și țină capul ridicat. Celelalte două se îngrămădiră în dreapta, avînd grijă să-și țină picioarele departe de radio.

— Ofițer Monroe, aceste doamne te vor conduce la circumscripția ta. Am niște instrucțiuni pentru tine. Ești gata să le asculți?

— Parcă am de ales, tîmpitule?

— Ai chef să ne jucăm de-a care e mai puternic sau vrei niște informații bune? întrebă Kelly, cît mai rezonabil posibil.

Două perechi de ochi sobri se ațintiră asupra lui. Monroe își înghiți cu dificultate mîndria și dădu din cap.

— Dă-i drumul.

— Sergentul Tom Douglas este cel căruia i te vei spovedi — nimeni altcineva, doar el. Doamnele astea sînt în rahat pînă în gît. Vă pot ajuta să rezolvați cîteva cazuri importante. Nimeni, doar el — asta-i important, în regulă?

Rasolește-o și ne întîlnim din nou, îi comunicară ochii lui Kelly.

Monroe înțelese toate mesajele și dădu din cap.

— Da.

— Paula, tu conduci, nu te opri sub nici un motiv, indiferent ce spune el, ai înțeles?

Fata dădu din cap. Îl văzuse omorînd doi oameni.

— Dați-i drumul!

De fapt, era prea plină de droguri pentru a conduce, dar era tot ce se putea face. Mașina de poliție se tîrî înainte, ștergînd un stîlp telefonic la jumătatea aleii. Apoi dădu colțul și dispăru. Kelly inspiră adînc, întorcîndu-se spre locul unde se afla propria lui mașină. Nu o salvase pe Pam. Nu o salvase pe Doris. Dar le salvase pe acestea trei

și pe Xantha, periclitîndu-și viața, uneori fără intenție, dar în mod necesar. Era aproape suficient.

Dar nu tocmai.

Cele două camioane trebuiră să urmeze o rută chiar mai ocolită decît fusese planificat și nu ajunseră la destinație decît după-amiază. Era Închisoarea Hoa Lo. Numele însemna „locul focurilor de gătit" și reputația ei era binecunoscută americanilor. Cînd camioanele opriră în curte și porțile fură asigurate, bărbații fură lăsați să coboare. Din nou i se desemnă fiecărui om cîte un paznic individual, care îi conduse în interior. Li se permise cîte o înghițitură de apă și nimic altceva, înaintea repartiției în celulele individuale împrăștiate în jur, iar Robin Zacharias și-o găsi imediat pe a lui. De fapt, nu era o schimbare prea mare. Găsi o porțiune de podea mai frumoasă și se așeză, obosit de călătorie, sprijinindu-și capul de zid. Trecură cîteva minute pînă cînd auzi ciocănitul.

Tuns și ras, șaizeci de cenți.

Tuns și ras, șaizeci de cenți.

Ochii lui se deschiseră. Trebuia să gîndească. Prizonierii de război utilizau un cod de comunicare pe cît de simplu, pe atît de vechi, un alfabet grafic.

A B C D E

F G H I J

L M N O P

Q R S T U

V W X Y Z

tap-tap-tap-tap-tap pauză tap-tap

5/2, descifră Robin, noutatea momentului luptîndu-se cu oboseala. *Litera W. OK, pot să fac asta.*

2/3, 3/4, 4/2, 4/5.

tap-tap-tap-tap-tap-tap... Robin întrerupse secvența pentru a răspunde.

4/2, 3/4, 1/2, 2/4, 3/3, 5/5, 1/1, 1/3

tap-tap-tap-tap-tap-tap
1/1, 3/1, 5/2, 1/1, 3/1, 3/1
Al Wallace? Al? Trăiește?
tap-tap-tap-tap-tap-tap

— CUM O DUCI? își întrebă el prietenul de cincisprezece ani.

— REZIST, veni răspunsul, urmat, pentru concetățeanul lui din Utah de:

1/3, 3/4, 3/2, 1/5, 1/3, 3/4, 3/2, 1/5, 5/4, 1/5
Arată-te, arată-te, Dumnezeul meu...

Robin icni și, în loc să audă ciocăniturile, auzi corul, muzica, semnificația ei.

tap-tap-tap-tap-tap-tap

1/1, 3/1, 3/1, 2/4, 4/3, 5/2, 1/5, 3/1, 3/1, 1/1, 3/1, 3/1, 2/4, 4/3, 5/2, 1/5, 3/1, 3/1

Robin Zacharias închise ochii și înălță mulțumiri Domnului pentru a două oară în ziua aceea și tot pentru a doua oară în mai mult de un an. Pînă la urmă fusese un prost să creadă că eliberarea nu ar putea veni. Locul acesta părea unul ciudat pentru sosirea ei și împrejurările erau și mai stranii, dar în celula de alături se afla un coreligionar mormon și corpul lui se cutremură, în timp ce mintea recepționa cel mai iubit dintre imnuri, al cărui ultim vers nu era deloc o minciună, ci o afirmație.

Totul e bine, totul e bine.

Monroe nu știa de ce fata asta, Paula, nu-l asculta. Pedală pe vocea rațiunii, apoi încercă un ordin urlat, dar ea continua să conducă, urmîndu-i totuși indicațiile, de-abia tîrîndu-se pe străzile matinale cu cel mult cincisprezece kilometri pe oră și cu toate astea rămînînd rareori pe banda ei, și atunci cu mare dificultate. Le trebuiră patruzeci de minute. Rătăci de două ori drumul, încurcînd dreapta cu stînga și odată, cînd una din femei vomă pe fereastră, opri de-a binelea mașina. Încet-încet, Monroe ajunse să-și dea seama ce se întîmpla. Era efectul unei combinații de lucruri, dar mai ales al faptului că avusese timpul necesar să se gîndească.

— Ce a făcut? întrebă Monroe.

— E-e-ei voiau să ne omoare, la fel ca pe celelalte, dar i-a împușcat *el!*

Isuse, își spuse Monroe. Asta era.

— Paula?

— Da?

— Ai cunoscut pe cineva cu numele Pamela Madden?

Capul ei se mișcă lent în sus și în jos, în timp ce se concentra din nou asupra drumului. Secția de poliție se vedea deja.

— Dumnezeule, șopti polițistul. Paula, întoarce la dreapta, în parcare, bine? Trage în spate... bravo... oprește chiar aici, bine!

Mașina se opri cu o zguduitură și Paula începu să plîngă jalnic. Nu putea face nimic, decît să aștepte un minut sau două pînă trecu ce fusese mai rău și Monroe începu să se teamă acum pentru ele, nu pentru el.

— OK, acum lasă-mă să ies.

Deschise portiera din dreptul ei, apoi pe cea din spate. Polițistul avea nevoie de ajutor ca să se ridice și ea i-l dădu instinctiv.

— Cheile mașinii, pe inel e și o cheie de la cătușe, poți să mă eliberezi, domnișoară?

Îi trebuiră trei încercări înainte ca mîinile lui să fie libere.

— Mulțumesc.

— Sper că ai un motiv serios, mîrîi Tom Douglas.

Firul telefonului trecea peste fața soției lui, iar apelul o trezise și pe ea.

— Domnule sergent, sînt Chuck Monroe, Cartierul de Vest. Am trei martori pentru crima de la „Arteziană".

Făcu o pauză.

— Și cred că am încă două cadavre la activul „Omului Invizibil". Mi-a spus că trebuie să vorbesc numai cu dumneavoastră.

— Ha?

Fața detectivului se crispă în întuneric.

— Cine ți-a spus?

— „Omul Invizibil“. Vreți să veniți aici, domnule? E o poveste lungă, spuse Monroe.

— Nu mai vorbi cu altcineva. Cu nimeni, ai înțeles?

— Așa mi-a spus și el, domnule.

— Ce e, scumpule? întrebă Beverly Douglas, la fel de trează ca și soțul ei.

Trecuseră deja opt luni de la moartea unei fete triste, numită Helen Waters. Apoi Pamela Madden. Apoi Doris Brown. Acum va pune mîna pe ticăloși, își spuse Douglas, neștiind că se înșela.

— Ce faci aici? o întrebă Sandy pe silueta care stătea lîngă mașina ei, cea pe care o reparase.

— Îmi iau rămas-bun pentru un timp, spuse încetișor Kelly.

— Cum adică?

— Va trebui să plec. Nu știu pentru cît timp.

— Unde?

— Nu pot să-ți spun.

— Iar Vietnam?

— Poate. Nu sînt sigur. Sincer.

Pur și simplu nu era timp pentru asta, ca și cum ar fi fost vreodată, își zise Sandy. Era devreme, trebuia să fie la serviciu la șase și jumătate și, deși nu era în întîrziere, pur și simplu nu avea la dispoziție minutele care îi trebuiau pentru ce trebuia spus.

— Ai să te întorci?

— Dacă vrei, da.

— Vreau, John.

— Mulțumesc, Sandy... Am eliberat patru, îi spuse el.

— Patru?

— Patru fete, ca Pam și Doris. Una este pe Coasta de Est, celelalte trei sînt aici în oraș, la o secție de poliție. Asigură-te ca cineva să aibă grijă de ele, bine?

— Da.

— Indiferent ce auzi, mă voi întoarce. Te rog să mă crezi.

— John!

— N-avem timp, Sandy. Am să mă întorc, promise el, îndepărtîndu-se.

Nici Ryan și nici Douglas nu purtau cravată. Amîndoi sorbeau cafea din cești de polistiren, în timp ce băieții de la laborator își făceau din nou treaba.

— Două în corp, unul în cap, le raportă un tînăr polițist. Tipul lasă întotdeauna ținta moartă. Asta e o treabă de profesionist.

— Unul adevărat, îi șopti Ryan partenerului său.

Era un calibru 45. Trebuia să fie. Nimic altceva nu producea astfel de ravagii — și, în plus, pe podeaua de stejar se aflau șase tuburi de bronz, fiecare încercuit cu creta pentru fotografii.

Cele trei tinere se aflau într-o celulă a secției din Cartierul de Vest, permanent supravegheate de un ofițer în uniformă. El și Douglas vorbiseră cîteva clipe cu ele, suficient pentru a afla că își găsiseră martorii împotriva unui anume Henry Tucker, asasin. Nume, descriere fizică, nimic altceva, dar infinit mai mult decît aveau cu cîteva ore înainte. Mai întîi vor verifica propriile dosare în căutarea numelui, apoi registrul național al infractorilor de la FBI și la urmă strada. Vor verifica înregistrările de la circulație pentru un permis pe acest nume. Procedura era extrem de simplă și, avînd numele, vor pune mîna pe tip, poate curînd, poate nu. Dar mai aveau în fața lor și cealaltă mică problemă.

— Amîndoi din afara orașului? întrebă Ryan.

— Philadelphia, Francis Molinari și Albert d'Andino, confirmă Douglas, citind numele de pe permisele de conducere. Cît ești dispus să pariezi...?

— Fără pariuri, Tom.

Se întoarse ridicînd o fotografie.

— Monroe, chipul ăsta ți se pare cunoscut?

Ofițerul de patrulare luă mica fotografie și o privi în lumina săracă a apartamentului de la etaj. Clătină din cap.

— Nu chiar, domnule.

— Cum adică? Ai stat față-n față cu chipul ăsta.

— Avea părul lung și pete pe față, iar cînd am fost aproape am văzut mai mult țeava Coltului. Prea repede, prea întuneric.

Era complicat și periculos, ceea ce nu era neobișnuit. Patru automobile erau parcate în față și el nu-și putea permite să facă vreun zgomot — dar, în același timp, era cel mai sigur mod de acțiune. Stătea pe spațiul limitat, oferit de pervazul unei ferestre zidite, întinzîndu-se după cablul telefonic. Kelly spera că nimeni nu folosea telefonul în timp ce el atașa rapid firele pe care le adusese. Odată terminată treaba, sări jos și începu să meargă spre nord, în spatele clădirii, tîrînd după el colacul de cablu de comunicații. Dădu colțul, lăsînd bobina să-i atîrne în mîna stîngă, ca un coșuleț pentru picnic, apoi traversă strada puțin circulată, mergînd neglijent, ca un obișnuit al locului. Încă o sută de metri și coti din nou, intrînd în clădirea părăsită și cățărîndu-se la postul lui de observare, unde lăsă restul de cablu. Apoi se întoarse la mașină și luă restul echipamentului de care avea nevoie, inclusiv credinciosul lui flacon de whisky umplut cu apă de la robinet și o provizie de batoane Snickers. Pregătit, se puse pe treabă.

Carabina nu era reglată cum trebuia. Deși părea o nebunie, modul de acțiune cel mai practic era să folosească drept țintă clădirea. În poziția șezînd duse arma la umăr și cercetă peretele pentru un loc adecvat. Acolo, o cărămidă decolorată. Kelly își controlă respirația; luneta era reglată pentru mărirea maximă și apăsă încet pe trăgaci.

Tirul cu această carabină avea ceva ciudat. Calibrul 22 cromat este un glonț de dimensiuni mici și, inevitabil, puțin zgomotos, iar cu amortizorul complicat pe care-l construise auzi pentru prima oară în viața lui *pingggg*-ul muzical al cocoșului lovind percutorul, o dată cu sunetul înăbușit al împușcăturii. Noutatea senzațiilor aproape că-l împiedică pe Kelly să audă zgomotosul *zbang* al

impactului glonţului cu ţinta. Glonţul ridică un norişor de praf, cinci centimetri la stînga şi doi centimetri şi jumătate deasupra punctului său de ochire. Kelly modifică ajustarea lunetei Leupold şi trase din nou. Perfect. Mînui închizătorul şi introduse trei cartuşe în magazie, reglînd din nou luneta la o mărire completă.

— Ai auzit ceva? întrebă obosit Piaggi.

— Ce anume?

Tucker îşi ridică privirea de la munca lui.

Trecuseră mai mult de douăsprezece ore de cînd făcea munca asta de salahor de care crezuse că scăpase pentru totdeauna. Nu era nici măcar la jumătate, în ciuda celor doi „soldaţi" veniţi din Philadelphia. Nici asta nu-i plăcea lui Tony.

— Parc-ar fi căzut ceva, îşi dădu cu părerea Tony, scuturîndu-şi capul şi întorcîndu-se la muncă.

Singurul lucru bun care putea fi spus despre povestea asta era că, atunci cînd le-o va relata asociaţilor săi de pe coastă, va atrage respectul lor. Un om serios, Anthony Piaggi. Cînd totul se duce dracului, trece chiar el la treabă. Îşi face livrările şi se achită de obligaţii. Poţi să te bazezi pe Tony. O reputaţie care merita să fie cîştigată, chiar dacă preţul era acesta. Era un gînd ferm, care durǎ aproape treizeci de secunde.

Tony spintecă încă o pungă, sesizînd mirosul rău, chimic, fără să-l recunoască. Pulberea albă şi fină fu răsturnată în bol. Urmă lactoza. Amestecă cele două elemente cu o lingură, învîrtind uşor. Era sigur că trebuia să existe o maşină pentru genul ăsta de operaţiuni, dar era probabil prea mare, ca acelea utilizate în marile brutării. Mintea lui protesta mai ales din cauză că aceasta era o muncă pentru trepăduşi. Totuşi, trebuia să facă livrarea şi nu era nimeni care să-i ajute.

— Ce zici? întrebă obosit Henry.

— Las-o baltă.

Piaggi se concentră asupra sarcinii lui. Unde dracu' erau Albert și Frank? Ar fi trebuit să fie aici acum vreo două ore. Credeau că erau deosebiți pentru că mierleau oameni, de parcă treaba asta era cu adevărat importantă.

— Bună ziua, domnule locotenent.

Sergentul care răspundea de evidența probelor din depozit era un fost ofițer de circulație a cărui motocicletă cu ataș fusese făcută zob într-un accident rutier. Asta îl costase un picior și-l trimisese la munca administrativă, ceea ce-i convenea sergentului. Ca o bonificație la sarcinile funcționărești, care absorbeau poate trei ore de muncă adecvată într-un schimb de opt ore, sergentul se procopsise cu un birou personal, la care-și ronțăia covrigii în timp ce frunzărea ziarul. I se spunea pensionare la locul de muncă.

— Ce-ți face familia, Harry?

— Bine, mulțumesc. Cum te pot ajuta?

— Trebuie să verific numerele de înregistrare pentru drogurile pe care le-am adus săptămîna trecută, îi răspunse Charon. Cred că s-ar putea să se fi amestecat etichetele. Oricum, ridică el din umeri, trebuie să le verific.

— OK, așteaptă un minut și o să...

— Citește-ți ziarul, Harry. Știu unde să caut, îl asigură Charon, bătîndu-l pe umăr.

Regula oficială era că nimeni nu hoinărea prin camera asta fără o escortă oficială, dar Charon era locotenent și Harry avea un picior mai puțin, iar proteza îl deranja, ca de obicei.

— Frumoasă împușcătură, Mark, se adresă sergentul spatelui locotenentului. *Ce dracu', își spuse el, Mark l-a mierlit pe tipul care avusese marfa.*

Charon privi și ascultă cu atenție, încercînd să descopere o altă persoană care ar fi putut să fie acolo, dar nu era nimeni. O să-l plătească gras pentru asta. Vorbeau despre mutarea operațiunii, nu? Adică s-o ia de la capăt și să bată străzile, hăituind plasatorii ... mă rog, nu era chiar așa de rău. Avea o grămadă de bani în bancă, suficienți ca s-o facă fericită pe fosta lui nevastă, să le dea o educație cum trebuie celor trei puști ai lui și să rămînă ceva și pen-

tru el. Probabil că va obține curînd și o promovare pentru munca pe care o făcuse, arestînd mai mulți distribuitori de droguri... asta era.

Cele zece kile pe care le luase din mașina lui Eddie Morello se găseau într-o cutie de carton etichetată, așezată pe al treilea raft, exact acolo unde trebuia să fie. Dădu jos cutia și controlă, ca să fie sigur. Fiecare dintre cele zece pungi de cîte un kilogram trebuia să fie deschisă, analizată și resigilată. Tehnicianul de laborator care se ocupase de treaba asta își trecuse doar inițialele pe etichete, iar acestea erau ușor de falsificat. Charon se scotoci în cămașă și în pantaloni, scoțînd pungile de plastic cu zahăr pudră care avea aceeași culoare și consistență cu heroina. Numai secția lui avea dreptul să se ocupe de această probă și el putea controla asta. Peste o lună va trimite un referat recomandînd distrugerea probei, deoarece cazul era închis. Căpitanul lui îl va aproba. Conținutul va fi aruncat la canal, în prezența martorilor, iar pungile de plastic vor fi arse și nimeni nu va ști nimic, niciodată. Cu siguranță, părea destul de simplu. În trei minute se îndepărta deja de rafturile cu probe.

— Ți-a ieșit socoteala?

— Da, Harry, mulțumesc, spuse Charon, fluturînd mîna în semn de salut la ieșire.

— Cineva să răspundă la blestematul ăla de telefon, mîrîi Piaggi.

Oricum, cine dracu' suna aici?

Unul din tipii din Philadelphia se apropie de telefon, zăbovind cît să-și aprindă o țigară.

— Mda?

Omul se întoarse.

— Henry, e pentru tine.

— Ce dracu'?

Tucker se duse la telefon.

— Bună, Henry, rosti Kelly.

Conectase un telefon de campanie la linia telefonică a clădirii, deconectînd-o în același timp pe aceasta de la lumea exterioară. Stătea acolo, lîngă instrumentul cu husă

de postav, după ce sunase la capătul celălalt doar învîrtind manivela. Părea destul de primitiv, dar pentru el era ceva familiar, care-l făcea să se simtă bine... și funcționa.

— Cine-i acolo?

— Mă cheamă Kelly, John Kelly, răspunse el.

— Și cine-i John Kelly?

— Patru dintre voi au ucis-o pe Pam. Tu ești singurul care a mai rămas, Henry, îl lămuri vocea. Pe ceilalți i-am lichidat. Acum e rîndul tău.

Tucker se întoarse și cercetă camera cu privirea, ca și cum s-ar fi așteptat să găsească vocea acolo. Era un fel de farsă sinistră pe care i-o juca vreunul din ceilalți?

— Cum ai obținut numărul ăsta? Unde te afli?

— Suficient de aproape, Henry, îi răspunse Kelly. Te simți bine acolo, cu prietenii tăi?

— Uite ce e, nu știu cine ești...

— Ți-am spus cine sînt. Te afli acolo cu Tony Piaggi. Noaptea trecută te-am văzut în restaurantul lui. Apropo, cum a fost cina? A mea a fost grozavă, îl ironiză vocea.

Tucker rămase cu mîna încleștată pe telefon.

— Și ce dracu' ai de gînd să faci, băiete?

— N-o să te sărut pe amîndoi obrajii, băiete. L-am aranjat pe Rick, l-am aranjat pe Billy, l-am aranjat pe Burt și acum o să mă ocup de tine. Fă-mi o favoare, dă-mi-l pe domnul Piaggi, ceru vocea.

— Tony, mai bine ai veni aici, gîfîi Tucker.

— Ce e, Henry?

Piaggi se împiedică de scaun cînd se ridică. *Era atît de obosit de toate astea. Ticăloșii ăia din Philadelphia ar face bine să aibă banii pregătiți.*

Henry îi întinse receptorul.

— Cine e?

— Tipii ăia doi din șalupă, cei pe care i-ai dat lui Henry. I-am lichidat. În dimineața asta i-am terminat și pe ceilalți doi.

— Ce dracu-i asta?

— Imaginează-ți singur.

Convorbirea se întrerupse. Piaggi se uită la partenerul lui și, pentru că de la telefon nu putea obține un răspuns, se hotărî să-l obțină de la Tucker.

— Henry, ce dracu-i asta?

Bun, să vedem ce se întîmplă. Kelly își permise o înghițitură de apă și un Snickers. Era la al treilea nivel al clădirii. Un fel de depozit, construit din beton armat, un loc bun în care să te afli cînd explodează bomba. Problema tactică era una interesantă. Nu putea să intre în forță. Chiar dac-ar fi avut o mitralieră — nu avea — patru împotriva unuia însemna prea puține șanse, mai ales cînd nu știai ce se afla în spatele ușii. Încercă o altă cale. Nu mai făcuse niciodată așa ceva, dar de la postul lui putea acoperi fiecare ușă a clădirii. Ferestrele din spate erau zidite. Singurele căi de ieșire se aflau sub supravegherea lui și erau situate la doar o sută de metri; spera că tipii vor încerca să le folosească. Kelly duse carabina la umăr, dar își ținu capul ridicat, măturînd cu privirea la stînga și la dreapta, într-un ritm constant, cu răbdare.

— El este, spuse Henry cu o voce scăzută, așa încît ceilalți să nu-l poată auzi.

— Cine?

— Tipul care i-a eliminat pe toți plasatorii ăia, tipul care l-a lichidat pe Billy și pe ceilalți, tipul care ne-a distrus laboratorul de pe navă. El este.

— Ei, cine dracu' e el, Henry?

— La dracu', nu știu!

Vocea era mai stridentă acum și celelalte două capete se înălțară. Tucker își recăpătă controlul.

— Zice că vrea să ieșim.

— A, grozav — ce ne așteaptă?

— Stai puțin.

Piaggi ridică receptorul, dar nu auzi tonul.
— Ce dracu'?

Kelly auzi bîzîitul și ridică la rîndul lui receptorul.
— Da, ce este?
— Cine dracu ești?
— Tony, da? De ce a trebuit s-o ucizi pe Doris, Tony? Nu reprezenta nici un pericol pentru tine. Acum va trebui să te lichidez și pe tine.
— Eu nu...
— Știi ce vreau să spun, dar îți mulțumesc că i-ai adus aici pe cei doi din Philadelphia. Voiam să mă ocup și de asta, dar nu mă așteptam să am ocazia. Presupun că deja au ajuns la morgă.
— Încerci să mă sperii? întrebă bărbatul la linia telefonică.
— Nu, încerc doar să te ucid, îi răspunse Kelly.

— La dracu'!
Piaggi trînti receptorul.
— Zice că ne-a văzut la restaurant, omule. Zice că era chiar acolo.
Pentru ceilalți doi era clar că ceva era în neregulă. Acum își ridicaseră privirile, mai ales din curiozitate, dar deveniră neliniștiți cînd își văzură superiorii într-o stare de agitație. Despre ce dracu' era vorba?
— Cum putea să știe... ah! spuse Piaggi, vocea lui pierzîndu-se într-o șoaptă. Da, ei mă cunoșteau, nu-i așa...? Isuse!
Exista doar o fereastră cu geam transparent, celelalte fiind închise cu cărămizi de sticlă. Fuseseră preferate blocuri cu latura de zece centimetri, pentru că lăsau să pătrundă lumina, iar vandalii nu le puteau face zob chiar așa de ușor. De asemenea, împiedicau pe oricine să privească afară. Unica fereastră cu geam transparent avea o cremalieră care permitea panourilor să se deschidă sub un unghi, în partea superioară. Biroul ăsta fusese probabil

instalat de un tîmpit de administrator care nu voia ca secretarele lui să-și piardă timpul privind pe fereastră. Ei bine, ticălosului i se îndeplinise dorința. Piaggi deschise fereastra — mai bine zis încercă să o facă. Cele trei panouri mobile se deplasară doar la patruzeci de grade, apoi mecanismul se blocă.

Kelly îl văzu mișcîndu-se și se întrebă dacă ar fi cazul să-și anunțe prezența într-un mod mai direct. Mai bine nu, mai bine să aibă răbdare. Așteptarea devine dură pentru cei care nu știu ce se întîmplă.

Se făcuse ora zece într-o dimineață senină, cu un soare de vară tîrzie. Pe O'Donnell Street, la doar o jumătate de cvartal, circulau camioane și treceau chiar și cîteva mașini particulare, ocupîndu-se de treburile lor. Poate că șoferii lor vedeau clădirea înaltă, abandonată, în care se afla Kelly, întrebîndu-se, ca și el, de ce-o fi fost construită, vedeau cele patru mașini parcate în fața fostei clădiri a serviciului de transport rutier și poate că se întrebau dacă nu cumva afacerea asta se deschidea din nou; dar, chiar dacă o făceau, nu meritau decît un gînd trecător, din partea unor oameni care aveau de lucru. Drama se juca și doar actorii o știau.

— Nu văd absolut nimic, spuse Piaggi, lăsîndu-se pe vine ca să poată privi pe fereastră. Nu-i nimeni prin preajmă.

Ăsta-i tipul care i-a lichidat pe plasatori, își spuse Tucker, în timp ce stătea departe de fereastră. *Cinci sau șase. L-a omorît pe Rick cu un nenorocit de cuțit...*

Tony alesese clădirea. Fusese sediul unei mici companii de transport rutier ai cărei proprietari avuseseră ghinion, deși își jucaseră cărțile cu grijă. Perfect, apreciase Piaggi, aproape de autostrăzile importante, o parte liniștită a orașului, activitate redusă a poliției, doar o clădire ano-

nimă în care se desfășurase o activitate oarecare. Perfect, apreciase și Henry cînd o văzuse.

Ce să zic, perfect...

— Lasă-mă să mă uit.

Nu era momentul să dea înapoi. Henry Tucker nu se considera un laș. Luptase și ucisese, și nu doar femei. Îi trebuiseră ani ca să se lanseze și prima parte a procesului nu decursese fără vărsare de sînge. În plus, nu putea acum, în fața lui Tony și a celor doi „soldați“, să dea dovadă de slăbiciune.

— Nimic, fu el de acord.

— Hai să încercăm ceva.

Piaggi merse la telefon și-l ridică. N-avea ton, ci doar un hîrîit.

Kelly se uită la telefonul de campanie, ascultînd zgomotul pe care-l făcea. Nu-l ridică, lăsîndu-i să aștepte. Deși situația tactică se derula în timpul gîndit de el, opțiunile lui erau totuși limitate. Să vorbești, să nu vorbești. Să tragi, să nu tragi. Să acționezi, să nu acționezi. Nu avea decît trei variante de bază pentru a atinge efectul dorit și trebuia să-și aleagă cu grijă acțiunile. Bătălia asta nu era una fizică. Ca și cele mai multe dintre bătălii, era o problemă de inteligență.

Se încălzea. Ultimele zile calde înainte ca frunzele să înceapă să-și schimbe culoarea. Deja douăzeci și șapte de grade, poate că va trece pentru ultima dată de treizeci și două. Își șterse transpirația de pe față, urmărind clădirea, ascultînd bîzîitul, lăsîndu-i să transpire și din altă cauză decît căldura zilei.

— Rahat, mîrîi Piaggi, trîntind jos receptorul. Voi doi!

— Da? răspunse cel mai înalt, Bobby.

— Faceți o plimbare în jurul clădirii...

— Nu, îl întrerupse Henry. Și dacă-i afară? Prin geamul ăsta nu poți să vezi absolut nimic. Ar putea să fie chiar lîngă ușă. Are rost să riscăm?

— Ce vrei să spui? întrebă Piaggi.

Tucker patrula prin cameră, respirînd ceva mai repede decît de obicei, comandîndu-și să gîndească. *Eu cum aș face-o?*

— Ticălosul taie linia telefonică, ne sună, ne bagă în sperieți și după aia stă și așteaptă afară.

— Ce știi despre tipul ăsta?

— Că a ucis cinci distribuitori și patru din oamenii mei...

— Și patru dintr-ai mei, dacă nu minte.

— Așa că trebuie să fim mai deștepți decît el, nu? Tu cum ai proceda?

Piaggi căzu pe gînduri. El nu omorîse niciodată. Pur și simplu nu avusese ocazia. El era mai mult mintea din spatele afacerii. Totuși, cînd fusese cazul, brutalizase oameni, administrase cîteva bătăi înspăimîntătoare și asta se întîmplase destul de recent, nu? *Cum aș proceda eu?* Ideea lui Henry era logică. Stai ascuns, așa ca după un colț, într-o alee, și-i lași să se uite în altă parte. Ușa cea mai apropiată, cea pe care o folosiseră, se deschidea spre stînga și-ți puteai da seama de asta de afară, după locul unde erau balamalele. Avea de asemenea calitatea de a fi cea mai apropiată de mașini și, pentru că ele erau singurul lor mijloc de scăpare, probabil că el se aștepta ca asta să fie ușa pe care o vor folosi.

Da.

Piaggi se uită spre partenerul lui. Henry privea tavanul. Panourile acustice fuseseră scoase de pe tavan. Chiar acolo, în acoperișul plat, se afla o ușă de acces. Era închisă cu un zăvor simplu, pentru a împiedica intrarea spărgătorilor. Se va deschide ușor, poate chiar fără zgomot, spre acoperișul plat pe care se turnase smoală și pietriș. Un tip ar ajunge ușor acolo și s-ar putea deplasa pînă la margine, ca să privească în jos și să-l lichideze pe cel care aștepta acolo, lîngă ușa din față.

Da.

— Bobby, Fred, veniți încoace, ordonă Piaggi.

Îi puse la curent cu situația tactică. Între timp, ghiciseră că se întîmpla ceva deosebit de grav, dar nu era poliția — asta ar fi fost culmea ghinionului, își spuseră ei — și certitudinea că nu era vorba de caralii îi făcu să se simtă ușurați. Amîndoi aveau revolvere. Amîndoi erau isteți și Fred ucisese o dată, rezolvînd o mică problemă de familie în cartierul de pe malul rîului din Philadelphia. Cei doi împinseră un birou sub ușa de acces. Fred era dornic să demonstreze că era un tip serios și în felul acesta să-i cîștige favorurile lui Tony, care de asemenea părea un tip serios. Se urcă pe birou. Nu era suficient. Puseră un scaun pe birou și asta îi permise să deschidă ușa și să privească pe acoperiș.

Aha! Kelly îl zări pe bărbatul care stătea acolo — de fapt, se vedeau doar capul și pieptul lui. Carabina se înălță și marcajul în cruce de pe lunetă îi găsi fața. Aproape că apăsă pe trăgaci. Ce-l opri fu modul în care omul se sprijinea cu mîinile de cadrul ușii, felul în care privea în jur, cercetînd acoperișul plat, înainte de a se deplasa mai departe. Voia să urce acolo. *Ei bine, cred că o să-l las,* își spuse Kelly, în timp ce un trailer trecu huruind pe alături, la o distanță de cincizeci de metri. Omul se săltă pe acoperiș. Prin dispozitivul de ochire telescopic, Kelly văzu revolverul din mîna lui. Bărbatul se ridică în picioare, privind peste tot în jur, și apoi se deplasă foarte încet spre fațada clădirii. De fapt, nu era o tactică proastă. Întotdeauna e bine să faci o recunoaștere mai întîi... *aha, la asta s-au gîndit,* își zise el. Păcat.

•

Fred își scosese pantofii. Pietrișul mărunt, de dimensiunea unor boabe de mazăre, îi rănea picioarele, la fel ca și căldura radiată de smoala lipicioasă de sub pietre, dar era obligat să nu facă zgomot — și, în plus, era un tip dur, așa cum aflase odată cineva pe malul rîului Delaware.

Mîinile lui strîngeau ferm mînerul pistolului cu țeavă scurtă. Dacă ticălosul era acolo, o să tragă drept în jos. Tony și Henry vor tîrî corpul înăuntru și vor turna apă ca să spele sîngele, apoi se vor întoarce la treabă, pentru că era o livrare importantă. Jumătatea drumului. Fred era acum foarte concentrat. Se apropie de parapetul de pe margine, cu picioarele înainte, cu corpul lăsat pe spate, pînă cînd degetele îmbrăcate în șosete atinseră bordura joasă de cărămizi care se înălța deasupra liniei acoperișului. Apoi, repede, se aplecă înainte, cu pistolul îndreptat în jos spre... nimic. Fred cercetă în sus și-n jos fațada clădirii.

— Rahat!

Se întoarse și strigă:

— Aici nu-i nimeni!

— Ce?

Capul lui Bobby se ridică în deschidere să privească, dar Fred verifica acum mașinile în căutarea unei persoane ghemuite acolo.

Kelly își spuse că răbdarea era aproape întotdeauna răsplătită. Gîndul acesta îi dădu puterea să lupte împotriva surescitării care apărea întotdeauna cînd aveai o țintă în cătare. Imediat ce vederea lui periferică prinse mișcarea de la trapa din acoperiș, aduse arma la stînga. O față albă, de vreo douăzeci de ani, ochi întunecați privind spre celălalt, un pistol în mîna dreaptă. Acum, doar o țintă. Mai întîi el. Kelly centră crucea la rădăcina nasului și apăsă încet pe trăgaci.

Zbang. Capul lui Fred se răsuci cînd auzi un zgomot moale și dur în același timp, dar, cînd o făcu, nu se văzu nimic. Nu deslușise decît zgomotul ăsta moale și totodată ascuțit, dar acum se auzea și un zăngănit, ca și cum scaunul lui Bobby alunecase de pe birou și acesta se prăbușise pe podea. Nimic altceva, dar, fără vreun motiv aparent, pielea de pe ceafă îi înghețǎ. Se retrase de la marginea aco-

perișului, măturînd cu privirea orizontul plat, pe cît de repede își putu roti capul. Nimic.

Arma era nouă și închizătorul încă puțin cam țeapăn, constată Kelly, în timp ce băga pe țeavă al doilea cartuș. Mută țeava armei spre dreapta. Doi pentru prețul unuia singur. Capul tipului de pe acoperiș se rotea acum cu rapiditate. Frica i se întipărise pe chip. Știa că era în pericol, dar habar n-avea de unde va veni și de ce natură va fi. Apoi omul începu să se deplaseze înapoi spre trapă. Nu putea să permită asta. Kelly ochi cu vreo cincisprezece centimetri mai în față și apăsă din nou pe trăgaci. *Pingggggg.*

Zbang! Zgomotul impactului fu mult mai puternic decît sunetul înăbușit al împușcăturii. Kelly elimină cartușul tras și băgă un altul pe țeavă cînd o mașină se apropie de O'Donnell Street.

Tucker privea încă fața lui Bobby, cînd capul îi fu ridicat brusc de o bufnitură care trebuia să însemne că încă un corp se prăbușise, zgîlțîind traversele de oțel ale acoperișului.

— O, Dumnezeule...

37

Supus judecății supreme

— Arăți mult mai bine decît ultima dată, domnule colonel, îl complimentă amabil Ritter în rusă.

Ofițerul de pază se ridică și ieși din sufragerie, lăsîndu-i pe cei doi singuri. Ritter avea o geantă pe care o așeză pe măsuța de cafea.

— Te hrănesc bine?

— Nu am de ce să mă plîng, răspunse Grișanov prudent. Cînd pot să mă întorc acasă?

— În seara asta, probabil. Așteptăm ceva.

Ritter deschise geanta. Asta îl neliniști pe Kolea, dar nu lăsă să se vadă. Pe cît știa el, înăuntru putea fi și un pistol. Deși condițiile captivității fuseseră civilizate și avusese conversații prietenești cu gazdele lui, se afla pe pămînt străin, sub controlul inamicilor. Constatarea îl trimise cu gîndul la un alt om aflat într-un loc foarte îndepărtat, într-o situație asemănătoare, dar în cu totul alte condiții. Diferențele îi măcinară conștiința și-l făcură să-i fie rușine pentru teama lui.

— Ce anume?

— Confirmarea că oamenii noștri sînt în Închisoarea Hoa Lo.

Rusul își coborî capul și șopti ceva ce Ritter nu înțelese. Grișanov își ridică privirea.

— Vestea asta mă bucură.

— Știi ceva, te cred. Schimbul tău de scrisori cu Rokossovski este edificator.

Ritter își turnă niște ceai din ceainicul de pe masă, umplîndu-i și ceașca lui Kolea.

— M-ați tratat corect.

Grișanov nu știu ce altceva ar putea să adauge și tăcerea îl apăsa.

— Avem multă experiență în comportarea amabilă cu oaspeții sovietici, îl asigură Ritter. Nu ești primul care stă aici. Călărești?

— Nu, nu m-am urcat niciodată pe un cal.

— Hm.

Geanta era aproape plină cu hîrtii, văzu Kolea, întrebîndu-se ce erau. Ritter scoase două cartoane noi și o tușieră.

— Îmi dai mîinile, te rog?

— Nu înțeleg.

— N-ai de ce să fii îngrijorat.

Ritter îi luă mîna stîngă, îi acoperi cu tuș buricele degetelor, presîndu-i-le pe rînd, cîte unul, în căsuțele potrivite de pe un carton, apoi pe celălalt. Procedura fu repetată la mîna dreaptă.

— Gata, nu te-a durut, nu? Poți să te speli pe mîini, e mai bine acum, pînă nu se usucă vopseaua.

Ritter strecură un carton în dosar, în locul celui care fusese îndepărtat. Pe celălalt îl puse deasupra. Închise geanta, iar apoi duse cartonul vechi la cămin, unde îl aprinse cu bricheta. Arse repede, adăugîndu-se grămezii de cenușă lăsată de focurile pe care gazdele le aprindeau cu plăcere, la fiecare două nopți. Grișanov se întorcea cu mîinile curate.

— Tot nu înțeleg.

— Nu-i nimic care să te îngrijoreze. M-ai ajutat într-o problemă, asta-i tot. Ce-ai zice să luăm prînzul? Apoi ne putem întîlni cu un concetățean de-al tău. Te rog, simte-te ca acasă, tovarășe colonel, spuse Ritter pe un ton cît se poate de blînd. Dacă ai tăi respectă tîrgul, în circa opt ore vei fi în drum spre casă. Corect?

Mark Charon venea din nou aici, fără tragere de inimă, precaut, cu toate că era posibil ca laboratorul să fi fost în funcție mai devreme. Mă rog, nu va dura mult. Își parcă Fordul în fața clădirii, ieși și se îndreptă spre ușă.

Era încuiată. Trebui să bată. Tony Piaggi o deschise cu o smucitură; avea un revolver în mînă.

— Ce-i asta? întrebă Charon alarmat.

— Ce-i asta? întrebă în șoaptă Kelly.

Nu se așteptase ca mașina să vină de-a dreptul lîngă clădire și tocmai introducea încă două cartușe în încărcător cînd omul parcă și ieși. Carabina era atît de rigidă, încît avu dificultăți la reintroducerea încărcătorului și, cînd reuși să o facă, silueta se mișca prea rapid pentru o împușcătură. Drace. Sigur, nu știa cine era. Fixă luneta la puterea maximă și examină mașina. Caroserie ieftină... o antenă radio suplimentară... mașină de poliție? Lumina reflectată îl împiedica să vadă interiorul. La naiba, făcuse o mică greșeală. Se așteptase la un răgaz, după ce-i doborîse pe cei doi de pe acoperiș. *Niciodată să nu consideri ceva ca sigur, tîmpitule.* Mica eroare îi povocă o grimasă.

— Ce dracu' se petrece? se răsti la ei Charon.

Apoi văzu cadavrul de pe podea, cu o gaură mică puțin deasupra și la stînga ochiului drept, deschis încă.

— E el! E acolo, afară! se precipită Tucker.

— Cine?

— Cel care i-a lichidat pe Billy, Rick și Burt...

— Kelly! exclamă Charon, întorcîndu-se să arunce o privire ușii închise.

— Îl cunoști? întrebă Tucker.

— Ryan și Douglas îl urmăresc... vor să pună mîna pe el din cauza unui lanț de asasinate.

Piaggi mormăi:

— Lanțul s-a mai lungit cu doi. Bobby aici, Fred pe acoperiș.

Se opri din nou lîngă fereastră. *Trebuie să fie chiar peste drum, acolo...*

Charon își scosese pistolul, fără nici un motiv aparent. Pungile cu heroină păreau acum neobișnuit de grele și le scoase din haine, așezîndu-le pe masă, cu celelalte, împreună cu bolul, plicurile și capsatorul. Activitatea aceasta

puse capăt capacității lui actuale de a întreprinde altceva decît să caște ochii la cei doi.

Chiar atunci sună telefonul. Tucker ridică receptorul.

— Te distrezi, labagiule?

— Te-ai distrat cu Pam? întrebă rece Kelly. Ia zi, cine-i prietenul tău? continuă el pe un ton mai amabil. E polițistul pe care-l aveți pe statul de plată?

— Crezi că știi tot, nu?

— Nu, nu tot. Nu știu de ce un bărbat se excita omorînd fete, Henry. Vrei să-mi spui tu? întrebă Kelly.

— Du-te-n paștele mă-tii!

— Nu vrei să ieși și să mă trimiți acolo? Într-acolo te îndrepți și tu, iubițel.

Kelly speră că Tucker nu făcuse praf telefonul, atît de tare îl trîntise. Pur și simplu nu înțelegea jocul și asta era foarte bine. Dacă nu știai regulile, nu puteai să te aperi eficient. În vocea lui se simțea o umbră de oboseală, ca și-n cea a lui Tony. Cel de pe acoperiș avusese cămașa descheiată; examinînd corpul prin lunetă, Kelly văzu că era șifonată. Pantalonii aveau crețuri la genunchi, ca și cum omul stătuse toată noaptea pe un scaun. Fusese doar un tip neglijent? Nu părea, decise Kelly după cîteva secunde de gîndire. *Sînt obosiți, sînt speriați și nu cunosc jocul. Minunat.* Avea apă și ciocolată și toată ziua la dispoziție.

— Dacă știai numele ticălosului ăsta, cum se face că... la dracu'! înjură Tucker. Mi-ai zis că-i doar un pierde-vară bogat, eu *am spus* că-l pot lichida în spital, ți-aduci aminte, dar nu!... Ai insistat să-l las dracului în pace!

— Liniștește-te, Henry, interveni cît putu de calm Piaggi.

Ăsta de-afară e un tip foarte serios. Mi-a lichidat șase oameni. Șase! Isuse. Nu-i momentul potrivit să intri în panică.

— Trebuie să analizăm situația, bine?

Tony își frecă țepii aspri de pe față, concentrîndu-se și calculînd.

— Are o carabină și e în clădirea aia mare, albă, de peste drum.

— Vrei să mergi pînă acolo și să-l lichidezi, Tony?

Tucker arătă spre capul lui Bobby.

— Uite ce-a făcut aici!

— Ai auzit vreodată de întuneric, Henry? Afară, chiar deasupra ușii, este un bec.

Piaggi se duse la tabloul de siguranțe, verifică eticheta de pe partea interioară a ușii și deșurubă siguranța adecvată.

— Nu ne poate împușca pe toți. Dacă ne mișcăm suficient de repede, s-ar putea să nu împuște pe nici unul.

— Și marfa?

— Putem lăsa un tip aici, care s-o păzească. Aducem oameni ca să-l urmărească pe ticălosul ăsta și ne terminăm treaba, OK?

Era un plan viabil, își spuse Piaggi. Tipul celălalt nu avea toate cărțile. Nu putea să tragă prin pereți. Aveau apă, cafea, iar timpul era de partea lor.

Cele trei povești erau aproape identice, atît cît putea spera, avînd în vedere circumstanțele. Le interogaseră separat, imediat ce își reveniseră suficient din prostrația produsă de pilule pentru a putea vorbi, iar starea lor de agitație nu făcuse decît să ușureze lucrurile. Numele, locul unde se întîmplase, felul în care ticălosul ăla de Tucker își livra acum heroina în afara orașului, ceva ce spusese Billy despre felul în care duhneau pungile — confirmat de „laboratorul“ percheziționat pe Coasta de Est. Avea acum numărul unui permis de conducere și o posibilă adresă a lui Tucker. Adresa putea să fie falsă — o situație deloc improbabilă — dar aveau marca mașinii și, pornind de la aceasta, obținuseră un număr de înregistrare. Avea tot ce-i trebuia, sau cel puțin era suficient de aproape, încît să poată trata ancheta ca pe ceva care se apropia de sfîrșit. Era timpul să aștepte și să lase lucrurile să evolueze de la sine. Avertismentul general era difuzat chiar acum. La următoarea serie de informări operative numele Henry Tucker, mașina lui și numărul ei de înregistrare vor fi aduse la cunoștința ofițerilor din patrule, care erau adevărații ochi ai forței polițienești. Puteau să aibă noroc foarte repede, să-l prindă, să-l pună sub acuzare, să-l judece și să-l scoată din circulație pentru totdeauna, chiar dacă Curtea Supremă avea proasta inspi-

rație să-i refuze sfîrșitul pe care-l merita viața lui. Ryan era pe cale să pună mîna pe ticălosul ăsta inuman.

Și totuși...

Și totuși, Ryan știa că se afla cu un pas în urma altcuiva. „Omul Invizibil" folosea acum un calibru 45 fără amortizor; schimbase tactica, alegea uciderile sigure, rapide... nu-i mai păsa de zgomot... Vorbise cu ceilalți înainte de a-i lichida și știa probabil mai mult decît el. Acea pisică periculoasă, pe care i-o descrisese Farber, era afară, pe stradă, vînînd probabil în plină zi, iar Ryan nu știa unde.

John T. Kelly, ajutor-șef de boțman, Forțele Navale ale Statelor Unite, SEALS. Unde dracu' ești? Dacă aș fi în locul tău... unde aș fi? Unde m-aș duce?

— Mai sînteți acolo? întrebă Kelly, cînd Piaggi ridică telefonul.

— Da, omule, luăm o gustare. Vrei să ni te alături?

— Am mîncat calmari noaptea trecută la restaurantul tău. N-au fost răi. Mama ta i-a gătit? se interesă blînd Kelly, întrebîndu-se ce răspuns va primi.

— Așa-i, confirmă amabil Tony. O rețetă veche de familie, străbunica mea a adus-o din Europa.

— Știi, mă surprinzi.

— Cum așa, domnule Kelly? întrebă politicos omul, cu vocea acum mai relaxată.

Se întrebă ce efect va avea ea la celălalt capăt al firului.

— Mă așteptam să încerci să ajungem la o înțelegere. Oamenii tăi au făcut-o, dar nu am fost amator, îi spuse Kelly, permițînd să-i apară în voce iritarea.

— Așa cum am spus, vino-ncoace și putem sta de vorbă la masă.

Legătura se întrerupse.

Excelent.

— Gata, asta ar trebui să-l pună pe gînduri pe nemernic.

Piaggi mai turnă o cană cu cafea. Băutura era acum veche, groasă și rîncedă, dar era atît de încărcată de cofeină, încît mîinile lui rămîneau nemișcate numai cu un

efort de concentrare. Dar se simțea complet treaz și vioi. Îi privi pe ceilalți doi, zîmbind și dînd încrezător din cap.

— Păcat de Cas, se adresă inspectorul prietenului său.

Maxwell încuviință.

— Ce pot să spun, Will? Nu era un candidat prea bun pentru pensionare, nu? Nu mai avea rude, nici aici, nici acolo. Era viața lui și, într-un fel sau altul, se apropia de sfîrșit.

Nici unul din cei doi bărbați nu dorea să discute despre ce făcuse soția lui. Poate că, peste un an-doi, vor putea să vadă poetica simetrie a pierderii celor doi prieteni, dar nu acum.

— Aud că ți-ai depus și tu dosarul, Dutch.

Inspectorul Academiei Navale a Statelor Unite nu înțelegea. Se vorbea ca de un lucru sigur de numirea lui Dutch la comanda unei flote în primăvara viitoare. Zvonurile încetaseră doar cu cîteva zile înainte și nu înțelegea de ce.

— Așa e.

Maxwell nu putea să-i spună de ce. Ordinele — formulate ca o „sugestie" — veniseră de la Casa Albă prin Comandantul Operațiunilor Navale.

— Am stat destul, Will. E timpul pentru un pic de sînge proaspăt. Noi, tipii din cel de-al doilea război mondial... mă rog, cred că e timpul să cedăm locul.

— Sonny e bine?

— Sînt bunic.

— Bravo lor!

Cel puțin auzise și o veste bună, cînd intră amiralul Greer, îmbrăcat, ca niciodată, în uniformă.

— James!

— Frumos birou de director, observă Greer. Bună, Dutch.

— Ia să vedem ce mi-a atras atenția voastră, ștabilor?

— Will, o să-ți furăm un velier. Ai ceva frumos și confortabil, care să poată fi condus de doi amirali?

— Aveți de unde alege. Vrei unul de opt metri?

— Ar fi perfect.

— Păi, o să sun Departamentul de Practică Marinărească și-o să-i pun să vă pregătească unul.

Se leagă, își spuse superintendentul. Amîndoi fuseseră prieteni cu Cas și, cînd spui adio unui marinar, o faci pe mare. Dădu telefonul, iar ei îl părăsiră.

— Ți s-au terminat ideile? întrebă Piaggi.

Vocea lui prezenta acum o încredere sfidătoare. Centrul de greutate se deplasase vizavi, își spuse el. De ce să nu consolideze situația?

— Nu mi se pare că aveți vreuna despre care să merite să vorbim. Voi, nemernicilor, vă temeți de lumina soarelui. Ia să vă dau eu puțină lumină! mîrîi Kelly. Priviți.

Puse jos receptorul și ridică ușor carabina, ochind fereastra.

Poc.

— Tîmpit nenorocit! se rățoi Tony în receptor, deși știa că legătura era întreruptă. Vedeți? Știe că nu poate ajunge la noi. Știe că timpul e de partea noastră.

Două ochiuri de geam se sfărîmară, iar apoi împușcăturile se opriră. Telefonul sună. Tony îl lăsă să sune o vreme, înainte de a răspunde.

— Ai ratat, frecangiule!

— Nu mi se pare că pleci undeva, tîmpitule!

Strigătul fu suficient de puternic ca Tucker și Charon să audă zgomotul receptorului de la trei metri.

— Cred că-i timpul s-o iei la goană, domnule Kelly. Cine știe, poate că nu te prindem. Poate-o să te prindă poliția. Aud că te urmăresc și ei.

— Voi sînteți cei din capcană, ai uitat?

— Așa zici tu, omule.

Piaggi închise din nou, demonstrînd cine avea avantajul.

— Cum te simți, tovarășe colonel? întrebă Voloșin.

— A fost o călătorie interesantă.

Ritter și Grișanov stăteau pe treptele lui Lincoln Memorial, ca doi turiști obosiți după o zi caniculară,

cărora li se alăturase un al treilea prieten, sub ochiul atent al unui paznic aflat la zece metri distanță.

— Și prietenul tău vietnamez?

— Ce? întrebă ușor surprins Kolea. Care prieten?

Ritter surîse.

— A fost doar o mică manevră din partea mea. Vedeți, trebuia să identificăm scurgerea.

— M-am gîndit eu că era opera ta, observă acru generalul KGB.

Era o capcană atît de evidentă și căzuse drept în ea. Aproape. Îi zîmbise norocul și Ritter probabil că nu știa.

— Jocul continuă, Serghei. O să plîngi pentru un trădător?

— Pentru un trădător, nu. Pentru unul care crede în cauza unei lumi pașnice, da. Ești foarte inteligent, Bob. Ai procedat bine.

Poate că nu, își zise Voloșin, *poate nu chiar atît de adînc în capcană cum crezi tu, tînărul meu prieten american. Ai acționat prea rapid. Ai reușit să-l ucizi pe puștiul ăsta, Hicks, dar nu și pe CASSIUS. Ești impetuos, tinere prieten. Ai calculat greșit și de fapt nu o știi, nu-i așa? E vremea afacerilor.*

— Și oamenii noștri?

— Așa cum am stabilit, sînt cu ceilalți. Rokossovski confirmă. Mă credeți pe cuvînt, domnule Ritter?

— Da, te cred. Foarte bine, există un zbor PanAm de la Dulles la Paris în seara asta la opt și cincisprezece. Îl voi aduce acolo, dacă dorești să-l conduci. Poți să pui pe cineva să-l aștepte la Orly.

— De acord.

Voloșin se îndepărtă.

— De ce m-a lăsat aici? întrebă Grișanov, mai degrabă surprins decît alarmat.

— Domnule colonel, fiindcă are încredere în cuvîntul meu, așa cum și eu am încredere într-al lui.

Ritter se ridică.

— Avem cîteva ore de omorît.

— De omorît?

— Scuză-mă, e o expresie idiomatică. Avem cîteva ore la dispoziție. Ți-ar plăcea să faci o plimbare prin Washington? La Smithsonian se găsește un eșantion de rocă lunară. Habar n-am de ce, dar oamenilor le place să-l atingă.

Cinci treizeci. Acum soarele îi bătea în ochi. Kelly trebuia să-și șteargă mai des fața. Supraveghind fereastra parțial distrusă, nu vedea nimic, cu excepția unei umbre ocazionale. Se întrebă dacă ei se odihneau. Asta nu-i convenea. Ridică telefonul de campanie și învîrti manivela. Din nou îl făcură să aștepte.

— Cine-ntreabă? întrebă Tony.

El era cel mai grozav dintre ei, își spuse Kelly, și, într-adevăr, e aproape la fel de bun pe cît se crede. De fapt, era păcat.

— Restaurantul tău livrează și pentru acasă?

— Ne e cam foame, nu? Poate că vrei să ajungi la o înțelegere cu noi.

— Ieși și putem vorbi despre asta, replică Kelly.

Răspunsul fu un clic.

Așa cum trebuie, zîmbi Kelly, urmărind deplasarea umbrelor pe podea. Bău restul de apă și mîncă ultimul baton de ciocolată, cercetînd din nou zona în căutarea unor schimbări. Hotărîse de mult ce avea de făcut. Într-un fel, ei deciseseră în locul lui. Din nou ticăia un ceas, apropiindu-se de un timp zero care era flexibil, dar finit. Putea s-o lase baltă dacă era nevoie, dar, la drept vorbind, nu avea cum. Își verifică ceasul. Avea să fie un lucru periculos, iar trecerea timpului nu putea schimba situația mai mult decît o făcuse. Ei erau treji de cel puțin douăzeci și patru de ore, probabil mai mult. Îi înfricoșase și-i lăsase să se obișnuiască treptat cu frica. Acum credeau că au o carte bună, exact cum îndrăznise să spere că vor crede.

Kelly se retrase cu spatele înainte pe podeaua de ciment, părăsindu-și echipamentul. Nu mai avea nevoie de el, indiferent cum evoluau lucrurile. În picioare, își scutură hainele și verifică Coltul automatic. Un cartuș pe

țeavă, șapte în încărcător. Își întinse un pic oasele și apoi știu că nu mai putea întîrzia. Coborî scările și scormoni în buzunar după cheile de la Volkswagen. Mașina porni, în ciuda neașteptatei temeri că s-ar putea să nu o facă. Lăsă motorul să se încălzească, în timp ce urmărea traficul de pe strada din fața lui, orientată nord-sud. O traversă în viteză, înfruntînd mînia zgomotoasă a unui șofer ce se îndrepta spre sud, dar încadrîndu-se perfect în circulația de la ora aceea de vîrf.

— Vezi ceva?

Charon fusese cel care sugerase că unghiurile îi interziceau lui Kelly să vadă prea bine în clădirea lor. Pînă la urmă s-ar putea să încerce să traverseze și doi dintre ei puteau să acopere fiecare cîte o latură a clădirii albe. Știau că se afla încă acolo. Îl puseseră în dificultate. Nu se gîndise la toate, fu de părere Tony. Era destul de isteț, dar nu chiar atît de isteț, iar cînd va fi întuneric și vor fi umbre, își vor face mutarea. O să meargă. Un calibru 22 nu ar putea străpunge caroseria unei mașini, dacă ajungeau pînă la ea, dar dacă-l luau prin surprindere puteau să...

— Doar trafic pe partea opusă.

— Nu te apropia prea mult de fereastră, omule.

— Poți să fii sigur, rînji Henry. Și livrarea?

— Avem un proverb în familie — mai bine mai tîrziu decît niciodată, înțelegi?

Charon era cel mai neliniștit dintre cei trei. Poate doar din cauza drogurilor. *Cam tîrziu să te gîndești la asta.* Ar putea fi o cale de ieșire din povestea asta?

Banii pentru marfa livrată de el erau chiar acolo, lîngă birou. Avea un pistol.

Să moară ca un criminal? Îi privi pe cei doi aflați la stînga și la dreapta ferestrei. Ei erau criminalii. El nu făcuse nimic ca să-l ofenseze pe Kelly. Mai bine zis, nimic care să fi ajuns la cunoștința lui. Henry era cel care-o omorîse pe fată și Tony cel care comandase moartea celeilalte. Charon era doar un copoi necinstit. Pentru Kelly asta era o problemă *personală*. Nu era un lucru greu de înțeles. Uciderea lui Pam în modul acela fusese brutală și

prostească. Îi spusese asta lui Henry. Ar putea ieși din povestea asta ca un erou, nu-i așa? A primit un pont și a mers la sigur. Un schimb de focuri spectaculos. Ar putea chiar să-l ajute pe Kelly. Și nu se va mai amesteca niciodată, niciodată, în ceva de genul ăsta. Băga banii în bancă, își obținea avansarea și, cu ce știa, distrugea organizația lui Henry. După chestia asta n-ar mai avea ce să-i facă, nu? Nu trebuia decît să ia telefonul și să *discute* cu omul. Cu excepția încă unui amănunt.

Kelly viră la stînga, merse spre vest un cvartal, apoi din nou la stînga, îndreptîndu-se spre sud către O'Donnell Street. Mîinile lui transpirau acum. Înăuntru erau trei tipi și trebuia să fie foarte, foarte bun. Dar era bun și trebuia să termine treaba, chiar dacă treaba respectivă putea să-l termine la rîndu-i. Opri mașina la un cvartal distanță, ieși, încuie și merse pe jos restul drumului pînă la clădire. Celelalte firme din zonă erau închise acum, numărase trei care lucraseră toată ziua, total străine de ce se petrecea... într-un caz, chiar peste drum.

Ei, ai planificat cum trebuie chestia asta, nu?

Mda, Johnnie, băiete, dar asta a fost partea ușoară.

Mersi. Rămase chiar acolo, la colțul clădirii, privind în toate direcțiile. Mai bine pe partea cealaltă. Merse pînă la colțul cu telefonul și instalația de alimentare cu curent electric, folosind același semipervaz pe care-l folosise și înainte, întinzîndu-se după parapet și făcînd tot posibilul pentru a evita cablurile electrice.

OK, acum trebuie doar să traversezi acoperișul fără să faci nici un zgomot.

Pe smoală și pietriș?

Exista o alternativă pe care nu o luase în considerare. Kelly se ridică în picioare pe parapet. Avea cel puțin douăzeci de centimetri lățime, își zise. Era liniște în timp ce înainta ca un dansator pe sîrmă spre deschiderea din acoperiș, întrebîndu-se dacă era posibil ca ei să utilizeze telefonul.

Charon era obligat să-și facă repede mutarea. Se ridică, privindu-i pe ceilalți și întinzîndu-se destul de teatral înainte de a se apropia de ei. Își scosese haina;

avea cravata slăbită și pistolul lui cu cinci focuri se afla pe șoldul stîng. Împușcă-i pe ticăloși și apoi vorbește la telefon cu tipul ăsta, Kelly. De ce nu? Erau *gangsteri*, nu? De ce trebuia să moară el pentru ce-au făcut ei?

— Ce faci, Mark? întrebă Henry, fără să vadă pericolul, prea concentrat asupra ferestrei. *Bine.*

— Am obosit de atîta stat.

Charon își trase batista din buzunarul de pe șoldul drept și-și șterse fața cu ea în timp ce măsura unghiuri și distanțe, apoi se apropie de telefonul în care stătea singura lui speranță. Era singura lui șansă de a ieși din afacerea asta.

Lui Piaggi nu-i plăcu privirea din ochii lui.

— De ce nu stai jos să te relaxezi? În curînd o să fim destul de ocupați.

De ce se uită la telefon? De ce se uită la noi?

— Liniștește-te, Tony, OK? spuse Charon cu o voce provocatoare, întinzînd mîna la spate pentru a pune batista la loc.

Nu știa că ochii îl trădaseră. Mîna lui nici nu atinsese revolverul, cînd Tony ochi și îi trase un glonț în piept.

— Te crezi deștept, ai? îi spuse Tony omului pe moarte.

Apoi observă că dreptunghiul alungit de lumină al deschizăturii de pe acoperiș avea o umbră în cadrul lui. Piaggi se uita încă la umbră cînd aceasta dispăru, înlocuită de o pată de-abia prinsă de vederea lui periferică. Henry se uita la cadavrul lui Charon.

Împușcătura îl făcu să tresară — ideea evidentă era că îi fusese destinată — dar era deja angajat și sări în gaura pătrată. Era ca un salt cu parașuta. *Ține picioarele lipite, genunchii îndoiți, spatele drept, rostogolește-te la contactul cu solul.*

Căzu rău. Era o podea din plăci de gresie pe beton, dar picioarele preluară cea mai mare parte a șocului. Kelly se rostogoli imediat, întinzîndu-și brațul. Cel mai apropiat era Piaggi. Kelly ridică pistolul, prinzîndu-i piep-

tul în cătare și trăgînd de două ori, apoi schimbînd punctul de ochire și lovindu-l sub bărbie.

Schimbă țintele.

Kelly se rostogoli iar, antrenat să facă așa din contactele cu soldații nord-vietnamezi. Uite-l. În clipa aceea timpul se opri. Henry își scosese pistolul și ochea. Ochii lor se întîlniră și pentru ceea ce păru o eternitate se priviră, vînător și pradă. Apoi Kelly își aminti primul la ce era bună imaginea din cătare. Degetul lui apăsă pe trăgaci, expediind un glonț bine ochit în pieptul lui Tucker. Coltul îi săltă în mînă și creierul lui lucra acum atît de rapid, încît văzu închizătorul alunecînd înapoi, ejectînd tubul gol de bronz, apoi țîșnind înainte pentru a introduce un altul pe țeavă, chiar în clipa în care tensiunea din încheietura mîinii lăsă pistolul să coboare la loc, iar glonțul acesta se duse și el în pieptul omului. Tucker fusese dezechilibrat de mișcarea de întoarcere. Fie că alunecase pe podea, fie că impactul celor două gloanțe îi distrusese echilibrul și-l doborîse pe planșeu.

Misiune îndeplinită, își spuse Kelly. Cel puțin dusese o treabă pînă la capăt, după toate eșecurile acestei veri sterpe. Se ridică în picioare și se apropie de Henry Tucker, aruncîndu-i pistolul din mînă cu o lovitură cu piciorul. Ar fi dorit să-i spună ceva feței încă vii, dar nu mai avea cuvinte. Poate că Pam se va odihni mai liniștită acum, dar mai probabil că nu. Nu așa se petreceau lucrurile, nu? Morții erau duși, nu știau și nici nu le păsa de ceea ce lăsau în urmă. Probabil. Kelly nu prea avea habar cum stăteau lucrurile, deși se întrebase destul de des. Dacă morții trăiau încă pe suprafața acestui pămînt, atunci asta se întîmpla în mințile celor care și-i aminteau și pentru această amintire îl omorîse pe Henry Tucker și pe ceilalți. Poate că Pam nu se va odihni mai liniștită. Dar el o va face. Kelly văzu că Tucker părăsise această viață, în timp ce el medita, examinîndu-și gîndurile și conștiința. Nu, nu exista remușcare pentru lichidarea acestui om și nici pentru eliminarea celorlalți. Kelly asigură pistolul și privi prin cameră. Trei oameni morți și cel mai bun lucru

care se putea spune era că nu se număra printre ei. Merse pînă la ușă și ieși. Mașina se afla la un cvartal distanță, iar el mai avea o întîlnire și o viață căreia să-i pună capăt.

Misiune îndeplinită.

Iahtul era unde îl lăsase. Kelly își parcă mașina o oră mai tîrziu, scoțîndu-și valiza. Închise mașina cu cheile înăuntru, pentru că și ea era unul din lucrurile pe care nu le va mai vedea vreodată. Drumul prin oraș și în port fusese în mod fericit lipsit de orice gînduri — doar o acțiune mecanică, manevrînd mașina, oprind la cîteva stopuri pe roșu, trecînd pe verde la alte cîteva, îndreptîndu-se spre mare sau spre Golf, unul din puținele locuri unde se simțea ca acasă. Ridică valiza, ieși din doc îndreptîndu-se spre *Springer* și urcă la bord. Totul părea în regulă și în zece minute va fi departe de tot ce ajunsese să asocieze cu acest oraș. Kelly culisă ușa spre salonul principal și încremeni cînd mai întîi mirosi fumul, iar apoi auzi o voce.

— John Kelly, nu-i așa?

— Cine ești?

— Emmet Ryan. L-ai întîlnit pe partenerul meu, Tom Douglas.

— Ce pot face pentru dumneata?

Kelly își lăsă valiza pe punte, gîndindu-se la Coltul care i se bălăngănea la șold, ascuns de sahariana descheiată.

— Ai putea să-mi spui de ce ai ucis atîția oameni, sugeră Ryan.

— Dacă ești sigur că eu am făcut-o, atunci știi și de ce.

— Adevărat. Pentru moment, îl caut pe Henry Tucker.

— Nu-i aici, nu-i așa?

— Atunci poate că mă ajuți tu?

— Intersecția dintre O'Donnell cu Mermen ar putea fi un loc bun unde să cauți. Nu pleacă nicăieri, îi spuse Kelly detectivului.

— Ce-ar trebui să fac cu tine?

— Cele trei fete de azi-dimineață sînt...

— Sînt în siguranță. Vom avea grijă de ele. Tu și cu prietenii tăi v-ați descurcat excelent cu Pam Madden și

Doris Brown. Nu-i vina ta că nu a mers. Mă rog, poate doar un pic.

Ofițerul șovăi.

— Știi, trebuie să te arestez.

— Pentru ce?

— Pentru crimă, domnule Kelly.

— Nu.

Kelly clătină din cap.

— Crimă este numai atunci cînd mor oameni inocenți.

Ochii lui Ryan se îngustară. De fapt, vedea doar silueta omului pe cerul care începuse să se îngălbenească în spatele lui. Dar auzise ce spusese și parțial dorea să fie de acord.

— Legea nu spune așa.

— Nu-ți cer să mă ierți. Nu o să-ți mai dau bătaie de cap și nu merg la nici o închisoare.

— Nu te pot lăsa să pleci.

Dar Kelly văzu că nu-și scosese arma. Ce însemna asta?

— Ți l-am dat înapoi pe ofițerul Monroe.

— Pentru asta îți mulțumesc, recunoscu Ryan.

— Nu omor oameni pur și simplu. Am fost antrenat să o fac, dar undeva trebuie să existe un motiv. Am avut un motiv suficient de bun.

— Poate. Ce crezi c-ai realizat? întrebă Ryan. Problema drogurilor nu o să dispară.

— Henry Tucker nu va mai ucide alte fete. Am realizat asta. Nu m-am așteptat niciodată să fac mai mult, dar am lichidat această afacere cu droguri.

Kelly făcu o pauză. Mai era ceva ce omul acesta trebuia să știe.

— În clădirea aceea se află un polițist. Cred că era corupt. L-au împușcat Tucker și Piaggi. Poate c-ar putea ieși un erou din povestea asta. Se află tot acolo și o groază de marfă. În felul ăsta nu o să arate prea rău pentru departamentul tău. *Și mulțumesc Domnului că nu a trebuit să omor un polițist — chiar unul rău.* O să-ți mai spun ceva. Știu cum introducea Tucker marfa în țară.

Kelly îi explică rapid.

— Nu pot să te las să pleci pur și simplu, spuse din nou detectivul, deși cumva dorea să fie altfel.

Dar nu era posibil și nu ar fi procedat așa, pentru că și viața lui avea reguli.

— Poți să-mi dai o oră? Știu că vei continua să mă urmărești. O oră. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

Cererea îl luă prin surprindere pe Ryan. Era împotriva a tot ce reprezenta el — pe de altă parte, la fel erau și monștrii pe care omul acesta îi omorîse. *Îi datorez ceva... aș fi rezolvat cazurile acestea fără el? Cine-ar fi vorbit pentru morți... și, în plus, ce-ar putea tipul să facă — unde-ar putea merge?... Ryan, te-ai țicnit?* Da, poate că o făcuse...

— Ai ora pe care ai cerut-o. După asta pot să te recomand unui avocat bun. Cine știe, unul bun te-ar putea scoate basma curată.

Ryan se ridică și se îndreptă spre ușa laterală, fără să privească înapoi. Se opri la ușă doar o secundă.

— Ai crutat cînd ai fi putut ucide, domnule Kelly. De-asta o fac. Ora ta începe acum.

Kelly nu-l urmări plecînd. Apăsă starterele motoarelor, încălzindu-le. O oră ar trebui să fie de ajuns. Ieși în grabă pe punte, molînd parîmele, lăsîndu-le atașate de bintele de pe chei și, cînd se întoarse în salon, motoarele erau gata de drum. Cuplară imediat și Kelly viră ambarcațiunea, îndreptînd-o spre ieșirea din port. Imediat după ce ieși din bazinul iahturilor împinse pînă la capăt manetele, aducîndu-l pe *Springer* la viteza maximă de douăzeci și două de noduri. Cu canalul pustiu, Kelly cuplă pilotul automat și se grăbi să facă pregătirile necesare. Tăie colțul la Bodkin Point. Trebuia să o facă. Știa pe cine vor trimite după el.

— Paza de Coastă, Thomas Point.

— Aici Poliția Municipală Baltimore.

Sublocotenentul Tomlinson preluă apelul. Proaspăt absolvent al Academiei Pazei de Coastă de la New London, era aici pentru a căpăta experiență și, deși îl depășea în grad pe subofițerul care conducea stația, atît tînărul, cît și bărbatul matur înțelegeau cum stăteau lucrurile. Avea doar douăzeci și doi de ani, suficient de tînăr ca baretele aurii de ofițer să-și păstreze luciul inițial, așa că era timpul să i se încredințeze o misiune, își spuse Paul English, dar numai pentru că Navlositorul va fi cel care va

conduce de fapt lucrurile. Patruzeci-Unu-Bravo, sora navei mari de patrulare a stației, era încălzită și gata de plecare. Tînărul sublocotenent ieși în fugă, ca și cum era posibil ca nava să plece fără el, spre amuzamentul lui English. La cinci secunde după ce flăcăul își pusese vesta de salvare, Patruzeci-Unu-Bravo se îndepărtă huruind de doc, virînd spre nord, chiar înainte de farul de la Thomas Point.

Tipul nu mi-a lăsat nici un pic de libertate de manevră, oftă Kelly, cînd văzu cuterul apropiindu-se dinspre tribord. Ceruse o oră și o oră primise. Kelly fu gata să dea drumul radioului pentru un salut de despărțire, dar asta nu ar fi fost corect și era păcat. Unul din motoare se încingea cam tare, dar asta nu era o problemă pentru că, oricum, nu se va mai încinge multă vreme.

Era un fel de cursă, dar exista și o complicație, un cargou francez de dimensiuni mari care ieșea în mare, chiar în locul unde trebuia să jungă Kelly și în curînd va fi prins între el și Paza de Coastă.

— Ei, iată-ne, spuse Ritter, dîndu-i liber paznicului care-l urmase toată după-amiaza ca o umbră.

Scoase un bilet din buzunar.

— Clasa întîi. Băutura e pe gratis, domnule colonel.

Reușiseră să evite controlul pașapoartelor cu ajutorul unui apel telefonic anterior.

— Mulțumesc pentru ospitalitate.

Ritter chicoti.

— Da, guvernul Statelor Unite te-a plimbat cu avionul trei sferturi din drumul în jurul lumii. Cred că Aeroflotul se poate ocupa de ce-a mai rămas.

Ritter făcu o pauză și continuă pe un ton oficial.

— Comportarea ta cu prizonierii noștri a fost corectă, în măsura în care au permis-o împrejurările. Îți mulțumesc pentru asta.

— E dorința mea ca ei să ajungă cu bine acasă. Nu sînt oameni răi.

— Nici tu nu ești.

Ritter îl conduse spre poartă, unde un vehicul enorm de transfer aștepta să-l ducă pînă la un Boeing 747 nou-nouț.

— Întoarce-te cîndva. O să-ți arăt mai multe din Washington.

Ritter îl privi urcînd și se întoarse spre Voloșin.

— Un om bun, Serghei. Povestea asta îi va periclita cariera?

— Cu ce are el în cap? Nu cred.

— Splendid, rosti Ritter, îndepărtîndu-se.

Performanțele lor erau mult prea apropiate. Cealaltă ambarcațiune avea un mic avantaj, pentru că ea conducea cursa și astfel era capabilă să aleagă, în timp ce cuterul ar fi avut nevoie de un spor de viteză de o jumătate de nod, pentru a nu se apropia atît de încet. Era o chestiune de îndemînare și, chiar și aici, diferența dintre ei doi era de-o mustață. Oreza îl urmări pe celălalt cum își făcea ambarcațiunea să alunece de-a curmezișul siajului cargoului, folosind-o de fapt ca pe un surf, făcînd-o să se prelingă pe frontul valului generat de navă și plutind spre babord, cîștigînd astfel un avantaj momentan de, poate, o jumătate de nod. Oreza era obligat să-l admire. Nu putea face nimic altceva. Omul își dirija de fapt ambarcațiunea la vale, ca într-o glumă contrară legilor vînturilor și valurilor. Dar nu era nimic distractiv în asta, nu? Nu, dacă te gîndeai la bărbații înarmați cu pistoale încărcate care stăteau în jurul timoneriei. Nu asta trebuia să-i facă unui prieten.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mîrîi Oreza, rotind un pic timona la tribord. Fiți atenți la armele alea afurisite!

Ceilalți membri ai echipajului din timonerie își închiseră tocurile și încetară să-și pipăie armele.

— E un tip periculos, spuse omul din spatele lui Oreza.

— Nu, nu este, pentru noi!

— Și toți oamenii pe care i-a...

— Poate că ticăloșii o meritau!

O mică accelerare și Oreza alunecă înapoi la babord. Ajunsese să măture cu privirea valurile în căutarea locurilor liniștite, deplasînd ușor ambarcațiunea de patrulare de doisprezece metri și jumătate cînd la dreapta, cînd la stînga, pentru a folosi hula de suprafață, cîștigînd astfel cîțiva prețioși metri în urmărirea lui, exact la fel cum făcea și celălalt. Nici o cursă pentru Cupa Americii, în largul Newportului, nu fusese vreodată la fel de palpi-

tantă ca aceasta și, în sinea lui, Oreza îl blestema pe celălalt pentru că scopul cursei era atît de pervers.

— Poate-ar trebui să lași...

Oreza nu-și întoarse capul.

— Domnule Tomlinson, crezi că altcineva ar putea să cîrmească nava mai bine decît mine?

— Nu, subofițer Oreza, răspunse sublocotenentul pe un ton oficial.

Oreza pufni.

— Ce-ar fi să chemăm un elicopter de la Marină? întrebă neconvingător Tomlison.

— Pentru ce, domnule? Unde crezi că se duce, în Cuba? Am de două ori mai mult combustibil decît el, o jumătate de nod în plus la viteză și e doar la trei sute de metri în față. Fă socoteala, domnule. În douăzeci de minute sîntem lîngă el oricum, indiferent cît de bun este.

Tratează-l cu respect, ar fi vrut să adauge Oreza.

— Dar e periculos, repetă sublocotenentul Tomlinson.

— O să-mi încerc norocul. Uite...

Oreza își începu alunecarea spre babord, plutind în siajul cargoului, utilizînd energia generată de navă pentru a cîștiga viteză.

Interesant, așa procedează un delfin... asta mi-a adus un nod întreg în plus la viteză și coca mea e mai potrivită pentru asta decît a lui. În ciuda a tot ce ar fi trebuit să simtă, Manuel Oreza zîmbi. Tocmai învățase ceva nou despre mînuirea ambarcațiunilor, o favoare din partea unui prieten pe care încerca să-l aresteze pentru crimă. Pentru uciderea unor persoane care meritau să fie ucise, își reaminti el, întrebîndu-se ce vor face avocații în povestea asta.

Nu, trebuia să-l trateze cu respect, să-l lase să-și alerge cursa cît putea de bine, să-și încerce șansa la libertate, chiar dacă era condamnat. Să faci mai puțin însemna să-l înjosești pe om și, admise Oreza, să te înjosești tu însuți. Cînd se alegea praful de toate, rămînea onoarea. Era poate ultima lege a mării și Oreza, ca și cel pe care-l vîna, era un om al mării.

Parcă-i simțea răsuflarea în spate. Navlositorul era un bun cîrmaci și, din cauza asta, tot ce plănuise i se părea și mai riscant. Kelly încercase tot ce știa. Planarea lui *Springer* în diagonală, de-a curmezișul siajului navei, era cel

mai inteligent lucru pe care-l făcuse vreodată pe apă, dar blestematul ăla de cuter al Pazei de Coastă îl copiase la indigo, cu toate că etrava lui intra mai adînc în apă. Amîndouă motoarele lui *Springer* erau acum la limită, încingîndu-se din ce în ce mai tare, iar blestematul ăla de cargo mergea un pic prea repede. De ce n-a putut Ryan să aștepte încă zece minute? se întrebă Kelly. Dispozitivul de control pentru încărcătura pirotehnică era lîngă el. La cinci secunde de la conectare, tancurile cu combustibil ar exploda, dar asta nu făcea nici două parale pentru un cuter al Pazei de Coastă la două sute de metri în urma lui.

Și-acum, ce fac?

— Abia am cîștigat douăzeci de metri, notă Oreza cu satisfacție și părere de rău în același timp.

Kelly nici măcar nu se uita înapoi, remarcă Navlositorul. Știa. Trebuia să știe. *Doamne, ce bun ești,* încercă să-i transmită telepatic timonierul-șef, regretînd toate înțepăturile la care îl supusese, dar era convins că și Kelly înțelesese că erau doar glume, așa, ca între doi oameni ai mării. Conducînd cursa în felul acesta, îl onora și el pe Oreza. Sigur că avea arme acolo și ar fi putut să tragă și să-și hărțuiască urmăritorii. Dar nu o făcuse și Oreza știa de ce. Ar fi violat regulile unei astfel de curse. Va alerga cursa cît va putea mai bine și, cînd va fi timpul, va accepta înfrîngerea și amîndoi vor avea de împărțit atît mîndria, cît și rușinea, dar fiecare va avea încă respectul celuilalt.

— Curînd se va întuneca, îl atenționă Tomlinson, destrămînd reveria subofițerului.

Pur și simplu băiatul nu înțelegea, era doar un proaspăt absolvent. Poate că va învăța într-o zi. Cei mai mulți o făceau și Oreza spera că Tomlinson va învăța ceva din lecția de astăzi.

— Nu suficient de repede, domnule.

Oreza cercetă rapid restul orizontului. Cargoul sub pavilion francez ocupa poate o treime din suprafața apei, atîta cît putea vedea. Era o cocă uriașă, înălțîndu-se mult deasupra apei, strălucind din cauza vopselei proaspete. Echipajul ei n-avea idee despre ce se petrecea. O navă nouă, își notă în minte subofițerul, și umflătura de la

prova producea două valuri frumoase pe care cealaltă ambarcațiune le folosea pentru a aluneca înainte.

Soluția cea mai simplă și mai rapidă era să atragă cuterul în spatele lui, în bordul tribord al cargoului, apoi să traverseze pe la prova și, în final să arunce ambarcațiunea în aer... dar... mai exista o cale, o cale mai bună...

— Acum!

Oreza roti cîrma cu vreo zece grade, alunecînd spre babord și cîștigînd cincizeci de metri, aparent într-o clipă. Apoi inversă cîrma, sări peste un alt brizant de un metru și jumătate și se pregăti să repete manevra. Unul din marinarii mai tineri chiui într-o izbucnire de entuziasm.

— Vezi, domnule Tomlinson? Avem o formă a cocii mai potrivită pentru acest lucru decît a lui. Ne poate depăși la mustață într-o mare calmă, dar nu pe hulă. Noi sîntem făcuți pentru asta.

Două minute înjumătățiseră distanța dintre ambarcațiuni.

— Oreza, ești sigur că vrei să se termine cursa asta? întrebă sublocotenentul Tomlinson.

Pînă la urmă nu-i chiar așa de tîmpit, nu? Mă rog, era ofițer și se presupunea că ofițerii trebuiau să dea dovadă de inteligență din cînd în cînd.

— Toate cursele au un sfîrșit, domnule. Există întotdeauna un învingător și un învins, sublinie Oreza, sperînd că prietenul lui va înțelege și el.

Navlositorul scotoci în buzunarul cămășii după o țigară și o aprinse cu mîna stîngă, în timp ce dreapta — de fapt, numai vîrfurile degetelor — mînuia timona, făcînd ajustările fine pe care le cerea acea parte a creierului lui care citea și reacționa la fiecare cută de pe suprafața apei. Douăzeci de minute, îi spusese lui Tomlinson. Fusese pesimist. Mult mai curînd, era sigur.

Oreza mătură din nou cu privirea suprafața. Erau o mulțime de nave în larg, cele mai multe îndreptîndu-se spre port, și nici una nu realiza că lîngă ele se desfășura o

adevărată întrecere. Cuterul nu-și aprinsese girofarurile poliției. Lui Oreza nu-i plăceau chestiile ăstea; erau o insultă la adresa profesiei sale. Cînd un cuter al Pazei de Coastă a Statelor Unite trage lîngă tine, n-ar trebui să fie nevoie de avertizări polițienești, își spuse el. În plus, cursa asta era o chestie particulară, văzută și înțeleasă doar de profesioniști, așa cum trebuia să fie, pentru că spectatorii degradau întotdeauna lucrurile, îi distrăgeau pe jucători de la joc.

Se afla acum în dreptul cuplului maestru al cargoului și Navlositorul înghițise momeala... așa cum trebuia să se întîmple, surîse Kelly. La dracu', dar bun mai e tipul ăsta. Încă o milă și l-ar fi ajuns, reducînd posibilitățile lui Kelly la zero, dar acum, văzînd prova umflată, știa ce va face. Un membru al echipajului privea în jos de pe punte, ca în prima zi cu Pam, iar stomacul i se strînse pentru o clipă cînd își aminti. Trecuse atîta vreme, se petrecuseră atîtea lucruri între timp. Procedase bine sau rău? Cine va judeca? Kelly clătină din cap. O să-l lase pe Dumnezeu să facă asta. Kelly privi în urmă, pentru prima dată în această cursă, măsurînd distanța și văzînd că celălalt era al dracului de aproape.

Ambarcațiunea de doisprezece metri și jumătate se lăsase pe pupa, înclinată poate la cincisprezece grade, coca de pescaj ridicat tăind prin siajul agitat. Se legăna la stînga și la dreapta într-un arc de douăzeci de grade, cu motoarele mari huruind în felul lor deosebit. Și totul se afla în mîinile lui Oreza — telegrafe și timonă, la vîrfurile degetelor lui îndemînatice, în timp ce ochii lui cercetau și măsurau. Prada lui făcea exact la fel, storcînd fiecare rotație din motoarele lui, folosindu-și măiestria și experiența. Dar atuurile lui erau mai puține decît ale Navlositorului și, chiar dacă era păcat, așa stăteau lucrurile.

Chiar atunci Oreza văzu fața celuilalt, privind pentru prima oară în urmă.

E timpul, prietene. Hai acum, hai să terminăm în mod onorabil. Poate c-o să ai noroc, o să ieși după un timp și vom putea din nou să fim prieteni.

— Hai, oprește motoarele și virează la tribord, ordonă Oreza aproape fără să știe că vorbise și fiecare om din echipajul lui gîndea exact același lucru, bucuroși să știe că ei și căpitanul lor citeau lucrurile în același fel.

Fusese doar o cursă de o jumătate de oră, dar era genul de poveste marinărească pe care și-o vor aminti pentru întreaga lor carieră.

Capul omului se întoarse iar. Oreza se afla acum doar la o jumătate de navă în urmă. Putea citi cu ușurință numele de la pupa și nu avea nici un sens să întindă coarda pînă la ultimul metru. Asta ar strica cursa. Ar demonstra o josnicie a spiritului care nu avea ce căuta pe mare. Așa procedau proprietarii de iahturi, nu profesioniștii.

Apoi Kelly făcu ceva neașteptat. Oreza înțelese primul și ochii lui măsurară distanța o dată și încă o dată, apoi a treia oară și, de fiecare dată, răspunsul fu același. Se întinse repede după radio.

— Nu încerca! răcni Navlositorul pe frecvența de urgență.

— Ce? întrebă repede Tomlinson.

Să n-o faci! strigă mintea lui Oreza, dintr-o dată singură într-o lume pitică, citind gîndurile celuilalt și revoltîndu-se la ideea pe care o descoperea. Asta nu era un mod de a pune capăt lucrurilor. Nu era nici o onoare în asta.

Kelly cîrmi ușor spre dreapta pentru a prinde valul de prova, ochii lui urmărind extremitatea înspumată a etravei cargoului. Cînd veni momentul potrivit, puse cîrma banda. Radioul emise o serie de sunete ascuțite. Era vocea Navlositorului și Kelly zîmbi auzind-o. Ce tip cumsecade era. Viața ar fi așa de pustie fără oameni ca el.

Springer se bandă la tribord din cauza forței întoarcerii radicale, apoi se bandă și mai mult datorită micului dîmb de apă ridicat de prova cargoului. Kelly se agăță cu mîna stîngă de timonă și întinse dreapta spre butelia cu oxigen

în jurul căreia fixase șase centuri cu greutăți. *Isuse,* își zise el instantaneu, cînd *Springer* se înclină cu nouăzeci de grade, *n-am verificat adîncimea. Și dacă apa nu-i suficient de adîncă — o, Doamne... oh, Pam...*

Ambarcațiunea viră brusc la babord. Oreza urmări totul de la mai puțin de o sută de metri, dar distanța putea la fel de bine să fi fost o mie de mile, avînd în vedere ajutorul pe care îl putea da, iar mintea lui văzu ce avea să se întîmple înainte ca realitatea s-o ajungă din urmă: deja înclinat puternic spre dreapta din cauza virajului brusc, iahtul cu motor se înălță pe valul de prova, ondulat, al cargoului și, așezat travers pe acesta, se răsturnă complet, coca lui albă dispărînd instantaneu sub etrava înspumată a cargoului.

Nu era modul în care să moară un marinar.

Patru-Unu-Bravo dădu înapoi cu toată viteza, apoi se opri, puternic legănat de trecerea siajului navei. Imediat opri și el motoarele, dar îi trebuiră două mile pentru a se opri și, între timp, Oreza și cuterul lui scotoceau deja prin resturile naufragiului. Reflectoarele se aprinseră în întunericul care se lăsa și ochii marinarilor de pe cuterul Pazei de Coastă erau întunecați.

— Paza de Coastă Patruzeci-Unu, Paza de Coastă Patruzeci-Unu, aici velierul U.S. Navy, la travers babord de voi, putem să vă ajutăm cu ceva, terminat.

— Am putea folosi niște ochi în plus, velierule. Cine-i la bord?

— Doi amirali, cel care vorbește este aviator, dacă asta vă este de ajutor.

— Sînteți bineveniți, domnule.

Era încă viu. Pentru Kelly era o surpriză, la fel de mare cum ar fi fost și pentru Oreza. Apa era suficient de adîncă pentru ca el și butelia lui de aer să plonjeze douăzeci de metri pînă la fund. Se luptă să-și fixeze

butelia pe piept, în turbulența violentă a navei care trecea pe deasupra capului său. Apoi se strădui să se îndepărteze înot din calea motoarelor și a echipamentului greu a ceea ce fusese cu cîteva secunde mai devreme un iaht scump. De-abia după două sau trei minute acceptă faptul că supraviețuise acestei judecăți supreme. Privind retrospectiv, se miră cît de nebun fusese pentru a-și asuma un astfel de risc, dar simțise nevoia ca de data asta să-și încredințeze viața unei judecăți superioare lui, pregătit să accepte consecințele, oricare ar fi fost ele. Și judecata îl cruțase. Kelly putea să vadă spre est coca cuterului Pazei de Coastă... iar la vest silueta întunecată a unui velier; să dea Domnul să fie cel care trebuia. Kelly scoase patru din centurile cu greutăți de pe butelie și înotă spre velier cu dificultate, pentru că butelia era fixată invers.

Capul lui ieși la suprafață în spatele velierului care ținea la capă, suficient de aproape pentru a putea citi numele. Plonjă din nou. Îi trebui un minut pentru a ieși iar la suprafață în bordul vestic al velierului de opt metri.

— Hei!

— Isuse, tu ești? strigă Maxwell.

— Așa cred.

Ei, nu chiar. Mîna lui se întinse în sus.

Decanul aviației navale se aplecă peste bord și ridică corpul învinețit și îndurerat pe punte.

— Patruzeci-Unu, aici velierul, acum la vest de voi... nu prea arată bine, domnilor.

— Mi-e teamă că ai dreptate, velierule. Poți să pleci dacă vrei. Cred că noi vom mai sta un timp, spuse Oreza.

Fusese frumos din partea lor să patruleze suprafața apei timp de trei ore — un ajutor prețios din partea a doi amirali. Ba chiar își manevrau aproape cum trebuia velierul. Altădată ar fi dus gîndul mai departe și ar fi făcut o glumă apropo de măiestria marinărească a celor din Forțele Navale. Dar nu acum. Oreza și Patruzeci-Unu-Bravo vor continua căutarea toată noaptea, descoperind doar rămășițe.

Se stîrni vîlvă mare în ziare, deși faptele prezentate în articole nu păreau logice. Detectivul-locotenent Mark

Charon, acţionînd pe baza unei informaţii în timpul liber — şi care în urma unui schimb de focuri se afla în concediu administrativ, nici mai mult, nici mai puţin — dăduse peste un laborator de pregătire a drogurilor şi îşi pierduse viaţa în confruntarea armată care urmase, îndeplinindu-şi datoria, nu înainte de a pune capăt vieţilor a doi traficanţi importanţi. Evadarea a trei tinere femei, care coincisese cu acest eveniment, avusese drept rezultat identificarea unuia dintre traficanţii decedaţi ca fiind un asasin deosebit de brutal, ceea ce explica, poate, zelul eroic al lui Charon, şi închisese un număr de cazuri într-un mod pe care reporterii criminalişti îl găseau mult prea convenabil pentru poliţie. În pagina şase se găsea un fapt divers despre un accident de navigaţie.

Trei zile mai tîrziu, o funcţionară de la arhiva din St. Louis îl sună pe locotenentul Ryan ca să-i spună că dosarul lui Kelly fusese returnat, dar că nu ştia pe unde circulase. Ryan îi mulţumi pentru efort. Închisese cazul acesta, o dată cu restul, şi nici măcar nu încercă să caute cartoteca lui Kelly în arhiva centrală a FBI-ului, făcînd astfel inutilă substituirea de către Bob Ritter a amprentelor unei persoane care probabil că nu va mai vizita vreodată Statele Unite.

Singurul lucru care-l tulbura enorm pe Ritter era o convorbire telefonică izolată. Dar chiar şi criminalii aveau dreptul la o convorbire telefonică şi Ritter nu dorea să-i pună beţe în roate lui Clark în aşa ceva. Cinci luni mai tîrziu, Sandra O'Toole demisionă şi se mută pe litoralul Virginiei, unde prelua un etaj întreg al spitalului universitar din zonă, pe baza unei strălucite recomandările din partea profesorului Samuel Rosen.

EPILOG

12 februarie 1973

— Sîntem onorați că ni s-a oferit prilejul de a ne servi țara în împrejurări grele, spuse căpitanul Jeremiah Denton, încheind cu: „Dumnezeu să binecuvînteze America“ — o declarație de treizeci și patru de cuvinte, care găsi un puternic ecou la Baza Clark a Forțelor Aeriene.

— Ce ziceți de asta, se extazie comentatorul, împărtășind națiunii evenimentul la care lua parte, așa cum era plătit să o facă. Chiar în spatele căpitanului Denton se află colonelul Robin Zacharias, din Forțele Aeriene. Este unul din cei cincizeci și trei de prizonieri despre care, pînă de curînd, nu aveam nici o informație, împreună cu...

John Clark nu mai ascultă restul. Se uită la televizorul așezat în dormitor, pe măsuța de toaletă a soției sale, la fața unui om aflat la jumătate de lume distanță, un om de care fusese apropiat fizic și încă și mai atașat spiritual, nu cu mult timp înainte. Îl văzu pe om îmbrățișîndu-și soția, după aproape cinci ani de despărțire. Văzu o femeie îmbătrînită de grijă, dar întinerită acum de dragostea pentru soțul ei pe care-l crezuse mort. Kelly plînse împreună cu ei, nedezlipindu-și privirea de pe chipul bărbatului pe care-l știa doar din fotografii, simțind și anticicipînd bucuria care avea forța să înlocuiască durerea, indiferent cît de mare fusese. Strînse mîna lui Sandy atît de tare, încît aproape că o strivi, pînă cînd ea i-o așeză pe pîntecele ei, ca să simtă mișcarea fiului ce li se va naște în curînd. Telefonul sună din nou și Kelly fu furios că i se tulbura plăcerea momentului, pînă cînd auzi vocea.

— Sper că ești mîndru de tine, John, se auzi glasul lui Dutch Maxwell. Se întorc toți douăzeci. Voiam să fiu sigur că vei afla asta. Fără tine nu ar fi fost posibil.

— Mulțumesc, domnule.

Clark puse receptorul în furcă. Nu mai era nimic de spus.

— Cine a fost? întrebă Sandy, ținîndu-i mîna în același loc.

— Un prieten, răspunse Clark, ștergîndu-și ochii, în timp ce se întorcea să-și sărute soția. Dintr-o altă viață.

De acelaşi autor, la Editura RAO au apărut:

Jocuri de putere

Pe o planetă zdruncinată de convulsii, o crimă în plus nu mai miră pe nimeni. Chiar dacă ipotetica victimă e un important analist din cadrul CIA, împins în vîltoarea unor evenimente cu deznodămînt greu previzibil de o decizie luată cu ani în urmă: salvarea unor personalităţi politice de prim-rang, a căror ucidere fusese comandată de un lider al terorismului internaţional. Cînd însă degetul ce apasă pe trăgaci e tocmit de o facţiune ultrastîngistă din IRA, violenţa nu cunoaşte limite şi nu necesită explicaţii.

Cardinalul de la Kremlin

În plin război rece, orice informaţie legată de intenţiile inamicului poate avea o valoare istorică. Doar doi oameni din Statele Unite deţin date vitale despre sistemul defensiv sovietic şi despre reacţia Moscovei în cazul unei agresiuni americane. Unul are numele de cod "Cardinalul", este agentul infiltrat de CIA pe coridoarele secrete ale puterii de la Kremlin şi riscă să fie lichidat de KGB. Celălalt este singurul american care poate să-l salveze şi să destrame iminenţa unui conflict cu urmări cataclismice. Ambii sînt eroii exemplari ai unei lumi în care riscul are statut de meserie, iar situaţiile limită par să compună decorul existenţei lor cotidiene.

În curs de apariţie:

Datorie de onoare

Saipan este una din insulele Pacificului unde aparent nu se poate face decît plajă şi turism. Prezenţa pe teritoriul ei a unui potent om de afaceri japonez, declanşarea unor manevre navale în Oceanul Indian, nu departe de Sri Lanka şi introducerea în Statele Unite a unui nou tip de computer sînt doar în primă instanţă întîmplări disparate. Ele încep să se lege şi să evolueze spre un deznodămînt de coşmar, într-o perioadă cînd alianţele se restructurează, adversarii de ieri se asociază nonşalant, iar noua ordine mondială se transformă din concept în ameninţare. Jack Ryan, agentul CIA pus să facă lumină în dedesubturile acestei afaceri, se vede nevoit să apeleze nu doar la doi secunzi, John Clark şi Domingo Chavez, ci şi la metode absente din toate regulamentele de ordine interioară.